Paramhansa Yogananda

Autobiografia unui YOGHIN

„Dacă nu veţi vedea semne şi minuni, nu veţi crede.”- Ioan 4: 48.

Dedicat memoriei lui LUTHER BURBANK un sfânt american

CUPRINS: Prefaţă, de W.Y. EVANSW ENTZ.

Lista ilustraţiilor.

Capitolul

1. Părinţii şi copilăria mea
2. Moartea mamei mele şi amuleta mistică
3. Sfântul cu două corpuri (Swami Pranabananda)
4. Zborul meu întrerupt spre Himalaya
5. „Sfântul parfumurilor” îşi etalează minunile
6. Monahul tigrilor
7. Sfântul care levitează (Nagendra Nath Bhaduri)
8. Marele savant şi inventator al Indiei, Jagadis Chandra Bose
9. Preafericitul credincios şi iubirea lui cosmică (Master Mahasaya)
10. Îmi întâlnesc Maestrul, Sri Yukteswar
11. Doi băieţi fără bani la Brindaban
12. Anii petrecuţi în ashramul Maestrului meu
13. Sfântul care nu doarme niciodată (Ram Gopal Muzumdar)
14. Experienţa Conştiinţei Cosmice
15. Furtul conopidei
16. Dejucând influenţa stelelor
17. Saşi şi cele trei safire
18. Fachirul musulman (Afzal Khan)
19. Maestrul meu apare simultan în Calcutta şi Serampore
2 o. Nu vizităm Caşmirul
21. Vizităm Caşmirul

22. Inima unei statui de piatră
23. Diploma mea universitară
24. Devin călugăr al Ordinului Swami
25. Fratele Ananta şi sora Nalini
26. Ştiinţa Kriya Yoga
27. Fondarea unei şcoli de Yoga la Ranchi
28. Kashi, reîncarnat şi regăsit
29. Rabindranath Tagore şi cu mine ne comparăm şcolile
3 o. Legea miracolelor
31. Un interviu cu Mama Sfântă (Kashi Moni Lahiri)
32. Rama este înviat din morţi
33. Babaji, yoghinul christic al Indiei moderne
34. Materializarea unui palat în Himalaya
35. Viaţa după exemplul christic a lui Lahiri Mahasaya
36. Interesul lui Babaji pentru Occident
37. Plecarea mea în America
38. Luther Burbank – Un sfânt american
39. Therese Neumann, stigmatizata catolică din Bavaria
40. Întoarcerea mea în India
41. Poveste de dragoste în India meridională
42. Ultimele zile cu Gurul meu
43. Învierea lui Sri Yukteswar
44. Cu Mahatma Gandhi la Wardha
45. „Preafericita Mamă” din Bengal (Ananda Moyi Ma)
46. Femeia yoghină care nu mănâncă niciodată (Giri Bala)
47. Mă întorc în Occident
48. La Encinitas, în California
49. Ultimele învăţături
50. Addenda.

Valoarea Autobiografiei lui Yogananda este cu atât mai considerabilă cu cât ea este una din rarele lucrări în limba engleză despre înţelepţii Indiei, scrisă nu de un ziarist sau de un străin, ci de un autor de aceeaşi rasă şi de aceeaşi educaţie cu cei pe care îi descrie. Pe scurt, este o carte despre yoghini scrisă de un yoghin. Ca poveste a unui martor ocular care ne dezvăluie viaţa şi puterile extraordinare ale sfinţilor Indiei moderne, această lucrare are o importanţă atât actuală cât şi eternă. Fie ca şi cititorul să fie recunoscător ilustrului autor, pe care eu am avut plăcerea să-l întâlnesc atât în India cât şi în America, şi să-i facă acestei lucrări o primire aşa cum o merită, căci este unul dintre cele mai bune documente occidentale ce revelează spiritul şi inima hinduşilor, ca şi bogăţiile spirituale ale Indiei.

Am avut privilegiul să-i văd pe unul dintre înţelepţii ale căror vieţi sunt descrise aici, pe Sri Yukteswar Giri. Un portret al acestui sfânt venerabil împodobeşte deja coperta cărţii mele: Yoga tibetană şi doctrinele secrete. L-am întâlnit pe Sri Yukteswar la Puri, în provincia Orissa, în Golful Bengal. El conducea atunci un ashram retras, situat aproape de ţărm şi se ocupa în mod special cu antrenamentul spiritual al unui grup de tineri discipoli. El s-a interesat mult de popoarele din cele două Americi, din Marea Britanie şi S.U.A. şi de activităţile din California ale principalului său discipol Paramhansa Yogananda, pe care îl îndrăgea profund şi care era, din 1920, emisarul său în Occident.

Sri Yukteswar avea o ţinută nobilă, vocea şi conversaţia plăcute; el era demn de veneraţia cu care îl înconjurau discipolii săi. Toţi acei care îl cunoşteau, indiferent dacă erau sau nu din comunitatea sa, îl stimau profund. Eu îl revăd clar, aşa cum mi-a apărut când m-a întâmpinat în uşa ashramului său: înalt, drept, cu aspect

ascetic, îmbrăcat în roba de culoarea şofranului a fiinţelor care au renunţat la lume. Părul lung, uşor ondulat; purta barbă; corpul îi era musculos, dar fin şi bine făcut, mersul îi trăda energia.

El şi-a ales ca reşedinţă terestră Puri, oraşul sfânt unde sosesc zilnic pelerini pioşi din toate colţurile Indiei spre celebrul Templu Jaganath, „Maestrul Lumii”. La Puri, în 1936, Sri Yukteswar a închis ochii săi muritori şi a murit ştiind că această încarnare îl condusese spre desăvârşirea finală.

Sunt fericit că am putut aduce acest omagiu marilor sale calităţi, sanctităţii lui Sri Yukteswar. Ţinându-se deoparte de mulţime, el se devotase fără rezerve acestei vieţi ideale imortalizată de discipolul său Paramhansa Yogananda în această lucrare.

W. Y. EVANS-WENTZ.

Mulţumirile autorului.

Sunt profund recunoscător domnişoarei L.V. Pratt pentru munca de redacţie asupra manuscrisului acestei cărţi. Îi mulţumesc de asemenea domnişoarei Ruth Zahn pentru pregătirea indexului, domnului C. Richard Wright pentru permisiunea de a folosi fragmente din jurnalul său de călătorie în India şi domnului W.Y. Evans-Wentz pentru sugestii şi încurajări.

PARAMHANSA YOGANANDA

28 Octombrie 1945

Encinitas, California.

CAPITOLUL: 1

Părinţii şi copilăria mea.

Caracteristica esenţială a tradiţiei spirituale hinduse constă, din cele mai vechi timpuri, în căutarea adevărurilor supreme prin intermediul relaţiei discipolguru 1 – 2. Drumul meu m-a condus spre un înţelept adept al liniei Christice, a cărui viaţă va fi un model pentru generaţiile

viitoare. El a fost unul dintre marii Maeştri, care reprezintă cea mai de preţ comoară a Indiei şi care se nasc în fiecare generaţie pentru a feri ţara lor de soarta Babilonului şi a Egiptului.

Atât cât îmi pot aminti, copilăria mea a fost marcată de amintirile unei vieţi anterioare în care am fost un yoghin solitar pe vârfurile înzăpezite ale munţilor Himalaya 1 – 3. Aceste imagini ale trecutului îmi sugerau astfel, printr-o mijlocire misterioasă, pe cele ale viitorului.

Niciunul din micile necazuri ale copilăriei nu s-a şters din sufletul meu.

Eram conştient de nemulţumirea de a nu mă putea mişca şi exprima liber. Nevoia de a mă ruga s-a născut din sentimentul neputinţei corpului meu. Viaţa mea afectivă, foarte intensă se exprima în cuvintele mai multor limbi. Din avalanşa de cuvinte pe care le auzeam în jurul meu, am învăţat treptat să disting silabele limbii bengali. Cât de mult se amăgesc cei mari crezând că mintea unui copil n-are alte griji decât jucăriile şi degetele de la picioare.

Aceste probleme psihologice şi sentimentul neputinţei corpului îmi provocau numeroase accese de plâns. Îmi amintesc de încurcătura părinţilor în faţa suferinţei mele. Îmi vin în minte şi amintiri mai fericite: îmbrăţişările mamei, primele mele eforturi de a vorbi şi de a merge. Aceste mici succese, pe care în general le uităm, sunt totuşi la originea încrederii noastre în noi.

Aceste amintiri îndepărtate nu sunt singulare. Mulţi yoghini sunt cunoscuţi pentru că şi-au păstrat conştiinţa în tranziţia dintre „viaţă” şi „moarte”. Dacă omul s-ar reduce la corpul său fizic, pierderea acestuia ar pune capăt sentimentului de identitate. Dar dacă, de-a lungul mileniilor, profeţii au spus adevărul, omul este în esenţă spirit necorporal şi omniprezent.

Deşi neobişnuite, amintiri atât de clare ale primei

copilării, sunt mai puţin rare decât se crede. În timpul peregrinărilor mele prin lume, oameni demni de încredere mi-au confirmat acest lucru.

M-am născut la Gorakhpur, în nord-estul Indiei, în apropiere de munţii Himalaya, la 5 ianuarie 1893 şi aici am petrecut primii opt ani din viaţă. Eram opt fraţi: patru băieţi şi patru fete. Eu, Mukunda L-ai Ghosh 1 – 4, eram al doilea băiat şi al patrulea copil.

Tatăl şi mama mea erau bengalezi din casta kshatriya 1 – 5. Amândoi au fost binecuvântaţi cu o extremă puritate. Dragostea lor, senină şi demnă, nu se exprima niciodată prin frivolităţi. O atmosferă de armonie perfectă favoriza dezvoltarea celor opt tinere existenţe.

Tatăl meu, Bhagabati Charan Ghosh, era un om bun, grav, arareori sever, îl iubeam, şi îl respectam. Matematician şi logician de valoare, el se lăsa ghidat mai ales de intelect. Mama era o regină a inimilor şi ne-a crescut într-o atmosferă plină de dragoste. Când ea a murit, tata ne-a arătat toată tandreţea pe care mai înainte şi-a reprimat-o. Am observat că privirea lui se metamorfoza adesea în privirea mamei.

Sub îndrumarea mamei, noi, copiii, am făcut cunoştinţă cu Scripturile.

Asimilarea învăţăturilor din Mahābhārata şi Rāmāyana 1 – 6 ajutau la menţinerea disciplinei. Educaţia şi pedeapsa erau pereche.

Ca semn de respect pentru tatăl meu, după amiezile mama ne îmbrăca curat pentru a-l întâmpina când venea de la serviciu. Tatăl meu era vicepreşedinte la compania de căi ferate din Bengal-Nagpur, una din cele mai importante din India. Munca lui implica multe deplasări şi, din acest motiv, în timpul copilăriei am locuit succesiv în mai multe oraşe.

Mama avea obiceiul să dea adesea de pomană

săracilor. Tatăl meu era bun şi mărinimos, dar dragostea lui pentru ordine acţiona şi asupra bugetului familiei.

S-a întâmplat o dată ca mama să cheltuie cu pomenile mai mult decât câştiga el într-o lună.

„Tot ceea ce-ţi cer este să-ţi exerciţi milostenia în limite rezonabile!”, a spus tata.

Mama era extrem de sensibilă la cea mai mică observaţie din partea lui.

Fără să spună un cuvânt copiilor, ea a chemat o trăsură: „Adio! Mă întorc la mama”, a folosit ea arhicunoscuta ameninţare.

Noi am izbucnit în plâns. Unchiul meu din partea mamei tocmai a sosit la noi şi i-a împăcat. Aceasta a fost singura ceartă dintre părinţii mei pe care mi-o amintesc. Dar iată o altă discuţie semnificativă: „Dă-mi zece rupii pentru o biată femeie!” Surâsul mamei era irezistibil.

„De ce zece rupii? Una singură ajunge. La moartea părinţilor şi bunicilor mei eu am cunoscut pentru prima dată sărăcia, a continuat el. Prânzul meu consta dintr-o singură banană şi trebuia să mă duc la şcoală cale de câţiva kilometri. Mai târziu, la universitate trăiam într-o aşa de mare sărăcie, încât am solicitat un ajutor de o rupie pe lună unui judecător bogat, dar el a refuzat, afirmând că este prea mult”. „Cu câtă amărăciune îţi aminteşti de acest refuz!” Inima mamei vibra spontan la nenorocirile oricui. „Vrei deci ca această femeie să-şi amintească cu amărăciune că tu i-ai refuzat zece rupii de care avea atâta nevoie?”, a continuat ea.

„Fie, mă dau bătut”, a răspuns tatăl meu, învins de acest argument. „Ţine zece rupii, dă-i-le cu toate urările mele de bine”.

Prima reacţie a tatălui meu era de a spune „nu” la orice nouă cerere.

Atitudinea lui faţă de străina care câştigase atât de

subit simpatia mamei este un exemplu de prudenţa lui obişnuită. Dar el a fost mereu rezonabil şi chiar echilibrat în deciziile lui. Mai târziu, când îmi însoţeam nenumăratele cereri de vreun argument convingător, el îmi satisfăcea dorinţa, chiar dacă aceasta era o excursie sau o motocicletă nouă.

Tatăl meu ne impunea o disciplină strictă, iar cât despre el, era un adevărat spartan. Astfel, el n-a mers niciodată la teatru, dar se delecta cu practici spirituale şi cu lecturi din Bhagavad Gītā 1 – 7. Dispreţuind luxul, el purta pantofii până când aceştia nu mai puteau fi folosiţi. Băieţii lui şi-au cumpărat automobile, dar el se mulţumea să meargă la birou cu tramvaiul. Lăcomia îi era complet străină. Odată, după ce a fondat Banca Orăşenească din Calcutta, a refuzat beneficiul unei cote parte, mulţumit fiind că şi-a îndeplinit îndatoririle civice.

La câţiva ani după ce a ieşit la pensie, un expert englez a examinat registrele Companiei. Spre marea lui surprindere, el a descoperit că tatăl meu nu şi-a cerut niciodată partea lui de beneficiu.

„El a făcut munca a trei oameni”, a declarat expertul, „îi datorăm 125.000 de rupii (41.250 $)”. Autorităţile i-au trimis tatii un cec cu această sumă. I-a acordat atât de puţină importanţă, încât nici măcar nu a spus familiei. Mai târziu, fratele meu mai mic, Bishnu, care a constatat o depunere mai importantă la bancă, l-a întrebat asupra acestui subiect.

„Pentru ce să te lauzi cu un profit material?” a replicat tata. „Cel care urmăreşte Seninătatea spirituală nu se bucură de un câştig, dar nici nu suferă din cauza unei pierderi. El ştie că omul vine pe lume fără o para şi pleacă la fel”.

TATA.

Bhagabati Charan Ghosh (1853 – 1942)

Discipol al lui Lahiri Mahasaya.

La începutul căsniciei lor, părinţii mei au devenit discipoli ai marelui Maestru Lahiri Mahasaya din Benares. Acest contact a întărit comportamentul ascetic al tatălui meu. Mama s-a confesat într-o zi surorii mele mai mari, Roma: „Tatăl tău şi cu mine trăim ca soţ şi soţie o dată pe an, pentru a avea copii”.

Tatăl meu l-a cunoscut pe Lahiri Mahasaya prin intermediul lui Abinash Babu 1 – 8, un salariat al Companiei Căilor Ferate Bengal – Nagpur, în Gorakpur.

Abinash Babu mi-a umplut urechile cu poveşti atrăgătoare despre sfinţii indieni.

În mod invariabil, concluziona cu un omagiu adus gloriei propriului său guru.

„Ai auzit vreodată în ce împrejurări extraordinare a devenit tatăl tău discipolul lui Lahiri Mahasaya?”

Era într-o după amiază caldă când, stând împreună, Abinash mi-a pus această întrebare provocatoare. Am făcut semn că nu şi m-am pregătit să ascult, zâmbind anticipativ.

— Cu mulţi ani înainte de naşterea ta, am solicitat tatălui tău, şeful meu de birou, un concediu de o săptămână pentru a-mi vizita gurul la Benares. Tatăl tău a râs de mine: „Ai de gând să devii un fanatic? Concentrează-te la munca de birou dacă vrei să te perfecţionezi!”

În acea zi am plecat foarte trist acasă. Pe drum m-am întâlnit cu tatăl tău, care pentru a mă consola, a început să enumere avantajele de a lucra pentru un succes în plan social. Eu îl ascultam distrat, pe când sufletul îmi repeta: „Lahiri Mahasaya, îmi este imposibil să trăiesc fără să te văd!”

Drumul nostru traversa o pajişte liniştită, luminată de soarele auriu al amiezii. Ne-am oprit pentru a admira priveliştea. Atunci, la câţiva paşi de noi, a apărut gurul

meu 1 – 9: „Bhagabati, eşti prea aspru cu subordonatul tău!” a răsunat vocea lui care ne-a umplut de stupoare. După aceste cuvinte, a dispărut tot atât de brusc cum a şi apărut. În genunchi, eu am strigat: „Lahiri Mahasaya, Lahiri Mahasaya!”. Tatăl tău a rămas încremenit şi când şi-a revenit a spus: „Abinash, nu numai că îţi dau concediul cerut, dar voi lua şi eu unul pentru a pleca chiar de mâine la Benares. Aş vrea să-l văd pe acest mare Lahiri Mahasaya care are puterea de a se materializa la voinţă, doar pentru a pleda în favoarea ta.

Aş vrea să o iau şi pe soţia mea şi să îl rog pe acest mare Maestru să ne iniţieze în tehnicile lui spirituale. Vrei să ne prezinţi lui?” „Bineînţeles!” Nu mai puteam de bucurie în faţa împlinirii miraculoase a dorinţei mele şi a răsturnării rapide şi favorabile a evenimentelor. În seara următoare am luat trenul spre Benares. A doua zi am ajuns la locuinţa singuratecă a gurului meu. Ajunşi în micul salon ne-am înclinat în faţa Maestrului, care era aşezat în obişnuita poziţie de lotus. El l-a privit atent pe tatăl tău: „Bhagabati, eşti prea aspru cu subordonatul tău!” a spus el, folosind aceleaşi cuvinte pe care le-a pronunţat pe pajişte cu două zile mai înainte. „Sunt fericit că i-ai permis lui Abinash să vină să mă vadă şi de asemenea că soţia ta şi cu tine l-aţi însoţit”.

Spre marea lor bucurie, el i-a iniţiat pe părinţii tăi în practica spirituală Kriya Yoga 1 – 10. Din minunata zi a viziunii, tatăl tău şi cu mine am fost nedespărţiţi, ca fraţi-discipoli. Lahiri Mahasaya s-a interesat mult de tine, chiar de la naşterea ta. Viaţa ta va fi desigur în legătură cu a lui, căci binecuvântarea unui sfânt nu te părăseşte niciodată.

Lahiri Mahasaya a murit la puţină vreme după ce m-am născut eu.

Fotografia lui împodobea mereu altarul familiei. Dimineaţa şi seara, mama şi cu mine meditam în faţa

altarului improvizat, oferind flori scăldate în aromă de santal. Onoram divinitatea, care îşi găsise deplina exprimare în Lahiri Mahasaya, cu tămâie şi smirnă, precum şi cu devoţiunile noastre unite.

Această fotografie a avut o influenţă deosebită asupra vieţii mele. Pe măsură ce creşteam, resimţeam din ce în ce mai mult prezenţa subtilă a Maestrului. Adesea, în timpul meditaţiei, imaginea lui ieşea din fotografie şi se aşeza în faţa mea, părând reală; de îndată ce încercam să-i ating picioarele divine, ea redevenea fotografie şi reintra în ramă. Odată cu trecerea anilor, Lahiri Mahasaya a încetat să mai fie un portret în rama lui şi s-a transformat în faţa ochilor spiritului meu într-o prezenţă reală, îi adresam mereu rugi în momentele de teamă sau când aveam dificultăţi şi găseam în aceasta un sprijin deosebit. La început, mă întristam ştiindu-l mort, dar mai târziu m-am convins de prezenţa lui misterioasă şi am încetat să mă mai plâng. A scris adesea discipolilor care se grăbeau să-l vadă: „La ce vă serveşte vederea învelişului meu corporal, de vreme ce eu stau mereu în faţa privirii voastre spirituale (Kutastha)?”

Eu la vârsta de 6 ani.

Spre vârsta de opt ani eu am datorat fotografiei lui Lahiri Mahasaya o vindecare miraculoasă. Această experienţă mi-a întărit credinţa. În timp ce şedeam la Ichapur, Bengal, m-am îmbolnăvit de holeră asiatică, starea sănătăţii mele fiind disperată. Medicii au declarat că nu mă pot vindeca. Mama m-a implorat să contemplu portretul lui Lahiri Mahasaya, agăţat pe perete deasupra capului meu.

„Îngenunchează în faţa lui în spirit!” a zis ea, ştiindu-mă incapabil să mişc măcar un deget. „Dacă reuşeşti să îl adori din tot sufletul tău, viaţa îţi va fi salvată”.

Eu am contemplat fotografia şi, deodată, o lumină

orbitoare mi-a înconjurat trupul şi s-a răspândit în cameră. Simptomele de boală au dispărut şi eu m-am simţit vindecat. În acelaşi moment am putut să mă mişc; credinţa mamei în incomparabilul guru a fost recompensată. Ea a sărutat de mai multe ori imaginea miraculoasă.

„O, Maestre omniprezent, îţi mulţumesc că lumina ta l-a vindecat pe fiul meu!” Atunci mi-am dat seama că şi mama a observat aureola splendidă căreia îi datoram vindecarea mea. Această fotografie este unul din bunurile mele cele mai de preţ. Dăruită tatălui meu de către Lahiri Mahasaya însuşi, ea poartă o vibraţie sacră. Istoria ei este miraculoasă şi eu am auzit-o de la Kali Kumar Roy, fratele discipol al tatălui meu.

Maestrul avea oroare să se lase fotografiat. În ciuda protestelor lui, Kali Kumar Roy a făcut o fotografie unui grup de discipoli în mijlocul cărora se afla Lahiri Mahasaya. Spre surpriza sa, fotograful a văzut că în locul unde trebuia să se afle Maestrul în fotografie a rămas alb pe clişeu, fenomen care a provocat numeroase comentarii.

Atunci Ganga Dhar Babu, discipol al Maestrului şi fotograf expert, s-a jurat să nu-i scape imaginea fantomă. În dimineaţa următoare, în timp ce gurul stătea în postura lotus pe o băncuţă de lemn, cu un paravan în spatele său, Ganga Dhar Babu a venit cu aparatul de fotografiat. El a luat toate măsurile de precauţie posibile şi a expus lacom 12 clişee. Când a developat filmul, pe fiecare clişeu a descoperit băncuţa de lemn şi paravanul, dar iarăşi imaginea Maestrului nu era prezentă. Ruşinat şi cu lacrimi în ochi, Ganga Dhar Babu s-a adresat Maestrului său. Au trecut mai multe ore până ce Lahiri Mahasaya a rupt tăcerea cu aceste cuvinte: „Eu sunt Spirit. Poate aparatul tău să sesizeze Invizibila Omniprezenţă?” „Văd bine că nu! Dar, divine Maestre, eu doresc o imagine a corpului tău.

Înţelegerea mea a fost îngustă. Până acum nu mi-am

dat seama că în tine Spiritul se manifestă plenar”. „În acest caz vino mâine dimineaţă. Voi poza pentru tine”.

Din nou fotograful şi-a armat aparatul. De această dată, imaginea sacră a Maestrului a apărut clară pe clişeu. Maestrul nu a mai pozat nimănui. Cel puţin eu nu am mai văzut nicio fotografie a sa.

Fotografia este reprodusă în această carte. Trăsăturile frumoase ale lui Lahiri Mahasaya, cele ale unei expresii universale, sugerează cu greu cărei rase a aparţinut. Bucuria comuniunii cu Dumnezeu este cu uşurinţă revelată de zâmbetul său enigmatic. Ochii săi, pe jumătate deschişi, denotă un interes simbolic pentru lumea exterioară; sunt de asemenea pe jumătate închişi indicând absorbţia sa în fericirea interioară. Neatent la ataşamentele pământeşti rudimentare, el era pe deplin conştient permanent de problemele spirituale ale celor care îi solicitau ajutorul.

La scurt timp după ce m-am vindecat astfel cu ajutorul imaginii gurului, am avut o viziune spirituală remarcabilă. Într-o dimineaţă, aşezat pe patul meu, am căzut într-o reverie profundă. „Ce este în spatele oglinzii întunecate a acestor ochi închişi?” Acest gând a apărut cu putere în mintea mea. O lumină intensă a apărut deodată în faţa ochilor spiritului meu. Imaginile divine ale sfinţilor meditând în peşteri se derulară ca un film interior.

„Cine sunteţi voi?” am întrebat eu cu voce tare.

„Suntem yoghini din Himalaya”. Răspunsul ceresc este greu de descris; inima mea tremura de emoţie.

„Ah! tânjesc să ajung în Himalaya pentru a fi asemeni vouă!”

Imaginea a dispărut, dar razele argintii continuau să se răspândească în cercuri.

„Cine eşti tu, Lumină miraculoasă?” „Eu sunt Ishwara 1 – 11, eu sunt Lumina”.

Vocea se auzea ca o şoaptă de nori.

„Vreau să fiu una cu Tine!”

Acest extaz divin s-a şters gradat şi a dispărut, lăsându-mă însetat de a-l regăsi pe Dumnezeu, Eternul, care este pură beatitudine. Amintirea a persistat multă vreme după viziune.

O altă amintire din copilărie este remarcabilă şi încă vie în memoria mea.

Uma, sora mea mai mare şi cu mine eram aşezaţi de dimineaţă sub un arbore neem, la Gorakhpur. Ea mă învăţa să citesc dintr-un abecedar. Uma se plângea de un furuncul la picior pe care îl trata cu o cremă; am luat şi eu din crema adusă de ea pentru a-mi frecţiona antebraţul.

„De ce dai cu cremă pe un braţ care nu are nimic?” „Ei bine, surioară, simt că mâine îmi va ieşi un furuncul. Încerc deci crema ta pe braţ în locul în care va apărea”. „Mincinosule!” „Surioară! N-ai dreptul să mă faci mincinos înainte de ziua de mâine, când vei vedea că va fi aşa cum am zis eu”. Mă sufocam de indignare.

Uma n-a fost impresionată şi a repetat acuzaţia. Am repetat rar, cu o voce în care vibra o hotărâre de nestrămutat: „Prin forţa voinţei care este în mine, eu declar că nu mai târziu decât mâine voi avea un furuncul imens pe acest braţ; cât despre al tău, el îşi va dubla mărimea!”

Dimineaţa următoare aveam un furuncul impresionant în locul indicat. Cel al Umei se dublase într-adevăr. Cu un strigăt, ea a alergat la mama: „Mamă, Mukunda a devenit un necromant!”

Mama m-a învăţat să nu mai folosesc niciodată forţa cuvintelor pentru a face rău. Mereu de atunci mi-am amintit sfatul său şi l-am urmat.

Furunculul meu a necesitat o intervenţie chirurgicală; port până în prezent urma inciziei pe

antebraţul meu drept, amintire permanentă a forţei răufăcătoare a cuvântului.

Cuvintele simple şi în aparenţă inofensive pe care le-am pronunţat cu o concentrare profundă, erau încărcate cu o forţă necunoscută, capabilă să producă un efect distrugător asupra ţesuturilor. Am înţeles mai târziu că această putere a vibraţiei vorbirii poate fi canalizată pentru a ne elibera de dificultăţile existenţei, acţionând astfel încât să nu provoace vreo neplăcere 1 – 12.

Familia noastră s-a mutat la Lahore în Punjab. Acolo am făcut rost de o imagine a Mamei Divine sub aspectul zeiţei Kali 1 – 13. Fotografia se afla într-un mic altar în balconul casei noastre. În mintea mea a apărut o convingere neclintită că în acest loc sfânt orice rugă a mea ar fi îndeplinită. Într-o zi, pe când mă aflam aici cu sora mea Uma, am observat două zmee din hârtie plutind deasupra casei noastre.

„Ce ai figura asta de sfânt?” m-a întrebat Uma pe un ton vesel.

„Tocmai mă gândeam ce bună este Mama Divină că îmi îndeplineşte cele mai mici dorinţe!” „Atunci cere-i aceste două zmee”, a glumit sora mea.

„De ce nu?” Am început să mă rog în linişte pentru a intra în posesia lor.

În India există un joc cu zmee a căror coardă este unsă cu clei şi de care sunt lipite bucăţi de geam ascuţite. Fiecare jucător încearcă să taie sfoara adversarului. Zmeul eliberat zboară pe deasupra acoperişurilor, iar copiii aleargă să-l prindă. Cum Uma şi cu mine ne aflam într-un balcon acoperit, se părea că niciun zmeu nu ar fi putut să vină la noi; sfoara lui s-ar fi agăţat mai degrabă de acoperişuri.

De cealaltă parte a străzii au început jocurile. O sfoară a fost ruptă şi zmeul a început să zboare imediat în

direcţia noastră. El a rămas un moment staţionar pentru că scăzuse intensitatea vântului, dar asta a fost suficient pentru ca coarda lui să se agaţe de un cactus de pe terasa casei vecine, formând în direcţia mea o buclă mare de care am apucat. I-am întins zmeul Umei.

„Nu este decât o întâmplare banală şi nu are nicio legătură cu ruga ta. Adumi încă unul şi atunci te voi crede”. În ochii surorii mele se citea o surpriză care îi dezminţea spusele. Am reînceput să mă rog cu şi mai multă fervoare. Un alt jucător şi-a pierdut zmeul, care a venit spre mine adus de vânt. Fidelul meu colaborator, cactusul, mi-a venit din nou în ajutor, agăţând din nou sfoara zmeului pe care am putut-o prinde. Am oferit Umei acest al doilea trofeu.

„E adevărat! Mama Divină te ascultă! Nu mai înţeleg nimic! Este atât de straniu totul!” Sora mea se retrase asemenea unei căprioare speriate.

— 2: Învăţător spiritual; de la rădăcina sanscrită gur, a ridica.

— 3: Persoană practicând yoga, „unire”, cea mai veche ştiinţă indiană de meditaţie asupra lui Dumnezeu (vezi cap. 26; „ŞTIINŢA KRIYA YOGA”).

— 4: Am primit numele de Yogananda la intrarea mea în străvechiul Ordin monastic al Swamilor, în 1914. Gurul meu îmi va conferi, în 1935, titlul religios de Paramhansa (vezi cap. 24 şi 42).

— 5: Cea de a doua castă, la origine cea a conducătorilor şi războinicilor.

— 6: Texte epice indiene foarte străvechi, amestec de istorie, mitologie şi filosofic.

— 7: Acest nobil poem sanscrit, inclus în Mahābhārata, constituie Biblia hindusă. Despre aceasta, Mahatma Gandhi scria: „Cel care meditează la Gita primeşte de fiecare dată o bucurie mai intensă şi o nouă

semnificaţie. Nu este niciun aspect spiritual pe care Gita să nu-l poată clarifica”.

— 8: În ortografia bengaleză, babu (domn) este plasat la urmă.

— 9: Puterile extraordinare ale marilor Maeştri vor fi explicate în capitolul

30, „LEGEA MIRACOLELOR”.

— 10: Tehnica yoghină ce permite liniştirea turbioanelor mentale şi accederea progresivă la conştiinţa cosmică, (vezi cap. 26)

— 11: Ishwara, nume sanscrit al lui Dumnezeu sub aspectul Său de Rege Cosmic. Rădăcina Is înseamnă „a guverna”. Scrierile hinduse conţin 108 nume pentru a-l desemna pe Dumnezeu şi fiecare dintre ele are un alt înţeles filosofic.

Dumnezeu Ishwara este Cel prin a cărui voinţă toate universurile, în ciclicitatea lor, sunt create şi dizolvate.

— 12: Puterea nelimitată a sunetului derivă din Verbul creator, AUM, forţă de vibraţie cosmică ce controlează energia atomică. Orice cuvânt pronunţat conştient în stare de profundă concentrare are puterea de a provoca materializări. Repetiţia unor anumite cuvinte inspiratoare, mental sau cu voce tare, joacă un rol în metoda Coué sau alte sisteme de psihoterapie; secretul lor consta în a eleva vibraţia mentală a fiinţei. Poetul Tennyson ne-a lăsat în memoriile sale o descriere a metodei repetitive pentru a trece dincolo de mintea conştientă, în supraconştient: „Încă din copilărie, atunci când sunt absolut singur, intru deseori într-un fel de transă vigilă – nu găsesc alt cuvânt potrivit”. scria Tennyson. „Ea vine atunci când îmi repet numele meu în tăcere, până când, de-odată, din chiar puterea conştiinţei individuale, individualitatea pare să se dizolve, risipindu-se în fiinţa fără limite. Iar aceasta nu este o stare de confuzie, ci cu

siguranţă este cea mai lucidă stare, dincolo de cuvinte – unde moartea este aproape o imposibilitate ridicolă. Pierderea personalităţii (dacă asta se întâmplă) nu este o extincţie, ci adevărata viaţă. El mai scria: „Nu este un extaz nebulos, ci o stare de minunare transcendentă, asociată cu o absolută claritate a minţii”.

— 13: Kali este un simbol al lui Dumnezeu în aspectul Său de eterna Mamă Natură.

CAPITOLUL: 2

Moartea mamei mele şi amuleta mistică.

Dorinţa cea mai fierbinte a mamei era ca fratele meu mai mare să se căsătorească. „Ah, când voi vedea faţa soţiei lui Ananta, voi găsi raiul aici, pe pământ!” În acest mod îşi exprima ea dorinţa, tipic hindusă, de a vedea asigurată continuitatea familiei. Aveam aproape 11 ani la căsătoria lui Ananta. Mama era la Calcutta, unde supraveghea cu bucurie pregătirile pentru ceremonie. Tatăl meu şi cu mine am rămas singuri acasă la Bareilly, în India septentrională, unde el a fost transferat după ce am stat doi ani la Lahore.

Eu asistasem deja la splendidele nunţi ale surorilor mele mai mari, Roma şi Uma. Pentru Ananta, băiatul cel mai mare, ceremonia ar fi trebuit să fie grandioasă. Mama a primit la Calcutta un număr mare de invitaţi sosiţi de foarte departe. I-a instalat confortabil într-o casă mare, proaspăt cumpărată, la numărul

50 pe strada Amherst. Totul era gata: mâncăruri delicioase, tronul pe care Ananta va fi purtat cu mare pompă la casa viitoarei lui soţii, lampioane şi panglici multicolore, orchestra engleză, scoţiană şi indiană, ospătari specializaţi, preoţii etc.

Tatăl meu şi cu mine ne pregăteam să ajungem la timp pentru ceremonie.

Dar cu puţin timp înainte de ziua cea mare, am avut o

viziune rău prevestitoare.

Eram la Bareilly, aproape de miezul nopţii. Dormeam alături de tatăl meu pe terasa casei când am fost trezit de un freamăt al plasei împotriva ţânţarilor care înconjura patul. Fragila perdea s-a dat deoparte şi am văzut chipul mamei.

„Trezeşte-l pe tatăl tău!” Vocea mamei nu era decât o şoaptă. „Luaţi amândoi primul tren, la ora patru dimineaţa. Veniţi la Calcutta dacă vreţi să mă vedeţi!” După aceste cuvinte, ea a dispărut.

„Tată! Tată! Moare mama!” Vocea mea îngrozită l-a trezit numaidecât.

Plângeam în hohote.

„Nu este decât o halucinaţie, nimic mai mult!” a negat tatăl meu, ca de obicei în situaţiile noi. „Mama ta este sănătoasă tun. Dacă primim vreo veste rea, vom pleca chiar mâine”. „Nu-ţi vei ierta niciodată că n-ai plecat fără întârziere şi nici eu nu te voi ierta!” am strigat în disperarea mea.

Dimineaţă am primit o telegramă: „Mama grav bolnavă. Căsătoria amânată. Veniţi urgent!”

Am plecat în grabă. Unul din unchii mei ne-a întâlnit pe drum. Un tren s-a încrucişat cu al nostru, cu un zgomot de uragan, care creştea pe măsură ce se apropia. Din tumultul meu interior a ţâşnit hotărârea de a mă arunca în faţa trenului. Mă simţeam deja orfan de mamă şi nu puteam suporta ideea unei lumi devenită goală. Îmi iubeam mama ca pe cel mai scump prieten din lume. Ochii ei negri, consolatori, erau pentru mine singurul refugiu în timpul micilor necazuri ale copilăriei.

„Mai trăieşte?” m-am grăbit să-l întreb pe unchiul meu.

„Desigur că mai trăieşte!” Îşi dăduse imediat seama de starea mea de disperare. Dar eu nu prea l-am crezut.

Am ajuns la Calcutta după moartea mamei. Am căzut într-o stare depresivă în care viaţa îmi părea lipsită de sens. Au trecut ani până ce am reuşit să mă împac cu inevitabilul. Lacrimile mele au sfârşit prin a o înduioşa pe Mama Divină, care a vindecat definitiv suferinţa mea cu următoarele cuvinte: „Eu am vegheat asupra ta, din viaţă în viaţă, prin tandreţea a nenumărate mame! Găseşte deci în privirea Mea cei doi ochi negri pierduţi pe care îi cauţi!”

Imediat după ritualurile de incinerare, tata şi cu mine ne-am întors la Bareilly. În fiecare dimineaţă în zori făceam o plimbare până la imensul arbore sheoli care creştea în faţa casei noastre. În momentele mele poetice credeam că florile albe ale copacului aduceau o ofrandă de petale pe altarul de verdeaţă. Cu ochii uzi de lacrimi şi de roua dimineţii, observam o lumină supranaturală, divină, care apărea odată cu zorile. O sete infinită de Dumnezeu a pus stăpânire pe mine.

Mă simţeam atras irezistibil spre Himalaya.

Unul dintre verişorii mei, proaspăt întors dintr-o călătorie în munţii sfinţi, ne-a vizitat la Bareilly. Am ascultat cu nesaţ relatările lui despre înaltele platouri pietroase unde locuiesc yoghini şi Swarul 2 – 1.

„Hai să fugim în Himalaya” i-am zis într-o zi lui Dwarka Prasad, mezinul gazdei noastre. Acesta m-a trădat şi a dezvăluit acest proiect fantastic fratelui meu mai mare. Ananta, în loc să surâdă de proiectele fantastice ale unui copil, a început să mă ridiculizeze: „Unde-ţi este roba portocalie? Fără ea nu poţi fi un Swami”.

Dar aceste cuvinte au produs asupra mea un efect neaşteptat. Mintea mea a fost invadat de viziuni în care eu parcurgeam India îmbrăcat ca un Swami.

Probabil că ele treziseră amintirea unor vieţi anterioare; orice ar fi fost, eu m-am simţit gata să îmbrac roba venerabilului ordin călugăresc.

Într-o dimineaţă, în timp ce discutam cu Dwarka, am simţit iubirea pentru Dumnezeu coborând cu forţa unei avalanşe. Tovarăşul meu acorda doar parţial atenţie vocii interioare, dar eu îi dădeam curs în totalitate.

În acea după amiază am fugit spre Naini Tal, un oraş de la poalele Himalayei. Ananta a organizat o adevărată vânătoare ca să mă găsească şi m-a forţat să mă reîntorc, plin de tristeţe, la Bareilly. Mai mult, singura plimbare care mi-a mai fost permisă a constat în a mă duce în fiecare dimineaţă la arborele sheoli. Inima mea plângea pentru că pierdusem două mame: una umană şi una Divină.

Moartea mamei era o pierdere ireparabilă pentru familie. Tata nu s-a mai recăsătorit, deşi a mai trăit încă 40 de ani. Având de îndeplinit un dublu rol de tată şi de mamă, el a devenit mai blând, mai înţelegător. Cu calm şi perseverenţă, făcea faţă tuturor problemelor casnice. După slujbă, se închidea în camera lui şi practica Kriya Yoga într-o dulce serenitate. Mai târziu, am vrut să angajez o englezoaică pentru a aduce mai mult confort în viaţa familială, dar tatăl meu nu a fost de acord.

Mama Discipolă a lui Lahiri Mahasaya.

Sora mea Uma, când era o tânără fată.

Eu, în spatele fratelui meu mai mare, Ananta.

„Preocuparea pentru persoana mea a dispărut odată cu mama ta. Nu voi accepta niciodată ca o altă femeie să se ocupe de mine!”

La 14 luni după moartea mamei, am aflat că ea mi-a lăsat un mesaj de cea mai mare importanţă. Fratele meu Ananta care era prezent în momentul morţii ei a primit mesajul. Deşi ea a ţinut să-mi fie comunicat după un an de la moartea ei, fratele meu a amânat. El trebuia să se ducă în curând la Calcutta pentru a se căsători cu fata aleasă de mama mea 2 – 2. Într-o seară el mi-a spus: „Mukunda, am ezitat mult timp să-ţi anunţ o noutate care te va

surprinde”.

Ananta luase o figură resemnată. „Mă temeam să nu măresc dorinţa ta de a fugi de acasă. Totuşi zelul divin te inspiră; de aceea, atunci când te-am adus înapoi din Himalaya, m-am hotărât să-mi îndeplinesc promisiunea fără zăbavă”. Fratele meu mi-a dat o cutiuţă şi mi-a comunicat mesajul mamei: „Fie ca aceste cuvinte să fie suprema binecuvântare, dragul meu Mukunda”, spusese mama. „A sosit timpul să-ţi comunic unele fapte puţin obişnuite care au urmat naşterii tale. Nu erai decât un bebeluş când mi-a fost revelat prima dată destinul tău. Eu te-am dus la locuinţa gurului meu la Benares. Ascunsă după mulţimea discipolilor, mi-a fost greu să-l observ pe Lahiri Mahasaya, cufundat în atitudinea profundă a meditaţiei.

Eu te strângeam în braţe, rugându-mă ca divinul guru să simtă prezenţa noastră şi să ne binecuvânteze. În timp ce ruga mea mută devenea tot mai intensă, el a deschis ochii şi mi-a spus să mă apropii. Am îngenuncheat la picioarele lui. Maestrul te-a luat pe genunchi şi a pus mâna pe fruntea ta într-un gest de botez spiritual.

Lahiri Mahasaya, în tinereţe „Fiul tău va fi yoghin. El va aduce o mulţime de suflete în împărăţia lui Dumnezeu”. Inima mea a săltat de bucurie la gândul că gurul omniscient a ghicit ruga mea secretă. Cu puţin timp înainte de naşterea ta, el mă anunţase deja că tu vei urma învăţătura lui.

Mai târziu, sora ta Roma şi cu mine am intuit viziunea Marii tale Lumini când, din camera vecină, te-am văzut imobil pe pat. Faţa ta părea iluminată; în vocea ta răsuna o hotărâre nestrămutată atunci când spuneai de călătoria în Himalaya în căutarea Divinului.

Astfel, dragul meu, am fost convinsă că soarta te va duce departe de ambiţiile acestei lumi. Un alt eveniment

deosebit mi-a întărit această convingere şi m-a obligat să-ţi las acest suprem mesaj pe patul de moarte.

Este vorba de o întâlnire cu un înţelept din Punjab. În timp ce locuiam la Lahore, într-o dimineaţă, servitorul a intrat ca o furtună în camera mea, spunând: „Stăpână, tocmai a sosit un sadhu 2 – 3 ciudat. El insistă să o vadă pe „mama lui Mukunda!”

Aceste cuvinte atât de simple m-au tulburat. M-am grăbit să merg să-i aduc omagii acestui vizitator. În timp ce mă plecam la picioarele lui, am simţit că mă găseam în prezenţa unui sfânt autentic.

„Mamă”, zise el, „înţelepţii au vrut ca tu să ştii că viaţa ta pe acest pământ se apropie de sfârşit. Viitoarea ta boală va fi şi ultima” 2 – 4. A urmat o clipă de tăcere în care eu nu m-am simţit cuprinsă de teamă, ci de seninătate. În final, el continuă: „Vei păstra o amuletă de argint, pe care nu ţi-o voi da astăzi ci, pentru a-ţi dovedi adevărul spuselor mele, ea se va materializa mâine în mâinile tale, în timp ce vei medita. Pe patul de moarte, îl vei ruga pe fiul tău Ananta s-o păstreze un an şi să o dea apoi celui de-al doilea fiu al tău, Mukunda, care va înţelege semnificaţia amuletei, darul înţelepţilor. El o va primi în momentul în care se va simţi gata să renunţe la lume pentru a-l căuta pe Dumnezeu. După ce o va păstra câţiva ani şi după ce amuleta îşi va fi îndeplinit funcţia sa, ea se va dematerializa brusc; degeaba o va ascunde în locurile cele mai secrete, ea va trebui să se întoarcă acolo de unde a venit”.

Am oferit pomeni 2 – 5 sfântului, care s-a retras după ce m-a binecuvântat. A doua zi seara, în timp ce eram cufundată în meditaţie, o amuletă de argint s-a materializat în mâinile mele, aşa cum a prezis sadhu. Am păzit-o cu străşnicie doi ani şi acum i-o încredinţez lui Ananta spre păstrare. Nu plânge Mukunda, divinul meu

guru mă va repune în sânul Infinitului. Adio copilul meu, fie ca Mama Cosmică să te aibă în pază”.

O iluminare bruscă m-a cuprins de îndată ce am intrat în posesia amuletei; o mulţime de amintiri uitate au fost trezite. Amuleta, de formă rotundă, părea foarte veche şi avea inscripţii sanscrite. Am ghicit că venea de la maeştrii din vieţile trecute care, din lumea subtilă, îmi ghidau paşii. Ea mai avea şi o altă semnificaţie, dar care nu-mi este permis să o dezvălui.

Când am aflat că mama mea cunoştea că nu va măi trăi mult, am înţeles pentru prima dată decizia sa de a grăbi mariajul lui Ananta. Deşi a trebuit să moară înainte de căsătorie, instinctul ei matern a determinat-o să dorească să asiste la ea.

Despre modul cum amuleta a dispărut într-un moment profund nefericit al vieţii mele, despre cum pierderea sa a constituit preludiul întâlnirii cu gurul meu, voi relata într-un capitol separat.

Dar băieţelul, frustrat în speranţele sale de a ajunge în Himalaya, în fiecare zi îşi lua zborul foarte departe, pe aripile amuletei sale.

— 1: Swami, cuvânt sanscrit care înseamnă „cel care este una cu Sinele său (Swa)” Aplicat unui membru ordinului indian al călugărilor, titlul are semnificaţia de „Sfinţia ta”. (vezi cap. 24)

— 2: Obiceiul hindus după care părinţii aleg împreună viitorul copiilor lor a rezistat de-a lungul timpurilor. Proporţia de căsătorii fericite este foarte mare în India.

— 3: Anahoret; persoană dăruită ascetismului şi disciplinei spirituale

(sadhana)

— 4: Când am aflat că mama mea cunoştea că nu va măi trăi mult, am înţeles pentru prima dată decizia sa de a

grăbi mariajul lui Ananta. Deşi a trebuit să moară înainte de căsătorie, instinctul ei matern a determinat-o să dorească să asiste la ea.

— 5: Gest obişnuit de respect fată de sadhu.

CAPITOLUL: 3

Sfântul cu două corpuri „Tată, dacă îţi promit că mă întorc acasă de bunăvoie, mă laşi să merg la Benares?”

Tatăl meu se opunea rareori plăcerii mele de a călători. Chiar şi când eram copil, el îmi permitea să vizitez multe oraşe şi locuri de pelerinaj, de obicei în compania unuia sau mai multor prieteni. Călătoream confortabil la clasa I cu biletele pe care ni le procura el. Tata mi-a promis că-mi dă voie. A doua zi m-a chemat şi mi-a întins un bilet dus-întors pentru Benares, un număr de rupii şi două scrisori.

„Am de propus o afacere unui prieten din Benares, Kedar Nath Babu. Din păcate, am pierdut adresa lui. Dar cred că-i vei putea transmite scrisoarea prin prietenul nostru comun Swami Pranabananda, frate-discipol al meu. El a atins un înalt grad de realizare spirituală şi tovărăşia lui îţi va fi de folos. Această a doua scrisoare o vei preda lui”.

Cu o licărire în ochi a adăugat: „Dar, atenţie, fără nicio escapadă!”

Am plecat în fugă. Ajuns la Benares m-am dus la locuinţa lui Swami Pranabananda. Uşa de la intrare era deschisă, aşa că am intrat în hol. Un om voinic era aşezat în postura lotusului pe o platformă puţin înălţată. Obrajii lui fără riduri erau proaspăt bărbieriţi. Un surâs beatific persista pe buzele lui. Pentru a mă asigura că nu eram nepoftit, el m-a primit ca pe un vechi prieten: „Baba anand (Fii binecuvântat dragul meu)”, zise el cu o voce cordială. Am îngenuncheat şi i-am atins picioarele.

„Sunteţi Swami Pranabananda?”

El a făcut semn că da. „Eşti fiul lui Bhagabati?” A pronunţat aceste cuvinte înainte ca eu să fi avut timp să scot din geantă scrisoarea tatălui meu. Surprins, eu i-am întins scrisoarea de recomandare, acum inutilă.

„Desigur, îl voi găsi pe Kedar Nath Babu, pentru a te ajuta”. Clarviziunea sfântului m-a zăpăcit şi mai mult. Îşi aruncă privirea pe scrisoare şi spuse câteva cuvinte afectuoase la adresa tatălui meu.

Ştii, eu mă bucur de două pensii; prima i-o datorez tatălui tău, pentru care am lucrat la compania căilor ferate, iar a doua, Atotputernicului, pentru care eu mi-am realizat ţelul în această viaţă”.

Am găsit aceste cuvinte ca fiind foarte obscure. „Ce fel de pensie primiţi de la Atotputernicul? Vă dă bani?”

El râse. „Eu înţeleg prin aceasta seninătatea inalterabilă care a recompensat anii lungi petrecuţi în cea mai profundă meditaţie. Acum nu am ce face cu banii.

Micile mele necesităţi sunt asigurate din plin. Doar mai târziu vei înţelege semnificaţia celei de-a doua pensii”.

Încheind astfel, sfântul se cufundă într-o imobilitate de sfinx. La început ochii lui străluciră, ca în faţa unui spectacol curios, apoi au devenit inexpresivi.

Eram zăpăcit de acest mutism şi de altfel el nu-mi spusese cum pot să-l întâlnesc pe prietenul tatălui meu. Un pic neliniştit, am privit camera absolut goală şi am sfârşit prin a-mi fixa privirea pe sandalele de lemn aşezate în faţa platformei.

„Nu te nelinişti domnişorule 3 – 1, omul pe care îi cauţi va sosi aici peste o jumătate de oră”. Yoghinul descifrase gândurile mele, ceea ce nici nu era prea greu!

Apoi a recăzut într-o muţenie totală, în sfârşit, ceasul arătă că cele 30 de minute se scurseseră.

Swami Pranabananda se reanimă: „Eu cred că Kedar Nath Babu se apropie de uşă”.

Am auzit pe cineva urcând scara. Eram stupefiat şi gânduri confuze îmi apăreau în minte. Cum este posibil ca prietenul tatălui meu să fie astfel convocat în acest loc fără mijlocirea unui mesager? De la sosirea mea, Swami Pranabananda nu a vorbit cu altcineva decât cu mine.

Am părăsit grăbit camera şi am început să cobor scara. Pe la jumătatea ei m-am ciocnit cu un om care urca şi părea să fie grăbit.

„Sunteţi Kedar Nath Babu?” am zis eu emoţionat.

„Desigur. Nu eşti tu fiul lui Bhagabati, cel care mă aştepţi aici?” îmi surâse prietenos.

„Domnule, cum se face că aţi venit aici?” Prezenţa lui inexplicabilă m-a lăsat perplex.

„Astăzi totul nu este decât mister! Iată, acum mai puţin de o jumătate de oră tocmai îmi terminasem baia în Gange când Swami Pranabananda s-a apropiat de mine; n-am nici cea mai mică idee cum de a ştiut că sunt acolo la acea oră.

„Fiul lui Bhagabati te aşteaptă la mine”, m-a anunţat el. „Vrei să mă urmezi?” Am fost de acord cu plăcere. În timp ce mergeam, Swami Pranabananda se îndepărta din ce în ce mai mult de mine, deşi făceam eforturi pentru a mă ţine după el.

Deodată s-a oprit: „Cât timp crezi că îţi trebuie să ajungi până la mine?” m-a întrebat el.

„Circa o jumătate de oră”.

„Am ceva de făcut acum”, zise aruncându-mi o privire enigmatică. „Trebuie să te părăsesc. Mă vei găsi la mine în compania fiului lui Bhagabati”.

Înainte de a mai avea timp să spun un cuvânt, el m-a părăsit şi s-a pierdut în mulţime. Eu m-am grăbit cât am putut.

Această explicaţie n-a făcut decât să mă zăpăcească şi mai mult. Plin de curiozitate l-am întrebat de cât timp îl

cunoştea pe Swami.

„Ne-am întâlnit de câteva ori anul trecut, dar în ultimul timp nu ne-am mai văzut. Am fost bucuros să-l întâlnesc astăzi în timp ce mă îmbăiam”. „V-a apărut într-o viziune sau l-aţi văzut în realitate; l-aţi atins şi aţi auzit zgomotul paşilor săi?”, am întrebat eu plin de curiozitate.

„Ce prostii spui şi tu!” se supără el. „Eu nu mint!” Cum aş fi putut să ştiu să ştiu că mă aştepţi dacă nu mi-ar fi spus Swami?” „Swami Pranabananda nu a părăsit camera de aproape o oră de când am intrat!” am replicat eu şi i-am povestit tot ce s-a întâmplat.

A deschis ochii mari. „Niciodată nu mi-am închipuit că o asemenea minune se poate întâmpla! Eu credeam că Swami este un om ca toţi ceilalţi şi iată că el are puterea de a se dedubla şi de a acţiona într-un al doilea corp!” Am intrat amândoi în camera sfântului.

„Priveşte! Acestea sunt aceleaşi sandale pe care le purta la râu!” şopti Kedar Nath Babu. „Îmbrăcămintea este de asemenea aceeaşi”.

Sfântul s-a întors spre mine cu un surâs enigmatic: „De ce eşti aşa de surprins? Subtila unitate a lumii fenomenelor nu este ascunsă yoghinilor adevăraţi. În orice moment eu îmi văd discipolii la Calcutta şi discut cu ei; la rândul lor, ei au aceeaşi facultate de a transcende la voinţă orice obstacol material”.

Dorind să mă entuziasmeze, Swami a consimţit să-mi vorbească despre puterile lui, care erau ceva în genul radioului şi televiziunii astrale 3 – 2. Dar în loc de entuziasm, nu am simţit altceva decât spaimă. Cum eram predestinat să realizez căutarea divinului prin intermediul unui anumit guru – Sri Yukteshwar, pe care încă nu îl cunoscusem – nu am simţit vreo înclinaţie să îl accept pe Pranabananda drept învăţător. Îl priveam perplex, întrebându-mă dacă el sau dublura lui se afla în faţa mea.

Swami Pranabananda „Sfântul cu două corpuri”.

Un discipol elevat al lui Lahiri Mahasaya.

Maestrul încercă să împrăştie starea mea de teamă cu o privire blândă şi cu nişte cuvinte inspirate despre gurul său.

„Lahiri Mahasaya a fost cel mai mare guru pe care l-am cunoscut. Era însăşi divinitatea încarnată!”

Dacă discipolul, mă gândeam eu, poate materializa la voinţă un al doilea corp fizic, câte miracole or fi fost accesibile Maestrului!

„Aş vrea să te fac să înţelegi cât de nepreţuit este ajutorul unui guru! În fiecare noapte eu meditam câte 8 ore, împreună cu un alt discipol. Ziua lucram la birourile unei companii de căi ferate. Găsind dificil să-mi îndeplinesc munca de la birou, doream să-mi consacru tot timpul lui Dumnezeu. Totuşi am perseverat 8 ani să meditez jumătate de noapte şi am ajuns la rezultate uimitoare; formidabile percepţii spirituale au iluminat spiritul meu, dar rămânea totuşi un văl între mine şi Infinit. În ciuda unor eforturi supraomeneşti, Uniunea supremă, irevocabilă, nu se putea realiza. Într-o seară, l-am vizitat pe Lahiri Mahasaya şi l-am rugat toată noaptea să mă ajute.

„Guru ceresc, viaţa îmi pare o povară atât timp cât nu voi putea să-l contemplu pe Dumnezeu faţă în faţă!”

— Ce pot eu să fac? Trebuie să meditezi mai profund!”

— Mă rog Ţie Doamne, aşa cum Te văd materializat în faţa ochilor mei într-un corp fizic, aş vrea să te contemplu sub forma Ta infinită!”

Lahiri Mahasaya a întins mâna într-un gest de bunăvoinţă. „Acum du-te să meditezi. Am intervenit în favoarea ta pe lângă Brahma 3 – 3”.

M-am întors la mine. În acea noapte am atins în

meditaţie ţelul suprem al existenţei mele. De atunci, eu nu încetez să mă bucur de „pensia” spirituală. Vălul iluziei nu-L mai ascunde ochilor mei pe Creator”.

Faţa lui Pranabananda s-a luminat de o strălucire nematerială. Seninătatea unei alte lumi a pătruns de asemenea în inima mea; orice teamă a dispărut.

Sfântul continuă: „Câteva luni mai târziu m-am întors la Lahiri Mahasaya şi i-am mulţumit, atât cât îmi stătea în putere, pentru darul infinit pe care mi-l acordase. După aceea am spus: „Guru divin, nu mai pot să continui să lucrez la birou. Ai milă şi eliberează-mă, căci Brahma mă menţine într-o stare de necontenită beţie”.

„Cere o pensie de la Companie”.

„Ce motiv aş putea invoca, pentru că eu ocup postul meu de prea puţin timp”.

„Spune ceea ce simţi”.

Chiar a doua zi am prezentat cererea. Doctorul s-a neliniştit de motivele unei asemenea cereri premature.

„Simt la birou o senzaţie irezistibilă, care pornind de-a lungul coloanei vertebrale, se întinde în tot restul corpului şi mă face incapabil pentru muncă 3 – 4”.

Fără să mă mai examineze, doctorul m-a recomandat pentru o pensie, care mi-a şi fost acordată. Eu ştiu că voinţa divină a lui Lahiri Mahasaya a acţionat prin intermediul doctorului şi a conducerii companiei, inclusiv a tatălui tău. Ei au ascultat automat de directivele spirituale ale marelui guru şi mi-au asigurat o existenţă de comuniune neîncetată cu Cel Preaiubit. „3 – 5

Acestea fiind spuse, Swami Pranabananda s-a refugiat într-o tăcere profundă. Când mi-am luat rămas bun, el m-a binecuvântat, spunându-mi: „Viaţa ta va fi consacrată căii renunţării şi ştiinţei yoga. Te voi revedea mai târziu, ca şi pe tatăl tău”. Trecerea anilor a arătat că cele două preziceri s-au realizat. 3 – 6

Kedar Nath Babu mergea alături de mine, în timp ce se lăsa întunericul. I-am dat scrisoarea de la tatăl meu, pe care a citit-o la lumina unui felinar.

„Tatăl tău îmi propune un post la biroul Companiei sale din Calcutta. Mi-ar plăcea să lucrez acolo dar, vai, nu este posibil, pentru că nu pot pleca din Benares şi din păcate încă nu am două corpuri la dispoziţia mea.

— 1: Choto Mahasaya. Astfel m-au numit un anumit număr de sfinţi indieni. Aceşti termeni se traduc prin „micul domn”.

— 2: Ştiinţa lumii fizice recunoaşte în modul său veridicitatea legilor pe care yoghinii le-au descoperit prin intermediul ştiinţei mentale. De exemplu, o demonstraţie a facultăţii de vedere la distanţă inerentă omului, este prezentată la 26 noiembrie 1934 la Universitatea Regală din Roma. „Dr. Giuseppe Calligaris, profesor de neuropsihologie, provoacă unui subiect, prin presiunea exercitată în diverse zone ale corpului, o stare în care acesta descrie cu minuţiozitate persoanele şi obiectele care se găsesc de cealaltă parte a unui perete. Dr.

Calligaris declară altor profesori că presiunea asupra anumitor suprafeţe ale pielii provoacă la subiect impresii extrasenzoriale, obişnuindu-l să perceapă obiecte invizibile în condiţii normale. Pentru a aduce subiectul în stare să perceapă obiecte situate de cealaltă parte a unui perete, profesorul Calligaris a presat timp de 15 minute un punct situat la dreapta toracelui. Dr. Calligaris ne asigură că datorită unei presiuni în alte zone corporale, subiectul poate percepe obiecte la un contează ce distantă, indiferent dacă le-a văzut înainte sau nu”.

— 3: Dumnezeu, sub aspectul său de Creator; din sanscritul brih, „a se extinde”. Când a apărut, în 1857 în Atlantic Monthly, poemul „Brahma” al lui Emerson, majoritatea cititorilor au fost stupefiaţi. Poetul le-a

replicat: „Spuneţile să înlocuiască Brahma cu Iehova şi vor înceta să se mai minuneze”.

— 4: În meditaţie profundă, prima experienţă a spiritului este localizată în coloana vertebrală şi apoi la nivelul capului. Torentul de beatitudine este copleşitor, dar yoghinul învaţă să-i controleze manifestările exterioare.

— 5: După pensionare, Pranabananda a scris unul dintre cele mai profunde comentarii la Bhagavad Gītā în bengali şi hindi.

— 6: Veţi capitolul 27.

CAPITOLUL: 4

Zborul meu întrerupt spre Himalaya „Pleacă din clasă sub un pretext oarecare, închiriază o trăsură şi du-te în străduţa de unde nu te poate vedea nimeni din casa mea”.

Astfel îi recomandam lui Amar Mitter, un prieten din liceu care se pregătea să fugă împreună cu mine în Himalaya. Am decis să fugim a doua zi. Trebuia să luăm o mulţime de precauţii, căci Ananta mă supraveghea cu un ochi vigilent, oricând gata să răstoarne planurile de evadare pe care ştia că le nutresc. Amuleta exercita asupra mea o influenţă tăcută, dar permanentă. Credeam că în mijlocul zăpezilor din Himalaya îl voi găsi pe Maestrul a cărui faţă îmi apărea atât de des în viziuni.

Pe atunci locuiam la Calcutta, unde tatăl meu a fost transferat definitiv.

Conform vechiului obicei patriarhal, Ananta a venit cu soţia sa să locuiască acasă la noi, pe strada Grupar nr. 4. Acolo aveam o mică mansardă în care meditam zilnic şi mă pregăteam pentru căutarea Divinului.

Dimineaţa memorabilă a venit cu o ploaie rău prevestitoare. Auzind pe stradă roţile trăsurii lui Amar, am împachetat în grabă o pătură, un şirag de mătănii, o pereche de sandale, portretul lui Lahiri Mahasaya, un

exemplar din Bhagavad Gītā şi două bucăţi de pânză cu care se înfăşurau şalele. Am aruncat acest pachet pe fereastră, apoi am coborât scara în fugă, dar m-am întâlnit în uşă cu unchiul meu care tocmai se întorcea din piaţă.

„Ce ai de eşti aşa grăbit?” zise, examinându-mă cu suspiciune.

I-am surâs inocent şi am ieşit pe străduţă, încărcat cu bagajul meu. M-am dus la Amar cu o prudenţă de conspirator. Ne-am îndreptat spre Chandni Chowk, centrul comercial al oraşului. Luni de zile am economisit banii de buzunar pentru a cumpăra hainele europene cu care credeam că vom dejuca şiretenia fratelui meu care, atunci când era cazul, ştia să se transforme într-un detectiv perfect.

În drum spre gară ne-am oprit să-l luăm şi pe vărul meu Jotin Ghosh, pe care-l botezasem Jatinda, nou convertit la credinţa mea într-un guru din Himalaya. El a îmbrăcat hainele noi pe care i le rezervasem. O încântare adâncă ne cuprinsese inimile. Bine camuflaţi speram să reuşim.

„Acum ne trebuie pantofi de pânză”. Mi-am condus tovarăşii la un vânzător de încălţăminte. „Articolele din piele, obţinute prin moartea animalelor, nu au ce căuta în bagajul unui pelerin!” M-am oprit pentru a arunca îmbrăcămintea din piele a Bhagavad Gita-ei şi curelele de pe şepcile englezeşti (sola-topee).

La gară am cumpărat bilete pentru Burdwan, de unde plănuisem să luăm trenul pentru Hardwar, oraşul de la poalele Himalayei. De îndată ce trenul a pornit, eu am dat frâu liber imaginaţiei: „Gândiţi-vă! Vom fi iniţiaţi de către maeştri şi vom experimenta conştiinţa cosmică”, exclamam eu. „Celulele corpului nostru vor fi încărcate de un asemenea magnetism, încât animalele sălbatice din Himalaya vor veni să ne lingă picioarele!

Chiar şi tigrii vor fi pentru noi ca nişte pisici mari cerşind mângâieri!”

Această ultimă perspectivă, care mi se părea cea mai îmbietoare atât la propriu, cât şi la figurat, l-a entuziasmat pe Amar, dar Jatinda întoarse ochii spre fereastră şi începu să contemple peisajul.

„Să împărţim banii”, sugeră Jatinda după o lungă tăcere. „Fiecare din noi îşi va cumpăra biletul la Burdwan. Astfel nimeni nu-şi va închipui că fugim împreună”.

Am fost de acord fără nicio suspiciune. Pe înserat, trenul a oprit la Burdwan. Jatinda se duse la ghişeu; eu şi Amar aşteptam pe peron. Un sfert de oră trecu astfel, apoi am pornit să îl căutăm; în zadar îl strigam peste tot cu disperare, întunericul nopţii îl înghiţise.

Eram complet deprimat. Aventura mea, pusă la punct cu grijă, părea complet compromisă. Primul meu zbor romantic către Dumnezeu, dar planificat cu grijă, devenise un crud coşmars.

„Amar, trebuie să ne întoarcem acasă”. Plângeam ca un copil. „Dispariţia ruşinoasă a lui Jatinda e rău prevestitoare. Pelerinajul nostru e sortit eşecului”. „Aşa îl iubeşti tu pe Dumnezeu? Nu eşti în stare să suporţi trădarea unui tovarăş ca pe o probă?”

Această aluzie la o încercare de origine divină a avut ca efect restabilirea imediată a moralului meu. Ne-am refăcut cu faimoasele dulciuri din Burdwan, cu sitabhog (hrană pentru zeiţe) şi motichur (pepite din perle mici). După câteva ore am pornit cu trenul spre Hardwar, via Bareilly. Schimbând a doua zi trenul la Moghul Serai, discutam pe peron despre o chestiune foarte importantă.

„Amar, funcţionarii căilor ferate ne vor încolţi în curând cu întrebările. Eu nu subestimez ingeniozitatea fratelui meu! Orice ar fi, eu nu voi minţi!” „Tot ceea ce-ţi cer, Mukunda, este să stai liniştit. Să nu râzi şi să nu sufli o

vorbă atunci când voi vorbi eu”.

Chiar în acel moment, un feroviar european ne-a abordat. El agita o telegramă a cărei importanţă o sesizai imediat.

„Sub imboldul mâniei aţi plecat de acasă”?

„Nu”. Eram fericit că întrebarea lui nu m-a obligat să mint. „Nu supărarea m-a obligat la această escapadă, ci „setea de Divin”.

Feroviarul se întoarse spre Amar. Schimbul de cuvinte care a urmat era cât pe aici să mă împiedice să-mi păstrez seriozitatea.

„Unde e cel de-al treilea băiat?” Vocea, răsună autoritară. „Hai!

Adevărul!” „Domnule, am observat că purtaţi ochelari; nu vedeţi că nu suntem decât doi?” Amar surâse cu neruşinare: „Nefiind magician, îmi este cu neputinţă să creez un al treilea tovarăş”.

Funcţionarul, puţin dezorientat, ne-a întrebat: „Numele voastre?!” „Eu mă numesc Thomas, sunt fiul unei englezoaice şi al unui hindus convertit la creştinism”. „Şi prietenul dumitale?” „El se numeşte Thompson”.

Mă ţineam deoparte pentru a nu izbucni în râs şi mă grăbi fără nicio altă ceremonie spre trenul care şuiera, gata să pocnească. Amar m-a urmat împreună cu feroviarul care, credul, ne-a instalat într-un compartiment european. După ce el s-a retras politicos, am izbucnit amândoi în râs, simţindu-ne în largul nostru pentru că am păcălit un feroviar european.

Pe peron reuşisem să citesc telegrama fratelui meu, care suna astfel: „Trei tineri bengalezi, îmbrăcaţi englezeşte, au fugit spre Hardwar via Moghul Serai. Vă rog să-i reţineţi până la sosirea mea. Recompensă substanţială!” „Amar, te-am prevenit să nu uiţi mersul trenurilor subliniat. Precis că fratele meu l-a găsit”. Vocea

mea era încărcată de reproş.

Prietenul meu plecă privirea. Am oprit la Bareilly, unde Dwarka Prasad ne aştepta cu o telegramă de la Ananta. Dwarka, vechiul meu prieten a încercat în zadar să ne reţină; l-am convins că voiajul nostru n-a fost făcut cu un scop minor.

Ca şi prima dată, Dwarka a refuzat să ne urmeze spre Himalaya.

În acea noapte, în timp ce trenul nostru staţiona într-o gară, iar eu dormitam, Amar a fost trezit de un alt feroviar care se apucă să-i ia un interogatoriu, dar care şi el s-a lăsat păcălit de farmecul hibridului „Thomas şi Thompson”. Astfel, în zori, am coborât triumfători la Hardwar. Munţii maiestuoşi se ridicau fascinanţi în zare. Ne-am grăbit să părăsim gara pentru, a ne amesteca în mulţime. Prima noastră grijă a fost să schimbăm hainele europene pe unele indiene, întrucât Ananta cunoştea deja deghizarea noastră, Presentimentul că vom fi prinşi apăsa greu sufletul meu.

Prudenţa ne spunea să plecăm imediat şi am luat bilete pentru Rishikesh, teritoriu pe care paşii maeştrilor l-au consacrat din timpuri străvechi. Eu eram deja în tren şi Amar pe peron, când a răsunat strigătul unui poliţist. Nedoritul nostru gardian ne-a escortat spre o clădire a gării, ne-a confiscat banii şi apoi ne-a explicat politicos că era de datoria lui să ne păzească până la sosirea fratelui meu.

Auzind că destinaţia fugarilor era Himalaya, poliţistul ne-a relatat o poveste deosebită: „Văd că ideea de a întâlni sfinţi v-a tulburat mintea! Nu veţi întâlni niciodată un sfânt mai mare decât cel pe care l-am văzut eu nu mai departe decât ieri. Colegul meu şi cu mine l-am întâlnit pentru prima dată acum cinci zile. Noi tocmai patrulam în apropiere de Gange pentru a prinde un ucigaş; trebuia să-l

prindem viu sau mort. Ştiam că era deghizat în sadhu pentru a prăda pelerinii.

Deodată, la câţiva paşi a apărut un bărbat cu semnalmentele criminalului. L-am somat să se oprească şi el s-a făcut că nu aude. Ne-am aruncat asupra lui. L-am lovit din toată puterea cu securea, tăindu-i aproape complet braţul.

Fără să se deranjeze câtuşi de puţin de rana lui, străinul şi-a continuat drumul în acelaşi pas vioi. Am sărit în faţa lui pentru a-i bara calea; atunci el a zis: „Nu sunt eu asasinul pe care îl căutaţi”.

Profund disperat de a fi lovit un sfânt, am îngenuncheat la picioarele lui cerşindu-i iertare şi oferindu-i stofa turbanului meu pentru a-şi opri sângele care curgea gârlă.

„Fiule, este o greşeală firească din partea ta”. Sfântul mă privea cu bunătate. „Urmează-ţi drumul, n-ai nimic să-ţi reproşezi. Mama Divină va avea grijă de mine”. El şi-a pus la loc braţul aproape secţionat, care a aderat ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic; sângele a încetat în mod miraculos să mai curgă.

„Să ne reîntâlnim din nou sub acest copac peste trei zile şi mă vei vedea complet vindecat. Astfel nu vei mai avea remuşcări”.

Ieri seară, nerăbdător, m-am dus cu colegul meu în locul indicat. Pustnicul, care era deja acolo, ne-a permis să-i examinăm braţul, ce nu mai avea nici cea mai mică cicatrice.

„Mă duc prin Rishikesh, în singurătatea Himalayei”, a zis el binecuvântându-ne şi s-a îndepărtat cu rapiditate. „Simt că viaţa mea a căpătat un alt sens în urma contactului cu sfinţenia sa”.

Poliţistul a încheiat cu aceste pioase cuvinte. Acea experienţă l-a influenţat profund. Cu un gest solemn, el mi-

a întins un articol ce relata acest miracol; ca în toate ziarele în care apar articole de senzaţie (nici măcar în India ele nu lipsesc), ziaristul a exagerat puţin versiunea, declarând că sadhu fusese aproape decapitat!

Amar şi cu mine eram disperaţi de a nu-l fi întâlnit pe marele yoghin capabil să ierte într-o manieră christică atât de minunată. India, săracă de circa două secole în lucruri materiale, deţine în schimb un fond inepuizabil de bogăţii spirituale. Aici chiar şi poliţiştii întâlnesc sfinţi.

I-am mulţumit agentului că ne-a ridicat astfel moralul, dovedindu-ne astfel că el era mult mai fericit decât noi, pentru că fără efort el a descoperit un iluminat, în timp ce căutarea noastră pasionată s-a terminat nu la picioarele unui maestru, ci la comisariat!

Fiind în acelaşi timp atât de aproape şi totuşi atât de departe de Himalaya, întrucât eram captivi, i-am declarat lui Amar că sunt hotărât mai mult ca oricând să încerc să evadez.

„Să evadăm cu prima ocazie! Putem să mergem pe jos la Rishikesh”. El a surâs aprobator, dar era descurajat de faptul că ne-au fost confiscate economiile.

„Dacă ne aventurăm aşa în jungla atât de plină de pericole, riscăm să ajungem nu la Rishikesh, ci în burta vreunui tigru!”

Ananta şi fratele lui Amar au sosit după trei zile. Amar l-a primit pe fratele său cu afecţiune şi cu uşurare. Eu eram de neîmpăcat; Ananta n-a obţinut din partea mea decât reproşuri severe.

„Îţi înţeleg sentimentele”, a zis fratele meu pentru a mă îmblânzi. „Tot ceea ce-ţi cer este să mă însoţeşti la Benares pentru a întâlni acolo un sfânt şi apoi pentru câteva zile la Calcutta pentru a-l linişti pe bietul tata. Apoi vei putea să pleci să-ţi cauţi un Maestru”.

În acest moment, Amar s-a băgat în vorbă pentru a

ne anunţa că el nu avea intenţia să se reîntoarcă la Hardwar cu mine. Era atras şi se bucura de atmosfera şi căldura familială. Eu ştiam însă că nu voi abandona niciodată căutările în vederea găsirii gurului meu.

Micul nostru grup s-a urcat în tren cu destinaţia Benares, unde rugile mele au fost îndeplinite într-un mod curios.

Ananta elaborase o stratagemă savantă. Înainte de a mă fi întâlnit la Hardwar, el se oprise la Benares şi a discutat cu o autoritate ecleziastică; atât preotul cât şi fiul său au promis să încerce să mă dezguste de încercarea de a duce o viaţă de sannyasin 4 – 1.

Ananta m-a dus la ei. Fiul, un bărbat tânăr cu gesturi vioaie, m-a primit în curte şi m-a antrenat într-o lungă discuţie filosofică. El pretindea că are puterea de a-mi combate ideea de a fi călugăr.

„Vei înfrunta toate nenorocoirile şi vei fi incapabil să-l găseşti pe Dumnezeu dacă fugi de responsabilităţile cotidiene! Nu-ţi poţi epuiza karma 4 – 2 decât trecând prin experienţele vieţii lumeşti”.

Nemuritoarele cuvinte ale lui Krishna mi-au venit atunci în minte: „Chiar un om rău, de mi se dăruieşte cu o dragoste exclusivă, trebuie socotit un om bun; hotărârile lui sunt drepte. Curând devine virtuos şi ajunge la pacea eternă; să ştii, Arjunai, cel care mi se dăruieşte nu piere 4 – 3”.

Totuşi pronosticurile sumbre ale tânărului mi-au zdruncinat un pic încrederea. Am început să mă rog în interior din toată inima: „Luminează-mi, Doamne, îndoiala şi răspunde-mi chiar acum dacă Tu doreşti să iau calea renunţării sau pe cea comună tuturor oamenilor!”

Chiar în acel moment am remarcat, la o oarecare distanţă de casa preotului, un sfânt cu figură nobilă care părea că a surprins discuţia mea cu pretinsul clarvăzător,

căci m-a rugat să vin la el. Am simţit magnetismul miraculos al ochilor săi liniştiţi.

„Fiule, nu-l asculta pe acest ignorant. Ca răspuns la ruga ta, Domnul îmi ordonă să te asigur că, în această viaţă, singura ta cale este aceea a renunţării”.

Recunoscător pentru acest mesaj decisiv, uimit în acelaşi timp, am surâs uşurat.

„Nu te apropia de acest om!” striga ignorantul cât îl ţinea gura. Sfântul meu sfătuitor m-a binecuvântat şi s-a îndepărtat lent.

„Acest pustnic este la fel de nebun ca şi tine”. Remarca fusese făcută de către preotul cu plete albe. El şi fiul său mă priveau cu un aer lugubru. „Am auzit că şi el şi-a părăsit familia pentru ţelul incert de a-l găsi pe Dumnezeu!”

M-am îndepărtat şi i-am spus lui Ananta că refuz să mai vorbesc cu gazdele noastre. Fratele meu s-a înclinat în faţa dorinţei mele de a pleca cât mai repede şi am luat primul tren spre Calcutta.

„Domnule Detectiv, cum ai descoperit că am fugit cu doi tovarăşi?” l-am întrebat pe Ananta pe când ne întorceam spre casă. El surâse maliţios.

„La şcoală am aflat că Amar a părăsit clasa şi nu s-a mai întors. A doua zi dimineaţa m-am dus la el şi am găsit un mers al trenurilor cu însemnări făcute pe el. Tatăl lui Amar tocmai lua o birjă şi-i spunea birjarului.

„Nu-l voi mai duce pe fiul meu la şcoală în această dimineaţă; el tocmai a dispărut!” „Am înţeles de la un coleg”, a răspuns birjarul, „că fiul dumneavoastră cu încă doi prieteni îmbrăcaţi ca europenii, au luat trenul la gara Howrah şi şi-au dăruit pantofii din piele birjarului”. „Astfel, aveam trei informaţii: mersul trenurilor, trioul de băieţi şi hainele europene”.

Am ascultat aceste relatări ale lui Ananta cu un

amestec de admiraţie şi ciudă. Generozitatea faţă de birjar fusese cam deplasată.

„Bineînţeles, m-am grăbit să trimit telegrame la toate staţiile pe care Amar le subliniase în mersul trenurilor. Era subliniat şi Bareilly. Am telegrafiat prietenului vostru Dwarka. O anchetă printre vecinii noştri din Calcutta mi-a relevat faptul că verişorul Jatinda a fost absent în timpul nopţii, dar a reapărut dimineaţa, îmbrăcat europeneşte. M-am dus şi l-am invitat la cină. Dezarmat de comportarea mea prietenească, el a acceptat. Pe drum l-am condus, fără ca el să mă suspecteze, la comisariat, unde a fost înconjurat de agenţi pe care eu în prealabil îi alesesem pentru aspectul lor feroce. Sub privirile lor formidabile Jatinda mi-a destăinuit totul”. „Am plecat cu inima uşoară spre Himalaya”, a spus el. „Mă simţeam atras de ideea de a întâlni maeştri. Dar imediat ce Mukunda a spus: «Cufundaţi în extaz în inima grotelor, îi vom fermeca şi pe tigri, care ne vor înconjura la fel de inofensivi ca nişte pisicuţe», am îngheţat de teamă. Acoperit de o transpiraţie rece, mă gândeam: şi dacă puterea noastră spirituală se dovedeşte incapabilă să dreseze natura lor feroce, atunci nu ne vor mai trata cu bunăvoinţa unor pisici.

Mă vedeam deja oaspetele forţat al unui stomac de tigru, după ce am intrat acolo nu întreg, ci bucată cu bucată”.

Resentimentul meu împotriva lui Jatinda s-a schimbat brusc într-un hohot de râs, care m-a răsplătit pentru toate temerile pe care le trăisem după dispariţia lui subită. Ba chiar simţeam şi o uşoară satisfacţie: nici Jatinda nu a putut evita întâlnirea cu poliţia!

„Ananta 4 – 4, tu ai nasul unui câine de vânătoare!” Privirea mea amuzată nu era însă lipsită de ciudă. „Îi voi spune lui Jatinda că sunt fericit că a acţionat aşa împins de teamă şi nu din dorinţa de a ne trăda”.

La Calcutta, tatăl meu m-a rugat să-mi înfrânez instinctul de a vagabonda, măcar până la terminarea studiilor medii. În lipsa mea, el aranjase cu un sfânt învăţat (pândit), Swami Kebalananda 4 – 5, să vină regulat la noi acasă.

„Înţeleptul va fi profesorul tău de sanscrită”, m-a anunţat el.

Tatăl meu spera să-mi satisfacă setea religioasă dându-mi ca profesor un filosof erudit. Dar planurile lui au fost subtil răsturnate: noul meu profesor, în loc să mă înveţe o materie aridă, n-a făcut decât să amplifice setea mea pentru Divin.

Tatăl meu nu ştia că Swami Kebalananda era un discipol înfocat al lui Lahiri Mahasaya. Nepreţuitul guru avea mii de discipoli, atraşi de forţa irezistibilă a magnetismului său divin. Mai târziu, am aflat că Maestrul îl aprecia pe Kebalananda ca fiind un rishi sau înţelept iluminat.

Bucle abundente încadrau faţa plăcută a profesorului meu. Ochii lui negri erau de o puritate copilărească. Fiecare mişcare a corpului său slab era marcată de o grijă odihnitoare. Mereu binevoitor şi amabil, el era ferm stabilit în conştiinţa infinită; am petrecut împreună multe ore plăcute în meditaţie profundă Kriya.

Swami Kebalananda.

Mult iubitul profesor de sanscrită.

Kebalananda era o autoritate în materie de shastre (scrieri sacre) antice: erudiţia lui îi adusese renumele de „Shastri Mahasaya”. Totuşi eu nu făceam progrese notabile la sanscrită. Foloseam cel mai mic pretext pentru a lăsa gramatica prozaică şi a vorbi de yoga, de Lahiri Mahasaya. Într-o zi, profesorul mi-a povestit viaţa dusă alături de gurul său: „Printr-un noroc extraordinar, am avut fericirea să trăiesc 10 ani în anturajul lui Lahiri

Mahasaya. În fiecare seară, casa lui din Benares era ţinta pelerinajului meu. De obicei guru se găsea într-un mic salon la parter. El stătea în postura lotus pe un scaun de lemn fără spătar, cu discipolii formând un semicerc în jurul lui. Un extaz divin ilumina ochii săi care, mereu închişi pe jumătate, erau aţintiţi ca un telescop spre o lume de fericire eternă. Rareori vorbea mult.

Câteodată privirea lui se aţintea asupra unui discipol care simţea nevoia să fie ajutat; cuvintele vindecătoare curgeau atunci ca o cascadă luminoasă.

Un calm indescriptibil se răspândea în mine sub privirile Maestrului. Eram pătruns de prospeţimea sa, ca şi cum ea ar fi provenit dintr-un lotus al infinităţii.

A fi alături de el, chiar fără să schimb vreo vorbă zile întregi, reprezenta o experienţă care îmi transforma întreaga făptură. Dacă în calea concentrării mele apărea vreun obstacol, era suficient să meditez la picioarele lui pentru a-l învinge.

Acolo, stările cele mai inaccesibile se revelau în faţa mea, în timp ce ele dispăreau cu totul sub conducerea altor maeştri: guru era într-adevăr un templu viu al Divinităţii, ale cărui uşi secrete rămâneau deschise tuturor discipolilor plini de devoţiune.

Lahiri Mahasaya nu interpreta dogmatic Scripturile. El se adâncea fără niciun efort în biblioteca divină. Măreţia cuvintelor şi a gândurilor izvora din fântâna omniscienţei sale. Deţinea nemaipomenita cheie de a descifra ştiinţa filosofică profundă ascunsă de mii de ani în Vede 4 – 6. Când îl rugam să ne explice anumite planuri ale conştiinţei menţionate în textele antice, el aproba cu un surâs: „Bine, voi experimenta aceste stări şi vă voi spune ceea ce percep”. Astfel el se deosebea foarte mult de acei maeştri care-şi umplu mintea cu diferite texte pentru a construi apoi abstracţii irealizabile.

Fă-mi plăcerea şi comentează textele sacre aşa cum le înţelegi tu, spunea adesea Maestrul unui discipol aşezat alături de el. Eu îţi voi conduce gândurile pentru a sesiza semnificaţia justă. În acest fel, mai mulţi discipoli au notat percepţiile lui Lahiri Mahasaya, însoţindu-le de comentarii voluminoase.

Maestrul nu ne încuraja niciodată să credem orbeşte. Cuvintele nu sunt decât o carapace, obişnuia el să spună. Trebuie să vă convingeţi voi înşivă de prezenţa lui Dumnezeu prin bucuria contactului divin pe care îl realizaţi în timpul meditaţiei.

Oricare ar fi fost problemele pe care şi le punea discipolul, gura recomanda Kriya Yoga ca pe un mijloc de a le rezolva.

Yoga îşi va păstra eficacitatea chiar şi atunci când nu voi mai fi prezent în corpul fizic printre voi. Această tehnică nu poate nici să se piardă, nici să sece, nici să fie uitată, în genul cunoştinţelor pur teoretice. Perseveraţi pe calea eliberatoare a ştiinţei Kriya Yoga, a cărei forţă constă în practică.

Eu însumi consider Kriya Yoga ca un instrument ideal pentru a obţine eliberarea noastră. Prin ea, Atotputernicul, Divinul, care rezidă în taină în fiecare om, s-a revelat cu adevărat în Lahiri Mahasaya şi în unii din discipolii săi”, a încheiat Kebalananda.

Profesorul a fost, de asemenea, martorul unui miracol făcut de Lahiri Mahasaya. El mi l-a povestit într-o zi, îndepărtându-şi ochii de la textele sanscrite din faţa noastră: „Discipolul orb Ramu îmi producea milă. Cum de nu vedeau ochii lui lumina, când el îl servea cu devoţiune pe Maestrul care participa la splendoarea divină? Într-o dimineaţă am căutat să-i vorbesc lui Ramu, dar el stătea răbdător de multe ore la picioarele Maestrului, făcându-i vânt cu un evantai înjghebat de el însuşi din frunze de

palmier punkha. M-am ţinut după el până când a părăsit camera.

Ramu, l-am întrebat, de când eşti orb? De la naştere, domnule! Niciodată vreo rază de soare n-a binecuvântat ochii mei Atotputernicul nostru guru te poate vindeca. Trebuie să mergi să-l rogi.

A doua zi, Ramu l-a abordat umil pe Maestru. Discipolul părea ruşinat de a cere ca o binefacere fizică să fie adăugată plenitudinii sale spirituale.

Maestre, Lumina divină este în fiinţa ta. Binevoieşte să răspândeşti asupra mea un pic din această Lumină sublimă, pentru a putea percepe soarele, inferior Ei ca strălucire! Ramu, cineva s-a jurat să mă pună în dificultate. Eu nu am puterea de a vindeca! Maestre, Fiinţa Infinită care se află în interiorul tău, Ea are puterea! Asta, Ramu, este cu totul altceva. Puterea lui Dumnezeu este nelimitată!

Cel care scaldă stelele şi celulele corpului în misteriosul fluid vital, poate desigur să-ţi redea vederea.

Maestrul a atins fruntea discipolului într-un loc situat între sprâncene 4 – 7.

Concentrează-te ferm în acest punct, cântând numele profetului Rama 4 – 8 timp de 7 zile. Gloria soarelui va străluci atunci în ochii tăi.

După 7 zile a fost aşa cum a prezis guru. Ramu a putut contempla minunile naturii. Maestrul l-a pus pe discipol să repete numele lui Rama, pe care acesta îl adora mai mult decât pe alţi sfinţi. Credinţa în Rama a fost solul fertil în care guru a semănat grăuntele viguros al vindecării definitive”. Kebalananda păstră tăcerea un moment, apoi o întrerupse pentru a aduce un nou omagiu gurului său: „Este evident că pentru a putea realiza nenumăratele sale minuni, Lahiri Mahasaya nu s-a lăsat niciodată influenţat de ego 4 – 9. Datorită supunerii sale

perfecte faţă de Creator, Maestrul lăsa să se manifeste liber forţa divină, care este adevăratul agent al oricărei acţiuni.

Corpurile nenumărate pe care Lahiri Mahasaya le-a vindecat astfel erau destinate în fond focului funerar, dar trezirea spirituală christică ce se producea pe tăcute în sufletul discipolilor ce i-a format este darul său nemuritor”.

Eu n-am devenit niciodată savant în sanscrită. Kebalananda m-a învăţat o sintaxă cu adevărat divină.

— 1: Pustnic, de la rădăcinile sanscrite însemnând „a lăsa la o parte”.

— 2: Efecte ale acţiunilor trecute din această viaţă sau din alta precedentă; din verbul sanscrit kri, „a face”.

— 3: Bhagavad Gītā, IX, 30 – 31. Krishna a fost cel mai mare profet al Indiei, iar Arjuna cel mai proeminent discipol al său.

— 4: Întotdeauna m-am adresat lui cu Ananta-da. Da este un sufix pe care fraţii şi surorile îl adaugă numelui fratelui lor cel mai mare.

— 5: Când l-am cunoscut, Kebalananda nu se înscrisese încă în Ordinul Swami şi în general era numit „Shastri Mahasaya”. Pentru a evita confuzia între numele lui Lahiri Mahasaya şi cel al Maestrului Mahasaya (vezi cap. 9), m-am referit la adresa profesorului meu de sanscrită doar cu ultimul sau nume monastic de Swami Kebalananda. De curând, biografia lui a fost redactată în bengali. Născut în Khulna, district al Bengalului, în 1863, Kebalananda şi-a părăsit corpul fizic în Benares, la vârsta de 68 de ani. Numele său de familie era Ashutosh Chatterji.

— 6: Există peste 100 de cărţi canonice ale celor patru Vede. În Journal, Emerson aduce un omagiu gândirii Vedice: „Este sublimă ca focul în noapte şi este un ocean de înţelepciune. Conţine orice sentiment religios, toate

gândurile măreţe ce vizitează pe rând fiecare minte poetică nobilă. Nu are niciun rost să ascundeţi cartea; dacă nu mi-e frică atunci când sunt singur într-o pădure sălbatică sau într-o barcă aflată pe o apă învolburată, Natura va face de fapt din mine un Brahmin: necesitate eternă, compensaţie eternă, o extraordinară putere, linişte neîntreruptă. Acesta este crezul ei. Pace, îmi spune ea, şi puritate şi abandon absolut – aceste panacee elimină toate păcatele şi te poartă către beatitudinea celor Opt Zei”.

— 7: Sediul ochiului spiritual, sau cel de-al treilea ochi. În momentul morţii conştiinţa omului este atrasă în general de acest loc sfânt, de aceea morţii au ochii daţi peste cap.

— 8: Figura centrală sacră a epopeii sanscrite Rāmāyana.

— 9: Ahankara, egoism; literal, „Eu acţionez”. Sursa dualismului sau iluziei csomice maya, prin care subiectul (ego) în mod fals apare ca fiind obiectul; creaturile se imaginează singure ca fiind creatori.

CAPITOLUL: 5 „Sfântul parfumurilor” îşi etalează minunile „Toate îşi au vremea lor şi fiecare scop de sub ceruri îşi are ceasul”.

În acea perioadă aceste cuvinte înţelepte ale lui Solomon nu-mi aduceau nicio mângâiere. Ori de câte ori mi se întâmpla să fac o excursie departe de casă, aruncam peste tot priviri iscoditoare în căutarea gurului meu predestinat. Dar paşii lui nu s-au încrucişat cu ai mei înainte de terminarea şcolii medii.

Doi ani s-au scurs între fuga mea cu Amar în Himalaya şi ziua măreaţă în care Sri Yukteswar şi-a făcut apariţia în viaţa mea. În acest interval eu am întâlnit alţi înţelepţi: „Sfântul parfumurilor”, „Monahul tigrilor”, Nagendra Nath Bhaduri, Maestrul Mahasaya şi pe celebrul savant bengalez Jagadis Chandra Bose.

Întâlnirea mea cu „Sfântul parfumurilor” a fost semnalată de două incidente, unul armonios şi celălalt comic.

„Dumnezeu este însăşi simplitatea. Orice altceva este complex. Nu căuta valori absolute în lumea fizică, supusă relativităţii”.

Aceste cuvinte au ajuns la urechile mele în timp ce contemplam într-un templu o imagine a zeiţei Kali. Întorcându-mă, m-am găsit în prezenţa unui bărbat înalt, a cărui îmbrăcăminte sau, mai bine zis, lipsa ei îl desemna a fi un pustnic pelerin (sadhu).

„Într-adevăr, aţi remarcat încurcătura mea”, i-am surâs recunoscător, „confuzia dintre aspectele bune şi teribile ale naturii simbolizate de zeiţa Kali 5 – 1 a tulburat minţi mult mai puternice decât a mea!” „Sunt puţini cei care au pătruns acest mister al ei”, a replicat pustnicul.

Binele şi răul sunt enigma eternă pe care o propune existenţa fiecărei inteligenţe.

Fără să încerce să o rezolve, cei mai mulţi oameni îşi pierd viaţa pedepsiţi, acum ca şi în zilele Tebei. Ici-colo câte o fiinţă deosebită nu se lasă învinsă. Din sânul dualităţii maya-ei 5 – 2, ea a extras acest adevăr care este Unitatea.

„Vorbiţi cu convingere, domnule”. „Am practicat mult introspecţia sinceră, apropiere dureroasă de înţelepciune. A te observa pe tine însuţi, a-ţi controla propriile gânduri, este o probă teribilă şi tulburătoare, care sparge carcasa dură a egoismului. Dar adevărata analiză de sine operează matematic pentru a crea clarviziune. Calea exprimării personalităţii şi a recunoaşterii individului are ca rezultat producerea de egoişti, siguri de drepturile lor de a interpreta în manieră proprie Universul”. „Adevărul capitulează umil, fără îndoială, în faţa unei originalităţi atât de arogante”, am completat eu, bucurându-mă de

conversaţie.

„Omul nu poate ajunge la Adevărul absolut cât timp el nu a renunţat la pretenţii. Mintea umană se agită în lumea nenumăratelor iluzii. Oroarea câmpurilor de bătălie păleşte în faţa luptei pe care omul trebuie să o susţină în faţa duşmanilor săi interni! Aceştia nu sunt inamici ucigaşi pe care să-i poţi înfrânge prin mobilizarea unor forţe brute, exterioare. Prezenţi oriunde, neobosiţi, ei îl urmează pe om chiar şi în somn; echipaţi subtil cu arme otrăvite, aceşti soldaţi – dorinţele noastre meschine – caută să ne masacreze pe toţi. Vai de cel care a renunţat la idealul său cedând în faţa destinului! Ce este el atunci decât un neputincios stupid şi plin de josnicie?” „Venerabile domn, nu simţiţi nicio înţelegere pentru masele dezorientate?”

Înţeleptul tăcu un moment, apoi răspunse indirect: „A iubi în acelaşi timp Invizibilul Dumnezeu, Depozitarul tuturor Virtuţilor şi omul care, aparent, nu posedă niciuna, este adesea o adevărată problemă! Dar puritatea este un mare mister. Căutarea interioară înseamnă a descoperi imediat ce constituie unitatea tuturor minţilor umane – forţa motivelor egoiste din ele.

Dar în acest fel percepi clar sensul fraternităţii umane! Această revelaţie este făcută să ne cufunde în umilinţă, care se schimbă în compasiune faţă de ignoranţii ce pierd din vedere posibilităţile salvatoare ale sufletului ce se examinează cu scrupulozitate.

„Sfinţii din toate timpurile au fost la fel de mâhniţi ca şi dumneavoastră de suferinţele umanităţii”. „Doar cel ignorant şi superficial îşi pierde responsabilitatea faţă de rănile celorlalţi, din cauză că se cufundă în propria sa suferinţă şi se preocupă de ea”.

Trăsăturile austere ale pustnicului deveniră deosebit de blânde. „Cel care practică disecţia propriului său eu vă simţi în el expansiunea compasiunii pentru umanitatea

suferindă. Eliberarea provine din înfrângerea cererilor ego-ului şi atunci dragostea divină va înflori pe un sol favorabil. Creatura se întoarce în cele din urmă la Creator, chiar dacă numai pentru a-l întreba în angoasa ei: De ce Doamne? De ce? Sub influenţa redutabilă a suferinţei, omul sfârşeşte prin a se arunca în braţele Prezenţei Infinite, ale cărei singure splendori trebuie să-l fascineze.

Noi ne găseam în acel moment, înţeleptul şi cu mine, în templul Kalighat din Calcutta ale cărei minuni venisem să le admir. Spunându-mi următoarele, tovarăşul meu de călătorie a urmărit să-mi înlăture starea de fascinaţie pe care o determina templul cu toate ornamentele sale: „Cărămizile şi cimentul nu emit armonie divină; aceasta nu se poate manifesta decât în inimile oamenilor gata să se deschidă”.

Am ieşit în curtea însorită unde ieşeau şi soseau fără încetare grupuri de adepţi.

„Eşti tânăr”, înţeleptul mă observa gânditor. „India este de asemenea tânără, înţelepţii rishi 5 – 3 au definit principiile generale ale vieţii spirituale, în ţara noastră preceptele lor rămân valabile până în prezent. Nici demodate, nici răsturnate de materialismul pretenţios, regulile de disciplină modelează încă India. De-a lungul mileniilor, Timpul, acest mare sceptic, a validat valoarea Scripturilor. Fie ca ele să fie moştenirea ta!”

În timp ce mă înclinam respectuos pentru a-mi lua rămas bun, înţeleptul sadhu îmi dădu un exemplu de clarviziune: „Chiar astăzi, după ce vei părăsi aceste locuri, vei avea o experienţă deosebită”.

Am ieşit din incinta templului şi m-am îndepărtat gânditor. La un colţ de stradă m-am ciocnit cu o veche cunoştinţă, unul din acei guralivi incorigibili care par să ignore valoarea timpului.

„Aşteaptă, nu te voi lăsa să pleci decât după ce îmi

vei povesti ce ţi s-a mai întâmplat în ultimele şase luni de când nu ne-am mai văzut!” „Dar sunt grăbit”.

El m-a apucat de mână forţându-mă, vreau nu vreau, să vorbesc. Semăna cu un lup înfometat, mă gândeam eu amuzat. Cu cât vorbeam mai mult, cu atât el se arăta mai avid de noutăţi. Eu mă rugam zeiţei Kali să-mi sugereze o stratagemă prin care să scap.

Deodată, tovarăşul meu m-a părăsit subit. Am scos un suspin de uşurare şi mi-am dublat viteza de mers temându-mă să nu mă apuce din nou de mână.

Auzind paşi precipitaţi, am accelerat şi mai mult mersul, neavând curajul să mă întorc. Degeaba! Dintr-un salt, tipul m-a ajuns şi m-a bătut grăbit pe umăr: „Am uitat să-ţi spun că Gandha Baba („Sfântul parfumurilor”) se află în această casă”. Mi-a arătat o clădire învecinată. „Mergi să-l vezi, este foarte interesant, vei avea o experienţă neobişnuită. Adio”. După aceste cuvinte el plecă cu adevărat.

Similitudinea dintre cuvintele înţeleptului din templul Kalighat şi ceea ce am auzit m-a intrigat. Am intrat în casă şi m-am găsit într-un salon confortabil.

Vizitatorii erau aşezaţi în manieră orientală pe un covor portocaliu. Un murmur temător mi-a ajuns la urechi: „Priviţi-l pe Gandha Baba pe pielea lui de leopard! El poate impregna cu orice aromă o floare fără miros, reînvia o floare ofilită sau conferi pielii un parfum încântător”.

L-am privit direct pe sfânt şi privirea lui vie s-a încrucişat cu a mea. Avea o figură plăcută, tenul închis, ochii strălucitori şi purta barbă.

„Fiule, sunt fericit să te văd. Ce doreşti? Ai nevoie de parfumuri?” „Pentru ce?” întrebarea lui mi s-a părut un pic naivă.

„Pentru a te bucura de ele”. „Să ceri ajutorul lui Dumnezeu pentru a crea parfumuri!” „Şi ce? Dumnezeu

oricum creează parfumuri”. „Da, dar el face să crească florile. Puteţi materializa flori?” „Eu materializez parfumuri, micuţule prieten”. „Atunci fabricile de parfumuri n-au decât să-şi închidă porţile!” „Eu le voi permite să continue! Singurul meu ţel este de a demonstra puterea divină!

„Domnule, e nevoie să dovedeşti existenţa lui Dumnezeu? Peste tot, în orice lucru, el împlineşte miracole!” „Desigur, dar şi noi ar trebui să manifestăm unele din diversităţile infinite ale puterii Sale creatoare”. „Cât timp a durat până aţi învăţat această artă?” „Doisprezece ani”. „Doar pentru a produce parfumuri prin intermediul planului astral! Mi se pare, venerabile sfânt, că aţi irosit 12 ani pentru a produce nişte parfumuri care costă mai nimic la orice florăreasă”. „Parfumurile pier odată cu florile”. „Parfumurile pier odată cu moartea. De ce să doresc ceva de care să profite doar corpul fizic?” „Domnule Filosof, îmi placi! Acum întinde mâna dreaptă!” El făcu un gest de binecuvântare.

Eram la câţiva paşi de Gandha Baba, nimeni nu se găsea alături de mine pentru a mă putea atinge. Am întins mâna pe care yoghinul nici nu a atins-o.

„Ce fel de parfum doreşti?” „De trandafiri”. „Aşa să fie!”

Spre marea mea surpriză, un parfum plăcut de trandafiri se ridica din palma mea. Eu luai, surâzând, dintr-o vază apropiată, o floare mare albă fără miros.

„Puteţi impregna această floare fără miros cu parfum de iasomie?” „Aşa să fie!”

Un parfum de iasomie se ridică imediat din petale. I-am mulţumit făcătorului de miracole şi m-am aşezat alături de unul dintre discipolii săi. El îmi spuse că Gandha Baba, al cărui adevărat nume era Vishuddhananda, învăţase uimitoare secrete yoghine de la un maestru tibetan care,

am fost asigurat, era în vârstă de peste o mie de ani.

„Gandha Baba nu îndeplineşte miracolele sale numai prin intermediul cuvântului, aşa cum ai văzut”. Discipolul vorbea despre maestrul lui cu o mândrie evidentă. „Vorbele lui diferă foarte mult în funcţie de temperament. Este extraordinar şi numără foarte mulţi admiratori printre intelectualii din Calcutta!”

Am luat hotărârea de a nu mări numărul lor. Un guru prea „miraculos” nu prea era pe placul meu. M-am retras după ce i-am mulţumit politicos lui Gandha Baba. Am pornit spre casă gândindu-mă la cele trei întâlniri pe care le avusesem în acea zi.

Sora mea Uma îmi spuse de îndată ce am ajuns în uşa casei noastre din strada Grupar: „Ai început să te dai cu parfum!”

Fără un cuvânt i-am dat mâna să o miroasă.

„Ce parfum plăcut de trandafiri! Este extraordinar de puternic!”

Mi-am zis că mai degrabă era extraordinar de neobişnuit şi i-am întins floarea parfumată printr-un procedeu astral.

„Ah! Ador iasomia!” A luat floarea şi pe faţa ei s-a zugrăvit o expresie de uluială intensă când a văzut că un miros de iasomie emana dintr-o floare pe care o ştia fără miros. Atitudinea ei a înlăturat suspiciunea mea că Gandha Baba mă hipnotizase şi că doar eu simţeam parfumurile.

Mai târziu, am auzit de la un prieten, Alkananda că „Sfântul parfumurilor” poseda o putere pe care aş fi vrut să o văd la dispoziţia înfometaţilor din întreaga lume.

„Mă găseam printre alţi 100 de invitaţi, la o gală dată acasă la Gandha Baba, la Burdwan”, mi-a povestit Alkananda. „Cum yoghinul avea reputaţia de a extrage obiecte din aer pur, l-am rugat râzând pe sfânt să materializeze mandarine, care nu se găseau în acel sezon.

Imediat luchis 5 – 4 (pâini indiene rotunde, plate) puse pe frunze de bananier se umflară. Fiecare din aceste chifle conţinea o mandarină deja cojită! Am muşcat dintr-a mea, nu fără teamă, dar mi s-a părut delicioasă!”

După ani de zile am înţeles, în urma unei realizări interioare, cum făcea Gandha Baba aceste materializări. Din păcate, metoda nu este la îndemâna celor care suferă de foame!

Diverşii stimuli ai simţurilor la care reacţionăm noi (tactili, vizuali, gustativi, olfactivi, auditivi.) sunt produşi de variaţiile intensităţii vibratorii a electronilor şi protonilor, care, la rândul lor, sunt controlaţi de prana, energie mai subtilă decât energia atomică, inteligentă şi purtând în germene ideea-tip corespunzătoare fiecăruia dintre cele cinci simţuri fundamentale.

Gandha Baba, în armonie cu forţa cosmică datorită unor practici yoghine, avea puterea să modifice structura vibratorie a pranei, materializând astfel obiectul dorit. Fructe, parfumuri şi alte obiecte rezultau din materializarea vibraţiilor lumeşti şi nu dintr-o sugestie hipnotică. 5 – 5

Minunile, aşa cum au fost ele prezentate de către „Sfântul parfumurilor” sunt spectaculoase, dar nefolositoare spiritual. Scopurile lipsite de importanţă ne abat de la o căutare veritabilă a lui Dumnezeu.

Hipnotismul a fost folosit de medici în operaţii minore sau ca un fel de cloroform psihic pentru persoanele a căror viaţă putea fi periclitată de folosirea anestezicelor. Dar hipnoza este periculoasă pentru cei care i se supun frecvent; ea poate suscita un efect psihic negativ capabil să lezeze celulele cerebrale. Hipnoza este o incursiune în conştiinţa altuia. Acest fenomen temporar nu are nimic a face cu miracolele împlinite de sfinţi. Conştienţi de Dumnezeu, adevăraţii sfinţi provoacă transformări în

această lume de vis datorită voinţei lor, perfect acordată cu cea a Visătorului Cosmic Creator.

Dispreţul ostentativ faţă de puterile paranormale sunt adesea descrise de maeştri. Misticul persan, Abu Said, a râs odată de fachiri (asceţi musulmani) care erau mândri de puterile lor miraculoase asupra apei, aerului şi spaţiului.

„O broască se simte de asemenea în largul ei în apă!” exclamă dispreţuitor Abu Said. Corbul şi vulturul planează cu uşurinţă în aer, diavolul poate apare la est şi la vest! Omul veritabil este cel care îşi plasează destinul în spiritul de dreptate, care cumpără şi vinde, dar care totuşi nu-l uită pe Dumnezeu”. Cu o altă ocazie marele înţelept persan a definit astfel viaţa religioasă: „Eliminaţi ce aveţi în cap (dorinţe egoiste şi ambiţii); dăruiţi cu bunătate ceea ce aveţi în mână, nu vă plecaţi niciodată sub loviturile adverse!”

Nici înţeleptul imparţial din templul Kalighat, nici „Sfântul parfumurilor” – yoghinul instruit în maniera tibetană – n-au satisfăcut setea mea nesăţioasă de un guru. Inima mea nu avea nevoie de un tutore pentru a se trezi, ci de un guru.

Când, în sfârşit l-am întâlnit pe Maestrul meu, el m-a învăţat prin exemplu propriu ce este un om adevărat.

— 1: Kali reprezintă Principiul Feminin Etern în natură. Ea este tradiţional reprezentata ca o femeie cu patru braţe, stând în picioare pe corpul întins a lui Shiva sau Infinitul, deoarece activităţile naturii sau lumea fenomenală izvorăsc din Spiritul latent. Cele patru braţe simbolizează calităţi cardinale: două benefice, două distructive; dualitatea esenţială a materiei sau creaţiei.

— 2: Iluzia cosmică; literal, „măsurătorul”. Maya este puterea magică în creaţie prin care limitările şi diviziunile sunt aparent prezente în Cel Nemăsurat, Cel Inseparabil,

în Divin. Emerson a scris următorul eseu despre maya: „Iluzia lucrează insesizabil creând, Pânze vălurite de păianjen nenumărate; Imaginile ei vesele întotdeauna reuşesc, Să se înghesuie una în alta, văl după văl; Mai fermecătoare şi mai credibilă, Pentru omul ce este însetat să fie înşelat”.

— 3: Rishi, în mod literal „văzători”, care sunt autorii Vedelor într-un trecut îndepărtat.

— 4: Pâine plată, rotundă din India.

— 5: Oamenii neinstruiţi abia dacă înţeleg marii paşi făcuţi de ştiinţa secolului XX. În centrele de cercetare din toată lumea se realizează transmutarea metalelor şi alte visuri ale alchimiştilor. Eminentul chimist francez M. Georges Claude a realizat „miracole” la Fontainebleau în 1928, înaintea unei întâlniri ştiinţifice, folosind cunoştinţele sale savante despre transformările oxigenului. „Bagheta magică” era banalul oxigen, ieşind dintr-un tub. Savantul „a preschimbat nişte nisip în pietre preţioase, fierul în ceva semănând a ciocolată topită şi florile în ceva asemănător sticlei.

„M. Claude a explicat cum apa mării poate fi transformată cu ajutorul oxigenului în milioane de cai putere, cum apa care fierbe nu trebuie neapărat să ardă; cum micile grămezi de nisip, dintr-o singură suflare a tubului cu oxigen, pot fi preschimbate în safire, rubine şi topaze; şi a prezis că va veni şi timpul când omul va putea merge pe fundul oceanului fără echipament de scufundare.

În final, savantul şi-a uimit audienţa înnegrindu-le feţele, prin simpla eliminare a culorii roşii din razele soarelui”.

Omul de ştiinţă francez menţionat a produs aer lichid, printr-o metodă de expansiune în care a separat diversele gaze conţinute în aer, şi a mai descoperit multe posibilităţi de utilizare mecanică a diferenţelor de

temperatură din apa mării.

CAPITOLUL: 6

Monahul tigrilor „Am descoperit adresa Monahului tigrilor; putem merge chiar mâine”.

Această propunere plăcută venea din partea lui Chandi, unul din vechii mei colegi de clasă. Eram dornic să-l văd pe sfântul care, înainte de a deveni monah, se lupta cu mâinile goale cu tigrii. M-a cuprins un entuziasm nespus la ideea acestor isprăvi fără precedent.

A doua zi era un frig hibernal, dar Chandi şi cu mine am plecat veseli. După ce am hoinărit multă vreme prin Bhowanipur, în afara Calcuttei, am găsit, în sfârşit casa potrivită. Uşa avea două inele de fier pe care le-am făcut să sune cu un zgomot teribil. Cu toate acestea, servitorul sosi fără să se grăbească şi surâsul lui ironic părea să spună că tot acest zgomot nu era capabil să tulbure pacea care era înăuntrul casei sfântului.

Sensibili la acest reproş mut, ne-am simţit recunoscători când am fost invitaţi să intrăm în salon. O aşteptare interminabilă ne-a pus nervii la încercare.

Legile nescrise ale Indiei impun răbdare căutătorului adevărului; un maestru îl poate pune astfel la încercare. În Occident această tortură psihologică este la modă la doctori şi la stomatologi.

În fine, servitorul ne-a chemat şi ne-a introdus într-un dormitor. Celebrul Swami Sohong 6 – 1 era aşezat pe patul său. Vederea corpului său formidabil ne-a afectat în mod ciudat. Am rămas cu gura căscată. Niciodată nu am mai văzut un corp atât de musculos şi totuşi graţios şi suplu. Faţa lui, cu o expresie aspră şi totuşi senină, era împodobită de bucle curgătoare, barbă şi mustaţă. Gingăşia unui porumbel şi calităţile unui tigru străluceau simultan în ochii lui închişi la culoare. Nu era îmbrăcat, fapt ce atrăgea atenţia asupra taliei sale.

După ce ne-a revenit vocea, l-am salutat pe monah, exprimându-ne toată admiraţia pentru aspectul lui de gladiator.

„Nu vreţi să ne să ne spuneţi cum aţi reuşit să învingeţi, cu mâinile goale, sălbăticiunea cea mai feroce a junglei, tigrul regal din Bengal?” „Copiii mei, aceasta este o nimica toată pentru mine. Sunt oricând gata să-mi reiau isprăvile”. El avu un surâs inocent. „Pentru voi un tigru este tot un tigru, pentru mine însă el nu este decât un pisoiaş!” „Swamiji, sunt de acord că mi-aş putea convinge subconştientul că un tigru nu este decât un pisoi, dar cum să-l fac pe tigru să creadă aceasta?” „Desigur, forţa este de asemenea necesară. Nu se poate crede că un bebeluş care confundă tigrul cu o pisică mare îi poate veni de hac! Mâinile puternice sunt singurele mele arme”.

El ne invită să-l urmăm în vestibul şi lovi zidul cu pumnul. O cărămidă căzu pe duşumea; o bucată de cer apăru prin golul din zid. Surpriza m-a ameţit; cel care poate dărâma un zid cu o singură lovitură este desigur capabil să sfărâme un maxilar de tigru!

„Unor oameni la fel de robuşti ca şi mine le lipseşte totuşi sângele rece. Cei care nu au decât forţa fizică şi n-au forţa morală sunt susceptibili să leşine la simpla vedere a tigrului. Tigrul în libertate este mult mai feroce şi mai periculos decât cel de la circ, căruia i se dă opium!

Mulţi oameni cu forţă herculeană au fost totuşi imobilizaţi de groază în faţa asaltului unui tigru bengalez. În mintea sa, tigrul îl asemuieşte pe om cu o pisică fără forţă! Este posibil pentru cel care alătură forţei fizice o hotărâre nestrămutată să acţioneze identic asupra tigrului şi să-l convingă că este o pisică fără apărare.

Aşa am procedat eu mereu!”

Nu mă îndoiam că uriaşul meu interlocutor ar putea face o asemenea metamorfoză psihologică, de a transforma

tigrul în pisică. El părea dispus să ne dea o lecţie; Chandi şi cu mine îl ascultam respectuoşi.

„Mintea comandă muşchii. Forţa unei lovituri de ciocan depinde de energia pusă în joc: forţa corpului depinde de curaj şi de voinţa de a lovi. Spiritul, pur şi simplu dă formă şi hrăneşte corpul. Sub acţiunea instinctelor formate în vieţile anterioare, germeni de forţă sau de slăbiciune se infiltrează progresiv în conştiinţă. Ei se exteriorizează sub formă de obişnuinţe, care la rândul lor se cristalizează într-un corp bine sau slab dezvoltat. Slăbiciunea fizică are origine mentală: printr-un cerc vicios, corpul, sclavul obişnuinţelor, contracarează mintea. Dacă stăpânul (mintea) permite unui servitor (corpul) să-i comande, acesta din urmă sfârşeşte prin a fi tiranic; mintea este redusă la sclavie de îndată ce ea cedează ordinelor corpului”.

La rugămintea noastră, impresionantul Swami consimţi să ne povestească viaţa sa: „Din copilărie, cea mai mare dorinţă a mea era să înfrunt tigrii. Voinţa mea era neclintită, dar corpul era slab dezvoltat”.

Mi-a scăpat o exclamaţie de uimire. Cuvântul „slăbiciune” în gura acestui Hercule părea nelalocul lui.

„Numai abandonându-mă din toată inima unor gânduri de forţă şi de sănătate am venit de hac acestui handicap. Aveam toate motivele de a manifesta vigoare mentală irezistibilă, fără de care nu puteam să subjug tigrul bengalez”. „Credeţi, venerabile Swami, că eu aş putea vreodată înfrunta tigrii?” A fost singura dată când această ciudată ambiţie mi-a trecut prin minte!

„Desigur!” El surâdea. „Dar există mai multe rase de tigri, unele bântuie jungla deasă a dorinţelor oamenilor. Nu obţii niciun beneficiu spiritual doborând animalele cu o lovitură de pumn. Este mult mai important să te focalizezi să-ţi elimini inamicii interni”. „Povestiţi-ne cum aţi ajuns,

din dresor de tigri sălbatici, dresor al pasiunilor interne sălbatice”.

Swami tăcea. Privirea lui părea pierdută în negurile unui trecut îndepărtat.

Am ghicit că el se întreba dacă să-mi satisfacă cererea sau nu. În final aprobă cu un surâs.

„Când am ajuns în culmea gloriei, orgoliul meu era atât de mare că am decis nu numai să pun tigrii la pământ, ci să efectuez şi tururi de forţă pe seama lor. Ambiţia mea consta din a obliga sălbăticiunile să se poarte ca animalele domestice. Am apărut în public şi succesul a încoronat bravura mea.

Într-o seară, tatăl meu intră gânditor în cameră: „Fiule, ar trebui să te pun în gardă împotriva unui rău pe care-l poate provoca o schimbare a sorţii”. „Eşti fatalist, tată? Crezi că superstiţia mă va opri din calea mea triumfală?” „Eu nu sunt fatalist, fiule, dar cred în legea justă a răsplăţii, aşa cum este ea definită în Scripturi. Animalele din junglă te urăsc; într-o zi ele se vor îndârji împotriva ta”. „Tată, mă uimeşti! Tu ştii ce este un tigru: minunat, dar nemilos! Chiar când este sătul, un tigru e gata să se repeadă asupra unei prăzi noi! Rasa tigrilor e cea mai de dispreţuit din întreaga junglă! Cine ştie dacă loviturile mele nu implantează un pic de înţelepciune, de consideraţie, în capetele lor obtuze. Eu sunt ca un profesor însărcinat cu un curs de comportament pentru a disciplina elevii din junglă! Te rog tată, consideră-mă ca un dresor şi nu ca un ucigaş de tigri. Cum ar putea acţiunile bune să atragă răul asupra capului meu? Te rog să nu mă obligi să-mi schimb acest mod de viaţă!”

Chandi şi cu mine eram ochi şi urechi, uimiţi de această dezbatere. În India, un copil nu iese uşor din cuvântul tatălui său. Monahul tigrilor continuă: „Tatăl meu mă ascultă răbdător păstrând tăcerea din care a ieşit

pentru a pronunţa aceste cuvinte cu o voce gravă: „Fiule, tu mă obligi să-ţi fac cunoscută o prevestire funestă pe care o ştiu de la un sfânt, ce mi-a vorbit în timpul meditaţiei mele de ieri: Prietene drag, sunt purtătorul unui mesaj destinat fiului tău. Pune imediat frână isprăvilor sale violente. Dacă nu, la viitoarea lui luptă, el va fi rănit grav şi se va găsi timp de şase luni între viaţă şi moarte. Mai târziu el va renunţa la lume şi se va călugări.

Această prezicere nu m-a impresionat. Eu am gândit că tatăl meu, în credulitatea sa, a fost victima iluziilor unui fanatic”.

În acest moment monahul tigrilor făcu un gest de nerăbdare, ca la amintirea unei greşeli. Se cufundase într-o tăcere profundă şi părea că a uitat de prezenţa noastră. Când şi-a reînceput povestea, a făcut-o cu o voce stinsă: „Puţin timp după acest avertisment, m-am dus în capitala ţinutului Cooch Behar. Oraşul pitoresc era nou pentru mine. Ca de obicei, o mulţime de curioşi mă urma pe străzi. Se şoptea la trecerea mea: „Este cel care luptă cu tigri sălbatici!” „Priviţi-i picioarele! ai crede că sunt trunchiuri de copaci!” „Şi faţa lui? Este desigur o încarnare a regelui tigrilor în persoană!”

Ştiţi cât de repede se propagă aceste noutăţi; nu e nevoie de ziare pentru aceasta! În câteva ore ştirea sosirii mele a pus oraşul pe foc! Seara, mă odihneam când am auzit zgomotul unui galop; câţiva cai s-au oprit la uşa mea. Cinci poliţişti cu turbane au intrat înăuntru. Eram uimit. Cine ştie, îmi spuneam, poate vor să mă interogheze asupra unor lucruri de care eu nu am habar! Dar agenţii s-au înclinat cu o politeţe neobişnuită: „Venerabile Swami, am venit să vă salutăm în numele prinţului ţinutului Cooch Behar, care şi-a exprimat dorinţa să vă vadă la palatul său mâine dimineaţă”.

Am ezitat un moment. Pentru un motiv necunoscut,

simţeam un regret viu de a întrerupe călătoria mea liniştită. Dar m-am înmuiat la rugăminţile agenţilor şi am acceptat invitaţia.

A doua zi, o trăsură magnifică a venit să mă ia şi să mă ducă cu mare pompă la palat Un servitor ţinea o umbrelă superbă pentru a mă feri de arşiţa soarelui.

Astfel am făcut o plimbare plăcută prin oraş şi prin pădurile înconjurătoare.

Prinţul în persoană mă aştepta în poarta palatului. Mi-a oferit chiar fotoliul lui cusut cu fir de aur, el mulţumindu-se cu un scaun mai simplu.

„Atâta amabilitate mă va costa scump!”, mă gândeam eu îngrijorat.

Motivele prinţului au fost formulate clar după câteva cuvinte de politeţe: „Tot oraşul nu vorbeşte decât despre isprăvile dumitale. Este adevărat că înfrunţi, cu mâinile goale, ferocitatea tigrilor?” Am aprobat.

„Nu cred! Nu eşti decât un simplu mâncător de orez din Calcutta! Fii sincer: n-ai pus la pământ decât animale dopate cu opiu!” Vocea lui răsuna clară şi sarcastică. Nici măcar nu i-am făcut onoarea de a-i răspunde la insultă.

„Te provoc să îl înfrunţi pe tigrul meu Raja Begum 6 – 2, nou capturat. Dacă poţi să-i reziști cu succes, să-l legi şi să părăseşti cuşca conştient, acest tigru îţi va aparţine! Între altele, vei avea câteva mii de rupii şi alte recompense. Dacă refuzi lupta, îţi voi înjosi numele în tot statul meu, ca fiind cel al unui impostor!”

Aceste cuvinte insolente m-au lovit în inimă ca o ploaie de gloanţe. Am acceptat cu mânie. Pe jumătate ridicat din scaunul său, prinţul se lăsă pe spate cu un zâmbet sadic. Mi-am amintit de împăraţii romani mulţumiţi şi satisfăcuţi de aducerea creştinilor în arenă. Îmi spuse: „Pregăteşte-te de luptă peste o săptămână. Regret că nu pot să-ţi arăt adversarul mai devreme”. Fără îndoială,

prinţul se temea să nu hipnotizez tigrul sau să nu-i dau opiu!

Am părăsit palatul observând amuzat că, de această dată, umbrela şi trăsura regală erau absente.

Toată săptămâna m-am pregătit trup şi suflet pentru proba care urma să vină. Servitorul meu îmi relata istorii fantastice. Lugubra prezicere a sfântului se răspândise deja în ţară, exagerându-se din ce în ce. Mai mult, unii credeau că un spirit rău, blestemat de zei, se încarnase în corpul tigrului care noaptea lua diferite forme demonice pentru a redeveni animal în timpul zilei. Acest demon-tigru a fost trimis pe pământ pentru singurul scop de a mă umili.

O altă versiune era că Cerul Tigrilor îl crease pe Raja Begum, care devenea instrumentul pedepsirii mele, insolentul biped care a îndrăznit să se lege de rasa tigrilor.

Servitorul mi-a spus că prinţul părea în elementul său pregătind o luptă între om şi fiară. El construia un vast pavilion pentru mii de spectatori. În centru, o enormă cuşcă de fier prevăzută cu o cameră de siguranţă îl ţinea pe Raja Begum.

Captivul, înfometat, însetat de sânge, scotea răgete asurzitoare. Prinţul spera oare să mă vadă servind de prânz tigrului?

Lumea luase cu asalt casele de bilete pentru a vedea spectacolul fără precedent. Sosind ziua cea mare, sute de solicitanţi au fost refuzaţi din lipsă de locuri. Un număr dintre ei încerca să se furişeze sub acoperiş sau la galerie”.

Povestea atinsese punctul culminant; Chandi şi cu mine abia îndrăzneam să respirăm.

„În mijlocul răgetelor sacadate ale lui Raja Begum şi al murmurului înfricoşat al spectatorilor, mi-am făcut apariţia în tăcere. Eram îmbrăcat sumar şi nu aveam nimic pentru a mă proteja. Am deschis uşa camerei de siguranţă

şi am închis-o liniştit în urma mea. Tigrul a sărit pe gratii cu un zgomot asurzitor – înspăimântătoare primire! Mă simţeam un biet mieluşel în faţa fiarei care răgea.

Încă un moment şi eram în cuşcă, dar cum am închis uşa Raja Begun m-a atacat. Mâna mea dreaptă a fost ciopârţită îngrozitor. Sângele uman, cea mai mare tentaţie pe care un tigru o poate cunoaşte, curgea gârlă din rană. Profeţia părea pe cale de a se realiza.

Mi-am revenit imediat din şoc – era prima rană serioasă pe care am primito vreodată. Am dat cu mâna stângă o lovitură teribilă în maxilarul tigrului. Fiara s-a împleticit, s-a rotit dezorientată prin cuşcă şi a făcut un salt convulsiv înainte.

Atunci loviturile de pumn au început să curgă în capul ei.

Dar mirosul sângelui a avut asupra ei efectul înnebunitor al primului pahar de vin asupra unui beţiv privat mult timp de băutură. Atacurile ei, punctate de răgete, deveneau din ce în ce mai furioase. Apărarea mea imperfectă, handicapată de pierderea unei mâini mă expunea dinţilor şi ghearelor. Totuşi am dat curajos lovitură după lovitură. Cuşca era transformată într-un pandemoniu, sângele împroşca în toate părţile, fiara se înroşea de durere şi de mânie.

„Trageţi! Trageţi! Ucideţi fiara!” strigau spectatorii oamenilor înarmaţi de pe margine. Omul şi fiara se mişcau atât de iute, că un glonte nu nimeri ţinta. Îmi adunai toate forţele, toată voinţa şi, cu un urlet, am dat o ultimă lovitură. Tigrul a căzut şi nu s-a mai mişcat.

„Ca o pisicuţă!” am spus.

Swami râse din toată inima şi-şi continuă povestirea.

„În fine, Raja Begum era învins, umilit în orgoliul lui regal! Am căutat un lanţ, am găsit unul pe planşeu şi am legat tigrul de barele cuştii. Triumfător, mă îndreptam spre

uşă, dar Raja Begum, acest diavol încarnat, părea că vrea să confirme natura lui demonică.

Dintr-un salt formidabil, a rupt lanţul şi mi-a sărit în spate. Cu umărul muşcat în profunzime, m-am prăbuşit; după o clipă aproape am răsturnat fiara, care a leşinat din nou sub o avalanşă de lovituri. De această dată am legat-o mai solid şi am părăsit cuşca cu paşi lenţi. Teribil rănit, eu am îndeplinit totuşi cele trei condiţii ale luptei: să înving tigrul, să-l leg cu un lanţ şi să părăsesc cuşca fără ajutorul nimănui.

Cu rănile pansate, am fost onorat, aclamat, sărbătorit; sute de monezi de aur se adunau la picioarele mele. Tot oraşul era în delir. Nu se vorbea decât despre strălucita mea victorie asupra unuia din tigrii cei mai puternici, cei mai feroci care au fost văzuţi vreodată. Prinţul, fidel promisiunilor sale, mi l-a dăruit pe Raja Begun, dar toate astea nu m-au bucurat. O schimbare deosebită s-a produs în sufletul meu. S-ar putea spune că, ieşind din cuşcă, prin aceasta eu am închis uşa ambiţiilor terestre.

A urmat o perioadă grea. Timp de şase luni am fost între viaţă şi moarte. De îndată ce am fost în stare, m-am întors în oraşul natal.

„Acum ştiu că gurul meu este sfântul care m-a avertizat, m-am confesat eu tatălui meu. Ah! dacă l-aş putea întâlni!” Dorinţa mea era sinceră, căci într-o zi sfântul a apărut pe neaşteptate.

„Ajunge cu dresatul tigrilor!”, declară el cu o calmă siguranţă. „Urmează-mă şi te voi învăţa să pui la pământ fiarele ignoranţei care populează jungla universului uman. Tu eşti obişnuit cu spectatori aceştia vor fi o galaxie de îngeri admirând uimitoarele tale fapte în practica yoga!”

Gurul meu m-a iniţiat în practicile spirituale. El a deschis uşile sufletului meu, ruginite prin nefolosire. Am

plecat împreună în Himalaya pentru a desăvârşi antrenamentul meu”.

Chandi şi cu mine ne-am înclinat în faţa monahului, recunoscători de a fi auzit minunata poveste a vieţii lui. Mă simţeam pe deplin răsplătit pentru lunga aşteptare preliminară din vestibulul răcoros.

— 1: Sohong era numele său monastic, dar era mai cunoscut sub numele de „Tiger Swami”.

— 2: „Prinţ Prinţesă” – numit astfel pentru a indica faptul că animalul său poseda ferocitatea combinată a tigrului şi a tigroaicei.

CAPITOLUL: 7

Sfântul care levitează „Seara trecută am văzut un yoghin care plutea la câţiva metri deasupra solului”. Prietenul meu Upendra Mohun Chowdhury vorbea cu o voce emoţionată.

Am zâmbit entuziasmat: „Cred că pot să-i ghicesc numele. Nu e Bhaduri Mahasaya?”

Upendra Mohun Chowdhury făcu semn că da, puţin supărat că nu mi-a spus ceva nou. Pasiunea mea pentru sfinţi era atât de bine cunoscută printre prietenii mei, încât aceştia se bucurau dacă îmi puteau comunica ceva nou.

„Yoghinul locuieşte foarte aproape de casa mea şi eu îl văd frecvent”.

Această declaraţie i-a trezit un viu interes lui Upendra Mohun Chowdhury, aşa că am continuat: „L-am văzut într-o împrejurare deosebită. El a obţinut controlul asupra tehnicilor prāṇāyāma 7 – 1 menţionate de Patañjali 7 – 2. Odată, Bhaduri Mahasaya a realizat în prezenţa mea Bhastrika Prāṇāyāma cu atâta forţă că ai fi zis că a izbucnit o furtună în cameră! apoi el îşi opri respiraţia de tunet şi se cufundă în imobilitate şi într-o stare ridicată de supraconştiinţă 7 – 3. Impresia de calm după furtună era de neuitat.

„Se spune că sfântul nu iese niciodată din casă”, spuse Upendra neîncrezător.

„Şi totuşi este adevărat! El trăieşte izolat de aproape 20 de ani, regulă pe care nu o încalcă decât la sărbătorile sfinte, când iese în faţa casei! Atunci este asaltat de cerşetori care cunosc bunătatea extremă a lui Bhaduri Mahasaya”. „Cum poate el rezista în aer sfidând legea gravitaţiei?” „Corpul yoghinului îşi pierde greutatea în urma unor anumite forme de prāṇāyāma. Atunci el pluteşte, sau sare ca un greier. Chiar şi sfinţii care n-au practicat yoga tradiţionala 7 – 4 pot pluti când sunt într-o stare profundă de devoţiune faţă de Dumnezeu”. „Aş vrea să ştiu mai multe despre acest înţelept; mergi la reuniunile de seară?” Curiozitatea sclipea în ochii lui Upendra.

„Da, asist adesea, îmi place foarte mult cum împărtăşeşte din înţelepciunea sa discipolilor. Uneori râsul meu prelungit întrerupe solemnitatea. Asta nu-i displace sfântului, dar n-aş putea spune acelaşi lucru despre discipolii săi!”

După amiază, la întoarcerea de la şcoală, am trecut prin faţa casei Bhaduri Mahasaya şi m-am hotărât să-i fac o vizită scurtă: Yoghinul nu primea public în general. Discipolul care era pus să păzească uşa m-a întrebat dacă aveam vreo „întâlnire dinainte stabilită”. Din fericire, Maestrul a intervenit la timp, altfel aş fi fost gonit fără alte formalităţi.

„Lasă-l pe Mukunda să intre, dacă aceasta este dorinţa lui”. Ochii înţeleptului scânteiau. „Recluziunea mea nu este pentru binele meu, ci pentru al celorlalţi. Cei care trăiesc în lume nu iubesc sinceritatea care le distruge iluziile.

Sfinţii nu sunt numai rari, ci şi surprinzători. Chiar şi în Scripturi ei sunt adesea descrişi ca fiind stânjenitori!”

L-am urmat pe Bhaduri Mahasaya în chilia lui de la

ultimul etaj, chilie pe care n-o părăsea aproape deloc. Maeştrii se refugiază adesea de zgomotele lumii şi trăiesc absolut în afara epocii lor; astfel ei sunt contemporani cu înţelepţii tuturor timpurilor.

„Maharishi 7 – 5, sunteţi primul yoghin pe care l-am cunoscut trăind retras”. „Dumnezeu face ca înţelepţii să locuiască în locurile cele mai diverse, pentru ca noi să nu credem că El este supus unor reguli”.

Înţeleptul s-a aşezat în postura lotus. În vârstă de peste 70 de ani, el nu avea niciunul din semnele obişnuite ale senilităţii sau vieţii sedentare. Drept, robust, reprezenta idealul din toate punctele de vedere. Faţa lui era cea a unui rishi, aşa cum îl descriu textele sfinte: cu ţinuta nobilă, cu barba albă, se ţinea drept, ochii lui calmi fiind fixaţi asupra Omniprezenţei Divine.

După câteva clipe, înţeleptul şi cu mine eram cufundaţi într-o meditaţie profundă. O oră mai târziu, vocea sa nobilă m-a scos din contemplarea mea: „Te cufunzi deseori în tăcere, dar ai dezvoltat anubhava 7 – 6?” Astfel el îmi reamintea că trebuie să-l iubesc pe Dumnezeu mai mult decât meditaţia. „Nu tehnica este Ţelul!”

El îmi oferi un fruct de mango. Cu acea scânteiere spirituală atât de plăcută la un om auster, el remarcă: „În general, oamenii preferă Jala Yoga (unirea cu hrana) în loc de Dhyāna Yoga (unirea cu Dumnezeu).

Această glumă yoghină mă făcu să râd în hohote.

„Ce râs ai!” Privirea lui era afectuoasă. Faţa mereu senină s-a iluminat de un surâs extatic. Un râs divin a licărit în ochii lui de lotus.

„Aceste scrisori vin din America”, făcu el arătându-mi un pachet gros pe masă. Eu corespondez cu mai multe societăţi ai căror membri se interesează de yoga. Ei redescoperă India, cu un simţ mai bun al direcţiei decât Columb! Sunt bucuros să îi ajut. Învăţătura yoga este

disponibilă oricui vrea să o primească, precum lumina zilei.

Ceea ce rishis au perceput ca fiind esenţial pentru salvarea omenirii nu e nevoie să fie diluat pentru vestici. Deşi sufletele trec prin experienţe diverse, nici în Occident şi nici în Orient nu vor înflori dacă nu vor practica vreo formă a disciplinei yoga”.

Privirea calmă a sfântului se aşeză asupra mea. În acel moment n-am înţeles cât de profetice erau vorbele lui. De-abia astăzi, scriind aceste cuvinte, realizez întreaga semnificaţie a aluziilor pe care le-a făcut el adesea la misiunea mea de a răspândi în America învăţătura Indiei.

BHADURI MAHASAYA

„Sfântul care levitează”.

Casa din Calcutta, de pe strada Grupar nr. 4, unde am copilărit „Maharishi, ar trebui să scrieţi o carte despre yoga spre binele omenirii”. „Eu instruiesc discipoli. Ei şi elevii lor vor constitui o dovadă vie, mai valoroasă decât o lucrare care va suporta asaltul timpului şi comentariile viclene ale criticilor!” Umorul lui Bhaduri mi-a provocat altă izbucnire de râs.

Am rămas singur în compania yoghinului până la sosirea discipolilor, seara.

Întotdeauna Bhaduri Mahasaya a fost de o elocinţă inegalabilă care a vrăjit auditoriul; s-ar fi putut spune că nişte valuri paşnice, ce erau de fapt cuvintele sale, ne-au ridicat uşor pentru a ne duce spre Dumnezeu. Parabolele sale izbitoare erau pronunţate cu o cursivitate desăvârşită, în limba bengali.

În acea seară Bhaduri Mahasaya a explicat particularităţile filosofice ale vieţii prinţesei medievale Rajputani Mirabai, care a părăsit fastul curţii pentru a căuta compania yoghinilor. Un mare sannyasi a refuzat să o primească pe motiv că este femeie; replica ei l-a adus,

umil, la picioarele ei.

„Să zicem că eu ignor că există în univers şi alţi bărbaţi în afară de Dumnezeu; faţă de El nu suntem noi cu toţii femei?”. (Conform scripturilor, Dumnezeu e înţeles ca principiul unic creator, creaţia nefiind decât maya, principiul pasiv.)

Mirabai a scris poeme inspirate care sunt renumite în India şi în zilele noastre. Iată traducerea unuia dintre ele: Dacă o baie zilnică ar fi suficient pentru a ajunge la Dumnezeu, M-aş face în grabă o balenă; Dacă a mânca fructe şi rădăcini m-ar putea face să-L cunosc pe Dumnezeu, M-aş transforma bucuroasă într-o capră; Dacă a spune rugăciuni ar fi suficient pentru a-L descoperi, Mi-aş spune rugile pe mătănii uriaşe; Dacă plecându-te în faţa unei pietre ai putea să-L descoperi, Aş adora umilă un munte de cremene; Dacă bând lapte ai putea să-L înghiţi, Viţeii şi copii L-ar fi cunoscut; Dacă ar fi suficient să-ţi părăseşti soţia pentru a-L câştiga pe Dumnezeu, Oamenii n-ar deveni eunuci cu miile?

Mirabai ştie că pentru a-L avea pe Dumnezeu, Singură, Iubirea e indispensabilă.

Ascultătorii au depus câteva rupii în papucii lui Bhaduri Mahasaya, aflaţi lângă Maestrul aflat în postura yoga. Acest omagiu respectuos, obişnuit în India, înseamnă că discipolul depune bunurile sale materiale la picioarele maestrului.

Domnul însuşi veghează astfel asupra noastră prin intermediul prietenilor recunoscători.

„Sunteţi minunat, Maestre!” zise cu admiraţie un discipol, luându-şi rămas bun. „Aţi renunţat la bogăţii şi la bunăstare pentru a-l căuta pe Dumnezeu şi pentru a ne învăţa pe noi înţelepciunea!” Se ştia că în tinereţe Bhaduri Mahasaya îşi părăsise familia care era foarte boagată, pentru a urma calea yoga.

„Tu răstălmăceşti adevărul!” replică înţeleptul. Eu, n-am abandonat decât un pumn de rupii şi de plăceri meschine pentru a cuceri împărăţia cerurilor, a fericirii nesfârşite. Cum atunci aş fi putut să-mi refuz aceste bucurii? Eu cunosc bucuria de a împărţi comoara divină. Mai poate fi vorba de un sacrificiu? Din contră, oamenii din această lume renunţă la bogăţiile inestimabile care sunt în Dumnezeu, pentru biete bucurii trecătoare, jucării pământene!”

Am chicotit la auzul acestui punct de vedere paradoxal al renunţării – care îl înalţă pe orice sfânt cerşetor, în timp ce mândrii milionari sunt transformaţi în martiri inconştienţi.

„Ordinea divină are grijă de viitorul nostru cu mult mai multă înţelepciune decât orice companie de asigurări”. Concluzia maestrului a fost o adevărată profesiune de credinţă: „Lumea este plină de oameni ignoranţi ce cred în securitatea exterioară. Gândurile lor negre sar în ochi ca o cicatrice pe frunte.

Dar Cel care, de când ne-am născut, ne-a dat aer pur şi lapte va şti să ne asigure zilnic cele necesare traiului, dacă-l suntem fideli”.

Am continuat să mă duc după terminarea orelor de clasă la locuinţa sfântului. Cu o solicitudine tăcută el m-a ajutat să ating anubhava. Într-o zi s-a mutat pe strada Ram Mohan Roy, departe de locuinţa mea de pe strada Grupar.

Discipolii lui iubiţi îi construiseră un ashram nou, cunoscut sub numele de „Nagendra Math” 7 – 7.

Voi cita de asemenea cuvintele pe care mi le-a adresat, mulţi ani mai târziu, Bhaduri Mahasaya, ultima dată când l-am văzut. Puţin înainte de a pleca în Occident am venit să îngenunchez în faţa lui pentru a mă binecuvânta.

„Du-te în America fiule! Fie ca înţelepciunea Indiei

să-ţi servească drept pavăză! Tu porţi pe frunte semnul victoriei; oamenii de dincolo de Ocean te vor primi cu bine”.

— 1: Metode de control a forţei vitale (prana) prin regularizarea respiraţiei.

Bhastrika Prāṇāyāma („Poalele”) face mintea stabilă.

— 2: Cel mai de frunte exponent antic al yogă-i.

— 3: Profesorii francezi au fost primii occidentali care au dorit să investigheze ştiinţific posibilităţile oferite de mintea supraconştientă. Profesorul Jules-Bois, membru al Şcolii de Psihologie de la Sorbona, a conferenţiat în America în 1928; el a spus că savanţii francezi au legat facultatea recunoaşterii de supraconştient, „care este tocmai opusul subconştientului freudian şi care îl face pe om să fie om, nu doar un super-animal”. Domnul Jules-Bois a explicat că trezirea conştiinţei înalte „nu trebuie confundată cu autosugestia sau hipnotismul. Existenţa unei minţi supraconştiente a fost acceptată de mult de filosofie, fiind de fapt Suprasufletul despre care vorbea Emerson, dar abia recent a fost recunoscut de ştiinţă”. Savantul francez a subliniat că inspiraţia, geniul, valorile morale provin din supraconştiinţă. „Credinţa în aceasta nu este misticism, deşi acceptă şi valorizează calităţile pe care şi misticii le predicau”.

— 4: Sfânta Teresa de Avila şi alţi sfinţi creştini erau deseori observaţi într-o stare de levitaţie.

— 5: „Mare înţelept”.

— 6: Percepţia reală a lui Dumnezeu.

— 7: Numele complet al sfântului era Nagendranath Bhaduri. Math înseamnă domiciliul unui pustnic sau ashram.

CAPITOLUL: 8

Marele savant al Indiei, Jagadis Chandra Bose „În domeniul transmisiei fără fir, invenţia lui Jagadis Chandra

Bose, este anterioară celei a lui Marconi”.

În timp ce mă apropiam de un grup de profesori angajaţi într-o discuţie ştiinţifică, mi-a ajuns la urechi această remarcă uimitoare. Dacă motivul care m-a determinat atunci să mă apropii de ei a fost un orgoliu naţional, eu îl regret. Dar nu pot nega viul meu interes faţă de tot ce poate dovedi că Indiei i se cuvine un loc de frunte nu numai în metafizică, ci şi în fizică „Ce vreţi să spuneţi domnule?”, l-am întrebat pe unul dintre profesori, care-mi răspunse imediat: „Bose a fost primul care a descoperit telefonul fără fir şi un aparat destinat înregistrării refracţiei undelor electromagnetice. Dar savantul indian nu şi-a exploatat comercial invenţiile. De altfel, el n-a întârziat să-şi întoarcă atenţia de la lumea anorganică spre cea organică. Revoluţia sa în domeniul fiziologiei vegetale depăşeşte chiar succesele lui de fizician”.

I-am mulţumit politicos şi el a adăugat: „Marele savant este colegul meu la Colegiul Prezidenţial”.

A doua zi am vizitat locuinţa savantului, vecinul nostru de pe strada Grupar. Mult timp îl admirasem de la distanţă. Botanistul auster şi retras m-a primit cu bunăvoinţă. Frumos, robust, cu păr abundent, cu fruntea largă, savantul, care era sprinten la cei 50 de ani ai săi, avea ochi de visător pierdut în abstracţii. Cuvintele lui precise trădau o lungă preocupare ştiinţifică.

„Tocmai m-am întors dintr-o călătorie în care am vizitat mai multe societăţi ştiinţifice occidentale, ai căror membri au manifestat un viu interes pentru delicatul aparat inventat de mine, destinat să pună în lumină unitatea indivizibilă a vieţii 8 – 1. Crescograful Bose permite o mărire de zece milioane de ori. Deja microscopul, cu o mărire de câteva mii de ori, a revoluţionat biologia.

Crescograful îi deschide orizonturi imense”. „Aţi

făcut atâtea, domnule, pentru a reuni Orientul cu Occidentul în braţele ştiinţei impersonale!” „Am studiat la Cambridge. Metoda occidentală de a supune teoriile unei verificări experimentale scrupuloase este admirabilă. Empirismul occidental a mers mână în mână cu introspecţia mentală, moştenirea mea orientală; ele m-au condus spre regiuni încă neexplorate de cercetarea ştiinţifică. Rezultatele cercetărilor ştiinţifice realizate cu Crescograful meu 8 – 2 îi vor convinge pe cei mai sceptici de existenţa la plante a unui sistem nervos sensibil şi a unei vieţi afective foarte bogate şi nuanţate. Iubire, ură, bucurie, teamă, plăcere, durere, excitabilitate, mirare şi alte nenumărate reacţii la diverşi stimuli se manifestă la plante la fel ca şi la animale.

„Imensa strălucire a vieţii în toată creaţia părea, înainte de dumneavoastră, o imagine poetică, profesore! Un sfânt pe care l-am cunoscut refuza să culeagă flori spunând: Nu vreau să-i stric trandafirului frumuseţea lui mândră. Mâna mea nu-i va ofensa niciodată demnitatea. Descoperirea dumneavoastră confirmă aceste cuvinte!” „Poetul este în comuniune cu adevărul, în timp ce savantul şi-l apropie cu dificultate şi multă muncă. Vino într-o zi în laboratorul meu şi te vei convinge de dovezile de necombătut ale crescografului”.

Am acceptat bucuros invitaţia şi mi-am luat rămas bun. Mai târziu am auzit că profesorul părăsise Colegiul Prezidenţial şi proiecta crearea unui alt centru de cercetări în Calcutta.

Am asistat la inaugurarea Institutului Bose. Erau sute de vizitatori entuziaşti. Decoraţiile simbolice executate artistic ale acestui nou templu al ştiinţei m-au încântat. Am observat că intrarea era relicva seculară a unui vechi sanctuar. În spatele fântânii cu lotuşi 8 – 3, o efigie feminină purta o torţa indicând respectul hindus faţă de

femeie, purtătoarea nemuritoare a luminii cunoaşterii. În grădină, un mic templu era consacrat Divinului, Celui fără Formă; absenţa oricărei imagini sugera caracterul necorporal al Divinităţii.

JAGADIS CHANDRA BOSE Marele fizician indian, botanist şi inventator al crescografului Discursul pronunţat de Bose în cursul solemnităţii ar fi putut ieşi din gura unui rishi inspirat al antichităţii: „Astăzi eu consacru acest institut nu numai ca laborator, ci şi ca templu”.

Accentele lui solemne au înfiorat asistenţa. „Cercetările mele m-au condus fără să ştiu la frontierele fizicii şi ale biologiei. Spre surprinderea mea, am văzut anulându-se linia de separare dintre anorganic şi organic; materia anorganică, departe de a fi inertă, palpită sub acţiunea unor forţe subtile.

O identitate a reacţiilor pare să pună sub o lege comună animalele, plantele şi mineralele. Acelaşi fenomen de oboseală sau de degradare se manifestă în cele trei regnuri ale naturii, cu aceleaşi posibilităţi de revigorare, sau de regenerare, în toate regnurile există aceeaşi neputinţă în faţa morţii. Uimit de această descoperire, am comunicat cercetările mele Academiei Regale de Ştiinţe, susţinute de dovezi experimentale. Dar biologii prezenţi mi-au sugerat că, în loc să mă amestec în domeniul lor, aş face mai bine să mă ocup de fizică şi că incursiunea mea în biologie, cu mijloace inadecvate, n-a făcut decât să ofenseze eticheta.

Exista de asemenea în aceste reproşuri o prejudecată de natură teologică constând în confuzia dintre credinţă şi ignoranţă. Se uită adesea că Cel care ne-a propus enigma, mereu nouă, a creaţiei, ne-a dăruit de asemenea şi setea cunoaşterii. În lupta cu neînţelegerea timp de atâţia ani, am înţeles cel puţin că viaţa unui pasionat al ştiinţei este o luptă de opinii nesfârşită. Este de datoria lui să o

transforme într-un fervent sacrificiu către ideal, unde câştigul sau pierderea, succesul sau insuccesul, nu sunt decât unul şi acelaşi lucru.

Va veni un timp când societăţile ştiinţifice de renume din lume vor accepta teoriile mele şi consecinţele lor, recunoscând astfel importanţa contribuţiei Indiei în domeniul ştiinţific 8 – 4. Oare un ideal meschin, îngust, poate mulţumi spiritul hindus? O tradiţie vie, în continuă evoluţie şi o putere vitală de reîntinerire au permis Indiei să se reînnoiască de-a lungul nenumăratelor transformări. În toate epocile au apărut oameni care, dispreţuind succesele cotidiene, meschine, adevărurile la modă, au căutat să realizeze idealul lor suprem nu printr-o renunţare pasivă, ci printr-o luptă neîncetată. Cel slab, care fuge de luptă, nu va obţine nimic, deci nu va avea la ce renunţa. Numai cel care a luptat până la victorie poate apoi îmbogăţi lumea cu fructele cuceririi sale.

Cercetările realizate în laboratoarele Bose, relativ la sensibilitatea materiei, au deschis orizonturi neaşteptate fizicii, filosofici, medicinei, agriculturii şi psihologiei. Probleme altă dată inabordabile sunt acum de domeniul investigaţiei ştiinţifice.

Totuşi succesul nu poate fi obţinut decât cu preţul unei riguroase observaţii ştiinţifice. De aceea este necesară o întreagă serie de aparate extrasensibile, inventate de mine, pe care le puteţi vedea în holul de la intrare. Ele vă vor arăta ce eforturi uriaşe au fost necesare pentru a străbate vălul aparenţei aruncat asupra realităţii, cantitatea de muncă, de perseverenţă, de imaginaţie necesare pentru a suplini limitările simţurilor noastre. Savantul ştie de altfel că adevăratul laborator este mintea, care dezvăluie legile adevărului ascunse în spatele aparenţelor.

Seria de conferinţe care va fi ţinută aici nu va consta

doar în repetarea cunoştinţelor la mâna a doua; ele vor revela noi descoperiri expuse pentru prima dată aici. Publicarea regulată a lucrărilor institutului va permite lumii întregi să profite de cuceririle ştiinţei hinduse. Aceste descoperiri vor rămâne publice, căci noi nu vom pretinde brevete. Spiritul culturii noastre naţionale nu ne permite să exploatăm comercial rezultatul ştiinţei noastre.

Doresc ca porţile Institutului să rămână deschise cercetătorilor din toate ţările, fiind fidel astfel tradiţiilor ţării noastre. Chiar cu 2500 de ani în urmă, la universităţile de la Nalanda şi Taxila, erau studenţi veniţi din toate colţurile lumii.

Deşi ştiinţa nu este nici orientală, nici occidentală, India este foarte dotată în acest domeniu 8 – 5. Imaginaţia indiană înflăcărată, susceptibilă să întrevadă o ordine nouă într-un noian de fapte în aparenţă contradictorii, este întărită de obişnuinţa concentrării, care conferă puterea de a menţine mintea în căutarea adevărului cu o răbdare infinită”.

Mi-au dat lacrimile când savantul şi-a terminat discursul. Răbdarea! Nu este ea sinonimul Indiei, răbdarea care derutează Timpul şi istoricii?

Puţin timp după inaugurare, am vizitat din nou Institutul. Fidel promisiunii făcute, savantul m-a invitat în laboratorul său: „Voi fixa crescograful la această ferigă. Amplificarea este prodigioasă. Dacă deplasarea unui melc ar fi fost mărită în aceeaşi proporţie, el ar părea că se mişcă cu viteza unui rapid!”

Devoram din ochi ecranul care reflecta umbra teribilă a ferigii. Cele mai mici pulsaţii ale vieţii deveneau acum perceptibile; planta creştea lent în faţa ochilor mei uimiţi. Savantul atinse vârful ferigii cu o tijă metalică; mişcarea vitală se opri brusc, pentru a reîncepe de îndată ce tija a fost îndepărtată.

„Vezi! Cea mai mică intervenţie exterioară aduce prejudicii ţesuturilor sensibile, remarcă Bose. Priveşte, acum voi administra cloroform şi apoi un antidot”.

Cloroformul suspendă imediat creşterea; antidotul produse efectul contrar.

Imaginea de pe ecran îmi captase atenţia mai mult decât orice intrigă cinematografică. Savantul, acum în rolul unui ticălos, înţepă planta cu un obiect ascuţit. Durerea s-a manifestat printr-o mişcare spasmodică. Când a tăiat o parte a plantei cu o lamă, umbra, mai întâi agitată violent, se înţepeni brusc după un spasm de agonie.

„Am reuşit să transplantez un arbore matur tratându-l cu cloroform în prealabil; în general, aceşti regi ai pădurii mor la puţin timp după ce au fost deplasaţi”. Jagadis surâse, fericit că astfel salvase viaţa unui arbore. „Aparatul meu a permis să constatăm că arborii au un sistem circulator bine reprezentat, circulaţia sevei corespunzând presiunii sanguine la animale. Mişcarea sevei este inexplicabilă prin mijloacele fizice invocate de obicei, precum capilaritatea; crescograful a permis s-o reducem la o activitate a celulelor vii. Undele peristaltice se propagă în copac plecând de la un tub cilindric care-i serveşte ca un soi de inimă! Cu cât avansăm mai mult, cu atât devine mai evident că planul naturii este identic pretutindeni”.

Savantul arătă un alt aparat Bose: „Acum voi efectua nişte experienţe cu o bucată de cositor. Forţa vitală a acestui material reacţionează la diverşi stimuli, buni sau răi. Aparatul va înregistra aceste reacţii diverse”.

Profund interesat, supravegheam graficul pe care se înscriau vibraţiile caracteristice structurii atomice. Profesorul aplică cloroform pe bucata de cositor şi înregistratorul a încetat să vibreze, pentru a reîncepe progresiv pe măsură ce metalul revenea la starea lui

normală. Când profesorul a pus otravă, inscriptorul a marcat imediat momentul morţii. Savantul spuse: „Aparatele Bose au demonstrat că metale precum oţelul pentru maşini sunt supuse oboselii, şi-şi reiau starea normală după un repaus periodic. Viaţa care pulsează într-un metal este în mod serios afectată, sau chiar întreruptă, prin trecerea curenţilor electrici de înaltă tensiune”.

Am parcurs dintr-o privire numeroasele aparate, martore elocvente ale ingeniozităţii neobosite a inventatorului.

„Domnule, este regretabil faptul că nu se utilizează pe scară largă aparatele dumneavoastră minunate pentru a provoca o dezvoltare maximă a agriculturii. Ar fi posibil să dedicaţi unele dintre ele încercărilor de laborator pentru a determina acţiunea diferitelor îngrăşăminte asupra creşterii plantelor?”

— Ai dreptate. Generaţiile viitoare vor utiliza multe aplicaţii ale aparatelor Bose. Savantul cunoaşte rareori consacrarea din partea contemporanilor săi; el se mulţumeşte cu bucuria de a fi făcut o muncă utilă”.

Mi-am luat rămas bun de la neobositul savant exprimându-mi profunda recunoştinţă. „Uimitoarea fertilitate a geniului său se va epuiza vreodată?”, mă gândeam eu.

Anii n-au diminuat activitatea sa. După ce a pus la punct un aparat perfecţionat, „cardiograful rezonant”, el îşi continuă experienţele asupra florei bogate a Indiei. O enormă farmacopeie de plante medicinale a fost astfel descoperită. Bose a urmărit să măsoare pulsaţiile infinitezimale ale ţesuturilor vegetale, animale sau umane. Marele botanist prevedea că utilizarea cardiografului va conduce la practicarea vivisecţiilor pe plante şi nu pe animale.

„Comparaţia rezultatelor obţinute administrând

simultan un medicament unei plante şi unui animal a dat un paralelism surprinzător”, a notat el. „Tot ceea ce se întâlneşte la om, există în germene şi la plante. Experienţele pe plante vor permite diminuarea suferinţelor umane”.

Cercetările de pionierat asupra plantelor făcute de Bose au fost confirmate în mod substanţial şi de alţi cercetători. Munca prestată în 1938 la Universitatea Columbia a fost relatată de The New York Times după cum urmează: S-a demonstrat în ultimii ani că, atunci când nervii transmit mesaje între creier şi alte părţi ale corpului, sunt generate impulsuri electrice minuscule.

Aceste impulsuri au fost măsurate de galvanomentre sensibile şi mărite de milioane de ori de către amplificatoare. Până acum nu a fost descoperită nicio metodă satisfăcătoare pentru a studia trecerea impulsurilor de-a lungul fibrelor nervoase la animale sau om, datorită vitezei mari cu care ele se deplasează.

Dr. K.S. Cole şi Dr. H.J. Curtis au descoperit că celulele singulare lungi ale plantelor proaspete de apă nitella, folosite în mod frecvent în acvarii, sunt identice virtual cu acelea ale fibrelor nervoase singulare. Mai mult chiar, ei au despoperit că fibrele nitella, dacă sunt excitate, propagă unde electrice similare în totalitate, cu excepţia vitezei, celor ale nervilor de la om şi animale. S-a constatat că impulsurile electrice nervoase sunt mai încete la plante decât la animale.

Această descoperire a fost măsurată de către cercetătorii de la Universitatea Columbia prin luarea de imagini ale deplasării încete a impulsurilor electrice în nervi.

Astfel, planta nitella este posibil să devină un fel de piatră Rosetta pentru descifrarea secretelor veşnic păstrate chiar la graniţa dintre minte şi materie”.

Poetul Rabindranath Tagore a fost un prieten destoinic al savantului idealist al Indiei. Pentru el, cântăreţul dulcii limbi bengali a compus următoarele versuri 8 – 6: O, pustnicule, te chem cu cuvintele autentice Ale vechiului imn Sama: „Ridică-te! Trezeşte-te!”

Chemare făcută bărbatului care deţine cu mândrie înţelepciunea Shastrică Discutând fără profit prin pedanterie pură Chemare făcută acelui lăudăros să revină la bogata natură, pe acest pământ fecund; Trimite această chemare grupului tău de erudiţi să ne împreunăm sacrificiul focului, Să le adunăm pe toate împreună. Astfel India noastră, Pământul nostru străbun, să se reîntoarcă către ea însăşi, încă o dată la o muncă stabilă, liniştită la datorie şi devoţiune, La extazul meditaţiei sale cinstite; Să o lăsăm să stea încă o dată Netulburată, fără lăcomie, fără lupte, pură şi încă o dată de pe lăcaşul ei cel moale să redea din nou învăţătura supremă tuturor ţinuturilor.

— 1: „Ştiinţa va deveni transcendentală ori va dispare. În botanică se va descoperi teoria corectă – avatarii lui Brahma vor fi prezenţi în manualele de istorie a naturii” – Emerson.

— 2: Din rădăcina latină crescere = a creşte. Pentru realizarea crescografului şi a altor invenţii, în 1917, Bose a primit titlul de Cavaler.

— 3: Floarea de lotus este un simbol străvechi divin al Indiei; petalele sale desfăşurate sugerează expansiunea sufletului; este un simbol al purităţii pentru că îşi păstrează frumuseţea nealterată, deşi creşte în noroi.

— 4: „Noi credem. că nicio disciplină, în special în domeniul umanist, din cadrul unei universităţi importante, nu poate fi dotată corespunzător dacă nu dispune şi de un specialist în acea disciplină educat în universităţile din India, unde orice ramură a ştiinţei este studiată dintr-un punct de vedere holistic. Noi credem, de asemenea, că

orice colegiu care doreşte ca absolvenţii săi să devină nişte buni specialişti trebuie să aibă un personal competent bun cunoscător al civilizaţiei Indiei”.

— Fragmente dintr-un articol al profesorului W. Norman Brown, Universitatea din Pennsylvania, apărut în mai 1939, într-un număr al Buletinului Consiliului American al Societăţilor Erudite, Washington, D. C.

— 5: Structura atomică a materiei era binecunoscută hinduşilor antici.

Unul dintre cele 6 sisteme ale filosofiei indiene este Vaisesika, provenind din rădăcina sanscrită visesas, „individualitate atomică”. Unul din principalii susţinători ai lui Vaisesika a fost Aulukya, numit de asemenea şi Kanada, „mâncătorul de atomi”, care s-a născut aproximativ acum 2800 de ani.

Într-un articol apărut în East-West, aprilie 1934, un rezumat al cunoaşterii ştiinţifice din Vaisesika a fost prezentat după cum urmează: „Deşi «teoria atomică» modernă este în general considerată un nou progres al ştiinţei, ea a fost expusă într-un mod strălucitor de Kanada, mâncătorul de atomi. Termenul sanscrit anu poate fi tradus corect ca <atom> în sensul grecesc literal de <cel care nu poate fi tăiat> sau indivizibil. Alte expuneri ştiinţifice ale tratatelor Vaisesika, apărute înainte de Cristos includ: 1. deplasarea acelor către magneţi;

2. circulaţia apei în plante; 3. akasha sau eterul, inert şi fără structură, ca bază a transmiterii forţelor subtile; 4. focul solar ca fiind cauza altor forme de căldură; 5. căldura ca fiind cauza schimbului molecular; 6. legea gravitaţiei ca fiind generată de calitatea atomilor de pământ de a avea mare putere de atracţie; 7. natura cinetică a întregii energii, cauza avându-şi întotdeauna rădăcina în cheltuiala de energie sau redistribuirea ei; 8. disoluţia universală prin dezintegrarea atomilor; 9. radiaţia căldurii şi a razelor

luminoase, a particulelor infinitezimale, ţâşnind în toate direcţiile cu o viteză uluitoare (teoria modernă a <razelor cosmice>); 10. relativitatea timpului şi a spaţiului.

„Vaisesika atribuie originea lumii atomilor, eterni prin natura lor, având în vedere particularităţile lor fundamentale. Aceşti atomi erau priviţi ca posedând o mişcare vibratorie neîncetată. Descoperirea recentă că un atom reprezintă în miniatură un sistem solar, posibil să nu fi fost o noutate pentru filosofii antici ai lui Vaisesika, care au redus de asemenea timpul la conceptul matematic cel mai abstract, descriind cea mai mică unitate de timp (Kala) ca fiind perioada necesară unui atom să traverseze propria sa unitate a spaţiului”.

— 6: Tradus din limba bengali folosită de Rabindranath Tagore, de către Manmohan Ghosh, în Viswa-Bharati.

CAPITOLUL: 9

Preafericitul credincios şi iubirea lui cosmică „Ia loc, dacă doreşti, domnişorule. Eu discut cu Mama mea Divină”.

Tăcut, cu cea mai profundă veneraţie, am păşit în cameră fiind pătruns de aspectul îngeresc al Maestrului Mahasaya. Cu barba albă şi mătăsoasă, cu ochii mari strălucitori, el părea o încarnare a purităţii. Bărbia ridicată şi mâinile împreunate, arătau că l-am surprins în mijlocul unei meditaţii.

Cuvintele simple de bun venit au produs asupra mea reacţia cea mai puternică pe care am trăit-o vreodată. Cea mai mare durere a mea fusese moartea mamei; acum, agonia separării de Mama Divină m-a făcut să urlu de suferinţă; am alunecat la pământ.

„Domnişorule, calmează-te!” Sfântul era emoţionat.

Pierdut în oceanul disperării, mă agăţăm de picioarele lui ca de un colac de salvare.

„Intervin-o în favoarea mea! Întreab-o pe Mama Divină dacă mă bucur de graţia Sa!”

O asemenea promisiune nu este uşor acordată. Maestrul era constrâns la tăcere.

Nu mă îndoiam de loc că Maestrul Mahasaya putea să discute cu Mama Cosmică. Ce umilinţă să gândesc că eram orb la prezenţa ei în timp ce ea apărea foarte apropiată privirilor sfântului! Fără cea mai mică ruşine, m-am agăţat de picioarele lui, surd la reproşurile sale, nu încetam să-l rog să-mi îndeplinească dorinţa.

„Voi supune cererea ta Mamei Divine”, capitulă el cu un surâs de compasiune.

Aceste cuvinte ascundeau o asemenea forţă încât am fost imediat eliberat de orice durere.

„Maestre, nu uita promisiunea făcută! Mă voi întoarce curând pentru a cunoaşte răspunsul!” Eram plin de o bucurie anticipată, în timp ce până atunci suspinam pierdut.

Coborând scările, m-au invadat amintirile. Aici, pe strada Amherst la numărul 50, actuala reşedinţă a Maestrului Mahasaya, am locuit noi atunci când a murit mama. Aici am suferit că nu o voi mai vedea pe mama; tot aici am suferit azi că nu pot să o văd pe Mama Divină. O, ziduri dotate cu conştiinţă, martori muţi ai disperării mele profunde, ai salvării mele finale!

Am ajuns acasă, pe strada Grupar. M-am refugiat în singurătatea mansardei mele pentru a mă cufunda în meditaţie până la ora 10 seara. Deodată, o viziune orbitoare a străpuns obscuritatea caldă a nopţii indiene.

Aureolată de o lumină splendidă, a apărut Mama Divină. Faţa ei luminată de un surâs dulce era frumuseţea însăşi.

„Te-am iubit şi te voi iubi mereu!”

Vocea cerească răsuna în note de argint. Apariţia se

şterse încet, încet.

În zori, când soarele abia se ridica, m-am dus în grabă la Maestrul Mahasaya. Am urcat scara şi am ajuns la camera lui situată la etajul 3. Butonul soneriei era acoperit cu o pânză în semn că Maestrul nu dorea să fie deranjat.

Cum stăteam nehotărât pe palier, mâna binevoitoare a Maestrului mi-a deschis uşa. Am îngenuncheat la picioarele lui sfinte. Deşi mă simţeam vesel, am arborat o expresie solemnă, pentru a ascunde extazul divin.

„Maestre, am venit aşa de devreme pentru a afla răspunsul. Mi-a transmis Mama Divină vreun mesaj?” „Şmecherule!”

El n-a făcut nicio altă remarcă. Aparenta mea gravitate de împrumut nu-l înşela.

„De ce sunteţi atât de misterios, de evaziv? Sfinţii nu vorbesc decât în parabole?” Eram un pic aprins.

„Vrei să mă pui la încercare?” Ochii lui liniştiţi erau plini de înţelegere. „Aş putea eu să mai adaug vreun cuvânt la asigurarea pe care însăşi Mama Divină ţi-a dat-o ieri seara la orele 10?”

Maestrul era în posesia cheilor porţii sufletului meu; din nou m-am plecat la picioarele lui. De data aceasta plângeam de fericire.

„Crezi că devoţiunea ta n-a impresionat-o în infinita Ei compasiune?

Principiul matern al lui Dumnezeu, pe care tu L-ai adorat sub formele sale divine şi umane, a simţit compasiune faţă de plângerea ta disperată!”

Cine era acest sfânt modest a cărui rugă găsea ascultare la Spiritul Cosmic?

În lume, rolul său era umil. În casa sa de pe strada Amherst, Maestrul Mahasaya 9

1 conducea un curs secundar de băieţi. Niciodată din gura lui nu ieşeau cuvinte severe; nici reguli, nici sancţiuni

pentru a menţine disciplina. În aceste clase modeste se predau într-adevăr matematicile superioare şi chimia iubirii, absente de altfel din cuprinsul manualelor. El împărtăşea celor din jur înţelepciunea sa prin exemplu propriu mai degrabă decât prin precepte aride. Dedicat în întregime iubirii sale pentru Mama Divina, sfântul nu pretindea nicio formă exterioară de respect.

„Nu eu sunt gurul tău; acesta va veni ceva mai târziu”, zise el. „Sub îndrumarea lui, apropierea ta de Divin sub forma iubirii şi devoţiunii va fi tradusă în termeni de înţelepciune pură”.

Mă duceam în strada Amherst în fiecare după amiază. Beam cu nesaţ din cupa miraculoasă a acestei prezenţe, al cărei preaplin se revărsa zilnic în sufletul meu. Niciodată până atunci nu mă plecsem în faţa cuiva cu atâta fervoare, mânat de o veneraţie nelimitată; consideram ca pe un imens privilegiu simplul fapt de a păşi pe pământul pe care paşii lui l-au sfinţit.

Într-o seară i-am adus o ghirlandă de flori: „Maestre, iată un buchet de champak pe care l-am împletit pentru dumneavoastră”. Dar el s-a îndepărtat timid, refuzând acest omagiu. În fine, văzându-mă supărat, a avut un surâs de consimţire: „Întrucât suntem amândoi adoratori ai Mamei Divine, poţi decora cu această ghirlandă templul corporal, locuinţa ei”. Bogata lui natură nu permitea manifestarea nici unui motiv egoist.

MAESTRUL MAHASAYA Mereu absorbit în preafericita sa iubire cosmică.

„Să mergem mâine la Dakshineswar, la templul lui Kali, cel sfinţit pentru totdeauna de gurul meu”. Maestrul Mahasaya era un discipol al Maestrului de dimensiune Christică, Sri Ramakrishna Paramhansa.

În dimineaţa următoare am străbătut cu vaporul şase kilometri pe Gange.

Am intrat în templul cu nouă cupole dedicat lui Kali, unde Mama Divină şi Shiva odihnesc pe lotusul de argint lustruit, cu o mie de petale migălos cizelate.

Maestrul Mahasaya, transportat de încântare, era în adoraţie pasionată în faţa zeiţei Kali. În timp ce el îi incanta numele, inima mea, răpită în extaz, părea gata să explodeze asemenea lotusului într-o mie de bucăţi.

Mai târziu, umblând prin incinta templului, am dat peste un boschet de cătină. Răşina acestui arbust simboliza hrana cerească pe care o distribuia Maestrul Mahasaya. El era într-o adoraţie continuă. M-am aşezat, într-o rigiditate imobilă, pe iarba presărată cu flori de cătină. Uitând de corpul fizic, m-am cufundat pentru un timp într-o călătorie spre lumile superioare.

Acesta a fost primul meu pelerinaj la Dakshineswar, în tovărăşia Maestrului care m-a învăţat blândeţea aspectului matern al lui Dumnezeu, cel al Mamei Divine. Aspectul patern, cel al Justiţiei Divine, n-avea nicio atracţie pentru inocentul sfânt. Logica matematică, severă şi implacabilă, era complet străină naturii sale.

„L-am putea cita ca exemplu pentru îngeri!”, mă gândeam eu într-o zi când îl vedeam rugându-se. Fără un cuvânt de critică sau de reproş, el observa lumea cu un ochi familiarizat cu Puritatea Primară. Corp, spirit, cuvânt şi acţiune, toate acestea erau la unison armonizate cu sufletul său imaculat.

„Aşa mi-a spus Maestrul meu!” Sfântul încheia invariabil orice sfat înţelept cu acest omagiu adus lui Sri Ramakrishna, refuzând să fundamenteze ceva pe propria sa autoritate. El se identifica atât de mult cu acest Maestru, încât nu-şi mai considera gândurile că fiind ale lui proprii, ci ca fiind inspirate de gurul său.

Într-o zi, sfântul mă conduse la şcoala sa. Bucuria mea fu umbrită de un personaj cunoscut mie şi care ne

asalta cu un discurs interminabil.

„Văd că acest om nu-ţi place de loc”, îmi şopti înţeleptul. Vorbăreţul, fiind atent la monologul său, n-a auzit nimic. „I-am vorbit despre aceasta Mamei Divine, care a înţeles trista noastră situaţie şi mi-a promis că, de îndată ce vom ajunge la acea casă roşie, ea îi va aminti de o afacere urgentă”.

Neliniştit, devoram din ochi această poartă a scăpării. Imediat ce am ajuns la uşa acelei case roşii, vorbăreţul se întoarse pe călcâie şi bătu în retragere, fără măcar să-şi termine fraza şi fără să-şi ia rămas bun. Noi am răsuflat uşuraţi.

Într-o altă zi, mă plimbam în vecinătatea gării Howrah. M-am oprit un moment aproape de un templu, criticând mental un grup de oameni înarmaţi cu o tobă şi cu talgere cântând un cântec cât îi ţinea gura.

„Trebuie să fii lipsit de pietate pentru a repeta numele Domnului astfel, în mod mecanic”, îmi spuneam eu. În aceste împrejurări, Maestrul Mahasaya apăru pe neaşteptate. „Prin ce întâmplare sunteţi aici Maestre?”, l-am întrebat eu uimit.

Sfântul, ignorând întrebarea, răspunse direct gândului meu. „Nu-i aşa, domnişorule, că numele Domnului este plăcut auzului indiferent cine-L pronunţă, înţelept sau ignorant?” M-a luat afectuos de mână. Mi se părea că, pe un covor magic, el mă ducea către Prezenţa Compasivă.

„Ţi-ar place să mergi la cinema?”, mă întrebă într-o după amiază Maestrul Mahasaya. Această întrebare mă derută întrucâtva, dar am acceptat totuşi, bucurându-mă de prezenţa lui. Am intrat într-o grădină din faţa universităţii din Calcutta. Însoţitorul meu îmi arătă o bancă în faţa unui bazin (goldighi): „Să ne aşezăm puţin. Maestrul mă sfătuia să meditez mereu în faţa unei ape

liniştite, sugerând calmul inalterabil al Divinităţii. Apa reflectă o infinitate de lucruri; la fel Universul întreg se reflectă în oglinda Spiritului Cosmic, aşa spunea gurudeva adesea”.

Am intrat în amfiteatrul universităţii, unde se ţinea o conferinţă care se dovedi extrem de plicticoasă; deşi era ilustrată cu proiecţii, şi acestea s-au dovedit lipsite de interes.

„Deci acesta era cinematograful pe care îl avea Maestrul în vedere!”

Răbdarea mea se epuizase, dar nu voiam totuşi să-l supăr pe sfânt manifestându-mi deschis plictiseala. El se plecă spre mine şi-mi şopti: „Văd, domnişorule, că nu-ţi place acest cinema. I-am spus aceasta Mamei Divine. Ea este de aceeaşi părere cu noi. Mi-a spus că se va întrerupe curentul şi nu se va restabili decât după ce vom reuşi să plecăm de aici”.

Acestea fiind spuse, sala se cufundă în întuneric. Vocea conferenţiarului tăcu, în surpriza generală, şi apoi reluă: „Instalaţia electrică a acestei săli pare defectă”. Maestrul Mahasaya şi cu mine am profitat de ocazie pentru a pleca.

Odată ajunşi pe coridor, am întors capul şi am văzut că locul supliciului nostru era din nou luminat.

„Domnişorule, văd că acest cinematograf 9 – 2 te-a dezamăgit, dar bănuiesc că ţi-ar place unul cu totul diferit. Eram pe trotuar în faţa Universităţii. El îmi atinse uşor pieptul în zona inimii.

Se făcu o tăcere impresionantă. Aşa cum difuzorul de la cinematograf devine mut când amplificatorul de sunet este scos din funcţie, la fel Mâna Divină, printr-un mijloc uimitor, gonise din mintea mea toate zgomotele străzii. Pietoni, tramvaie, maşini, trăsuri, se mişcau fără cel mai mic zgomot. Ca şi cum aş fi avut un ochi omniscient,

distingeam tot ce se întâmpla de jur-împrejurul meu. Toată activitatea concentrată în acest mic district din Calcutta se derula în faţa privirii mele spirituale fără nici cel mai mic zgomot, fără un murmur. Aşa cum sclipirile roşiatice ale cărbunilor incandescenţi străbat un strat subţire de cenuşă, o luminescenţă uşoară străbătea viziunea mea globală.

Corpul meu nu era decât o umbră, printre atâtea altele, cu deosebirea că ea era imobilă, în timp ce celelalte circulau fără întrerupere de ici colo. Mai mulţi cunoscuţi au trecut pe lângă mine fără să mă recunoască, deşi păreau să mă privească drept în ochi.

Fantastica panoramă înconjurătoare mă îmbăta, mă transporta într-un extaz sublim. Deodată am simţit cum Maestrul Mahasaya mă atinge din nou în regiunea inimii. Zgomotul amestecat al mulţimii pătrunse din nou în conştiinţa mea.

„Sper, domnişorule, că ai găsit pe gustul tău acest al doilea cinema!” Sfântul surâdea. Mă pregăteam să mă plec cu recunoştinţă la picioarele lui. „N-ai dreptul s-o faci!” protestă el. Ştii că şi tu eşti un templu în care locuieşte Dumnezeu! N-aş fi de acord ca Mama Divină să-mi atingă picioarele prin mâinile tău!”

Oricine ne-ar fi văzut încercând să ieşim din mulţime, ne-ar fi suspectat de beţie. Eu aveam impresia că şi umbrele serii erau îmbătate de Dumnezeu! A doua zi dimineaţă deja regretam pierderea stării extatice. Dar fiul angelic al Mamei Divine, Maestrul Mahasaya, mi-a rămas neatins în memorie!

Acum, când încerc să-i descriu generozitatea şi bunătatea, simt cum cuvintele sunt neputincioase şi mă întreb dacă Maestrul Mahasaya şi alţi sfinţi pe care i-am cunoscut ştiau că, în Occident, voi scrie despre viaţa lor miraculoasă.

Aceasta nu m-ar surprinde prea mult şi sper că nici pe cititorul care m-a urmărit cu atenţie.

Sfinţii din toate religiile au atins realizarea divină graţie noţiunii simple de Iubire Divină. Întrucât Absolutul este nirguna, „fără de calităţi” şi acintya, „de neconceput”, gândirea şi aspiraţiile umane L-au personificat mereu sub diferite aspecte ca Tată Ceresc sau Mamă Universală. Combinaţia teismului personal cu filosofia Absolutului este o cucerire antică a gândirii hinduse, expusă în Vede şi în Bhagavad Gītā. Această „reconciliere a opuşilor” satisface inima şi spiritul; bhakti (devoţiunea) şi mana (înţelepciunea) sunt de fapt una şi aceeaşi. Prapatti, acţiunea de a te „refugia în Dumnezeu” şi sharanagati, de a te „încrede în Compasiunea Divină”, sunt căile cunoaşterii supreme.

Umilinţa Maestrului Mahasaya şi a tuturor marilor sfinţi provine din totala lor subordonare faţă de Dumnezeu (seshatva) ca unică Viaţă şi unic Judecător.

Natura însăşi a lui Dumnezeu fiind Fericirea, omul care fuzionează cu El simte o fericire nelimitată. „Prima dintre aspiraţiile sufletului şi ale voinţei este bucuria”.

Credincioşii din toate timpurile care se închină Mamei Divine cu o puritate de copil mărturisesc că au primit întotdeauna răspuns la rugăminţile lor. În viaţa Maestrului Mahasaya, manifestările jocului divin s-au produs în împrejurări importante sau mărunte. În ochii lui Dumnezeu nimic nu este mare sau mic. Dacă El n-ar fi avut atâta grijă să construiască micuţul atom, ar mai fi strălucit pe cer Sirius sau Vega? Distincţii precum „important” sau „mărunt” nu sunt cunoscute Domnului.

— 1: Acesta este un titlu de respect cu care oamenii i se adresau de obicei. Numele său era Mahendra Nath Gupta; îşi semna operele literare cu un simplu „M”.

— 2: Cinematograful poate fi definit ca o perspectivă

asupra vieţii.

Alegerea acestui cuvânt de către Maestrul Mahasaya fu atunci în mod original justificată.

— 3: Sfântul Ioan al Crucii. Trupul acestui sfânt creştin, care a murit în

1591, a fost deshumat în 1859 şi găsit în perfectă stare.

Domnul Francis Younghusband (Atlantic Monthly, dec. 1936) ne relatează despre propria sa experienţă a bucuriei cosmice: „Atunci am fost copleşit de o stare ce era cu mult mai mult decât bucurie, încântare sau exaltare; mă descopeream exterior mie, trăind o stare de bucurie indescriptibilă şi aproape insuportabilă, determinata de revelarea bunătăţii esenţiale a acestei lumi.

Dincolo de orice afirmaţie trecută, am fost convins că oamenii sunt în fond buni la inimă, că răul din ei era doar superficial”.

CAPITOLUL: 10

Îmi întâlnesc Maestrul, Sri Yukteswar „Credinţa în Dumnezeu poate împlini orice minune în afară de aceea de a trece cu succes un examen fără să studiezi”. Am închis dispreţuitor cartea ce-o luasem într-un moment de plictiseală.

„Această rezervă a scriitorului dovedeşte lipsa lui absolută de credinţă”, gândeam eu. „Bietul băiat, are mult respect pentru toceala de la miezul nopţii!”

Îi promisesem tatălui meu că-mi voi sfârşi cu bine studiile secundare. Nu pretind că am studiat prea zelos. Am petrecut ultimele luni mai mult căutând singurătatea în apropierea locurilor rituale de baie „ghats” decât în clasă. Este cunoscută atracţia pe care o exercită terenurile rezervate incinerărilor asupra yoghinilor. Cel care este în căutarea Esenţei Nemuritoare nu se teme de cranii goale. Deşertăciunea umană devine mai evidentă în vecinătatea

lugubră a osemintelor. Cum alături de şcoala mea exista un asemenea loc, veghile mele nocturne au fost foarte diferite de cele ale uni erudit!

Se apropia săptămâna examenelor de încheiere a studiilor secundare hinduse Această perioadă de aşteptare este în general un adevărat chin; totuşi mintea mea cunoştea pacea. Eu acumulasem o ştiinţă ce nu se învăţa în clasă, dar îmi lipsea arta lui Swami Pranabananda, de a fi simultan în două locuri diferite.

Raţiunea mea (deşi multora poate să le pară fără logică) era că Dumnezeu va observa dilema mea şi mă va elibera de ea. Încrederea neţărmurită în Dumnezeu a devotului izvorăşte din nenumăratele demonstraţii ale puterii divine primite în momente de grea cumpănă.

Eu, în timpul liceului „Salut, Mukunda, nu prea te-am văzut zilele astea!” Astfel mi se adresă un coleg de clasă, într-o după amiază.

„Salut, Nantu! Să ştii că faptul de a nu fi dat de loc pe la şcoală mă face să fiu acum la ananghie!” Privirea lui amicală m-a reconfortat.

Nantu, elev strălucit, râse din toată inima. Mărturisirea mea avea ceva comic.

„Nu eşti de loc pregătit să înfrunţi examenele finale. Cred că e datoria mea să te ajut!”

Aceste cuvinte îmi părură o promisiune divină. M-am grăbit să merg la prietenul meu, care îmi expuse pe scurt răspunsurile la întrebările pe care, după părerea lui, le vor pune examinatorii.

„Acestea sunt toate întrebările care ar putea să încurce pe mulţi candidaţi.

Ţine bine minte răspunsurile mele şi vei face faţă!”

Era aproape dimineaţă când mi-am luat rămas bun. Cu memoria plină de cunoştinţe proaspete, mă rugam cu fervoare ca toate acestea să nu se evapore în zilele

decisive. Examenele se ţineau la toate materiile din programă, dar Nantu, în graba sa, uitase sanscrita. Îl rugam fierbinte pe Dumnezeu să umple această lacună.

A doua zi dimineaţă, mă plimbam reamintindu-mi cunoştinţele nou dobândite. Cum traversam un teren viran, am găsit pe iarbă câteva pagini tipărite; le-am ridicat: erau versuri sanscrite. M-am dus la un pândit (preot) pentru a mă ajuta să le comentez. Vocea sa bogată făcu să răsune accentele nemuritoare ale limbii antice 10 – 1.

„Aceste versuri excepţionale nu-ţi vor cădea la examen”, făcu eruditul cu un surâs sceptic.

Dar simplul fapt de a fi familiarizat chiar şi cu acest unic poem îmi permise să trec, a doua zi, examenul de sanscrită. Ajutorul binevoitor al lui Nantu m-a făcut să obţin note minime la celelalte materii.

Tatăl meu era fericit că mi-am ţinut promisiunea de a termina ciclul secundar. Recunoştinţa mea se îndrepta spre Dumnezeu, care îmi venise în ajutor prin intermediul lui Nantu şi a plimbării mele pe ruta neobişnuită a terenului viran. Astfel, de două ori El mi-a dovedit bunăvoinţa Sa.

Cartea al cărei autor nega puterea lui Dumnezeu asupra examinatorilor îmi căzu sub ochi. Am râs gândind în acelaşi timp: „În ce confuzie ar fi cufundat acest om dacă i-aş spune că meditaţia divină printre cadavre uşurează obţinerea unei diplome de încheiere a studiilor secundare!”

În noua mea calitate de bacalaureat, puteam să mă pregătesc pe faţă să părăsesc casa. Am decis, împreună cu tânărul meu prieten Jitendra Mazumdar 10

2, să mergem la ashram-ul din Benares al lui Sri Bharat Dharma Mahamandal pentru a primi acolo disciplina spirituală.

Într-una din zile m-a cuprins dezolarea la ideea de a

mă despărţi de familie.

De la moartea mamei, am simţit născându-se în mine un sentiment de afecţiune tandră pentru fraţii mei mai mici Sananda şi Bishnu. Mă refugiam în singurătatea mansardei mele, martoră a atâtor scene din sadhana 10 – 3 mea agitată. Acolo am plâns două ore cu lacrimi fierbinţi, după care m-am simţit transformat în mod ciudat, ca sub efectul unei curăţiri alchimice. Toate ataşamentele 10 – 4 au dispărut.

Decizia mea de a-L căuta pe Dumnezeu, Prietenul prietenilor, a devenit neclintită.

Mi-am încheiat repede pregătirile de călătorie.

„O ultimă rugăminte”, mi-a spus tulburat tatăl meu când aşteptam să mă binecuvânteze înaintea plecării. „Nu mă uita şi nu-i uita nici pe fraţii şi surorile tale”. „Cuvintele nu pot exprima toată iubirea pe care v-o port, tată! Dar mai mare e iubirea mea pentru Tatăl ceresc, căruia îi sunt îndatorat pentru că am un tată atât de minunat. Lasă-mă să plec şi promit că atunci când te voi revedea voi avea o cunoaştere divină profundă”.

Tatăl meu consimţi cu regret şi, după ce mă binecuvântă, m-am grăbit să-l întâlnesc pe Jitendra, care se găsea deja la ashram-ul din Benares. La sosirea mea, Swami Dayananda m-a primit cu bunăvoinţă. Înalt, slab, cu un aer meditativ, el produse asupra mea o impresie favorabila. Faţa lui plăcută semăna cu a lui Buddha.

Eram fericit că noua mea reşedinţă avea o mansardă unde puteam să petrec câteva ore de singurătate dimineaţa. Membrii ashram-ului, puţin cunoscători ai practicii meditaţiei, erau de părere că ar trebui să-mi petrec tot timpul cu treburi organizatorice. Ei erau încântaţi doar de munca ce o făceam la birou după amiaza.

„Nu-l căuta pe Dumnezeu atât de devreme!” îmi zise un coleg pe când mă retrăgeam în mansarda mea. M-am

dus la Dayananda, pe care l-am găsit în micul său sanctuar care dădea spre Gange: „Swamiji 10 – 5, nu înţeleg ce se cere aici de la mine. Eu caut o percepere directă a lui Dumnezeu. Fără El, nici afecţiunea, nici credinţa, nici sentimentul că am făcut o muncă utilă nu-mi pot aduce împlinirea”.

Clericul în robă portocalie mă bătu afectuos pe umeri. Simulând reproşul, îi certă pe câţiva discipoli care se găseau cu el: „Lăsaţi-l în pace pe Mukunda! Va învăţa cu timpul obiceiurile noastre”.

Politicos, m-am abţinut să spun că mă îndoiesc. Discipolii părăsiră camera puţin impresionaţi de reproş. Dayananda îmi spuse: „Mukunda, tatăl tău îţi trimite regulat bani. Te rog să-i trimiţi înapoi; aici n-ai ce face cu ei. O altă chestiune de disciplină se referă la mâncare; chiar şi atunci când îţi este foame, nu pomeni aceasta”.

Nu ştiu dacă arătam înfometat. Dar ştiam bine că îmi era foame. La ashram, prima masă se servea la ora 12 la prânz; acasă mă obişnuisem să mănânc la ora 9 dimineaţa.

Această aşteptare de trei ore părea din zi în zi mai interminabilă. S-au sfârşit frumoasele zile de la Calcutta când îi puteam reproşa bucătarului o întârziere de 10 minute! Am încercat să-mi controlez pofta de mâncare aşa că, într-o zi m-am hotărât să postesc. Am numărat cu nerăbdare orele până la prânzul de a doua zi.

Chiar când mă pregăteam să mă duc să mănânc, a venit Jitendra să ne anunţe: „Trenul lui Dayanandaji a întârziat; nu vom mânca decât după ce vine el!”

Pentru a aduce un omagiu lui Swami Dayananda care lipsise 15 zile, au fost pregătite multe delicatese. O aromă delicioasă plutea în aer. Ceea ce aş fi putut înghiţi era doar mândria mea de a fi postit ieri.

„Doamne, fă ca trenul să sosească mai repede!” Mă gândeam că interdicţia lui Dayananda nu o să-l

impresioneze pe Dumnezeu! Totuşi Dumnezeu rămânea surd la rugăminţile mele; se lăsa seara când Dayananda a intrat pe uşă. L-am primit cu entuziasm.

„Dayanandaji trebuie să facă baie şi să mediteze înainte de a ne aşeza la masă”, mă anunţă Jitendra, mesager al nenorocirii.

Era gata să mi se facă rău. Stomacul meu tânăr, neobişnuit cu privaţiunile, protesta viguros. Scene de foamete treceau prin mintea mea.

„Viitoarea victimă a foametei în Benares voi fi eu”, mă gândeam. Sfârşitul supliciului meu n-a survenit decât pe la ora nouă seara. O chemare cerească! Acea masă mi-a rămas în memorie ca unul din cele mai frumoase momente ale vieţii mele. Deşi atent la mâncare, aceasta nu m-a împiedicat să observ că Dayananda mânca cu un aer absent. El părea să plutească deasupra plăcerilor mele grosiere.

„Swamiji, nu vă era foame?” Sătul şi fericit, mă aflam singur cu şeful, în cabinetul său.

„Ba da! N-am băut şi n-am mâncat nimic de patru zile. Nu mănânc niciodată în tren, încărcat de vibraţiile eterogene ale lumii. Am respectat strict regulile shastrice 10 – 6 pentru călugării din ordinul meu. Probleme administrative m-au absorbit în această seară şi am neglijat masa, dar ce contează! Mâine voi mânca pe săturate”. Ei râse cu poftă.

Eram perplex. Totuşi o zi de tortură nu se uită uşor; am riscat o ultimă remarcă: „Swamiji, am o nelămurire. Să presupunem că, după instrucţiunile dumneavoastră, eu nu cer de mâncare şi nimeni nu mă invită la masă; atunci ar trebui să mor de foame!” „Atunci mori!” Această afirmaţie m-a uimit. „Mori dacă trebuie, Mukunda!

Să nu crezi niciodată că datorezi viaţa hranei şi nu lui Dumnezeu! Cel care a creat tot ceea ce e de mâncare, Cel

care a dat pofta de mâncare, va veghea cu siguranţă ca credinciosul Său să nu ducă lipsă de nimic. Să nu crezi că hrana te susţine, că banii sau oamenii te hrănesc. Ar putea ei să o facă dacă Dumnezeu ţi-ar lua suflul vital? Ei sunt pur şi simplu instrumentele sale. Eşti în stare, cu priceperea ta măruntă, să-ţi faci stomacul să digere alimentele? Foloseşte sabia discriminării, Mukunda, percepe Cauza Unică tăind lanţul ataşamentelor!”

Aceste cuvinte incisive au atins în mine o coardă sensibilă. Cât de departe eram de vechea păcăleală după care corpul poartă sufletul! Din când în când am gustat şi eu din starea de fericire şi atotmulţumire pe care o ai atunci când îţi percepi Sinele. În multe oraşe, în cursul vieţii mele de neîncetate călătorii, am avut ocazia să mă conving de utilitatea acestei lecţii, învăţată într-un ashram din Benares!

Singura comoară pe care am luat-o cu mine de la Calcutta era amuleta de argint, pe care mi-o lăsase mama moştenire. Am păstrat-o atâţia ani şi acum era ascunsă cu grijă în camera mea. Într-o dimineaţă, dorind să mă bucur de prezenţa ei, am deschis cutia. Încuietoarea părea intactă, dar amuleta dispăruse; am desfăcut îmbrăcămintea ei şi m-am convins că ea se volatilizase iremediabil, conform prezicerii sfântului care o făcuse să apară.

Relaţiile mele cu discipolii lui Dayananda se înrăutăţeau din ce în ce.

Anturajul meu era nemulţumit de distanţa şi răceala pe care o întreţineam.

Ataşamentul meu faţă de meditaţie, ideal pentru care părăsisem familia şi toate ambiţiile lumeşti, mi-a adus critici acerbe din partea tuturor. Într-o dimineaţă am hotărât să mă rog până voi obţine un răspuns.

„O Mamă binevoitoare a Universului! Învaţă-mă Tu

prin viziuni, sau printr-un guru trimis de Tine însăţi!” Plângând, mă rugam şi orele treceau fără să primesc un răspuns. Deodată m-am simţit transportat spre sfere inaccesibile.

„Maestrul tău va veni chiar azi!” Vocea, o voce de femeie cu accente divine, părea să vină de peste tot şi de nicăieri.

Această experienţă divină fu tulburată de un strigăt pătrunzător; un preot tânăr, numit Habu, mă striga de la bucătărie, situată la nivelul inferior: „Mukunda! Ajunge cu meditaţiile! Este nevoie de tine pentru cumpărături”.

Altă dată aş fi replicat fără ezitare. Acum mi-am şters lacrimile şi m-am resemnat să ascult. Habu şi cu mine am plecat spre o piaţă îndepărtată, situată în cartierul bengalez din Benares. Arzătorul soare indian nu era încă la zenit când am început cumpărăturile în bazar. Ne-am purtat paşii prin mulţimea multicoloră a gospodinelor, ghizilor, preoţilor, văduvelor, brahminilor plini de demnitate şi a taurilor sfinţi.

În timp ce străbăteam o alee de piatră cubică, am întors capul şi am văzut un om cu o faţă Christică, îmbrăcat în roba portocalie a Swamilor, stând în nemişcare pe partea cealaltă a străzii. Instantaneu mi-a părut cunoscut dintotdeauna. Îl devoram din ochi. Apoi mă prinse îndoiala.

„Confunzi acest călugăr pelerin cu cineva cunoscut. Continuă-ţi drumul visătorule!”

După 10 minute mi-am simţit picioarele ca de plumb; împietrite, ele refuzau să mă asculte. M-am întors, picioarele mă ascultau. Am încercat să o iau în direcţia iniţială şi din nou ceva le împiedica să se mişte. „Sfântul mă atrage magnetic către el!” Cu această idee în cap, am întins pachetele mele lui Habu, care observase mişcările mele nu fără surprindere. În final, a izbucnit în râs: „Ce ai?

Ai înnebunit?”

Tumultul spiritului meu nu m-a lăsat să răspund. Tăcut, am luat-o înapoi, ajungând la aleea pietruită. Distingeam faţa caldă care privea cu intensitate în direcţia mea. După câţiva paşi eram la picioarele lui.

„Gurudeva 10 – 7, maestrul meu!” Faţa divină nu era alta decât cea care îmi apăruse în mii de viziuni. Aceşti ochi liniştiţi, acest cap leonin, cu barba ascuţită, cu părul fluturând, erau aceleaşi cu cele care mă fascinaseră în reveriile mele.

„În sfârşit ai venit, fiul meu!” Gurul meu repeta iar şi iar aceste cuvinte în bengali, vocea îi tremura de emoţie: „De câţi ani te aştept!”

Am tăcut amândoi multă vreme, cuvintele nemaifiind necesare. O melodie fără cuvinte răsuna în inima Maestrului şi a discipolului. O voce interioară îmi spunea că guru îl cunoştea pe Dumnezeu şi va şti să mă ducă la El. Întunericul vieţii mele trecute fugea din calea noului răsărit, izvorât din cine ştie ce colţişor al memoriei prenatale. Trecut, prezent şi viitor nu sunt decât o eternă reîntoarcere.

Nu era prima dată când soarele răsărea găsindu-mă la picioarele sale sfinte!

Ţinându-mă de mână, gurul meu mă conduse la reşedinţa lui temporară din cartierul Rana Mahal din Benares. Mergea cu un pas hotărât, înalt şi foarte drept. Deşi avea 55 de ani în acea vreme, era sprinten şi viguros ca un tânăr. Ochii lui închişi la culoare, mari şi frumoşi, sclipeau de înţelepciune. Părul uşor ondulat îi îndulcea faţa nobilă şi puternică. În el, forţa fuziona armonios cu graţia.

În timp ce ne îndreptam spre terasa unei case care dădea spre Gange, el îmi spuse afectuos: „Îţi voi dărui tot ashram-ul meu şi tot ceea ce posed”. „Maestre, eu nu caut

decât înţelepciunea şi realizarea Divină. Acestea sunt singurele comori pe care le doresc!”

Rapidul crepuscul tropical întinsese deja cortina întunericului când Maestrul vorbi din nou. Ochii lui reflectau o tandreţe fără margini: „Îţi dăruiesc iubirea mea necondiţionată!”

Cuvinte infinit de preţioase! Un sfert de secol s-a scurs înainte ca eu să mai am o dovadă audibilă a dragostei lui. Era zgârcit cu manifestările verbale ale tandreţii; tăcerea convenea mai mult inimii sale oceanice.

„Îmi vei acorda şi tu aceeaşi dragoste necondiţionată?” Mă privi cu încrederea unui copil.

„Te voi iubi mereu, Gurudeva!” „Iubirea obişnuită este egoistă şi îşi are originea în dorinţe şi în satisfacerea lor. Iubirea divină este necondiţionată, nelimitată, neschimbătoare. Fluxul inimii umane se schimbă pentru totdeauna la contactul cu iubirea pură”. El adăugă umil: „Dacă vreodată voi pierde contactul cu Dumnezeu, promite-mi că mă vei aşeza cu capul în poala ta şi mă vei ajuta să mă reîntorc la Cel prea iubit pe care amândoi îl adorăm”.

Se întunecase. Guru se ridică şi mă conduse într-o cameră. Am mâncat fructe de mango şi am băut sucuri, în timp ce el orienta discuţia astfel încât să pătrundă natura mea intimă. Am fost şocat de amestecul minunat de înţelepciune grandioasă şi umilinţă interioară din el.

„Consolează-te de pierderea amuletei. Ea şi-a îndeplinit rolul”. Gurul meu, oglindă divină, reflecta într-un anume fel întreaga mea viaţă.

„Realitatea vie a prezenţei dumneavoastră, Maestre, este o bucurie care se situează dincolo de orice simbol”. „Este timpul să schimbăm ambianţa pentru că tu te simţi nefericit în acel ashram”.

MAESTRUL MEU, SRI YUKTESWAR Discipol al lui

Lahiri Mahasaya Nu spusesem nimic despre trecutul meu; de altfel nici nu era nevoie. Am înţeles că el nu dorea ca eu să mă minunez de clarviziunea sa.

„Trebuie să te întorci la Calcutta. De ce să excluzi familia ta de la această dragoste pe care o simţi faţă de întreaga omenire?”

Această sugestie m-a consternat. Familia mea îmi prezisese întoarcerea, deşi eu am rămas insensibil la rugăminţile lor din scrisori. „Să lăsăm puiul să zboare cu propriile aripi spre cerurile metafizice”, declarase Ananta. „Aripile sale vor obosi în atmosfera cea grea şi el va reveni umil pentru a se odihni în cuibul familial”. Aceste cuvinte descurajante îmi erau proaspete în minte şi eram hotărât să nu mă reîntorc la Calcutta.

„Maestre, nu mă voi întoarce acasă, ci vă voi urma peste tot. Daţi-mi, vă rog, numele şi adresa dumneavoastră”. „Swami Sri Yukteswar Giri. Ashram-ul meu principal se găseşte la Serampore, pe strada Rai Ghat. N-am venit aici decât pentru câteva zile, în vizită la mama mea.

„Nepătrunse sunt căile Domnului” mă gândeam eu. Serampore nu era decât la circa 20 kilometri depărtare de Calcutta şi totuşi, pentru a ne întâlni, a trebuit să ne ducem până în oraşul antic Kasi (Benares), sfinţit de amintirea lui Lahiri Mahasaya. Aici, de asemenea, paşii lui Buddha, Shankaracharya şi mulţi alţi yoghini Christici au binecuvântat pământul.

„Vei veni la mine peste patru săptămâni”. Pentru prima dată Sri Yukteswar vorbea cu severitate. „Ţi-am dăruit afecţiunea mea eternă şi ţi-am dovedit bucuria de a te fi regăsit, iar tu nu mă asculţi! Data viitoare când ne vom întâlni, va trebui să-mi trezeşti din nou interesul faţă de tine. Nu te voi accepta uşor ca discipol: va trebui, prin supunere, să respecţi complet disciplina mea strictă”.

Am tăcut cu încăpăţânare. Guru a înţeles uşor tulburarea mea.

„Crezi că părinţii vor râde de tine?” „Nu mă voi întoarce acasă!” „Vei reveni peste 30 de zile”. „Niciodată!” M-am înclinat la picioarele lui şi mi-am luat rămas bun fără să fac nimic pentru a destinde atmosfera încordată. În timp ce mergeam în noapte, mă întrebam cum de a fost cu putinţă ca miraculoasa întâlnire să se termine atât de neplăcut. Dualitatea maya-ei ce echilibrează mereu bucuria cu suferinţa!

Inima mea tânără nu era încă maleabilă în mâinile gurului meu.

A doua zi dimineaţa am observat că ostilitatea colegilor mei se mărise; mereu aveam de a face cu vreuna din manifestările lor. Dupăă trei săptămâni, Dayananda a părăsit ashram-ul pentru a participa la o conferinţă la Bombay. Un întreg iad se abătu asupra capului meu.

„Mukunda este un parazit care acceptă ospitalitatea ashram-ului fără a-şi îndeplini obligaţiile ce îi revin”. Surprinzând această remarcă, am regretat pentru prima dată că am ascultat ordinele lui Dayananda trimiţând banii înapoi tatălui meu. Cu inima grea, m-am adresat lui Jitendra, singurul meu prieten: „Plec. Te rog transmite-i lui Dayanandaji sincerele mele regrete atunci când se va întoarce”. „Şi eu voi pleca. Tentativele mele de a practica meditaţia se lovesc de aceleaşi piedici ca şi ale tale”, s-a decis Jitendra.

„Am întâlnit un sfânt Christic. Să mergem să-l vedem la Serampore”.

Şi astfel, „puişorul” se pregătea să „zboare” periculos de aproape de Calcutta.

— 1: Sanskrita, „lustruit, complet”. Sanscrita este sora mai mare a tuturor limbilor indo-europene. Alfabetul său se numeşte Devanagari, literal „locuinţa divină”. „Cine

cunoaşte gramatica mea, îl cunoaşte pe Dumnezeu!”

Panini, marele filolog al Indiei antice, a adus un omagiu perfecţiunii psihologice aproape matematice a limbii sanscrite. Cel care aprofundează această limbă până la esenţă, va dobândi omniscienţa.

— 2: Nu este vorba despre Jatinda (Jotin Ghosh) pe care l-am menţionat pentru aversiunea sa faţă de tigri.

— 3: Literar „cărare către Dumnezeu”. Desemnează practica spirituală a discipolului.

— 4: Scripturile indiene ne învaţă că ataşamentul familial este înşelător dacă el împiedică credinciosul în căutarea Celui care oferă toate beneficiile, inclusiv pe cel al iubirii de rude, şi chiar viaţă să în mod similar, Iisus ne învaţă: „Cine iubeşte pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine şi cine iubeşte pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine nu este vrednic de Mine” (MATEI, 10.37).

— 5: Ji este un sufix obişnuit de respect, în mod particular folosit în adresarea directă; de aici şi „Swamiji”, „Guruji” „Sri Yukeswarji”, „Paramhansaji”.

— 6: Din familia shastras, literar, „cărţi sacre”, conţine patru categorii de texte: shruti, smriti, purana şi tantra. Aceste tratate complete acoperă toate aspectele vieţii sociale şi religioase şi domeniile medicinii, arhitecturii, artei, dreptului, etc. Shrutis sunt scripturile „revelate” sau transmise pe cale orală, Vedele. Smritis sau înţelepciunea „rememorată” au fost în cele din urmă redactate într-un trecut îndepărtat sub forma celor mai lungi poeme epice din lume, Mahābhārata şi Rāmāyana. Puranas, 18 la număr sunt literar alegorii antice; Tantras înseamnă literar „rituri” sau „ritualuri”: aceste tratate transmit adevăruri profunde ascunse sub un văl al simbolismului detaliat.

— 7: „Învăţător divin”, termen obişnuit sanscrit

pentru profesorul spiritual. L-am tradus simplu, ca „Maestru”.

CAPITOLUL: 11

Doi băieţi fără bani la Brindaban „Unde vei ajunge dacă tata te dezmoşteneşte, Mukunda?! Îţi risipeşti nebuneşte viaţa!” Astfel mă cicălea fratele meu mai mare.

Jitendra şi cu mine tocmai sosisem, plini de praf de pe tren, la Ananta, care fusese recent transferat de la Calcutta la Agra, străvechiul oraş. Fratele meu era expert contabil la Departamentul căii ferate Bengal-Nagpur.

„Ştii bine, Ananta, că nu aştept o altă moştenire decât pe aceea a Tatălui Ceresc!” „Mai întâi banii, apoi Dumnezeu! Cine ştie, viaţa poate fi atât de lungă!” „Ba mai întâi Dumnezeu! Banii sunt sclavii lui! Cine poate spune? Viaţa poate fi atât de scurtă!”

Replica mea era de circumstanţă şi nu implica niciun presentiment. Totuşi zilele lui Ananta erau numărate, căci, câţiva ani mai târziu, ajunse pe tărâmul unde bancnotele nu mai contează 11 – 1.

„Înţelepciune învăţată la ashram, presupun! Şi totuşi tu ai părăsit Benaresul!” Satisfacţia strălucea în ochii lui Ananta; el îşi păstrase speranţa de a mă întoarce în cuibul familiei.

„N-am trăit degeaba la Benares! În acest oraş am descoperit tot ceea ce aspiră inima mea. Cu certitudine, acesta nu este nici eruditul tău şi nici fiul său.

Ananta izbucni în râs la această amintire, acceptând că „clarvăzătorul” din Benares pe care îl alesese pentru mine era cam „miop”.

„Ce proiecte mai ai acum, rătăcitorul meu frate?” „Jitendra m-a bătut la cap să venim la Agra. Aici vom vizita minunile din Taj Mahal 11 – 2. Apoi ne vom duce la gurul pe care tocmai l-am descoperit şi care are un ashram la Serampore”.

Ananta dădu dispoziţii ca să avem tot confortul dorit, în timpul serii ochii lui Ananta m-au fixat gânditori de mai multe ori.

„Cunosc această privire”, mă gândeam eu. „Pune ceva la cale!”. Explicaţia mi-a fost dată a doua zi la micul dejun.

„Aşadar, tu dispreţuieşti banii tatii?” El îşi luă astfel un aer nevinovat, reînnoind discuţia din seara precedentă.

„Am convingerea că nu depind decât de Dumnezeu”. „Uşor de zis! Viaţa te-a protejat până acum. Dar să presupunem că viaţa te-ar pune în situaţia de a nu aştepta ajutor decât de la Dumnezeu, în acest caz ai fi un cerşetor!” „Niciodată! În niciun caz nu voi întinde mâna când Dumnezeu are mii de mijloace de a asigura existenţa credincioşilor săi fără ca ei să fie nevoiţi să cerşească!” „Asta nu este decât retorică! Şi dacă te-aş obliga să pui în practică aceste frumoase principii?” „Accept provocarea! Puterea lui Dumnezeu este nelimitată”. „Vom vedea. Chiar astăzi vei avea ocazia să confirmi sau să infirmi părerea mea!” Ananta tăcu pentru un moment, apoi vorbi încet şi solemn: „Vreau să vă trimit în această dimineaţă, pe camaradul tău şi pe tine, în oraşul vecin, la Brindaban. Veţi pleca fără niciun ban; va trebui să nu cerşiţi nici hrană, nici bani, să nu relataţi nimănui situaţia voastră; va trebui să nu flămânziţi, să nu eşuaţi la Brindaban. Dacă, respectând toate acestea, vă veţi întoarce acasă până la miezul nopţii, voi fi omul cel mai uimit din Agra”. „Accept provocarea!”, am replicat eu fără cea mai mică ezitare în cuvinte sau în inimă. Ca într-o iluminare se derulau în mintea mea toate binefacerile pe care le datoram intervenţiei Divinului: vindecarea miraculoasă de holeră datorită fotografiei lui Lahiri Mahasaya; cele două zmee miraculos capturate la Lahore; amuleta norocoasă ajunsă în mâinile mele în mijlocul disperării la Bareilly; mesajul

decisiv transmis de sfântul necunoscut la Benares, aproape de casa preotului; viziunea Mamei Divine, nobilele ei cuvinte de dragoste, intervenţia ei în favoarea mea prin intermediul Maestrului Mahasaya; sprijinul de ultimă oră căruia îi datoram diploma mea; în fine, întâlnirea cu Maestrul visurilor mele.

Niciodată n-aş fi admis că filosofia mea ar putea ceda la contactul cu realitatea brutală!

„Hotărârea ta te onorează! O să te însoţesc imediat la tren”, continuă el.

Ananta se întoarse spre Jitendra, care ne privea cu gura căscată: „Tu urmează-l în calitate de martor şi de victimă!” O jumătate de oră mai târziu, Jitendra şi cu mine eram în posesia unui bilet de tren pentru Brindaban. Într-un colţ retras de gară, Ananta ne percheziţiona cu amănunţime pentru a se convinge că nu ascundem nimic. Dhotis-urile 11 – 3 noastre simple mărturiseau că n-aveam la noi decât strictul necesar.

Jitendra, care considera că credinţa mea s-a amestecat prea mult în domeniul finanţelor, se nelinişti: „Ananta, dă-mi te rog măcar una sau două rupii pentru a putea telegrafia în caz de eşec”. „Jitendra!”, am exclamat eu plin de reproş. Refuz să fac încercarea dacă tu iei la tine vreun ban!” „Banii sunt pentru a avea o asigurare”, reîncepu prietenul meu, dar tăcu imediat când l-am privit cu un aer sever.

„Mukunda, să nu crezi că sunt inuman”. Vocea lui Ananta se îndulcise un pic. Poate se simţea cuprins de remuşcări, fie datorită ideii de a trimite într-un oraş străin doi băieţi fără un ban, fie datorită lipsei lui de credinţă. „Dacă, printr-un noroc sau prin graţia divină, treci de proba cu Brindaban, eu voi cere să devin discipolul tău”.

Această propunere puţin obişnuită era fără precedent. Într-o familie indiană, fratele mai mare ascultă

rareori de fratele mai mic; el este respectat şi ascultat de toţi membrii familiei, imediat după tată. Dar nu mai era timp să discutăm, căci trenul era pe punctul de plecare.

În timp ce trenul parcurgea distanţa, Jitendra păstra o tăcere lugubră. A părăsit această tăcere pentru a mă atinge în punctul meu cel mai sensibil.

„Se pare că Dumnezeu nu se prea gândeşte la viitorul nostru prânz!” „Calmează-te, Toma necredinciosul! Dumnezeu este cu noi!” „Nu poţi să-L faci să se grăbească? Mă simt mort de foame numai când mă gândesc la ceea ce urmează să ni se întâmple. Am părăsit Benares pentru a vizita mausoleul din Taj Mahal, şi nu pentru a-l ridica acolo pe al meu!” „Fii optimist, Jitendra! În curând vom vizita celebrul oraş Brindaban 11 – 4 unde s-au întâmplat atâtea minuni. Mă simt foarte bucuros să calc pe pământul sfinţit de paşii Domnului Krishna însuşi”.

Uşa compartimentului nostru se deschise şi intrară doi oameni.

Următoarea staţie era şi ultima.

„Băieţi, aveţi prieteni la Brindaban?” Vecinul din faţa mea părea să fie interesat de noi.

„Aceasta nu vă priveşte!” Am întors privirea.

„Desigur, voi v-aţi părăsit familiile fascinaţi de Hoţul de Inimi 11 – 5. Eu însumi sunt o natură pioasă. Consider ca o datorie să veghez să nu duceţi lipsă de nimic, de a vă asigura un adăpost împotriva arşiţei implacabile a soarelui.

„Nu, domnule, lăsaţi-ne. Sunteţi foarte bun, dar vă înşelaţi considerându-ne doi fugari”.

Conversaţia încetă. Trenul opri; în timp ce Jitendra şi cu mine coboram pe peron, tovarăşii noştri de călătorie ne luară de mână şi chemară o trăsură. Am coborât în faţa unui ashram umbrit de nişte copaci veşnic verzi ai unui parc bine întreţinut. Binefăcătorii noştri erau desigur nişte obişnuiţi în locul acela; un servitor ne conduse surâzând,

fără să pună nicio întrebare, într-un vorbitor. O doamnă de vârstă medie, cu aer demn, ne primi îndată.

„Găuri Ma, prinţii nu pot veni”, zise unul dintre tovarăşii noştri gazdei.

Planurile lor s-au schimbat în ultimul moment; ei îşi exprimă toate regretele. Dar v-am adus alţi doi invitaţi, îndată ce i-am văzut în tren am simţit că sunt credincioşi ai lui Krishna”.

(De la stânga la dreapta) Jitendra Mazumdar, însoţitorul meu în „testul fără bani” la Brindaban; Lalit-da, vărul meu; Swami Kebalananda („Shastri Mahasaya”), învăţătorul meu sfânt de sanscrită; eu, ca elev de liceu Cei doi tovarăşi ai noştri se îndreptară spre uşă: „Ne vom revedea, dacă Dumnezeu va dori!” „Sunteţi bineveniţi” ne zise Găuri Ma cu un surâs matern. „Nici n-aţi fi putut pica mai bine; tocmai aşteptam două auguste personaje, binefăcători ai ashram-ului nostru. Ce păcat să fi făcut pregătirile degeaba!”

Aceste cuvinte promiţătoare avură un efect ciudat asupra lui Jitendra: el izbuni în plâns. În loc de foame, el avea să găsească la Brindaban un prânz împărătesc! Era prea mult pentru el. Gazda îl privi curioasă, dar nu zise nimic.

Poate că era obişnuită cu ciudăţeniile adolescenţilor.

Ni se anunţă masa. Găuri Ma ne conduse într-o sală de mese unde plutea o aromă savuroasă şi apoi dispăru în bucătărie.

Am aşteptat acest moment pentru a-l ciupi pe Jitendra, aşa cum făcuse şi el în tren.

„Hei, Toma necredinciosul! Dumnezeu se gândeşte la noi şi fără întârziere, nu-i aşa?”

Gazda sosi cu un punkha cu care ne făcea vânt după moda orientală, în timp ce noi ne instalam pe două carpete colorate. Discipolii ashram-ului erau într-un permanent du-

te-vino. De când ne-am născut, Jitendra şi cu mine, nu mai mâncasem ceva atât de savuros.

„Într-adevăr, mâncăruri demne de prinţi, onorată Mamă! Mă întreb ce ocupaţii mai urgente decât festinul au putut să-i reţină pe patronii noştri regali?!

Nu vă vom uita cât vom trăi!”

Tăcuţi, reamintindu-ne de testul la care dorea să ne supună Ananta, nu-i puteam explica binevoitoarei doamne că mulţumirile noastre călduroase aveau o dublă semnificaţie. Dar sinceritatea noastră era prea evidentă. Am plecat cu binecuvântarea ei şi cu invitaţia de a reveni să vizităm ashram-ul.

Afară era o căldură toridă. Am căutat adăpost la umbra unui arbore cadamba uriaş, la poarta ashram-ului. A urmat un schimb de cuvinte dure, căci Jitendra iar nu se simţea în largul său.

„În ce porcărie m-ai băgat! Prazul nostru a fost doar un noroc întâmplător.

Cum să vizitezi oraşul fără un ban în buzunar şi, mai ales, cum să ne întoarcem la Ananta?” „Repede îl mai uiţi pe Dumnezeu, acum că ai stomacul plin!” Cuvintele mele nu erau doar severe, deveneau acuzatoare. Omul uită binefacerile divine, deşi nu există fiinţă căreia să nu i se fi îndeplinit anumite rugăciuni!

„În orice caz, nu sunt gata să uit greşeala pe care am făcut-o însoţindu-te!” „Linişteşte-te, Jitendra! Dumnezeu care ne-a hrănit ne va ajuta să vizităm Brindaban şi ne va duce înapoi la Agra!”

În acest timp, un tânăr cu figură plăcută se apropia de noi cu paşi mari.

Oprindu-se sub arbore, el se înclină în faţa mea: „Dragi prieteni, desigur că sunteţi străini de acest oraş. Permiteţi-mi să vă fiu ghid!”

Este aproape imposibil pentru un indian să pălească

şi totuşi faţa lui Jitendra era de nerecunoscut. Eu am refuzat politicos.

„Desigur că nu mă vei goni”, făcu necunoscutul, cu o figură alarmată, care ar fi fost comică în orice altă împrejurare.

„Şi de ce nu?” „Eşti gurul meu!” Ochii lui îi căutau plini de încredere pe ai mei: „În cursul meditaţiei mele de la prânz, Domnul Krishna, fie-i numele binecuvântat, mi-a apărut într-o viziune. El mi-a arătat două persoane sub acest copac. Una dintre cele două persoane eraţi dumneavoastră, maestre! De câte ori v-am văzut în cursul meditaţiilor mele! Ce fericit aş fi să acceptaţi umilele mele servicii!” „Sunt foarte fericit că m-ai întâlnit. Nici Dumnezeu, nici oamenii nu ne-au părăsit!” Eram imobil şi-i zâmbeam necunoscutului, dar în sufletul meu îngenuncheasem recunoscător la picioarele lui Dumnezeu.

„Prieteni, vă rog să binevoiţi a-mi onora casa cu prezenţa voastră!” „Sunteţi foarte amabil, dar nu este posibil. Suntem deja oaspeţii fratelui meu la Agra”. „Cel puţin acordaţi-mi favoarea de a vă fi ghid la Brindaban”.

Am primit cu bucurie. Tânărul care se numea Pratap Chatterji, a închiriat o birjă. Am vizitat templul Madanamohana şi alte sanctuare ale zeului Krishna. În timp ce făceam aceste vizite, s-a lăsat seara.

„Aşteptaţi un moment, mă duc să procur ceva sandesh 11 – 6”. Pratap intră într-o prăvălie de lângă gară. Jitendra şi cu mine priveam mulţimea; se făcuse deja răcoare. Noul nostru prieten s-a întors curând încărcat cu dulciuri.

„Binevoiţi să acceptaţi această ofrandă religioasă”, zise Pratap surâzând, întinzându-ne un teanc de rupii şi două bilete de tren pentru Agra.

M-am cufundat în mulţumiri lui Dumnezeu, Mâna Invizibilă care, pusă la încercare de către Ananta, ne-a

dovedit o generozitate deplină! Ne-am retras într-un colţ îndepărtat al gării.

„Pratap, te voi învăţa Kriya Yoga a lui Lahiri Mahasaya, cel mai mare yoghin al timpurilor moderne. Această tehnică va fi gurul tău!”

Iniţierea a fost terminată într-o jumătate de oră. „Kriya Yoga va fi chintamani 11 – 7 pentru tine”, îi spusei eu noului elev. „Această tehnică foarte simplă, aşa cum vezi, întruchipează arta accelerării evoluţiei spirituale a omului.

Scripturile Indiei ne învaţă că sufletul încarnat are nevoie de un milion de ani pentru a se elibera din sclavia iluziei (maya). Kriya Yoga scurtează considerabil această durată. La fel cum creşterea plantelor poate fi accelerată cu mult dincolo de ritmul obişnuit, după cum a demonstrat Jagadis Chandra Bose, şi evoluţia psihologică poate să-şi mărească viteza prin mijloace ştiinţifice. Fii credincios practicii şi ţi-L vei apropia pe Gurul tuturor guru”. „Sunt încântat să posed această cheie a sistemului yoga, atât de mult timp căutată!”, spuse Pratap gânditor. Acţiunea ei fiind de a rupe legăturile care ne ţin legaţi de simţuri, îmi va deschide uşile spre sferele înalte ale conştiinţei. Viziunea de astăzi a Domnului Krishna nu poate să prevestească decât mult bine”.

Ne-am recules un moment, apoi ne-am îndreptat cu paşi lenţi spre tren.

Aveam sufletul plin de bucurie, dar Jitendra a izbucnit în plâns. Despărţirea de Pratap era punctată de suspinele ambilor mei tovarăşi. Încă o dată Jitendra era furios, dar de data aceasta nu pentru el însuşi, ci împotriva sa.

„Am fost necredincios, inima mea a fost de piatră! Niciodată nu mă voi mai îndoi de ajutorul divin!”

Se apropia miezul nopţii. Cele două „Cenuşărese”

plecate fără un ban intrau în dormitorul lui Ananta. La vederea noastră, pe faţa lui se zugrăvi o mirare imensă. În tăcere, am presărat un teanc de rupii pe masă.

„Jitendra, adevărul!”, făcu Ananta pe un ton hazliu. Ce matrapazlâcuri aţi făcut?”

Dar pe măsură ce povestirea înainta, Ananta devenea din ce în ce mai grav şi mai solemn.

„Legea cererii şi ofertei provine dintr-un domeniu mult mai subtil decât credeam eu”, zise Ananta cu o ardoare spirituală pe care nu şi-o manifestase niciodată mai înainte. „Acum înţeleg indiferenţa ta faţă de lucrurile materiale”.

Deşi era târziu, fratele meu a insistat să primească diksha 11 – 8 în Kriya Yoga. „Gurul” Mukunda trebui astfel să-şi asume responsabilitatea a doi „discipoli” neaşteptaţi în aceeaşi zi. A doua zi la micul dejun domnea o armonie necunoscută zilei precedente. I-am zâmbit lui Jitendra: „N-ar trebui să ratăm excursia la Taj Mahal! Să mergem înainte de a ne întoarce la Serampore”.

După ce ne-am luat rămas bun de la Ananta, Jitendra şi cu mine am mers să vizităm Taj Mahal, splendoarea din Agra. Marmura albă strălucind în soare oferă viziunea simetriei pure. Decorul perfect în care este situat acest splendid monument este format din chiparoşi negri, o pajişte netedă şi o lagună liniştită ce înconjoară clădirea. Interiorul este minunat cu dantelăria de încrustaţii cu pietre semipreţioase. Irizaţii maro şi violet, delicate şi complicate izvorăsc din marmură.

Iluminarea din dom cade pe urnele cu cenuşa împăratului Shah Jahan şi Mumtaz Mahal, regina ţinutului şi a inimii sale.

Încântat de minunile văzute, eu nu mai aveam decât o singură dorinţă: să mă reîntorc la gurul meu. Curând Jitendra şi cu mine ne-am urcat în trenul de Bengal.

„Mukunda, eu nu mi-am văzut familia de câteva luni; voi trece mai întâi pe acasă şi, poate mai târziu, voi merge la gurul tău la Serampore”.

Prietenul meu, un caracter schimbător, mă părăsi la Calcutta. Trenul local mă conduse curând la Serampore, la 20 de kilometri nord de Calcutta. Atunci am remarcat surprins că se scurseseră exact 28 de zile de la întâlnirea din Benares cu gurul meu. Nu-mi prezisese el: „Vei veni la mine peste patru săptămâni!”?

Cu inima bătându-mi tare, am intrat în curtea locuinţei sale de pe liniştita stradă Rai Ghat. Pentru prima dată, intram în ashram-ul unde aveam să-mi petrec cei mai frumoşi 10 ani cu Juanavatar-ul Indiei, „încarnarea înţelepciunii”.

— 1: Vezi capitolul 25.

— 2: Faimosul mausoleu al lumii.

— 3: Dhoti – haină ce se înnoadă în jurul taliei şi acoperă picioarele.

— 4: Brindaban, situat pe râul Yamuna, este Ierusalemul hinduşilor. Aici avatarul Domnului, Krishna, a manifestat gloria sa pentru binele omenirii.

— 5: Hari; un nume iubit sub care Sri Krishna este cunoscut discipolilor săi.

— 6: Carne dulce indiană.

— 7: Un giuvaier mitologic cu puterea de a îndeplini dorinţele; de asemenea, un alt nume pentru Dumnezeu.

— 8: Iniţiere spirituală; din rădăcina cuvântului sanscrit diksh, „a se dedica”.

CAPITOLUL: 12

Anii petrecuţi în ashramul Maestrului meu”.

Ai venit!” Sri Yukteswar era aşezat pe o piele de tigru întinsă, pe duşumeaua unui mic salon cu balcon. Vocea sa era rece, ţinuta lui nu trăda nicio emoţie.

„Da, dragă Maestre, am venit pentru a te urma”. Am

îngenuncheat şi i-am atins picioarele.

„Cum este cu putinţă? Până acum ai ignorat dorinţele mele!” „N-am s-o mai fac, Maestre! Dorinţele tale vor fi legea mea”. „Aşa-i mai bine! Acum pot să-mi asum responsabilitatea existenţei tale”. „O depun în întregime la picioarele tale Maestre!” „Prima mea dorinţă este ca tu să te întorci acasă. Trebuie să intri la Colegiul din Calcutta şi să-ţi continui studiile”. „Foarte bine, Maestre”. Cu greu mi-am ascuns supărarea. Cărţile astea nesuferite mă vor urmări până la sfârşitul vieţii? Mai întâi tatăl meu, acum Sri Yukteswar!

„Cândva vei merge în Occident. Oamenii vor fi mai receptivi la înţelepciunea antică a Indiei dacă Maestrul hindus posedă o diplomă universitară”. „Ştii mai bine decât mine, Maestre!” Supărarea mea dispăruse. Această aluzie la Occident mi se părea îndepărtată, dar dorinţa mea de a place Maestrului era pe primul loc.

„Calcutta nu este departe de aici; vino de câte ori vei avea timp”. „Zilnic dacă este posibil! Mă voi supune plin de recunoştinţă voinţei tale cu o singură condiţie”. „Care anume?” „Să-mi promiţi că mi-L vei dezvălui pe Dumnezeu!”

A urmat o discuţie de o oră. Un Maestru nu-şi poate încălca cuvântul, de aceea acesta nu este dat niciodată cu uşurinţă! Angajamentul urma să deschidă vaste orizonturi metafizice. Un guru trebuie să fie foarte apropiat Creatorului pentru a-L putea revela unei alte fiinţe! Percepeam unitatea divină a lui Sri Yukteswar şi eram decis să profit de poziţia mea de discipol.

„Eşti exigent”, replică Maestrul, care acceptă plin de dragoste condiţia impusă. „Fie ca voinţa ta să fie şi a mea!”

Umbra care m-a însoţit întreaga viaţă a dispărut din inima mea; lungile peregrinări, căutările deşarte, se

sfârşiseră. Găsisem refugiu la picioarele unui guru adevărat.

„Vino! Hai să-ţi prezint ashram-ul”. Maestrul se ridică de pe pielea lui de tigru. Aruncând o privire de jur-împrejur am fost surprins să descopăr un portret al lui Lahiri Mahasaya, împodobit cu iasomie.

„Lahiri Mahasaya!” am spus eu surprins.

„Da, este gurul meu divin”. Vocea lui Sri Yukteswar vibra de ardoare. „Ca om şi ca yoghin, el i-a depăşit pe toţi maeştrii pe care i-am cunoscut”.

M-am înclinat tăcut în faţa imaginii familiare. Sufletul meu aducea un fervent omagiu Maestrului nepreţuit care mă luase sub protecţia sa încă din copilărie şi mi-a ghidat paşii până în acest moment memorabil.

Am străbătut ashram-ul şi dependinţele sale sub conducerea Maestrului meu. Această construcţie mare, veche şi solid construită, era înconjurată de o curte protejată de un gard cu stâlpi masivi. Muşchi verde şi umed acoperea zidurile exterioare; porumbeii, care aici se simţeau ca la ei acasă, zburau deasupra acoperişului gri şi plat. În grădina din spate creşteau din abundenţă arbori de mango şi bananieri. Balcoanele camerelor de pe trei laturi ale etajului clădirii dădeau spre curte. Holul spaţios de la parter, cu plafonul înalt susţinut de coloane servea mai ales pentru solemnităţile anuale Durgapuja 12 – 1. O scară de piatră ducea la salonul lui Sri Yukteswar, al cărui balcon dădea în stradă. Ashram-ul era bine mobilat, holul era simplu, curat, practic. Se găseau scaune, mese, bănci în stil cecidental.

Maestrul mă invită să-mi petrec noaptea la ashram. O supă de legume cu mirodenii a fost servită de doi tineri discipoli care-şi făceau educaţia în ashram.

„Guruji, te rog povesteşte-mi ceva despre viaţa ta!” Eram aşezat pe o rogojină de paie alături de blana sa de

tigru. Stelele prietenoase mi se păreau foarte aproape, dincolo de balcon.

„Numele meu de familie este Priva Nath Karar. M-am născut la Serampore

— 2, unde tatăl meu era un om de afaceri foarte bogat. El mi-a lăsat moştenire casa părintească, în prezent acest ashram. Nu mi-au plăcut studiile şcolare; mi se păreau superficiale şi încete. Când am crescut m-am căsătorit, am avut o fiică, acum căsătorită şi ea. La vârsta maturităţii am fost binecuvântat să-l întâlnesc pe Lahiri Mahasaya, care mi-a dăruit lumina sa spirituală. La moartea soţiei mele am intrat în Ordinul Swami şi am primit numele de Sri Yukteswar Giri 12 – 3. Aceasta este povestea simplă a vieţii mele.

Maestrul surâse văzându-mă ascultând cu aviditate. Ca într-o notiţă biografică, cuvintele lui prezentaseră faptele, fără a dezvălui însă universul său interior.

„Guruji, aş vrea să cunosc câte ceva din copilăria ta”. „Îţi voi spune trei fapte, fiecare cu câte o învăţătură morală!” La aceste cuvinte, ochii lui scânteiară. „Odată, mama a vrut să mă sperie cu povestea unei fantome care bântuia o cameră întunecată a casei noastre; m-am repezit acolo hotărât şi am fost dezamăgit că nu am găsit-o! Mama nu mi-a mai povestit niciodată istorii înspăimântătoare. Morala: priveşte pericolul în faţă şi el va înceta să te mai tulbure.

Îmi amintesc de asemenea că îmi doream nebuneşte un câine urât care aparţinea unui vecin. Săptămâni de zile i-am tocat la cap pe părinţi şi pe prieteni în legătură cu acest câine. Am rămas surd la oferta unor alţi căţeluşi, de altfel mult mai frumoşi. Morala: ataşamentul ne orbeşte şi dorează obiectul dorit cu calităţi imaginare.

O a treia amintire se referă la cât de uşor influenţabilă este mintea unui copil. Mama a afirmat odată

de faţă cu mine: orice om care acceptă să muncească sub ordinele altuia devine sclav. Impresia mea a fost atât de vie, încât chiar după căsătorie am refuzat toate slujbele. Am făcut faţă cheltuielilor investind în terenuri moştenirea familială. Morala: insuflă devreme copiilor idei pozitive şi bune; ei le vor reţine pentru totdeauna”.

Maestrul tăcu. Spre miezul nopţii, mă conduse într-o chilie îngustă. Somnul a fost profund şi odihnitor în prima noapte petrecută sub acoperişul gurului meu!

A doua zi dimineaţă, Sri Yukteswar mă iniţie în Kriya Yoga. Doi dintre discipolii lui Lahiri Mahasaya, tatăl meu şi Swami Kebalananda, mă învăţaseră deja tehnica. Dar Maestrul poseda o forţă spirituală transfiguratoare; la atingerea lui, o lumină extraordinar de puternică, asemeni celei a mii de sori arzând împreună, îşi făcu loc în mine. Un val de fericire de nedescris mă cuprinse, şi aceasta dură până a doua zi dimineaţa; era deja ziuă bine când m-am hotărât să-mi iau rămas bun.

„Vei reveni peste 30 de zile”. M-am întors acasă la Calcutta ducând în inimă această prezicere a Maestrului. Contrar la ceea ce mă temeam eu, nimeni din familie nu a făcut aluzie la această întoarcere a „păsării rătăcite”.

Am urcat în mica mea mansardă şi am îmbrăţişat-o cu o privire afectuoasă, ca şi cum ar fi fost vorba despre o prezenţă vie. „Tu ai fost martoră a meditaţiilor, a lacrimilor, a zbuciumului sadhana-ei mele. În prezent, am găsit un port de refugiu la picioarele gurului meu divin”. „Fiule, mă bucur pentru voi amândoi”, zise tatăl meu, cu care mă găseam în calmul serii. „Ţi-ai descoperit gurul tot aşa de miraculos cum mi l-am găsit şi eu pe al meu. Mâna sfântă a lui Lahiri Mahasaya ne apără pe amândoi. Maestrul tău nu este vreun sfânt inaccesibil din Himalaya, ci aproape un vecin. Rugile mele mi-au fost ascultate: tu nu-mi vei fi luat în cursul căutărilor tale divine”.

Tata se bucura de asemenea că-mi voi relua studiile; el a luat măsuri în consecinţă. Chiar a doua zi, m-am înscris la Colegiul Bisericii Scoţiene din Calcutta.

Au trecut luni fericite. Cititorul a ghicit, desigur, că nu am fost văzut prea des la orele de curs! Ashram-ul din Serampore exercita asupra mea o atracţie irezistibilă. Maestrul a acceptat fără comentarii prezenţa mea continuă şi, spre uşurarea mea, a făcut rareori aluzie la şcoală. Deşi era clar pentru toţi că nu-mi stătea gândul la carte, am făcut minimum de efort pentru a-mi asigura notele mediocre strict necesare.

La ashram viaţa se scurgea liniştită, fără variaţii. Gurul meu se trezea înainte de a se lumina de ziuă. Culcat, sau uneori aşezat pe patul său, el intra în samādhi 12 – 4. Era foarte simplu să ştii când s-a trezit Maestrul: sforăitul 12 – 5 uşor se oprea; un suspin sau două, sau poate o mişcare. Apoi el intra într-o stare de extaz yoghin profund în care respiraţia se oprea.

Înainte de micul dejun făceam o plimbare pe malul Gangelui. Cât de vii îmi sunt în minte aceste plimbări matinale cu gurul meu! Ele mi-au rămas întipărite pentru totdeauna în memorie. Mi-e uşor să mă imaginez alături de el; soarele dimineţii încălzeşte fluviul; vocea Maestrului, încărcată de înţelepciune autentică, răsună clar în urechile mele.

O baie şi, în sfârşit, prânzul, preparat cu grijă de discipoli, după instrucţiunile Maestrului. Acesta era vegetarian; totuşi, înainte de a deveni monah, el mâncase ouă şi peşte. Îi învăţa pe discipoli să urmeze un regim simplu, conform cu constituţia lor.

Maestrul mânca puţin; cel mai adesea orez garnisit cu şofran, suc de sfeclă sau spanac cu ghee (unt) de bivoliţă sau unt clarificat. Uneori el mânca dhal de linte sau channa 12 – 6 condimentată cu legume. La desert,

fructe cu budincă de orez sau sucuri.

După amiezile soseau vizitatorii; o legătură stabilă exista între lume şi liniştitul ashram. Maestrul îi primea întotdeauna cu bunătate şi curtenie. Un Maestru – cel care s-a realizat ca spirit omniprezent, nu ca trup sau ego – percepe în toţi oamenii o Unică Forţă Divină.

Imparţialitatea sfinţilor îşi are rădăcinile în înţelepciune. Maeştrii nu mai sunt influenţaţi de dualitatea maya-ei şi nu mai sunt supuşi simpatiilor şi antipatiilor care fac confuză judecata oamenilor neiluminaţi. Sri Yukteswar nu arăta mai mult respect celor puternici sau înţelepţi, aşa cum nu-i dispreţuia pe amărâţi sau pe inculţi. El ar fi ascultat cu mult respect adevărul din gura unui copil, ignorând părerea unui pretins savant.

Luam masa de seară la ora opt şi uneori mai soseau vizitatori întârziaţi.

Gurul meu nu s-ar fi retras să mănânce singur; nimeni nu a părăsit ashram-ul nemulţumit sau flămând. Nu uita nimic, nu se lăsa niciodată luat pe nepregătite de vizitatori neaşteptaţi; chiar la limita resurselor, el putea improviza un festin, ca să spun aşa, din nimic. Totuşi era econom, dar nu zgârcit. Fiţi darnici pe măsura mijloacelor de care dispuneţi, obişnuia el să spună. Risipa nu vă va aduce decât decepţii. Originalitatea şi spiritul creator al lui Sri Yukteswar se manifesta până în cele mai mici detalii ale treburilor gospodăreşti, sau chiar la lucrările de reparaţii ale ashram-ului.

Orele calme ale serii ni le petreceam adesea ascultând discursurile înţelepte ale Maestrului. Fiecare cuvânt al lui era sculptat cu dalta înţelepciunii şi purta marca unei certitudini sublime. El vorbea aşa cum niciunul din cunoscuţii mei nu a mai făcut-o. Gândurile sale, cântărite cu balanţa lucidităţii şi a forţei de discriminare, erau perfecte. Esenţa adevărului izvora din fiinţa sa ca o

emanaţie parfumată a sufletului. Eram conştient că mă aflam în faţa unei manifestări vii a lui Dumnezeu, a cărei forţă mă obliga să-mi plec automat capul.

Dacă vizitatorii întârziaţi observau că Infinitul începe să-l acapareze pe Sri Yukteswar, acesta le deturna atenţia antrenându-i într-o conversaţie banală, căci îi era cu neputinţă să facă paradă de facultăţile sale superioare. În comuniune neîncetată cu Dumnezeu, el n-avea nevoie pentru a realiza aceasta de momente de reculegere. Un Maestru ce şi-a realizat Sinele se găseşte deasupra meditaţiei.

„Floarea se scutură atunci când apare fructul”. Dar adesea sfinţii respectă formele exterioare pentru a-i încuraja pe discipoli.

Se întâmpla ca miezul nopţii să-l prindă pe gurul meu dormind cu naturaleţea unui copil. Adesea se întindea, chiar fără pernă, pe podeaua pe care de obicei era pielea sa de tigru.

Adeseori discuţiile filosofice durau toată noaptea; uneori erau provocate de interesul manifestat de vreun discipol. Atunci dispăreau oboseala şi dorinţa de a dormi; îmi erau suficiente cuvintele vii ale Maestrului. „Iată, s-a făcut ziuă, hai să ne plimbăm pe malul Gangelui”. Prin aceste cuvinte se terminau discuţiile noastre pasionante.

Primele luni la ashram au fost însoţite de o lecţie practică: „Cum să zădărniceşti planurile ţânţarilor!”. Acasă, noi aveam plase contra ţânţarilor pentru noapte. Am fost uimit să constat că se neglija complet această precauţie la ashram-ul din Serampore, deşi ţânţarii erau acolo foarte numeroşi: eram plin de înţepături din cap până în picioare. Gurului meu i se făcu milă de mine: „Cumpără o plasă pentru tine şi o alta pentru mine”. El adăugă râzând: dacă nu cumperi decât una pentru tine, toţi ţânţarii se vor repezi asupra persoanei mele!”

I-am îndeplinit rugămintea mai mult decât bucuros. În fiecare seară pe care o petreceam la ashram, gurul meu mă ruga să instalez aceste paravane.

Într-o seară, când un roi de ţânţari ne-au înconjurat, Sri Yukteswar a omis să-mi dea obişnuitul ordin. Ascultam febril, aşteptând ofensiva ţânţarilor. M-am băgat în pat şi am spus o rugăciune pentru a mă proteja de ţânţari. O jumătate de oră mai târziu, am tuşit pentru a atrage atenţia gurului meu. Simţeam că înţepăturile şi bâzâitul ţânţarilor mă vor înnebuni.

Maestrul nu dădea niciun semn de viaţă; m-am apropiat de el cu precauţie.

Ei bine, nu respira. Era prima dată când l-am văzut în samādhi şi m-am speriat.

„Inima lui trebuie să fi cedat”. Am apropiat o oglindă de nările sale şi nu s-a acoperit de aburi. I-am astupat nările şi gura cu degetele, timp de câteva minute pentru a verifica presupunerea mea. Corpul lui era rece şi ţeapăn. Cuprins de panică, m-am repezit la uşă pentru a cere ajutor.

„Aşa deci! Avem aici un experimentalist în devenire! Bietul meu nas!”

Maestrul râdea din toată inima. „De ce nu te duci la culcare? Lumea întreagă trebuie să se schimbe pentru a-ţi fi ţie pe plac? Dacă vrei să transformi lumea, începe cu tine însuţi şi, mai înainte de toate, eliberează-te de frica ţânţarilor”.

Cu capul plecat, m-am întors în patul meu. Nu era nici urmă de ţânţar în apropiere. Am înţeles că gurul meu acceptase o plasă contra ţânţarilor pentru a-mi face pe plac, căci el nu se temea de ei. Aşa de mare era puterea sa mentală, încât putea fie să le ordone să nu-l înţepe, fie să se facă invulnerabil la atacurile lor.

„Mi-a oferit o demonstraţie – gândeam eu – a stării

de focalizare mentală ce trebuie să o ating”. Uitând de nenumăratele lucruri care-l distrag în această lume: bâzâitul insectelor, razele soarelui pătrunzător, un yoghin trebuie să urmărească să rămână în supraconştiinţă. În primul stadiu de samādhi (savikalpa), yoghinul se izolează de toate informaţiile senzoriale care vin din lumea exterioară. El percepe atunci sunete, viziuni, dar acestea sunt mai sublime decât Paradisul pierdut! 12 – 7

Ţânţarii, adevăraţi instructorr, au fost ocazia şi a unei alte lecţii la începutul şederii mele în ashram. Era spre seară. Gurul meu interpreta într-un mod inegalabil textele străvechi. Aşezat la picioarele gurului meu, mă bucuram de un calm absolut. Deodată, un ţânţar inoportun îmi tulbură liniştea. Întrucât el îşi înfipse acul în pielea mea, am ridicat o mână răzbunătoare. M-am oprit în ultimul moment, amintindu-mi un aforism al lui Patañjali despre ahimsa (a nu face rău vreunei fiinţe).

„De ce nu ţi-ai pus intenţia în aplicare?” „Maestre! Mă sfătuieşti să curm viaţa?” „Nu, dar lovitura mortală era dată deja în mintea ta”. „Nu înţeleg!” „Patañjali înţelegea prin ahimsa că trebuie să suprimi dorinţa de a ucide.

Sri Yukteswar îmi citise deci gândurile ca într-o carte deschisă. „Această lume este într-adevăr rău făcută pentru a putea practica ahimsa în spiritul literei. Omul poate fi obligat să extermine creaturi periculoase, fără ca pentru aceasta să simtă mânie sau ură. Tot ceea ce trăieşte are dreptul de a respira aerul magic al mayaei. Sfântul care descoperă secretele creaţiei va fi în armonie cu nenumăratele şi uimitoarele ei manifestări. Orice om care învinge în el pasiunea de a distruge va înţelege”. „Guruji, trebuie să ne sacrificăm mai degrabă decât să ucidem un animal sălbatic?” „Nu! Corpul omului este preţios. El posedă posibilităţi superioare de evoluţie datorită centrilor de forţă din cap şi coloana vertebrală, care permit

discipolilor avansaţi să sesizeze, în toată plenitudinea lor, aspectele cele mai sublime ale divinităţii. Niciun organism inferior nu este atât de bine dotat. Este adevărat că omul se expune unui păcat dacă este constrâns să ucidă un animal sau orice altă fiinţă vie, dar trebuie să-şi apere viaţa. Sfintele Vede ne învaţă că a distruge o fiinţă umană înseamnă a ofensa grav legile karmice”.

Am respirat uşurat; cazurile în care Scripturile favorizează instinctele noastre de apărare sunt atât de rare!

N-am avut niciodată ocazia să-l văd pe Maestru luptându-se cu un leopard sau cu un tigru. Dar, prin dragostea sa, el a îmblânzit într-o zi o cobră care îl ameninţa. Acest şarpe foarte temut în India, face mai mult de 5.000 de victime anual. Întâlnirea periculoasă a avut loc la Puri, unde Sri Yukteswar avea un alt ashram situat pe ţărmul Golfului Bengal. Prafulla, un tânăr discipol din ultimii ani ai lui Sri Yukteswar, se găsea atunci aproape de Maestru.

„Eram aşezaţi afară, aproape de ashram”, mi-a povestit Prafulla. „O cobră sinistră, lungă de un metru, a apărut deodată, cu guşa umflată şi s-a aruncat asupra noastră. Maestrul a avut un surâs ca de bun venit, ca şi cum ar fi fost vorba de un copil. Eram consternat văzându-l că bate ritmic din palme 12 – 8. El voia să-l hipnotizeze pe periculosul intrus! Împietrit, murmuram mental rugile cele mai fierbinţi. Şarpele, foarte aproape de guru, era imobil şi părea magnetizat de aceste maniere dezmierdătoare. Capul înfiorător se lăsă în jos încet, cobra alunecă printre picioarele Maestrului şi dispăru în desişul pădurii.

„Atunci n-am înţeles de ce a bătut Maestrul din palme şi nici de ce cobra nu l-a atacat”, concluzionă Prafulla. „De atunci mi-am dat seama că Maestrul meu divin nu se temea de creaturile vii, oricât de răufăcătoare

ar fi fost ele”.

Eu, la 16 ani în primele luni ale şederii mele la ashram, am remarcat într-o după amiază că Sri Yukteswar mă observa fix.

„Eşti prea slab, Mukunda”.

Această remarcă îmi atinse o coardă sensibilă. Aparenţa mea scheletică, ochii înfundaţi în orbite, nu-mi plăceau. Dispepsia cronică mă urmărea încă din copilărie. Acasă luasem multe tonice, dar niciunul nu-mi ajutase. Atât de mare era disperarea mea, încât într-o zi m-am întrebat dacă mai merită osteneala să trăiesc cu un corp atât de rău construit!

„Eficacitatea medicamentelor este limitată; forţa vitală creatoare nu are limite. Te vei face bine şi vei deveni puternic”.

Aceste cuvinte ale lui Sri Yukteswar treziră în mine o convingere de neclintit pe care niciun vindecător – şi am consultat atâţia! – n-a fost în stare să mi-o insufle.

Mă îngrăşam zilnic. Peste două săptămâni, binecuvântarea secretă a Maestrului mă făcuse robust. Boala cronică de stomac dispăruse pentru totdeauna. De-a lungul timpului, asistasem cum Maestrul vindecase miraculos boli grave: tuberculoză, diabet, epilepsie sau paralizie. Dar poate că nimeni nu îi era mai recunoscător decât mine, care fusesem eliberat dintr-odată de aspectul meu cadaveric.

„Cu mulţi ani în urmă, eu însumi eram nerăbdător să-mi recapăt greutatea”, îmi spuse Sri Yukteswar. „De abia refăcut după o boală gravă, l-am vizitat pe Lahiri Mahasaya la Benares.

Maestre, am fost foarte grav bolnav şi am slăbit multe kilograme. Văd Yukteswar 12 – 9, te-ai îmbolnăvit singur şi acum te crezi slăbit.

Răspunsul era cu totul altul decât cel pe care mi-l

imaginam. Totuşi gurul meu continuă încurajator: Hai, sunt sigur că mâine vei arăta mai bine!

Am considerat aceste cuvinte ca pe o protecţie spirituală menită să mă vindece şi n-am fost deloc surprins că m-am simţit refăcut chiar de a doua zi. Am mers la Maestru şi l-am anunţat bucuros: Astăzi mă simt mult mai bine! Într-adevăr! Tu însuţi ţi-ai redat energia! Nu, Maestre!, am protestat eu, tu m-ai vindecat: este prima dată după săptămâni când mi-am recăpătat forţele. Ba da! Boala ta era foarte gravă şi eşti încă slăbit; cine ştie cum o să te simţi mâine?

Ideea de a recădea în aceeaşi stare de slăbiciune m-a îngheţat. Dimineaţa următoare de abia am avut putere să mă duc la Lahiri Mahasaya.

Iar sunt bolnav, i-am spus.

Gurul m-a privit cu o figură batjocoritoare: Aşa! Te-ai îmbolnăvit iar! Gurudeva, acum îmi dau seama că în aceste zile nu ai făcut decât să râzi de mine. Eram la capătul puterilor. Nu văd de ce refuzi să mă crezi când îţi spun adevărul. Într-adevăr, gândurile tale te-au făcut succesiv să fii bolnav sau sănătos.

Maestrul m-a privit cu afecţiune: Acum înţelegi că sănătatea ţi-a urmat întocmai aşteptările? Gândul este o forţă, la fel ca electricitatea sau gravitaţia. Mintea umană este o scânteie din atotputernica conştiinţă divină. Eu pot să-ţi dovedesc că tot ceea ce mintea ta crede cu fermitate se va realiza imediat.

Ştiind că Lahiri Mahasaya nu vorbea niciodată cu uşurinţă, m-am adresat lui cu o profundă şi respectuoasă recunoştinţă: Maestre, dacă eu m-aş gândi că mă simt bine şi că mi-am recăpătat greutatea dintr-odată, asta s-ar realiza? Desigur! Deja s-a şi făcut! Gurul meu vorbea grav, ochii săi fixându-i pe ai mei.

În acelaşi moment am simţit nu numai un aflux de

forţe noi, ci şi că mi-am recăpătat greutatea. Lahiri Mahasaya s-a refugiat într-o tăcere solemnă. După ce am petrecut câteva ore la picioarele lui, m-am întors la casa mamei mele, unde locuiam de obicei când veneam în Benares.

Fiule, ce ai păţit? Te-ai îmbolnăvit de hidroptizie? Mamei nu-i venea a crede. Corpul meu era la fel de robust ca mai înainte de boală.

M-am cântărit pentru a mă convinge că într-o zi am câştigat 25 de kilograme, pe care nu le-am mai pierdut niciodată. Prietenii şi cunoştinţele, martorii slăbiciunii mele anterioare, au fost uimiţi: unii dintre ei şi-au schimbat modul de viaţă şi au devenit discipoli ai lui Lahiri Mahasaya.

Gurul meu, unit cu Dumnezeu, ştia că această lume nu este decât un vis obiectiv al Creatorului; conştient de perfecta sa unitate cu Divinul Visător, Lahiri Mahasaya putea materializa sau dematerializa obiecte sau să provoace, la voinţă, modificări în atomii visători ai lumii fenomenale 12 – 10. „Toată creaţia este guvernată de legi”, continuă Sri Yukteswar. „Cele pe care savanţii le-au descoperit şi care controlează lumea exterioară sunt legi naturale ce guvernează planul fizic. Dar există şi altele, mai subtile, guvernând planurile spirituale, ascunse percepţiei omului obişnuit, şi domeniul interior al conştiinţei; aceste principii pot deveni cunoscute doar prin intermediul ştiinţei yoga. Maestrul care şi-a realizat Sinele şi nu fizicianul este cel care înţelege adevărata natură a materiei. În acest mod a putut Iisus pune la loc urechea servitorului atunci când o tăiase unul din discipolii Săi 12 – 11”.

Sri Yukteswar comenta perfect Scripturile. Discursurile sale evocă pentru mine amintirile cele mai fericite. Dar, uneori fascinată de cuvintele sale, mintea

mea începea să zburde; era suficient să fac o mişcare inutilă sau să las gândurile să vagabondeze, pentru ca Maestrul să se oprească din expunerea sa.

„Tu nu eşti aici!” se întrerupse el astfel într-o seară. Ca de obicei, Maestrul urmărea în permanenţă jocurile minţii mele.

„Maestre”, am protestat eu, „nu m-am mişcat; nici măcar n-am clipit; pot să-ţi repet vorbele cuvânt cu cuvânt!” „Totuşi, nu erai în întregime atent la mine; protestul tău mă obligă să remarc că în planul secund al minţii tale, tu construiai trei ashram-uri: unul la câmpie, altul pe o colină şi altul la malul mării”.

Aceste gânduri vagi trecuseră într-adevăr prin mintea mea, aproape de nivelul subconştientului. L-am privit scuzându-mă.

„Ce aş putea să fac cu un asemenea Maestru, care pătrunde gândurile mele cele mai secrete?” „Tu mi-ai dat dreptul. Adevărurile subtile pe care tocmai le exprimam nu pot fi sesizate decât în condiţiile unei atenţii fără rezerve. Eu nu mă amestec decât în caz de necesitate în gândurile intime, unde orice om are privilegiul exclusiv de a hoinări cum îi place. Nici măcar Dumnezeu nu intră aici neinvitat; nici eu nu o voi mai face contra voinţei tale.

„Eşti binevenit întotdeauna, Maestre!” „Visurile tale arhitecturale se vor realiza mai târziu. Acum este vremea pentru studiu!”

Astfel prezise Maestrul trei evenimente capitale ale existenţei mele. Din copilărie îmi apăreau viziunile ciudate a trei construcţii în locuri diferite. Ele s-au realizat în ordinea prevăzută de Sri Yukteswar. Mai întâi o şcoală de yoga pentru băieţi pe câmpia de la Ranchi, apoi reşedinţa mea din America, pe un deal de lângă Los Angeles, în fine un ashram pe malul Pacificului, la Encinitas în California.

Maestrul nu spunea niciodată: „Eu prevăd cutare,

sau cutare eveniment”, ci întotdeauna întreba cu modestie: „Nu crezi că asta s-ar putea întâmpla?” Dar aceste cuvinte simple ascundeau un sens profund pe care faptele nu-l dezminţeau niciodată.

Sri Yukteswar era foarte rezervat şi precis în raţionamentele sale. El n-avea aerul unui vizionar predicând mulţimii. Picioarele sale erau ancorate ferm pe pământ, deşi spiritul său era în permanentă fuziune cu Dumnezeu. El admira oamenii practici. „Sfinţenia nu este stupiditate. Percepţiile divine nu conduc la incapacitate”, obişnuia el să spună. „A practica virtutea înseamnă a dezvolta o inteligenţă profundă”.

Gurul meu se opunea discuţiilor despre lumile superfizice; judecata sa se baza pe o perfectă simplitate. În conversaţie, el evita referinţele senzaţionale, dar în acţiune el se exprima liber. Alţii vorbeau despre miracole fără să fie în stare să le producă. Sri Yukteswar făcea rareori aluzie la legile lumii nemateriale, dar le utiliza în secret la voinţă.

„Un om realizat nu face miracole decât dacă are o aprobare interioară”, explica el. „Dumnezeu nu vrea ca misterele Creaţiei să se vulgarizeze 12 – 12. Fiecare om are de asemenea dreptul inalienabil de a uza liber de voinţa sa. Nici măcar sfinţii nu au dreptul de a atenta la liberul arbitru al omului”.

Tăcerea obişnuită a lui Sri Yukteswar se datora percepţiei profunde a Infinitului. El nu mai avea timp pentru aceste „revelaţii” în care se complac „maeştrii” care nu posedă realizarea supremă. „La oamenii superficiali, gândurile meschine provoacă agitaţii mari; la spiritele cosmice, gândurile profunde de-abia provoacă o mică perturbare superficială”. Acest aforism extras din Scripturile Indiei nu este lipsit de umor.

Dată fiind comportarea puţin spectaculoasă a gurului

meu, puţini dintre contemporanii săi l-au recunoscut ca fiind un supraom. Zicala populară: „Nesimţit e cel care nu-şi poate ascunde înţelepciunea”, nu i se aplică lui Sri Yukteswar. El reuşise, deşi făcea parte dintre muritori, să se identifice perfect cu Stăpânul timpului şi spaţiului. Mi se părea asemeni zeilor; nu întâlnise niciun obstacol în unirea Divinului cu umanul şi de altfel nici nu există vreunul, după câte ştiu eu, cu excepţia lipsei de străduinţă în domeniul spiritual.

De câte ori atingeam picioarele sfinte ale lui Sri Yukteswar, mă înfioram.

Yoghinii afirmă că discipolul simte la contactul cu Maestrul un magnetism spiritual care dă naştere unui curent subtil; urma obişnuinţelor nefaste, nedorite, se şterge din creier, tabieturile şi tendinţele mondene sunt zdruncinate; atunci se poate înlătura temporar vălul maya-ei şi se poate percepe o străfulgerare a realităţii. Corpul meu părea purificat, iluminat de splendoarea eliberatoare, când îngenuncheam, după obiceiul hindus, la picioarele Maestrului.

„Chiar şi când Lahiri Mahasaya tăcea”, povestea gurul meu, „sau când discuta subiecte nelegate de religie, recepţionam de la el o înţelepciune nemărginită”.

Acelaşi lucru îl simţeam eu în prezenţa lui Sri Yukteswar. Chiar dacă uneori ajungeam la ashram obosit şi plictisit, starea mea de spirit se schimba imediat datorită prezenţei Maestrului meu. La vederea gurului meu, se răspândea în mine un calm binefăcător. Fiecare zi petrecută alături de el constituia o nouă experienţă de înţelepciune, de pace sau de bucurie. Nu l-am găsit niciodată pradă decepţiei, lăcomiei, mâniei sau ataşamentelor omeneşti.

„Întunericul maya-ei se apropie în tăcere; să ne refugiem în noi înşine”.

Astfel le reamintea Sri Yukteswar discipolilor, la apropierea serii, de nevoia lor de pentru Kriya Yoga. Câteodată, vreun elev nou se îndoia că va putea practica yoga.

„Uită trecutul”, îl consola Sri Yukteswar. „Trecutul fiecărui om este ruşinos.

Nu ne putem încrede în conduita umană cât timp aceasta nu este ancorată în divin. Totul se va ameliora în viitor dacă acum faci un efort spiritual”.

Mereu erau chelas 12 – 13 (discipoli) tineri la ashram-ul Maestrului. Educaţia lor spirituală şi intelectuală constituia interesul său de o viaţă; astfel, cu puţin timp înainte de moartea sa, el a acceptat în ashram doi băieţi de 6 ani şi un adolescent de 16 ani. El îi trezea către cele spirituale şi îi ghida, urmând acea disciplină strictă pe care o presupune sensul etimologic al cuvântului „discipol”.

Membrii ashram-ului îşi iubeau şi îşi venerau gurul; era suficient să bată din palme, pentru ca aceştia să alerge la el. Când el era tăcut, întors asupra lui însuşi, nimeni nu mai sufla o vorbă; când el râdea vesel, copiii îl priveau ca pe unul de-al lor.

Maestrul Sri Yukteswar pretindea rareori servicii elevilor şi nu le accepta decât de la aceia care erau în mod sigur gata să i le ofere din toată inima. Guru îşi spăla singur hainele atunci când discipolii uitau să îndeplinească această sarcină privilegiată. Îmbrăcămintea sa uzuală era roba tradiţională portocalie a ordinului Swami; purta încălţăminte fără şireturi care fusese făcută, după obiceiul yoghinilor, din piele de tigru sau de căprioară.

Maestrul vorbea curent engleza, franceza, hindi şi bengali. Sanscrita lui era satisfăcătoare. El îşi instruia cu răbdare discipolii tineri cu ajutorul unei metode ingenioase împrumutată din studiile sale de sanscrită şi de engleză.

Sri Yukteswar era grijuliu cu corpul său, fără să-i acorde totuşi o importanţă exagerată. Divinul, spunea el, se manifestă mai bine într-un corp şi o minte sănătoase. El descuraja extremele: o dată un discipol dorea să postească îndelung; gurul meu i-a spus zâmbind: „De ce să nu-i arunci un os câinelui?”

Sri Yukteswar era sănătos tun; nu l-am văzut niciodată bolnav 12 – 14. El le permitea discipolilor să meargă la doctori, atunci când era nevoie, dacă ei doreau.

„Sarcina doctorului este de a vindeca aplicând corpului legile lumii materiale, pe care Dumnezeu însuşi le-a stabilit”. Dar el elogia superioritatea terapiei mentale şi declara adesea: „Înţelepciunea este cel mai puternic agent de purificare”. „Corpul este un prieten trădător. Dă-i ce i se cuvine, nimic mai mult”, declara el. „Plăcerea şi durerea sunt trecătoare; suportă această dualitate cu calm, străduindu-te să treci dincolo de puterea ei. Imaginaţia este o uşă deschisă bolilor sau vindecărilor. Chiar şi atunci când eşti bolnav, să nu crezi în boală; vizitatorul pe care n-ai binevoit să-l recunoşti, nu va întârzia să se retragă!”

Maestrul avea mulţi medici printre discipolii săi. „Cei care au studiat legile fizicii, vor înţelege mai uşor legile sufletului. Mecanismul corpului ascunde o structură spirituală subtilă 12 – 15”.

Sri Yukteswar îşi sfătuia discipolii să devină legături vii între virtuţile Orientului şi Occidentului. Occidental prin maniere, rămânea un oriental prin spirit. El lăuda spiritul progresiv, igiena, resursele Occidentului şi idealul religios care, de-a lungul secolelor, a consacrat gloria Orientului.

Disciplina nu-mi era necunoscută; în familia mea tata era riguros, Ananta adesea sever. Dar educaţia pe care ne-o dădea Maestrul era drastică. Perfecţionist, el îşi critica

discipolii în activităţile lor zilnice, sau în cele mai subtile nuanţe de comportament.

„Bunele maniere fără sinceritate sunt ca o doamnă frumoasă moartă.

Sinceritatea lipsită de civilizaţie este eficace, dar neplăcută ca şi bisturiul chirurgului. Numai candoarea unită cu politeţea este utilă şi de admirat”.

Maestrul era aparent mulţumit de evoluţia mea spirituală, dar făcea rareori aluzie la ea. Păcatele mele principale constau în a fi distrat, a mă complace în accese de melancolie, în nerespectarea unor reguli de comportare şi, uneori, în lipsa mea de organizare.

„Vezi şi tu cât de echilibrate şi bine organizate sunt activităţile tatălui tău, Bhagabati!”, sublinia gurul meu. Amândoi discipoli ai lui Lahiri Mahasaya, ei sau întâlnit la puţin timp după ce eu am început să merg la ashram-ul din Serampore. Tata şi Sri Yukteswar se admirau profund reciproc. Amândoi îşi construiseră viaţa pe granit spiritual, insolubil la trecerea timpului.

Încă din copilărie înţelesesem greşit câteva precepte. Mi s-a spus că un chela nu trebuie să se agite prea mult pentru sarcinile zilnice; când le neglijam sau le îndeplineam într-o doară, nu eram certat. Aşa este făcută natura omului, ca acest gen de învăţăminte să se reţină foarte uşor. Guru n-a întârziat să mă pună la punct imediat, îndepărtându-mi iresponsabilitatea: „Cei care sunt prea buni pentru această lume fac parte din altele! Atât timp cât respiri aerul de pe pământ, eşti obligat să-ţi onorezi îndatoririle. Numai cel care a stăpânit stările de dincolo de suflu 12 – 16 este eliberat de orice obligaţie lumească. O să te anunţ eu când vei ajunge la perfecţiunea finală”, zicea el ironic.

Nimic nu-l putea influenţa pe Maestru, nici măcar dragostea. El era intransigent faţă de cei care, ca şi mine,

îl aleseseră din proprie iniţiativă ca Maestru, îmi făcea deschis reproşuri, chiar în prezenţa altor discipoli sau a străinilor. Nicio greşeală, cât de mică, nu scăpa ochilor săi pătrunzători. Acest tratament era greu de suportat, dar hotărârea mea de nestrămutat era de a-l lăsa pe Sri Yukteswar să corecteze toate greşelile mele psihologice. În timp ce el lucra la această transformare titanică, m-am cutremurat de multe ori sub greutatea autorităţii sale.

„Dacă nu-ţi plac vorbele mele, n-ai decât să pleci când vrei”, răspundea el.

„Eu n-am în vedere decât perfecţionarea ta. Rămâi numai dacă simţi că aceasta îţi va fi de folos”.

Pentru fiecare lovitură care mă umilea, pentru fiecare dinte scos, îi mulţumeam din inimă. Nucleul dur al egoismului e dificil de distrus şi aceasta se face numai cu asprime. Dar odată cu spargerea lui, Dumnezeu găseşte un canal fără obstrucţii. În van încearcă El să intre în inimile împietrite ale fiinţelor egoiste!

Atât de pătrunzătoare era intuiţia lui Sri Yukteswar încât adesea el replica la obiecţii neformulate. „Ceea ce crezi că ai înţeles şi ceea ce interlocutorul avea în realitate intenţia de a-ţi comunica sunt adesea contrare! Cu calm, străduieşte-te să descoperi adevărul în spatele haosului vorbăriei umane”.

Dar această perspicacitate divină este adesea neplăcută. Maestrul nu era iubit de elevii superficiali. Cei înţelepţi, puţini la număr, îl venerau profund. Cred că Sri Yukteswar ar fi putut deveni gurul cel mai căutat din India dacă n-ar fi fost atât de direct şi de sever.

„Sunt aspru cu cei care vin să se instruiască la mine”, mi-a spus el. „Aşa sunt eu: accepţi sau pleci. Nu fac compromisuri. Tu vei fi mult mai blând cu discipolii tăi; acesta este felul tău de a fi. Negând orice toleranţă, eu încerc să purific prin focul severităţii. Atingerea blândă a

iubirii este de asemenea transfiguratoare. Metodele flexibile şi inflexibile sunt în mod egal eficiente dacă sunt aplicate cu înţelepciune. Vei pleca pe tărâmuri străine, unde atacul direct asupra ego-ului nu este apreciat. Un Maestru nu poate propaga în Occident mesajul Indiei fără să aibă un fond inepuizabil de răbdare şi îngăduinţă”. Nu vă voi mărturisi cât de des mi-am amintit în America cuvintele Maestrului!

Deşi severitatea lui Sri Yukteswar l-a împiedicat să aibă un număr mai mare de adepţi în timpul vieţii sale, Kriya Yoga se răspândeşte acum în lume prin intermediul unui număr din ce în ce mai mare de discipoli sinceri care-i urmează cu sinceritate învăţătura. Marii cuceritori, precum Alexandru Macedon, căutau dominaţia terestră; maeştrii, precum Sri Yukteswar, cuceresc un dominion mai înalt, cel al sufletelor.

Maestrul era specialist în a prezenta neajunsurile discipolilor ca fiind de o gravitate excepţională. Într-o zi tatăl meu a venit în vizită la Sri Yukteswar. El se aştepta, probabil, să audă elogii la adresa mea şi a fost surprins să-l asculte pe Maestru vorbind numai despre imperfecţiunile mele. Tata m-a căutat în grabă pentru a-mi spune: „Judecând după cuvintele gurului tău, eşti un ratat!” Nu ştia dacă să râdă sau să plângă.

Singurul motiv de nemulţumire al lui Sri Yukteswar era că, în acel timp, eu încercasem, în ciuda avertismentului său, să convertesc o anumită persoană la viaţa spirituală.

Fierbând de indignare, am alergat la guru. El m-a primit cu privirea plecată ca şi cum s-ar fi simţit vinovat. Atunci a fost prima dată când Leul Divin şi-a plecat capul în faţa mea şi am savurat din plin acel moment.

„Maestre, de ce m-ai ponegrit în faţa tatălui meu? E drept aşa?” „N-o s-o mai fac”, s-a scuzat el.

Imediat am fost dezarmat. Cum, marele om putea recunoaşte imediat o aparentă greşeală de-a sa? Deşi nu l-a mai tulburat niciodată pe tata, Maestrul a continuat să mă disece nemilos unde şi când îi plăcea lui.

Noii discipoli căutau adesea să se bage pe sub pielea lui Sri Yukteswar criticându-i pe ceilalţi, pentru a părea la fel de pricepuţi ca şi gurul lor, ca nişte modele ale discriminării fără de greşeală! Dar cel care porneşte la ofensivă, nu trebuie să fie lipsit de apărare; ei o luau la fugă de îndată ce Maestrul lansa public vreo săgeată la adresa lor.

„Slăbiciunea sufletească, revoltată de cea mai mică critică este asemeni părţilor bolnave ale corpului care nu suportă nici cea mai mică atingere”. Aşa vorbea Sri Yukteswar despre fugari.

Mulţi discipoli au o imagine preconcepută despre guru, prin intermediul căreia îi judecă acţiunile şi cuvintele. Aceştia se plângeau adesea că nu îl înţelegeau pe Sri Yukteswar.

„Nici voi nu-l înţelegeţi pe Dumnezeu!” i-am zis eu unuia. „Pentru a înţelege un sfânt, trebuie să fii unul dintre ei!” În faţa enigmei cu mii de feţe a Universului, cine se poate lăuda că a înţeles dintr-odată sufletul complex al unui Maestru?

Mulţi elevi nu rezistau: veneau şi plecau. Cei care se aşteptau la o cale netezită cu grijă, semănată cu flori – cea a înţelegerii instantanee şi recunoaşterii confortabile a meritelor personale – nu găseau aşa ceva la ashram. Deşi Maestrul oferea adăpost şi o hrană spirituală pentru eternitate, mulţi discipoli nu erau capabili să-l aprecieze. Ei îl părăseau, preferând în locul disciplinei impuse de Maestru nenumăratele umilinţe ale vieţii. Ei căutau un învăţător mai puţin exigent care să-i copleşească cu laude, permiţându-le astfel să doarmă somnul deplin al

ignoranţei.

În primele luni reacţionam violent la criticile Maestrului; mai târziu am înţeles că acestea erau rezervate numai discipolilor care voiau să fie supuşi acestei vivisecţii verbale. Dacă una dintre victime protesta, Sri Yukteswar tăcea imediat, fără să se supere. Cuvintele sale, niciodată impregnate de mânie, erau imparţiale şi pline de înţelepciune.

Cunoaşterea Maestrului nu era destinată urechilor nepregătite ale vizitatorilor ocazionali; el făcea rareori aluzie la defectele lor, chiar evidente. Sri Yukteswar simţea că şi-a asumat o răspundere mare pentru discipolii care îi căutau sfatul. Era într-adevăr un guru curajos, care urmărea să transforme mineralul brut al defectelor noastre egoiste în diamantul virtuţii şi al înţelepciunii! Numai o fiinţă plină de curaj putea avea compasiunea sa pentru cei zăpăciţi de vălul maya-ei, pentru orbirea umană.

Pe măsură ce am reuşit să nu mai am niciun resentiment, reproşurile scădeau. Maestrul, într-un mod subtil, se făcea gradat mai îngăduitor. În timp, am dărâmat zidurile raţionalismului şi ale neîncrederii subconştiente, în spatele cărora se adăposteşte, în general, personalitatea umană 12 – 17. Pentru aceasta am fost recompensat prin armonia raporturilor dintre mine şi guru, realizată fără efort. Eu l-am descoperit a fi un om de încredere, empatic, iubind în tăcere.

Totuşi, nici măcar demonstrativ, el nu dădea niciun semn de afecţiune.

Temperamentul meu propriu mă înclina mai ales spre devoţiune. La început am fost mirat descoperind că gurul meu, saturat de mana, părea străin faţă de bhakti 12 – 18, exprimându-se în principal în termenii reci ai exactităţii spirituale. Dar, punându-mă în rezonanţă cu natura sa, simţeam cum dragostea mea faţă de Dumnezeu creştea pe

zi ce trecea. Un Maestru care a atins realizarea divină este capabil să-şi ghideze discipolii pe calea care le este acestora cea mai familiară.

Relaţia mea cu Sri Yukteswar, într-un fel fără cuvinte, poseda totuşi o elocvenţă ascunsă. Adesea tăcerea sa dădea răspuns gândurilor mele, ceea ce făcea cuvintele inutile. Aşezat tăcut alături de el, simţeam cum generozitatea sa mă pătrundea până în cele mai secrete colţuri ale fiinţei mele.

Am avut o demonstraţie a dreptăţii imparţiale a lui Sri Yukteswar la una din primele mele vacanţe mari de la universitate. Perspectiva de a petrece mai multe luni, neîntrerupt, la Serampore mă încânta.

„Te vei ocupa de ashram”, m-a anunţat el de îndată ce am sosit. „Sarcina ta va consta în a-i primi pe invitaţi şi în a supraveghea munca celorlalţi discipoli”.

Cincisprezece zile mai târziu, a fost primit la ashram Kumar, un tânăr sătean din Bengalul oriental. De o inteligenţă remarcabilă, el a câştigat afecţiunea Maestrului care, dintr-un motiv necunoscut, se arăta foarte indulgent cu noul venit.

„Mukunda, de acum înainte Kumar îţi va lua locul. Tu te vei ocupa de bucătărie şi de menaj”. Aşa a vorbit Maestrul când noul venit nu avea decât o lună de şedere în ashram.

Mândru de noua sa funcţie, Kumar exercita o adevărată tiranie în întreg ashram-ul. Printr-un acord tacit, ceilalţi discipoli veneau zilnic pentru a-mi cere sfatul.

„Mukunda este un nesuferit! M-ai făcut pe mine şef, dar ceilalţi ascultă tot de el”. Aşa se plângea Kumar Maestrului, trei săptămâni mai târziu. Dintr-o cameră vecină, am auzit conversaţia.

„De aceea l-am trimis pe el la bucătărie şi pe tine în salon”. Tonul dispreţuitor al lui Sri Yukteswar era nou

pentru Kumar. „În acest fel poate vei înţelege că un şef capabil trebuie să aspire să-i servească pe ceilalţi şi nu să domine. Tu voiai funcţia lui Mukunda, dar te-ai dovedit incapabil să te menţii prin meritul personal. Acum întoarce-te la funcţia ta de ajutor de bucătar pe care o aveai mai înainte”.

După acest incident umilitor, Maestrul a continuat să-i arate lui Kumar aceeaşi indulgenţă nemeritată. Cine poate sonda misterul ataşamentului? În Kumar, guru găsise o sursă de farmec, sursă care, totuşi, nu era vizibilă pentru ceilalţi discipoli. Într-un mod evident, noul venit era favoritul lui Sri Yukteswar, dar eu nu simţeam niciun pic de gelozie. Preferinţele, existând chiar şi la maeştri, fac viaţa mult mai nuanţată. Natura mea este rareori influenţată de nimicuri; eu aşteptam de la Sri Yukteswar comori mult mai preţioase decât nişte simple elogii.

Fără motiv, Kumar mi s-a adresat într-o zi foarte aspru; am fost profund rănit.

„Te-ai umflat mult prea mult în pene!” am replicat eu, adăugând un argument pe care, intuitiv, îl simţeam. „Dacă nu-ţi schimbi comportamentul, s-ar putea ca într-o zi să fii invitat să părăseşti ashram-ul”.

Kumar a râs sarcastic şi a repetat cuvintele mele Maestrului care tocmai intra în cameră. Mă aşteptam să fiu aspru certat şi m-am retras într-un colţ.

„S-ar putea ca Mukunda să aibă dreptate”, a zis gurul meu cu o răceală neaşteptată. Scăpasem fără a fi certat.

Un an mai târziu, Kumar a plecat să-şi viziteze familia, ignorând dezaprobarea mută a Maestrului, care nu-şi impunea niciodată cu autoritate voinţa sa discipolilor. Când, după câteva luni, s-a reîntors la Serampore, era complet schimbat, dar neplăcut. Nu mai era maiestuosul Kumar, cu faţa aureolată de seninătate, ci un ţăran

grosolan care căpătase multe obişnuinţe rele.

Maestrul m-a chemat şi, cu inima frântă, n-a făcut decât să constate că tânărul nu mai corespundea unei vieţi monastice.

„Mukunda, te rog să-i spui tu lui Kumar că de mâine trebuie să părăsească ashram-ul; eu n-am puterea s-o fac!” Avea ochii în lacrimi, dar s-a controlat rapid.

„N-ar fi decăzut atât de rău dacă m-ar fi ascultat şi n-ar fi plecat la ail să-i, ceea ce i-a favorizat frecventarea unui anturaj rău. El a respins protecţia mea; lumea nemiloasă va fi de acum înainte gurul său”.

Plecarea lui Kumar nu m-a întristat; mă întrebam cum de a fost posibil ca cel care câştigase afecţiunea Maestrului să prefere plăcerile meschine. Plăcerea vinului şi sexului sunt înrădăcinate în omul obişnuit; pentru a le aprecia nu este nevoie de niciun rafinament. Vicleniile sunt comparabile cu oleandrul veşnic verde, proaspăt cu florile sale trandafirii: fiecare parte a plantei este otrăvitoare.

Ţara făgăduinţei este în noi şi cuprinde o fericire pe care o căutăm în van aiurea 12„O inteligenţă vie este cu două tăişuri”, constata într-o zi Maestrul, referindu-se la mintea sclipitoare a lui Kumar. O poţi folosi într-un mod constructiv sau distructiv, ca pe un cuţit, fie pentru a inciza abcesul ignoranţei, fie pentru a te sinucide. Inteligenţa merge pe calea dreaptă numai după ce mintea a recunoscut că nu te poţi sustrage legilor spirituale”.

Gurul meu avea ca discipoli bărbaţi şi femei şi se ocupa de toată lumea ca de propriii săi copii. Conştient de egalitatea sufletelor, el nu făcea nicio diferenţă între sexe şi se arăta imparţial.

„În timpul somnului nu ştii dacă eşti bărbat sau femeie”, zicea el. „Aşa cum un bărbat care se deghizează în femeie nu devine femeie, la fel Sinele, care ia forma unui bărbat sau a unei femei, rămâne neschimbat. El e

imaginea pură şi neschimbată a Divinităţii”.

Sri Yukteswar nu ocolea femeile, nu le blama ca pe un obiect de seducţie.

„Bărbatul este de asemenea o tentaţie pentru femeie”, preciză el. Mi-am întrebat Maestrul de ce oare un sfânt antic a numit femeia «uşa către iad».

„Probabil că vreo tânără i-a tulburat cândva pacea minţii, dar dacă era cu adevărat un înţelept, el nu ar fi criticat femeia, ci lipsa lui de stăpânire de sine”.

Dacă vreun vizitator se hazarda să povestească vreo istorioară sugestivă în ashram, Maestrul tăcea. „Nu vă lăsaţi influenţaţi de înfăţişarea plăcută”, ne învăţa el. „Cum ar putea sclavii simţurilor să se bucure de lume? Aerul subtil al înălţimilor le scapă, în timp ce ei se hrănesc cu noroi primitiv. Ideile frumoase sunt de neînţeles pentru omul cu dorinţe grosiere”.

Elevii care doreau să se sustragă dualităţii maya-ei, generată de iluzia dată de sex, găseau la Sri Yukteswar sfaturi clare şi răbdare infinită: „La fel cum trebuie să mâncăm pentru a ne potoli foamea şi nu din lăcomie, instinctul sexual serveşte la perpetuarea speciei conform unor legi naturale şi nu la satisfacerea unor pasiuni de nesatisfăcut. Distrugeţi chiar acum dorinţele rele, pentru că altfel ele vă vor urma atunci când corpul astral va fi separat de cel fizic.

Chiar şi atunci când carnea este slabă, mintea ar trebui să reziste constant. Dacă tentaţia vă asaltează cu cruzime, dominaţi-o printr-o analiză impersonală şi printr-o voinţă de neînvins. Astfel poate fi stăpânită orice pasiune.

Conservaţi-vă energiile. Fiţi ca un vast ocean, absorbind calm toate cursurile de apă tributare simţurilor. Reînnoite în fiecare zi, dorinţele senzoriale vă mineazǎ pacea interioară; acestea sunt ca nişte spărturi într-un rezervor, permiţând apei vitale să se risipească în solul

deşertic al materialismului.

Impulsul puternic al unei dorinţe rele este cel mai mare duşman al fericirii umane. Exprimaţi-vă în lume menţinând în permanenţă un perfect control de sine; nu lăsaţi broaştele slăbiciunilor senzoriale să orăcăie în preajma voastră.

Atunci veţi fi eliberaţi de toate constrângerile instinctelor. Nevoia de afecţiune umană va sfârşi în aspiraţie doar pentru Dumnezeu – iubire solitară omniprezentă.

Mama lui Sri Yukteswar locuia în districtul Rana Mahal din Benares; am fost acolo în ziua primei mele întâlniri cu guru. Bună, amabilă, era o femeie destul de hotărâtă. Într-o zi eram pe balcon privindu-i pe mamă şi fiu discutând. În felul lui natural, delicat şi calm, Maestrul făcea eforturi s-o convingă, desigur fără succes, căci ea scutura viguros capul.

„Nu fiule, nu! Gata, ajunge! Cuvintele tale înţelepte nu sunt pentru mine.

Nu sunt discipolul tău!”

Sri Yukteswar a bătut în retragere, ca un copil bosumflat. Am fost uimit de veneraţia pe care o dovedea Sri Yukteswar mamei sale, chiar şi atunci când se dovedea neînţelegătoare. Vedea în el pe micul ei copil şi nu pe Maestrul înţelept.

Era ceva fermecător în acest incident minor, care mi-a dezvăluit o latură necunoscută a naturii gurului meu: umil interior, de neîmblânzit exterior.

Regulile monastice interzic swamilor să păstreze relaţii cu lumea după consacrarea lor. Ei nu pot îndeplini ritualuri familiale. Totuşi Shankara, organizatorul străvechiului ordin al Swamilor, a neglijat prescripţia: la moartea mamei sale preaiubite, el a incinerat-o în focul aprins cu mâna sa.

Sri Yukteswar a încălcat interdicţia într-un mod mai puţin spectaculos.

Când a murit mama sa, el a organizat ceremonia incinerării pe malul apelor sfinte ale Gangelui, la Benares şi, după obiceiul antic, a servit prânzul multor brahmani.

Interdicţiile Scripturilor aveu rolul de a permite depăşirea de către swami a identificărilor limitatoare. Complet cufundaţi în Spiritul Impersonal, Shankara şi Sri Yukteswar nu aveau nevoie de reguli. Uneori, un Maestru ignoră o interdicţie pentru a promova un principiu superior şi independent de formă. Astfel, Iisus a lucrat în zi de odihnă declarând: Sabatul a fost făcut pentru om iar nu omul pentru sabat 12 – 20.

Cu excepţia Scripturilor, Sri Yukteswar citea puţin. Totuşi el era la curent cu ultimele descoperiri ştiinţifice şi ale altor ramuri ale cunoaşterii umane.

Interlocutor strălucit, îi plăcea să discute pe teme variate cu vizitatorii. Spiritul viu şi veselia Maestrului animau conversaţia. Adesea grav, guru nu era niciodată întunecat. „Când postiţi să nu vă luaţi o înfăţişare posomorâtă”, zicea el citând din Biblie. „Amintiţi-vă că descoperirea lui Dumnezeu va însemna îngroparea tuturor mizeriilor noastre”.

Printre filosofii, profesorii, juriştii şi oamenii de ştiinţă care vizitau ashramul, mulţi se aşteptau să găsească în Maestru un religios ortodox. Un surâs arogant, o privire amuzată trădau câteodată că noul sosit nu se aştepta la alte lucruri, decât la platitudini religioase. După ce vorbeau cu Sri Yukteswar şi descopereau că el posedă o viziune interioară precisă şi pătrunzătoare în domeniul lor de preocupări, regretau că pleacă.

Guru se arăta blând şi amabil cu vizitatorii şi-i primea cu o cordialitate încântătoare. Totuşi, egoiştii incorigibili primeau lecţii binemeritate. Ei găseau în Sri Yukteswar fie

o indiferenţă de gheaţă, fie o opoziţie fermă.

Un chimist eminent şi-a încrucişat odată spada cu gurul meu. Vizitatorul refuza să admită existenţa lui Dumnezeu pentru că ştiinţa n-a găsit mijlocul de al. detecta.

„Aşa deci, n-aţi reuşit să izolaţi Puterea Supremă în eprubetele dumneavoastră!” Maestrul i-a aruncat o privire severă.

— Vă recomand o experienţă puţin obişnuită: analizaţi-vă gândurile timp de 24 de ore şi nu vă veţi mai mira de absenţa lui Dumnezeu”.

Un erudit celebru a primit o lecţie asemănătoare. Cu ostentaţie, literatul a citat pasaje din Scripturi, strofele glorioase din Mahābhārata, din Upanishade 12

21 şi din Bhasyas 12 – 22 (comentariile) lui Shankara.

„Acum aştept să ziceţi ceva”, spuse Sri Yukteswar, ca şi cum până atunci ar fi domnit o tăcere totală. Eruditul a rămas blocat.

„A fost o supra abundenţă de citate”. În colţul în care mă retrăsesem, la o distanţă respectuoasă faţă de vizitator, de abia m-am abţinut să nu izbucnesc în râs la aceste cuvinte ale Maestrului. „Poţi da un singur comentariu original bazat pe exemplul vieţii dumitale particulare? Ce text sacru ai asimilat până a ţi-l face propriu? În ce fel aceste adevăruri eterne ţi-au regenerat sufletul? Sau te mulţumeşti să repeţi mecanic cuvintele altuia?

„Mă predau!” Mâhnirea savantului era comică. „Eu n-am nicio realizare spirituală”.

El a înţeles, poate pentru prima dată, că litera ucide iar spiritul dă viaţă.

„Acestor pedanţi reci le lipseşte focul sacru”, a remarcat guru după plecarea victimei sale. „Pentru ei filosofia nu este decât un exerciţiu intelectual. Gândurile înalte nu au legătură nici cu lipsa de rafinament a acţiunii

exterioare, nici cu vreun chin al disciplinei interioare.

Maestrul a subliniat şi cu alte ocazii sterilitatea cunoştinţelor căpătate din cărţi.

„Nu confundaţi un vocabular mai bogat cu adevărata înţelepciune. Scrierile sfinte sunt binefăcătoare când le asimilăm lent, cuvânt cu cuvânt, căci atunci ele stimulează setea noastră de realizare spirituală. În caz contrar, studiul intelectual continuu poate avea ca rezultat vanitatea, satisfacţia falsă şi cunoştinţe prost asimilate.

Sri Yukteswar ne-a relatat într-o zi o experienţă proprie din studiul Scripturilor. Scena pentru această experienţă a fost un ashram dintr-o pădure în Bengalul de est, unde el studia metoda unui educator celebru, Dabru Ballav.

Metoda lui, în acelaşi timp simplă şi dificilă, era foarte cunoscută în India antică.

Dabru Ballav grupase elevii în jurul lui în singurătatea pădurii. Bhagavad Gītā era deschisă în faţa lor. Ei studiau asiduu un pasaj timp de 30 de minute, apoi închideau ochii. După o jumătate de oră, Maestrul făcea un scurt comentariu. Nemişcaţi, ei meditau încă o oră. În final, gurul întreba: „Aţi înţeles?” „Da, Maestre”, răspundea vreun discipol.

„Nu, încă nu aţi înţeles complet. Gândiţi-vă la forţa spirituală care a dat acestor cuvinte puterea de a regenera India de-a lungul secolelor”. O altă oră s-a scurs în tăcere. Atunci Maestrul i-a îndepărtat pe discipoli şi l-a întrebat pe Sri Yukteswar: „Ai înţeles Bhagavad Gītā?” „Nu, Maestre, deşi ochii şi mintea au răsfoit-o de atâtea ori”. „Sute de inşi mi-au dat alt răspuns!” Marele înţelept surâse lui Sri Yukteswar ca şi cum l-ar fi binecuvântat. „Dacă faci atâta tapaj cu bogăţia cunoştinţelor, îţi mai rămâne timp pentru a plonja în tăcerea interioară în căutarea perlelor nepreţuite?”

Sri Yukteswar conducea studiul propriilor săi discipoli urmând aceeaşi metodă intensivă de concentrare. „Înţelepciunea se asimilează nu cu ochii, ci cu fiecare atom al fiinţei”, spunea el. „Când nu numai creierul, ci toată fiinţa este convinsă de un adevăr, doar atunci îl poţi afirma pe deplin”. El descuraja tendinţa de a considera cunoştinţele livreşti ca o etapă necesară realizării spirituale.

„Înţelepţii rishi au pus în câte o frază comori de gândire pe care generaţii de erudiţi se străduiesc să le dezvăluie. Controversele interminabile sunt pentru spiritele meschine. Ce gând ne eliberează mai repede decât Dumnezeu există, sau şi mai simplu Dumnezeu?”

Dar omul nu se întoarce uşor la simplitate. Adesea ideea de Dumnezeu nu reprezintă pentru el decât o speculaţie metafizică. Egoismul lui se complace în gândul că el este capabil de o asemenea erudiţie.

Cei care erau orgolioşi datorită poziţiei lor sociale şi a bogăţiei, probabil că, în prezenţa Maestrului, urmau să adauge umilinţa la celelalte posesiuni ale lor.

Într-o zi, la ashram-ul de la Puri a sosit un magistrat local. Omul, care avea faima de a fi nemilos, avea puterea de a ne interzice ashram-ul; l-am avertizat pe Maestru despre acest lucru. Dar el n-a ţinut seama de avertismentul meu, şi nici măcar nu s-a ridicat pentru a-l primi pe vizitator. Uşor nervos, m-am retras în apropierea uşii. Vizitatorul a trebuit să se mulţumească cu o bancă de lemn, gurul meu nedându-mi ordin să aduc un scaun. Magistratul, care se aştepta la onoruri corespunzătoare rangului său, era uimit.

A început o discuţie metafizică. Vizitatorul făcea erori grosolane în interpretarea Scripturilor. Întrucât i s-a atras atenţia asupra greşelilor, s-a înfuriat.

„Ştiţi că am luat primul examenul de doctorat?”

Raţiunea îl părăsise, dar el putea încă să urle.

„Domnule magistrat, uiţi că nu eşti în sala de judecată”, i-a răspuns calm Maestrul. „Remarcile dumitale copilăreşti mă fac să cred că n-ai fost prea remarcabil la studiu. De altfel, un titlu universitar n-are nimic de a face cu înţelegerea Vedelor. Sfinţii nu se produc în serie, anual, ca licenţiaţii”.

După o tăcere înfricoşătoare, vizitatorul sfârşi prin a râde din toată inima.

„Aceasta este prima mea înfăţişare cu un magistrat divin”, spuse el. Mai târziu, făcu, în termeni juridici care evident constituiau o a doua natură pentru el, o cerere formală de a fi admis ca „discipol aspirant”.

Gurul meu se ocupa el însuşi de administrarea bunurilor sale. Indivizi fără scrupule au încercat de mai multe ori să acapareze pământul strămoşesc al Maestrului. Hotărât, Sri Yukteswar dejucase intrigile lor, mergând chiar până la a intenta procese. El a făcut toate acestea pentru a nu ajunge la mila discipolilor săi sau un guru cerşetor.

Independenţa lui financiară era unui din motivele pentru care gurul meu ignora toate fineţile diplomaţiei. Contrar altor Maeştri, obligaţi să-i flateze pe cei care îi întreţin, gurul meu se bucura de o totală independenţă. Niciodată nu l-am auzit cerând bani pentru vreun scop oarecare, sau măcar făcând aluzie la aceasta.

Instrucţia la ashram era dată gratuit tuturor discipolilor.

Într-o zi, un delegat al Curţii a venit la ashram-ul din Serampore, cu o somaţie. Un discipol pe nume Kanai şi cu mine l-am însoţit în faţa Maestrului. El a fost cu adevărat insolent faţă de Sri Yukteswar: „Ar fi bine pentru dumneata să părăseşti întunericul din ashram-ul dumitale şi să mergi să respiri atmosfera cinstită din sala de judecată”, a râs

dispreţuitor funcţionarul. Atunci nu m-am putut stăpâni: „O obrăznicie în plus, şi te pun la pământ!” M-am apropiat de el ameninţător „Canalie!” Strigătul lui Kunai se confundă cu al meu. „Îndrăzneşti să huleşti în incinta sfântă a ashram-ului?”

Maestrul se interpuse protector între noi şi cel obraznic: „Nu vă enervaţi pentru nimic. Acest om nu-şi face decât datoria”.

Funcţionarul, uimit de o primire atât de nuanţată, a murmurat câteva cuvinte de scuză şi a plecat.

Era uimitor să vezi cum un Maestru cu o voinţă atât de puternică, era atât de calm în interior. El corespundea definiţiei vedice a unui sfânt: „Mai blând decât o floare, în ceea ce priveşte bunătatea; mai tare decât un trăsnet atunci când sunt în joc principiile”.

În lume există întotdeauna oameni care, citându-l pe Browning, „nu suportă lumina, deoarece ei înşişi sunt plini de obscuritate”. Odată, un străin l-a denunţat pe Sri Yukteswar pentru un prejudiciu imaginar. Imperturbabilul guru la ascultat politicos, analizându-se pentru a vedea dacă acuzaţia conţinea vreo fărâmă de adevăr. Asta mi-a adus în memorie unul din cuvintele nemuritoare ale Maestrului: „Unii oameni vor să fie mai înalţi tăind capetele celorlalţi!”

Calmul imperturbabil al unui sfânt face mult mai multă impresie decât orice predică: „Cel care se mânie greu, valorează mai mult decât un erou, şi cel care e stăpân pe el însuşi e mai mare decât cel care cucereşte oraşe”. 12 – 23

Adesea m-am gândit că Maestrul ar fi putut fi împărat sau mare cuceritor dacă ar fi căutat gloria sau succesul terestru. În loc de asta, el alesese să distrugă cetăţile interioare ale mâniei şi egoismului, a căror cădere consacră măreţia omului.

— 1: „Adoraţia lui Durga”. Această principală solemnitate a anului religios bengalez durează nouă zile la sfârşitul lunii Asvina (septembrie-octombrie).

Imediat după aceea urmează sărbătoarea Dashahara („Cea care înlătură cele zece piedici”: trei ale corpului, trei ale minţii, patru ale cuvintelor), cu o durată de zece zile. Aceste două pujas sunt consacrate lui Durga, literal „Inaccesibila”, unul dintre aspectele Mamei Divine, Shakti, personificând forţa creatoare feminină. Tradiţional ea este distrugătoarea tuturor relelor.

— 2: Sri Yukteswar s-a născut la 10 mai 1855.

— 3: Yukteswar înseamnă „unit cu Ishwara” (nume al lui Dumnezeu), Giri este o distincţie clasificatoare a uneia dintre cele 10 ramuri străvechi ale Ordinului Swami. Sri înseamnă „sfânt”, nu este un nume, ci un titlu de respect.

— 4: Literal, „a pune împreună”; samādhi este o stare supraconştientă beatifică în care yoghinul percepe identitatea dintre suflet şi Spirit, dintre Sinele individual şi cel cosmic.

— 5: După fiziologi, sforăitul indică o relaxare perfectă (pentru cei care nu-şi păstrează continuitatea conştiinţei în somn).

— 6: Dhal este un fel de supă-cremă de mazăre sau de alte legume cu usturoi. Channa este un sortiment de brânză din lapte covăsit, tăiată mărunt şi servită cu cartofi.

— 7: Capacitatea de omniprezenţă a unui yoghin, care primeşte impresii vizuale, auditive, tactile sau gustative netrecând prin canalul simţurilor, este astfel descrisa în Taittiriya Aranyaka: „Orbul găureşte perla, cel ce n-are degete o pune pe aţă, cel ce n-are gât o poartă, în timp ce mutul îi cântă imnuri de laudă”.

— 8: Cobra se aruncă asupra oricărui obiect care se mişcă. Imobilitatea este singura şansă de scăpare.

— 9: Lahiri Mahasaya îl chema după prenumele său

„Priva” şi nu „Yukteswar” (nume monastic pe care gurul meu nu l-a primit în timpul vieţii lui Lahiri Mahasaya). Am scris „Yukteswar”, aici şi în alte câteva locuri, pentru a evita orice confuzie provocată de cele două nume.

— 10: „De aceea vă spun că orice lucru veţi cere, când vă rugaţi, să credeţi că l-aţi şi primit, şi-l veţi avea” (MARCU 11.24). Maeştrii care posedă Viziunea Divină sunt capabili să transmită realizările lor discipolilor avansaţi, aşa cum Lahiri Mahasaya a făcut-o pentru Sri Yukteswar, cu această ocazie.

— 11: „Şi unul dintre ei a lovit pe robul marelui preot şi i-a tăiat urechea dreaptă. Dar Iisus a luat cuvântul şi a spus: «Lăsaţi-i! Până aici!». Şi S-a atins de urechea omului aceluia şi l-a vindecat” (LUCA 22.50, 51).

— 12: „Să nu daţi câinilor lucrurile sfinte şi să nu aruncaţi mărgăritatrele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare şi să se întoarcă să vă rupă” (MATEI, 7.6).

— 13: Discipoli, de la rădăcina sanscrită „a servi, sluji”.

— 14: S-a îmbolnăvit o singură dată în timp ce vizita Caşmirul, dar eu nu eram cu el în acel moment al călătoriei. (vezi capitolul 23).

— 15: Un medic curajos, Charles Robert Richet, laureat al premiului Nobel pentru fiziologie, a scris cele ce urmează: „Metafizica nu este încă o ştiinţă recunoscută oficial dar va fi foarte curând. La Edinburgh, am putut afirma în faţa a o sută de fiziologi, că cele cinci simţuri nu constituie singurele noastre mijloace de cunoaştere şi că un fragment de realitate îl percem printr-un alt „canal”. Dacă un eveniment este rar nu rezultă de aici că nu există deloc.

Dacă un studiu este dificil trebuie să înţelegem că nu trebuie întreprins? Cei care îşi bat joc de metafizică în

calitate de ştiinţă ocultă sunt asemeni celor care şi-au bătut joc de chimie sub pretextul că a căuta piatra filosofală este o himeră. Iar în materie de principii sunt valabile cele ale lui Lavoisier, Claude Bernard, Pasteur, care susţin că esenţial este să experimentezi mereu şi în toate situaţiile. Să salutam în acest caz ştiinţa destinată să schimbe gândirea umană!”

— 16: Samādhi: uniunea perfectă a sufletului individual cu Spiritul infinit, stare beatifică supraconştientă.

— 17: Raţionalizările ghidate de subconştient sunt total diferite de ghidarea infailibilă spre adevăr care vine de la supraconştiinţă. Conduşi de savanţii francezi de la Sorbona, gânditorii occidentali încep să investigheze posibilitatea percepţiei divine din om.

„În ultimii 20 de ani, studenţii în psihologie, influenţaţi de Freud, şi-au ocupat tot timpul căutând tărâmul subconştientului”, sublinia rabinul Israel H.

Levinthal în 1923. „Este adevărat că subconştientul revelează multe mistere ce pot explica acţiunile umane, dar nu toate. Poate explica anormalul, dar nu şi fapte situate peste normal. Psihologia de ultimă oră a şcolii franceze a descoperit o nouă regiune în om, denumind-o supraconştiinţă. În contrast cu subconştientul, care reprezintă curentul subteran al naturii noastre, supraconştientul revelează înălţimile la care poate ajunge natura noastră. Omul are o triplă, nu o dublă personalitate; deasupra fiinţei conştiente şi a celei subconştiente tronează supraconştiinţa. Cu ani în urmă, psihologul englez F.W.H. Myers, sugera că „în profunzimile fiinţei noastre se găseşte o grămadă de gunoi, dar şi o visterie”. Contrar vechii psihologii care se concentra în întregime asupra aspectului subconştient al naturii umane, noua psihologie, cea a superconştientului, se ocupă exclusiv de

visterie care, singură, poate explica eroismul, abnegaţia, geniul uman.

— 18: Juana, înţelepciune, şi bhakti, devoţiune: cele două căi principale care duc la Dumnezeu.

— 19: „Man in his waking state puts forth innumerable efforts for experiencing senzual pleasures; when the emire group of senzory organs is fatigued, he forgets even the pleasure on hand and goes to sleep in order to enjoy rest in the soul, his own nature”, Shankara, the great Vedantist, has written. „Ultrasensual bliss is thus extremely ea sy of attainment and is far superior to sense delights which always end în disgust”.

— 20: MARCU, 2.27

— 21: Upanishad-ele sau Vedanta (literal „sfârşitul Vedelor”) care se desfăşoară în anumite părţi ale celor 4 Vede sunt rezumate esenţiale ce formează baza doctrinală a religiei hinduse. Schopenhauer a lăudat „ideile lor sublime, originale şi profunde” şi a spus: „Din profunzimea fiecărei propoziţii se ivesc gânduri originale şi sublime şi totul este pătruns de un spirit înalt, solemn, sfânt. Accesul la Vede [prin traducerile occidentale ale Upanishadelor] este, după părerea mea, cel mai mare privilegiu pe care acest secol este posibil să-l revendice asupra celor precedente”.

— 22: Comentarii. Shankara a expus Upanishad-ele într-un mod inegalabil.

— 23: Proverbe 16.32

CAPITOLUL: 13

Sfântul care nu dormea niciodată”.

Dă-mi voie, te rog, să merg în Himalaya. Sper ca acolo, în singurătatea imaculată, să-mi desăvârşesc comuniunea divină”.

Într-o zi, am adresat Maestrului aceste cuvinte lipsite de recunoştinţă.

Cuprins de una din acele iluzii imprevizibile care-l asaltează uneori pe credincios, eu resimţeam o neplăcere crescândă faţă de îndatoririle ashram-ului şi de studiile universitare. Faptul că am prezentat această cerere după o şedere de abia şase luni alături de Sri Yukteswar constituie o circumstanţă atenuantă: încă nu învăţasem să-l cunosc în întregime pe Maestru.

„Atâţia munteni trăiesc în Himalaya fără să posede percepţia divină”.

Răspunsul Maestrului venea încet şi simplu. „Este mai bine să cauţi înţelepciunea alături de un om cu realizări spirituale, decât alături de un munte inert”.

Neţinând seama de această aluzie a lui Sri Yukteswar, am formulat din nou cererea mea. El n-a răspuns nimic, tăcere pe care eu am interpretat-o ca pe o acceptare tacită – interpretare comodă, dar riscantă.

Acasă, la Calcutta, toată seara m-am ocupat cu pregătirile pentru călătorie.

Punând câteva obiecte într-o pătură, mi-am amintit de un pachet asemănător pe care l-am aruncat pe fereastra mansardei mele cu câţiva ani în urmă. Mă întrebam din nou dacă escapada mea spre Himalaya se va dovedi un eşec. Prima dată, am simţit o mare exaltare spirituală; acum aveam inima grea la gândul de al părăsi pe guru.

A doua zi dimineaţă, m-am dus la Pandit Behari, profesorul meu de sanscrită de la Colegiul Bisericii Scoţiene.

„Domnule, mi-aţi vorbit despre prietenia dumneavoastră cu un mare discipol al lui Lahiri Mahasaya. Îmi puteţi da adresa lui?” „Vrei să spui Ram Gopal Muzumdar? Eu îl numesc „Sfântul care nu doarme niciodată”. El este mereu treaz, într-o stare de conştiinţă extatică. Locuieşte la Ranbajpur, aproape de Tarakeswar”.

I-am mulţumit pânditului şi am luat imediat trenul

spre Tarakeswar.

Speram să-mi astâmpăr remuşcările obţinând binecuvântarea „Sfântului care nu doarme niciodată” pentru a merge în singurătăţile Himalayei. Se pare că prietenul lui Behari obţinuse iluminarea după ce practicase mai mulţi ani Kriya Yoga în izolarea grotelor.

La Tarakeswar se găsea un sanctuar renumit. Hinduşii au pentru el aceeaşi veneraţie pe care o au catolicii pentru Lourdes, din Franţa. La Tarakeswar avuseseră loc nenumărate vindecări miraculoase, printre care şi cea a unui membru din familia mea.

„Am stat în templu o săptămână”, povestea cea mai în vârstă dintre mătuşile mele. „Supunându-mă la un post total, mă rugam ca unchiul tău Sarada să fie vindecat de o boală cronică. Într-a şaptea zi, în mâinile mele s-a materializat o plantă! Cu frunzele ei am preparat o băutură pe care i-am dat-o unchiului tău se bea. Boala lui a dispărut imediat, o dată pentru totdeauna”.

Am intrat în sanctuarul din Tarakeswar; altarul nu conţinea nimic altceva decât o piatră rotundă, a cărei circumferinţă fără început şi fără sfârşit, simboliza Infinitul. În India, simbolistica tradiţională spirituală este înţeleasă chiar şi de ţăranii analfabeţi. De aceea occidentalii ne acuză că trăim doar cu abstracţii!

În acel moment, gândurile mele erau atât de austere încât nu mă simţeam dispus să mă înclin în faţa unei pietre simbolice; gândeam că Dumnezeu nu trebuie căutat decât în profunzimile sufletului.

Am părăsit templul şi m-am îndreptat cu paşi repezi spre satul Ranbajpur.

Am cerut explicaţii asupra drumului de la un trecător care, după îndelungi reflecţii mi-a spus: „Vei ajunge la o intersecţie; ia-o la dreapta şi mergi drept înainte”.

Conformându-mă acestor instrucţiuni, am luat-o de-a

lungul unui canal. S-a lăsat întunericul. Urletele şacalilor, sclipirile licuricilor animau împrejurimile satului din junglă. Lumina lunii, foarte slabă, nu mă ajuta de loc să mă orientez.

Mergeam de două ore când am auzit sunetul unui clopoţel. La strigătele mele repetate, a apărut un ţăran cu vaca sa.

„Îl caut pe Ram Gopal Babu”. „Nu este nimeni cu numele acesta în sat”. Se părea că omul mă credea un detectiv.

Dorind să înlătur orice suspiciune, am explicat scopul călătoriei mele. El ma condus la casa sa, şi mi-a oferit ospitalitate.

„Ranbajpur este foarte departe de aici”, mi-a spus el. „La intersecţie trebuia s-o iei la stânga nu la dreapta”.

Primul meu informator, îmi spuneam eu cu melancolie, reprezintă un adevărat pericol pentru călători. După o masă apetisantă compusă din orez, supă de mazăre (dhal), cartofi şi banane, m-am retras într-o colibă de lângă casă. În depărtare auzeam cântecul ţăranilor, acompaniat de mridangas 13 – 1 şi de talgere.

N-am dormit toată noaptea; m-am rugat fierbinte pentru a-l găsi pe Ram Gopal, yoghinul singuratec.

În zori am plecat spre Ranbajpur. Am trecut prin orezarii călcând pe bolovani sau pe vârfurile ascuţite ale tulpinilor secerate. Rareori întâlneam câte un ţăran care mă anunţa invariabil că nu eram decât „la 3 kilometri de ţel”. După

6 ore când soarele ajunsese la zenit, am început să-mi spun că mă voi găsi mereu la 3 kilometri de Ranbajpur.

Spre mijlocul după amiezii nu vedeam decât câmpii întinse. Soarele, pe un cer fără nori, mă îmbolnăvea. Un om se apropia cu paşi lenţi, şi abia am îndrăznit să-mi formulez eterna întrebare de teamă că voi auzi invariabilul

„la trei kilometri”.

Omul se opri în faţa mea. Mic, slab, n-avea nimic remarcabil, cu excepţia ochilor săi negri extrem de pătrunzători.

„Mă hotărâsem să plec din Ranbajpur, dar intenţia ta era bună, aşa că te-am aşteptat”. El mă ameninţa cu degetul în timp ce eu îl priveam cu gura căscată.

„Eşti atât de nebun încât să crezi că poţi ajunge până la mine fără să fii anunţat?

Profesorul Behari n-avea dreptul să-ţi dea adresa mea!”

Considerând inutilă orice prezentare, am rămas fără voce, dar un pic rănit de această primire. Omul îmi puse o întrebare pe negândite: „Spune-mi, unde crezi că se găseşte Dumnezeu?” „Dar el este în mine şi peste tot!” Probabil că aveam o figură tot atât de surprinsă pe cât mă simţeam eu.

„Omniprezent zici?” Sfântul râse scurt. „În acest caz, de ce nu te-ai plecat ieri în faţa Absolutului simbolizat printr-o piatră, în templul din Tarakeswar 13 – 2?

Pentru a-ţi pedepsi orgoliul ai fost indus în eroare de către trecătorul care nu ştia care este dreapta şi care este stânga, iar astăzi ai petrecut o zi neplăcută!

Îmi plăcea o asemenea perspicacitate la un om în aparenţă atât de lipsit de importanţă. O forţă binefăcătoare emana de la yoghin şi oboseala mea a dispărut pe dată.

„Credinciosul pretinde, în general, că drumul său este singurul posibil”, zise el. „Yoga, care permite descoperirea lui Dumnezeu în străfundurile fiinţei, este calea regală prin excelenţă, aşa ne învăţa Lahiri Mahasaya. Dar, descoperindu-l în sufletul tău, nu vei întârzia să-l vezi peste tot. Un sanctuar, fie el la Tarakeswar, sau în altă parte, este venerat pe drept ca centru al puterii

spirituale”.

Sfântul abandonase atitudinea sa reprobatoare; ochii săi se îndulciseră foarte mult. M-a bătut afectuos pe umăr.

„Tinere yoghin, văd că ai de gând să pleci de la Maestrul tău. El are tot ceea ce ai tu nevoie; trebuie să te întorci la el. Munţii nu pot fi gurul tău”. Ram Gopal a repetat aceleaşi cuvinte pe care le-a spus Sri Yukteswar la ultima noastră întâlnire.

„Nicio lege cosmică mi-i obligă pe Maeştri să-şi aleagă o anumită reşedinţă”. Tovarăşul meu îmi aruncă o privire batjocoritoare: „Himalaya indiană sau tibetană n-are monopolul sfinţilor. Dacă nu poţi găsi ceva în tine prin efort propriu, n-are rost să cauţi acel ceva ducându-ţi corpul de ici colo. De îndată ce credinciosul este gata să meargă până la capătul lumii pentru iluminarea sa spirituală, gurul său apare lângă el.

Am aprobat în tăcere, amintindu-mi ruga mea la ashramul din Benares, urmată de întâlnirea mea cu Sri Yukteswar, în mijlocul mulţimii.

„Ai vreo cămăruţă în care să te poţi retrage în singurătate?” „Da”. Mă gândeam că sfântul trece de la general la particular cu o rapiditate dezarmantă.

„Acolo este grota ta”. Yoghinul îmi aruncă o privire iluminatoare pe care n-am uitat-o niciodată. „Acolo este muntele tău sfânt! Acolo vei găsi împărăţia cerurilor!”

Aceste cuvinte atât de simple m-au vindecat pentru totdeauna de obsesia Himalayei, pe care o aveam încă din copilărie. Astfel, în orezăriile arse de soarele torid, m-am trezit pentru totdeauna din visul zăpezilor eterne.

„Prietene, setea ta de Divin este demnă de laudă. Simt o mare dragoste pentru tine”. Ram Gopal m-a luat de mână şi m-a condus la un cătun curios cu cocioabe şi uşi rustice.

Sfântul m-a invitat să iau loc la umbra platformei de

bambus a căsuţei sale.

Mi-a oferit suc de lămâie îndulcit cu zahăr, apoi s-a aşezat în postura lotusului.

După patru ore, când eu am ieşit din meditaţie, l-am văzut pe înţelept la lumina lunii stând tot nemişcat. Între timp, chiorăiturile stomacului mă avertizau în mod neplăcut că mi-e foame; Ram Gopal s-a apropiat de mine: „Văd că ţi-e foame. Masa va fi gata imediat”.

A aprins focul la maşina de gătit şi în curând mi-a servit orez şi dhal pe frunze de bananier. El a refuzat politicos orice ajutor de-al meu la aceste pregătiri.

Din timpuri străvechi, India se conformează proverbului „Oaspetele este Dumnezeu”, în călătoriile mele ulterioare prin lume am fost încântat să constat că sătenii confirmă cu respect acest obicei; la orăşeni acest simţ este sufocat de supraabundenţa străinilor.

În singurătatea acestui sătuc din junglă, alături de înţelept, agitaţia lumii nu era mai mult decât o amintire. O lumină misterioasă şi blândă umplea încăperea. Direct pe sol, Ram Gopal a întins nişte cuverturi pe care să mă culc; el însuşi s-a aşezat pe o saltea din paie. Transfigurat de magnetismul lui spiritual, am îndrăznit timid: „Maestre, de ce nu-mi dăruieşti o experienţă de samādhi?” „Aş fi fericit să-ţi asigur contactul divin, dar acesta nu este rolul meu”.

Sfântul mă privea cu ochii semi închişi. „Maestrul tău îţi va acorda în curând această experienţă. Corpul tău nu este încă pregătit pentru ea. Aşa cum un bec prea mic nu poate suporta o tensiune mare, la fel nervii tăi nu sunt pregătiţi să permită curgerea curentului cosmic. Dacă acum te-aş cufunda în extazul infinit, ai arde ca şi cum toate celulele corpului tău ar lua foc”. „Tu aştepţi de la mine iluminare”, a continuat gânditor, „în timp ce eu mă întreb – nedemn ce sunt, întrucât am meditat atât de puţin – dacă am reuşit să-L mulţumesc pe Dumnezeu, dacă voi

găsi bunăvoinţă în ochii Lui!” „Domnule, nu L-ai căutat din toată inima timp de ani de zile?” „Eu n-am făcut mult! Behari trebuie să-ţi fi povestit viaţa mea. Douăzeci de ani am meditat într-o grotă retrasă, câte 18 ore pe zi. Apoi, m-am dus într-o cavernă şi mai inaccesibilă, unde am practicat uniunea divină timp de 25 de ani, timp de 20 de ore pe zi. N-aveam nevoie de somn, fiind tot timpul cu Dumnezeu.

Corpul meu găsea în pacea supraconştiinţei o odihnă superioară celei parţiale a stării subconştiente normale.

Muşchii se destind în cursul somnului, dar inima, plămânii, sistemul circulator, nu se odihnesc niciodată. În starea de supraconştiinţă, activitatea organelor interne este suspendată şi acestea sunt încărcate cu energie cosmică.

Datorită acestui procedeu am putut să nu dorm timp de ani de zile. Va veni un timp când nici tu nu vei mai avea nevoie de somn”. „Cum, Maestre, tu care ai meditat atât de mult, nu eşti sigur de favoarea lui Dumnezeu?!” îl priveam stupefiat. „Ce să mai zic atunci de noi ceilalţi, bieţii muritori?” „Nu vezi tu, dragă copile, că Dumnezeu este însăşi Eternitatea? Să pretinzi că L poţi cunoaşte în toată imensitatea Lui, după 45 de ani de meditaţie, este de-a dreptul o necuviinţă! Totuşi Babaji ne asigură că şi un pic de meditaţie ne ocroteşte de chinurile morţii şi ale stărilor de după moarte. Nu-ţi fixa idealul spiritual pe vârful unui mic munte, ci mai degrabă ţinteşte vertical la steaua strălucitoare a perfecţiunii divine! Dacă vei persevera neobosit, vei ajunge la ea”.

Exaltat de această perspectivă l-am rugat să mai adauge câteva lămuriri. El mi-a povestit istoria minunată a primei lui întâlniri cu Babaji 13 – 3, gurul lui Lahiri Mahasaya. Spre miezul nopţii, Ram Gopal recăzu în muţenie şi eu m-am întins pe cuverturi. Deşi închideam

ochii, percepeam în spaţiul din jurul meu fulgere; toată fiinţa mea era un rezervor de Lumină inexprimabilă. Am deschis ochii; aceeaşi splendoare iradia în cameră, devenită o anexă a Infinitului şi saturată de razele imateriale devenite perceptibile pentru ochiul interior.

„De ce nu dormi?” „Maestre, cum aş putea să dorm în prezenţa acestor fulgere izbucnite de peste tot, indiferent dacă am ochii închişi sau deschişi?” „Este o graţie divină să ai această experienţă; radiaţiile spirituale nu se observă uşor”. Sfântul mai adăugă câteva cuvinte afectuoase.

În zori, Ram Gopal mi-a oferit bomboane şi mi-a spus că trebuie să plec.

Îmi părea aşa de rău că-l părăsesc, încât plângeam în hohote.

„Nu te voi lăsa să pleci cu mâinile goale!” El vorbea cu duioşie. „Voi face ceva pentru tine”.

A zâmbit şi m-a privit intens. M-am simţit ţintuit la pământ, pacea a invadat fiinţa mea ca o revărsare binefăcătoare şi, dintr-odată, am fost vindecat de o durere intermitentă în spate, pe care o aveam de ani de zile! Regenerat, scăldat într-un ocean de bucurie senină, am încetat să mai plâng. După ce m-am plecat la picioarele sfântului, m-am afundat în junglă croindu-mi drum până la Tarakeswar.

Odată ajuns în acest oraş, am făcut al doilea pelerinaj la sanctuar, şi m-am plecat cu umilinţă în faţa altarului. Piatra rotundă s-a mărit, în viziunea mea interioară, până când a devenit nişte sfere cosmice; cerc după cerc, zonă după zonă, totul era impregnat cu divinitate.

O oră mai târziu am luat fericit trenul spre Calcutta. Călătoria mea se termina nu în munţii sublimi, ci în „Himalaya” prezenţei Maestrului meu.

— 1: Tobe utilizate în mod obişnuit pentru a

acompania cântecele devoţionale (Kirtan) în timpul procesiunilor şi ceremoniilor religioase.

— 2: „Un om care nu se prosternează în faţa a nimic, nu poate niciodată să-şi poarte propria povară” (Dostoievski, „Posedaţii”).

— 3: Vezi capitolul 35.

CAPITOLUL: 14

Experienţa Conştiinţei Cosmice „Iată-mă, Guruji”. Aerul meu încurcat era mai elocvent decât cuvintele.

„Hai să mergem în bucătărie, să vedem dacă este ceva de mâncare”.

Sri Yukteswar era atât de detaşat, ca şi cum absenţa mea ar fi durat câteva ore şi nu zile.

„Maestre, te-am dezamăgit părăsindu-mi deodată îndatoririle care-mi reveneau; credeam că vei fi supărat pe mine”. „Bineînţeles că nu! Mânia nu provine decât din dorinţe neîmplinite. Eu nu aştept nimic de la nimeni, de aceea acţiunile celorlalţi nu pot fi în opoziţie cu dorinţele mele. Eu nu mă servesc de tine în scopurile mele personale; numai propria ta bucurie mă poate face fericit”. „Maestre, de câte ori n-am auzit vorbindu-se despre dragostea divină; acum este prima dată când am un exemplu concret al ei din partea Sinelui tău sfânt! În lume, chiar şi unui tată îi este greu să-şi ierte fiul care a plecat fără să-i spună, abandonându-şi treburile. Dar tu nu arăţi nici cea mai mică nemulţumire şi totuşi te-am pus într-o mare încurcătură lăsându-mi treburile baltă!”

Ne-am privit cu ochii în lacrimi. Un val de fericire m-a cuprins; eram conştient că Dumnezeu, sub aspectul gurului meu aţâţa focul inimii mele pentru a o umple de iubire cosmică.

Câteva zile mai târziu, am intrat în salonul Maestrului, dar el nu era acolo.

Aveam intenţia să meditez şi nu reuşeam să-mi adun

ideile care se împrăştiau speriate, ca un stol de păsări în faţa vânătorului.

„Mukunda!” Maestrul mă striga dintr-un balcon îndepărtat.

M-am simţit rebel ca şi gândurile mele. „Maestrul îmi spune mereu să meditez”, am gândit eu în sinea mea. „El n-ar trebui să mă deranjeze ştiind cu ce intenţie am intrat în această cameră”.

Maestrul m-a strigat din nou; eu păstram o tăcere încăpăţânată. A treia oară, în vocea Maestrului se simţea un reproş.

„Maestre, tocmai meditam”, am protestat eu.

„Ştiu eu bine cum meditezi tu!”, a strigat gurul meu. „Mintea ta se împrăştie ca frunzele în vânt! Vino încoace!”

Umilit, prins asupra faptului, m-am dus la el cu capul plecat.

„Bietul de tine! Munţii n-ar fi putut să-ţi dea ceea ce doreai tu”. Maestrul vorbea pe un ton calm, consolator. Privirea sa liniştită pătrundea până în profunzimile Infinitului. „Dorinţa inimii tale va fi îndeplinită!”

Sri Yukteswar vorbea rareori în parabole; eram încurcat. M-a lovit uşor în zona pieptului, puţin deasupra inimii.

Corpul meu părea împietrit; aerul ieşi din plămâni ca şi cum ar fi fost aspirat de un sorb uriaş. Suflet şi spirit, smulse din aşezarea lor spaţială, ţâşneau prin fiecare por ca un fluid luminos. Îmi simţeam corpul ca şi cum ar fi fost mort; deşi conştiinţa mea intensă nu mai fusese niciodată atât de vie. Sentimentul identităţii nu mai era limitat la corp, ci îmbrăţişa atomii înconjurători. Oamenii din străzile îndepărtate păreau să traverseze încet propria mea periferie. Vedeam rădăcinile plantelor şi arborilor în solul devenit transparent pentru mine şi urmăream circulaţia intensă a sevei lor.

Toate împrejurimile îmi apăreau în faţa ochilor. Câmpul meu vizual, devenit global, îmi permitea să cuprind totul dintr-o privire. În spatele meu, am văzut oameni care coborau pe strada Rai Ghat şi am observat o vacă albă care se apropia lent; ea a ajuns la uşa ashramului, intrând astfel în câmpul meu vizual obişnuit. După ce a intrat pe uşă continuam s-o văd foarte clar prin pereţii de cărămidă.

În câmpul viziunii mele globale, obiectele vibrau şi pâlpâiau, ca nişte imagini cinematografice. Corpul meu, cel al Maestrului, stâlpii curţii, mobila, tavanul, copacii şi razele soarelui se agitau din ce în ce mai mult, până la a se topi într-un singur ocean de valuri luminescente, aşa cum se dizolvă zahărul în apa în care a fost pus. Lumina unificatoare alterna cu materializarea formelor, aceste metamorfoze revelând legea cauzei şi efectului în creaţie.

O bucurie oceanică a ajuns pe ţărmul calm şi nelimitat al sufletului meu.

Am înţeles că spiritul lui Dumnezeu este fericire inepuizabilă, corpul Său fiind ţesut dintr-o infinitate de raze. O aureolă splendidă a izvorât din străfundurile fiinţei mele, amplificându-se şi înglobând oraşe, continente, pământul, soarele, constelaţiile, aglomerările stelare, până la ultimele galaxii. Întregul Cosmos, iluminat ca un oraş pe care îl întrevezi noaptea în depărtare, iradia în fiinţa mea nelimitată. Lumina strălucitoare de dincolo de contururile nete ale obiectelor se degrada uşor la marginea extremă a viziunii mele, dar eu percepeam încă şi mai departe o radiaţie nematerială, egală, cu strălucire uniformă; o lumină ceva mai grosieră forma imaginile planetelor.

Divinul fascicol de lumină care izvora din Sursa eternă, ţesând galaxiile, era transfigurat în aure inefabile de o splendoare inexprimabilă. Iar şi iar am văzut razele creatoare condensându-se în constelaţii şi transformându-

se în limbi de flăcări translucide. Miriade de lumi curgeau într-un ritm alternant, într-un halou diafan; întregul firmament nu mai forma decât o singură vâlvătaie.

Am ştiut că centrul acestei bolţi cereşti se localiza într-un centru de percepţie intuitivă în inima mea. Atâta splendoare radia din celulele mele, pătrunzând în structura intimă a Universului! Amrita fericirii, nectarul nemuririi curgea în mine ca argintul viu. Auzeam vocea creatoare a lui Dumnezeu reverberând în sunetul AUM 14 – 1, vibraţia motorului cosmic.

Deodată suflul îmi reveni în plămâni. Cu o nemulţumire aproape de nesuportat, mi-am dat seama că imensitatea mea cosmică dispăruse. Din nou eram limitat la umilitoarea închisoare a corpului, cu care Spiritul nu se poate acomoda decât de nevoie. Copil neascultător, eu am fugit din locuinţa mea cosmică pentru a mă închide în îngustimea microcosmosului.

Gurul meu stătea în picioare nemişcat în faţa mea; am făcut o mişcare pentru a mă prosterna la picioarele sale sfinte, recunoscător pentru experienţa conştiinţei cosmice pe care mi-a dăruit-o, experienţă ce o căutasem cu asiduitate atât de mult timp. M-a oprit şi mi-a spus calm: „Nu trebuie să te îmbeţi prea mult de extaz! mai ai încă atâtea de făcut în această lume. Hai să măturăm balconul; apoi vom merge să ne plimbăm pe malul Gangelui”.

Am luat o mătură; am înţeles că Maestrul mă învăţa secretele unei vieţi echilibrate. Sufletul trebuie să fie deasupra abisurilor cosmice în timp ce corpul îndeplineşte îndatoririle zilnice. Mai târziu, când am plecat la plimbare, simţeam o încântare de nedescris. Am văzut cele două corpuri ale noastre ca pe două forme astrale alunecând pe stradă de-a lungul fluviului, a cărui esenţă era lumină pură.

„Spiritul lui Dumnezeu susţine activ orice formă şi

orice substanţă din Univers; în acelaşi timp El este transcendental şi distant în vidul necreat, dincolo de lumile fenomenelor vibratorii 14 – 2”, a explicat Maestrul. Sfinţii care îşi realizează Sinele pe pământ trăiesc o dublă existenţă similară. Împlinindu-şi conştiincioşi obligaţiile terestre, ei rămân totuşi cufundaţi într-o stare interioară de beatitudine. Domnul a creat toţi oamenii plecând de la bucuria infinită a fiinţei Sale. Deşi legate dureros de corp, sufletele formate după chipul Lui Dumnezeu sunt făcute să scape de lanţul simţurilor şi să se unească cu El”.

Mi-a folosit foarte mult viziunea mea cosmică. Lucrând zilnic la liniştirea gândurilor mele, am putut să mă sustrag convingerii iluzorii că trupul meu este o masă de carne şi oase, străpungând astfel scoarţa dură a materiei. Am văzut că suflul şi mintea sunt ca nişte furtuni care ridică continuu valuri de forme materiale: pământ, cer, fiinţe umane, animale, plante, păsări şi copaci pe suprafaţa oceanului de Lumină. Nu poţi percepe Infinitul ca Lumină Unică decât în momentele de linişte mentală. Ori de câte ori reuşeam să liniştesc aceste două furtuni naturale, valurile creaţiei se resorbeau în liniştea unei vaste mări luminoase; astfel valurile oceanului se dizolvă pentru a deveni una cu el, atunci când furtuna se potoleşte.

Un Maestru acordă experienţa conştiinţei cosmice de îndată ce discipolul, prin meditaţie, şi-a fortificat suficient mintea pentru a o face capabilă să suporte aceste vaste orizonturi. Simpla bunăvoinţă intelectuală, lărgimea vederilor, nu sunt suficiente. Numai dilatarea adecvată a conştiinţei printr-o practică asiduă a sistemului yoga şi a devoţiunii (bhakti) permit pregătirea spiritului pentru a suporta lovitura eliberatoare a Omniprezenţei. Orice adept sincer ajunge aici inevitabil; ardoarea aspiraţiei sale îl împinge irezistibil spre Viziunea Cosmică a lui Dumnezeu.

După mulţi ani am scris poemul „Samādhi”, destinat să pună în lumină gloria acestei stări cosmice: Întunericul şi lumina s-au stins amândouă, Aripile întristării s-au evaporat, Bucuriile efemere au fugit ca nişte iuţi corăbii, Mirajul simţurilor nu mai există acum pentru mine.

Boală sau sănătate, ură, iubire sau moarte, Umbre deşarte pe ecranul dualităţii – toate acestea nu mai sunt.

Sarcasmul, hohotele de râs, vârtejurile de melancolie, S-au topit într-un singur ocean preafericit.

Meditaţia, această baghetă magică, A liniştit furtuna iluziei maya.

Universul, vis uitat, aşteaptă din subconştient, Gata să-mi invadeze nou-trezita memorie divină.

Trăiesc fără umbra cosmică, Ea nu mai există, dincolo de regretul meu vag; Aşa cum marea există fără valuri, Dar ele nu respiră fără mare.

Vise, veghe, somnul profund, Trecutul, prezentul şi viitorul, nu sunt pentru mine Decât un etern prezent: Eu, Eu, pretutindeni.

Planetele, stelele, galaxiile sau Pământul, Mii de cratere în flăcări, cataclisme seismice Creuzete gigantice ale creaţiei!

Gheţari de raze cosmice, fluxuri incandescente de electroni.

Gânduri ale tuturor oamenilor, trecute, prezente sau viitoare, Fiece fir de iarbă, eu însumi, întreaga omenire Fiece particulă de pulbere cosmică, Mânia, lăcomia, binele, răul, mântuirea, ispita, Le-am înghiţit, le-am transmutat într-un vast ocean – sânge al Fiinţei mele infinit dilatate!

O bucurie extatică, născută din meditaţie, Îmi orbeşte ochii înecaţi în lacrimi, izbucneşte în flăcări nemuritoare de fericire, Topindu-mi lacrimile, ţesuturile, toată fiinţa.

Tu eşti eu, eu sunt Tu!

Cunoaşterea, Cunoscătorul, Cunoscutul nu sunt decât un Unic Tot!

Exaltare calmă, neîntreruptă, din eternitate, pace mereu proaspătă!

SAMĀDHI, beatitudine dincolo de orice imaginaţie!

Tu nu eşti o stare inconştientă, Palid produs al unui cloroform mental; Tu mi-ai lărgit, o SAMĀDHI, câmpul conştiinţei Dincolo de limitele corpului meu muritor, Până la ultimele frontiere ale Eternului!

Acolo Eu, Oceanul Cosmic, Contemplu micul ego plutind în Mine.

Rândunica, fiecare grăunte de nisip, ele nu scapă vederii Mele.

Întreg spaţiul pluteşte ca un iceberg în marea Mea minte.

Container colosal, Eu, alcătuit din toate lucrurile.

Din meditaţia dată de guru, profundă, prelungită, însetată Soseşte acest SAMĀDHI ceresc.

Aud murmurul ultimilor atomi, Pământul întunecat, munţii, valurile – toate devin fluide.

Mările se evaporă ca nebuloase cosmice!

AUM suflă deasupra aburilor îndepărtându-le vălurile; Oceanul se revelează ca electroni luminoşi, şi, deodată, sunetul tobei cosmice, Transformă lumina fizică în Lumina eternă, A beatitudinii care pătrunde totul.

M-am născut din bucurie, trăiesc în bucurie, mă dizolv în ea Ocean mental, beau valurile creaţiei.

Patru văluri: solidul, lichidul, vaporii, lumina, Se ridică.

Eu însumi sunt una cu Marele Eu.

Adio, efemere umbre ale amintirii muritoare.

Cerul spiritului meu este imaculat, Fie deasupra, dedesubtul sau înaintea mea.

Nu mai formez decât o singură rază cu eternitatea.

Bucuria mea, uşoară ca un balon, a străpuns norii, Iată-mă devenit însuşi Oceanul Bucuriei!

Sri Yukteswar m-a învăţat cum să rechem viziunea cosmică la voinţă şi de asemenea cum să o transmit altora, atunci când aceştia vor avea canalele intuitive suficient de dezvoltate pentru a o putea primi. Luni de zile, după această primă dată, intram în starea de uniune extatică, înţelegând în fiecare zi de ce Upanishad-ele afirmă că Dumnezeu este rasa, „cel mai savuros”. Totuşi, într-o zi l-am întrebat pe Maestru: „Aş vrea să ştiu, Maestre când îl voi găsi pe Dumnezeu?” „Dar L-ai găsit deja!” „Nu Maestre, nu cred asta!”

Gurul meu surâse: „Sunt sigur că nu te aşteptai să vezi un personaj venerabil aşezat pe un tron în vreun colţ liniştit al cosmosului! Tu-ţi imaginai, cred, că posesiunea puterilor miraculoase îţi dovedeşte că l-ai atins pe Dumnezeu.

Poţi fi stăpân al Universului şi totuşi să nu-L poţi simţi! Progresul spiritual nu se măsoară prin manifestarea unor posibilităţi de ordin material, ci prin fericirea profundă pe care o simţi în timpul meditaţiei.

Fericirea care se reînnoieşte continuu este Dumnezeu. El este inepuizabil.

Continuând să meditezi, peste ani, vei vedea că El te va seduce cu o ingeniozitate infinită. Credincioşii care, ca şi tine, au găsit calea care duce la El, nu L-ar schimba pentru nimic în lume; El este seducător, dincolo de orice comparaţie.

Cât de repede ne plictisim de plăcerile terestre! Dorinţa de lucruri materiale este infinită, satisfacţia efemeră; omul urmăreşte un ţel după altul. Acel «altceva» pe care îl caută şi care aparent se ascunde percepţiei, este Dumnezeu, singurul care poate asigura o fericire

inepuizabilă.

Aspiraţiile umane ne smulg din Raiul dinlăuntrul nostru; ele au ca obiect mirajele plăcerilor, umbre ale fericirii spirituale. Numai meditaţia divină este singura care permite regăsirea rapidă a paradisului pierdut. Dumnezeu fiind Noul Reînnoit Mereu în mod imprevizibil, nu te plictiseşti niciodată de el. Te poţi sătura de fericirea diversificată încontinuu pretutindeni în eternitate?” „Acum înţeleg, domnule, de ce sfinţii îl numesc pe Dumnezeu: Insondabil.

O viaţă eternă nu este de ajuns pentru a-L cunoaşte”. „Este adevărat; dar El ne este cu toate acestea foarte apropiat. Când, prin Kriya Yoga, spiritul se eliberează de sclavia simţurilor, meditaţia îţi furnizează o dublă dovadă a existenţei lui Dumnezeu. Mai întâi, o fericire care renaşte neîncetat pledează în favoarea existenţei Sale, pătrunzând până în ultimii noştri atomi; apoi, în cursul meditaţiei, găseşti instantaneu directivele sale, răspunsurile Sale adecvate la toate dificultăţile”. „Guruji, mi-ai risipit îndoiala!” Am zâmbit recunoscător. „Acum văd că l-am găsit pe Dumnezeu, căci de fiecare dată când bucuria meditaţiei mi-a revenit din subconştient în orele mele de muncă, am fost împins, într-un mod subtil, să adopt conduita potrivită în toate, până în cele mai mici detalii”. „Viaţa omenească se scurge în suferinţă cât timp n-ai învăţat să rezonezi cu Voinţa Divină şi cu buna purtare pe care ne-o dictează ea şi care derutează adesea inteligenţa egoistă”, spuse Maestrul. „Numai Dumnezeu dă sfaturi infailibile; cine altcineva poartă povara Cosmosului?”

— 1: „La început a fost Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu”. IOAN, 1.1

— 2: „Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului”.

(IOAN, 5.22) „Nimeni n-a văzut vreodată pe

Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (IOAN, 1.18) „Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine, va face şi el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele şi mai mari decât acestea, pentru că Eu mă duc la Tatăl”.

(IOAN, 14.12); „Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în numele Meu, vă va învăţa toate lucrurile şi vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu”. (IOAN, 14.26).

Aceste cuvinte ale Evangheliei se referă la tripla natură a lui Dumnezeu: Tatăl, Fiul, Sfântul Duh (Sat, Tat şi Aum ale scripturilor Indiei). Dumnezeu Tatăl este Absolutul Nemanifestat, existând dincolo de lumile vibraţiilor. Dumnezeu Fiul este Conştiinţa Christică (Brahma sau Kutastha Chaitanya) existând în interiorul creaţiei vibratorii; această Conştiinţă Christică este „singura zămislită”, adică singura reflectare a Infinitului Necreat. Manifestarea exterioară a Conştiinţei Christice omniprezente, „martorul” ei (APOCALIPSA, 3.14), este AUM – Cuvântul sau Sfântul Duh: puterea divină creatoare invizibilă, unica forţă cauzală şi energică care susţine creaţia prin vibraţie. AUM, Mângâietorul, este auzit în cursul meditaţiei „învăţându-ne toate lucrurile”, revelându-ne Adevărul ultim.

CAPITOLUL: 15

Furtul conopidei „Maestre, un cadou pentru tine! Şase conopide mari pe care le-am plantat cu propriile mele mâini şi pe care le-am îngrijit cu o dragoste maternă”. Cu un gest ceremonios, i-am oferit coşul cu legume.

„Îţi mulţumesc”, zise Maestrul cu căldură. „Păstrează-le în camera ta, voi avea nevoie de ele mâine, pentru un prânz special”.

Tocmai sosisem la Puri 15 – 1 pentru a-mi petrece vacanţa mare alături de gurul meu, la ashramul său de pe

ţărmul mării. Construită de către Maestru şi discipolii săi, această clădire cu două etaje, cu aspect plăcut, dădea spre Golful Bengal.

M-am trezit dimineaţă devreme, înviorat de briza salină a mării şi de farmecul locurilor. Am auzit vocea melodioasă a Maestrului strigându-mă; am ascuns sub pat preţioasele mele conopide: „Hai să facem o plimbare pe malul golfului!” Maestrul porni înainte; cei câţiva discipoli care îl însoţeam formam un grup foarte împrăştiat. Guru ne-a observat cu un ochi uşor critic.

„Când confraţii noştri occidentali se plimbă împreună, merg în general în grup compact. Haideţi, mergeţi pe două rânduri şi ţineţi ritmul paşilor!” Maestrul ne-a supravegheat în timp ce îi executam instrucţiunile, apoi începu să fredoneze un cântec de marş. Nu puteam decât să admir uşurinţa cu care Maestrul ţinea pasul cu tinerii săi elevi.

„Stop!” Ochii gurului îi căutau pe ai mei. „Te-ai gândit să încui cu cheia uşa din spatele ashramului?”

ASHRAM-UL GURU-LUI MEU DE LA MALUL MĂRII, LA PURI Permanent veneau vizitatori din lumea largă în liniştea ashram-ului. Uni învăţaţi se aşteptau să întâlnească un ortodox religios. Un zâmbet arogant sau o scurtă privire amuzată îngăduitoare îi trăda uneori pe noi veniţi care nu se aşteptau la nimic mai mult decât câteva platitudini pioase. Totuşi, regretau când venea ora plecări, deoarece căpătaseră convingerea că Sri Yukteshwar dovedise o pătrundere exactă în domeniul lor specializat de cunoaştere.

Gurul meu avea mereu tineri discipoli rezidenţi în ashram. Le dirija minţile şi vieţile cu grijă, conform sensului etimologic al cuvântului „discipol”.

„Cred că da, domnule!”

Sri Yukteswar a tăcut câteva momente, cu un surâs în

colţul gurii. „Nu, ai uitat”, zise el în sfârşit. „Contemplaţia divină nu poate servi drept scuză pentru a neglija obligaţiile obşteşti. Ai uitat de sarcina de a veghea asupra ashramului şi vei fi pedepsit pentru aceasta”.

Am crezut că glumea când a adăugat: „Din cele 6 conopide ale tale nu vor mai rămâne în curând decât 5!”

La ordinul Maestrului am făcut cale-ntoarsă şi în curând am văzut ashramul.

„Aşteaptă un pic, Mukunda; priveşte în depărtare, drumul din stânga ashramului. Un om va sosi acolo; el va fi instrumentul pedepsirii tale!”

Mi-am ascuns nedumerirea provocată de aceste cuvinte. În curând pe drum apăru un ţăran; dansând într-un mod comic îşi balansa braţele foarte caraghios.

Foarte curios, mijeam ochii la acest spectacol comic. Când omul a ajuns într-un loc de unde nu mai putea fi văzut de noi, Sri Yukteswar spuse: „Acum el se va întoarce”.

Într-adevăr, ţăranul a schimbat direcţia din nou spre ashram. După ce a traversat un teren nisipos, el a intrat în incintă pe uşa din dos, care era descuiată, aşa cum spusese gurul meu. Omul n-a întârziat să iasă, având în braţe una din preţioasele mele conopide. Acum mersul său era drept, plin de mândrie, ca şi cum ar fi făcut o faptă vitejească.

Farsa stupidă a cărei victimă eram nu m-a zăpăcit atât de mult încât să mă împiedice să alerg în urmărirea hoţului. Mă găseam la jumătatea distanţei când Maestrul m-a strigat râzând din toată inima.

„Acest biet nebun visa la o conopidă”, a explicat el între două hohote de râs.

„M-am gândit că ar fi o idee bună ca el să ia una dintr-ale tale atât de prost păzite!”

M-am repezit în camera mea, pentru a descoperi că

hoţul, desigur posedat de mania legumelor, nu se atinsese nici de inelele mele de aur, nici de ceas, nici de banii care erau aruncaţi pe pat. În loc de toate acestea, el se băgase sub pat unde, complet ascunse ochilor nepreveniţi, una din conopidele mele îi stârnise lăcomia.

Seara, l-am rugat pe Maestru să-mi explice acest fenomen surprinzător.

El a dat din cap. „Îl vei înţelege într-o bună zi; ştiinţa va descoperi peste puţin timp unele din aceste legi ascunse”.

Când, mai târziu, lumea uimită a descoperit minunea radioului, mi-am amintit cuvintele Maestrului. Vechile concepţii despre timp şi spaţiu erau răsturnate; niciun cămin nu era atât de impenetrabil încât Radio Londra sau Calcutta să nu poată intra acolo. Dovada indiscutabilă a unui aspect al omniprezenţei umane era la îndemâna creierului celui mai obtuz.

O analogie cu radioul permite o înţelegere mai bună a incidentului cu conopida. Sri Yukteswar era un sui-generis post de emisie recepţie (radio).

Gândul nu este altceva decât o vibraţie foarte subtilă care se propagă în eter. Aşa cum un post de radio captează o anume bucată muzicală dintre mii de programe similare emise din toate colţurile lumii, la fel gurul meu captase gândul acelui ţăran care poftea să mănânce o conopidă – dintre milioanele de gânduri emise de minţile umane din lume 15 – 2. În timpul drumului nostru spre golf Maestrul şi-a dat seama imediat de dorinţa modestă formulată de ţăran şi a găsit modalitatea de a i-o împlini! Ochiul divin al lui Sri Yukteswar văzuse omul care dansa pe stradă mai înainte ca acesta să devină vizibil ochilor discipolilor. Neglijenţa mea de a închide uşa ashramului îi dăduse Maestrului o ocazie convenabilă pentru a mă priva de una din preţioasele mele legume. După ce a jucat rolul de

receptor, Sri Yukteswar se transformase, prin forţa voinţei sale, în emiţător şi, în această calitate, spiritul său l-a dirijat cu succes pe ţăran să se întoarcă din drum pentru a lua o conopidă din camera mea.

Intuiţia 15 – 3 este îndrumătorul sufletului şi se manifestă în mod natural la om în momentele în care mentalul său este calm. Fiecare a putut constata că ajunge uneori fie să ghicească gândurile altuia, fie să le transmită pe ale sale unui interlocutor.

Mintea umană eliberată de perturbaţiile sau „paraziţii” agitaţiei mentale poate să-şi asume toate funcţiile unui aparat de radio emisie-recepţie perfecţionat: să emită sau să recepţioneze gândurile, să le elimine pe cele care sunt indezirabile. Aşa cum puterea unui post de radio depinde de cea a curentului electric pe care-l utilizează, cea a radioului uman depinde de forţa voinţei individuale.

Vibraţiile oricărui gând emis rămân etern în cosmos. Prin intermediul unei profunde concentrări, Maestrul poate capta orice gând emis de o fiinţă ce populează sau a populat vreodată pământul. Gândurile sunt universale, nu individuale; un adevăr nu este creat, ci perceput. Gândurile greşite ale omului rezultă din imperfecţiunea discernământului său. Ţelul ştiinţei yoga este de a calma mintea, pentru ca fiinţa umană să poată oglindi viziunea divină asupra lumii.

Radioul şi televiziunea pot pune la dispoziţia mulţimii cuvintele şi gesturile unor persoane îndepărtate ca timp şi spaţiu; astfel chiar şi ştiinţa pare să demonstreze că omul nu se reduce la un corp situat într-un anumit punct al spaţiului, ci că el este un spirit omniprezent, iar bietul nostru ego încearcă zadarnic să-l eclipseze în mod sălbatic.

„Fenomenele ce în prezent le considerăm stranii, pline de mister, aparent imposibile, vor fi demonstrate

ştiinţific în viitor şi nu ne vor mai surprinde, aşa cum nu ne mai uimeşte ceea ce ştiinţa ne-a învăţat în secolul trecut”, scrie Charles Robert Richet, laureat al premiului Nobel pentru fiziologie. „Se presupune că fenomenele pe care acum le acceptam fără cea mai mică surprindere nu stârnesc uimirea noastră deoarece sunt înţelese. Dar de fapt nu este aşa. Dacă nu ne surprind, nu este din cauză că ele sunt înţelese, ci pentru că ele ne sunt familiare; căci dacă ceea ce nu este înţeles ar trebui să ne surprindă, atunci ar trebui să trăim o permanentă stare de uimire – căderea unei pietre aruncate în aer, ghinda care devine un stejar, mercurul care se dilată atunci când este încălzit, fierul atras de magnet, fosforul care arde când este frecat. Ştiinţa zilelor noastre încă este superficială, evoluţia ei în o sută de ani de acum încolo va depăşi cele mai îndrăzneţe anticipaţii. Acele adevăruri uimitoare pe care descendenţii noştri le vor descoperi se găsesc chiar şi acum în preajma noastră, sărindu-ne în ochi, ca să spunem aşa; şi totuşi noi nu le observăm. Dar nu este suficient să afirmăm că nu le vedem; noi nu dorim să le vedem, căci imediat ce apare un fapt neaşteptat şi nefamiliar, încercăm să-l încadrăm în şabloanele ştiute ale cunoaşterii acceptate şi suntem indignaţi dacă cineva îndrăzneşte să experimenteze mai departe, suplimentar”.

La câteva zile după întâmplarea cu conopida, a avut loc un alt incident comic. S-a pierdut o lampă cu petrol. Fiind conştient de omniştiinţa gurului meu, mi-am zis că pentru el ar fi un joc de copii să regăsească această lampă.

Maestrul mi-a ghicit gândurile. El i-a interogat pe toţi membrii ashramului cu o gravitate exagerată. Un tânăr discipol a mărturisit că a folosit-o pentru a se duce la fântâna din fundul curţii.

Solemn, Sri Yukteswar a dat acest sfat: „Căutaţi lampa în apropierea fântânii!”

M-am repezit spre locul indicat; nici urmă de lampă! Abătut, am revenit la gurul meu, care râdea în hohote, fără să-i pese de dezamăgirea mea.

„De ce vrei să regăsesc această lampă? Eu nu sunt ghicitor!” mi-a spus el citindu-mi gândurile. Şi apoi adăugă cu ochii strălucind: „Nu sunt nici măcar un bun Sherlock Holmes!”

Atunci mi-am dat seama că Maestrul nu-şi manifesta niciodată puterile când era pus la încercare sau pentru vreun alt scop neînsemnat.

Câteva săptămâni mai târziu, Sri Yukteswar proiecta organizarea unei procesiuni religioase. Eu aveam ca sarcină să-i conduc pe discipoli în oraş şi pe plaja de la Puri. Au venit şi zorii zilei solemne; era o căldură extraordinară.

„Guruji, cum să mergem cu picioarele goale pe nisipul încins?” am întrebat eu disperat.

„Îţi voi încredinţa un secret”, a răspuns guru. „Domnul va trimite o umbrelă de nori şi vă veţi plimba confortabil”.

Bucuros, m-am apucat să organizez ceremonia. Grupul nostru a părăsit ashramul, purtând steagul Sat-Sanga 15 – 4. Desenat de către Maestru, acesta arbora simbolul ochiului unic al intuiţiei divine 15 – 5.

De-abia am părăsit ashramul şi colţul de cer de deasupra noastră s-a acoperit de nori, ca prin farmec. În mijlocul strigătelor pline de uimire izbucnite din toate gurile, o briză uşoară răcorea străzile şi nisipul fierbinte. Timp de două ore, cât a durat procesiunea, au căzut chiar şi picuri de ploaie. În momentul în care am reintrat în ashram, ploaia şi norii au dispărut fără urmă.

„Vezi că Dumnezeu ne apără”, a replicat Maestrul atunci când mi-am exprimt recunoştinţa. „Domnul se milostiveşte de toată lumea. Aşa cum, la ruga mea, El a

trimis ploaia, el împlineşte orice dorinţă sinceră a celor care îl iubesc, dar oamenii rareori îşi dau seama cât de des le împlineşte Dumnezeu rugăminţile.

El nu ascultă doar un număr mic de privilegiaţi, ci pe toţi cei care îl roagă din toată inima. Oamenii ar trebui să aibă o încredere oarbă în bunătatea şi dragostea Tatălui Omniprezent 15 – 6”.

Sri Yukteshwar Sri Yukteswar a sprijinit patru festivaluri anuale ale echinocţiilor şi solstiţiilor, la care au venit numeroşi discipoli din toate colţurile ţării. Solstiţiul de iarnă a fost celebrat la Serampore; acesta a fost primul la care am asistat şi la care am trăit o stare permanentă de beatitudine.

Festivităţile au început dimineaţa, cu o procesiune care a parcurs, cu picioarele goale, străzile oraşului. Vocile a sute de discipoli se uneau într-un cântec religios; muzicanţii cântau din fluiere şi khol kartal (tobe şi talgere). Mulţimea entuziastă punea flori la picioarele noastre, bucuroasă să ne poată auzi chemând numele Domnului într-un cor răsunător care o făcea să uite de ocupaţiile zilnice. Lunga procesiune a intrat în curtea ashramului, unde l-am înconjurat pe gurul nostru, în timp ce de la balcoanele de sus ni se aruncau petale de flori.

Mulţi vizitatori urcau la etaj unde li se oferea budincă de channa şi portocale. Mi-am croit drum spre un grup de discipoli care azi îndeplineau funcţia de bucătari.

Pentru o mulţime atât de mare, preparatele se făceau afară în nişte şoproane mari. Focul de lemne din sobele de cărămidă improvizate scotea un fum înţepător, pe care însă îl suportam bucuroşi. În India, solemnităţile religioase nu sunt considerate niciodată nişte corvezi; fiecare face ceea ce poate oferind bani, orez, legume, sau o mână de ajutor.

Maestrul n-a întârziat să ni se alăture, supraveghind pregătirile pentru ceremonie.

Neobosit, el rivaliza în ardoare cu tinerii cei mai zeloşi.

La etajul doi cânta un cor (sankirtan) acompaniat de un armoniu şi de tobă. Sri Yukteswar asculta cu atenţia unui mare cunoscător: avea un simţ muzical perfect.

„Cântă fals!” a concluzionat el. Părăsindu-i pe bucătari s-a dus la artişti. Melodia a răsunat din nou, corect de astă dată.

Sama Veda conţine scrierile cele mai vechi din lume despre ştiinţa muzicală. În India muzica este considerată o artă divină, la fel ca şi pictura şi teatrul. Brahma, Vishnu şi Shiva, eterna trinitate, au fost primii muzicieni. În Scripturi, Shiva sub aspectul săuu de Nătărăja, Dansatorul Cosmic, elaborează nuanţele infinite ale ritmului în procesul creaţiei, conservării şi distrugerii universale, în timp ce Brahma şi Vishnu creează şi menţin ritmul: Brahma sună din talgere şi Vishnu bate la toba sfântă (mridanga). În arta hindusă, Krishna, încarnarea lui Vishnu, este mereu figurat cu un fluier ale cărui acorduri trezesc sufletele din visul mayaei, iluzia cosmică, chemându-le la locuinţa lor eternă. Saraswati, zeiţa înţelepciunii, este reprezentată cântând la „vina”, mama tuturor instrumentelor cu coarde.

Piatra de temelie a muzicii hinduse este constituită de ragas, sau scări muzicale fixe. Cele şase ragas de bază se subdivid în 126 de raginis (soţii) şi purtas (fii).

Fiecare raga conţine minim cinci note: una fundamentală (vadi sau regele), una secundară (samavadi sau primul-ministru), note accesorii (anuvadi, servitorii) şi una disonantă (vivadi, inamicul).

Fiecare din cele şase ragas fundamentale are corespondenţe cu o anumită oră a zilei şi cu anumite anotimpuri, sau cu o anumită divinitate tutelară care dă o putere determinată. Astfel: (1) Hindole Raga se cântă în

zori, primăvara, pentru a trezi sentimentul iubirii universale; (2) Deepaka Raga se cântă în serile de vară trezind compasiunea; (3) Megha Raga se cântă la prânz în sezonul ploios trezind curajul; (4) Bhairava Raga este cântată în dimineţile de august, septembrie, octombrie, pentru a obţine calmul şi liniştea; (5) Sri Raga este rezervată zilelor de toamnă, pentru a atinge iubirea pură; (6) Malkounsa Raga se cântă iarna, la miezul nopţii şi exprimă vitejia.

Înţelepţii din antichitate au descoperit aceste legi ale acordului între om şi natură prin sunet. Cum natura este o obiectivare a lui AUM, Sunetul Primordial sau Cuvântul Vibraţie, omul ajunge să ia sub controlul său toată manifestarea prin utilizarea anumitor mantre sau psalmi 15 – 7. Documente istorice relatează despre remarcabilele puteri ale muzicianului Miyan Tan Sen, de la curtea lui Akbar cel Mare din secolul XVI. Atunci când împăratul i-a poruncit să cânte o raga nocturnă în miezul zilei, Tan Sen a intonat o mantra şi, instantaneu, în palat s-a făcut întuneric.

Muzica hindusă divizează octava în 22 śrutis sau jumătăţi de ton. Aceste intervale microtonice permit exprimarea celor mai delicate nuanţe muzicale, inaccesibile gamei occidentale cu 12 semitonuri. În mitologia hindusă, fiecăreia dintre cele şapte note fundamentale ale octavei i se asociază o culoare şi un strigăt natural de pasăre sau de animal: Do = verde şi păun, Re = roşu şi ciocârlie, Mi = galben-auriu şi capră, Fa = alb-crem şi bâtlan, Sol = negru şi privighetoare, La = galben şi cal, şi = combinaţia tuturor culorilor şi elefant.

Spre deosebire de muzica occidentală, care are trei tipuri de game, scări – majoră, minoră armonică şi minoră melodică – hinduşii disting 72 thata sau scări.

Muzicantul are libertatea de a improviza la infinit pe

melodiile tradiţionale sau raga; el se inspiră din sentiment, din nuanţa afectivă a temei considerate şi improvizează în funcţie de talentul său. Muzicantul hindus nu citeşte notele; de fiecare dată când cântă el îmbracă din nou osatura raga, limitându-se adesea la o singură secvenţă muzicală, pe care o accentuează prin repetiţia tuturor variaţiilor sale ritmice şi microtonice subtile. Printre compozitorii occidentali, Bach a înţeles forţa care emană din repetarea în sute de maniere subtile a unor sunete puţin diferenţiate.

Literatura veche sanscrită descrie 120 de talas, sau măsuri. Bharata, fondatorul tradiţional al muzicii hinduse, a recunoscut 32 feluri de tala în cântecul ciocârliei.

Tala, sau ritmul, are ca bază mişcările omului: cei doi timpi ai mersului; cei trei timpi ai respiraţiei în somn, unde inspiraţia este dublul expiraţiei. India a recunoscut mereu vocea umană ca fiind instrumentul sonor perfect; muzica hindusă se limitează, în consecinţă, în linii mari, la ambitusul celor trei octave ale vocii. Pentru acelaşi motiv este accentuată melodia (relaţia dintre notele succesive) şi nu armonia (relaţia dintre notele simultane).

Ţelul mai profund al muzicienilor înţelepţi, rishis, este unirea cântăreţului cu Cântecul Cosmic, ce poate fi auzit prin trezirea centrilor energetici din coloana vertebrală (chakre, lotuşi astrali). Muzica hindusă este o artă subiectivă, spirituală, individualistă, care nu caută strălucirea exterioară, ci fuziunea cu Sinele Suprem. Toate imnurile ceremoniale din India au fost compuse de adoratorii lui Dumnezeu. Termenul sanscrit bhagavathar, muzician, înseamnă: „cel care cântă imnuri lui Dumnezeu”. Sankirtan sau ansamblul muzical, constituie o formă efectivă de yoga, de disciplină spirituală, necesitând concentrare profundă, absorbţia gândirii în sunetul fundamental. Fiind el însuşi o expresie a Cuvântului

Creator, sunetul acţionează asupra omului într-un mod direct, irezistibil, oferindu-i o cale de a-şi reaminti originea sa divină.

În acea zi solemnă, sankirtanul răsuna de la etajul doi până şi în bucătăriile improvizate, în jurul oalelor care fierbeau. Noi fredonam veseli refrenele, bătând tactul cu palmele.

Până seara servisem khichuri, legume condimentate şi budincă cu orez, la sute de vizitatori. Apoi am întins cuverturi de bumbac în curte şi toată lumea s-a aşezat sub cerul liber pentru a asculta cu atenţie discursul lui Sri Yukteswar, referitor la Kriya Yoga şi la necesitatea dobândirii unei vieţi demne şi liniştite, printr-un regim alimentar simplu şi exerciţii regulate.

Un grup de discipoli foarte tineri au cântat apoi imnuri sacre; reuniunea s-a încheiat cu un sankirtan. De la 10 la 12 noaptea, membrii ashramului au spălat vasele şi au măturat curtea. Gurul meu m-a chemat la el: „Sunt mulţumit de munca pe care ai depus-o astăzi şi în timpul săptămânii de pregătiri. Poţi veni să dormi în patul meu în seara aceasta”.

Era un privilegiu pe care nu-l visasem niciodată. Am rămas un moment cufundaţi într-o reculegere divină. Nu ne culcasem decât de 10 minute când Maestrul se ridică şi se îmbrăcă.

„Ce s-a întâmplat, domnule?” Simţeam că bucuria neaşteptată de a dormi alături de gurul meu era puţin cam ireală.

„Mai mulţi tineri au pierdut trenul şi vor fi aici peste puţin timp. Să le pregătim ceva de mâncare”. „Guruji, cine ar veni la o oră atât de înaintată?” „Rămâi în pat; eşti foarte obosit, dar eu mă duc la bucătărie”.

În vocea sa se simţea atâta hotărâre încât am sărit din pat şi l-am urmat în bucătăria care se găsea alături de

balconul primului etaj. În curând orezul şi dhal au început să fiarbă.

Gurul meu surâse afectuos: „În această seară ai învins oboseala şi teama de o muncă istovitoare; în viitor nu te vor mai supăra”.

De îndată ce el a rostit aceste cuvinte de binecuvântare, am auzit paşi în curte. Am coborât scara şi am deschis uşa unui grup de tineri.

„Frate, nu îndrăznim să-l deranjăm pe Maestru la o oră atât de târzie!” se scuză unul dintre ei. „Ne-am înşelat asupra orei şi am pierdut trenul, dar nu ne puteam resemna să ne întoarcem acasă fără a-l vedea pe gurul nostru”. „Vă aşteaptă; îl veţi găsi pregătindu-vă masa!”

În curând s-a auzit vocea lui Sri Yukteswar; i-am condus pe vizitatorii noştri uimiţi la bucătărie. Cu ochii strălucitori, Maestrul se întoarse spre mine şi-mi spuse: „Acum că ţi-ai desăvârşit învăţătura, sper că eşti fericit că vizitatorii noştri au pierdut trenul!

Jumătate de oră mai târziu l-am urmat în camera sa, anticipând fericit onoarea de a dormi lângă un guru divin.

— 1: Puri, situat aproximativ la 500 kilometri sud de Calcutta, este un centru de pelerinaj renumit pentru adoratorii lui Krishna; el este celebrat prin două festivaluri anuale, Snanayatra şi Rathayatra.

— 2: Primul radio inventat în 1939 a dezvăluit o lume nouă, cea a undelor necunoscute până în ziua de astăzi. „Omul însuşi, dar şi categoriile de presupusă materie inertă, emit în mod constant unde pe care acest instrument le vede.”, a relatat Associated Press. „Acei ce cred în telepatie, clarvedere şi clarauz au cu această ocazie prima dovadă ştiinţifică a existenţei undelor invizibile care călătoresc cu adevărat de la o persoană la cealaltă. Aparatul radio este de fapt un spectroscop cu frecvenţe radio. El face acelaşi lucru pentru materia rece, lipsită de

strălucire la fel cum spectroscopul desparte toate categoriile de atomi ce compun stelele. Oamenii de ştiinţă au bănuit cu mulţi ani înainte existenţa acestor unde provenind de la om şi toate fiinţele. Astăzi aceasta reprezintă prima dovadă experimentală a existenţei lor. Descoperirea demonstrează că fiecare atom şi fiecare moleculă din natură este o staţie radio de emisie-recepţie continuă. Astfel, chiar şi după moarte, substanţa care a constituit un om continuă să trimită undele sale delicate. Lungimea acestor unde variază de la ceva mai puţin decât lungimile de undă din radiofonie până la cele mai lungi unde radio. Păienjenişul acestor unde este aproape inimaginabil. O singură moleculă foarte mare poate genera în acelaşi timp 1.000.000 de lungimi de undă diferite. Lungimile de undă mai mari, din această categorie, se deplasează cu uşurinţă având viteza undelor radio. Există o unică diferenţă uimitoare între noile unde radio şi razele binecunoscute de lumină. Acesta este timpul prelungit, echivalând cu mii de ani, în care undele radio vor continua să fie emise de Materie”.

— 3: Unii ezită să îşi folosească „intuiţia”; Hitler aproape că a compromis acest cuvânt din cauza ambiţiilor sale devstatoare. Rădăcina latină a cuvântului intuiţie înseamnă „protecţie interioară”. Cuvântul sanscrit agama înseamnă cunoaştere intuitivă născută din percepţia spirituală directă; de aici, anumite tratate antice ale înţelepţilor erau numite agamas.

— 4: Sat, literal „a fi”, de unde înţelesul de „esenţă, adevăr, realitate”. Sanga înseamnă „asociaţie”. Sri Yukteswar îşi numea ashram-ul Sat-Sanga, adică „Asociaţia adevărului”.

— 5: „Dacă ochiul tău este unic, tot trupul tău va fi plin de lumină”, MATEI.

6.22. (conform traducerii engleze a Bibliei în

versiunea King James. În originalul grecesc, cuvântul „haplus” înseamnă „îndoit împreună”, figurativ „fără îndoiri”, adică „ochi unic, singular”. Acest cuvânt a fost tradus prin „ochi sănătos, limpede, bun” de către cei care nu au cunoştinţe yoghine. – n.t.) În meditaţia profundă ochiul spiritual devine vizibil în partea centrală a frunţii, între sprâncene. Acest ochi omniscient este numit, conform Scripturilor, al treilea ochi, steaua Orientului, ochiul interior, porumbelul coborând din paradis, ochiul lui Shiva, ochiul intuiţiei, etc.

— 6: „Cel care a sădit urechea, s-ar putea să nu audă? Cel care a întocmit ochiul, s-ar putea să nu vadă? El, care a dat omului pricepere, s-ar putea să nu cunoască?” PSALMI, 94.9, 10

— 7: Folclorul tuturor popoarelor deţine referinţe la adresa incantaţiilor ce acţionează asupra Naturii. Indienii din America au dezvoltat ritualuri sonore efective pentru ploaie şi vânt. Tan Sen, marele muzician hindus, era capabil să stingă focul prin puterea cântecului său. Charles Kellog, naturalistul californian, a oferit o demonstraţie a efectului vibraţiei tonului asupra focului în 1926, în faţa unui grup de pompieri din New York. „Întinzând un arc, asemenea corzii unei viori, şi trecând cu rapiditate pe deasupra un diapazon mare din aluminiu, el a produs un scârţâit la fel de sinistru ca şi zgomotul cauzat de interferenţa radio intensă. Instantaneu, flacăra de gaz, galbenă, de doi metri înălţime, ţopăind într-un tub de sticlă, scăzu la o înălţime de cinci centimetri şi deveni o flacără albastră neregulata. O altă încercare cu arcul şi un alt sunet strident stinse flacăra”.

CAPITOLUL: 16

Dejucând influenţa astrelor „Mukunda, de ce nu porţi o brăţară astrologică?” „Ar trebui, Maestre? Dar eu nu cred în astrologie!” „Nu este vorba despre a crede sau nu!

Singura atitudine înţeleaptă ar consta în a cerceta dacă un lucru este adevărat sau nu. Legea gravitaţiei exista atât înainte, cât şi după Newton. Cosmosul s-ar fi transformat de mult într-un haos dacă legile lui ar opera doar cu condiţia să fie admise de către oameni.

Şarlatanii sunt cauza discreditării actuale a ştiinţei astrelor. Câmpul astrologiei este atât de vast, atât matematic 16 – 1, cât şi filosofic, încât numai o fiinţă omniscientă l-ar putea îmbrăţişa în totalitate. Dacă ignorantul, incapabil să citească în cartea cerului, nu vede acolo decât o mâzgălitură fără înţeles, este ceva de înţeles în această lume imperfectă. Dar aceasta nu înseamnă că şi înţeleptul trebuie să o considere aşa.

Legături invizibile, schimburi de influenţă există între toate obiectele creaţiei.

Ritmul armonios al universului este fondat pe reciprocitate”, a continuat gurul meu. „Omul, în învelişul lui carnal, trebuie să combată două grupe de forţe: mai întâi tumultul fiinţei sale, determinat de amestecul elementelor foc, pământ, aer, apă, eter; apoi forţele distructive ale naturii exterioare. Atât timp cât omul luptă cu efemeritatea sa, pământul şi cerul îl vor influenţa profund.

Astrologia studiază răspunsul omului la stimulii planetari. Aştrii înşişi nu sunt nici benefici, nici malefici, limitându-se la a emite radiaţii pozitive sau negative.

Ei nici nu-l ajută, nici nu-l lezează pe om, ci constituie un canal natural prin care se manifestă echilibrul între cauzele şi efectele ce au rezultat din acţiunile trecute ale lui.

Un copil se naşte la ora şi în ziua în care influxurile cereşti sunt în armonie cu karma lui individuală. Horoscopul lui este un portret provocator, relevă trecutul nealterat, precum şi ceea ce este posibil să apară în viitor.

Dar harta nativă nu poate fi interpretată corect decât de către oameni cu înţelepciune intuitivă, iar aceştia sunt foarte puţini.

Mesajul înscris pe cer la naştere nu are scopul de a pune în evidenţă destinul – rezultatul acţiunilor, bune sau rele, făcute în trecut – ci de a trezi în om voinţa de a evada din închisoarea sa universală. Astfel se poate descătuşa de lanţurile pe care el însuşi şi le-a pus. Nimeni altcineva nu a declanşat seria de cauze care trebuie să se actualizeze progresiv în viaţa sa. Omul poate depăşi orice limitare, deoarece el însuşi a creat-o prin acţiunile sale şi pentru că posedă resurse spirituale care nu sunt supuse presiunii planetelor.

Teama superstiţioasă de astrologie transformă omul în automat, în sclav al unui mecanism, înţeleptul zădărniceşte influenţa planetelor, jurând credinţă nu creaţiei, ci Creatorului. Cu cât fiinţa umană îşi dă seama de unitatea sa cu Spiritul, cu atât ea este dominată mai puţin de către materie. Spiritul este veşnic liber şi nemuritor; el nu poate cădea sub influenţa astrelor.

Omul este un suflet ce are un corp fizic; când el îşi situează corect simţul său de identitate, lasă la spate tiparele sale comportamentale. Cât timp rămâne în starea obişnuită de amnezie spirituală, va suporta lanţurile sclaviei faţă de legile subtile ale mediului înconjurător.

Dumnezeu este Armonie; credinciosul care se armonizează cu El nu va face niciodată vreo acţiune greşită. Activitatea lui se va conforma în mod natural legilor astrologice. Ruga, meditaţia profundă îi vor permite să comunice cu Conştiinţa Divină şi nicio putere nu este superioară acestei protecţii interioare.

„În acest caz, dragul meu guru, de ce vrei ca eu să port o brăţară astrologică?” Am pus această întrebare după o lungă tăcere, în cursul căreia mă străduisem să

asimilez expunerea lui Sri Yukteswar.

„Numai după ce un călător a ajuns la destinaţie poate renunţa la hărţi; în cursul rătăcirii tale profită de cel mai mic ajutor. Înţelepţii antici au descoperit multe mijloace de a scurta durata exilului uman în sânul iluziei cosmice. În aparatul complicat al legilor karma-ice există angrenaje pe care înţelepciunea le poate ajusta cu abilitate.

Toate nenorocirile omului provin din faptul că el încalcă legile cosmice.

Scripturile afirmă că omul trebuie să se supună legilor naturii, în acelaşi timp ne discreditând omnipotenţa divină; el ar trebui să se roage astfel: Doamne, mă încred în Tine, eu ştiu că poţi să mă ajuţi, şi la rândul meu voi face tot ce pot mai bine pentru a repara răul pe care l-am făcut vreodată. O serie de mijloace – ruga, forţa voinţei, meditaţia yoghină, consultarea sfinţilor, utilizarea brăţărilor astrologice – permit îndulcirea sau anularea efectelor nefaste ale acţiunilor rele din trecut.

Aşa cum o casă poate fi dotată cu paratrăsnet pentru a absorbi fulgerul şi trăsnetul, la fel templul corpului nostru beneficiază de diferite măsuri de protecţie. Radiaţii electromagnetice subtile circulă continuu prin univers; omul nu ştie dacă ele fac bine sau rău corpului său. Acum multe secole, yoghinii au constatat că metalele pot emite o lumină astrală susceptibilă să contracareze acţiunile nefaste ale planetelor. La fel, anumite combinaţii favorabile de plante sau dovedit foarte utile. Cele mai eficiente sunt bijuteriile perfecte, de cel puţin două carate. În afara Indiei, utilizarea astrologiei într-un mod preventiv a făcut rareori obiectul unor studii serioase. În general, nu se ştie că pietrele preţioase, metalele sau plantele n-au efect decât dacă respectă anumite proporţii şi sunt purtate direct pe piele”. „Maestre, desigur îţi voi urma sfatul, cumpărând o brăţară. Mă simt incitat de ideea de a dejuca

influenţa planetelor!” „Pentru uz general, recomand o brăţară din aur, argint sau din cupru. Dar în cazul tău particular, vreau să-ţi propun una din argint şi plumb”. Sri Yukteswar a adăugat detalii mai precise.

„Maestre, despre ce caz particular este vorba?” „Astrele se vor interesa de tine, în curând, într-un mod neprietenos, Mukunda.

Nu te teme, vei fi protejat. Cam peste o lună, ficatul tău îţi va face probleme. Boala ar trebui să dureze 6 luni, dar utilizarea brăţării astrologice o va reduce la 24 de zile”.

Sri Yukteshwar şezând M-am dus imediat la un bijutier şi am cumpărat o brăţară pe care am purtat-o chiar din acea zi. Eram sănătos tun, aşa că am uitat prezicerea Maestrului, care a plecat de la Serampore la Benares. La 30 de zile după convorbirea noastră am simţit o durere vie în regiunea ficatului. Au urmat săptămâni de suferinţe şi coşmaruri, dar am ezitat să-l deranjez pe gurul meu, sperând să am forţa să suport şi această încercare.

Dar 23 de zile de tortură mi-au slăbit hotărârea. Am plecat cu trenul la Benares, unde Sri Yukteswar m-a primit cu o căldură neobişnuită, nelăsându-mi însă ocazia săă-i vorbesc în particular despre suferinţele mele. Un număr mare de discipoli l-au vizitat în acea zi pe Maestru, pentru darshan 16 – 2. Obosit, bolnav şi neglijat, m-am retras într-un colţ. Numai după masa de seară, când ultimii vizitatori au plecat, guru m-a chemat în balconul octogonal al clădirii.

„Trebuie să fi venit din cauza ficatului tău”. Sri Yukteswar şi-a întors privirile de la mine. Străbătea balconul în lung şi în lat interceptând uneori lumina lunii. „Ia să vedem; tu suferi de ficat de 24 de zile, nu-i aşa?” „Da, Maestre”. „Atunci fă, te rog, exerciţiul pentru stomac pe care ţi l-am arătat”. „Dacă ai şti cât de mult sufăr, nu

mi-ai mai cere să fac exerciţii!” Totuşi, am încercat să-l ascult.

„Tu spui că suferi, eu spun că nu. Cum poate exista o asemenea contradicţie?”

Gurul meu mi-a aruncat o privire întrebătoare.

Eram uluit. Brusc, spre marea mea bucurie, m-am simţit uşurat; nu mai simţeam durerea înţepătoare care nu mă lăsase să dorm timp de săptămâni! Un simplu cuvânt al Maestrului a fost de ajuns pentru a goni durerea, ca şi cum n-ar fi existat niciodată!

Plin de recunoştinţă, am îngenuncheat, dar el m-a oprit: „Nu te purta copilăreşte! Ridică-te şi contemplă splendidul clar de lună de deasupra Gangelui”. Ochii Maestrului străluceau de fericire, în timp ce eu stăteam tăcut în faţa lui. După atitudinea sa, am înţeles că el dorea să-i mulţumesc nu lui, ci lui Dumnezeu, căci El mă vindecase.

Port chiar şi acum greaua brăţară de argint şi de plumb, în amintirea zilei în care am înţeles, odată în plus, că trăiam alături de o fiinţă supraumană. Cu alte ocazii, când mi-am condus prietenii la Sri Yukteswar pentru a-i vindeca, el recomanda invariabil pietre preţioase sau brăţări, explicând utilizarea lor ca pe o precauţie astrologică înţeleaptă.

Încă din copilărie aveam prejudecăţi împotriva astrologiei, în parte pentru că am observat cât de mulţi oameni îi sunt ataşaţi în mod servil şi de asemenea din cauza unei predicţii a astrologului familiei: „Te vei căsători de trei ori şi vei fi văduv de două ori”. Am meditat asupra sorţii mele triste, simţindu-mi sufletul ca al unei capre ce urmează să fie sacrificată pe altarul triplei căsătorii.

„Trebuie să te resemnezi cu soarta”, a remarcat fratele meu, Ananta. „Horoscopul tău a prezis că, în copilărie, tu vei fugi spre Himalaya, dar vei fi adus înapoi

cu forţa. Deci prezicerea referitoare la cele trei căsătorii de asemenea se va realiza”.

Într-o seară, am avut intuiţia clară că profeţia era complet falsă. Am ars ruloul astrologic, împachetând cenuşa într-o hârtie pe care am scris: „Seminţele karmaelor trecute nu mai pot încolţi după ce au fost arse de flăcările divine ale înţelepciunii”. Am pus pachetul la vedere; Ananta n-a întârziat să citească comentariul sfidător.

„Nu poţi distruge adevărul tot atât de uşor ca pe acest sul de hârtie”. Fratele meu râse dispreţuitor.

E adevărat că de trei ori, înainte de a atinge vârsta adultă, familia mea a încercat să-mi aranjeze o logodnă. De fiecare dată le-am dejucat planurile 16 – 3, ştiind că dragostea mea pentru Dumnezeu este mai tare decât constrângerea astrologică rezultată din karma.

„Cu cât un om este mai evoluat spiritual, cu atât vibraţiile lui subtile influenţează mai puternic universul şi cu atât mai puţin se lasă el însuşi influenţat de fluxul neîncetat al fenomenelor”. Aceste cuvinte ale Maestrului îmi reveneau adesea în memorie.

Experimental, am cerut astrologilor să determine, după înclinaţiile planetelor, perioadele mele nefaste, în timpul cărora mi-am văzut de treburi ca şi cum nu ar fi fost nimic. E adevărat că în aceste perioade succesul se obţinea cu preţul unor eforturi mai mari; totuşi m-am convins: încrederea în protecţia divină, exercitarea înţeleaptă a liberului arbitru, acest dar divin, sunt mult superioare tuturor conjuncturilor planetare.

Am înţeles că harta cerului din momentul naşterii nu transformă omul într-o marionetă a trecutului său. Acest mesaj e un fapt sublim: însuşi cerul încearcă să trezească în om hotărârea de a se elibera de orice limitare. Dumnezeu l-a creat pe om ca spirit, care are propria sa

individualitate, fiind esenţial pentru structura universală, indiferent dacă în rolul său temporar este un înţelept sau un parazit.

Eliberarea sa finală este, dacă el o vrea, imediată; ea depinde de victoriile interioare şi nu de cele exterioare.

Sri Yukteswar a descoperit aplicarea matematică a ciclului de echinox de 24.000 de ani la epoca noastră 16 – 4. Ciclul conţine un arc ascendent şi unul descendent, de câte 12.000 de ani fiecare. Fiecare din ele conţine patru Yugas sau Epoci, numite: Kali, Dwapara, Treta şi Satya, corespunzând în concepţia greacă cu era de Fier, de Bronz, de Argint şi de Aur.

Gurul meu a determinat, prin diferite calcule, că ultima Kali Yuga sau Epocă de Fier a arcului ascendent a început în anul 500 D.C. şi a avut o durată de 1.200 de ani; această epocă a materialismului s-a terminat în anul 1.700 D.C. Această ultimă dată este începutul Dwapara-ei Yuga, de 2.400 de ani, care va fi marcată de dezvoltarea energiilor electrice, atomice; epoca telegrafiei, radioului, avioanelor şi altele asemenea care scurtcircuitează spaţiul.

Treta Yuga, de 3.600 de ani, care va începe în anul 4100 D.C., va fi marcată de familiarizarea oamenilor cu comunicarea telepatică şi alte asemenea care scurtcircuitează timpul. În timpul celor 4.800 de ani ai Satya-ei Yuga, ultima perioadă a arcului ascendent, inteligenţa umană va atinge dezvoltarea sa maximă şi va lucra în armonie cu planul divin.

Urmează un arc descendent de 12.000 de ani, care va începe cu o Epocă de aur de

4.800 de ani ai Satya-ei Yuga 16 – 5.; gradat umanitatea se va cufunda în ignoranţă.

Aceste cicluri, imagini ale jocului etern al maya-ei, subliniază contrastele şi relativitatea universului fenomenelor 16 – 6. Unul după altul, oamenii evadează din

închisoarea dualităţii, a creaţiei şi se ridică la conştiinţa identităţii lor sublime cu Creatorul.

Maestrul m-a lămurit nu numai asupra astrologiei, ci şi asupra Scripturilor lumii întregi. Textele sfinte erau mereu prezente în faţa ochilor spiritului său, de aceea el era mereu gata să le explice, separând erorile şi interpolările eruditilor de adevărurile eterne exprimate de către profeţi.

„Fixaţi-vă privirea pe capătul nasului”. Această interpretare inexactă a unei sutra

— 7 din Bhagavad Gītā admisă în general atât de către învăţaţii orientali, cât şi de traducătorii occidentali, provoca de obicei o critică amuzantă a Maestrului.

„Calea yoghinului este deja destul de neobişnuită, aşa cum este ea. De ce să-i recomandăm să se uite cruciş? remarca el. Sensul adevărat al termenului nasikagram este „originea nasului” şi nu „vârful nasului”. Nasul începe între sprâncene, sediul viziunii spirituale 16 – 8. Din cauza unui aforism din Sankhya 16 – 9 „Ishwar-ashidha” („Domnul Creaţiei nu poate fi dedus”, sau „Dumnezeu nu poate 160 fi dovedit” 16 – 10), majoritatea eruditilor declară că întreagă această filosofie este atee.

„Nu este adevărat”, a explicat Sri Yukteswar. „Sutra semnifică: pentru omul neiluminat, a cărui judecată este subordonată dovezilor senzoriale, Dumnezeu este inaccesibil, de aceea El nu există. Pentru adevăratul discipol Sankhya, a cărui cunoaştere profundă s-a născut din meditaţie, Dumnezeu există şi este accesibil

(poate fi cunoscut)”.

Maestrul a interpretat într-un mod nou, cu o claritate minunată, textele Bibliei creştine. El m-a învăţat să înţeleg esenţa nemuritoare a Bibliei şi adevărul acestor cuvinte ale lui Iisus, cu siguranţă cele mai cutremurătoare, intransigente şi totale pe care le-am auzit vreodată: „Cerul

şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece”. 16 – 11

Marii Maeştri ai Indiei şi-au modelat viaţa după acelaşi ideal divin care l-a animat pe Iisus: „Căci, oricine face voia Tatălui meu care este în ceruri, acela îmi este frate, soră şi mamă”. 16 – 12 Iisus spune: „Dacă rămâneţi în cuvântul meu, sunteţi în adevăr ucenicii mei; veţi cunoaşte adevărul şi adevărul vă va face slobozi. „16 – 13

Eliberaţi, stăpâni pe ei înşişi, yoghinii-cristici ai Indiei participă la nemuritoarea fraternitate a celor care au atins cunoaşterea eliberatoare a Tatălui Unic.

„Nu înţeleg nimic din povestea lui Adam şi a Evei!”, exclamai după ce m-am străduit în zadar să înţeleg alegoria. „De ce a pedepsit Dumnezeu nu numai cuplul vinovat, ci şi pe urmaşii nevinovaţi?”

Maestrul era amuzat mai curând de vehemenţa mea decât de ignoranţa de care dădeam dovadă. „Geneza este profund simbolică; o interpretare ad literam nu permite înţelegerea ei”, mi-a explicat. „Arborele vieţii este corpul uman.

Sistemul cerebro-spinal seamănă cu un arbore, cu rădăcinile în aer, la nivelul capului, în timp ce nervii constituie ramurile. Acest arbore are din abundeţă fructe delicioase – cele ale vederii, ale auzului, mirosului, gustului, pipăitului – de care omul se poate bucura fără nicio teamă. Dar experienţa sexuală – cea a mărului care se găseşte în centrul acestui corp ca o grădină – îi este interzisă 16 – 14.

Şarpele reprezintă energia sistemului cerebro-spinal (Kundalini), care stimulează nervii sexului. Adam este raţiunea, Eva – sentimentul. Când afectivitatea (emoţia) sau conştiinţa Evei, inerentă fiecărei fiinţe umane, e dominată de impulsul sexual, raţiunea fiinţei, sau Adam, sucombă 16 – 15.

Dumnezeu a creat fiinţa umană materializând corpurile bărbatului şi ale femeii prin forţa Voinţei Sale. El le-a dat puterea de a se reproduce în aceeaşi manieră divină sau imaculată 16 – 16. Întrucât până acum îşi limitase puterea creatoare la regnul animal, care este condus de instinct şi lipsit de inteligenţă, Dumnezeu a creat primele corpuri umane numite simbolic Adam şi Eva. Pentru o evoluţie rapidă, El le-a transferat sufletele sau esenţa divină a doua animale 16 – 17. Raţiunea predomină la Adam sau bărbat, iar la femeie, Eva, sentimentul. Aceasta este expresia dualităţii ce amprentează întreaga lume fenomenala. Raţiunea şi sentimentul rămân în comuniune fericită atât timp cât mintea umană nu este coruptă de impulsurile animalice.

Astfel corpul uman nu este rezultatul evoluţiei plecând de la regnul animal; el a necesitat un act de creaţie special din partea lui Dumnezeu. Formele animale erau prea grosiere pentru ca divinitatea să se poată revela în ele; omul a fost dotat în mod unic cu centrii energetici de emisie recepţie la nivelul coloanei vertebrale şi creier, dintre care „lotusul cu 1.000 de petale”, situat în zona din creştetul capului, permite fiinţei umane să intre în comuniune cu Divinul.

Dumnezeu, sau Conştiinţa Divină, a sfătuit primul cuplu să guste din toate bucuriile umane, cu excepţia uneia singure: senzaţiile sexuale 16 – 18. Acestea erau interzise, de teamă ca umanitatea să nu se împotmolească în trăiri sexuale animalice. Avertismentul, destinat să evite trezirea unor tendinţe animalice adormite în subconştient, n-a fost ascultat. Restabilind modul de procreere brut, Adam şi Eva au decăzut din starea de fericire cerească, naturală omului perfect, originar.

Cunoaşterea binelui şi răului, promisă Evei de către şarpe, este cea a experienţelor dualiste şi opuse pe care

muritorii, aflaţi încă sub influenţa mayaei, trebuie să le transcendă. Căzând în înşelăciune şi iluzie prin utilizarea greşită a sentimentului şi raţiunii – din cauza conştiinţei de tip Eva şi Adam – oamenii au pierdut dreptul de a intra în grădina cerească, a mulţumirii de sine divine 16 – 19”.

Când Sri Yukteswar şi-a terminat discursul, am contemplat cu o nouă veneraţie paginile din Geneză.

„Maestre, pentru prima dată simt obligaţii filiale faţă de Adam şi Eva!”

— 1: Pe baza referinţelor astronomice din literatura hindusă străveche, erudiţii au fost capabili să stabilească perioadele când au trăit autorii. Cunoaşterea ştiinţifică a rishilor era foarte mare; în Kaushitaki Brahmana găsim pasaje astronomice precise care indică faptul că în anul 3100 î.Hr. hinduşii erau foarte avansaţi în astronomie, ceea ce avea o valoare practica în determinarea momentelor favorabile pentru ceremoniile astrologice. Un articol de Tara Mata din East-West, februarie 1934, afirmă despre Jyotish sau tratatele astronomice vedice: „El conţine înţelepciunea ştiinţifică care a menţinut India în fruntea tuturor naţiunilor antice şi a făcut din ea Meca aspiranţilor însetaţi de cunoaştere. Brahmagupta, una din lucrările din Jyotish, este un tratat astronomic care se ocupă cu asemenea subiecte, cum ar fi: mişcarea heliocentrică a corpurilor planetare în sistemul nostru stelar, forma sferică a pământului, lumina reflectată a lunii, mişcarea de revoluţie a pământului, prezenţa stelelor fixe în Calea Lactee, legea gravitaţiei şi alte fenomene ştiinţifice ce nu au apărut în lumea occidentală până la Copernic şi Newton”.

Aşa numitele „cifre arabe”, preţioase în dezvoltarea matematicii occidentale au fost aduse în Europa în secolul IX, prin intermediul arabilor, din India, unde acel sistem de notare fusese formulat din antichitate. O lumină

suplimentară asupra moştenirii ştiinţifice vaste a Indiei va putea fi găsită în lucrările următoare: History of Hindu Chemistry, de P.C. Ray; Positive Sciences of the Ancient Hindus, de B.N. Seal.

— 2: Binecuvântarea ce derivă ca urmare a simplei vederi a unui sfânt.

— 3: Una din fetele pe care familia mea mi-o alesese în calitate de viitoare soţie, s-a căsătorit cu verişorul meu Prabhas Chandra Ghosh (Sri Ghosh a fost vicepreşedinte al Societăţii Yogoda Satsanga din India din 1936 până la moartea sa, în 1975).

— 4: O serie de 13 articole despre verificarea istorică a teoriei despre Yugas a lui Sri Yukteswar a apărut în revista East-West (Los Angeles) din septembrie

1932 până în septembrie 1933. Aceste cicluri sunt descrise în prima parte a lucrării „Ştiinţa sacră” a lui Sri Yukteswar.

— 5: În anul 12.500 D. C.

— 6: Scripturile Indiei situează epoca noastră într-o Kali Yuga făcând parte dintr-un ciclu universal incomparabil mai întins decât ciclul echinocţiilor, de

24.000 de ani, de care s-a ocupat Sri Yukteswar. Ciclul universal al Scripturilor este de 4.300.560.000 de ani şi reprezintă o Zi a Creaţiei, sau durata totală a sistemului nostru solar în configuraţia sa actuală. Această vastă concepţie a înţelepţilor are ca bază relaţia dintre durata anului solar şi numărul PI =

Durata vieţii ansamblului cosmosului se întinde, conform înţelepţilor antici, la

314.159.000.000.000 de ani solari, sau „O Eră a lui Brahma”.

Savanţii estimează că vârsta actuală a Pământului este de peste 2.000.000.000 de ani, pe baza cantităţii de plumb în rocile radioactive. Scripturile Indiei declară că un

glob ca al nostru ar putea fi distrus din două motive: majoritatea locuitorilor săi devine fie orientată total pozitiv şi în final se eliberează de înlănţuirile planului fizic, fie orientată total negativ. În ambele cazuri, mintea lumii generează o forţă care eliberează atomii captivi ce constituie pământul.

Se anunţă uneori „sfârşitul lumii” ca fiind foarte apropiat. Ultima predicţie a sfârşitului a fost dată de pastorul Chas. G. Long din Pasadena, care a stabilit „Ziua Judecăţii Finale” pentru 21 septembrie 1945. Reporterii de la United Press mi-au cerut opinia. Le-am explicat că ciclii planetari se dezvoltă urmând o progresie continuă, conform planului divin. Nu este prevăzută nicio disoluţie apropiata a globului terestru; planeta noastră, sub aspectul ei actual, mai are

2.000.000.000 de ani de cicluri echinocţiale ascendente şi descendente. Datele provenite de la rishis pentru epocile pământului merită un studiu atent în Occident; revista Time (17 decembrie 1945, pag. 6) le-a numit „statistici liniştitoare”.

— 7: capitolul VI: 13.

— 8: „Ochiul tău este luminătorul corpului. Când ochiul tău este sănătos, tot corpul tău este luminat; dar când ochiul tău este rău, corpul tău este în întuneric. Ai grijă ca lumina care este în tine să nu se întunece”. (LUCA, 2.34

— 9: Unul din cele şase sisteme ale filosofiei indiene, Sankhya conduce fiinţele la eliberarea finală prin cunoaşterea a 25 de principii, începând cu prakriti sau natura şi cu purusha sau spiritul.

— 10: Sankhya Aphorisms, I: 92.

— 11: Matei 24: 35.

— 12: Matei 12: 50.

— 13: IOAN, 8.31, 32. Sfântul Ioan certifică: „Dar

tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu (adică celor stabiliţi în Conştiinţa Christică omniprezentă)” IOAN, 1.12.

— 14: „Femeia a răspuns şarpelui: «putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină». Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii Dumnezeu a zis: «Să nu mâncaţi din el şi nici să nu vă atingeţi de el, ca să nu muriţi”.

GENEZA, 3.2 – 3.

— 15: „Omul a răspuns: «Femeia pe care tu mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom şi am mâncat». Femeia a răspuns: «Şarpele m-a amăgit şi am mâncat din pom”. GENEZA, 3.12 – 13

— 16: „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut Dumnezeu, i-a binecuvântat şi Dumnezeu le-a zis: Creşte-ţi şi înmulţiţi-vă, umpleţi pământul şi supuneţi-l; şi stăpâniţi peste peştii mării, peste păsările cerului şi peste orice vieţuitoare care se mişcă pe pământ” GENEZA, 1.27 – 28.

— 17: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din ţărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viaţă şi omul s-a făcut astfel un suflet viu”. GENEZA 2.7.

— 18: „Şarpele (forţa sexuală) era cel mai şiret dintre toate animalele câmpului

(toate celelalte simţuri)”. GENEZA 3.1

— 19: „And the Lord God planted a garden castward în Eden; and there he put the man whom he had formând.” Gen. 2: 8. „Therefore the Lord God sent him forth from the garden of Eden, to till the ground from whence he was taken”.

Gen. 3: 23. The divine man first made by God had his consciousness centered in the omnipotent single eye in the

forehead (castward). The all-creative powers of his will, focused at that spot, were lost to man when he began to „till the ground” of his physical nature.

„Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, şi a pus acolo pe omul pe care îl întocmise” GENEZA 2.8; „De aceea Domnul Dumnezeu l-a izgonit din grădina Edenului, ca să lucreze pământul din care fusese luat”.

GENEZA 3.23. Omul Divin creat pentru prima dată de Dumnezeu avea conştiinţa focalizată în ochiul unic omnipotent situat în mijlocul frunţii (răsărit). Toate puterile creatoare ale voinţei sale, focalizate în acea zonă, au fost pierdute de om atunci când acesta a început „să cultive pământul” naturii sale fizice.

Povestea lui Adam şi Eva corespunzătoare tradiţiei hinduse se regăseşte în bătrâna purana Stimad Bhagavata. Primul bărbat şi prima femeie (fiinţe cu forma fizică) se numesc Swayambhuva Manu („bărbatul născut de Creator”) şi soţia sa Satarupa („imagine adevărată”). Cei cinci copii ai lor s-au căsătorit cu Prajapattis (fiinţe perfecte care-şi pot asuma o formă corporală); din aceste prime cinci familii divine a luat naştere rasa umană.

Niciodată, în Orient sau în Occident, n-am mai auzit pe cineva explicând Scripturile creştine cu atâta profunzime spirituală ca Sri Yukteswar. „Teologii au înţeles greşit cuvintele lui Iisus”, spunea Maestrul, „în pasaje ca: Eu sunt calea, adevărul şi viaţa. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine (IOAN 14.6). Iisus afirmă nu că El este unicul Fiu al lui Dumnezeu, ci că niciun om nu atinge Absolutul inexprimabil, Tatăl transcendent, aflat dincolo de Creaţie, mai înainte de a fi manifestat Fiul, sau Conştiinţa Christică, în mod activ în sânul Creaţiei.

Iisus, care realizase unitatea totală cu Conştiinţa Christică, se identifică cu aceasta pentru că simţul

individualităţii sale se dizolvase de mult timp!”

Când Sf. Pavel scrie: „Dumnezeu. care a făcut toate lucrurile” (EFESENI, 3.9) şi când Iisus spune: „Adevărat, adevărat vă spun că mai înainte să se nască Avraam, sunt Eu” (IOAN, 8.58), esenţa acestor cuvinte este impersonalitatea.

Un mod de a gândi timorat şi laş îi face pe mulţi oameni obişnuiţi să creadă că un singur om a fost Fiul lui Dumnezeu, „Iisus a fost unicul Fiu al lui Dumnezeu”, zic ei, „cum aş putea eu, un muritor, să-L egalez?” Dar toţi oamenii sunt creaţie divină şi trebuie într-o zi să se supună cuvintelor lui Iisus: „Fiţi deci desăvârşiţi, aşa cum Tatăl vostru ceresc desăvârşit este!” (MATEI, 5.48) „Vedeţi ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Şi suntem! Lumea nu ne cunoaşte pentru că nu L-a cunoscut nici pe El” (IOAN EPISTOLA ÎNTÂI, 2.1)

Cunoaşterea legii karma-ei şi a corolarului ei, reîncarnarea (VEZI CAPITOLUL

43), rezultă din multe texte biblice, astfel: „Dacă varsă cineva sângele omului şi sângele lui să fie vărsat de om”. GENEZA, 9.6. Dacă fiecare ucigaş trebuie să fie el însuşi ucis „de către om”, acest proces cere, în majoritatea cazurilor, mai mult decât o singură existenţă. Poliţia contemporană nu este suficient de rapidă!

Biserica creştină timpurie a acceptat doctrina reîncarnării, care a fost explicată de gnostici şi numeroşi părinţi ai bisericii, inclusiv Clement de Alexandria (sec.

III) şi sfântul Jérôme (sec. V). Doctrina a fost pentru prima dată declarată erezie în anul 553 d.Hr. de către cel de-al doilea Sinod de la Constantinopol. La acel moment, mulţi creştini credeau că doctrina reîncarnării oferea mai mult decât o etapă în timp şi spaţiu, ceea ce nu-i încuraja să lupte pentru eliberarea imediată.

Dar adevărurile suprimate conduc în mod tulburător

la nenumărate erori.

Milioane de oameni nu şi-au utilizat „unica lor viaţă” pentru a-l căuta pe Dumnezeu, ci pentru a se bucura de această lume – pentru o perioadă foarte scurtă, după care o pierd pentru totdeauna! Adevărul este că omul se reîncarnează pe pământ de nenumărate ori până când recâştigă conştient statutul său de fiu al lui Dumnezeu.

CAPITOLUL: 17

Saşi şi cele trei safire „Deoarece voi aveţi o părere atât de bună despre Swami Sri Yukteswar, voi merge să-l văd şi eu!” Doctorul Narayan Chunder Roy a zis aceasta pe un ton condescendent. Ca un bun discipol, m-am abţinut să mă arăt indignat.

Interlocutorul meu, chirurg veterinar, era un materialist convins. Fiul său, Santosh, mă rugase să mă ocup de tatăl lui, dar cazul părea disperat.

A doua zi, Dr. Roy m-a însoţit la ashram-ul din Serampore. Maestrul i-a acordat o scurtă întrevedere, marcată de ambele părţi de o tăcere încăpăţânată; vizitatorul a plecat nemulţumit.

„De ce ai adus un mort la ashram” mă întrebă Sri Yukteswar după ce scepticul din Calcutta plecă.

„Dar, Maestre, medicul este totuşi viu!” „Da, dar va muri în curând”.

Eram şocat. „Aceasta va fi o lovitură teribilă pentru fiul său. Santosh spera că timpul vă goni ideile materialiste ale tatălui său. Te implor, Maestre, ajută-l pe acest om”. „Foarte bine, o să o fac pentru tine”. Faţa gurului meu era liniştită. „Orgoliosul doctor de cai este, fără să o ştie, un diabetic avansat. El va cădea la pat peste 15 zile. Medicii nu-l vor putea ajuta; va trebui să moară peste 6 săptămâni, începând de astăzi. Numai datorită intervenţiei tale se va vindeca la acea dată. Dar cu o singură condiţie: convinge-l să poarte o brăţară astrologică. Vei vedea cât de dificil va

fi; se va împotrivi ca unul din caii săi înainte de operaţie!” Maestrul surâse.

După un moment de tăcere, în care mă întrebam cum să înving împreună cu Santosh încăpăţânarea doctorului, Sri Yukteswar continuă: „De îndată ce se va simţi mai bine sfătuieşte-l să nu mai mănânce carne. Vei vedea că nu va urma acest sfat şi va muri peste 6 luni, chiar în momentul în care se va crede vindecat. Aceste 6 luni suplimentare de viaţă nu-i sunt date decât pentru că tu mi-ai cerut-o!”

A doua zi, i-am sugerat lui Santosh să comande o brăţară la un bijutier. Ea a fost gata 7 zile mai târziu, dar Dr. Roy a refuzat să o poarte.

„Mă simt cum nu se poate mai bine. Nu mă impresionaţi voi cu superstiţiile voastre astrologice”. Doctorul mi-a aruncat o privire tăioasă.

Mi-am amintit amuzat că Sri Yukteswar îl comparase cu un cal recalcitrant. A mai trecut o săptămână; veterinarul, îmbolnăvit subit, a consimţit supus să poarte brăţara. Două săptămâni mai târziu, medicul curant mi-a spus că situaţia era disperată. A adăugat detalii convingătoare asupra ravagiilor produse de diabet.

Am scuturat din cap. „Gurul meu a declarat că Dr. Roy se va restabili în urma unei boli care va dura o lună”.

Doctorul m-a privit cu ochii mari, neîncrezător. Dar peste 15 zile el mi-a spus parcă scuzându-se: „Dr. Roy este complet restabilit!” a exclamat el. „Este cazul cel mai uimitor din cariera mea. Niciodată un muribund nu şi-a recăpătat forţele într-un mod atât de inexplicabil. Gurul vostru trebuie să fie un profet cu puterea de a vindeca!”

După o întrevedere cu Dr. Roy, în care l-am prevenit asupra avertismentului lui Sri Yukteswar de a nu mânca carne, nu l-am mai revăzut timp de 6 luni. Într-o zi, când stăteam pe veranda casei mele de pe strada Grupar, el m-a abordat astfel: „Spune-i Maestrului tău că nu mi-am

recăpătat forţele decât pentru că am mâncat multă carne! Vederile lui neştiinţifice asupra regimului alimentar nu m-au influenţat!” Este adevărat că Dr. Roy părea icoana vie a sănătăţii.

Dar a doua zi Santosh a sosit ca o furtună: „În această dimineaţă tatăl meu a murit!”

Aceasta a fost una din cele mai neobişnuite experienţe pe care le-am avut cu Maestrul. El l-a vindecat pe veterinarul încăpăţânat, în ciuda neîncrederii sale, prelungindu-i cu şase luni existenţa terestră, numai pentru că eu îl rugasem. Sri Yukteswar dovedea astfel bunătateşi înţelegere nelimitată discipolilor sinceri, care-l implorau cu ardoare.

Eram mândru de privilegiul de a-mi putea conduce prietenii din universitate la gurul meu. Cei mai mulţi abandonau cu această ocazie, cel puţin în ashram, scepticismul lor religios, atât de „la modă” în acele vremuri.

Unul dintre ei, pe nume Saşi, a petrecut multe weekend-uri fericite la Serampore.

Maestrul l-a îndrăgit şi era dezolat de viaţa dezordonată pe care o ducea tânărul.

„Saşi, dacă nu te îndrepţi, te vei îmbolnăvi grav peste un an”. Sri Yukteswar îl privi exasperat pe prietenul meu, dar în acelaşi timp plin de afecţiune: „Îl iau ca martor pe Mukunda: să nu spui că nu te-am prevenit”.

Saşi râse: „Maestre îţi las grija de a interveni în favoarea mea! Sunt plin de bunăvoinţă, dar voinţa mea este slabă. Pe acest pământ, tu eşti singurul meu salvator; nu cred în nimeni altcineva decât în tine”. „Trebuie cel puţin să porţi un safir albastru de 2 karate. Aceasta te va ajuta”. „Nu am bani pentru asta. Totuşi, Guruji drag, dacă necazul vine, eu cred din toată inima că mă vei proteja”. „Peste un an tu-mi vei aduce 3 safire”, a replicat Sri

Yukteswar cu un aer enigmatic. „Nu-ţi vor mai fi de niciun folos atunci”.

În mod regulat, conversaţia revenea asupra acestui subiect. „Nu mă pot corecta!”, se plângea Saşi cu o disperare comică. „Şi încrederea mea în tine, Maestre, îmi este mai scumpă decât orice bijuterie!”

Un an mai târziu, l-am vizitat la Calcutta pe gurul meu, care era acasă la discipolul său, Naren Babu. Spre ora 10 dimineaţa, Sri Yukteswar şi cu mine meditam în linişte în salonul de la etajul unu, când am auzit uşa deschizându-se. Dintr-odată, Maestrul s-a ridicat.

„Este acel Saşi”, a remarcat el grav. „S-a scurs un an: cei doi plămâni ai săi s-au dus! El a dispreţuit sfatul meu. Spune-i că nu vreau să-l văd”.

Frapat de tonul solemn al Maestrului, m-am repezit pe scară, când Saşi tocmai urca.

„O, Mukunda, sper că Maestrul este aici! Simt că este aici!” „Da, dar nu vrea să fie deranjat”.

Saşi a izbucnit în plâns şi a trecut pe lângă mine pentru a se arunca la picioarele lui Sri Yukteswar, depunând acolo 3 safire magnifice.

„Guru atotştiutor, doctorii mi-au spus că am tuberculoză pulmonară. Ei cred că nu mai am decât trei luni de trăit! Implor umil ajutorul tău, căci ştiu că doar tu mă poţi salva!” „Nu este puţin prea târziu să te gândeşti la viaţa ta? Du-te cu pietrele tale; ele nu mai sunt eficiente”. Ca un sfinx, Maestrul s-a închis într-o tăcere imperturbabilă, punctată de suspinele tânărului.

Am avut intuiţia că Sri Yukteswar nu făcea altceva decât să verifice încrederea lui Saşi în puterea lui Dumnezeu de a-l vindeca. Deci n-am fost de loc surprins când, o oră mai târziu. Maestrul aruncă o privire afectuoasă prietenului meu, doborât de durere: „Ridică-te Saşi! Nu tulbura pacea unei case străine! Du safirele

înapoi de unde le-ai cumpărat; acum ele nu-ţi mai sunt de niciun folos. Cumpără totuşi o brăţară astrologică pe care să o porţi. Nu te teme, în câteva săptămâni vei fi vindecat!”

Un surâs a luminat faţa scăldată în lacrimi a lui Saşi, ca soarele după ploaie: „Preaiubite Maestru, trebuie să iau medicamente?”

Sri Yukteswar s-a arătat foarte indulgent: „Cum vrei; iei sau nu, tot una este! mai degrabă îşi vor schimba Soarele şi Luna locurile decât să mori tu de tuberculoză!”

Apoi a adăugat brusc: „Du-te până nu-mi schimb părerea!”

Tânărul a plecat după un scurt salut. L-am vizitat de mai multe ori în cursul săptămânilor următoare şi eram disperat să constat că sănătatea lui se înrăutăţea din ce în ce mai mult.

„Saşi nu va supravieţui acestei nopţi!” Această declaraţie a medicului curant şi aparenţa scheletică a prietenului meu m-au obligat să pornesc în grabă la Serampore. Gurul meu a ascultat cu o aparentă indiferenţă relatarea pe care i-am făcut-o suspinând.

„De ce ai venit să mă deranjezi? Nu l-am asigurat eu pe Saşi că se va vindeca?”

M-am înclinat în faţa lui cu respect şi am bătut în retragere. Sri Yukteswar nu mi-a spus niciun cuvânt de despărţire, ci s-a închis în tăcere; ochii lui pe jumătate închişi erau fixaţi în contemplarea unei alte lumi.

M-am întors imediat la Calcutta, acasă la Saşi. Ce surprins am fost să-l găsesc stând la masă şi bând lapte!

„O, Mukunda! Ce minune! Acum patru ore am simţit în cameră prezenţa Maestrului; imediat au dispărut simptomele bolii. Ştiu că datorită lui sunt complet vindecat”.

În câteva săptămâni, Saşi s-a îngrăşat şi arăta mai

bine ca niciodată 17 – 1. Dar reacţia lui la vindecare a fost marcată de nerecunoştinţa, căci după aceea a venit rareori în vizită la Sri Yukteswar! Prietenul meu mi-a mărturisit într-o zi că îi era aşa de ruşine de purtarea sa încât nu mai îndrăznea să mai apară în faţa Maestrului.

Am conchis că boala lui Saşi a avut ca efect neaşteptat să-i întărească voinţa, dar să-i strice manierele!

Se apropia sfârşitul primilor doi ani la Colegiul Bisericii Scoţiene. Nu mă puteam lăuda cu studiile mele; puţinul timp pe care l-am consacrat studiilor aveau doar rolul de a mă împăca cu familia mea. Doi profesori veneau regulat acasă, dar de cele mai multe ori eu eram absent. Aceasta a fost singura regularitate din cariera mea şcolărească!

În India, doi ani de colegiu încununaţi de succes aduc o diplomă de licenţă intermediară; în acel moment studentul poate opta să-şi continue studiile încă doi ani pentru a obţine licenţa definitivă.

Se apropia examenul final. Am sosit la Puri, unde gurul meu urma să petreacă mai multe săptămâni. Speram ca el să-mi dea voie să nu mă prezint la examene, drept pentru care i-am adus la cunoştinţă lipsa mea de pregătire.

Dar Maestrul a surâs consolator: „Tu ţi-ai îndeplinit din toată inima îndatoririle spirituale şi nu poţi să neglijezi colegiul. Apleacă-te conştiincios asupra cursurilor în săptămâna care ţi-a rămas şi eforturile tale vor da roade”.

Am revenit la Calcutta, reprimându-mi îndoielile asupra utilităţii acestei munci de ultima clipă. La vederea teancurilor de cărţi de pe masa mea de lucru, mă simţeam ca un călător rătăcit în deşert. O lungă meditaţie mi-a adus inspiraţia de a mă pune pe treabă. Deschideam cărţile una după alta, la întâmplare, studiind doar paginile care-mi cădeau astfel sub ochi. După ce am făcut această muncă timp de o săptămână, câte 18 ore pe zi, mă consideram

expert în arta pregătirii în pripă!

Zilele de examen au fost o justificare a ceea ce părea procedura hazardului! Am luat toate examenele, deşi la limită. Felicitările părinţilor şi ale prietenilor erau însoţite de exclamaţii de uimire.

La întoarcerea mea la Puri, Sri Yukteswar mi-a dat o veste plăcută. „Ţi-ai terminat studiile la Calcutta; voi aranja ca să-ţi faci următorii 2 ani aici în Serampore”.

Eram uimit: „Maestre, nu există cursuri de literatură în acest oraş!” Colegiul din Serampore, singurul stabiliment de învăţământ superior, nu poseda decât cursuri de 2 ani pentru diploma de licenţă intermediară.

Maestrul a surâs vesel: „Sunt prea bătrân pentru a face o chetă ca să fondez o universitate pentru tine! Cred că totuşi aş putea convinge pe altcineva să o facă”.

Două luni mai târziu, profesorul Howells, rectorul Colegiului din Serampore, a anunţat public că a reuşit să strângă fonduri pentru a deschide cursuri de 4 ani.

Colegiul din Serampore devenea o secţie a Universităţii din Calcutta. Am fost unul din primii candidaţi înscrişi.

„Ce bun eşti cu mine, Guruji! Am dorit atât de mult să plec de la Calcutta pentru a-mi petrece fiecare zi alături de tine, la Serampore. Profesorul Howells nu ştie cât de mult datorează ajutorului tău tăcut!”

Sri Yukteswar m-a privit sever: „De acum înainte nu vei mai pierde atâtea ore în tren; timpul economisit îl vei folosi astfel pentru studii! Sper că nu te vei mai mulţumi cu o spoială de ultimă oră şi că vei studia serios!” Dar în tonul său se simţea lipsa de convingere 17 – 2.

— 1: În 1936 am auzit de la un prieten că Saşi era încă într-o stare excelentă de sănătate.

— 2: Ca mulţi înţelepţi, Sri Yukteswar era mâhnit de tendinţa materialistă a educaţiei moderne. În ciuda

faptului că natura umană este triplă, numai aspectele fizice şi mentale sunt în general recunoscute şi dezvoltate. Puţine şcoli explică legile spirituale ale fericirii sau învaţă că înţelepciunea constă în a ghida viaţa omului în perfectă armonie cu Voinţa Divină.

Tinerii, care aud astăzi la colegii şi universităţi că omul nu este decât un „animal superior”, nu sunt pregătiţi să facă o cercetare spirituală, nici să considere că omul este, în esenţa sa, făcut după chipul lui Dumnezeu. Emerson scria: „Căci numai ceea ce avem în interior putem vedea în exterior. Dacă nu întâlnim zei, aceasta-i din cauză că noi nu adăpostim niciunul”. Cel care-şi imaginează că numai natura sa animală este reală, rămâne străin aspiraţiilor divine. Un sistem educaţional care nu prezintă Spiritul ca fiind motivul principal al existenţei umane oferă avidya, sau falsa cunoaştere. „Pentru că zici: Sunt bogat, m-am îmbogăţit şi nu duc lipsă de nimic şi nu ştii că eşti ticălos, nenorocit, sărac, orb şi gol”. APOCALIPSA, 3.17

Educaţia acordata tinerilor din India antica era ideală. La vârsta de 9 ani, elevul era primit ca „un fiu” într-o gurukula (căminul familiei gurului ca aşezământ pentru învăţământ). „Băiatul modern petrece anual a opta parte din timpul său la şcoală; indianul îşi petrece întregul său timp acolo”, scrie profesorul S. V.

Venkateswara în Indian Culture Trough the Ages (vol. 1; Longmans, Green &

Co). „Acolo există un sentiment al solidarităţii şi responsabilităţii, o ocazie amplă pentru exerciţiul încrederii în sine şi al individualităţii. Există un standard al culturii ridicat, disciplină autoimpusă şi o atitudine severă faţa de îndatoriri, acţiuni lipsite de egoism şi sacrificiu, combinate cu respectul de sine şi cel acordat celorlalţi; un standard înalt al demnităţii academice, un simţ al nobleţei

şi un ţel înalt al vieţii umane”.

CAPITOLUL: 18

Fachirul musulman „Cu mulţi ani în urmă, în camera pe care o ocupi tu acum, un fachir musulman a făcut 4 minuni sub ochii mei!”

Sri Yukteswar a făcut această declaraţie surprinzătoare la prima sa vizită în noua mea locuinţă. Curând după înscrierea mea la Colegiul din Serampore, am închiriat o cameră într-o pensiune învecinată, numită Panthi (reşedinţă pentru studenţi; de la pantha: rătăcitor, căutător al cunoaşterii) Era o casă de cărămidă, în stil vechi, cu vederea spre Gange.

„Ce coincidenţă, Maestre. Aceşti pereţi proaspăt zugrăviţi au deja amintiri?” Am privit camera mobilată simplu, cu un interes nou.

„Este o poveste lungă”. Gurul meu surâse. „Fachirul 18 – 1 se numea Afzal Khan. El îşi avea puterile sale extraordinare de la un yoghin hindus, pe care-l întâlnise cu mulţi ani în urmă.

Fiule, mi-e sete; mergi să-mi aduci un pic de apă. Astfel i-a vorbit un sannyasin plin de praf lui Afzal, pe când era copil, într-un sătuc din Bengalul oriental.

Eu sunt musulman, Maestre. Cum poţi tu, un hindus, să accepţi apă din mâinile mele? Ami place sinceritatea ta copile. Eu nu respect regulile impuse de un sectarism care nu-şi are originea în Dumnezeu. Du-te şi adu-mi repede apă!

Afzal s-a grăbit să asculte şi a fost recompensat de o privire afectuoasă din partea yoghinului.

Vieţile tale anterioare îţi aduc o karma bună, a declarat el solemn. Te voi învăţa o tehnică yoghină ce-ţi va permite să comanzi unul din domeniile invizibile.

Marea putere pe care o vei primi astfel nu trebuie utilizată decât pentru a face bine şi niciodată în scopuri

egoiste! Remarc că tu ai din trecut nişte germeni de tendinţe distructive; nu le lăsa să crească comiţând noi acţiuni rele. Datorită complexităţii karma-ei tale această viaţă trebuie să fie folosită pentru a împleti stăpânirea sistemului yoga cu ţelurile umanitare cele mai înalte.

Maestrul a dispărut după ce l-a învăţat pe copilul uimit o tehnică yoghină complicată.

Timp de 20 de ani, Afzal a perseverat în practica yoga. Realizările lui miraculoase i-au adus admiraţia generală. Se spunea că un spirit dezîncarnat, pe care el l-a numit „Hazrat”, îl urma pas cu pas, îndeplinindu-i cele mai mici dorinţe.

Dispreţuind avertismentul maestrului, Afzal a început să abuzeze de puterile sale.

Toate obiectele pe care le atingea dispăreau fără a lăsa urme, fenomen care făcea din Afzal Khan un invitat puţin recomandabil!

Din timp în timp, el vizita marile magazine de bijuterii din Calcutta, dându-se drept cumpărător potenţial. Toate bijuteriile pe care le atingea dispăreau la puţin timp după ce părăsea prăvălia.

Deseori, sute de inşi dornici să-i descopere secretele îl urmau pe Afzal. Uneori, fachirul îi invita să facă o călătorie în compania sa. La ghişeu el aranja să atingă un pachet de bilete. Apoi le dădea înapoi casierului, spunând: M-am răzgândit: nu le mai cumpăr! Totuşi în momentul când trebuia să se urce în tren cu amicii săi, Afzal era în posesia numărului necesar de bilete 18 – 2.

Aceste fapte au provocat indignarea generală; bijutierii şi casierii din Bengal erau în pragul depresiunii nervoase. Poliţia se arăta neputincioasă să-l aresteze pe Afzal; fachirul putea suprima imediat dovezile cele mai copleşitoare doar ordonându-i lui Hazrat: „Du aceasta de aici!”

Sri Yukteswar s-a ridicat şi s-a dus în balconul camerei mele care dădea spre Gange. L-am urmat acolo, dornic să aud mai multe despre incredibila tombolă fachirică.

„Această casă Panthi a aparţinut la început unuia din prietenii mei, ce l-a cunoscut pe Afzal şi care l-a invitat odată cu vreo 20 de vecini, printre care eram şi eu. Atunci eram tânăr şi eram curios să-l cunosc pe celebrul fachir. Am luat de altfel precauţia de a nu avea la mine niciun obiect de valoare! Afzal m-a examinat cu un ochi inchizitor şi a zis: Ai braţele puternice. Coboară în grădină, ia o piatră destul de lustruită şi scrie-ţi pe ea numele cu cretă. Apoi, arunc-o cât poţi mai departe în Gange.

Am făcut ce mi-a spus. După ce piatra s-a cufundat în valuri, musulmanul mi s-a adresat din nou: Umple această cană în Gange, aproape de casă.

Am revenit cu cana plină cu apă şi Afzal a strigat: Hazrat, pune piatra în această cană!

Acestea fiind spuse, piatra a apărut dintr-odată; am scos-o, semnătura mea era la fel de lizibilă ca şi atunci când am scris-o.

Babu 18 – 3, unul din prietenii mei, purta un ceas de aur vechi şi greu cu lanţ de aur.

Fachirul l-a examinat cu o admiraţie de rău augur. După puţin timp el a dispărut!

Afzal, fă-mi plăcerea şi dă-mi înapoi această preţioasă amintire de familie! s-a rugat prietenul meu aproape plângând.

Musulmanul a tăcut un moment, apoi a răspuns: Ai 500 de rupii într-un seif de fier. Adu-mi-le şi te voi ajuta să-ţi regăseşti ceasul.

Prietenul meu s-a dus acasă emoţionat şi s-a întors cu suma cerută, pe care i-a dat-o lui Afzal.

Du-te la podeţul din apropierea casei tale, a spus

fachirul. Roagă-l pe Hazrat să-ţi dea ceasul şi lanţul.

Prietenul meu s-a conformat. Când s-a întors avea un aer uşurat, deşi fără bijuterie.

De îndată ce l-am chemat pe Hazrat, aşa cum m-ai învăţat, ceasul mi-a căzut în mâna dreaptă prin aer! Fii sigur că l-am închis în seif înainte de a reveni!

Martorii acestei scene tragi-comice l-au privit pe Hafzal cu duşmănie. Acesta a continuat cu calm: Cereţi orice de băut; Hazrat vă va îndeplini toate dorinţele!

Unii au cerut lapte, alţii sucuri de fructe. N-am fost surprins când prietenul meu epuizat, Babu, ceru whisky! Musulmanul a dat un ordin şi serviabilul Hazrat a adus sticle închise care au aterizat pe podea trecând prin aer. Fiecare a găsit ceea ce dorea.

Promisiunea unui nou miracol nu putea decât să-i facă plăcere gazdei noastre; Afzal ne-a oferit un festin instantaneu!

Comandaţi felurile cele mai costisitoare, a sugerat Babu, prietenul meu, cu un aer sumbru Măcar asta să am şi eu pentru cele 500 de rupii! Mâncărurile să fie servite în veselă de aur!

De îndată ce fiecare invitat şi-a formulat dorinţa, fachirul l-a interpelat pe binevoitorul Hazrat. A urmat o harababură de nedescris, un dans al unor vase de aur cu mâncăruri savant preparate şi fructe care nu erau de sezon sosind de nicăieri la picioarele noastre. Toate erau apetisante. Masa a durat o oră; în sfârşit, invitaţii s-au ridicat pentru a-şi lua rămas bun. Un zgomot înspăimântător, ca acela făcut de vase aruncate grămadă, unele peste altele, ne-a obligat să întoarcem capul: nu mai era nicio urmă de vase sau de mâncăruri!

„Guruji”, am intervenit eu, „dacă Afzal avea puterea de a crea vase de aur, de ce îşi mai însuşea el bunurile altuia?” „Fachirul nu era un realizat spiritual”, a explicat

Maestrul. „El stăpânea o anumită tehnică yoghină ce-i permitea accesul la un plan astral unde toate dorinţele sunt imediat îndeplinite. Prin intermediul unei fiinţe astrale, Hazrat, musulmanul poseda puterea de a extrage, printr-un act de voinţă, atomii din orice obiect pornind de la o energie eterică. Dar obiectele astfel constituite, produse din astral, sunt prin natura lor extrem de instabile; ele nu se conservă decât un timp foarte scurt 18 – 4. Totuşi Afzal era avid de bunuri terestre care, mai greu de obţinut, sunt mult mai durabile.

Am râs. „Uneori se evaporă şi ele într-un mod neobişnuit!” „Afzal nu era un om de realizare divină”, a continuat Maestrul. „Să facă miracole stabile şi folositoare nu pot decât adevăraţii sfinţi, pentru că ei sunt în armonie cu Creatorul Omnipotent. Afzal nu era decât un om care poseda anumite puteri paranormale ce deschideau uşa spre un domeniu inaccesibil oamenilor înainte de moarte”. „Am înţeles, Guruji. Această lume de dincolo pare să aibă aspecte încântătoare”.

Maestrul a aprobat. „De atunci, nu l-am mai revăzut pe Afzal; dar, câţiva ani mai târziu, Babu a venit la mine arătându-mi un ziar ce relata confesiunea publică a fachirului musulman. Astfel am cunoscut faptele referitoare la iniţierea lui Afzal de către un guru hindus”.

Sri Yukteswar îşi amintea cum se termina confesiunea acestuia: „Eu, Afzal Khan, scriu aceasta drept penitenţă, pentru a fi avertisment tuturor celor care se ambiţionează să posede arta de a face minuni. Ani de zile am abuzat de puterile paranormale pe care le aveam de la gurul meu, prin graţia divină. Ameţit de orgoliu, m-am crezut în afara legilor morale. A venit o zi în care am fost pedepsit sever.

Recent, pe un drum din apropiere de Calcutta, am întâlnit un bătrân şchiop care purta un obiect strălucitor

ce părea din aur. I-am vorbit cu invidie: Sunt Afzal Khan, marele fachir. Ce ai acolo? Această bucată de aur este singura mea bogăţie pe lume; ea nu-l poate interesa pe un fachir. Vindecă-mă te rog!

Am atins blocul de aur şi am plecat fără să-i răspund. Bătrânul se ţinea după mine. Deodată, el strigă disperat: Aurul meu! Unde este?

Cum eu nu dădeam nicio atenţie strigătului lui, el a vorbit deodată cu o voce tun [toare, neobişnuită în gura unui om cu o aparenţă atât de umilă.

Mă recunoşti?

Am îngheţat, îngrozit, văzând că bătrânul, acest şchiop mizerabil, nu era altul decât marele sfânt care mă iniţiase în yoga cu mult, mult timp în urmă. Corpul său deveni instantaneu puternic şi tânăr.

Vai! Ochii gurului meu aruncau scântei. Am văzut cu propriii mei ochi că îţi foloseşti puterea nu pentru a ajuta oamenii nefericiţi, ci pentru a trăi pe seama lor, ca un răufăcător! Îţi iau puterile oculte; de acum înainte Hazrat nu mai este obligat să te asculte. Nu vei mai teroriza Bengalul!

L-am chemat pe Hazrat cu o voce plină de teamă; pentru prima dată el n-a apărut în faţa vederii mele interioare. Dar se părea că s-a ridicat dintr-odată un văl negru dezvelindu-mi conştiinţa: viaţa mea ruşinoasă s-a derulat în faţa mea în toată goliciunea ei.

Guru, îţi mulţumesc că mi-ai gonit iluzia în care trăiam. Plâgeam la picioarele sale. Jur să uit ambiţiile mele umane. Mă voi refugia în munţi pentru a medita în singurătate la Dumnezeu, în speranţa de a-mi fi iertat trecutul cel rău!

Maestrul meu mi-a aruncat în tăcere o privire plină de compasiune. Simt că eşti sincer, a zis el în sfârşit. Drept recompensă pentru primii tăi ani de disciplină strictă şi

pentru căinţa ta actuală, îţi las un ultim dar. Îţi vei pierde toate celelalte puteri, dar în ceea ce priveşte hrana şi îmbrăcămintea, Hazrat îţi va da ajutor. Du-te şi consacră-te din tot sufletul înţelegerii divine în singurătatea munţilor.

Acestea fiind zise, gurul meu a dispărut, lăsându-mă cu lacrimile şi cu căinţa mea.

Adio, lume! Nu-mi mai rămâne decât să implor iertarea Tatălui Cosmic!”

— 1: Yoghin musulman; provine de la arabul faqir, sărac; original asociat dervişilor aflaţi sub jurământul sărăciei.

— 2: Tatăl meu mi-a spus că şi compania lui de căi ferate, Bengal-Nagpur, a fost una din firmele victimă ale lui Afzal Khan.

— 3: Nu-mi amintesc numele prietenului lui Sri Yukteswar şi trebuie să fac referire la el simplu doar cu „Babu” (Domnul).

— 4: La fel cum amuleta mea de argint a dispărut în final de pe acest pământ

(s-a dematerializat), orice obiect produs astral urmează aceeaşi cale (lumea astrală este descrisă în capitolul 43).

CAPITOLUL: 19

Maestrul meu, aflat în Calcutta, apare şi în Serampore „Adesea mă simt asaltat de îndoieli ateiste. Totuşi o idee mă sâcâie uneori: oare sufletul nu are posibilităţi neexploatate? Omul nu-şi ratează adevăratul destin dacă nu le explorează?”

Dijen Babu, colegul meu de cameră de la pensiunea Panthi, mi-a făcut această confidenţă când l-am invitat să facă cunoştinţă cu Sri Yukteswar.

„Maestrul te va iniţia în Kriya Yoga”, i-am răspuns eu. „Aceasta calmează tumultul dualismului prin certitudinea divină interioară”.

În acea seară Dijen m-a însoţit la ashram. În prezenţa Maestrului, o seninătate profundă a pătruns sufletul prietenului meu, care a devenit un vizitator constant.

Viaţa noastră obişnuită nu poate să ne satisfacă nevoile cele mai profunde; omul are o foame nativă faţă de înţelepciune, chiar dacă de multe ori este inconştientă.

Prin cuvintele lui Sri Yukteswar, Dijen urmărea să descopere în el însuşi un Eu mai real decât egoul superficial al acestei încarnări tranzitorii.

Dijen şi cu mine urmam amândoi cursurile Colegiului din Serampore şi ne-am obişnuit să ne ducem la ashram imediat după studiu. Adesea îl vedeam pe Sri Yukteswar stând în picioare în balconul de la etajul 2, întâmpinându-ne cu un zâmbet.

Într-o după-amiază, Kanai, un tânăr rezident al ashramului, ne-a aşteptat la uşă cu o veste neplăcută.

„Maestrul lipseşte; o telegramă l-a chemat la Calcutta”.

A doua zi am primit de la gurul meu o carte poştală cu următorul conţinut: „Voi pleca din Calcutta miercuri dimineaţa; aşteptaţi-mă la gară la Serampore la trenul de ora 9 dimineaţa”.

Miercuri dimineaţa, la ora 8: 30, am primit un mesaj telepatic de la Sri Yukteswar: „Sunt reţinut; nu mă aşteptaţi la trenul de ora 9”.

Am comunicat aceste instrucţiuni lui Dijen, care se pregătea să plece.

„Tu şi intuiţia ta!”, a exclamat prietenul meu dispreţuitor. „Prefer să cred în cuvântul scris al Maestrului”.

Am ridicat din umeri şi m-am aşezat liniştit, cu hotărârea fermă de a rămâne.

Dijen a ieşit mormăind şi a trântit uşa după el.

Era destul de întuneric în cameră şi m-am dus spre

fereastră, care dădea în stradă. Deodată, semiîntunericul s-a transformat într-o lumină orbitoare, în care fereastra cu gratii de fier a dispărut complet. Pe fundalul luminos a apărut Sri Yukteswar în carne şi oase!

Ezitând, înlemnit de o stupoare imensă, m-am aplecat la picioarele sale şi, cu un gest de respect obişnuit, i-am atins pantofii; erau cei de toate zilele, de pânză portocalie cu tălpi de împletitură; i-am recunoscut perfect. Roba lui de culoare ocru îmi atingea faţa; simţeam nu numai stofa ci şi suprafaţa aspră a pantofilor şi umflăturile din dreptul degetelor mari de la picioare. Prea emoţionat pentru a putea vorbi, îl priveam cu un aer întrebător.

„Sunt încântat că ai captat mesajul meu telepatic”. Vocea lui era calmă, perfect normală. „Mi-am rezolvat treburile la Calcutta şi voi sosi la Serampore cu trenul de ora 10”.

În timp ce eu continuam să-l privesc uluit, Sri Yukteswar continuă: „Nu este o apariţie, sunt eu însumi, în carne şi oase. Ţi-am acordat această experienţă rară din ordinul voinţei divine. Aşteaptă-mă la gară; Dijen şi cu tine mă veţi vedea sosind cu hainele pe care le port acum. Voi fi precedat de un tovarăş de călătorie, un băieţel, purtând o cană de argint”.

Guru şi-a pus mâinile pe capul meu cu o binecuvântare şoptită. Când el a încheiat cu cuvintele „Taba Asi” 19 – 1, am auzit un zgomot ciudat, ca un tunet îndepărtat 19 – 2.

Corpul său s-a topit gradat în lumina orbitoare. Mai întâi au dispărut picioarele, apoi corpul şi capul ca un sul de hârtie pe care-l înfăşori. Până în ultimul moment am simţit atingerea uşoară a degetelor sale pe părul meu. Îndată lumina a dispărut; nu mai distingeam decât fereastra cu gratii de fier şi palidele raze ale soarelui.

Sri Yukteshwar în meditaţie Am rămas cufundat într-

un soi de toropeală, întrebându-mă dacă nu am fost victima unei halucinaţii. În acest moment, Dijen intră în cameră cu un aer ruşinat: „Maestrul n-a sosit cu trenul de ora 9, nici cu cel de 9: 30”. Prietenul meu a spus asta cu aerul de a se scuza.

„Atunci, urmează-mă! eu ştiu că va veni la ora 10”. L-am luat pe Dijen de mână şi l-am târât după mine, cu toate protestele lui. După 10 minute eram la gară unde trenul deja sosea.

„Aura Maestrului luminează tot trenul! El este acolo!” am exclamat eu bucuros.

„Visezi!” mi-a spus Dijen râzând batjocoritor.

„Să-l aşteptăm aici”. I-am descris în detaliu în ce condiţii îl vom vedea pe gurul meu. De îndată ce mi-am terminat descrierea, Sri Yukteswar a apărut, purtând aceleaşi haine pe care i le văzusem mai înainte. Cu un mers încet el îl urma pe un băieţel care ducea o cană de argint.

Pentru un moment am fost îngheţat de groază faţă de stranietatea a tot ceea ce mi s-a întâmplat. O întreagă lume familiară, cea a secolului XX materialist, părea că s-a sfărâmat în faţa ochilor mei uimiţi; mă credeam reîntors în timpul lui Iisus, când acesta îi apărea lui Petru pe mare!

Când Sri Yukteswar, Yoghinul-Cristic modern, a ajuns în locul în care Dijen şi cu mine stăteam tulburaţi, Maestrul îi surâse prietenului meu spunându-i: „Ţi-am adresat şi ţie un mesaj, dar tu nu ai fost capabil să-l recepţionezi”.

Dijen tăcu privindu-mă cu suspiciune. După ce l-am condus pe guru la ashram, prietenul meu şi cu mine ne-am îndreptat spre colegiu. Dijen s-a oprit în plină stradă şi-mi zise fierbând de indignare: „Aşa deci! Maestrul mi-a adresat un mesaj! De ce l-ai ascuns? Vreau să-mi explici!” „Este vina mea dacă oglinda ta mentală oscilează atât de

repede şi nu poate reflecta instrucţiunile gurului nostru?” am protestat eu.

Mânia dispăru de pe faţa lui Dijen. „Înţeleg ce vrei să spui”, a zis el pe un ton supărat. „Dar te rog să-mi explici în ce fel ai ghicit că va fi un copil purtând o cană?”

În timp ce îmi terminam istorisirea ciudatei apariţii a Maestrului, am ajuns la uşa Colegiului din Serampore.

„Ceea ce am învăţat despre puterile gurului nostru”, a conchis Dijen, „mă fac să cred că toate universităţile din lume nu sunt decât grădiniţe de copii” 19 – 3.

— 1: „La revedere” în bengali. Această formulare este un paradox plin de speranţă pentru că literal înseamnă: „Atunci vin”.

— 2: Sunetul caracteristic al dematerializării atomilor corpului fizic.

— 3: „Asemenea lucruri mi-au fost revelate, însă acum tot ceea ce am scris îmi apare ca neavând decât valoarea unui foc de paie”. Astfel a vorbit Sf. Thomas d’Aquino „Prinţul scolasticii”, răspunzând secretarului său care insista asupra necesităţii de a completa Suma Theologiae. Într-o zi, în 1273, în timpul liturghiei dintr-o biserică din Neapole, sfântul Thomas a avut o revelaţie mistică remarcabilă. Superioritatea cunoaşterii divine l-a copleşit atât de mult, încât el a pierdut orice interes pentru latura intelectuală. Să ne amintim de spusele lui Socrate: „Cât despre mine, tot ce ştiu e că nu ştiu nimic”. (PLATON, FEDRA)

CAPITOLUL: 20

Nu vizităm Caşmirul „Tată, aş vrea să-i invit pe Maestru şi patru prieteni să mă însoţească în Himalaya în timpul vacanţei mari. Poţi să-mi procuri şase bilete pentru Caşmir şi bani pentru cheltuielile noastre de călătorie?”

Aşa cum mă aşteptam, tatăl meu a izbucnit în râs: „Este a treia oară când îmi serveşti aceeaşi istorie! Nu mi-

ai cerut tu acelaşi lucru anul trecut şi acum doi ani?

În ultimul moment, Sri Yukteswar a refuzat să plece.

„E adevărat tată; nu ştiu de ce gurul meu nu a dorit până acum să vizităm Caşmirul 20 – 1. Totuşi, dacă îi spun că am obţinut deja de la tine biletele, cred că va fi de acord”.

Tata n-a fost convins; a doua zi însă el mi-a întins şase bilete de protocol şi un pachet de bancnote de zece rupii: „Nu cred că excursia voastră teoretică are nevoie de toate aceste pregătiri, dar iale totuşi!”

După amiaza i-am prezentat proiectul meu lui Sri Yukteswar, care a surâs de entuziasmul meu şi mi-a răspuns în doi peri: „Mi-ar plăcea să merg; vom vedea”.

N-a zis nimic atunci când l-am rugat pe Kanai să ne însoţească. Am invitat de asemenea şi trei prieteni: Rajendra Nath Mitra, Jotin Auddy şi un al treilea băiat. Am fixat data plecării în lunea următoare.

Sâmbătă şi duminică am rămas la Calcutta pentru a asista la căsătoria unui verişor, celebrată acasă la noi. Luni de dimineaţă am sosit la Serampore cu bagajele mele. Rajendra mă aştepta la uşa ashramului.

„Maestrul a plecat să se plimbe. A refuzat să plece în călătoria planificată!”

M-am întristat, dar eram hotărât: „Nu-i voi mai da tatălui meu şi a treia oară ocazia să râdă de proiectele mele himerice de călătorie. Hai! vom pleca fără el”.

Rajendra a acceptat. Am părăsit ashramul în căutarea unui servitor, ştiind că Kanai nu ar fi plecat fără Maestru; aveam nevoie de o persoană pentru a se ocupa de bagaje. Mă gândeam la Behari, care servise mai înainte în familia noastră şi care acum lucra la un profesor din Serampore. În timp ce mergeam cu un pas rapid, l-am întâlnit pe gurul meu în faţa bisericii creştine, nu departe de palatul de justiţie din Serampore.

„Unde te duci?” Faţa lui Sri Yukteswar era serioasă.

„Maestre, am înţeles că tu şi Kanai nu veţi lua parte la excursia pe care am proiectat-o. Mă duc să-l caut pe Behari. Îţi aminteşti că, anul trecut, el dorea atât de mult să viziteze Caşmirul cu noi încât şi-a oferit serviciile gratuit”. „Îmi amintesc. Totuşi nu cred că Behari va accepta”.

Eram exasperat. „Dar el abia aşteaptă această ocazie!”

Gurul meu şi-a reluat tăcut plimbarea. Eu însă am pornit hotărât spre casa profesorului. În curte, Behari m-a primit călduros, atitudine care s-a schimbat în reversul ei de îndată ce am menţionat Caşmirul. Cu câteva cuvinte de scuză, m-a părăsit pentru a se refugia în casa stăpânului său. Am aşteptat jumătate de oră, sperând vag că această întârziere se datora pregătirilor de călătorie. În sfârşit, am bătut la uşă.

„Behari a plecat pe scara de serviciu, acum jumătate de oră”. Un zâmbet uşor apăru pe buzele celui care m-a informat.

M-am îndepărtat trist, întrebându-mă dacă invitaţia mea a fost prea brutală sau dacă era influenţa nevăzută a Maestrului. Când am trecut prin apropierea bisericii, l-am văzut pe Maestru care se apropia lent de mine. Fără să aştepte răspunsul meu, a exclamat: „Aşa deci, Behari nu a vrut să plece! Ce proiecte mai ai acum?”

M-am simţit ca un copil neascultător, hotărât să-i ţină piept tatălui său: „Maestre, îi voi cere unchiului meu să mi-l împrumute pe servitorul său, Lal Dhari”. „Du-te la unchiul tău”, a replicat Sri Yukteswar râzând, „dar nu cred că vei avea motive să fii satisfăcut de vizita ta”.

Îngrijorat şi nemulţumit, l-am părăsit pe guru şi am intrat în palatul de justiţie din Serampore. Unchiul meu din partea tatălui, Sarada Ghosh, care era avocat, ma primit

afectuos.

„Plec azi în Caşmir cu nişte prieteni”, i-am spus. „De ani de zile visez la această excursie în Himalaya”. „Mă bucur pentru tine, Mukunda. Pot să fac ceva pentru a-ţi face călătoria mai plăcută?”

Aceste cuvinte m-au încurajat. „Dragă unchiule, mi l-ai putea împrumuta pe servitorul tău, Lal Dhari?”

Această cerere modestă a avut efectul unui cutremur. Unchiul meu a făcut un salt atât de violent încât a răsturnat scaunul; hârtiile de pe birou au zburat în toate părţile; pipa sa a căzut cu zgomot pe podea.

„Egoistule!” a strigat unchiul meu fierbând de indignare. „Ce insolenţă! Cine se va mai ocupa de mine dacă tu îmi iei servitorul pentru una din călătoriile tale de plăcere?”

Mi-am ascuns surpriza, gândindu-mă că această schimbare bruscă de atitudine nu era decât unul din misterele acestei zile atât de bogată în enigme. Am bătut în retragere cu mai multă grabă decât demnitate!

M-am întors la ashram, unde prietenii mei mă aşteptau deja. În mintea mea a început să-şi facă loc convingerea că modul de comportare al Maestrului era inspirat de o raţiune superioară. M-am simţit cuprins de remuşcări la ideea de a nu-l asculta pe gurul meu.

„Mukunda, nu ţi-ar place să rămâi un pic mai mult în tovărăşia mea?” m-a întrebat Sri Yukteswar. „Rajendra şi ceilalţi pot merge înainte şi să te aştepte la Calcutta; tu ai destul timp să prinzi ultimul tren cu destinaţialaşmir”. „Maestre, n-aş vrea să plec fără tine”, am zis eu trist.

Prietenii mei n-au dat nici cea mai mică atenţie acestei declaraţii. Au luat o birjă şi au plecat cu bagajele. Kanai şi cu mine ne-am aşezat liniştiţi la picioarele gurului.

După treizeci de minute de tăcere totală, Sri Yukteswar s-a ridicat pentru a se duce la sala de mese de

la etajul unu.

„Kanai, dacă vrei, serveşte-l pe Mukunda cu mâncare; trenul lui pleacă în curând”.

În timp ce mă ridicam, m-am simţit brusc cuprins de greţuri şi de dureri de stomac îngrozitoare; durerea era ascuţită şi atât de intensă încât mi se părea că am iadul în mine. M-am târât spre gurul meu şi m-am prăbuşit la picioarele lui cu toate simptomele holerei asiatice! Sri Yukteswar şi Kanai m-au dus în salon.

Crispat de durere, am exclamat: „Maestre, îmi depun viaţa la picioarele tale!” căci mi se părea că sufletul meu va fi smuls din învelişul său carnal.

Juanavatar Sri Yukteshwar Sri Yukteswar mi-a pus capul pe genunchii săi, mângâindu-mi uşor fruntea cu o tandreţe angelică.

„Vezi ce ţi s-ar fi întâmplat dacă ai fi fost la gară cu prietenii tăi?! A trebuit să veghez asupra ta în acest mod, pentru că ai ales să te îndoieşti de judecata mea voind să faci această excursie într-un moment nepotrivit”.

În sfârşit, am înţeles. Pentru că un mare Maestru manifestă rareori puterile în mod vizibil, un observator superficial ar putea crede că evenimentele îşi urmează cursul lor normal. Intervenţia gurului meu era exercitată într-un mod prea subtil pentru a putea fi descoperită. El a pus în jocul său modest pe Behari, pe unchiul meu Sarada, pe Rajendra şi pe alţii; influenţa a fost atât de sensibilă încât toţi, cu excepţia mea, gândeau că situaţia n-avea nimic neobişnuit.

Cum Sri Yukteswar respecta mereu obligaţiile sociale, l-a rugat pe Kanai să caute un doctor şi să-l anunţe pe unchiul meu.

„Maestre”, am protestat eu, „numai tu singur mă poţi vindeca. Starea mea e prea gravă pentru ca un doctor să mai poată face ceva!” „Copile, Bunăvoinţa Divină te

protejează. Nu te nelinişti cu privire la doctor; el nu te va mai găsi în starea asta: tu eşti deja vindecat!”

La aceste cuvinte ale gurului meu, răul atroce a dispărut. M-am aşezat, slăbit încă. A sosit şi medicul şi m-a examinat cu grijă.

„Ai trecut printr-o criză îngrozitoare”, a declarat el. „Voi lua mostre pentru analiză”.

A doua zi dimineaţă, doctorul a sosit în mare grabă. Eu eram aşezat şi mă simţeam bine.

„Ei bine, vorbeşti şi râzi ca şi cum ieri nu erai în ghearele morţii!” El îmi luă mâna cu blândeţe. „Nu mă aşteptam să te găsesc în viaţă când analizele mi-au arătat că era vorba de holeră asiatică! Eşti norocos, tinere, că ai un guru cu o putere de vindecare divină! De asta sunt convins!”

Eram de acord din toată inima. În timp ce doctorul se pregătea să-şi ia rămas bun, în uşă au apărut Rajendra şi Auddy. Ei păreau supăraţi, dar supărarea s-a transformat în compasiune când l-au văzut pe doctor şi faţa mea albă ca varul.

„Eram furioşi că nu ne-am întâlnit la trenul de Calcutta, aşa cum ne-am înţeles. Ai fost bolnav?” „Da”. Nu mi-am putut reţine râsul văzându-i pe prietenii mei punându-şi bagajele în acelaşi loc ca şi în ajun. În acest timp, Maestrul intră în cameră. Mi-am permis un gest de convalescent, prinzându-i mâna cu iubire.

„Guruji”, i-am zis. „De la vârsta de doisprezece ani am făcut multe tentative nereuşite de a merge în Himalaya. Acum sunt convins că, fără binecuvântarea ta, zeiţa Parvati 20 – 2 va refuza să mă primească!”

— 1: Deşi Maestrul meu nu mi-a dat nicio explicaţie, aversiunea lui faţă de o vizită în Caşmir în cele două veri este posibil să fi fost produsă de cunoaşterea anterioară a faptului că nu venise încă timpul să se îmbolnăvească

acolo (vezi capitolul 22).

— 2: Literal, „aparţinând munţilor”. Parvati este reprezentată mitologic ca fiind fiica regelui Himalayei (literar, „locuinţa zăpezilor”), al cărei cămin este reprezentat de un anumit vârf de la graniţa tibetană. Călătorii uimiţi, trecând pe sub acest vârf de munte inaccesibil, văd de departe o formaţiune uriaşă de zăpadă semănând cu un palat cu turnuri şi domuri de gheaţă.

Parvati, Kali, Durga, Uma şi alte zeiţe sunt aspecte ale lui Jaganmatri, „Mama Divină a Lumii”, numită atât de variat pentru a evidenţia funcţiile sale particulare. Dumnezeu sau Shiva (vezi capitolul 32), în aspectul său transcendent sau para, este inactiv în creaţie; Shakti (energia, forţa activă) a sa îl trimite către „consoartele” sale, puterile „feminine” productive ce fac posibilă desfăşurarea infinită din cosmos.

CAPITOLUL: 21

Vizităm Caşmirul „Acum că te-ai refăcut suficient pentru a călători, aş merge cu tine în Caşmir”, mia declarat Sri Yukteswar la două zile după vindecarea mea miraculoasă de holeră asiatică.

Seara, micul nostru grup de şase persoane a luat trenul spre nord. Prima oprire a fost Simla, maiestuosul oraş al primelor contraforturi ale Himalayei. Am hoinărit pe străzi, admirând oraşul magnific.

„Fragi englezeşti de vânzare!” striga o bătrână chircită la marginea pieţii pitoreşti.

Micile fructe roşii au atras atenţia Maestrului. A cumpărat un coş mare şi ni l-a oferit lui Kanai şi mie. Am gustat o fragă şi am scuipat-o imediat.

„Maestre, e acră! Cred că nu-mi vor place niciodată fragii!”

Gurul meu râse.

„Din contră, îţi vor place foarte mult, în America! La

masă, gazda ţi le va servi cu zahăr şi cu frişcă. După ce le va zdrobi cu o furculiţă, vei gusta şi vei declara: Ce delicioase sunt! apoi îţi vei aminti de această zi în Simla”.

Am uitat complet această prezicere, de care nu mi-am amintit decât după mulţi ani, după sosirea mea în America. Am fost invitat la masă la doamna Alice T.

Hasey (sora Yogmata), din West Somerville, Massachusetts. La desert, gazda a luat o furculiţă, a zdrobit fragii, adăugând zahăr şi frişca. „Aceste fructe sunt destul de acre; cred că-ţi vor place preparate astfel”, a remarcat ea.

Am luat o înghiţitură şi am exclamat: „Ce delicioase sunt!” am spus eu cu gura plină. Prezicerea gurului meu mi-a revenit atunci în memorie. Am rămas blocat la gândul că, cu mulţi ani în urmă, spiritul lui Sri Yukteswar, în armonie cu Dumnezeu, detectase programul de evenimente karma-ice în eterul viitorului.

În curând, micul nostru grup a părăsit Simla şi a luat trenul pentru Rawalpindi.

Acolo am închiriat o birjă mare trasă de doi cai, cu care am făcut o călătorie de 7 zile până la Srinagar, capitala Caşmirului. În cea de a doua zi a călătoriei spre nord, în faţa ochilor noştri uimiţi a apărut imensitatea Himalayei. Grandioasa panoramă a munţilor ne umplea de încântare.

„Domnule”, zise Auddy adresându-se Maestrului, „mă bucur din plin că pot contempla aceste locuri frumoase în compania dumneavoastră sfântă”.

Această remarcă a lui Auddy m-a bucurat, căci eu jucasem rolul de gazdă în excursie. Sri Yukteswar a prins gândul meu, s-a întors spre mine şi mi-a şoptit: „Nu te bucura aşa de mult! Auddy e mai puţin încântat de privelişte decât de perspectiva de a se îndepărta de grupul nostru pentru a avea răgazul să fumeze o ţigară”.

Am fost şocat. „Maestre”, am zis eu încet, „nu spune asta. Nu cred că Auddy e fumător”. 21 – 1 L-am privit cu atenţie pe gurul meu care nu se înşela niciodată.

„Bine, nu-ţi voi mai spune nimic despre Auddy”, chicoti Maestrul, „dar vei vedea că, la prima oprire, Auddy nu va lăsa să-i scape ocazia!”

Am ajuns la un mic han. În timp ce conducea caii la adăpost, Auddy zise: „Maestre, îmi dai voie să mă aşez lângă birjar? Mi-ar plăcea să stau la aer”.

Sri Yukteswar îi dădu voie, dar îmi şopti: „El vrea o ţigară proaspătă, nu aer curat”.

Trăsura şi-a reluat mersul pe drumul prăfuit. Ochii Maestrului scânteiau: „Uită-te afară”, mi-a sugerat el, „scoate capul pe geam şi vezi cum ia Auddy aer”.

M-am supus şi am fost surprins să-l văd pe Auddy expirând rotocoale de fum. Mi-am prezentat scuzele de rigoare lui Sri Yukteswar: „Ai dreptate ca întotdeauna, Maestre. Auddy pufăie ca o locomotivă”. Am presupus că prietenul meu ceruse o ţigară de la birjar, căci ştiam că nu-şi cumpărase la Calcutta Rulam pe drumul sinuos şi o panoramă magnifică se etala în faţa ochilor noştri: râuri, văi, prăpăstii fără fund, versanţi pietroşi. Am petrecut nopţile în adăposturi rustice. Neavând niciun servitor cu noi, eram nevoiţi să ne pregătim singuri masa. Încă slăbit, îmi recăpătăm puterile din zi în zi, deşi trăsura în care călătoream nu era confortabilă.

Entuziasmul ne umplea inimile pe măsură ce ne apropiam de Caşmirul central: paradisul lacurilor cu lotuşi, al grădinilor plutitoare, al şlepurilor cu acoperişuri lucioase, al râului Jhelum cel cu multe poduri, al poienilor semănate cu flori care se găsesc pretutindeni în jurul Himalayei. Am ajuns la Srinagar şi am închiriat camere într-un han cu două etaje, cu vedere spre munţi. Întrucât nu avea apă curentă, eram nevoiţi să mergem să luăm

dintr-o fântână învecinată. În acea vară timpul era splendid, cald ziua şi uşor răcoros noaptea.

Am făcut un pelerinaj la templul antic din Srinagar dedicat lui Swami Shankara.

În timp ce contemplam această construcţie ridicată pe vârful unui munte, m-a copleşit brusc o stare extatică. Templul lui Shankara s-a transformat sub ochii mei într-o construcţie în care, mulţi ani mai târziu, am stabilit sediul Societăţii pentru Realizarea Sinelui în America. Când am vizitat pentru prima dată Los Angeles şi am văzut această construcţie de pe Muntele Washington, am recunoscut imediat pe cea care îmi apăruse în viziunile din Caşmir şi în alte părţi.

Am petrecut câteva zile la Srinagar, apoi am plecat la Gulmarg (literal, „potecă de munte înflorită”), oraş situat la altitudinea de 2000 de metri. Acolo ani încălecat prima dată pe un cal. Rajendra avea un trăpaş iute, a cărui inimă era înfocată de viteză. Am început urcuşul spre Khilanmarg; drumul trecea printr-o pădure deasă, unde cărarea de abia se mai distingea, iar calul lui Rajendra nu-i lăsa niciun moment de repaus mârţoagei mele, nici chiar în zonele mai periculoase.

O panoramă magnifică recompensa temeritatea noastră. Pentru prima dată în această viaţă îmi era dat să contemplu în toate direcţiile vârfurile sublime ale Himalayei, acoperite de o zăpadă eternă, ce semănau, datorită siluetei lor, cu nişte urşi polari uriaşi.

Mergeam veseli prin zăpada orbitoare a pantelor. În timp ce coboram, am observat jos în depărtare un imens covor de flori galbene contrastând cu goliciunea munţilor.

Următoarele noastre excursii ne-au condus la celebra „grădină a plăcerilor” a împăratului Jehangir la Shalimar şi la Nishat Bagh. Palatul antic de la Nishat Bagh este construit direct pe o cădere naturală de apă. Torentul care

vine din munţi a fost obligat să curgă printre covoarele de flori îmbătătoare, căzând în jeturi de apă de la un etaj la altul. Curentul de apă pătrunde de asemenea în mai multe apartamente regale, pentru ca în final să cadă, printr-o cascadă feerică, într-un lac aflat dedesubt. Parcurile imense sunt pline de mii de culori: trandafiri, panseluţe, iasomie, crini, maci. O strălucire de smarald este dată de şirurile simetrice de chinars 21 – 2, de chiparoşi şi de cireşi; în depărtare, Himalaya străjuieşte totul cu austerităţile sale albe.

La Calcutta, strugurii din Caşmir sunt apreciaţi ca o raritate. Rajendra, care-şi propusese un adevărat festin cu struguri, a fost dezamăgit că nu am întâlnit plantaţii mari de viţă de vie. Acum eu îl tachinam pentru lăcomia lui: „M-am îndopat atât de mult cu struguri încât nu mai pot merge”, mă plângeam eu. „Boabele invizibile fermentează în mine!” Mai târziu, am aflat că plantaţii superbe de viţă de vie se găsesc la Kabul, la vest de Caşmir. Ne-am consolat consumând îngheţată din rabri (lapte condensat) aromatizată cu fistic.

Ne-am plimbat de mai multe ori cu shikaras (ambarcaţie cu baldachin brodat în roşu) prin labirintul canalelor lacului Dal, care seamănă cu o pânză de păianjen.

Numeroasele grădini plutitoare, un fel de plute imense din buşteni acoperiţi cu pământ, îl uimesc la început pe spectator: pepeni şi legume par să crească direct din apă! Uneori, câte un ţăran, sătul să tot fie „legat de pământ”, îşi duce mica grădină din loc în loc, prin lacul format din mii de canale!

În această vale poţi întâlni mostre din toate minunile lumii. Doamna Caşmirului, încoronată de munţi, este înfrumuseţată cu o ghirlandă de lacuri. Mai târziu, când am vizitat şi alte ţinuturi, am înţeles de ce se consideră

adesea Caşmirul ca locul cel mai pitoresc de pe glob. El are farmecul Alpilor elveţieni, al lacului Lomond din Scoţia şi al celor mai frumoase lacuri englezeşti. Un călător american îşi va aminti aici de Alaska şi de Pikes Peak, de lângă Denver.

Caşmirul poate rivaliza cu splendorile de la Xochimilco din Mexic, unde munţii, cerul şi oamenii se amestecă cu imensitatea apelor populate cu peşti roşii, dar la Caşmir frumuseţile lacurilor seamănă cu nişte fete tinere aflate în paza ursuzei Himalaya! Aceste ţinuturi încântătoare mi-au rămas în memorie ca cele mai frumoase din lume.

Splendorile Parcului Naţional din Yellowstone, Marelui Canion din Colorado şi Alaskăi m-au fascinat la fel de mult. Primul este poate singurul loc din lume unde poţi vedea atât de multe gheizere ţâşnind la înălţimi de necrezut, cu o regularitate de ceasornic. Iazurile lui de culoarea opalului şi a safirului, apele lui calde şi sulfuroase, animalele sălbatice din toate speciile, ne fac să ne gândim că aici natura a rămas aceeaşi ca în primele zile ale creaţiei.

Vechile şi maiestuoasele păduri ale parcului Yosemite din California, cu trunchiuri enorme de sequoia părând stâlpi care susţin cerul, sunt adevărate catedrale verzi, opere ale arhitectului divin. Deşi Orientul are cascade măreţe, ele nu se pot compara cu Niagara, din apropierea frontierei canadiene. Grotele de mamut din Kentucky şi cele din Carlsbad din New-Mexico, cu stalactite multicolore sunt feerice. Lungile spirale ale stalactitelor, care atârnă de plafon şi se oglindesc în apele subterane, dau o imagine ca de pe tărâmul celălalt, aşa cum şi l-au imaginat oamenii.

Majoritatea hinduşilor din Caşmir, renumiţi pentru frumuseţea lor, au pielea albă ca europenii şi aceeaşi

structură osoasă; mulţi au părul blond şi ochii albaştri.

Îmbrăcaţi ca occidentalii, ei seamănă cu americanii. Răceala Himalayei îi apără de arşiţa soarelui, aşa că ei au pielea albă. Pe măsură ce înaintăm spre sudul Indiei, spre tropice, se constată că locuitorii au tenul din ce în ce mai închis.

După ce am petrecut în Caşmir câteva săptămâni fericite a trebuit să mă reîntorc acasă în Bengal pentru a urma cursurile colegiului din Serampore. Sri Yukteswar a rămas la Srinagar cu Kanai şi cu Auddy. Cu puţin timp înainte de plecarea mea, Maestrul a făcut aluzie la faptul că trupul său va fi subiectul unei suferinţe, acolo în Caşmir.

„Dar eşti sănătos tun, Maestre!” am protestat eu.

„S-ar putea chiar să mor!” „Guruji!” Am căzut implorând la picioarele sale. „Promite-mi te rog că nu-ţi vei părăsi corpul acum. Eu nu sunt pregătit să continui fără tine”.

Sri Yukteswar a tăcut, dar un surâs încărcat de compasiune m-a încurajat. Am plecat cu regret.

La puţină vreme de la sosirea mea la Serampore, am primit o telegramă de la Auddy: „Maestrul grav bolnav”. „Maestre”, i-am telegrafiat eu gurului meu, „mi-ai promis că nu mă vei abandona. „Nu-ţi părăsi corpul, altfel voi muri şi eu”. „Facă-se cum vrei tu”, mi-a răspuns Sri Yukteswar din Caşmir.

Sri Yukteshwar în samādhi După câteva zile, am primit o scrisoare de la Auddy în care eram informat că Maestrul se restabilise. La întoarcere la Serampore, 15 zile mai târziu, am fost speriat să constat că guru îşi pierduse jumătate din greutatea sa.

Prin febra sa severă din Caşmir, Sri Yukteswar arsese, din fericire pentru discipolii săi, multe din păcatele lor. Metoda metafizică de transfer a bolilor este cunoscută de yoghinii avansaţi. Un om puternic îl poate ajuta pe unul

slab, ducându-i povara în locul său. Astfel, un supraom spiritual este capabil să-şi uşureze discipolii de povara lor fizică sau morală, luând asupra sa o parte din karma acţiunilor lor trecute. Aşa cum bogatul pierde câţiva bani plătind datoriile fiului său risipitor, pe care-l salvează astfel de consecinţele nebuniilor sale, la fel un maestru îşi sacrifică cu bună ştiinţă o parte din bogăţia lui corporală pentru a uşura mizeria discipolilor săi 21 – 3.

Prin intermediul unei tehnici yoghine secrete, sfântul îşi uneşte Mintea şi vehiculul astral cu acelea ale individului care suferă; boala trece, parţial sau în totalitate, în corpul yoghinului. Maestrul care l-a cucerit pe Dumnezeu, nu se mai îngrijorează de ceea ce va veni de la învelişul lui corporal. Deşi se lasă contaminat, spiritul său este imun; el se simte fericit de a-şi fi putut uşura semenul.

A atinge eliberarea finală în Dumnezeu înseamnă de fapt a descoperi că trupul uman şi-a îndeplinit scopul; deci un Maestru îl poate utiliza aşa cum crede el de cuviinţă. Sarcina unui guru în lume este de a uşura suferinţele umanităţii prin mijloace spirituale, prin sfaturi intelectuale, prin forţa voinţei sale, sau prin transferul fizic al bolii. Evadând la voinţă în supraconştiinţă, un Maestru poate deveni imun faţă de durerea fizică; uneori el alege s-o suporte cu curaj pentru a da exemplu discipolilor săi. Prin puterea sa de a purta suferinţele altuia, yoghinul arde seminţele karma-ice ale legii cauză-efect pe care acea fiinţă le-a semănat în alte existenţe şi care se vor manifesta în această existenţă cu o precizie matematică. Legea karma-ei poate fi folosită într-un mod ştiinţific de fiinţe ce deţin înţelepciunea divină.

Legile spirituale nu-l obligă pe un Maestru să se îmbolnăvească pentru a opera o vindecare. De obicei, vindecările obişnuite se fac prin diverse metode de vindecare instantanee care nu-l lezează pe vindecătorul

spiritual. Totuşi, mai rar, un maestru dornic să accelereze mult evoluţia discipolilor săi, poate, în mod conştient, să ia asupra sa o mare parte a karma-ei lor indezirabile.

Iisus s-a considerat pe sine ca răscumpărătorul păcatelor unui mare număr de oameni. Cu puterile sale divine 21 – 4, Iisus ar fi putut să nu moară niciodată prin crucificare, dacă El n-ar fi cooperat de bunăvoie cu legea cosmică subtilă a cauzei şi efectului. Astfel, El a luat asupra Sa consecinţele karma-ei altora, mai ales ale discipolilor Săi. În acest fel, ei au fost purificaţi şi făcuţi capabili să primească Conştiinţa omniprezentă, sau Sfântul Duh, care a coborât mai târziu asupra lor.

Numai un Maestru realizat poate să ia asupra corpului său bolile altora sau să opereze transferul forţei sale vitale. Această metoda de vindecare yoghină nu este la îndemâna omului obişnuit căruia, de altfel, nici nu i se recomandă: un instrument fizic dereglat constituie o frână pentru meditaţia divină. Scripturile Indiei declară că prima datorie a omului constă în a-şi păstra corpul sănătos; fără aceasta, mintea este incapabilă să rămână fixată în concentrare devoţională.

Totuşi, o minte foarte puternic este capabilă să transcendă toate dificultăţile fizice şi să atingă realizarea lui Dumnezeu. Mulţi sfinţi şi-au dus la bun sfârşit căutarea lor divină, deşi erau grav bolnavi. Sfântul Francisc d’Assisi, el însuşi într-o stare disperată, a operat vindecări miraculoase şi chiar învieri din morţi.

Am cunoscut un sfânt hindus care în tinereţe avea jumătate din corpul său acoperit de răni. Diabetul lui era atât de avansat încât în condiţii normale nu putea sta aşezat mai mult de un sfert de oră. Dar spiritul lui era de neînvins.

„Doamne”, se ruga el, „binevoieşte să-mi vizitezi templul meu ruinat!” Printr-un efort de voinţă îndârjit,

sfântul a devenit gradat capabil să menţină poziţia lotusului câte 18 ore zilnic, fără întrerupere, într-o stare extatică.

„După trei ani”, mi-a povestit el, „Lumina Necreată a inundat cu splendoarea sa corpul meu torturat, pe care l-am uitat, în starea extatică în care m-am cufundat.

Mai târziu am fost complet vindecat prin Graţia Divină”.

Un caz istoric de vindecare miraculoasă se referă la regele Baber (1483 – 1530), fondator al imperiului Mogul din India. Fiul său, prinţul Humayun 21 – 5, s-a îmbolnăvit grav. Tatăl, speriat, l-a rugat pe Dumnezeu să-i transfere lui boala fiului său. Humayun s-a vindecat, iar Baber s-a îmbolnăvit şi a murit de aceeaşi boală de care trebuia să moară fiul său. Humayun i-a succedat ca împărat al Hindustanului.

Mulţi oameni îşi închipuie că un Maestru spiritual ar trebui să aibă forţa şi sănătatea lui Sandow 21 – 6. Aceasta este absolut fals. Un corp bolnav nu arată că Maestrul nu a atins contactul divin, tot aşa cum o sănătate de fier nu este semnul iluminării. Calităţile distincte ale unui Maestru nu sunt fizice, ci spirituale.

Majoritatea cercetătorilor occidentali îşi imaginează, în mod greşit, că un maestru este cel care tratează subiecte metafizice prin cuvânt vorbit sau scris. Din contră, înţelepţii au arătat că nu cel care are cunoştinţe vaste, intelectuale, despre domeniul metafizic este un Maestru, ci acela care este capabil să intre, la voinţă, în stările de dincolo de moarte (savikalpa samādhi) şi să atingă fericirea statornică (nirvikalpa samādhi) 21 – 7. Numai această realizare permite să se afirme că o fiinţă umană posedă controlul maya-ei, sau dualismul iluziei lumii. Numai atunci el poate declara, conştient de adevăr: „Ekam sat”, „Numai Unul există”.

Vedele declară că omul ignorant, care se mulţumeşte a face chiar şi cea mai mică distincţie între sufletul individual şi Spiritul Suprem este expus la pericole.

„Oriunde există dualism, datorită ignoranţei, toate lucrurile se percep ca fiind distincte de Sine”, scrie Shankara, marele monist. „Când totul este perceput ca fiind Sinele, nu există nimic, nici măcar un atom, care să nu fie perceput ca Sine.

De îndată ce se posedă cunoaşterea Realităţii, consecinţele acţiunilor trecute nu mai sunt de temut, datorită irealităţii corpului: aşa cum un vis dispare când te trezeşti”.

Numai marii învăţaţi spirituali îşi pot asuma karma discipolilor. Sri Yukteswar nu s-ar fi îmbolnăvit la Srinagar, în Caşmir, dacă nu ar fi primit permisiunea de la Spiritul din el să-şi ajute discipolii în acest mod ciudat. Puţini sfinţi erau capabili să execute poruncile divine cu atâta înţelepciune ca Maestrul meu.

Când mi-am exprimat compasiunea cu privire la slăbiciunea lui, el mi-a declarat vesel: „La ceva este bună şi boala! Acum pot îmbrăca micile ganjis (haine) pe care nu le-am mai purtat din tinereţe!”

Râsul vesel al Maestrului mi-a reamintit o expresie a sfântului François de Sales: „Un sfânt care este trist este un sfânt de compătimit!”

— 1: Este o lipsă de respect în India să fumezi în prezenţa celor mai în vârstă şi a superiorilor.

— 2: Platan oriental. 21 – 3: Mulţi sfinţi creştini, inclusiv Therese Neumann (vezi capitolul 39) sunt obişnuiţi cu acest transfer metafizic al bolilor.

— 4: Chiar înainte de a fi dus spre locul de crucificare, Iisus a spus: „Crezi că n-aş putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de

12 legiuni de îngeri? Dar cum se vor împlini Scripturile care zic că aşa trebuie să se întâmple?” MATEI 26.53 – 54

— 5: Humayun a fost tatăl lui Akbar cel Mare. Cu un zel islamic, la început Akbar i-a persecutat pe hinduşi. „Pe măsură ce cunoaşterea mea creştea, îmi era tot mai ruşine”, spunea el mai târziu. „Miracole se produc în templele celor ce cred”. El s-a preocupat de o traducere personală a Bhagavad Gita-ei şi a invitat la curtea sa mai mulţi preoţi iezuiţi din Roma. În mod inexact, dar plin de iubire, Akbar a atribuit lui Iisus următoarele cuvinte (înscrise pe Arcul Victoria din Fatehpur-Sikri, noul oraş al lui Akbar): „Iisus, Fiul Mariei (a ei fie pacea!), a spus: Lumea este un pod; treceţi peste el, dar nu construiţi nicio casa pe el”.

— 6: Atlet german (mort în 1925) cunoscut ca fiind „cel mai puternic bărbat din lume”.

— 7: Vezi notele de la capitolele 26, 43.

CAPITOLUL: 22

Inima unei statui de piatră „Ca soţie hindusă devotată, nu doresc să mă plâng de soţul meu. Dar sper să-l văd renunţând la părerile lui materialiste, îi place să râdă de imaginile sfinţilor din camera mea de meditaţie. Dragă frate, cred că tu poţi să-l ajuţi. Vrei să o faci?”

Roma, sora mea mai mare, mă privea rugător. Venisem într-o scurtă vizită în casa sa de la Calcutta, de pe strada Girish Vidyaratna. Cererea ei m-a înduioşat, căci sora mea exercitase asupra mea, în copilărie, o mare influenţă spirituală şi încercase să umple vidul lăsat în familie de moartea mamei.

„Desigur, voi face tot posibilul”. Am surâs, voind să împrăştii tristeţea aşternută pe faţa sa, contrastând cu calmul şi veselia ei obişnuite.

Ne-am recules, Roma şi cu mine, într-o rugă tăcută.

Un an mai devreme, sora mea mă rugase să o iniţiez în Kriya Yoga şi ea făcea progrese notabile.

Roma, sora mea. Se născu în mine o inspiraţie. „Mâine”, am zis, „mă duc la templul din Dakshineswar. Vino cu mine şi convinge-l pe soţul tău să ne însoţească. Simt că, în acest loc sfânt, Mama divină îi va înmuia inima. Dar nu-i spune motivul călătoriei”.

Sora mea a fost de acord, plină de speranţă. A doua zi, foarte devreme dimineaţa, am fost fericit să văd că sora mea şi soţul ei erau gata de plecare. În timp ce ne duceam cu birja spre Dakshineswar, cumnatul meu, Satish Chandra Bose, lua în derâdere valoarea unui guru, în timp ce sora mea Roma plângea în tăcere.

„Curaj, surioară!”, am şoptit. Nu-i da satisfacţia să creadă că-i luăm glumele în serios”. „Mukunda, cum poţi să te laşi înşelat de toţi şarlatanii?” mă ironiza Satish. „Chiar aspectul unui sadhu este respingător; uneori este slab ca un schelet, alteori este gras ca un elefant!”

Am izbucnit în râs, reacţie care l-a descumpănit pe Satish. A căzut într-o tăcere morocănoasă. În timp ce birja intra în Dakshineswar, rânji şi zise pe un ton sarcastic: „Presupun că această excursie are scopul de a mă converti”.

N-am răspuns nimic, dar el m-a apucat de mână. „Domnule călugăr, nu uita să vorbeşti cu administraţia templului cu privire la prânzul nostru!” Satish spera să nu fie nevoit să poarte nicio discuţie cu preoţii templului.

„Acum mă duc să meditez. Nu te îngrijora de prânzul tău. Mama Divină va avea grijă de acesta”. „Nu cred că Mama Divină poate să facă nici măcar un singur lucru pentru mine.

Eu te fac răspunzător de prânzul meu!” Vocea lui Satish era ameninţătoare.

M-am retras singur în holul cu coloane al marelui

templu al zeiţei Kali, Mama Natură. Am ales un colţ umbrit în apropierea unei coloane şi m-am aşezat aici în postura lotus. Deşi nu era decât ora 7 dimineaţa, căldura începea să fie insuportabilă.

Uitând lumea, m-am pierdut în meditaţie. Mintea îmi era concentrată asupra zeiţei Kali, pe care marele Maestru Sri Ramakrishna Paramahansa o adorase cu fervoare la Dakshineswar. Ca răspuns la apelurile sale disperate, statuia se animase şi conversase cu el, chiar în acest templu.

Mă rugam: „O, Mamă tăcută cu corpul de piatră, tu care te-ai însufleţit la rugăciunea devotatului tău Sri Ramakrishna, binevoieşte să răspunzi la cererea fiului tău tulburat de prezenţa ta”.

Fervoarea mea creştea, însoţită de o seninătate divină. Totuşi s-au scurs 5 ore şi zeiţa, pe care o vizualizasem interior, nu răspundea; mă simţeam puţin descurajat. Câteodată Dumnezeu ne pune astfel la încercare, întârziind să realizeze rugile noastre, dar uneori apare sub o formă care-i este scumpă credinciosului perseverent. Creştinul îl vede pe Iisus; hindusul pe Krishna sau pe zeiţa Kali, sau o Lumină care se răspândeşte dacă adoraţia lui ia o formă impersonală.

Am deschis ochii cu regret şi am văzut un preot care închidea uşile templului, pentru masa de prânz. M-am ridicat din locul unde eram aşezat şi am făcut câţiva paşi în curte. Soarele de prânz cădea din plin pe pavaj şi picioarele mele goale au fost arse dureros.

„Mamă Divină”, am zis, „n-ai binevoit să-mi apari într-o viziune şi acum iată-te ascunsă în templu în spatele uşilor închise. Astăzi aş fi vrut să te rog pentru a-l ajuta pe cumnatul meu”.

Cererea mea interioară a fost auzită imediat. Mai întâi, de-a lungul spatelui meu a coborât un val de răcoare

binefăcătoare până la picioare, uşurându-mă imediat.

Apoi, spre surpriza mea, templul părea să se mărească luând proporţii inimaginabile! Uşile sale enorme s-au deschis lent, descoperind imaginea de piatră a zeiţei Kali; gradat ea s-a însufleţit şi a surâs aprobatoare. Suflul a ieşit din plămânii mei ca aspirat de o seringă mistică! Corpul meu era absolut liniştit dar nu inert.

Conştiinţa mea cuprinsă de extaz s-a lărgit considerabil: privirea mea bătea la câţiva kilometri, arătându-mi Gangele în stânga şi, dincolo de templu, oraşul Dakshineswar. Zidurile construcţiilor se făcuseră transparente şi vedeam mai departe oamenii traversând terenurile care se întindeau dincolo.

Deşi mi-am pierdut suflul şi corpul meu se bucura de un calm divin, am rămas capabil să mişc braţele şi picioarele. Timp de mai multe minute n-am făcut decât să deschid şi să închid ochii: în ambele cazuri distingeam la fel panorama Dakshineswar-ului!

Asemenea razelor X, viziunea mea spirituală penetra toată materia, căci ochiul divin îşi are centrul peste tot şi circumferinţa nicăieri. Am înţeles încă o dată, în această curte arsă de soare, că doar după ce omul încetează să fie împotmolit în visul conştient al lumii fizice – la fel de gol ca o bulă de săpun – el moşteneşte Regatul Etern. Dacă dorinţa de evadare este puternică, chiar şi în personalitatea noastră îngustă, ce eliberare se poate compara cu măreţia Omniprezenţei?

În viziunea mea sacră de la Dakshineswar, singurele obiecte mărite considerabil erau templul şi statuia zeiţei. Totul în rest apărea sub un aspect normal, deşi cufundat într-o lumină supranaturală alb-albastră. Corpul meu fizic părea că a devenit eterat şi că este gata să plutească. Perfect conştient de mediul înconjurător, priveam în jur făcând chiar câţiva paşi fără să întrerup continuitatea

viziunii spirituale plină de o fericire beatifică.

Dincolo de zidurile templului i-am văzut pe cumnatul meu aşezat pe frunzele groase ale unui arbore sfânt bel. Urmăream fără efort firul gândurilor sale: spiritualizate puţin de sanctitatea locurilor, ele îmi purtau totuşi pică. M-am întors spre imaginea graţioasă a zeiţei.

„Mamă Divină, binevoieşti să-l transformi spiritual pe cumnatul meu?”

Imaginea până atunci mută, a pronunţat aceste cuvinte: „Ruga ta este îndeplinită!”

Fericit, l-am privit pe Satish. Acesta, ca şi cum o voce secretă l-ar fi avertizat că asupra sa acţiona o putere superioară, s-a ridicat îndreptându-se furios spre templu; s-a apropiat de mine cu pumnul strâns.

Viziunea sublimă se şterse. Încercam s-o disting pe zeiţă; templul, redus la dimensiunile lui normale, îşi pierduse transparenţa. Din nou, corpul meu era supus arşiţei soarelui. Am sărit la adăpostul holului cu stâlpi unde Satish m-a urmat furios. Mi-am privit ceasul: era ora 1! Viziunea divină durase deci o oră!

„Nebunule”, urla cumnatul meu, „ai rămas aşezat aşa cu picioarele şi braţele încrucişate 6 ore! M-am tot plimbat privindu-te. Unde este prânzul meu? Acum templul este închis, ai omis să anunţi administraţia, deci vom rămâne cu stomacul gol!”

Exaltarea în care mă cufundase apariţia Mamei divine vibra încă în mine. Am fost îmboldit să exclam: „Mama Divină ne va hrăni!” „O dată pentru totdeauna”, ţipă Satish furios, „aş vrea să o văd pe Mama Divină servindu-ne mâncarea fără acordul prealabil al administraţiei!”

De abia pronunţase el aceste cuvinte, că un preot a traversat curtea şi mi s-a adresat: „Fiule”, mi-a zis, „am observat faţa ta luminată în orele de meditaţie. Asistând

azi dimineaţă la sosirea grupului vostru, am simţit nevoia să vă rezervlocuri la masă.

Deşi este contrar regulilor templului să-i hrănim pe cei care nu au cerut-o mai înainte, fac o excepţie pentru voi”.

I-am mulţumit şi l-am privit pe Satish drept în ochi. Emoţia l-a făcut să roşească; el a plecat capul. Când un prânz copios ne-a fost servit, conţinând chiar şi mâncăruri care nu se găseau în acel sezon, am observat că Satish mânca doar foarte puţin. Părea cufundat în oceanul reflecţiilor mature. La întoarcerea la Calcutta, Satish mă privea ca şi cum s-ar fi scuzat. Dar el nu a mai rostit niciun cuvânt din momentul în care preotul ne-a invitat la masă, ca şi cum ar fi răspuns direct provocării lui Satish.

A doua zi m-am dus la sora mea. Ea mi-a făcut o primire entuziastă.

„Frate, ce minune! Ieri seară, soţul meu a plâns pe genunchii mei. Iubită Devi 22 – 1, mi-a zis el, sunt fericit că ţi-a reuşit proiectul de a mă converti. Voi repara toate supărările pe care ţi le-am produs. Din această seară, camera noastră de culcare va fi rezervată numai rugii; tu vei dormi în camera ta de meditaţie. Îmi pare rău că am râs de fratele tău; îmi voi ispăşi greşeala nemaiadresându-i niciun cuvânt lui Mukunda până ce nu voi fi promovat suficient pe calea spirituală. Începând de astăzi o voi căuta cu ardoare pe Mama Divină; poate că într-o zi o voi găsi!”

Mulţi ani după aceea (în 1936) l-am vizitat pe cumnatul meu la Delhi. Spre marea mea bucurie, am constatat că atinsese un înalt grad de realizare spirituală, că Mama divină îi acordase graţia de a-i apare într-o viziune. În cursul şederii mele la el, am observat că Satish petrecea o mare parte a nopţii în meditaţia divină, deşi era bolnav, iar ziua mergea la serviciu.

Mi-am zis că zilele cumnatului meu erau numărate.

Roma trebuie că mi-a ghicit gândurile.

„Frate drag”, zise ea, „deşi mă simt bine iar soţul meu este bolnav, vreau ca tu să ştii că eu voi muri înaintea lui, aşa cum se cuvine unei soţii hinduse devotate 22 – 2.

Nu mai am mult de trăit”.

Am fost frapat de aceste vorbe profetice, deşi le simţeam totuşi bine fondate.

Eram în America când a murit sora mea, la un an după prezicerea ei. Mai târziu, Bishnu, fratele meu mai mic, mi-a dat aceste detalii: „Satish şi cu Roma se găseau la Calcutta când a murit sora noastră. În acea dimineaţă, s-a îmbrăcat cu hainele de nuntă.

De ce te-ai îmbrăcat astfel? s-a neliniştit Satish.

Pentru că astăzi este ultima mea zi pe acest pământ’, a replicat Roma. Puţin mai târziu a avut o criză de inimă. Întrucât fiul său se pregătea să meargă după ajutor, ea zise: Nu mă părăsi fiule, asta n-ar servi la nimic. Voi muri înainte de sosirea medicului. Zece minute mai târziu, ţinând picioarele soţului ei într-un ultim gest de respect, Roma şi-a părăsit corpul, conştientă, fericită şi fără să sufere.

De la moartea soţiei sale, Satish ducea o viaţă foarte retrasă, continuă Bishnu.

Într-o zi el şi cu mine contemplam o fotografie mare a Romei în care aceasta fusese surprinsă surâzând.

De ce zâmbeşti? a exclamat Satish ca şi cum soţia sa ar fi fost prezentă. Te crezi inteligentă aranjându-ţi să pleci înaintea mea? Îţi voi dovedi că nu poţi sta multă vreme departe de mine; te voi urma curând!

Deşi în acel moment Satish era complet restabilit de pe urma bolii sale şi se bucura de o sănătate perfectă, el a murit fără o cauză aparentă la puţin timp după ce a pronunţat aceste cuvinte ciudate în faţa fotografiei!”

Astfel, într-un mod profetic, au murit Roma şi soţul ei

Satish, cel care la Dakshineswar, dintr-un om obişnuit, se transformase într-un sfânt tăcut.

— 1: Zeiţă; literal „cea care străluceşte”; din sanscrită – rădăcina verbului div, a străluci.

— 2: O soţie hindusă crede că este un semn de progres spiritual dacă ea moare înaintea soţului, ca dovadă a loialităţii sale faţă de el.

CAPITOLUL: 23

Primesc diploma mea universitară „Îţi neglijezi complet studiile de filosofie, contând pe vreo „intuiţie” de ultim moment pentru a trece examenele. Ai face mai bine să studiezi mai mult, în caz contrar nu te voi promova”.

Acest avertisment sever venea din partea profesorului D.C. Ghoshal de la Colegiul din Serampore. Dacă aş fi eşuat la proba scrisă de filosofic, nu aş fi fost admis la examenele finale. Acestea sunt regulile facultăţii din Calcutta: un student care pică la o materie oarecare trebuie să se prezinte anul următor pentru a fi examinat la toate materiile.

De obicei, profesorii de la Colegiul din Serampore mă tratau cu o bunăvoinţă care nu era străină de o toleranţă amuzată. „Mukunda este superameţit de religie”.

Clasificându-mă astfel, ei nu-mi mai puneau întrebări, contând pe probele scrise finale pentru a mă pica. Părerea colegilor mei reieşea din porecla pe care mi-o dăduseră: „Călugărul Nebun”.

Eu, în anul 1916

M-am folosit de o stratagemă pentru a scăpa de ameninţarea profesorului. Puţin înainte de afişarea rezultatelor finale, l-am rugat pe un coleg să vină cu mine la profesor.

„Însoţeşte-mă, am nevoie de un martor”, i-am zis eu colegului meu. „Aş fi foarte surprins să nu fi dejucat şiretenia profesorului”.

Profesorul Ghoshal a scuturat din cap când l-am întrebat ce notă am obţinut.

„Nu eşti printre cei admişi”, a zis el triumfător. El îmi arătă pe birou un teanc de lucrări. „Lucrarea ta nu este aici, deci ai picat pentru că nu te-ai prezentat la examen”.

Eu am surâs. „M-am prezentat Domnule, îmi daţi voie să-mi caut singur lucrarea?”

Încurcat, profesorul mi-a dat voie; mi-am găsit lucrarea, pe care nu-mi scrisesem numele, ci doar numărul matricol. Nevăzând numele meu pe lucrare, profesorul pusese o notă excelentă, deşi comentariile mele nu erau susţinute cu citate din texte 23 – 1.

Înţelegând şmecheria mea, profesorul a strigat: „Băftosule! Dar poţi fi sigur că vei pica la probele finale!” adăugă el plin de speranţe.

Pentru celelalte materii am fost ajutat de verişorul şi prietenul meu Prabhas Chandra Ghose 23 – 2, fiul unchiului meu Sarada. Cu chiu cu vai am obţinut nota minimă la toate materiile.

Acum, după 4 ani de colegiu, puteam înfrunta examenul de licenţă. Totuşi, aproape că nu îndrăzneam să mă prezint. Examenele finale de la Colegiul din Serampore erau o joacă de copii faţă de cele de licenţă de la Universitatea din Calcutta. Vizitele mele aproape zilnice la ashramul Maestrului nu-mi lăsaseră timp pentru a urma cursurile. Prezenţa mea, mai degrabă decât absenţa, scotea exclamaţii de surpriză din partea colegilor mei.

În fiecare zi, plecam cu bicicleta pe la ora 9: 30 dimineaţa; duceam flori din grădina pensiunii Panthi ca ofrandă pentru Maestru, care mă primea zâmbind şi mă invita la masă. Acceptam, bucuros să scap de colegiu pentru toată ziua. Ore întregi ascultam cuvintele pline de înţelepciune ale Maestrului, sau ajutam la muncile din ashram. De obicei plecam respectuos spre miezul nopţii,

dar uneori rămâneam cu guru, absorbit de conversaţie, încât de abia observam că s-a făcut ziuă!

Odată, spre ora 11 noaptea, pe când îmi puneam pantofii 23 – 3 pentru a mă întoarce cu bicicleta la pensiune, Maestrul m-a întrebat grav: „Când încep examenele de licenţă?” „Peste 5 zile, Maestre”. „Sper că eşti pregătit”.

Surprins, am încremenit cu un pantof în mână. „Maestre”, am protestat eu, ştii foarte bine că tot timpul meu ţi l-am consacrat ţie şi nu studiilor! Cum aş îndrăzni să înfrunt aceste examene?”

Sri Yukteswar şi-a întors spre mine ochii săi pătrunzători. „Trebuie să te prezinţi!”. Vorbea cu o voce foarte hotărâtă. „Nu mai da ocazia tatălui şi prietenilor tăi să critice preferinţele tale pentru viaţa de ashram! Promite-mi că te vei prezenta la examene şi că vei răspunde cât poţi de bine”.

Îmi curgeau lacrimi pe care nu le puteam opri. „Iată o poruncă prea puţin rezonabilă!” gândeam eu; „este prea târziu pentru a mai face ceva”.

„Fie! mă voi prezenta la examene, dacă aceasta este dorinţa ta”, am zis eu printre suspine. „Dar nu mai am timp să mă pregătesc cum trebuie, în ziua examenului voi umple colile de hârtie cu învăţăturile tale!”

Când, a doua zi, sosind la ashram la ora obişnuită, mi-am prezentat buchetul de flori cu o solemnitate gravă, Sri Yukteswar a râs văzându-mă atât de descurajat.

„Mukunda, te-a abandonat Dumnezeu la examene sau în alte situaţii?” „Nu, Maestre!” am răspuns eu cu căldură. Amintiri pline de recunoştinţă mă invadară.

„Nu lenea, ci zelul religios te-a făcut să dispreţuieşti studiile universitare”, a zis guru cu bunătate. După un moment de tăcere adăugă: „Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea lui, şi toate aceste lucruri vi se

vor da pe deasupra”. 23 – 4

Pentru a mia oară, m-am simţit mult mai uşurat prin simpla prezenţă a Maestrului. Când am terminat de mâncat, el mi-a sugerat să mă întorc la Panthi.

„Prietenul tău Romesh Chandra Dutt locuieşte încă la pensiune?” „Da”. „Ia legătura cu el; Dumnezeu îl va inspira pentru a-ţi veni în ajutor la examene”. „Foarte bine, Maestre. Dar Romesh este foarte ocupat. El este premiantul clasei şi munceşte mult mai mult decât ceilalţi”.

Maestrul înlătură obiecţiile mele. „Romesh va găsi timp să te ajute. Acum, du-te!”

M-am întors la Panthi. Prima persoană pe care am întâlnit-o acolo a fost tocmai Romesh. El a răspuns cererii mele ca şi cum ar fi fost complet liber.

„Bineînţeles că te voi ajuta!” După amiază el a petrecut câteva ore repetând cu mine diversele materii ale programei şi a continuat astfel timp de câteva zile.

„Cred că în ce priveşte literatura engleză, majoritatea întrebărilor vor fi asupra itinerarului lui Childe Harold”, a spus el. „Ne trebuie deci un atlas”.

Am fugit la unchiul meu Sarada şi am adus un atlas. Romesh a însemnat pe harta Europei principalele locuri vizitate de călătorul romantic al lui Byron.

Colegii ne înconjurau, ascultând instrucţiunile mentorului meu. „Romesh se înşală”, m-a asigurat unul dintre ei. „În general, numai 50% din întrebări se referă la operă, cealaltă jumătate este la adresa vieţii autorilor”.

Când m-am prezentat la examenul de literatură engleză şi am văzut întrebările, mi-au dat lacrimile de recunoştinţă, care au curs pe foaie, udând-o; supraveghetorul a venit la masa mea, neliniştit de ceea ce se întâmpla.

„Gurul meu mi-a promis că Romesh mă va ajuta”, am

explicat eu. „Priviţi, chiar subiectele pe care Romesh mi le-a explicat sunt pe foaie! Din fericire pentru mine, în acest an sunt puţine întrebări despre scriitorii englezi ale căror vieţi sunt, în ceea ce mă priveşte, învăluite într-un mister profund!”

La întoarcerea mea, la pensiune era zarvă. Colegii, care mai înainte îşi bătuseră joc de Romesh pentru că mă îndopa cu „erudiţie de ultimă oră”, mă priveau acum cu o teamă superstiţioasă, asurzindu-mă cu felicitările lor. Toată săptămâna examenelor am petrecut ore întregi alături de Romesh, care formula subiecte susceptibile după părerea lui să fie puse de către profesori. Zi după zi, subiectele apăreau în chestionare, aproximativ în termenii în care el le formulase.

S-a răspândit zvonul că o minune se produsese la Colegiul de la Serampore şi că, în ciuda aşteptărilor, cel supranumit „călugărul nebun” era pe cale de a deveni licenţiat. Nu am încercat sub nicio formă să ascund sursa magică a succeselor mele, profesorii locali neavând puterea să modifice subiectele date de Universitatea din Calcutta.

Într-o dimineaţă, gândindu-mă la examenul de literatură engleză, mi-am dat seama de o greşeală gravă pe care o comisesem. Una din secţiunile chestionarului fusese divizată în două părţi: A sau B şi C sau D. În loc să răspund în fiecare secţiune la o singură întrebare, am răspuns din neatenţie la două chestiuni din grupa I, neglijându-le pe cele din grupa a II-a. Cea mai bună notă pe care o puteam astfel obţine era 33, cu trei puncte mai puţin decât minimul necesar de 36 de puncte. M-am dus în grabă la Maestru pentru a-l anunţa de necazul meu.

„Maestre, am făcut o greşeală de neiertat; n-am meritat să fiu ajutat de Romesh.

Sunt absolut nedemn!” „Curaj, Mukunda!” Tonul lui

Sri Yukteswar era vesel, nepăsător. El îmi arătă cerul albastru. „Mai degrabă îşi vor schimba locurile Soarele şi Luna decât să pici tu la examen!”

Am părăsit ashramul puţin mai liniştit, deşi era imposibil să fiu admis. Am privit de două ori cerul cu teamă: astrul zilei părea fixat solid pe orbita lui obişnuită!

Sosind la Panthi, am surprins această remarcă a unui coleg de clasă: „Am aflat că, în acest an, pentru prima dată, nota de trecere la literatura engleză a fost micşorată”.

M-am repezit în camera colegului cu atâta grabă, încât acesta s-a speriat. L-am interogat avid.

„Călugăr cu plete lungi”, zise el râzând, „de ce acest interes subit pentru chestiunile şcolare? De ce să mai ţipi în ceasul al 12-lea? Dar este adevărat că nota de trecere a fost coborâtă la 33 de puncte!”

Din câţiva paşi, eram în camera mea unde, îngenunchind, am mulţumit infailibilităţii Tatălui Ceresc.

În fiecare zi aveam sentimentul Prezenţei Divine care mă ghida prin intermediul lui Romesh. Cu ocazia examenului de bengali a avut loc un fapt semnificativ.

Romesh, care atinsese în treacăt acest subiect, m-a chemat în momentul în care eu părăseam pensiunea pentru a mă duce la examen.

„Te cheamă Romesh”, m-a anunţat nerăbdător unul dintre colegii mei. „Dar nu mai este timp să te întorci; vom fi în întârziere!”

Ignorând acest avertisment, m-am întors acasă în fugă.

„Examenul de bengali este în general uşor pentru compatrioţii noştri”, zise Romesh. „Dar eu am o presimţire că în acest an profesorii au de gând să pice un număr de candidaţi întrebându-i despre literatura noastră. Acestea fiind zise, prietenul meu îmi expuse pe scurt două fapte din

viaţa lui Vidyasagar, un filantrop bengalez celebru din secolul XIX.

I-am mulţumit lui Romesh şi am plecat la colegiu pe bicicletă. Chestionarul de bengali se compunea din două părţi. Prima era: „Citaţi două exemple ale bunăvoinţei lui Vidyasagar”. În timp ce-mi aşterneam pe hârtie ştiinţa mea de ultimă oră, mă felicitam în gând că-i consacrasem ultimele minute lui Romesh.

Dacă n-aş fi cunoscut viaţa lui Vidyasagar, binefăcător al umanităţii (şi al meu în particular) n-aş fi luat examenul de bengali; ori a pica la o singură materie însemna să repet anul cu toate materiile din programă; perspectivă total neplăcută pentru mine.

A doua chestiune era: „Compuneţi un eseu în bengali despre viaţa omului care vă inspiră cel mai mult”. Este inutil să mai spun cine era cel ales! În timp ce umpleam pagini cu elogii aduse gurului meu, surâdeam la gândul că prezicerea mea se împlinise: „Voi umple lucrarea mea cu învăţăturile tale!”

Nu voiam să-l mai deranjez pe Romesh pentru examenul de filosofie. Încrezător în învăţătura vie a lui Sri Yukteswar, dispreţuiam explicaţiile din cărţi. La filosofie am obţinut nota cea mai bună. La celelalte materii aveam nota minimă necesară.

Mi-a făcut mare plăcere să constat că prietenul meu Romesh a primit diploma cu menţiunea cum laude.

Tatăl meu nu mai putea de bucurie când a auzit de succesul meu. WNu speram că vei lua examenul, Mukunda”, mi-a mărturisit el. „Ţi-ai petrecut foarte mult timp lângă gurul tău şi nu ştiu când ai mai avut timp să înveţi pentru examene!”

Maestrul avea deci motive întemeiate să ţină cont de nemulţumirea tatălui meu.

Ani de zile nu îndrăznisem să sper că titlul de

licenţiat va urma într-o zi numele meu. Rareori îl folosesc, dar de fiecare dată mă gândesc că este un dar divin.

Uneori am auzit oameni ce au absolvit o facultate spunând despre cunoştinţele acumulate în pripă că acestea se conservă rareori în memorie, părere care m-a consolat pentru evidenta mea nepricepere.

În acea zi de iunie 1915 în care am intrat în posesia diplomei mele, acordată de Universitatea din Calcutta, am îngenuncheat la picioarele Maestrului, mulţumindu-i pentru binefacerile lui.

„Ridică-te, Mukunda”, zise el indulgent. „Pur şi simplu Dumnezeu a găsit că este mai practic să facă din tine un licenţiat decât să schimbe locurile Soarelui şi Lunii!” 23 – 5

— 1: Trebuie să subliniez faptul că relaţiile încordate cu profesorul Goshal se datorau absenţei mele de la cursuri şi nu vreunei greşeli a lui. Profesorul Goshal este un orator remarcabil, cu o cunoaştere filosofica vastă. Mulţi ani mai târziu noi am ajuns la o înţelegere cordială.

— 2: Deşi varul meu şi cu mine avem acelaşi nume de familie, Ghosh, Prabhas s-a obişnuit să îşi scrie numele în engleză ca Ghose; aici respect propria sa transliterare.

— 3: Discipolul se descalţă întotdeauna atunci când intră în ashram.

— 4: Matei 6: 33.

— 5: Puterea de a influenţa spiritul altora şi cursul evenimentelor este o vibhuti

(putere yoghină) menţionată în Yoga Sutra (3, 24) a lui Patañjali, care se explică ca fiind un rezultat al „simpatiei universale”.

Toate Scripturile proclama că Dumnezeu l-a creat pe om după Imaginea Sa omnipotentă. Controlul universului pare supranatural, dar de fapt această putere este inerentă omului şi naturală pentru cel care a atins

„adevărata amintire” a originii sale divine. Oamenii cu realizare divină, ca Sri Yukteswar, sunt lipsiţi de ego (ahamkara) şi de dorinţele personale pe care acesta le inspiră; acţiunile adevăraţilor Maeştri se conformează fără efort la rita, justiţia naturală. Conform cuvintelor lui Emerson, marile spirite devin „nu virtuoşi, ci însăşi Virtutea; astfel scopul creaţiei este realizat şi Dumnezeu este mulţumit”.

Orice om cu realizare divină poate împlini miracole deoarece, ca şi Iisus, el înţelege legile subtile ale creaţiei; dar nu toţi Maeştrii îşi propun exercitarea acestor puteri. Fiecare sfânt îl reflectă pe Dumnezeu în felul său; expresia individualităţii este esenţială într-o lume în care două grăunţe de nisip nu se aseamănă.

Nu se pot formula reguli invariabile referitoare la sfinţii care posedă iluminarea divină; unii fac miracole, alţii nu fac; unii sunt inactivi, în timp ce alţii sunt absorbiţi de sarcini importante (cum ar fi împăratul Janaka din India antică şi sfânta Teresa d’Avila); unii propovăduiesc, călătoresc, acceptă discipoli, în timp ce alţii sunt muţi, şterşi ca o umbră. Ce critic din această lume poate descifra pergamentul secret reprezentat de dharma (misiunea; legea divină) a unui sfânt?

CAPITOLUL: 24

Devin călugăr al Ordinului Swami „Maestre, tatăl meu ar vrea să accept un serviciu la căile ferate din Bengal-Nagpur, dar l-am refuzat categoric”. Am adăugat cu speranţă: „Maestre, acceptă-mă călugăr în Ordinul Swami!” Îl priveam rugător. Ani de zile el refuzase cererea mea, pentru a mă pune la încercare. De această dată a acceptat cu bunăvoinţă.

„Foarte bine. Chiar mâine te voi iniţia”. El continuă: „Sunt fericit că ai persistat în dorinţa ta de a fi călugăr. Adesea Lahiri Mahasaya spunea: dacă neglijezi să-l inviţi

pe Dumnezeu vara, El nu va veni la tine în iarna vieţii tale. „Dragă Maestre, eu nu m-am îndepărtat niciodată de la acest ţel: să fac parte din Ordinul Swami, ca şi tine”. I-am surâs cu o imensă afecţiune.

„Dar eu aş vrea ca voi să fiţi fără griji. Cine nu este însurat, se îngrijeşte de lucrurile Domnului, cum ar putea să-i placă Domnului. Cine este însurat, se îngrijeşte de lucrurile lumii, cum să placă nevestei”. 24 – 1. Am analizat viaţa multora dintre prietenii mei care, după ce s-au supus unei anumite discipline spirituale, s-209 au căsătorit. Cufundaţi în oceanul răspunderilor materiale, au uitat hotărârea lor de a medita profund.

Mi se părea de neconceput să-L pun pe Dumnezeu pe locul doi în viaţa mea. El, Stăpânul cosmosului, împarte omului daruri de la o viaţă la alta. Totuşi, un lucru nu-i aparţine, ci poate fi găsit în fiecare inimă omenească: iubirea. Creatorul, care ia precauţii infinite pentru a ascunde misterul prezenţei Sale în fiecare atom al creaţiei, nu poate avea decât un singur motiv sensibil pentru aceasta: dorinţa ca omul să-L caute numai prin voinţa sa liberă. Cu ce umilinţă blândă îşi acoperă divina mână de fier a Omniprezenţei Sale!

Eu, semănând la înfăţişare cu Iisus A doua zi a fost una din cele mai memorabile ale vieţii mele. Era într-o joi, la mijlocul lunii iulie 1915, la câteva săptămâni după ce primisem diploma mea universitară. Pe balconul interior al ashramului său din Serampore, Maestrul vopsi în ocru, culoarea tradiţională a Ordinului Swami, o bucată de mătase albă, nouă. Când pânza s-a uscat, gurul meu m-a înfăşurat cu ea, ca simbol al renunţării.

„Cândva vei ajunge în Occident, unde este preferată mătasea”, mi-a explicat el.

„În mod simbolic, ţi-am ales mătasea în locul bumbacului tradiţional”.

În India, unde călugării fac jurământ de sărăcie, un Swami îmbrăcat în mătase este ceva neobişnuit. Totuşi, mulţi yoghini poartă veşminte de mătase, căci aceasta înlesneşte mai bine decât bumbacul circulaţia anumitor curenţi subtili din corp, „Sunt adversarul ceremoniilor”, m-a anunţat Sri Yukteswar. „Te voi face Swami după ritualul bidwat (fără festivitate)”.

Iniţierea solemnă sau bibidisa, a Ordinului Swami conţine ceremonia focului, în timpul căreia, în mod simbolic, se efectuează ritualuri funerare. Se reprezintă corpul fizic al discipolului ca fiind mort, ars în flăcările înţelepciunii. Apoi discipolul cântă cântece devoţionale: „Acest Ātma este Brahman” 24 – 2, „Tu eşti Acela”, sau „Eu sunt El”. Totuşi Sri Yukteswar, mare amator de simplitate, a renunţat la toate aceste ritualuri şi m-a invitat pur şi simplu să-mi aleg un nume.

„Îţi acord privilegiul de a-ţi alege singur numele”, zise el surâzând.

„Yogananda”, am răspuns eu după un moment de gândire. Acest nume înseamnă: „Fericire (ananda) obţinută prin intermediul uniunii divine (yoga)”.

„Aşa să fie. Numele tău Mukunda Lal Ghosh să fie uitat. De acum înainte, te vei numi Yogananda din ramura Giri a Ordinului Swami”.

Am îngenuncheat în faţa lui Sri Yukteswar şi, în timp ce îl auzeam pronunţând pentru prima dată acest nume nou, inima mea se umplea de o recunoştinţă imensă. Cu câtă dragoste lucrase Maestrul neobosit pentru ca tânărul Mukunda să devină într-o zi călugărul Yogananda! Am cântat vesel câteva versuri din lungul poem sanscrit al înţeleptului Shankara: „Spirit, nu intelect, nici ego, sentiment, Cer, nu pământ, nici metale, sunt Eu; Eu sunt El, eu sunt El, Spirit Binecuvântat, eu sunt El!

Fără naştere, fără moarte, fără castă sunt Eu; Tată,

mamă nu am.

Eu sunt El, eu sunt El, Spirit Binecuvântat, eu sunt El!

Dincolo de zborurile fanteziei, fără de formă sunt Eu, Penetrând ramurile întregii vieţi.

De limite nu mă mai tem; sunt liber, liber pentru totdeauna.

Eu sunt El, eu sunt El, Spirit Binecuvântat, eu sunt El!”

Orice Swami aparţine ordinului călugăresc onorat în India din timpuri străvechi.

Reorganizat, în forma sa actuală, cu secole în urmă de către Shankaracharya 24 – 3, el a fost condus de o linie cu tradiţie de învăţători venerabili (fiecare dintre ei poartă succesiv titlul de Jagadguru Sri Shankaracharya). Mulţi călugări, poate chiar un milion, alcătuiesc Ordinul Swami; pentru a fi admişi, ei primesc iniţierea de la bărbaţi care ei înşişi sunt Swami. Astfel toţi călugării Ordinului Swami îşi au originea spirituală într-un guru comun, Adi („primul”) Shankaracharya. Ei depun jurăminte de sărăcie (lipsa ataşamentului faţă de posesiuni), castitate şi supunere faţă de autoritatea spirituală conducătoare. Unele ordine călugăreşti creştine catolice seamănă cu Ordinul Swami.

Noului său nume un Swami îi adaugă un titlu care arată apartenenţa sa la una din cele 10 subdiviziuni ale Ordinului. Aceste dasanamis sau subdiviziuni o conţin şi pe cea de Giri (munte) căreia îi aparţinea Sri Yukteswar, deci şi eu. Printre celelalte ramuri le cităm pe cele de: Sagara (mare), Bharati (pământ), Aranya

(pădure), Puri (întindere), Tirtha (loc de pelerinaj) şi Saraswati (înţelepciunea Naturii).

Numele monastic al unui Swami, care de obicei se termină cu ananda (pură beatitudine), semnifică aspiraţia lui de a atinge binecuvântarea supremă

(ananda) prin intermediul unei anumite calităţi sau stări divine – iubire, înţelepciune, devoţiune, serviciu dezinteresat, yoga – precum şi prin armonia cu natura, exprimată în infinita ei întindere prin oceane, munţi, ceruri.

Idealul de a servi dezinteresat umanitatea, idealul de renunţare la orice ambiţii şi legături personale îi conduce pe cei mai mulţi Swami să ia parte activă la o operă umanitară sau de educaţie în India sau, uneori, în străinătate. Ignorând toate prejudecăţile de castă, de religie, de clasă, de culoare, de sex, sau de rasă, un Swami e pătruns de idealul fraternităţii umane. Ţelul său e unitatea absolută cu Spiritul Divin. Cu conştiinţa din starea de veghe sau din starea de vis impregnată de acest gând: „Eu sunt El”, Swami există în lume, ne aparţinându-i însă. Doar atunci el este demn de titlul său care înseamnă: cel care caută să obţină uniunea cu Sinele sau Swa. Desigur că nu toţi cei numiţi „Swami” au acelaşi succes în dobândirea acestui ţel înalt.

Sri Yukteswar era în acelaşi timp Swami şi yoghin. Un Swami, care este un călugăr ce face parte dintr-un ordin străvechi, nu este întotdeauna un yoghin.

Oricine practică o tehnică ştiinţifică de unire cu Dumnezeu este yoghin, el poate fi căsătorit sau celibatar, laic sau religios. Swami urmează o cale de renunţare simplă şi înţelepciune; yoghinul se angajează în practica unor tehnici riguros definite care-i permit să-şi disciplineze corpul şi mintea şi să-şi descopere gradat spiritul. Fără a lua nimic de bun pe motive emoţionale sau de credinţă, yoghinul practică o serie de exerciţii gradate cu grijă, pe care le-au definit pentru prima dată înţelepţii antici. În toate epocile, yoga a dat Indiei oameni care au devenit oameni cu adevărat liberi, adevăraţi yoghini-cristici (asemeni lui Cristos).

Ca oricare altă ştiinţă, yoga se pliază tuturor oamenilor, indiferent de rasă şi ţară.

Teza avansată de unii autori ignoranţi după care yoga e „periculoasă” sau „inaplicabilă” pentru occidentali e complet falsă şi a împiedicat mulţi adepţi sinceri să caute numeroasele ei binecuvântări. Yoga este o metodă destinată să ţină în frâu turbulenţa naturală a gândurilor noastre, gânduri care-i împiedică pe oameni să zărească adevărata natură a fiinţei lor, Spiritul Etern. Asemenea luminii vindecătoare a Soarelui, yoga e salutară atât pentru orientali cât şi pentru occidentali. Gândurile celor mai mulţi oameni sunt agitate şi capricioase; la ora actuală există deci o nevoie evidentă de yoga, ştiinţa controlului minţii.

— De B.K. Mitra în „Kalyana-Kalpatur”.

DUMNEZEU ÎN ASPECTUL SĂU DE SHIVA Nefiind un personaj istoric, precum Krishna, Shiva este al treilea aspect a naturi trinitare a lui Dumnezeu (Creator – Păstrător – Distrugător). Shiva, distrugătorul iluziei cosmice, maya, este reprezentat simbolic în scripturi ca fiind Domnul celor care au renunţat la tot, Regele Yoghinilor. În arta indiană El este mereu figurat având Luna nouă în păr şi purtând o ghirlandă de şerpi, emblemă veche a înţelepciuni perfecte şi a învingeri răului. Ochiul „unic” al omniscienţei este larg deschis în mijlocul frunţii.

Înţeleptul antic Patañjali a definit Yoga ca fiind „neutralizarea valurilor succesive ale minţii” 24 – 4. Opera lui, Yoga Sutras, succintă dar magistrală, constituie unul 213 din cele şase sisteme filosofice ale Indiei 24 – 5. Contrar filosofici occidentale, aceste şase sisteme conţin nu numai cunoştinţe teoretice ci şi practice. Ele enunţă şase discipline precise vizând suprimarea suferinţei şi cucerirea fericirii eterne.

Aceste diferite sisteme au în comun faptul că toate 6

consideră că omul nu poate fi cu adevărat liber dacă nu cunoaşte Realitatea Ultimă. Upanishadele târzii recomandă Yoga Sutras ca oferind metodele cele mai eficace pentru a atinge percepţia directă a adevărului. Practica yoga îi permite omului să lase deoparte discuţiile speculative şi să cunoască prin experienţă directă Esenţa Adevărului.

Sistemul yoga definit de Patañjali este cunoscut drept calea cu 8 ramuri. Primii doi paşi sunt: (1) yama (conduita morală) şi (2) niyama (restricţii ale disciplinei interioare). Yama cuprinde: evitarea rănirii altora, respectarea adevărului, nonfurtul, abstinenţa sexuală, neprimirea de cadouri (care aduc obligaţii).

Prescripţiile lui niyama sunt: purificarea corpului şi minţii, sentimentul mulţumirii, autodisciplina, studiul, adorarea Divinului.

Următorii paşi sunt: (3) asana (postura corectă); coloana vertebrală trebuie menţinută verticală şi corpul ferm într-o poziţie confortabilă pentru meditaţie; (4) prāṇāyāma (controlul asupra prana, curenţii subtili ai vieţii); (5) pratyahara

(retragerea simţurilor de la obiectele exterioare).

Ultimii paşi sunt de fapt formele de yoga propriu-zise: (6) dharana (concentrare), menţinerea focalizată a minţii asupra unui singur gând; (7) dhyāna (meditaţia) şi

(8) samādhi (experienţa supraconştientă). Aceasta este calea octuplă a sistemului yoga 24 – 6 care duce la ţelul suprem, Kaivalya (Absolutul), ascensiune prin care yoghinul realizează Adevărul aflat dincolo de orice reprezentare intelectuală.

„Cine e mai mare”, aţi putea întreba „un Swami sau un yoghin?” Dacă s-a atins uniunea finală cu Dumnezeu, distincţia dintre diferitele căi nu mai există.

Bhagavad Gītā arată că metodele yoga sunt

universale. Tehnicile ei se potrivesc tuturor temperamentelor şi tipologiilor, nu numai celor înclinaţi spre viaţa monahală; yoga nu implică nicio înfeudare formală. Cum ştiinţa yoga satisface o nevoie universală, ea posedă o aplicabilitate universală.

Un yoghin adevărat poate rămâne în lume urmându-şi îndatoririle sale; el este atunci precum untul care pluteşte pe apă şi nu ca laptele care se diluează în apa umanităţii haotice. Un yoghin poate accepta anumite responsabilităţi terestre, fără ca acestea să-l îndepărteze de la calea sa spirituală. El se roagă permanent să devină un instrument perfect al manifestării lui Dumnezeu şi de aceea este detaşat de orice acţiune întreprinde.

Printre marile spirite din Europa şi din America, altele decât indieni, există unele care n-au auzit de sistemul yoga şi Ordinul Swami şi totuşi sunt exemple vii ale acestora. Serviciul lor dezinteresat pentru omenire, stăpânirea pasiunilor, controlul gândurilor şi puterea de concentrare, dragostea pentru Dumnezeu fac din ei adevăraţi yoghini. Aceşti oameni s-ar ridica şi mai sus dacă ar fi iniţiaţi în tehnicile yoga, care i-ar face capabili să-şi guverneze perfect conştient gândurile şi viaţa.

Yoga a fost rău înţeleasă de unii autori occidentali, dar cei care o critică n-au practicat-o niciodată. Printre cei care au adus omagii sistemului yoga îl citez pe Dr. C.G. Jung, faimosul psiholog elveţian: „Când o metodă spirituală se prezintă ca fiind «ştiinţifică» e sigur că va cuceri un public larg în Occident”, scrie dr. Yung 24 – 7. „Pe lângă atracţia noului şi fascinaţia a ceva înţeles doar pe jumătate, sunt destule motive suficiente pentru ca yoga să aibă mulţi adepţi. Ea oferă posibilitatea unor experienţe controlabile şi satisface astfel exigenţele ştiinţifice care reclamă «fapte»; pe lângă acestea, amploarea, profunzimea sa, vechimea sa venerabilă, doctrina şi

metodele ei care se ocupă de cele mai mici detalii ale vieţii oferă posibilităţi inimaginabile”.

„Orice practică religioasă sau filosofică presupune o disciplină psihologică, adică o metodă de igienă mentală. Diversele procedee pur fizice ale sistemului yoga 24 – 8 presupun o igienă psihologică superioară gimnasticii şi exerciţiilor de respiraţie obişnuite, pentru că ea nu este mecanică, ci ştiinţifică şi filosofică; antrenând corpul, ea îl armonizează cu mintea, de exemplu în tehnicile de prāṇāyāma, unde prana este suflul vital al fiinţei şi în acelaşi timp dinamica cosmosului.

„Practica yoga. ar fi de neimaginat, ineficace, fără conceptele care formează însăşi baza ei, concepte care combină în mod armonios fizicul şi spiritualul într-un ansamblu extraordinar de complex”. „În Orient, unde s-au dezvoltat aceste idei şi practici şi unde, de-a lungul mileniilor, o tradiţie neîntreruptă a creat bazele spirituale necesare, yoga este o metodă propice ce realizează fuziunea corpului şi spiritului pentru a forma un tot indisolubil. Acesta fuziune, la rândul său, produce o dispoziţie psihologică făcând posibile intuiţii care transcend mentalul”.

În Occident se apropie ziua în care ştiinţa interioară a controlului minţii va fi considerată la fel de esenţială ca cea exterioară care doreşte să înţeleagă natura.

În zorii Erei Atomice, dovada ştiinţifică a faptului că materia este o condensare a energiei va schimba modul de gândire al omului. Mintea umană poate şi trebuie să elibereze din ea însăşi energii mai puternice decât cele care se ascund în pietre sau în metale, fără de care „uriaşul atomic” se va întoarce contra umanităţii în dorinţa lui oarbă de distrugere 24 – 9.

— 1: I Corinteni 7: 32 – 33.

— 2: Literar, „Acest Spirit (picătură de Divin din

fiinţa umană) este Brahman

(Dumnezeu)”. Spiritul Suprem, Necreat, este în totalitate lipsit de condiţionări

(neti, neti, nu aceasta, nu aceea), dar se fac adesea referiri la el în Vedanta ca fiind Sat-Chit-Ananda, adică Pură Existenţă – Pură Conştiinţă – Pură Beatitudine.

— 3: Shankara este numit adesea Shankaracharya; acharya înseamnă „învăţător divin”. Perioada în care a trăit Shankara constituie obiectul unei dispute scolastice. Cele câteva înscrisuri indică faptul că nepreţuitul monist a trăit în secolul VI î.Hr.; înţeleptul Anandagiri ne oferă perioada 44 – 12 î.Hr.; istoricii occidentali îl atribuie pe Shankara secolului VIII d.Hr.

— 4: „Chitta vritti nirodha” (Yoga Sutras, 1.2), care poate fi tradus: „blocarea turbioanelor mentale”. Chitta este un concept format din: manas (mintea sau simţul conştiinţei), ahamkara (ego-ul) şi buddhi (intelectul superior). Vritti (literal, „circular”) se referă la valurile gândirii şi emoţiei, care se nasc neîncetat în mentalul omului. Nirodha înseamnă neutralizare, blocare, control.

Perioada în care a trăit Patañjali este necunoscută, deşi mulţi erudiţi îi atribuie secolul II î.Hr. Rishis au scris multe tratate despre adevărul spiritual cu o asemenea putere de pătrundere încât trecerea timpului nu a putut să le demodeze; şi totuşi, spre consternarea permanentă a istoricilor, înţelepţii nu au depus nici cel mai mic efort pentru a pune amprenta personalităţii lor asupra lucrărilor literare, astfel că majoritatea acestor opere sunt anonime şi nelocalizate în timp. Ei ştiau că adevărul nu este supus timpului, nu poate fi etichetat şi nu este posesiunea privată a niciunuia dintre ei.

Persoane neinformate vorbesc adesea despre yoga ca despre o artă magică, întunecată şi misterioasă, destinată obţinerii unor puteri supranaturale. Totuşi erudiţii, când

vorbesc despre yoga, au în vedere sistemul expus în Yoga Sutras

(cunoscut de asemenea sub numele de Aforismele lui Patañjali): Raja Yoga („yoga regală”). Lucrarea conţine concepte filosofice atât de înalte încât au suscitat comentariul celor mai mari maeştri ai Indiei, printre care şi Maestrul iluminat Sadasivendra.

Asemeni celorlalte cinci sisteme filosofice ortodoxe (bazate pe Vede), Yoga Sutras consideră „magicul” purităţii morale („cele zece precepte” Yama şi Niyama) ca indispensabil cercetării filosofice. Această cerinţă personală, asupra căreia occidentalul nu insistă, conferă vitalitate durabilă celor şase discipline indiene. Ordinea cosmică (rita) ce susţine universul nu diferă de ordinea morală care guvernează destinul uman. Cel care nu vrea să respecte preceptele morale universale nu este decis în mod serios să caute adevărul.

Secţiunea a III-a din Yoga Sutras citează diverse puteri yoghine miraculoase

(vibhutis şi siddhis). Adevărata cunoaştere este totdeauna putere. Calea yoghină se divizează în patru etape, fiecare din ele generând puteri particulare. După ce a atins această putere particulară, yoghinul ştie că a trecut cu succes proba etapei corespunzătoare. Apariţia puterilor caracteristice demonstrează valoarea ştiinţifică a sistemului yoga, din care se exclude orice iluzie asupra progresului nostru spiritual; el cere probe!

Patañjali îl previne pe adept că ţelul exclusiv trebuie să fie uniunea totală cu Spiritul şi nu obţinerea puterilor paranormale (vibhutis), care nu sunt decât flori care apar pe drumul sacru. Cel care ne dăruieşte totul trebuie căutat pentru El însuşi şi nu pentru darurile Sale. Dumnezeu nu se revelează unuia care este satisfăcut de rezultate minore. Yoghinul trebuie să aibă grijă să nu-şi exercite

puterile, pentru ca acestea să nu genereze orgoliu şi să nu-l întoarcă din drumul său spre ţelul suprem, starea ultimă de kaivalya.

După ce yoghinul a atins ţelul său Infinit, el poate să-şi exercite sau nu puterile, după cum crede de cuviinţă. Toate acţiunile sale, miraculoase sau nu, se desfăşoară de acum înainte în afara legăturilor karma-ice. Pilitura de fier a karma-ei nu este atrasă decât acolo unde mai există încă magnetul ego-ului personal.

— 5: Cele şase sisteme ortodoxe (saddarsana, bazate pe Vede) sunt: Sankhya, Yoga, Vedanta, Mimansa, Nyaya şi Vaisesika. Cititorii cu înclinaţii spre erudiţie vor fi încântaţi de subtilităţile şi vastitatea acestor sisteme străvechi care au fost prezentate în limba engleză în A History of Indian Philosophy, vol. I, de prof.

Surendranath DasGupta.

— 6: A nu se confunda cu „Nobila Cale Octuplă” a budhismului, un îndrumar de comportare în viaţă, care prescrie următoarele: (1) Idealuri juste, (2) Motive juste, (3) Vorbire justă, (4) Acţiune justă, (5) Mijloace de trai juste, (6) Efort just, (7) Justa reamintire (a Sinelui), (8) Realizarea justă (samādhi).

— 7: Dr. Jung a participat la Congresul Indian de Ştiinţă din 1937 şi a primit diploma onorifică din partea Universităţii din Calcutta.

— 8: Dr. Jung face referiri aici la Hatha Yoga, o ramură a tehnicilor şi posturilor corporale destinată armonizării energiilor în fiinţă, pentru sănătate şi longevitate. Hatha este utilă şi produce rezultate fizice spectaculoase şi psihomentale, dar această ramură este prea puţin utilizată de yoghinii ce aspiră spre eliberarea spirituală

— 9: În povestea despre Atlantida Timaeus, Platon ne spune că locuitorii acesteia avea o cunoaştere ştiinţifică

avansată. Continentul pierdut se pare că a dispărut cam prin anul 9500 î.Hr. printr-un cataclism natural; unii scriitori esoterişti afirmă totuşi că Atlantida a fost distrusă din cauza folosirii nesăbuite a puterii atomice.

CAPITOLUL: 25

Fratele Ananta şi sora Nalini „Zilele lui Ananta sunt numărate; posibilităţile karma-ei sale s-au epuizat”.

Aceste cuvinte implacabile au răsunat în mintea mea într-o dimineaţă, pe când eram cufundat în meditaţie. La puţin timp după intrarea mea în Ordinul Swami, l-am vizitat pe fratele meu la Gorakhpur. Eu venisem pentru a avea grijă de el, pentru că o boală subită l-a ţintuit la pat.

Grava revelaţie interioară m-a umplut de mâhnire. Am simţit că mi-e imposibil să mai rămân la Gorakhpur şi să asist neputincios la agonia fratelui meu. Deşi am fost criticat aspru de către familia mea, am părăsit India cu primul vapor care pleca la Burma, în marea Chinei şi a Japoniei. Am debarcat la Kobe, unde am petrecut doar câteva zile. Având inima grea, nu mă simţeam dispus pentru a vizita acele locuri.

Pe drumul de întoarcere spre India, vaporul a făcut escală la Shanghai, unde Dr.

Misra, medicul de bord, m-a condus la mai multe magazine cu obiecte de artă şi am ales cadouri pentru Sri Yukteswar, pentru familia mea şi pentru prieteni. Am cumpărat un bibelou de bambus sculptat pentru Ananta. De abia mi-a dat vânzătorul pachetul, că mi-a şi căzut jos, iar eu am exclamat: „Am cumpărat aceasta pentru bietul meu frate mort!”

Aveam sentimentul clar că sufletul lui a fost eliberat în Infinit; intuiţie simbolică, concretizată prin căderea ce a provocat spargerea suvenirului. Plângând, am scris pe bambus: „Pentru dragul meu frate Ananta, care nu mai este”.

Doctorul mă observa surâzând răutăcios: „Şterge-ţi lacrimile”, zise el, „atât timp cât n-ai aflat cu adevărat de moartea fratelui tău”.

Când nava a acostat la Calcutta, am coborât în compania Dr. Misra. Fratele meu mai mic, Bishnu, mă aştepta pe chei.

„Ştiu că Ananta nu mai este în viaţă”, i-am zis eu fratelui meu, fără să-i las timp să vorbească. „Spune-mi te rog, când a murit?”

Data pe care a indicat-o Bishnu era chiar cea în care eu cumpărasem suveniruri la Shanghai.

„Ei bine!” exclamă Dr. Misra, „nu lăsaţi să circule această veste, altfel profesorii vor introduce un an de cursuri de telepatie la medicină!”

La întoarcerea acasă, tata m-a îmbrăţişat cu căldură. „Iată-te!” a spus el tandru.

Două lacrimi mari curgeau din ochii săi. De obicei foarte rezervat, el nu-mi dăduse mai înainte asemenea semne de afecţiune. Grav la suprafaţă, poseda în interior o inimă afectuoasă. Acasă, el manifesta în toate acţiunile sale acest rol dublu de tată şi de mamă.

La puţin timp după moartea lui Ananta, sora mea mai mică, Nalini, a fost smulsă din ghearele morţii de o vindecare divină. Înainte de a relata evenimentul, trebuie să vă spun câte ceva despre viaţa ei.

În copilărie, relaţiile noastre erau cordiale. Eu eram foarte slab, ea şi mai şi!

Pentru un motiv inconştient o tachinam mereu cu privire la aspectul ei scheletic şi ea îmi întorcea micile răutăţi cu aceeaşi monedă. Uneori mama intervenea în certurile noastre şi mă trăgea uşor de urechi, pentru că eu eram mai mare.

După terminarea studiilor şcolare, Nalini a fost logodită cu un tânăr medic din Calcutta, Panchanon Bose.

Acesta primi o dotă substanţială de la tata, probabil

(aşa cum i-am spus în glumă surorii mele) pentru a îmblânzi soarta nemiloasă a ginerelui de a-şi lua nevastă o femeie înaltă şi subţire.

Ceremonia căsătoriei a fost celebrată cu mare pompă. În seara nunţii, un grup vesel de rude şi prieteni se reunise în salonul casei noastre din Calcutta. Mirele era aşezat pe o pernă enormă din brocart aurit, cu Nalini alături de el. Un sari 25 – 1 superb nu reuşea, vai, să ascundă formele scheletice ale miresei. M-am strecurat în spatele pernei mirelui şi i-am surâs amical. Conform obiceiului, el o văzuse pentru prima dată pe Nalini la ceremonia de căsătorie, când descoperise ce îi rezervase loteria matrimonială.

Simţind simpatia mea, doctorul Bose mi-o arătă pe Nalini şoptindu-mi: „Ce este asta?” „Ei bine doctore”, am replicat eu, „este un schelet pentru studiile dumitale!”

În anii care au urmat, dr. Bose a cucerit afecţiunea familiei noastre, devenind medicul casei. Ne-am împrietenit şi glumeam adesea pe seama lui Nalini.

„Este o curiozitate medicală”, m-a încredinţat într-o zi cumnatul meu. „Am încercat tot ce am putut: ulei de ficat de morun, unt, malţ, miere, peşte, carne, ouă sau diverse tonice. Nimic de făcut, ea nu s-a îngrăşat nici cu un gram!” Chicotirăm amândoi.

După câteva zile, m-am dus la familia Bose. Voiam să stau puţin şi să plec fără ca Nalini să afle de prezenţa mea. În timp ce deschideam uşa, am auzit vocea cordială, dar autoritară a surorii mele: „Vino încoace, frate! De data aceasta nu mai scapi. Vreau să-ţi vorbesc”.

Am urcat în camera sa. Spre surpriza mea, am găsit-o plângând.

„Dragă frate”, zise ea, „să îngropăm vechea secure de război! Ştiu că tu urmezi o învăţătură spirituală şi m-am

hotărât să-ţi semăn în toate”. Ea adăugă plină de speranţă: „Tu ai devenit atât de voinic. Mă poţi ajuta? Soţul meu fuge de mine şi eu îl iubesc atât de mult! Dar dorinţa mea principală este să progresez în realizarea divină, chiar dacă ar trebui să rămân slabă 25 – 2 şi neatrăgătoare”.

Ruga ei m-a atins în inimă. Am simţit simpatie pentru ea. Apoi într-o zi mi-a cerut să devină discipolul meu.

„Antrenează-mă în orice fel crezi. De acum înainte eu voi avea încredere numai în Dumnezeu şi nu în medicamente”. Ea a luat sticluţele cu tonice şi le-a vărsat la canal.

Pentru a-i verifica credinţa, i-am cerut să nu mai mănânce carne, peşte şi nici măcar ouă.

După ce Nalini a urmat, timp de câteva luni, în ciuda a numeroase dificultăţi, acest regim vegetarian, ca şi alte reguli pe care i le-am recomandat, m-am dus din nou să o văd.

„Soră”, i-am zis, „ai respectat cu stricteţe cele spuse de mine; recompensa ta este aproape!” Am surâs: „Vrei să fii la fel de grasă ca mătuşa noastră care nu şi-a mai văzut picioarele de ani de zile?” „Doamne, nu! Ar fi suficient să fiu ca tine, de exemplu”.

Am zis cu o voce solemnă: „Prin graţia lui Dumnezeu, aşa cum mereu am spus adevărul, dorinţa pe care o formulez eu astăzi va deveni realitate 25 – 3. Începând de acum, corpul tău va suferi o modificare şi într-o lună vei cântări cât şi mine.

Această dorinţă, formulată din toată inima, a fost îndeplinită. În 30 de zile, Nalini avea greutatea mea! Formele rotunjite i-au conferit frumuseţe. Soţul s-a îndrăgostit nebuneşte de ea. Căsătoria lor, începută în împrejurări nefavorabile, a devenit fericită.

La întoarcerea mea din Japonia am aflat că, în timpul absenţei mele, Nalini se îmbolnăvise de febră tifoidă. M-

am grăbit la ea şi am fost speriat să o văd de o slăbiciune scheletică. Era deja în comă.

„Înainte de a intra în comă”, îmi povestea cumnatul meu, „ea repeta într-una: «Dacă Mukunda ar fi fost aici, eu n-aş fi ajuns aşa!» El adăugă disperat: „Noi, medicii, ne-am pierdut speranţa. După atacul tifoidei s-a instalat o dizenterie cu sânge”.

Am început să mă rog cu ardoare. Angajând o infirmieră pentru a mă ajuta, am aplicat diferite metode de terapie yoghină. Dizenteria a încetat.

Dar Dr. Bose a scuturat din cap cu un aer sumbru: „Pur şi simplu nu mai are sânge de pierdut”, zise el.

„Se va vindeca”, l-am asigurat eu hotărât. „După şapte zile febra va dispare”.

O săptămână mai târziu, am avut bucuria de a o vedea pe Nalini deschizând ochii şi recunoscându-mă. Începând din acel moment, ea se restabilea din zi în zi. După ce şi-a recăpătat greutatea, ea suporta, vai! consecinţele bolii: picioarele erau paralizate. Specialiştii englezi şi hinduşi au declarat că ea va rămâne infirmă toată viaţa.

Epuizat de lupta dusă pentru a o salva pe Nalini, m-am dus la Serampore să-l rog pe Sri Yukteswar să mă ajute. Ochii săi erau plini de simpatie când a auzit de situaţia lui Nalini.

„Sora ta îşi va putea folosi picioarele la sfârşitul lunii”, a zis el adăugând: „Să poarte chiar pe piele o panglică cu o perlă de două karate, neperforată şi prinsă cu o agrafă”. 25 – 4

M-am plecat la picioarele gurului meu, uşurat şi vesel.

„Maestre, cuvintele tale sunt suficiente pentru a o vindeca; totuşi dacă ţii la asta, am să cumpăr imediat o perlă”. „Da, fă-o”, încuviinţă el. Apoi continuă descriind-o

pe Nalini, moral şi fizic, deşi n-o văzuse niciodată.

„Maestre, este o analiză astrologică? Totuşi nu-i ştii data naşterii!”

Sri Yukteswar râse: „Există o astrologie mult mai profundă, care nu depinde nici de ceasuri, nici de calendare. Orice om constituie o picătură din Creator: Omul cosmic; el posedă un corp ceresc şi unul pământesc. Ochiul uman percepe forma fizică, dar ochiul interior pătrunde în fiecare fiinţă până la esenţa universală”.

M-am întors la Calcutta şi am cumpărat o perlă pentru Nalini. O lună mai târziu, picioarele paralizate erau complet vindecate.

Sora mea m-a rugat să transmit sentimentele ei de recunoştinţă gurului meu.

Acesta a ascultat mesajul ei în tăcere. Dar, în timp ce-mi luam rămas bun el adăugă: „Mulţi doctori i-au spus surorii tale că nu va putea avea copii. Asigur-o din partea mea că, peste câţiva ani va avea două fete”.

Într-adevăr, peste câţiva ani, Nalini a născut o fată şi peste încă trei ani o a doua.

„Maestrul tău ne-a binecuvântat casa şi familia”, a spus sora mea. „Prezenţa unui asemenea om sacralizează întreaga Indie. Frate drag, spune-i te rog lui Sri Yukteshwarji că, prin tine, mă număr şi eu, cu umilinţă, printre dintre discipolii săi de Kriya Yoga”.

— 1: Rochia tradiţională a femeilor indiene.

— 2: Deoarece cele mai multe persoane din India sunt slabe, a fi mai plinuţ întruneşte aprecierea generală.

— 3: Scripturile Indiei declară că cel care are obişnuinţa de a spune numai adevărul poate obţine puterea de a materializa cuvintele sale. Dorinţa pe care el o formulează din toată inima devine realitate (Yoga Sutras, 11.36). Deoarece lumile sunt construite pe adevăr, toate Scripturile îl laudă ca fiind o virtute prin care orice om

poate să-şi armonizeze viaţa cu Infinitul. Mahatma Gandhi spunea adesea: „Adevărul este Dumnezeu”; lupta sa de o viaţă a fost purtată pentru adevărul perfect în gândire, vorbire şi acţiune. De-a lungul timpului, idealul lui satya (adevăr) a pătruns în societatea hindusă. Marco Polo ne spune că Brahminii „nu ar rosti o minciună pentru nimic în lume”. Un judecător englez din India, William Sleeman, în Journey Through Oudh în 1849 – 50, relatează: „Am cunoscut înainte sute de cazuri în care proprietatea, libertatea sau chiar viaţa unui om depindeau de rostirea unei minciuni şi el refuza să o spună”.

— 4: Perlele şi alte bijuterii, ca şi metalele şi plantele, când sunt purtate direct pe piele, exercită o acţiune electromagnetică asupra celulelor. Corpul uman conţine carbon şi diverse metale care există şi în plante, în metale, în minerale.

Descoperirile înţelepţilor în acest domeniu vor fi confirmate într-o zi de către fiziologi. Corpul uman, extrem de sensibil, ascunde multe mistere încă ignorate.

Deşi amuletele, bijuteriile şi metalele exercită o acţiune curativă asupra corpului, Sri Yukteswar avea şi o altă raţiune pentru a le recomanda. Maeştrii nu vor să pară niciodată că sunt mari vindecători, căci numai Dumnezeu singur vindecă. De aceea sfinţii maschează în diferite feluri puterile pe care le-au primit de la Dumnezeu. Omul are, în general, încredere în obiectele fizice; când cineva se adresa gurului meu pentru o vindecare, el îi recomanda să poarte o amuletă sau o bijuterie, pentru a-i trezi credinţa şi a-i abate atenţia de la vindecătorul său. Amuletele sau bijuteriile posedau, în afara potenţialităţilor curative electromagnetice intrinseci, puterea binefăcătoare născută din binecuvântarea Maestrului.

CAPITOLUL: 26

Ştiinţa Kriya Yoga Ştiinţa Kriya Yoga, atât de des

menţionată în această carte, s-a răspândit mult în India modernă datorită lui Lahiri Mahasaya, Maestrul gurului meu. Cuvântul kriya derivă din sanscritul kri, a face, a acţiona, a reacţiona; aceeaşi rădăcină se întâlneşte în cuvântul karma, legea cosmică a cauzei şi a efectului. Kriya Yoga înseamnă astfel „unirea (yoga) cu Infinitul prin intermediul unei anumite acţiuni sau ritual (kriya). Un yoghin care aplică această tehnică se eliberează gradat de sclavia karma-ei, sau lanţul universal al cauzalităţii.

Din cauza unor restricţii străvechi, nu pot da o explicaţie completă a Kriya-ei Yoga într-o carte destinată marelui public. Tehnica însăşi trebuie să fie învăţată de la un Kriyaban (Kriya Yoghin). În această carte voi menţiona câteva aspecte generale.

Dacă ar trebui să explic Kriya Yoga în câteva cuvinte unui occidental ce are educaţie ştiinţifică, i-aş spune că este o metodă psihofiziologică simplă care determină la nivel fizic eliminarea bioxidului de carbon din sânge şi încărcarea acestuia cu oxigen. Atomii acestui oxigen suplimentar sunt transmutaţi în curenţi subtili care vitalizează creierul şi centrii spinali 26 – 1. Astfel yoghinul poate încetini sau chiar preveni îmbătrânirea ţesuturilor oprind acumularea sângelui venos; yoghinii avansaţi transmută materia în energie pură. Ilie, Iisus, Kabir precum şi alţi profeţi obţinuseră controlul în Kriya sau alte tehnici similare, care le permiteau să se materializeze sau să se dematerializeze la voinţă.

Kriya este o ştiinţă foarte veche. Lahiri Mahasaya a învăţat-o de la marele său guruu Babaji, care a redescoperit-o şi i-a clarificat tehnicile, după ce fusese pierdută în epocile întunecate. Babaji este cel care a numit-o simplu Kriya Yoga.

„Kriya Yoga pe care, prin intermediul tău, o dau lumii în acest secol XIX”, i-a zis Babaji lui Lahiri Mahasaya, „este

aceeaşi ştiinţă pe care, cu multe mii de ani în urmă, Krishna i-a predat-o lui Arjuna şi care, mai târziu, a fost cunoscută de Patañjali, de Iisus, de Sfântul Ioan, Sfântul Pavel şi alţi discipoli”.

Krishna, cel mai mare profet al Indiei, face aluzie la Kriya Yoga în două sutre din Bhagavad Gītā. Unul dintre ele spune: „Alţii sacrifică suflul expirator e apana> şi suflul inspirator e prana>, oprind mişcarea inspiraţiei şi expiraţiei, năzuind la stăpânirea suflurilor e prāṇāyāma>”. 26 – 2 Interpretarea este: „Yoghinul opreşte descompunerea corporală calmând acţiunea inimii şi plămânilor prin afluxul suplimentar de prana (forţă vitală); el opreşte de asemenea, prin controlul propriei voinţe apana (curentul de eliminare), mutaţiile de creştere din corpul său. Neutralizând astfel descompunerea şi creşterea, yoghinul învaţă să controleze forţa vitală”.

Cealaltă sutra este: „Îndepărtând contactele exterioare cu privirea [aţintită] numai între [cele două] sprâncene, egalizând suflul inspirator e prana> cu suflul expirator e apana> care trec prin nas, ascetul cu mintea, simţul intern şi simţurile stăpânite, care are drept ultim scop eliberarea, lipsit de dorinţă, frică şi milă, numai acela este eliberat pentru totdeauna” 26 – 2 – 1

Krishna spune de asemenea că 26 – 3, într-o încarnare precedentă, el îl învăţase yoga pe Vivasvat, sfântul din antichitate, care l-a învăţat pe Manu, marele legislator 26

4. Ultimul, la rândul său, l-a instruit pe Ikswaku, fondatorul dinastiei războinicilor solari din India. Trecând astfel de la unul la altul, din secol în secol, yoga regală a fost conservată de către înţelepţi până la apariţia erei materialiste 26 – 5. Atunci, din cauza secretului cu care o înconjurau preoţii şi a indiferenţei oamenilor, ştiinţa sacră a devenit din ce în ce mai inaccesibilă.

Kriya Yoga este menţionată de două ori de înţeleptul antic Patañjali, cel mai bun comentator al sistemului yoga, care scrie: „Disciplinarea corpului, controlul mental şi meditaţia asupra lui AUM constituie Kriya Yoga” 26 – 6 Pentru Patañjali, Dumnezeu este vibraţia cosmică a lui AUM pe care o auzi în meditaţie 26 – 7. AUM este Cuvântul Creator 26 – 8, zgomotul Motorului Cosmic, martoru13 Prezenţei Divine. Chiar şi începătorul în yoga nu întârzie să audă în străfundurile fiinţei sale minunatul sunet AUM. Primind astfel o dovadă spirituală, practicantul se convinge că este în contact cu lumea divină.

A doua oară Patañjali vorbeşte despre tehnica Kriya sau controlul forţei vitale astfel: „După ce s-a realizat asana, prāṇāyāma este încetarea mişcărilor de inspiraţie şi expiraţie” 26 – 9.

Sfântul Pavel cunoştea Kriya Yoga sau o tehnică similară permiţând branşarea sau debranşarea curenţilor vitali la simţuri. De aceea el a putut spune: „În fiecare zi eu mor; atât este de adevărat lucrul acesta, fraţilor, cât este de adevărat că am de ce să mă laud cu voi în Hristos Iisus, Domnul nostru” 26 – 10. Printr-o metodă care concentra înăuntru toată forţa vitală a corpului (forţă dirijată de obicei în afară, spre lumea senzorială, dându-i astfel o validitate aparentă), Sfântul Pavel trăia în fiecare zi experienţa unei adevărate uniuni yoghine cu „bucuria” (beatitudinea)

Conştiinţei Christice. În această stare de supremă fericire el avea conştiinţa că „moare” pentru lumea iluzorie a maya-ei.

În starea iniţială a comuniunii cu Dumnezeu (sabikalpa samādhi), conştiinţa practicantului este fuzionată cu Spiritul Cosmic; forţa vitală este retrasă din corp, care pare „mort”, rigid, neanimat. Yoghnul este pe

deplin conştient de fixitatea corpului său. Când el ajunge la stări superioare (nirbikalpa samādhi), conştiinţa sa trează este în comuniune cu Dumnezeu, chiar şi atunci când corpul său efectuează muncile zilnice 26 – 11.

„Kriya Yoga este un instrument care permite accelerarea evoluţiei omului”, explica Sri Yukteswar discipolilor săi. „În antichitate, yoghinii au descoperit că secretul conştiinţei cosmice este legat intim de controlul suflului; aceasta este contribuţia Indiei la cunoaşterea umană şi ea este absolut unică şi nemuritoare.

Forţa vitală, absorbită de obicei în cursul activităţilor cardiace, trebuie să fie eliberată pentru activităţi spirituale, printr-o tehnică care să permită încetinirea şi calmarea ritmului neîncetat al suflurilor”.

Kriya Yoghinul direcţionează mental energia sa vitală în sus şi în jos de-a lungul circuitului jalonat de cei şase centri de pe coloana vertebrală (medular, cervical, dorsal, lombar, sacral şi coccigeal), ceea ce corespunde celor 12 semne zodiacale, Omul Cosmic simbolic. O jumătate de minut de ascensionare a energiei de-a lungul coloanei vertebrale, conform tehnicilor Kriya, permite omului să realizeze un progres egal cu un an de evoluţie spirituală normală.

Acest sistem sideral la scară umană, cu cele 6 constelaţii interioare (12 prin polaritate) în revoluţie în jurul soarelui reprezentat de Ochiul spiritual omniscient, este în relaţie cu soarele lumii fizice şi cu cele 12 semne ale zodiacului ceresc. Orice om este deci sub influenţa a doua universuri: unul interior şi altul exterior lui. Înţelepţii antici au descoperit că această acţiune a mediului ceresc şi terestru asupra omului îl împinge încet înainte pe drumul evoluţiei lui normale în cicluri de 12 ani. Scripturile ne învaţă că sunt necesari un milion de ani de evoluţie normală şi fără boală pentru a perfecţiona creierul uman

până la a-l face capabil să atingă conştiinţa cosmică.

O mie de tehnici Kriya realizate în 8 ore şi jumătate îi dau yoghinului într-o singură zi echivalentul a o mie de ani de evoluţie naturală, sau de 365.000 de ani în 12 luni. Kriya Yoga permite astfel să realizezi în trei ani, prin efort inteligent, progresul pe care natura nu-l face decât în 10.000 de secole. De altfel, nu pot apela la ajutorul Kriya-ei decât yoghinii foarte avansaţi care, sub conducerea gurului lor, şi-au pregătit corpul şi creierul pentru a le face apte să suporte puterea dezvoltată de o practică asiduă.

Începătorul în Kriya nu trebuie să practice exerciţii yoghine decât în reprize de

— 48 de execuţii, de două ori pe zi. Unii yoghini obţin eliberarea în 6, 12, 24 sau

48 de ani. Un yoghin care moare înainte de atingerea ţelului suprem duce cu el karma favorabilă datorată eforturilor sale în practica yoga; în viaţa viitoare el va fi dirijat în mod armonios spre Scopul Suprem.

Corpul unui om obişnuit poate fi comparat cu un bec de 50 de waţi care nu poate suporta un curent de milioane de volţi generat de practica Kriya Yoga intensă. O creştere gradată şi regulată a timpului afectat metodelor yoga, transformă din zi în zi corpul, pe plan astral, până îl face capabil să exprime potenţialele infinite de energie cosmică ce constituie prima manifestare activă, materială, a Spiritului.

Kriya Yoga nu are nimic comun cu metodele respiratorii neştiinţifice practicate de un număr de zeloşi rătăciţi. Tentativele lor de a reţine forţat suflul sunt nu numai contra naturii, ci şi cu consecinţe foarte neplăcute. Pe de altă parte, Kriya este însoţită chiar de la început de o stare de perfectă seninătate şi linişte datorate unei forţe regeneratoare curgând de-a lungul coloanei vertebrale.

Această tehnică yoghină străveche converteşte

respiraţia în energie mentală.

Progresul spiritual permite perceperea suflului ca un act mental: o respiraţie într-un vis.

Se pot da multe exemple pentru a ilustra relaţia matematică între ritmul respirator şi variaţiile corespunzătoare ale stărilor de conştiinţă. Când ne concentrăm atenţia asupra unei chestiuni extrem de dificile, asupra unei sarcini urgente şi delicate, respiraţia se încetineşte automat. Fixitatea atenţiei depinde astfel de încetineala respiraţiei. Respiraţia rapidă, gâfâită, însoţeşte inevitabil stările emoţionale violente: teamă, invidie, mânie. Maimuţa turbulentă inspiră de

32 de ori pe minut, iar omul numai de 18 ori, în medie. Elefantul, broasca ţestoasă, şarpele şi alte animale cunoscute pentru longevitatea lor, au sistem respirator mai lent decât cel al omului. Astfel broasca ţestoasă, care trăieşte 300 de ani, nu respiră decât de 4 ori pe minut. 26 – 12

Efectul întineritor al somnului rezultă din faptul că omul îşi pierde temporar conştiinţa corpului şi suflului său. Dormind, el devine un yoghin: în fiecare noapte el împlineşte ritualul yoga constând în a se elibera de toate identificările cu corpul, în a împrospăta forţa vitală din cei 6 centri de forţă din coloana vertebrală şi din „lotusul cu o mie de petale” din regiunea cerebrală. Cel care doarme se reîncarcă astfel, fără să o ştie, cu energia cosmică susţinătoare a întregii vieţi.

Spre deosebire de cel care doarme, yoghinul realizează conştient şi la propria voinţă un proces simplu şi natural de acelaşi tip. Kriya-yoghinul utilizează tehnica pentru a-şi hrăni şi satura cu lumină nepieritoare celulele corpului, conservându-le astfel într-o stare de magnetizare spirituală. În mod ştiinţific, el face ca respiraţia să devină inutilă, fără ca pentru aceasta să intre (în timpul orelor de

practică) într-o stare negativă de somn, de inconştienţă sau de moarte.

La oamenii care sunt sub influenţa maya-ei, sau legilor naturii, curgerea forţei vitale se face spre lumea exterioară; ei utilizează instinctual curenţii săi, risipindu-i în simţuri. Din contră, practica Kriya Yoga inversează direcţia curgerii: forţa vitală este dirijată mental spre microcosmosul fiinţei, unde ea se reuneşte cu energiile subtile din centrii coloanei vertebrale. Recâştigată astfel, forţa vitală, elixir spiritual, reînnoieşte celulele corporale ale yoghinului şi mai ales pe cele ale creierului.

O hrană potrivită, lumina soarelui şi gânduri armonioase sunt elemente care îi conduc pe cei care nu sunt ghidaţi decât de către Natură şi de planul ei divin să-şi desăvârşească realizarea Sinelui într-un milion de ani. Este nevoie de 12 ani de viaţă normală şi sănătoasă pentru ca să apară o perfecţionare în structura creierului, oricât de mică; iar purificarea creierului până când acesta va putea să manifeste conştiinţa cosmică, necesită un milion de ani. Dar yoghinul, prin utilizarea ştiinţei spirituale yoga se sustrage necesităţii respectării legilor naturii o perioadă atât de lungă.

Rupând lanţul respiraţiilor care leagă sufletul de corp, Kriya Yoga prelungeşte viaţa şi măreşte la infinit câmpul conştiinţei. Metoda yoga depăşeşte conflictul între spirit şi simţurile subjugate de materie şi-l eliberează pe discipol pentru a-i permite să-şi regăsească Regatul său Etern. Yoghinul ştie că natura sa adevărată nu este înlănţuită de carapacea carnală, nici de lanţul respiraţiilor – simbol al sclaviei noastre faţă de Aer şi nici de constrângerea exercitată de celelalte patru elemente: Pământ, Apă, Foc, Eter.

Introspecţia, sau „a rămâne aşezat în tăcere” este o modalitate neştiinţifică de a te strădui să separi forţat

spiritul de simţuri, legate împreună de forţa vitală. Mintea contemplativă în eforturile sale de a se întoarce la divinitate, este readusă în mod constant spre simţuri de către curenţii vitali. Kriya Yoga, controlând direct mintea, cu ajutorul forţei vitale, este calea cea mai uşoară de apropiere de Infinit, cea mai eficace şi cea mai ştiinţifică. Contrastând cu drumul lent şi nesigur al teologiei, Kriya Yoga poate, pe drept cuvânt, să primească numele de rută aeriană; căci pentru a ajunge la Dumnezeu trebuie să mergi cu avionul, nu cu carul cu boi.

Ştiinţa yoghinilor are la bază studiul empiric al tuturor formelor de exerciţii de meditaţie şi de concentrare. Ele permit practicantului să obţină un deplin control al închiderii sau deschiderii circuitelor specifice fiecăruia din cele 5 simţuri, făcând ca prin aceste circuite să treacă sau nu curenţii vitali. Învăţând să-şi izoleze simţurile, yoghinul se poate cupla la voinţă cu lumile subtile, divine sau cu cele materiale. El nu mai este adus, împotriva voinţei sale, de către forţa vitală spre domeniul senzaţiilor gălăgioase şi al gândurilor agitate din sfera umană obişnuită.

Stăpân al corpului şi minţii sale, Kriya Yoghinul dobândeşte în final victoria asupra „ultimului inamic”, moartea. 26 – 12 – 1 „Astfel, suflete al meu, hrăneşte-te cu Moarte, ea care se hrăneşte cu oameni; Căci Moartea odată moartă, nu mai ai de ce să mori!” 26 – 13

Viaţa unui Kriya yoghin avansat nu mai este influenţată de acţiunile sale trecute, ci numai de directivele sufletului. El evită astfel înaintarea lentă care este datorată acţiunilor egoiste, bune sau rele, ale vieţii cotidiene; târârea de melc este incompatibilă cu zborul său de vultur.

Această metodă superioară de viaţă spirituală îl eliberează pe yoghinul care, evadând din închisoarea

propriului său ego, inspiră cu aviditate aerul liber al omniprezenţei divine. Din contră, sclavia vieţii umane comune se derulează cu o încetineală umilitoare. Omul, chiar şi atunci când urmează neabătut calea normală de evoluţie, rămâne sub tirania naturii; presupunând că nu încalcă nicio lege fizică sau mentală, el va trebui să poarte haina reîncarnărilor succesive timp de 10.000 de secole înainte de a atinge eliberarea finală.

Metoda rapidă a yoghinilor, care le permite să se elibereze de identificarea fizică şi mentală, se impune de la sine celor care sunt nemulţumiţi de durata de un milion de ani. Întârzierea este şi mai mare pentru cei care, mulţumiţi să trăiască fără să se ocupe de suflet, urmăresc mai mult bucuriile grosiere, ofensând astfel natura sfântă a fiinţei lor prin fapte, vorbe şi gânduri. Pentru ei sunt necesare cel puţin două milioane de ani pentru a se elibera!

Omul obişnuit realizează rareori sau niciodată că trupul său este un imperiu vast, condus de Spiritul împărat, aşezat pe tronul de deasupra capului, şi ai cărui guvernatori provinciali sunt cei şase centri de forţă de la nivelul coloanei vertebrale, sau „sfere de conştiinţă”! El guvernează un popor numeros: 27 de miliarde de celule dotate cu inteligenţă elementară infailibilă, care execută toate funcţiile organismului: creştere, transformare, dezagregare; 50 de milioane de gânduri, emoţii şi alte variaţii calitative suferite de către conştiinţă în 60 de ani de viaţă medie. Orice revoltă aparentă a celulelor sau a sufletului contra Spiritului, tradusă prin boli, lipsa raţiunii sau stări de depresiune, nu este imputabilă lipsei de loialitate a acestor servitori umili, ci mai degrabă utilizării necorespunzătoare, din trecut sau prezent, a liberului arbitru al omului, care i-a fost dăruit de către Dumnezeu odată cu Sufletul şi pe care nu-l poate înstrăina.

Omul se identifică cu un eu fals, pe care-l numeşte

cel care gândeşte, care vrea, care mănâncă, care digeră şi care se menţine în viaţă, refuzând să admită, deşi pentru asta i-ar fi suficientă puţină autoanaliză, că, în viaţa cotidiană, el nu este nimic altceva decât o marionetă guvernată de acţiunile sale trecute (karma), de mediul său, de anturajul său. Reacţiile intelectuale, tendinţele, obişnuinţele, sentimentele sunt sub dependenţa strânsă a cauzelor trecute care-şi au originea fie în această viaţă, fie într-una anterioară. Numai Spiritul scapă de acest determinism, iar Kriya Yoga are ca scop de a elibera acest Spirit, distrugând vălul aşa-ziselor adevăruri şi libertăţi umane. Scripturile declară că omul nu este un corp pieritor, ci un spirit viu. Kriya îi garantează o metodă care-i permite să demonstreze această afirmaţie.

„Ritualurile exterioare nu pot distruge ignoranţa, aceşti doi termeni nefiind reciproc contradictorii” scrie Shankara în celebrul său Un Secol de Versuri.

„Numai cunoaşterea realizată efectiv distruge ignoranţa. Cunoaşterea nu poate izvorî decât dintr-o anchetă interioară. Cine sunt? De unde vine Universul? Cine l-a creat? Care este Cauza lui Ultimă? Despre acest gen de întrebări vorbesc eu”.

Intelectul nu poate răspunde la aceste întrebări, de aceea înţelepţii au abordat yoga ca tehnică de anchetă spirituală.

Adevăratul yoghin, abţinându-se să se identifice în gând, în voinţă şi în sentimente cu dorinţele corpului său şi eliberând forţele supraconştiente din centrii astrali, trăieşte în lume aşa cum l-a creat Dumnezeu, fără să fie împins de impulsurile trecutului şi nici de atracţiile recente ale slăbiciunilor umane. În momentul în care Dorinţa Supremă se împlineşte, el este la adăpost în portul fericirii veşnice a Spiritului.

Domnul Krishna, referindu-se la eficacitatea sigură şi

metodică a ştiinţei yoga, îl laudă pe cel care îi aplică tehnologia cu aceste cuvinte: „Yoghinul este deasupra asceţilor şi este socotit chiar deasupra celor care au Cunoaşterea (Juana Yoga); yoghinul este deasupra celor care îndeplinesc riturile (Karma Yoga); de acum fii yoghin, o, Arjuna!” 26 – 14

Kriya Yoga este adevăratul „ritual al focului”, pomenit adesea în Bhagavad Gītā.

Focurile purificatoare ale practicii yoga aduc iluminarea eternă, diferind astfel mult faţă de atât de ineficientele focurile ceremoniale religioase, care prăjesc chiar percepţia adevărului.

Yoghinul îşi aruncă aspiraţiile sale umane în focul dedicat unicului şi fără egal Dumnezeu. Aceasta este adevărata ceremonie yoghină a focului, unde toate dorinţele trecute şi prezente constituie „cărbunele” consumat de dragostea divină.

Flacăra Supremă arde orice nebunie umană şi omul este eliberat de orice impuritate. Oasele lui sunt dezgolite, metaforic vorbind, de orice carne a dorinţei, scheletul lui karma-ic albit de razele antiseptice ale soarelui înţelepciunii nu mai are nimic ofensator în faţa umanităţii, nici în faţa Creatorului; iată-l în sfârşit pur.

— 1: Binecunoscutul savant Dr. George W. Crile din Cleveland a explicat, înaintea unei întruniri a Asociaţiei Americane pentru Progresul Ştiinţei ţinută în

1940, că experimentele sale au demonstrat că toate ţesuturile corpului sunt electric negative, cu excepţia creierului şi ţesuturilor nervoase, care rămân electric pozitive, pentru că ele absorb oxigen revitalizant cu o viteză mai mare.

— 2: Bhagavad Gītā, IV: 29.

— 2 – 1: Bhagavad Gītā, V: 27, 28.

— 3: Bhagavad Gītā IV: 1 – 2.

— 4: Autorul preistoric al lui Manovara Dharma Shastras sau Legile lui Manu.

Aceste canoane ale legilor civile sunt valabile în India şi astăzi. Manu este considerat cel mai vechi institutor de legi din lume. Savantul francez Louis Jacolliot susţine că Legile lui Manu sunt foarte apropiate de Codul Roman dat de Justinian.

— 5: Începutul erei materialiste, în conformitate cu Scripturile Indiei, a fost anul 3102 î.Hr. Acel an a marcat începutul ultimei Dwapara Yuga descendentă din ciclul echinocţial şi de asemenea începutul lui Kali Yuga din ciclul universal. Cei mai mulţi antropologi, crezând că acum zece mii de ani omenirea trăia în epoca de piatră, au prezentat ca „mituri” tradiţiile antice din India, China, Egipt şi alte ţinuturi.

— 6: Yoga Sutras de Patañjali, îi 1. Utilizând cuvintele Kriya Yoga, Patañjali face referiri fie la tehnica predată mai târziu de către Babaji, fie la una foarte similară. Că Patañjali făcea menţiuni la adresa unei tehnici definite a controlului forţei vitale este demonstrat de aforismul său din Yoga Sutras, îi 49.

— 7: Yoga Sutras de Patañjali, I: 27.

— 8: „La început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeu, şi Cuvântul era Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El [Cuvântul sau Aum] şi nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El” IOAN, 1.1 – 3. AUM (Om) din Vede a devenit cuvântul sacru HUM al tibetanilor, AMIN al musulmanilor, AMEN al egiptenilor, grecilor, romanilor, evreilor şi creştinilor. În ebraică el semnifică credincios, sigur. „Iată ce zice Cel ce este Amin, Martorul credincios şi adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu” APOCALIPSA, 3.14.

— 9: Yoga Sutras de Patañjali, îi 49.

— 10: I Corinteni 15: 31.

— 11: Kalpa înseamnă timp, sau eon. Cuvântul sanscrit vikalpa înseamnă „diferenţă, nonidentitate”. Sabikalpa este starea de samādhi „cu diferenţă”, supusă schimbării, nirbikalpa este starea de samādhi „fără diferenţă”, neschimbată. Iată de ce în sabikalpa samādhi discipolul mai păstrează încă un sentiment vag de separare de Dumnezeu; în nirbikalpa samādhi el realizează pe deplin identitatea sa ca Spirit.

— 12: Conform surselor ştiinţifice, broasca ţestoasă gigantică trăieşte între 200 şi 300 de ani.

— 12 – 1: „Vrăjmaşul cel din urmă care va fi nimicit va fi Moartea” I CORINTENI, Nealterarea corpului lui Paramahansa Yogananda după moarte demonstrează că el era un Kriya Yoghin perfect. Totuşi, nu toţi marii maeştri manifestă non-putrezirea corpului după moarte. Scripturile hinduse ne spun că asemenea miracole se produc numai cu un anumit scop. În cazul lui Paramahansaji, „scopul special” a fost fără îndoiala acela de a convinge Occidentul de valoarea ştiinţei yoga. Yoganandaji a fost instruit de Babaji şi Sri Yukteswar să servească Occidentul; Paramahansaji a îndeplinit această misiune atât în viaţă, cât şi în moarte. (nota editorului englez)

— 13: Shakespeare: Sonetul 146.

— 14: Bhagavad Gītā, 6.46.

Ştiinţa modernă este pe cale să descopere efectele curative şi regeneratoare ale absenţei respiraţiei asupra corpului şi minţii. Doctorul Alvan L. Barach, de la Colegiul Medicilor şi Chirurgilor din New York, a conceput o metodă terapeutică concretizată într-un „repaus pulmonar” care reda sănătatea la numeroşi tuberculoşi. Utilizarea unei camere de presiune constantă permite pacientului să-şi oprească respiraţia. Ziarul New York Times din data de 1 februarie 1947 îl citează pe doctorul Barach în următorii termeni: „efectul suspendării

respiraţiei asupra sistemului nervos este considerabil. Impulsul mişcării muşchilor voluntari este mult diminuat. Pacientul poate rămâne întins ore întregi în această cameră fără să se mişte deloc şi fără să-şi schimbe poziţia. Dorinţa de a fuma dispare când respiraţia este oprită voluntar, chiar şi la bolnavii obişnuiţi să fumeze două pachete de ţigări pe zi. În numeroase cazuri, relaxarea este atât de profundă încât bolnavul nu are nevoie de nimic care să-i distragă atenţia”. În 1951, Dr.

Barach a confirmat public valoarea tratamentului său care, declară el, „odihneşte nu numai plămânii, ci întregul corp şi, s-ar părea, întreaga minte.

Activitatea cardiacă, de exemplu, este diminuată. Bolnavii noştri încetează să se neliniştească şi să se îngrijoreze”. Aceste fapte permit să înţelegem cum este posibil ca un yoghin să rămână nemişcat perioade mari de timp fără să aibă, fizic sau mental, nevoie de o activitate exterioară. Singur acest calm îi permite Spiritului să-şi găsească calea spre Dumnezeu. În timp ce omului obişnuit îi este necesară camera de presiune constantă pentru a beneficia de suspendarea respiraţiei, yoghinului îi este suficientă Kriya Yoga pentru ca corpul, sufletul şi spiritul său să beneficieze de aceasta.

CAPITOLUL: 27

Fondarea unei şcoli de Yoga la Ranchi „Ce ai tu împotriva muncii administrative?”

Această întrebare a Maestrului m-a luat pe nepregătite. Este adevărat că, în acea perioadă, convingerea mea personală era că administraţiile sunt „cuiburi de viespi”.

„Este o sarcină ingrată”, Maestre, am răspuns eu. „Orice ar face conducătorul, el este mereu ţinta criticilor”. „Vrei deci doar pentru tine channa (laptele prins) divin?!” Gurul meu îmi aruncă o privire severă. „Crezi că tu sau

altcineva aţi fi putut ajunge la desăvârşirea unirii cu Dumnezeu prin yoga dacă generaţii de Maeştri cu inimă largă nu s-ar fi dedicat educaţiei celorlalţi?” El adăugă: „Dumnezeu este mierea, organizatorii sunt stupii: ambii sunt necesari. Desigur că forma este inutilă fără spiritul care o animă, dar de ce nu ai începe tu prin a avea stupi plini de nectar spiritual?”

Sfatul său m-a mişcat profund. N-am răspuns nimic imediat, dar am luat hotărârea să împart cu cei din jurul meu, pe măsura posibilităţilor mele, adevărurile sublime învăţate la picioarele gurului meu. „Doamne”, mă rugam eu, „fie ca dragostea Ta să ilumineze pe veci templul devoţiunii mele şi ca eu să pot trezi aceeaşi dragoste în toate inimile!”

Cu o ocazie anterioară, înainte de intrarea mea în Ordinul Swami, Sri Yukteswar făcuse o remarcă neaşteptată: „Cât de mult îţi va lipsi tovărăşia unei soţii la bătrâneţe!” zise el. „Nu crezi că un cap de familie, care face o muncă utilă pentru a-şi întreţine familia şi copiii, îl merită la fel de mult pe Dumnezeu?

„Maestre”, am protestat eu alarmat, „ştii doar că în această viaţă eu nu doresc nimic altceva în afara lui Dumnezeu!”

Sri Yukteswar a râs din toată inima şi am înţeles că nu a vrut decât să-mi pună credinţa la încercare.

„Aminteşte-ţi”, a zis el încet, „că cel care renunţă la datoriile terestre trebuie să-şi asume responsabilităţi faţă de o familie mult mai numeroasă”.

Idealul educaţiei complete din tinereţe a fost mereu foarte apropiat inimii mele.

Cunoşteam prea bine rezultatul arid al educaţiei obişnuite, care nu dezvoltă decât corpul şi intelectul. Valorile morale şi spirituale, fără de care nimeni nu poate fi fericit, lipsesc total în programele oficiale de educaţie.

M-am hotărât să înfiinţez o şcoală în care băieţii tineri să primească o educaţie completă, pentru a se ridica la statura unui Om adevărat. Am început prin a lua 7 elevi tineri, la Dihika, un mic sat din Bengal.

Un an mai târziu, în 1918, generozitatea lui Manindra Chandra Nundy, maharajahul de Kasimbazar, mi-a permis să transport la Ranchi clasa mea care, începea să crească la număr. Ranchi, un oraş din Bihar, la circa 320 kilometri de Calcutta se bucura de o climă dintre cele mai sănătoase din India. Palatul Kasimbazar de la Ranchi a fost transformat în cartier general al noului meu stabiliment şcolar, pe care l-am botezat cu numele de „Brahmacharya Vidyalaya” 27 – 1, conform cu idealurile de educaţie ale rishilor. Ashramurile lor din pădure fuseseră şcolile antice, atât laice, cât şi spirituale, pentru tineretul din India.

La Ranchi am stabilit pentru învăţământul primar şi secundar programe conţinând agricultură, industrie, comerţ şi disciplinele curente. Urmând idealul de educaţie al înţelepţilor, elevii învăţau şi metode yoghine de concentrare şi meditaţie, ca şi un sistem de educaţie fizică, Yogoda, ale cărui principii le-am descoperit în 1916.

Înţelegând că trupul omului este ca o pilă electrică, m-am gândit că l-am putea reîncărca cu energie prin acţiunea directă a voinţei umane. Întrucât nicio acţiune mai mult sau mai puţin importantă nu este posibilă fără voinţă, omul se poate folosi de acest motor primar, voinţa, pentru a-şi reînnoi forţele, fără intervenţia unor aparate complicate sau a unor exerciţii fizice. De aceea i-am învăţat pe elevii mei de la Ranchi tehnica „Yogoda”, extrem de simplă, care permite încărcarea imediată şi conştientă cu forţa vitală cosmică pe care o focalizează în bulbul rahidian (medulla oblongata).

Elevii au asimilat foarte bine această tehnică şi au căpătat abilitatea de a trimite forţa vitală în orice parte a

corpului lor şi să stea în echilibru în posturi corporale dificile. 27 – 2 Ei dădeau dovadă de o forţă şi o rezistenţă pe care nici măcar adulţii viguroşi nu le pot egala. Fratele meu mai mic, Bishnu Charan Ghosh, a intrat la şcoala de la Ranchi; mai târziu el a devenit un maestru în cultura fizică. El a parcurs Europa şi America în 1938 – 39 cu unul dintre elevii săi şi au făcut demonstraţii de forţă şi control muscular care i-au uimit pe profesioniştii genului şi chiar pe oamenii de ştiinţă de la Universitatea Columbia din New York.

După terminarea primului an şcolar am avut 2000 de cereri de admitere la şcoala de la Ranchi. Dar şcoala, care nu primea atunci decât interni, nu dispunea decât de 100 de locuri. Mai târziu am primit şi elevi externi.

La şcoala Vidyalaya a trebuit să joc rolul de tată şi de mamă pentru copii şi să rezolv probleme organizatorice destul de dificile. Adesea îmi veneau în minte cuvintele lui Cristos: „Adevărat vă spun că nu este nimeni care să fi lăsat casă sau fraţi sau surori sau tată sau mamă sau nevastă sau copii sau holde pentru Mine şi pentru Evanghelie şi să nu primească acum, în veacul acesta, de o sută de ori mai mult: case, fraţi, surori, mame, copii şi holde, împreună cu prigoniri, iar în Veacul viitor viaţa veşnică” 27 – 3. Sri Yukteswar le comenta astfel: „Credinciosul care nu se căsătoreşte şi nu creşte copii (renunţând la problemele unei mici gospodării cu activităţi mărunte pentru a-şi asuma responsabilităţi mai mari, adică responsabilităţi pentru societate în general) împlineşte o muncă însoţită adesea de persecuţii din partea lumii care-l înţelege greşit, dar şi de mulţumire lăuntrică spirituală. Identificându-se cu un grup mai mare, el este ajutat să-şi învingă egoismul şi devine apt să primească recompensa divină”.

Un grup de elevi şi profesori de la Ranchi, împreună

cu venerabilul Maharaja din Kasimbazar (în centru, în alb). În 1918 el a oferit Palatul său din Kasimbazar şi

25 de acri în Ranchi, ca loc permanent pentru şcoala mea de yoga pentru băieţi.

Clădirea centrală a şcoli Yogoda Sat-Sanga Brahmacharya Vidyalaya de la Ranchi, regiunea Bihar, fondată în 1918 ca şcoală de yoga pentru băieţi, cu centre de educaţie şi dispensare gratuite. Este în legătură cu Misiunea Filantropică „Lahiri Mahasaya”.

Profesori şi elevi la Ranchi o dată, tata a venit la Ranchi pentru a-mi aduce binecuvântarea părintească, mult timp amânată pentru că îl rănisem refuzându-i oferta unui post la căile ferate Bengal-Nagpur.

„Fiule”, mi-a zis el, a „cum sunt împăcat cu alegerea pe care ai făcut-o. Sunt fericit să te văd înconjurat de copii veseli şi plini de viaţă. Recunosc că aceasta este vocaţia ta şi nu birourile Companiei cu cifrele moarte ale indicatorilor căilor ferate”. Privea un grup de 12 copii ce se jucau în jurul nostru şi adăugă cu o scânteiere în ochi: „Eu am avut 8 copii şi ştiu ce simţi!”

Având la dispoziţie 10 hectare de teren agricol, profesorii, elevii şi eu însumi ne bucuram zilnic de câteva ore de muncă în aer liber, într-un ţinut încântător.

Aveam multe animale răsfăţate şi printre ele un pui de căprioară pe care copiii îl idolatrizau. Eu însumi îl iubeam atât de mult, încât îl lăsam uneori să doarmă în camera mea. De cum se lumina de ziuă, micuţa creatură venea spre patul meu căutând mângâierea de dimineaţă.

Într-o zi i-am dat căprioarei să mănânce mai devreme, având treburi în oraş. Deşi le-am spus copiilor să nu-i mai dea nimic până nu mă întorc eu, unul dintre ei n-a ascultat şi i-a dat să bea lapte din abundenţă. M-am întors seara şi am aflat trista veste: „Căprioara aproape a murit, pentru că a mâncat prea mult”.

Plângând, copii au pus animalul, aparent fără viaţă pe genunchii mei. Îl rugam cu fervoare pe Dumnezeu s-o salveze. După câteva ore, căprioara a deschis ochii şi să ridicat slăbită. Toată şcoala nu mai putea de bucurie!

Dar în timpul nopţii, am primit o lecţie pe care n-o voi uita niciodată. Am rămas cu căprioara până la ora două din noapte, oră la care am adormit. În vis mi-a apărut căprioara, care mi-a vorbit astfel: „Mă reţii. Te rog lasă-mă să plec! Dă-mi drumul!

„Foarte bine”, am răspuns eu în vis.

În acest moment m-am trezit şi am strigat: „Copii, căprioara moare!” Au venit cu toţii în fugă.

M-am repezit spre colţul în care lăsasem animalul favorit. Acesta făcu un ultim efort pentru a se ridica, se târî în direcţia mea şi căzu mort la picioarele mele.

Urmând karma colectivă care ghidează şi reglează destinele animalelor, viaţa căprioarei era terminată şi aceasta trebuia să progreseze spre forme superioare.

Dar ataşamentul meu profund care, aşa cum am înţeles mai târziu, era egoist şi rugile mele fierbinţi îi reţinuseră sufletul în corpul unui animal, chiar dacă el făcea eforturi disperate pentru a se elibera. Sufletul căprioarei şi-a prezentat cererea sa în vis pentru că, fără aprobarea mea afectuoasă, nu putea sau nu voia să se elibereze; de îndată ce i-am acordat-o, a plecat.

Tristeţea mea a dispărut; am înţeles încă o dată că Dumnezeu doreşte de la copiii săi dragoste pentru tot ceea ce este parte din El, dar o dragoste lipsită de ataşament, pentru că acesta, izvorât din ignoranţă, ne face să credem că moartea reprezintă sfârşitul. Ignorantul nu vede decât zidul de netrecut al morţii care-i ascunde aparent pentru totdeauna pe toţi cei pe care-i iubeşte. Dar omul eliberat de ataşamente, cel care-şi iubeşte semenii ca pe nişte expresii ale lui Dumnezeu, ştie că cei dragi care au murit

s-au întors în tărâmurile sublime unde se bucură de divinitate.

Şcoala de la Ranchi, foarte modestă la început, a devenit o instituţie renumită în Bihar şi Bengal. Mai multe secţiuni sunt finanţate de cei care doresc perpetuarea idealurilor educaţionale ale rishilor. Şcoli de acelaşi tip, sub numele general de Yogoda Sat-Sanga 27 – 4, s-au construit la Midnapore, Lakshmanpur şi Puri şi sunt înfloritoare.

Cartierul general de la Ranchi asigură un serviciu medical gratuit pentru săracii din localitate, 18.000 de persoane sunt astfel îngrijite anual. Şcoala Vidyalaya se distinge printr-o educaţie complexă, ce include atât domeniul ştiinţific cât şi cel spiritual. Un număr de elevi de la Ranchi s-au făcut remarcaţi atât în sportul de competiţie, cât şi ulterior în domeniul universitar.

Şcoala, care în 1946 avea 28 de ani de existenţă, este centrul a numeroase activităţi. 27 – 5 Unul din primii vizitatori de seamă ai şcolii a fost Swami Pranabananda, „Sfântul cu două corpuri” din Benares. Acest Maestru a fost profund emoţionat la vederea claselor în aer liber, atât de pitoreşti, la umbra copacilor şi a copiilor care seară de seară rămâneau imobili ore în şir cufundaţi în meditaţia yoghină.

„Mă bucur”, a zis el, „să văd că idealul educaţiei tineretului preconizat de Lahiri Mahasaya este pus în practică în această instituţie. Fie ca binecuvântarea gurului meu să fie cu voi”.

Un copil care se ţinea pe lângă mine, a îndrăznit să-l întrebe pe marele yoghin: „Voi fi călugăr, Domnule? Viaţa mea va fi ea în întregime consacrată lui Dumnezeu?”

Swami Pranabananda surâse blând, în timp ce privirea sa se cufunda în viitor.

„Copile”, răspunse el, „când vei fi mare te va aştepta

o frumoasă logodnică”. Într-adevăr, devenit tânăr bărbat, fostul meu elev a sfârşit prin a se căsători, deşi ani de zile a aspirat să intre în Ordinul Swami.

La câtva timp după vizita lui Swami Pranabananda, l-am însoţit pe tatăl meu la reşedinţa yoghinului, la Calcutta. Prezicerea pe care Pranabananda a făcut-o cu mulţi ani în urmă, mi-a venit în minte: „Te voi revedea din nou mai târziu, pe tine şi pe tatăl tău”.

Când tatăl meu a intrat în camera lui Swami, marele yoghin s-a ridicat şi l-a îmbrăţişat cu respect şi afecţiune.

„Bhagabati, ce mai faci? Vezi că fiul tău se apropie vertiginos de Infinit?” Am roşit când am fost astfel complimentat în prezenţa tatălui meu. Swami continuă: „Îţi aminteşti cât de des zicea gurul nostru: Banat, Banat, ban jai. 27 – 6 Perseverează neîncetat în Kriya Yoga pentru a ajunge cât mai repede la uşa divină”.

Corpul lui Pranabananda, care mi se păruse atât de puternic şi de bine construit la prima mea vizită la Benares, părea acum îmbătrânit, deşi se menţinea încă admirabil de drept.

„Swamiji”, l-am întrebat eu privindu-l în ochi, „spune-mi te rog, simţi apropierea bătrâneţii? Pe măsură ce corpul slăbeşte, percepţia lui Dumnezeu se diminuează?”

El avu un surâs îngeresc: „Dumnezeu îmi este mai aproape ca oricând!” Această convingere totală îmi copleşi sufletul şi mintea. El adăugă: „Continui să mă bucur de cele două pensii ale mele: una de la Bhagabati, cealaltă de la Cer!” Arătând cerul cu degetul, sfântul căzu în extaz şi faţa lui se ilumina de o fericire divină: răspuns foarte elocvent la întrebarea mea!

Observând că în camera lui Pranabananda erau foarte multe plante şi pachete cu seminţe, am întrebat la ce foloseau.

„Părăsesc Benares-ul pentru totdeauna”, a explicat

el, „pentru a merge în Himalaya, unde voi deschide un ashram pentru discipolii mei. Aceste seminţe vor produce legume. Discipolii mei vor trăi modest, timpul lor scurgându-se în uniune divină. Ce le trebuie mai mult?”

Tatăl meu l-a întrebat pe Pranabananda dacă va reveni curând la Calcutta.

„Niciodată”, răspunse sfântul, „în acest an ar trebui, după spusele lui Lahiri Mahasaya, să părăsesc Benares-ul pentru Himalaya, unde-mi voi lăsa carapacea muritoare”.

La aceste cuvinte, ochii mei se umplură de lacrimi, dar Swami avu un surâs liniştit. Aceasta mă făcu să mă gândesc la un copilaş ceresc aşezat liniştit pe genunchii Mamei Divine. Un mare yoghin, în deplina posesie a puterilor spirituale, nu se teme de ani. El îşi poate reînnoi la voinţă celulele corpului său; totuşi, uneori el nu vrea să întârzie neplăcerile bătrâneţii şi permite karma-ei să se epuizeze pe planul fizic, pentru a nu trebui să-l recheme într-o nouă reîncarnare.

Câteva luni mai târziu, l-am întâlnit pe un vechi prieten, Sanandan, discipol apropiat al lui Pranabananda.

„Gurul meu iubit nu mai este”, mi-a zis el plângând. „El a întemeiat un ashram lângă Rishikesh, unde îşi educa discipolii cu multă dragoste. Ne stabilisem bine şi începusem să facem progrese spirituale rapide în tovărăşia sa. Într-o zi, ne-a propus să hrănim un mare număr de locuitori din Rishikesh. Am întrebat care sunt motivele pentru care el dorea să acţioneze astfel.

Aceasta va fi ultima mea solemnitate, mi-a explicat el. Atunci n-am înţeles în întregime sensul cuvintelor sale.

Pranabanandaji ne-a ajutat la pregătirea unui mare număr de feluri de mâncare.

Am hrănit atunci aproape 2000 de oameni. Apoi el s-a aşezat la o tribună şi ne-a ţinut o cuvântare inspirată despre Absolut. La sfârşit, sub privirile mulţimii, el s-a

întors spre mine şi a vorbit cu o fermitate neobişnuită: Fii gata, Sanandan, îmi voi abandona carapac ea 27 – 7.

După o clipă de tăcere eu am ţipat: Nu, Maestre, n-o face! Te rog, te rog, n-o face! Mulţimea rămăsese tăcută, întrebându-se ce am vrut eu să spun. Gurul meu surâse, dar privirea lui era deja întoarsă spre Etern.

Nu fi egoist, mi-a zis el, şi încetează să te mai lamentezi din cauza mea. Acum bucură-te pentru că eu mă duc să-L întâlnesc pe Preaiubitul meu Dumnezeu!

Pranabananda adăugă murmurând: Voi renaşte curând. După ce mă voi bucura de o scurtă perioadă de fericire iluminată, mă voi întoarce pe pământ pentru a mă alătura lui Babaji 27 – 8. Vei afla în curând când şi unde spiritul meu va fi din nou închis într-un trup nou.

Apoi el strigă din nou: Sanandan, iată că îmi arunc carcasa, prin mijlocirea celei de-a doua Kriya Yoga. 27 – 9

El aruncă o privire asupra mulţimii, făcând un gest de binecuvântare. Fixându-şi privirea interioară asupra ochiului spiritual, se cufundă în imobilitate. În momentul în care mulţimea uluită îl credea meditând într-o stare de extaz, el îşi părăsise deja corpul, cufundându-şi spiritul în imensitatea cosmosului. Discipolii i-au atins trupul, care îşi păstra poziţia lotus, dar acesta era rece. Rămăsese doar o carapace înţepenită. Chiriaşul zburase spre tărâmul nemuririi”.

În timp ce Sanandan îşi termina povestirea, mă gândeam: „Preafericitul <Sfânt cu două corpuri> a fost tot atât de misterios la moarte ca şi în viaţa sa!”

M-am interesat de locul în care urma să renască Pranabananda.

„Este un secret pe care nu trebuie să-l spun nimănui”, mi-a răspuns Sanandan.

„Poate că îl vei descoperi în alt fel”.

Mult mai târziu, Swami Keshabananda 27 – 10 mi-a

spus că Pranabananda se reîncarnase. La câţiva ani de la naştere, s-a dus la Badrinarayan, în Himalaya, pentru a se alătura grupului de sfinţi condus de Babaji.

— 1: Vidyalaya, şcoală. Brahmacharya se referă aici la una din cele patru etape ale planului Vedic pentru viaţa unui om, alcătuit din: (1) discipol celibatar

(brahmachari), (2) gospodarul cu responsabilităţi casnice (grihastha), (3) pustnicul (vanaprastha), (4) cel ce trăieşte în pădure sau rătăcitorul liber de orice preocupare pământeană (sannyasi). Această schemă ideală a vieţii, chiar dacă nu este răspândită în masă în India modernă, are totuşi mulţi adepţi sinceri. Cele patru etape sunt duse la îndeplinire într-un mod religios, sub îndrumarea de o viaţă a unui guru.

— 2: Un număr de discipoli americani stăpânesc şi ei diverse asanas sau posturi corporale, cum ar fi Bernard Cole, instructor din Los Angeles al tehnicilor predate de Asociaţia Realizării de Sine.

— 3: Marcu 10: 29 – 30.

— 4: Yogoda: yoga, uniune, armonie, echilibru; da, ceea ce împarte. Sat-Sanga: sat, adevăr; sanga, asociaţie. În Occident pentru a nu folosi nume sanscrite, mişcarea Yogoda Sat-Sanga a fost numită Self-Realization Fellowship

(Asociaţia Realizării de Sine).

— 5: Activităţile de la Ranchi sunt descrise pe larg în capitolul 40. Şcoala din Lakshmanpur este condusă de domnul G.C. Dey, iar departamentul medical este supervizat de dr. S.N. Pal şi Saşi Bhusan Mullick.

— 6: Una din remarcile favorite ale lui Lahiri Mahasaya, cu care el îşi încuraja discipolii pentru a se păstra în meditaţie. Literar, ea înseamnă „Acţionează, acţionează, într-o zi vei reuşi”; în traducere liberă ar suna „Străduieşte-te, străduieşte-te şi într-o zi, iată! ţelul Divin!”

— 7: Adică, voi renunţa la trup. Aceasta înseamnă că

fiinţa îşi părăseşte conştient corpul fizic.

— 8: Gurul lui Lahiri Mahasaya, care încă trăieşte. Vezi capitolul 33.

— 9: Tehnica reală utilizată de Pranabananda este cunoscută iniţiaţilor în Kriya Yoga superioară aparţinând căii Realizării Sinelui ca fiind iniţierea în cea de-a treia Kriya. Când i-a fost dată lui Pranabananda de către Lahiri Mahasaya, ea era cea de-a „două” Kriya pe care el o primea de la Yogavatar. Kriya îi permite discipolului care o stăpâneşte ca, în orice moment, să-şi părăsească corpul sau să reintre în el perfect conştient. Yoghinii avansaţi utilizează această tehnică de Kriya în timpul ultimei ieşiri spre moarte – un moment pe care în mod invariabil ei îl ştiu dinainte.

Marii yoghini „intră şi ies” prin ochiul spiritual, „uşa” pranică a eliberării. Iisus a spus: „Eu sunt Uşa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit; va intra şi va ieşi şi va găsi păşune. Hoţul nu vine decât să fure, să junghie şi să prăpădească. Eu [Conştiinţa Christică] am venit ca oile să aibă viaţă şi să o aibă din belşug”. IOAN.

— 10: Întâlnirea mea cu Keshabananda este descrisă în capitolul 42.

CAPITOLUL: 28

Kashi, reîncarnat şi regăsit „Nu intraţi în apă, vă rog. Să ne spălăm luând apă în găleţi”.

Aşa le-am zis tinerilor mei elevi de la Ranchi care mă însoţiseră într-o plimbare de

12 kilometri spre un vârf muntos din vecinătate. Ochiul de apă era tentant, dar la vederea sa am fost cuprins de un sentiment de respingere. Majoritatea celor care mă însoţeau au urmat sfatul meu, dar unii au fost tentaţi de răcoarea lăcuşorului; de-abia intraţi în apă, nişte şerpi mari de apă dulce i-au înconjurat; copiii au trebuit să se salveze cu o grabă comică.

Ajunşi la locul destinaţiei noastre am luat masa pe iarbă. Aşezat la umbra unui copac, am fost asaltat de întrebări, căci copiii mă credeau profet după întâmplarea cu lacul.

„Spune-mi te rog, domnule”, se interesă unul dintre ei, „voi urma eu mereu, în tovărăşia ta, calea renunţării?” „Nu”, am răspuns eu, „te vei întoarce la părinţi şi, mai târziu, te vei căsători”.

Neîncrezător el protestă vehement: „Nu mă vor lua decât mort!” Dar după câteva luni au venit părinţii lui şi l-au luat, în ciuda unei împotriviri disperate. Mai târziu el s-a căsătorit.

După ce am mai răspuns câtorva solicitări, am fost întrebat de către un băiat tânăr, numit Kashi. În vârstă de aproape 12 ani, era un elev strălucit şi toată lumea îl adora.

„Care va fi destinul meu domnule?” „Vei muri în curând!” Acest răspuns mi-a ieşit din gură împotriva voinţei mele.

Acesta revelaţie neaşteptată ne-a emoţionat şi ne-a îndurerat pe toţi. Am fost primul care mi-am reproşat-o în tăcere şi am refuzat să mai răspund la alte întrebări.

Când ne-am întors la şcoală, Kashi a venit să mă caute în camera mea.

„Dacă am să mor, mă veţi regăsi când voi renaşte pentru a mă instrui din nou pe calea spirituală?” m-a întrebat el cu lacrimi pe obraz.

M-am văzut constrâns să refuz să-mi asum o sarcină ocultă atât de grea. Dar în cursul săptămânilor care au urmat, Kashi m-a rugat atât de mult, încât am consimţit pentru a-l consola.

„Da”, am răspuns eu. „Dacă Tatăl Ceresc mă sprijină, promit să fac tot posibilul pentru a-ţi veni în ajutor”. „În timpul vacanţei mari am plecat într-o scurtă călătorie.

Întristat că nu-l pot lua pe Kashi cu mine, l-am chemat în camera mea şi l-am rugat să rămână în sfera vibraţiilor spirituale ale şcolii. Simţeam că dacă nu s-ar fi întors acasă la părinţii săi, copilul ar fi putut evita catastrofa care-l aştepta.

Abia am plecat eu de la Ranchi că a sosit tatăl lui Kashi. Timp de 15 zile, el a făcut eforturi în a-şi convinge fiul să-l însoţească, promiţându-i că dacă vine la Calcutta măcar pentru 4 zile pentru a-şi vedea mama, îl va lăsa să revină la şcoală. Kashi să încăpăţânat în refuzul său. În final, tatăl a declarat că se va adresa poliţiei pentru a-şi lua fiul. Această ameninţare l-a descumpănit pe Kashi, care se temea să nu fie cauza unei publicităţi nefavorabile şcolii şi s-a resemnat să-l urmeze pe tatăl său.

M-am întors după câteva zile şi, când am aflat despre Kashi că a fost luat acasă, m-am grăbit să iau trenul pentru Calcutta. Ajuns în oraş, am închiriat o birjă.

Surprinzător, în timp ce trăsura traversa Gangele pe podul Howrah, prima persoană pe care am văzut-o a fost tatăl lui Kashi în haine de doliu. I-am spus birjarului să oprească, am sărit din birjă şi m-am repezit spre bietul tată.

„Domnule Ucigaş, l-ai omorât pe băieţelul meu!” am strigat într-un mod cam nerezonabil.

Tatăl îşi înţelesese deja greşeala comisă când şi-a luat forţat fiul la Calcutta. Ajuns în oraş, copilul a mâncat hrană contaminată, s-a îmbolnăvit de holeră şi a murit.

Afecţiunea mea pentru Kashi şi jurământul meu de a-l regăsi mă urmăreau zi şi noapte. Oriunde mă aflam, faţa lui îmi apărea mereu. Am început căutarea mea cu aceeaşi ardoare disperată cu care-mi căutasem mama.

Kashi, cel pierdut şi regăsit Simţeam că trebuie să-mi folosesc toate puterile pentru a descoperi legile subtile care să-mi permită să cunosc locul astral unde se găsea

Kashi. El era, de acum înainte, un suflet vibrând de dorinţe neîmplinite, o formă luminoasă plutind în planul astral printre alte milioane de suflete luminoase. Între vibraţiile emise de toate acestea, cum să mă pun în rezonanţă cu cele ale lui Kashi?

Utilizând o tehnică yoga secretă, am trimis iubirea mea spre Kashi prin intermediul „microfonului” întruchipat de ochiul spiritual aflat între sprâncene.

Ridicând mâinile ca o antenă, mă răsuceam pe loc, străduindu-mă să determin direcţia în care ar fi trebuit să caut embrionul uman susceptibil de a-l fi găzduit.

Speram astfel să primesc un răspuns din partea sa în radioul inimii mele. 28 – 1

Intuiţia îmi spunea că Kashi nu va întârzia să renască în această lume şi că, dacă eu aş lansa apelul meu fără întrerupere, sufletul său mi-ar putea răspunde.

Simţeam că aş putea înregistra şi cel mai mic semnal trimis de Kashi, prin degete, mâini, coloană vertebrală şi nervi.

Fără să mă descurajez, am practicat cu perseverenţă această metodă yoghină în cele 6 luni după moartea lui Kashi. Într-o dimineaţă, în timp ce mă plimbam cu câţiva prieteni în cartierul Bowbazar din Calcutta, am ridicat mâinile ca de obicei şi am simţit pentru prima dată un răspuns. Am simţit un curent electric slab circulând în degetele şi în palmele mele asemeni unui frison. Acest curent s-a preschimbat îndată într-o idee dominantă: „Eu sunt Kashi, eu sunt Kashi, vino la mine!”

În timp ce mă concentram asupra „radioului” din inima mea, gândul a devenit aproape audibil. Auzeam vocea caracteristică, puţin răguşită a lui Kashi 28 – 2, repetând mereu apelul său. L-am apucat de mână pe unul din tovarăşii mei, Prokash Das 28 – 3, şi i-am surâs entuziasmat: „Mi se pare că l-am localizat pe Kashi!”

Am început să mă rotesc pe loc, spre marele amuzament al prietenilor mei şi al trecătorilor. Nu simţeam înţepături electrice în degete decât când mă întorceam spre o stradă apropiată, numită Aleea Şerpească. Era suficient să mă îndrept într-o altă direcţie pentru ca să dispară curenţii astrali!

„Ah”, am exclamat, „spiritul lui Kashi trebuie să se găsească în pântecele unei mame care locuieşte pe această stradă!”

Pe măsură ce ne apropiam de Aleea Şerpească, vibraţiile deveneau din ce în ce mai puternice în mâinile mele ridicate. Mi se părea că un magnet mă atrăgea spre partea dreaptă a aleii. În faţa uşii unei case m-a cuprins o emoţie bruscă. Am sunat, ţinându-mi răsuflarea la gândul că cercetarea mea interminabilă şi atât de puţin obişnuită a fost încununată de succes!

Mi-a deschis o servitoare care mi-a comunicat că stăpânul ei este acasă. El a coborât scările, zâmbindu-mi întrebător. Nu ştiam cum să-mi formulez întrebarea.

„Spuneţi-mi vă rog, aşteptaţi cumva un copil de circa 6 luni?” „Desigur”. Văzând că are de a face cu un Swami, îmbrăcat în tradiţionala robă portocalie, el a adăugat politicos: „Fiţi bun şi explicaţi-mi cum de sunteţi la curent cu viaţa noastră?”

I-am vorbit de Kashi, de promisiunea mea. Omul, uimit, m-a crezut pe cuvânt.

„Soţia dumitale va naşte un băiat cu pielea albă”, i-am zis eu. „Va avea o faţă mare, un ciuf deasupra frunţii şi o puternică înclinaţie spirituală”. Eram sigur că acest copil va semăna cu Kashi.

Mai târziu, m-am dus să-l văd pe băiat, pe care părinţii l-au botezat Kashi. El semăna frapant cu dragul meu elev de la Ranchi. De îndată ce m-a văzut, el a fost cuprins de afecţiune pentru mine; ataşamentul trecut

reînvia cu o forţă crescută.

Pe când eram în America, băiatul devenit adolescent, mi-a scris explicându-mi dorinţa lui puternică de a urma calea renunţării. L-am trimis la un Maestru din Himalaya care l-a acceptat ca discipol pe Kashi, cel renăscut.

— 1: Voinţa, proiectată prin centrul aflat între sprâncene, este aparatul de emisie al gândirii. Puterea emoţională sau sentimentul omului, focalizată cu calm în zona inimii, permite acesteia să acţioneze asemenea unui radio mental care recepţionează mesaje de la alte persoane, de departe sau din apropiere. În telepatie, vibraţiile fine ale gândurilor din mintea unui om sunt transmise prin intermediul vibraţiilor subtile ale eterului astral şi apoi prin eterul pământean grosier, generând unde electrice care, la rândul lor, se transformă în valuri ale gândirii în mintea celeilalte persoane.

— 2: Sufletul în stare pură este omniscient. Cel al lui Kashi îşi amintea toate caracteristicile copilului Kashi, imitând în consecinţă vocea sa răguşită, pentru a fi recunoscut.

Deşi mulţi muritori rămân după moarte în lumile subtile o perioadă echivalentă cu 500 – 1.000 de ani pământeşti, nu există nicio lege invariabilă care să impună durata între reîncarnări (vezi capitolul 43). Durata şederii spiritului în corpul fizic sau în cel astral este predeterminată de karma.

Moartea, ca şi somnul (supranumit „mica moarte”) sunt necesare oamenilor pentru a-i elibera temporar pe cei neiluminaţi de sclavia simţurilor. Cum natura esenţială a Fiinţei umane este Spiritul, el primeşte în somn sau în moarte o amintire tonică a naturii sale necorporale.

Legea echilibrului karma-ic, aşa cum ne învaţă Scripturile, este legea acţiunii şi reacţiunii, legea Cauzei şi a Efectului, a semănatului şi a recoltei. În ordinea justiţiei

naturale (rita) fiecare om, prin gândurile şi acţiunile sale, este cel care-şi modelează destinul. Indiferent ce energie universală a pus el în funcţiune, conştient sau nu, ea se va întoarce la el, la punctul ei de plecare, ca un cerc care se închide inevitabil. „Lumea seamănă cu o ecuaţie matematică, care este satisfăcută indiferent de modul în care este formulată. Fiecare secret este dezvăluit, fiecare crimă pedepsită, orice virtute este răsplătită, fiecare greşeală îndreptată, în linişte şi în siguranţă” (Emerson, „Compensation”). Înţelegerea karma-ei ca lege a justiţiei subiacentă inegalităţilor vieţii serveşte la eliberarea spiritului uman de orice resentiment faţă de Dumnezeu şi de ceilalţi oameni.

— 3: Prokash Das este directorul actual al ashramului nostru Yogoda Math din Dakshineswar, în Bengal.

CAPITOLUL: 29

Rabindranath Tagore şi cu mine ne comparăm şcolile „Rabindranath Tagore ne-a învăţat să cântăm fără efort, ca păsările, cântul fiind o formă naturală a exprimării de sine”.

Bhola Nath, un tânăr elev în vârstă de 14 ani de la şcoala din Ranchi, mi-a dat această explicaţie atunci când l-am complimentat pentru vocea sa melodioasă.

Băiatul intona cântece în orice ocazie. Înainte de a veni la Ranchi, el urmaşe cursurile celebrei şcoli a lui Tagore, „Santiniketan” (Portul Păcii), în Bolpur.

„Mi-au plăcut cântecele lui Tagore încă din copilărie”, i-am răspuns elevului meu.

„Întregul Bengal, chiar şi ţăranii analfabeţi, se delectează cu nobilele lui poeme”.

Am intonat în duet cu Bhola refrene de-ale lui Tagore, care pusese pe muzică mii de poeme indiene, unele compuse de el, altele din tradiţia străveche.

„L-am întâlnit pe Rabindranath la puţină vreme după

ce a primit premiul Nobel pentru literatură”, am zis după ce am terminat de cântat. „Mă simţeam atras de el pentru că admiram curajul puţin diplomatic cu care i-a redus la tăcere pe criticii săi literari”, am chicotit.

Bhola, mânat de un interes viu, mi-a cerut mai multe detalii.

„Literaţii îi reproşau lui Tagore că a introdus un nou stil în poezia Bengalului”, am început. „El amesteca expresii din vorbirea curentă cu cele clasice, dispreţuind astfel regulile şi restricţiile scumpe inimilor cărturarilor. Cântecele lui, conţinând adevăruri filosofice profunde, vibrând de bogate note emoţionale, nu respectau deloc formele literare admise.

Un critic influent a vorbit cu răutate despre Rabindranath ca despre un porumbel-poet care îşi vinde pentru o rupie uguitul său imprimat. Dar a venit şi pentru Tagore ora revanşei. Lumea occidentală l-a omagiat la puţin timp după ce a tradus în engleză lucrarea sa Gitanjali („Ofrande lirice”). O mulţime de cărturari, între alţii şi cei care iniţial l-au criticat, a început să sosească la Santiniketan, pentru a-l omagia.

Rabindranath nu-i primea pe vizitatori decât după ce îi lăsa să aştepte mult timp; apoi asculta complimentele lor cu o tăcere rece. În sfârşit, putea să-i trateze pe inamici cu propria lor atitudine: sarcasmul.

Domnilor, parfumul proaspăt pe care mi-l oferiţi astăzi”, le zicea el, „se amestecă în mod neplăcut cu mirosul greţos al dispreţului vostru trecut. Trebuie să văd vreo legătură între premiul Nobel care a încoronat opera mea şi trezirea bruscă a gusturilor voastre? Totuşi eu sunt acelaşi poet pe care l-aţi dispreţuit atunci când el şi-a oferit umilele flori pentru sanctuarul din Bengal.

Ziarele au publicat o relatare fidelă a acestei severe lecţii administrate de Tagore criticilor săi iniţiali. Admiram

vorbele limpezi ale unui om care nu se lăsa sedus de laude. Am fost introdus la poet de către secretarul său Dl. M.C.F. Andrews 29 – 1, îmbrăcat cu un dhoti bengalez. El îl numea cu afecţiune pe Tagore „gurudeva”.

Rabindranath Tagore, poet inspirat din Bengal, şi laureat Nobel pentru literatură Rabindranath m-a primit cu amabilitate. Îl înconjura o atmosferă plăcută, de farmec, de cultură, de curtoazie. Când l-am întrebat despre sursele lui de inspiraţie, mi-a spus că în afară de poemele epice religioase, a mai fost influenţat de opera lui Bidyapati, poet popular din secolul XIV”.

Emoţionat de această amintire, am început să cânt versiunea lui Tagore a unui vechi cântec bengalez: „Aprinde lampa iubirii tale”. Bhola şi cu mine cântam veseli în timp ce ne plimbam pe domeniul Vidyalaya.

La aproape doi ani de la întemeierea şcolii de la Ranchi, am primit o invitaţie din partea lui Tagore să-l vizitez la Santiniketan, pentru a discuta despre idealul nostru de educaţie. Am acceptat cu bucurie. Când am intrat, poetul era aşezat la biroul său. Mă gândeam că el ar fi modelul perfect al omului pe care orice pictor şi l-ar dori. Faţa lui frumoasă, cea a unui nobil patriarh, era împodobită de un păr lung şi de o barbă albă. Avea ochii mari, un zâmbet îngeresc, o voce încântătoare cu accent de flaut. Voinic, înalt, impunător, el reunea o blândeţe aproape feminină şi o spontaneitate de copil. Era cea mai plăcută figură de poet pe care mi-aş putea-o imagina.

Am început îndată să studiem comparativ sistemele noastre de educaţie, amândouă având baze puţin ortodoxe. Am descoperit o identitate aproape perfectă: învăţământ în aer liber, simplitate, atenţie acordată spiritului creator al copilului. Totuşi, Tagore lăsa mai mult spaţiu literaturii, poeziei, muzicii, cântecului, fapt pe care l-am observat şi la Bhola. Elevii din Santiniketan respectau perioade de

tăcere, fără ca totuşi să primească o instruire specială în yoga.

Poetul a ascultat cu atenţie descrierea exerciţiilor mele de energizare „Yogoda” şi a tehnicilor yoghine de concentrare predate tuturor elevilor de la Ranchi.

Tagore mi-a povestit amintiri penibile din viaţa lui şcolară. „Am fugit de la şcoală după clasa a 8-a”, mi-a zis el surâzând. Am înţeles că spiritul său poetic înnăscut a fost şocat de disciplina zilnică a sălilor de clasă.

„De aceea am instalat Santiniketan la umbra copacilor, sub cerul liber”. El arătă cu un gest elocvent un mic grup de elevi care tocmai studiau în minunata grădină.

„Un copil în mijlocul straturilor de flori şi al ciripitului păsărelelor este în cadrul său natural. Atunci el poate descoperi mai uşor comorile ascunse în propria sa natură. Adevărata educaţie nu poate fi impusă forţat din exterior; din contră, ea trebuie să încerce să exteriorizeze înţelepciunea nelimitată care se găseşte în noi Am fost de acord şi am adăugat: „Nevoia de ideal şi cultul eroilor care animă spiritele tinerilor se epuizează dacă aceştia urmează regimul statisticilor şi cronologiilor şcolare”.

Poetul vorbi cu dragoste despre tatăl său, Devendranath, cel care inspirase ideea Santiniketan-ului.

„Tata mi-a dăruit terenuri fertile pe care erau deja construite un templu şi o casă de oaspeţi”, povestea Tagore. „Acolo am început în 1901 experientul meu educaţional, cu numai 10 elevi. Cele 8.000 de lire ale premiului Nobel au fost cheltuite pentru nevoile şcolii”.

Alt membru mai vârstnic al neamului Tagore, Devendranath, cunoscut sub numele de „Maharishi” („Mare înţelept”), a fost un om remarcabil, aşa cum ne-o dovedeşte Autobiografia sa. El şi-a consacrat doi ani din viaţă meditaţiei în Himalaya. Tatăl său, Dwarkanath Tagore, era celebru în Bengal datorită unor generoase

donaţii publice. Această familie ilustră a produs o întreagă pleiadă de oameni de geniu. Nu numai Rabindranath, dar toate rudele lui s-au distins printr-o operă creatoare. Fraţii săi, Gogonendra şi Abanindra, se numără printre cei mai buni artişti ai Indiei 29 – 3. Un frate al lui Rabindranath, Dwijendra, este un filosof cu vederi profunde, iubit chiar şi de păsări şi creaturile pădurii.

Rabindranath m-a invitat să-mi petrec noaptea în casa de oaspeţi. Era un spectacol plăcut să-l vezi pe poet înconjurat de elevii săi în grădină. Timpul părea că s-a întors înapoi: mă credeam într-un ashram antic, unde dascălul era înconjurat de discipoli într-o atmosferă de dragoste divină. Tagore captiva inimile tuturor prin armonia şi irezistibilul magnetism care emanau din persoana sa!

Cu vocea sa melodioasă, Tagore ne-a recitat câteva poeme, pe care tocmai le terminase. Majoritatea cântecelor şi poeziilor sale, scrise pentru a-i încânta pe elevi, au fost compuse la Santiniketan. Pentru mine, frumuseţea lor constă în arta de a se adresa lui Dumnezeu aproape în fiecare strofă, fără ca totuşi să-L numească. „Ameţit de fericirea de a cânta”, scria el „mă uit pe mine şi te chem pe tine, Domnul meu”.

A doua zi mi-am luat rămas bun de la poet. Sunt fericit că între timp mica lui şcoală a devenit o universitate internaţională, Viswa-Bharati, unde studenţi din orice ţară pot găsi un adăpost fericit. 29 – 4 „În ţara unde spiritul este fără teamă, unde ţii capul ridicat, Unde cunoaşterea este liberă, Unde lumea nu este împărţită în fragmente de către ziduri înguste, Unde orice vorbă izvorăşte din profunzimile adevărului, Unde efortul neobosit întinde braţele spre perfecţiune, Unde izvorul pur al gândirii nu se pierde în nisipul deşertic al obişnuinţelor inutile, Unde poţi face spiritul să progreseze într-un domeniu mai vast al

gândirii şi acţiunii, în acest cer de libertate, Tată, fie ca ţara mea să se poată înălţa!” 29 – 5

RABINDRANATH TAGORE

— 1: Scriitor şi publicist englez, prieten apropiat al lui Mahatma Gandhi, dl.

Andrews este onorat în India pentru multiplele servicii făcute ţării sale adoptive.

— 2: „Sufletul născându-se adesea sau, cum spune hindusul, parcurgând cărarea existenţei prin mii de naşteri. nu este nimic pe care el să nu-l fi 249 câştigat prin cunoaştere; nu-i de mirare că îşi poate aminti. ceea ce ştia înainte. Căci curiozitatea şi învăţătura sunt reamintirea a toate” – Emerson.

— 3: Rabindranath, de asemenea, la vârsta de 60 de ani s-a implicat serios în studiul picturii. Lucrările sale „neconvenţionale” au făcut subiectul unor expoziţii în capitalele europene şi la New York.

— 4: Deşi iubitul poet a murit în 1941, instituţia sa Vishwa-Bharati este înfloritoare în continuare. În ianuarie 1950, 65 de profesori şi studenţi de la Santiniketan au făcut o vizită de 10 zile la şcoala Yogoda-Satsanga de la Ranchi.

Grupul era condus de Sri S.N. Ghosal, rectorul şcolii Vishwa-Bharati. Musafirii au încântat studenţii de la Ranchi prin reprezentaţia oferită cu spectacolul „Pujarini” de Rabindranath Tagore.

— 5: Gitanjali (New York: Macmillan Co.). Un studiu despre poet poate fi găsit în The Philosophy of Rabindranath Tagore, a eruditului Sir S. Radhakishnan.

CAPITOLUL: 30

Legea miracolelor Îi datorăm marelui scriitor Lev Tolstoi 30-O, o poveste încântătoare, „Cei trei pustnici”, pe care prietenul său Nicolas Roerich 30 – 1 a rezumat-o astfel: „Pe o insulă trăiau trei pustnici bătrâni. Ei erau aşa

de simpli încât singura lor rugă era: ’Noi suntem trei, voi sunteţi Trei, aveţi milă de noi! Această rugă aparent naivă făcea o mulţime de minuni.

Un episcop din apropiere 30 – 2 a auzit vorbindu-se de cei trei pustnici şi de rugăciunea lor neortodoxă; el s-a hotărât să-i înveţe rugăciunile canonice. Sosit pe insulă, preotul le-a explicat că apelul lor ceresc era lipsit de demnitate şi i-a învăţat rugăciunile obişnuite. Apoi a părăsit insula. Deodată a observat în dâra lăsată de barcă o lumină radioasă; în timp ce ea se apropia, episcopul i-a zărit pe cei trei pustnici care, ţinându-se de mână, alergau pe valuri, pentru a ajunge din urmă barca.

Am uitat rugăciunile pe care ni le-ai spus, au strigat ei de îndată ce au fost suficient de aproape de barcă pentru a fi auziţi. Aşa că ne-am grăbit să te ajungem pentru a te ruga să ni le spui din nou.

Preotul a răspuns cu o voce în care se citea o teamă amestecată cu respect: Dragii mer, a răspuns el umil, puteţi să vă rugaţi ca şi mai înainte!

Cum au reuşit cei trei sfinţi să meargă pe apă?

Cum şi-a reînviat Iisus corpul său crucificat?

Cum au făcut minunile lor Lahiri Mahasaya şi Sri Yukteswar?

Ştiinţa modernă nu poate da un răspuns; totuşi, odată cu apariţia erei atomice, orizontul spiritului uman s-a lărgit brusc. Cuvântul „imposibil” are din ce în ce mai puţin loc în vocabularul uman.

Vedele antice declară că lumea fizică este supusă unei legi fundamentale, cea a maya-ei, principiu al relativităţii şi dualităţii. Dumnezeu, Viaţa Unică, este Unitatea Absolută; pentru a apărea sub forma manifestărilor separate şi variate ale creaţiei, El se acoperă cu un văl fals, ireal. Acest văl iluzoriu al dualităţii este maya. Multe din descoperirile ştiinţifice ale timpurilor

moderne n-au făcut decât să confirme acest principiu simplu enunţat de către rishi.

Legea atracţiei a lui Newton este o lege a maya-ei: „La orice acţiune corespunde întotdeauna o reacţiune egală şi de sens contrar; reacţiile reciproce a doua corpuri sunt întotdeauna egale şi opuse. Este imposibil să avem o forţă izolată. Trebuie să existe întotdeauna un cuplu de forţe egale şi de sens contrar”.

Activităţile fundamentale ale naturii îşi trădează originea lor magică. Astfel, electricitatea este un fenomen de atracţie şi de respingere; electronii şi protonii sunt încărcaţi cu sarcină negativă, respectiv pozitivă. Alt exemplu: atomul este, ca şi Pământul, un magnet posedând un pol pozitiv şi unul negativ. Întreaga lume fenomenală este regizată de legea inexorabilă a polarităţii; nicio lege a fizicii, chimiei sau oricărei alte ştiinţe nu scapă acestui principiu al contrariilor.

Rezultă că nicio ştiinţă fizică nu poate stabili vreo lege din afara maya-ei, pentru că ea formează însăşi structura creaţiei. Natura însăşi este maya şi ştiinţa naturii trebuie să se muleze pe ea. În domeniul ei propriu, ea este eternă, inepuizabilă; savanţii din viitor nu vor putea face altceva decât să sondeze toate aspectele diversităţii ei infinite. Astfel, ştiinţa rămâne perpetuu incapabilă să înţeleagă cauza ultimă, ea se limitează să descopere legile cosmosului deja existent, fără să poată depista Autorul şi singurul Operator. Astfel, maiestuoasele manifestări ale gravitaţiei şi electricităţii au fost descoperite, dar esenţa însăşi a gravitaţiei şi electricităţii rămâne încă necunoscută majorităţii muritorilor 30 – 3.

de B.K. Mitra în „Kalyana-Kalpatur”.

GURU ŞI DISCIPOL Ashramurile din pădure erau aşezămintele antice unde tineri din India primeau atât educaţia laică, cât şi cea spirituală. Aici, un guru venerabil,

sprijinindu-se de un baston de meditaţie, îşi iniţiază discipolul în profundele mistere ale Spiritului.

De mii de ani, profeţii se străduie să-i înveţe pe oameni să depăşească maya. A te ridica deasupra dualităţii creaţiei pentru a percepe unitatea Creatorului, acesta este ţelul suprem la care poate aspira omul. Cei care se agaţă de iluzia cosmică trebuie să se resemneze cu legea sa esenţială, cea a dualităţii: flux şi reflux, ascensiune şi cădere, zi şi noapte, plăcere şi durere, bine şi rău, naştere şi moarte.

Acest ritm ciclic pare de o monotonie angoasantă pentru omul care a trecut prin mii de renaşteri succesive şi care începe să-şi arunce privirea plină de speranţă dincolo de limitările maya-ei.

A îndepărta vălul maya-ei înseamnă a percepe secretul creaţiei. Numai cel care despoaie astfel Universul este un monoteist veritabil. Toţi ceilalţi adoră imagini false. Atât timp cât omul rămâne sub puterea iluziei dualiste a naturii, Maya – cea cu două feţe precum Janus – este zeiţa sa; el nu îl poate cunoaşte pe adevăratul Dumnezeu.

Maya, lumea iluziei, se manifestă în oameni ca avidya, adică „non-cunoaştere”, ignoranţă, iluzie. Numai convingerea sau analiza intelectuală nu sunt suficiente pentru a detrona maya sau avidya; pentru aceasta este nevoie să atingi starea interioară de nirbikalpa samadh i. Profeţii Vechiului Testament, înţelepţii din toate ţările, din toate timpurile, atinseseră această stare a conştiinţei când au vorbit. Ezechiel spune (43: 1 – 2): „M-a dus la poarta dinspre răsărit. Şi iată că slava Dumnezeului lui Israel venea de la răsărit. Glasul Său era ca urletul unor ape mari şi pământul strălucea de slava sa”. Ochiul Divin din frunte (răsăritul, estul) îi permite yoghinului să-şi dirijeze conştiinţa asupra Omniprezenţei şi să audă răsunând

Cuvântul Său, AUM – zgomotul divin al marilor vibraţii ale luminii, cel care constituie singura realitate a creaţiei.

Printre miliardele de mistere ale cosmosului, cel mai remarcabil este lumina. Spre deosebire de undele sonore, a căror propagare necesită un mediu material, undele luminoase se propagă cu uşurinţă în vidul interstelar. Chiar ipoteticul eter al teoriei ondulatorii poate fi înlăturat pentru că, după Einstein, proprietăţile geometrice ale spaţiului îl fac inutil. Lumina este manifestarea cea mai subtilă a naturii şi cea mai eliberată de dependenţele materiale.

În magistrala concepţie a lui Einstein, viteza luminii – 300.000 km/sec. – domină întreaga teorie a relativităţii. Einstein demonstrează matematic că, după mintea umană, viteza luminii este limitată, singura constantă universală în fluxul universal al fenomenelor. Ideea noastră despre spaţiu şi timp îşi are originea în ea. Spaţiul şi timpul, mărimi relative, finite, îşi extrag proprietăţile din constanţa vitezei luminii. Aducând spaţiul în categoria relativului, timpul, pierzându-şi drepturile milenare de imuabilitate, este redus la adevărata sa natură: o simplă esenţă a ambiguităţii. În câteva ecuaţii, Einstein a eliminat din univers orice realitate fixă, cu excepţia celei a luminii.

Mai târziu, în teoria unitară a câmpului, marele savant a grupat într-o singură formulă legile gravitaţiei şi electromagnetismului. Reducând structura cosmosului la variaţiile unei singure legi, Einstein străbate astfel erele până la înţelepţii antici, care au proclamat că structura universului provine dintr-o singură textură care se modifică permanent: maya 30 – 4.

Cu teoria epocală a relativităţii s-a născut şi posibilitatea matematică de explicare a structurii atomilor. Astăzi marii savanţi au curajul să declare nu numai că atomul este mai degrabă energie decât materie, ci şi că

energia atomului este esenţialmente substanţă mentală.

„Înţelegerea că ştiinţa fizică se ocupă cu o lume de umbrelor este unul din progresele cele mai semnificative”, scrie Arthur Stanley Edington în „Natura lumii fizice”. „În lumea fizică noi asistăm la un joc de umbre reprezentând piesa noastră cotidiană. Umbra cotului meu se odihneşte pe cea a mesei şi umbra cernelii acoperă umbra hârtiei. Toate acestea sunt simbolice şi fizicianul le lasă acest caracter. Atunci survine Mintea alchimistă, care transmută aceste simboluri. Pentru a conchide printr-o constatare categorică, substanţa lumii este mentală. Materia reală şi câmpurile de forţe din fizica veche sunt acum total irelevante, căci mintea este cea care dă o formă acestor concepte. Lumea exterioară a devenit astfel o lume a umbrelor. Pentru a deveni realişti, a trebuit să excludem materia, deoarece am descoperit că ea este una din cele mai mari iluzii”.

Recenta descoperire a microscopului electronic oferă o dovadă concretă a esenţei luminoase a atomului şi a implacabilei dualităţi a naturii. The New York Times dă, în 1937, următorul rezumat al descoperirii efectuate cu microscopul electronic la o reuniune a Asociaţiei Americane pentru Progresul Ştiinţei: „Structura cristalină a tungstenului, care era până acum cunoscută doar într-un mod indirect datorită razelor X, a apărut clar pe un ecran fluorescent, prezentând

9 atomi dispuşi corect în matricea de cub având câte un atom în fiecare unghi şi unul în centru. În structura cristalină a tungstenului, atomii par pe ecranul fluorescent nişte puncte luminoase aşezate în figuri geometrice. La suprafaţa cubului luminos, moleculele de aer care îl bombardează par nişte puncte lucitoare care dansează ca reflexele Soarelui în apă.

Principiul microscopului electronic a fost descoperit,

pentru prima dată, în 1927 de Clinton J. Davisson şi Lester H. Germer de la Bell Telephone Laboratories, care au demonstrat că electronul are un aspect dublu, de particulă şi de undă 30 – 5.

În calitatea sa de undă, electronul seamănă cu lumina şi s-a început căutarea unor mijloace de a „converge” fascicolele de electroni în acelaşi fel cum o lentilă converge razele luminoase.

Pentru descoperirea calităţii de tip «Mr. Jekyll & Dr. Hyde» a electronului

(coroborată cu afirmaţia făcută de fizicianul francez de Broglie în 1924 referitoare la faptul că întreaga natură fizică are un caracter dual), Dr. Davisson a primit premiul Nobel pentru fizică”. „Gândirea modernă”, scrie Sir James Jeans în «Universul misterios» tinde din ce în ce mai mult spre o realitate nemecanică; universul ne apare mai degrabă ca un gând uriaş decât ca o maşină uriaşă”. Astfel, ştiinţa secolului XX, vorbeşte din ce în ce mai mult în limba Vedelor antice.

Ştiinţa însăşi ne învaţă adevărul filosofic că universul material nu există de fapt; esenţa lui este maya, iluzia. Mirajele sale de realitate nu întârzie să se împrăştie în faţa analizei. Omul începe să-şi dea seama cât de mult, de-a lungul erelor, s-a îndepărtat de la această poruncă: „Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine” (Exodul în ecuaţia sa vestită care stabileşte echivalenţa între masă şi energie, Einstein demonstrează că energia oricărei particule de materie este egală cu masa sa înmulţită cu pătratul vitezei luminii. Eliberarea energiei atomice se face prin dispariţia acestor particule materiale. „Moartea” materiei consacră „naşterea”.

Erei Atomice.

Viteza luminii este o constantă universală nu din cauza valorii sale absolute de

300.000 km/sec, ci pentru că niciun corp material, a cărui masă creşte cu viteza, nu poate atinge o viteză egală cu cea a luminii. Cu alte cuvinte, numai un corp material a cărui masă este infinită ar putea atinge viteza luminii.

Această concepţie ne conduce la legea miracolelor.

Maeştrii, care posedă facultatea de a materializa sau de a dematerializa corpul lor sau orice alt obiect, care pot să se deplaseze cu viteza luminii, în fine, care utilizează razele luminoase creatoare pentru a face instantaneu vizibilă orice formă materială, au satisfăcut condiţia einsteiniană: masa lor este infinită.

Conştiinţa unui yoghin avansat se identifică fără efort nu numai cu un corp dat, ci cu întregul univers. Gravitaţia, fie că este „forţa” lui Newton sau „manifestarea inerţiei” lui Einstein, nu poate să-l constrângă pe un maestru să manifeste proprietatea „greutăţii”, care este starea gravitaţională specifică tuturor obiectele materiale. Cel care s-a recunoscut ca Spirit omniprezent nu se mai supune constrângerilor timpului şi spaţiului într-un trup rigid, închisoarea corpului a născut soluţia „Eu sunt El”.

„Dumnezeu a zis: Să fie lumină! Şi a fost lumină!” (Geneza 1: 3). Prima comandă Divină a creaţiei a dat naştere singurei realităţi atomice: lumina. Razele ei imateriale realizează orice manifestare divină. Din toate timpurile, mărturiile înţelepţilor îl prezintă pe Dumnezeu ca o flacără, ca o lumină: „Ochii săi erau ca o flacără de foc”, ne spune Sf. Ioan, „. Şi faţa Lui era ca soarele când străluceşte în toată puterea lui” (Apocalipsa 1.14 – 16)

Un yoghin care, prin meditaţie perfectă, îşi uneşte conştiinţa sa cu Creatorul, percepe esenţa cosmosului ca lumină (vibraţii ale energiei vieţii); pentru el, razele luminoase care compun apa şi cele care ţes pământul nu diferă între ele. Eliberat de orice conştiinţă materială, de cele trei dimensiuni spaţiale şi de a patra dimensiune cea a

timpului, un maestru îşi mişcă corpul său de lumină la fel de uşor pe pământ, în apă, în foc sau în aer. „Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină” (Matei 6.22). O concentrare îndelungată asupra ochiului spiritual eliberator i-a permis yoghinului avansat să învingă iluziile materiei şi ale gravitaţiei: de aceea universul îi apare lui aşa cum l-a creat Dumnezeu: o masă de lumină nediferenţiată.

„Imaginile optice”, spune Dr. L.T. Troland de la Harvard, „sunt construite pe acelaşi principiu ca şi gravurile sau stampele; ele sunt constituite dintr-o infinitate de puncte prea apropiate pentru a fi decelate cu ochiul liber. Atât de mare este sensibilitatea retinei încât sunt necesare puţine cuante de lumină pentru a produce o senzaţie vizuală”. Legea miracolelor este operabilă pentru orice om care a realizat că esenţa creaţiei este lumina. Prin cunoaşterea sa divină despre fenomenul luminos, maestrul este capabil să proiecteze omniprezenţii atomii de lumină sub o anumită formă. Forma de manifestare (un arbore, un medicament, un corp uman) este proporţională cu voinţa yoghinului şi cu puterea lui de vizualizare.

Noaptea, omul intră în starea de conştiinţă a visului şi evadează din limitările egoiste care-l înconjoară zilnic. În vis are demonstraţii ale omnipotenţei minţii sale. Iată, aici apar prieteni de mult dispăruţi, continentele cele mai îndepărtate, scene din copilărie. Această conştiinţă liberă şi necondiţionată, de care orice om se bucură în unele din visele sale, este starea de spirit permanentă a unui Maestru, care este în armonie cu Dumnezeu. Străin oricărui motiv egoist, utilizându-şi voinţa creatoare, acest dar divin, yoghinul avansat rearanjează atomii de lumină constitutivi ai universului pentru a satisface orice rugă sinceră a vreunui credincios. În acest scop a fost creat omul şi toată creaţia: pentru ca el să poată ridica capul ca

stăpân al maya-ei, conştient de stăpânirea sa asupra cosmosului.

„Apoi Dumnezeu a zis: Să facem omul după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peştii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul şi peste toate târâtoarele care se mişcă pe pământ”. (Geneza în 1915, la puţin timp după intrarea mea în Ordinul Swami, am avut o viziune ciudată. În ea s-a revelat relativitatea conştiinţei umane şi eu am perceput clar unitatea Luminii Eterne din spatele dualităţilor dureroase ale maya-ei. Viziunea a apărut în spiritul meu într-o dimineaţă, pe când eram în mica mansardă a casei părinteşti de pe strada Grupar. De luni de zile, primul război mondial făcea ravagii în Europa şi eu meditam cu tristeţe la marele număr de morţi pe care îl implica.

Am închis ochii şi conştiinţa mea a fost brusc transferată în cea a unui comandant de vas de război. Tunurile bubuiau în duelul de artilerie dintre bateriile de coastă şi noi. Un obuz a atins buncărul cu explozibil şi nava a sărit în aer. În timp ce nava se scufunda, am sărit în apă cu o mână de supravieţuitori.

Cu inima bătând tare, am ajuns la mal. Dar vai! Un glonţ rătăcit m-a lovit în piept şi am căzut gemând. Tot corpul meu a fost paralizat; totuşi eram conştient că îl posed aşa cum eşti conştient de un picior amorţit.

„Moartea, în sfârşit m-a găsit”, mă gândeam eu. Cu un ultim suspin, eram gata să cad lipsit de cunoştinţă, când m-am regăsit în camera mea de pe strada Grupar, aşezat în postura lotus.

Am plâns de bucurie, ciupindu-mă pentru a mă asigura că eram în posesia corpului meu, pe care niciun glonţ nu-l omorâse. M-am aplecat înainte şi înapoi şi am respirat adânc pentru a mă convinge că eram încă în viaţă. În timp ce mă felicitam că sunt sănătos, conştiinţa mea a

fost din nou transportată în corpul comandantului întins pe plajă. Mintea mea era dezorientată.

„Doamne, mă rugam eu, sunt mort sau viu?”

Un joc orbitor de lumini se desfăşura în faţa mea cât tot orizontul. O vibraţie ca un murmur s-a transformat în cuvinte: „Ce au de-a face viaţa şi moartea cu Lumina? Eu te-am creat după imaginea Luminii Mele. Relativitatea vieţii şi a morţii aparţin visului cosmic, lumii iluzorii.

Contemplă-ţi fiinţa eternă aflată dincolo de vis. Trezeşte-te, copilul Meu, trezeşte-te!”

Pas cu pas, în cursul evoluţiei umane, Dumnezeu inspiră savanţilor, la timpul şi în locul potrivit, descoperiri ce dezvăluie progresiv secretele Creaţiei sale. Multe descoperiri moderne îl ajută pe om să înţeleagă că întregul cosmos nu este decât expresia unei singure forţe: lumina, ghidată de inteligenţa divină. Minunile cinematografului, celulei fotoelectrice, ale radioului, televiziunii, radarului, energiei atomice etc, se bazează pe fenomenul electromagnetic al luminii.

Nu există minune care să nu poată fi redată prin efecte fotografice. Din punct de vedere strict vizual, cinematograful poate face orice minune: să arate un corp astral transparent, desprinzându-se de forma fizică grosieră, să facă un om să meargă pe apă, să reînvie morţii, să inverseze cursul obişnuit al fenomenelor, să se joace cu spaţiul şi cu timpul. Cinematograful realizează astfel virtual minunile pe care maeştrii le pot face în realitate prin intermediul razelor luminoase reale.

Cinematograful, prin asemenea imagini, poate servi pentru a explica secretele creaţiei. Regizorul Cosmic şi-a scris scenariul şi Proiecţiile sale se întind la infinit.

Din cabina întunecată a proiecţiei eterne se deapănă filmul epocilor succesive şi razele lor creatoare proiectează imaginea universului pe ecranul spaţiului. Aşa cum o

imagine cinematografică pare reală, dar aceasta nu este decât un amestec de umbre şi lumini, la fel întregul univers cu toată varietatea sa nu este decât o aparenţă iluzorie. Planetele, cu infinitatea lor de forme de viaţă, nu sunt altceva decât imaginile unui cinematograf cosmic, adevărate temporar celor cinci simţuri, deoarece sunt proiectate de către razele creatoare pe ecranul conştiinţei noastre.

În sala de cinematograf, spectatorul observă că scenele nu apar pe ecran decât datorită unui fascicul unic de raze luminoase, incolore şi fără imagini. La fel, filmul colorat al universului se naşte dintr-o singură rază de lumină albă ieşită din Sursa cosmică. Cu o ingeniozitate inimaginabilă, Dumnezeu îşi amuză copiii, făcându-i în acelaşi timp actori şi spectatori ai teatrului său planetar.

Într-o zi, am intrat într-o sală de cinematograf pentru a vedea actualităţile primului război mondial; ele prezentau măceluri cu atâta realism, încât, tulburat, m-am grăbit să părăsesc sala.

„Doamne”, întrebam eu, „de ce ai permis atâta suferinţă?”

Spre marea mea surpriză, am avut imediat un răspuns sub forma viziunii unui câmp de bătălie din Europa, plin de morţi şi de muribunzi. Oroarea lui depăşea cu mult ceea ce prezenta jurnalul de actualităţi.

„Priveşte!” O voce dulce vorbea în străfundul conştiinţei mele. „Vei vedea că aceste scene care se derulează acum în Franţa, nu sunt nimic mai mult decât un joc de umbre şi lumini. Acestea sunt imagini de cinematograf, la fel de reale şi, în acelaşi timp, la fel de false ca şi «actualităţile» pe care le-ai văzut: o piesă într-o altă piesă!”

Inima mea nu se uşurase. Vocea Divină continuă: „Creaţia este în acelaşi timp umbră şi lumină; fără aceasta

nu ar fi posibilă nicio imagine. Binele şi răul trebuie să alterneze permanent în sânul maya-ei. Presupunând că în această lume fericirea ar fi infinită, ar căuta omul altceva? Fără suferinţă, şi-ar aminti el de locuinţa sa eternă, uitată? Durerea te incită să îţi aminteşti. Şi înţelepciunea este mijlocul de a te sustrage durerii. Tragedia morţii este nereală; cei pe care ea îi sperie seamănă cu actorul ignorant care, pe platoul de filmare, se teme de un foc de pistol despre care el ştie că are gloanţe oarbe. Copiii Mei sunt copiii Luminii; ei nu vor rămâne veşnic sub puterea iluziei”.

Deşi explicaţiile maya-ei, date de către Scripturi, îmi erau familiare, ele nu mi-au părut niciodată atât de profunde ca în urma acestor viziuni, însoţite de cuvintele consolatoare. Valorile suferă o răsturnare totală pentru cel care s-a convins definitiv că creaţia nu este decât o proiecţie cinematografică vastă şi că Ultima Realitate se găseşte dincolo de ea.

După ce am terminat de scris acest capitol, m-am aşezat în poziţia lotus, pe patul meu, în singurătatea camerei mele iluminată de două veioze 30 – 6. Ridicând ochii, am remarcat pe plafon puncte strălucitoare de culoarea seminţelor de muştar care oscilau şi clipeau ca miliarde de stele. Deodată, o rază m-a atins uşor.

Imediat, corpul meu fizic şi-a pierdut greutatea, transformându-se într-o structură astrală deasupra patului meu. Corpul meu, care-şi pierduse greutatea, se balansa la dreapta şi la stânga. Am aruncat o privire prin cameră; mobila, zidurile nu se schimbaseră, dar micile puncte luminoase se constituiseră într-o masă luminoasă care acoperea plafonul. Eram stupefiat.

„Iată mecanismul cinematografului cosmic”, zise o voce care părea să emane din această lumină. „Proiectând raze pe ecranul alb al patului tău, el produce imaginea

corpului tău. Priveşte, tu nu eşti altceva decât o ţesătură de lumină!”

Mi-am privit braţele şi le-am mişcat la dreapta şi la stânga, dar n-am simţit greutatea lor. M-a copleşit o bucurie extatică. Ploaia de lumină cosmică luând forma corpului meu părea replica exactă a jetului de lumină ieşit din aparatul de proiecţie într-o sală obscură şi producând imagini pe ecran.

Mult timp, mi-am contemplat imaginea corpului pe scena semiobscură a camerei.

Mai avusesem numeroase viziuni, dar aceasta era cea mai neobişnuită. Iluzia de a crede în existenţa corpurilor solide era complet disipată şi mi se adâncise înţelegerea că singură lumina formează structura intimă a tuturor obiectelor. În acest timp priveam rapidul curent de „biotroni” şi m-am adresat cu o voce rugătoare: „Lumină divină, ia-mi corpul la Tine, aşa cum Ilie a fost dus de viu la cer de un car de foc!” (Regi 2.11)

Această rugă era evident alarmantă, căci raza a dispărut. Corpul meu şi-a reluat greutatea normală şi a recăzut pe pat. Pe plafon, roiul de stele clipea, apoi a dispărut la rândul său. Se pare că încă nu-mi sosise ceasul!

„De fapt, s-ar putea”, filosofam eu, „ca pretenţiile mele să nu-i fie pe plac profetului Ilie!” 30 – 7

— O: Tolstoi a avut multe idealuri în comun cu Mahatma Gandhi; amândoi au îmbrăţişat tema nonviolenţei. Tolstoi considera învăţătura centrală a lui Christos ca fiind: „Să nu vă împotriviţi celui ce vă face rău” (MATEI, 5.39); răul poate fi „eradicat” numai prin opusul său logic: binele sau iubirea.

— 1: Acest faimos artist şi filosof rus a trăit mulţi ani în India, lângă Himalaya.

„Revelaţia vine de la vârfuri”, scria el. „În peşteri şi munţi trăiau înţelepţii.

Deasupra crestelor înzăpezite ale munţilor Himalaya arde o lumină mare, mai strălucitoare decât stelele sau fulgerele”.

— 2: Povestea are, se pare, o bază istorică; o notă editorială ne informează că preotul i-a întâlnit pe cei trei pustnici în vreme ce naviga de la Archanghel spre mănăstirea Slovetsky, la gura râului Dvina.

— 3: Marconi, marele inventator, a recunoscut incompetenţa ştiinţei în faţa chestiunilor ultime: „Incapacitatea ştiinţei de a soluţiona viaţa este absolută.

Acest fapt ar fi cu adevărat înspăimântător dacă nu ar exista credinţa. Misterul vieţii reprezintă cu siguranţă problema cea mai persistentă ce a fost pusă vreodată în faţa gândirii umane”.

— 4: Geniul lui Einstein a fost direcţionat de opera marelui filosof Spinoza, a cărui lucrare cea mai cunoscută este Demonstrarea eticii prin ordinea geometrică.

Einstein a fost convins că legătura dintre legile electromagnetismului şi gravitaţiei poate fi exprimată într-o formulă matematică (Teoria Unificată a Câmpurilor), la care lucra atunci când era scrisă această carte. Deşi nu a trăit să-şi desăvârşească opera, mulţi fizicieni din zilele noastre împărtăşesc convingerea lui Einstein că o asemenea legătură este fondată (nota editorului).

— 5: Aceasta înseamnă atât materie, cât şi energie.

— 6: În ashram-ul Self-Realization Fellowship din Encinitas, California (nota editorului).

— 7: Miracol este considerat de obicei un fenomen sau efect nesupus legilor naturale. Dar toate fenomenele universului nostru, perfect construit, relevă legi sau sunt explicabile de către legi. Aşa-zisele puteri miraculoase ale marilor Maeştri sunt consecinţa naturală a unei cunoaşteri precise a legilor subtile operând în acest cosmos interior, care este conştiinţa.

Într-adevăr, nimic nu poate fi calificat drept „miracol”, decât în sensul profund în care totul este miracol. Fiecare din noi este închis într-un corp cu o structură infinit de complexă şi trăind la suprafaţa unui glob terestru care se deplasează în spaţiu printre stele. Ce poate fi mai obişnuit şi mai miraculos în acelaşi timp?

Marii profeţi, ca Iisus şi Lahiri Mahasaya, au făcut în general multe minuni. Aceşti Maeştri au de îndeplinit o mare şi dificilă misiune spirituală. A-i ajuta în mod miraculos pe cei aflaţi în suferinţă pare să facă parte din această misiune.

Ajutorul divin este necesar pentru a vindeca bolile incurabile şi pentru a rezolva problemele umane insolubile. Când un om bogat i-a cerut lui Iisus să-i vindece fiul muribund, la Capernaum, acesta a replicat cu amărăciune: „Dacă nu vedeţi semne şi minuni, cu niciun chip nu credeţi”, dar a adăugat: „Du-te, fiul tău trăieşte” (IOAN, 4.46, 54).

În acest capitol am prezentat interpretarea vedică a maya-ei, puterea magică a iluziei ataşată lumii fenomenelor. Ştiinţa occidentală a descoperit deja că o nerealitate magică domneşte în lumea atomilor. Totuşi, nu numai natura, ci şi omul (în aspectul său muritor) este supus maya-ei, principiu al relativităţii, al contrastelor, al dualităţii, al opoziţiei.

CAPITOLUL: 31

Un interviu cu Mama Sfântă „Cuvioasă Mamă, soţul dumitale m-a botezat în copilăria mea. El a fost gurul părinţilor mei şi al propriului meu Maestru, Sri Yukteswar. Îmi poţi acorda privilegiul de a-mi vorbi de viaţa lui sfântă?”

Astfel m-am adresat doamnei Stimaţi Kashi Moni, tovarăşa de viaţă a lui Lahiri Mahasaya. În trecere prin Benares, m-am decis să-mi satisfac o veche dorinţă, de a o

vizita pe această doamnă venerabilă. Ea m-a primit cu bunăvoinţă în vechea locuinţă a lui Lahiri, din cartierul Garudeswar Mohulla din Benares. Deşi foarte în vârstă, ea arăta înfloritoare; o înconjura o puternică atmosferă spirituală. De înălţime medie, cu gâtul fin şi pielea albă, avea nişte ochi mari şi luminoşi care-i îndulceau faţa maternă.

„Eşti binevenit, fiule; intră”.

Kashi Moni m-a condus într-o cămăruţă unde a trăit ea cu soţul ei. Era o onoare pentru mine să intru în sanctuarul în care Maestrul fără egal a binevoit să joace drama umană a vieţii conjugale. Amabila doamnă m-a poftit să mă aşez pe o pernă lângă ea.

„Au trecut ani până să înţeleg natura divină a soţului meu”, începu ea. „Într-o noapte, chiar în această cameră, am avut un vis. Îngeri planau graţios deasupra capului meu. Atât de real era spectacolul, încât m-am trezit brusc; toată camera era scăldată într-o lumină orbitoare.

Soţul meu, aşezat în postura lotus, plutea în mijlocul camerei, înconjurat de îngeri care îl adorau, cu mâinile împreunate într-un gest de nobilă invocare. Mai mult decât uimită, credeam că încă visez.

Femeie, a zis Lahiri Mahasaya, eşti foarte trează. Uită pentru totdeauna somnul sufletului tău. El a coborât lent pe podea şi am îngenuncheat la picioarele lui.

Maestre, am exclamat, nu voi înceta să îngenunchez la picioarele tale! Mă vei ierta vreodată că am fost nebună să te consider soţul meu? Mor de ruşine când văd că dormeam ca o ignorantă alături de un om divin. Din această noapte nu mai eşti soţul meu, ci gurul meu. Mă accepţi ca discipol? 31 – 1

Maestrul m-a mângâiat uşor. Ridică-te suflet sfânt. Te accept. El arătă îngerii.

Dacă vrei, înclină-te în faţa fiecăruia dintre aceşti

îngeri sfinţi.

Când am terminat umilele mele plecăciuni, vocile îngerilor au răsunat ca un cor din Scripturile antice: Soţie a Divinităţii, fii binecuvântată! Noi te salutăm. Ei s-au înclinat la picioarele mele şi au dispărut. Camera a redevenit întunecată.

Gurul meu m-a întrebat dacă vreau să primesc de la el iniţierea în Kriya yoga.

Desigur, am răspuns eu. Regret că n-am avut-o mai devreme, pentru a sfinţi viaţa mea. Încă nu sosise timpul, a răspuns Lahiri Mahasaya cu un surâs consolator. Eu am răscumpărat în secret o mare parte din karma ta. Acum iată-te pregătită.

El mă atinse pe frunte. A apărut un vârtej de lumină ce s-a transformat gradat într-un ochi spiritual de culoarea opalului înconjurat în aur şi cu o stea albă cu 5 colţuri în centru.

Fă să-ţi treacă conştiinţa prin această stea, pentru ca ea să pătrundă în Regatul Absolutului! Vocea gurului meu răsuna ca o muzică îndepărtată şi suavă.

Viziuni după viziuni, ca valurile oceanului, veneau la suprafaţa sufletului meu.

Deodată, orizonturile orbitoare se transformară într-o mare de fericire care m-a încântat nespus de mult. Când, după câteva ore, am revenit la conştiinţa obişnuită, Maestrul mi-a comunicat tehnica de Kriya yog a.

Începând din acea noapte, Lahiri Mahasaya, n-a mai dormit niciodată în camera mea şi, de altfel, el neglija complet somnul, rămânând în camera de la parter în compania discipolilor săi atât ziua, cât şi noaptea”.

Viziune spirituală în Kriya Yoga: Steaua albă în 5 colţuri din mijlocul ochiului de opal, înconjurat în aur Ilustra doamnă s-a închis în tăcere. Realizând unicitatea relaţiei ei cu sublimul yoghin, m-am hotărât în cele din

urmă să-i cer şi alte amănunte interesante despre viaţa lui.

„Eşti îndrăzneţ, fiule. Cu toate acestea îţi voi povesti o altă amintire”. Ea surâse timid. „Trebuie să mărturisesc un păcat faţă de guru, soţul meu. La câteva luni după iniţiere am început să mă simt părăsită, neglijată. Într-o dimineaţă, Lahiri Mahasaya intră în camera mea pentru a lua ceva. Plină de ciudă, am început să-i fac reproşuri: Ăţi petreci tot timpul cu discipolii tăi. Ce faci cu responsabilităţile faţă de familie şi copii? Mi-aş dori să te ocupi mai mult ca să obţii bani pentru nevoile casei.

Maestrul m-a observat un moment şi, deodată, a devenit invizibil. Îngrozită, îi auzeam vocea răsunând în vidul din cameră: Eu nu sunt nimic, nu vezi? Cum ar putea un nimic să-ţi procure bani? Gurujr, am strigat eu, de un milion de ori te rog iartă-mă! Ochii mei păcătoşi nu te mai văd; te rog să te faci din nou vizibil în forma ta sacră! Iată-mă! Am auzit aceste vorbe deasupra capului meu. Am ridicat ochii şi l-am văzut pe Maestru materializându-se în aer, capul său atingând plafonul. Ochii lui lansau fulgere orbitoare. Îngrozită, m-am întors cu faţa spre pământ în timp ce el cobora uşor pe podea.

Femeie, zise el, caută bogăţia spirituală şi nu bunurile terestre efemere. După ce vei obţine bogăţia interioară, vei vedea că bunurile materiale o vor însoţi întotdeauna. El adăugă: Unul din fiii mei spirituali va avea grijă de tine.

Cuvintele gurului s-au realizat; unul din discipoli dăruind o sumă considerabilă familiei noastre.

I-am mulţumit lui Kashi Moni pentru că mi-a povestit amintirile sale 31 – 2. A doua zi m-am dus din nou la ea şi am avut plăcerea să port discuţii filosofice cu Tincouri şi Ducouri Lahiri. Aceşti doi fii ai marelui yoghin îl urmau îndeaproape.

Amândoi bărbaţii erau robuşti, înalţi, aveau barba

deasă, vocea blândă, maniere plăcute, după moda veche.

Soţia lui Lahiri Mahasaya nu era singurul lui discipol femeie; el avusese sute, inclusiv pe mama mea. O femeie chela i-a cerut într-o zi gurului o fotografie de-a sa. El i-a dat-o spunând: „Dacă crezi că este o protecţie, aşa să fie; dacă nu, nu este decât o imagine”.

După câteva zile, acea femeie şi nora lui Lahiri Mahasaya studiau Bhagavad Gītā la o masă în spatele căreia era agăţată fotografia Maestrului. Deodată, a izbucnit o furtună înspăimântătoare.

„Fie ca Lahiri Mahasaya să ne apere!” Cele două femei au îngenuncheat în faţa fotografiei. Un fulger a lovit cartea care era pe masă, dar cele două discipole au fost protejate.

„Am simţit în jurul corpului meu un soi de înveliş de gheaţă care mă proteja de căldura arzătoare”, relata una din chela.

Lahiri Mahasaya a făcut alte două minuni în favoarea unei femei-discipol, Abhoya. Ea şi soţul ei, un avocat din Calcutta, au plecat într-o zi la Benares, pentru a-l vedea pe guru. Trăsura lor a întârziat din cauza aglomeraţiei şi au ajuns la gara Howrah, principala staţie din Calcutta, tocmai când trenul şuiera gata de plecare.

Abhoya a rămas liniştită la ghişeu.

„Lahiri Mahasaya, se ruga ea în tăcere, te implor să opreşti trenul! Aş suferi prea mult dacă aş aştepta încă o zi pentru a te vedea”.

Roţile au continuat să se rotească, dar trenul rămânea pe loc. Mecanicul şi pasagerii au coborât uimiţi pe peron pentru a observa fenomenul. Un hamal englez s-a apropiat de Abhoya şi de soţul ei, contrar uzanţelor, şi şi-a oferit voluntar serviciile.

„Babu, zise el, daţi-mi bani să cumpăr bilete, în timp ce dumneavoastră veţi urca în vagon”.

De îndată ce cei doi s-au instalat în compartiment şi au primit biletele, trenul s-a pus încet în mişcare. Cuprinşi de panică, mecanicul şi pasagerii n-au avut decât timpul să-şi reia locurile, neştiind nici de ce se oprise trenul, nici cum s-a pus în mişcare.

Sosită la Lahiri Mahasaya la Benares, Abhoya a îngenuncheat în tăcere în faţa Maestrului şi s-a străduit să-i atingă picioarele sacre.

„Învaţă să te stăpâneşti, Abhoya”, a remarcat el. „Cum îţi mai place să mă deranjezi! Ce, nu puteai să vii cu trenul următor?!”

Abhoya l-a vizitat pe Lahiri Mahasaya într-o altă ocazie memorabilă. De această dată a solicitat intervenţia nu pentru tren, ci pentru barză.

„Te implor ca cel de-al nouălea copil al meu să supravieţuiască!” zicea ea. „Am născut opt şi toţi au murit la puţină vreme după naştere”.

Maestrul surâse cu compasiune: „Copilul pe care-l aştepţi va trăi. Conformează-te riguros instrucţiunilor mele. Copilul, o fată, se va naşte noaptea. Veghează ca lampa să ardă până în zori; străduieşte-te să nu adormi şi să nu o laşi să se stingă”.

Copilul s-a născut noaptea, aşa cum prezise gurul omniscient. Mama a instruit-o pe doică să umple bine lampa cu ulei. Cele două femei au vegheat astfel până la o oră foarte avansată, dar până la urmă au adormit. Deja lampa nu mai avea decât o licărire slabă, gata să se stingă.

Deodată, uşa camerei se deschise cu un zgomot violent. Cele două femei s-au trezit şi în faţa ochilor lor uimiţi a apărut însuşi Lahiri Mahasaya: „Abhoya, priveşte, lampa este aproape stinsă!” zise el arătând lampa, pe care doica se grăbi s-o umple. Îndată lampa lumină din nou şi Maestrul dispăru. Uşa se închise, iar ivărul se puse de la sine.

Aşa a supravieţuit cel de-al nouălea copil al lui Abhoya. Ea încă mai trăia în 1935 când am aflat ultimele veşti despre ea.

Unul dintre discipolii lui Lahiri Mahasaya, venerabilul Kali Kumar Roy, mi-a relatat multe detalii fascinante din viaţa sa alături de Maestru.

„Petreceam adesea săptămâni întregi în casa sa din Benares”, povestea Roy. „Am observat că multe figuri sfinte, danda swamis 31 – 3 soseau în tăcerea nopţii pentru a se aşeza la picioarele gurului. Uneori auzeam discuţii despre meditaţie sau despre subiecte filosofice. În zori, vizitatorii îşi luau rămas bun. În timpul frecventelor mele şederi la Lahiri Mahasaya, am observat că acesta nu dormea niciodată.

La începutul contactului meu cu Maestrul m-am lovit de o opoziţie fermă din partea patronului meu, care era un materialist.

Eu nu vreau fanatici religioşi în serviciul meu, râdea el. Dacă-l întâlnesc vreodată pe şarlatanul vostru de guru, am să-i spun nişte vorbe să mă ţină minte!

Această ameninţare n-a reuşit să întrerupă vizitele mele regulate; îmi petreceam aproape toate serile la gurul meu. Într-o seară, patronul m-a urmărit şi a intrat în salon, desigur cu intenţia de a-şi pune ameninţarea în fapt. De-abia s-a aşezat el, că Lahiri Mahasaya s-a adresat unui grup de circa 12 discipoli: Vreţi să vedeţi un tablou?

Noi am aprobat şi el ne-a rugat să stingem lumina. Aşezaţi-vă în cerc, unul în spatele altuia, zise el, şi puneţi mâinile pe ochii persoanei din faţa voastră.

N-am fost deloc uimit când patronul meu a executat ordinul Maestrului, desigur împotriva dorinţei lui. După câteva minute Lahiri Mahasaya ne-a întrebat ce am văzut.

Maestre, am răspuns eu, eu văd o femeie frumoasă îmbrăcată cu un sari cu dungi roşii, care stă lângă o plantă

cu frunze mari. Ceilalţi discipoli au făcut aceeaşi descriere. Maestrul se întoarse spre patron: O recunoaşteţi pe această femeie? Da’. Era evident că omul se lupta cu emoţia: Am cheltuit nebuneşte bani pentru a o întreţine, deşi am o soţie virtuoasă. Mi-e ruşine de motivul care m-a adus aici; mă ierţi şi mă primeşti ca discipol? Dacă timp de 6 luni vei duce o viaţă ireproşabilă, te voi accepta. Maestrul adăugă: dacă nu, nu te voi iniţia.

Timp de 3 luni, patronul meu a rezistat tentaţiei, dar a fost învins şi a reînnoit relaţia sa cu femeia. El a murit două luni mai târziu. Atunci am înţeles profeţia gurului meu privind improbabilitatea acestei iniţieri”.

Lahiri Mahasaya avea un prieten foarte celebru, Swami Trailanga, despre care se spunea că este în vârstă de peste 300 de ani. Cei doi yoghini meditau adesea împreună. Trailanga se bucura de un renume atât de mare, încât puţini hinduşi ar fi pus la îndoială autenticitatea uimitoarelor lui minuni. Dacă Iisus, revenit pe pământ, s-ar fi plimbat pe străzile New York-ului, arătându-şi puterile, asta ar fi provocat aceeaşi agitaţie ca sosirea lui Trailanga la Benares, acum câteva decenii.

Trailanga a fost una din acele fiinţe perfecte (siddhas) care a protejat India contra eroziunii timpului.

Adesea, sfântul a fost văzut înghiţind otrăvuri mortale, iar gestul său rămânea fără niciun efect. Mii de oameni, dintre care unii trăiesc încă, l-au văzut pe Trailanga plutind pe Gange. Zile întregi el se menţinea la suprafaţa apei, sau se scufunda pentru perioade lungi. Era ceva obişnuit să-l vezi pe Trailanga la Manikarnika Ghat (băi din Benares) aşezat imobil pe dalele încinse, expuse arşiţei soarelui indian. Prin aceste isprăvi Trailanga încerca să demonstreze că un yoghin nu depinde de oxigen şi nu este supus necesităţilor materiale. Fie că era pe apă, fie sub apă, la umbră, sau sub arşiţa soarelui, Maestrul nu

trăia decât prin conştiinţa divină: moartea nu-l putea atinge.

Puterea yoghinului nu era numai spirituală, ci şi fizică. El cântărea mai mult de

150 de kilograme! Între altele, nu mânca decât la intervale foarte mari. Un Maestru poate încălca orice regulă, dacă există pentru aceasta un motiv subtil, cunoscut numai de el. Marii sfinţi, treziţi din somnul iluziei cosmice, care au realizat că lumea nu este decât un gând al lui Dumnezeu, pot utiliza la voinţă corpul lor, pentru că ei ştiu că nu sunt decât un conglomerat de energie solidificată. Chiar dacă şi oamenii de ştiinţă înţeleg acum că substanţa nu este decât o energie îngheţată, numai marii iluminaţi pot pune teoria în practică, pentru că au un control perfect asupra materiei.

Trailanga umbla întotdeauna complet gol, încât poliţia din Benares a ajuns să-l considere un „copil teribil”. Swami, nevinovat ca Adam în grădina Raiului, era inconştient de goliciunea sa. Cu toate acestea, poliţia l-a dus la închisoare fără alte formalităţi. Au rezultat evenimente fără precedent: corpul enorm al lui Trailanga a apărut îndată, în întregime gol, pe acoperişul închisorii. Totuşi, celula sa bine încuiată nu oferea nicio posibilitate de evadare.

Poliţiştii descurajaţi au trebuit să-şi facă din nou datoria. De această dată, au pus paznici la uşa celulei lui Swami. Dar, din nou, au trebuit să cedeze în faţa dreptăţii: marele maestru a apărut îndată mergând nepăsător pe acoperiş. Zeiţa justiţiei este legată la ochi, iar în cazul lui Trailanga poliţia s-a hotărât să-i urmeze exemplul.

De obicei, marele yoghin tăcea 31 – 4. În ciuda înfăţişării sale înfloritoare, Trailanga nu mânca decât rareori. După săptămâni de post, el consuma câteva oale de lapte bătut, oferit de către discipolii săi. Odată, un

sceptic s-a hotărât să dovedească că Trailinga nu era decât un şarlatan. El plasă în faţa lui Swami o găleată de var.

„Maestre”, zise materialistul mimând respectul, „ţi-am adus lapte. Te rog să-l bei!”

Fără să ezite, Trailanga a băut până la fund conţinutul recipientului. Puţin mai târziu, scepticul se tăvălea la pământ de durere.

„Ajută-mă, Swami, ajută-mă! Mi-a luat foc stomacul! Iartă-mi încercarea răutăcioasă!”

Marele yoghin a ieşit din tăcerea lui obişnuită: „N-ai înţeles, a replicat el, când mi-ai oferit otravă, că viaţa mea şi a ta sunt una? Dacă eu n-aş fi ştiut că Dumnezeu este prezent în stomacul meu, ca şi în fiecare atom al creaţiei, varul m-ar fi ucis.

Acum că tu ai înţeles semnificaţia divină a bumerangului, du-te şi nu mai juca feste nimănui!”

Răutăciosul glumeţ, care fu astfel pedepsit şi vindecat de către cuvintele lui Trailanga, a plecat capul.

Această manifestare a durerii a rezultat nu din voinţa Maestrului, ci din legea fără greş a justiţiei divine 31 – 04, ce prezidează ritmul ciclic al creaţiei. Pentru un om de realizare divină ca Trailanga, această lege supremă acţionează instantaneu, pentru că el şi-a alungat pentru totdeauna toate manifestările egoului său.

Credinţa în ajustările automate ale dreptăţii Divine (adesea plătite într-un mod neaşteptat ca în cazul lui Trailanga de către posibilul său ucigaş) alină indignarea noastră grăbită faţă de nedreptatea umană. „La mine este răzbunarea, la mine este răsplata, zice Domnul” 31 – 5. La ce bun să visăm la răzbunare când legea universală se va însărcina cu ea, mai devreme sau mai târziu? Spiritele obtuze denigrează posibilitatea justiţiei divine, dragostea, omniscienţa, imortalitatea; toate acestea sunt baliverne, declară ei. Cu acest punct de vedere eronat şi lipsit de

respect faţă de spectacolul cosmic, ei pun în joc în viaţa lor o serie de evenimente discordante care sfârşesc prin a-i obliga să caute înţelepciunea.

Iisus se referă adesea la caracterul absolut al legilor spirituale. Când, cu ocazia intrării sale triumfale în Ierusalim, discipolii, transfiguraţi de bucurie, strigau: „Pace în ceruri şi glorie în înalturi”, unii farisei s-au indignat spunând: „Învăţătorule, admonestează-ţi discipolii!”

Dar Iisus a replicat: „Adevăr vă spun, dacă ei ar tăcea, pietrele ar striga!” 31 – 6

Replicând astfel fariseilor, Iisus arăta că justiţia divină este departe de a fi o abstracţie şi că un om al păcii, chiar atunci când limba sa este smulsă din rădăcini, îşi va regăsi apărarea şi vorbirea la temelia creaţiei, care este însăşi ordinea universală.

„Vă gândiţi”, zicea cu alte cuvinte Iisus, „să impuneţi tăcerea unor oameni care au pacea? La fel de bine aţi putea încerca să înăbuşiţi vocea lui Dumnezeu, căruia şi pietrele Îi cântă cântece de laudă. Aţi vrea să ordonaţi oamenilor să nu se bucure în onoarea păcii cereşti, ci să urle din toată gura când este vorba de isprăvi războinice? În acest caz, pregătiţi-vă să schimbaţi însăşi fundamentele universului; căci nu numai oamenii, ci şi pietrele sau pământul, apa, focul şi aerul se vor ridica împotriva voastră, ca dovadă a ordinii armonioase din creaţia lui Dumnezeu”.

Graţia yoghinului christic Trailanga s-a întins într-o zi asupra unchiului meu din partea mamei. Într-o dimineaţă, unchiul meu l-a văzut pe Maestru înconjurat de discipoli, la Benares. El îşi croi drum până la Trailanga şi îi atinse picioarele sacre; chiar în acel moment, unchiul meu fu uluit, simţindu-se vindecat de o dureroasă boală cronică 31 – 7.

Singurul discipol al lui Trailanga care încă mai trăieşte este o femeie, Shankari Mai Jiew 31 – 8. Fiică a unui discipol al marelui yoghin, ea a primit iniţierea încă din copilărie. A trăit 40 de ani în grotele solitare din Himalaya în apropiere de Badrinath, Kedarnath, Amarnath şi Pasupatinath. Brahmacharini (femeie ascet) este născută în 1826, are deci peste 100 de ani. Totuşi ea nu pare bătrână, are părul negru, dinţi albi strălucitori şi o energie uimitoare. Ea iese din retragerea ei la interval de câţiva ani pentru a asista la periodicele mela, sărbătorile religioase.

Sfânta îl vizita adesea pe Lahiri Mahasaya. Ea a povestit că într-o zi, în cartierul Barackpur din Calcutta, se găsea alături de Lahiri Mahasaya, când marele guru Babaji a intrat liniştit în cameră şi a început să vorbească cu amândoi. „Maestrul nemuritor avea veşmintele ude ca şi cum s-ar fi scăldat în râu. M-a binecuvântat, dându-mi câteva sfaturi spirituale”.

Odată, la Benares, Maestrul Trailanga şi-a lăsat tăcerea obişnuită pentru a-i aduce omagii lui Lahiri Mahasaya în public. Unul din discipolii lui Trailanga a protestat: „Maestre de ce tu, un Swami şi ascet, îl respecţi atât pe un cap de familie?” „Fiule, răspunse Trailanga, Lahiri Mahasaya este o creatură divină care-şi ocupă mereu locul pe care i l-a destinat Mama cosmică. În exterior, el îşi îndeplineşte cu promptitudine îndatoririle de cap de familie şi, în acelaşi timp, posedă aceeaşi realizare spirituală pentru care eu am abandonat totul, până şi îmbrăcămintea!

— 1: „El doar pentru Dumnezeu, ea pentru Dumnezeul din el” – Milton

— 2: Venerabila mamă a murit la Benares pe 25 Martie 1930.

— 3: Membri ai unui ordin de călugări care în mod

ritual poartă o danda (baston de bambus) ca un simbol al lui Brahma-danda („Bastonul lui Brahma”), care simbolizează coloana vertebrală. Trezirea celor 7 centri cerebro-spinali constituie calea adevărată către Infinit.

— 4: El era un muni, un călugăr care păstra mauna, tăcerea spirituală.

Cuvântul sanscrit muni este înrudit cu grecescul monos, „singur, unic”, din care sunt derivate cuvintele engleze monk, monism etc.

— 04: REGI 2.19 – 24. După ce Elisei a săvârşit miracolul „vindecării apelor” în Jeriho, un grup de copii l-a ridiculizat. „El s-a întors să-i privească şi i-a blestemat în Numele Domnului, atunci au ieşit doi urşi din pădure şi au sfâşiat

42 de copii”.

— 5: Romani 12: 19.

— 6: Luca 19: 37 – 40.

— 7: Vieţile lui Trailanga şi a altor mari maeştri, ne aduc în memorie cuvintele lui Iisus: „Iată semnele care îi vor însoţi pe cei ce vor crede: în Numele Meu

(conştiinţa Christică) vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi, vor lua în mână şerpi, dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma, vor pune mâinile peste bolnavi şi bolnavii se vor însănătoşi” MARCU 16.17 – 18.

— 8: Versiunea bengaleză a sufixului – îi, denotând respect.

CAPITOLUL: 32

Rama este înviat din morţi Un oarecare Lazăr din Betania, satul Mariei şi al Martei, sora ei, era bolnav.

După ce a auzit aceasta Iisus a zis: „Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea” 32 – 1.

Într-o dimineaţă însorită, Sri Yukteswar comenta Evanghelia în balconul ashramului său de la Serampore. În

afara câtorva alţi discipoli ai Maestrului, eram şi eu prezent cu un mic grup de elevi de la Ranchi.

„În acest pasaj, Iisus vorbeşte despre el însuşi ca Fiul lui Dumnezeu. Deşi el era într-adevăr unit cu Dumnezeu, această afirmaţie are şi o semnificaţie impersonală foarte profundă”, explica gurul meu. „Fiul lui Dumnezeu este Conştiinţa Christică sau Divină din om. Niciun muritor nu-L poate slăvi pe Dumnezeu: singurul mod de a-L onora pe Creator este să-L cauţi; omul nu poate slăvi o Abstracţie pe care n-o cunoaşte. Nimbul care încoronează capul sfinţilor este o dovadă simbolică a capacităţii lor de a-i aduce omagii lui Dumnezeu”.

Sri Yukteswar continuă lectura minunatei învieri a lui Lazăr. După ce termină, se refugie într-o tăcere prelungă, cu cartea sfântă pe genunchi.

„Eu însumi am fost martorul unui miracol identic”, a declarat el în sfârşit cu o voce solemnă. „Lahiri Mahasaya l-a reînviat pe unul din prietenii mei!”

Curiozitatea sticlea în ochii copiilor care mă înconjurau. Eu însumi eram destul de copil pentru a mă bucura nu numai de învăţătura filosofică a Maestrului, ci mai ales de fiecare poveste a experienţei minunate pe care a avut-o Sri Yukteswar cu gurul său.

Sri Yukteshwar în tinereţe „Prietenul meu, Rama, şi cu mine eram nedespărţiţi”, a început Maestrul. „Timid şi singuratic, el nu se ducea la guru decât spre miezul nopţii sau în zori, ore la care el avea puţini discipoli. Cum eram cel mai apropiat prieten a-l său, Rama mi-a comunicat multe din experienţele sale spirituale profunde. Eu găseam o mare inspiraţie în tovărăşia lui”. Faţa gurului meu s-a luminat la aceste amintiri.

„Brusc, Rama a fost grav încercat. El a fost atins de holera asiatică. Cum Maestrul nostru nu dispreţuia niciodată ajutorul medicilor în cazul bolilor serioase, doi

specialişti au fost chemaţi de urgenţă. În timp ce ei acordau îngrijiri bolnavului, eu îl imploram fierbinte pe Dumnezeu să-l ajute pe Lahiri Mahasaya să-l vindece pe Rama. M-am repezit în grabă la el şi i-am povestit totul printre suspine.

Medicii se ocupă de Rama; el se va vindeca, zise guru cu un zâmbet încurajator.

M-am întors cu inima uşoară la patul de suferinţă al prietenului meu, care era în comă.

Nu mai are decât una sau două ore de trăit, mi-a spus unul din doctori cu un gest de neputinţă. M-am dus din nou în grabă la Maestru.

Medicii sunt oameni conştiincioşi. Sunt sigur că Rama se va restabili. Cu un aer vesel, Maestrul m-a trimis înapoi.

Când m-am întors, medicii nu mai erau la căpătâiul prietenului meu; unul dintre ei îmi lăsase un bilet: Am făcut tot ce am putut, dar cazul este disperat.

Prietenul meu arăta într-adevăr la capătul puterilor, dar eu nu mă îndoiam de cuvintele lui Lahiri Mahasaya. Totuşi, vederea lui Rama, care slăbea din minut în minut, mi-a sugerat acest gând: „Totul s-a sfârşit”. Împărţit între îndoială şi speranţă, îl îngrijeam pe prietenul meu cât puteam de bine. El s-a trezit pentru a exclamă: Yukteswar, aleargă să-l anunţi pe Maestru că sunt pierdut. Roagă-l să binecuvânteze corpul meu înainte de ritualurile funerare. La aceste cuvinte, Rama scoase un suspin profund şi-şi dădu duhul 32 – 2.

Am plâns o oră lângă corpul lui. Veşnic prieten al păcii, el o găsise pe cea supremă, a morţii. A intrat un alt discipol; l-am rugat să rămână până la întoarcerea mea. Disperat, m-am dus la guru.

Ce mai face Rama? zise Lahiri Mahasaya cu faţa iluminată de un surâs.

Maestre, îl vei vedea în curând! În câteva ore îi vei putea contempla corpul când îl vor duce la crematoriu.

M-am oprit brusc pentru a suspina pierdut.

Controlează-te, Yukteswar. Aşază-te pentru a medita. Gurul meu s-a refugiat în samādhi. După-amiaza şi noaptea s-au scurs într-o tăcere totală. Făceam eforturi zadarnice pentru a-mi regăsi stăpânirea de sine.

În zori, Lahiri Mahasaya m-a privit consolator. Văd că eşti încă tulburat. De ce nu mi-ai explicat ieri că tu aşteptai ca eu să-i acord lui Rama un ajutor tangibil sub forma unui remediu? Maestrul îmi arătă o lampă sub formă de cupă conţinând ulei de ricin. Umple o sticluţă cu ulei din lampă; să verşi şapte picături în gura lui Rama. Maestre, am protestat eu, el este mort de ieri de la prânz. La ce ar mai servi uleiul acum? ’N-are importanţă! Fă cum ţi-am zis! Veselia lui Lahiri Mahasaya era inexplicabilă pentru mine. Am rămas neconsolat; totuşi am luat puţin ulei şi m-am întors la locuinţa lui Rama.

Am găsit corpul prietenului meu cuprins deja de rigiditatea cadaverică. Cu toate acestea, am reuşit să-i desfac buzele cu un deget al mâinii drepte şi să vărs uleiul între dinţii strânşi ai mortului.

De îndată ce a şaptea picătură a căzut între buzele reci, Rama a tresărit violent.

Muşchii i-au vibrat, de la cap la picioare şi el s-a ridicat uimit.

L-am văzut pe Lahiri Mahasaya într-un fulger de lumină, a exclamat el. Strălucea ca soarele! „Ridică-te, uită-ţi somnul”, mi-a ordonat el. „Vino cu Yukteswar să mă vezi!”

Nu-mi credeam ochilor când l-am văzut pe Rama ridicându-se şi arătându-se suficient de puternic după boala fatală pentru a mă urma la locuinţa gurului meu.

Ajuns acolo, el se plecă la picioarele Maestrului,

plângând recunoscător.

Maestrul nu mai putea de bucurie. Ochii săi străluceau ştrengăreşte.

Yukteswar, mi-a zis el, sunt sigur că acum tu vei purta mereu la tine o sticluţă cu ulei de ricin! De îndată ce vei vedea un cadavru, nu vei avea decât să-i administrezi şapte picătuiri pentru a învinge puterea zeului morţii, Yama! 32 – 3 Maestre, îţi baţi joc de mine şi eu nu văd de ce; lămureşte-mă ce greşeală am făcut. Ţi-am spus de două ori că Rama se va vindeca; totuşi, tu nu m-ai crezut pe deplin, a explicat Lahiri Mahasaya. Eu n-am pretins niciodată că doctorii îl vor vindeca, ci doar că ei îl îngrijesc. Nu era nicio relaţie de cauzalitate între aceste două afirmaţii. Eu nu mă amestec în treburile doctorilor; trebuie să trăiască şi ei!

Din ce în ce mai vesel, gurul meu adăugă: să ştii că Spiritul Suprem Paramatman

— 4 poate vindeca orice, cu sau fără doctori. Acum îmi văd greşeala. De acum înainte voi şti că un cuvânt de-al tău este suficient pentru a răsturna întregul cosmos!

În timp ce Sri Yukteswar îşi termina dramatica sa istorisire, unul dintre tinerii ascultători i-a pus o întrebare, scuzabilă din partea unui copil: „Maestre, de ce a recomandat gurul dumneavoastră ulei de ricin?” „Copile, uleiul n-avea nicio importanţă, cu excepţia faptului că eu aşteptam din partea lui Lahiri Mahasaya ceva tangibil şi el a luat ce avea la îndemână ca simbol destinat să trezească în mine puterea credinţei. Maestrul l-a lăsat pe Rama să moară pentru că mă cuprinsese îndoiala. Dar guru ştia că, întrucât el declarase că discipolul se va vindeca, va fi după spusele sale, chiar dacă ar fi trebuit să-l reînvie pe Rama din morţi, boală în general definitivă!”

Sri Yukteswar, după ce a plecat micul grup, mi-a făcut semn să mă aşez lângă el, la picioarele sale.

„Yogananda”, zise el cu o gravitate puţin obişnuită, „tu ai fost înconjurat de la naştere de discipoli ai lui Lahiri Mahasaya. Marele Maestru şi-a trăit viaţa într-o recluziune parţială, refuzând categoric să-şi dea asentimentul ca discipolii să fondeze o organizaţie bazată pe învăţăturile sale. Totuşi el a făcut o profeţie semnificativă: La 50 de ani după moartea mea, a zis el, viaţa mea va fi descrisă într-o carte, datorită profundului interes trezit de yoga în Occident. Acest mesaj yoghin va face înconjurul globului, ajutând la stabilirea unei fraternităţi umane, născută din percepţia directă a Tatălui Unic. „Fiule Yogananda”, a continuat Sri Yukteswar, „tu trebuie să duci la bun sfârşit sarcina de a răspândi acest mesaj şi de a scrie viaţa sa sacră”.

Lahiri Mahasaya a murit în 1895 şi cartea de faţă a fost terminată în 1945; nu pot decât să fiu uimit că anul 1945 a coincis cu apariţia unei noi ere, cea a energiei atomice. Mai mult ca oricând, se pune problema păcii şi fraternităţii, fără de care utilizarea energiei atomice ar şterge omul de pe suprafaţa globului.

Chiar dacă timpul sau bombele distrug inexplicabil operele umane, soarele nu-şi încetează cursa sa, stelele îşi continuă la infinit veghea lor imuabilă. Legile cosmice nu admit nicio întârziere, nici schimbare şi omul ar face bine să se pună în armonie cu ele. Dacă cosmosul nu recurge la violenţă, dacă soarele nu se războieşte cu planetele, ce sens au războaiele noastre? Va domni vreodată pacea pe Pământ? Cruzimea este contrară legilor universale; o umanitate paşnică ar gusta fructele unei victorii cu adevărat mari, fructe mult mai dulci decât sângele care udă câmpurile de bătălie.

Adevărata Societate a Naţiunilor, naturală şi anonimă, va fi cea a inimilor umane înfrăţite. Iubirea aproapelui, întrajutorarea, nu se pot realiza din speculaţii

intelectuale, ci din conştiinţa unei sublime unităţi a tuturor spiritelor în Dumnezeu. Pentru ca umanitatea să poată realiza pacea prin fraternitate, idealul cel mai înalt al lumii, yoga, ştiinţa comunicării individuale cu Dumnezeu, se va răspândi cu timpul în toate ţările.

Puţini istorici au subliniat că supravieţuirea civilizaţiei hinduse nu este accidentală, ci decurge logic din devoţiunea unui întreg popor faţă de adevărurile eterne pe care, din eră în eră, aceasta le-a pus în lumină prin marii săi oameni.

Prin continuitatea simplă a existenţei sale şi prin păstrarea nealterată a civilizaţiei hinduse în decursul erelor (oare câte?), India a dat probei timpului cel mai demn dintre răspunsuri.

Răspunsul pe care l-a primit Avraam când intervenise în favoarea Sodomei, a fost răspunsul Eternităţii: „N-o voi nimici pentru cei zece oameni buni” 32 – 5, aruncă o nouă lumină asupra faptului că India a evitat soarta Babilonului, a Egiptului şi a altor naţiuni ale antichităţii care îi erau contemporane. Răspunsul Domnului arată clar că un popor nu supravieţuieşte datorită progresului material, ci datorită capodoperelor sale umane.

În acest secol XX, încercat de două războaie mondiale, ar trebui să ne reamintim cuvintele divine: nicio naţiune capabilă să aibă zece oameni adevăraţi în faţa Incoruptibilului Judecător nu va cunoaşte distrugerea. Atentă cu aceste opinii religioase, India s-a arătat invulnerabilă în faţa miilor de şiretenii ale Timpului.

Maeştrii realizaţi spiritual au sfinţit pământul ei în fiecare secol, înţelepţii de dimensiune Christică, precum Lahiri Mahasaya şi Sri Yukteswar, au apărut pentru a proclama cunoaşterea ştiinţei yoga, ştiinţa realizării lui Dumnezeu, ce este esenţială pentru fericirea umană ca şi pentru longevitatea naţiunilor.

Până în prezent s-au publicat puţine date despre viaţa lui Lahiri Mahasaya şi despre învăţătura sa. În ultimii 30 de ani am întâlnit un interes foarte viu şi sincer în mesajul eliberator al ştiinţei yoga, în toată lumea; necesitatea unei biografii a Maestrului se face acum simţită în Occident, unde nu se cunosc decât foarte puţine date despre vieţile marilor yoghini moderni.

Doar două broşuri despre viaţa Gurului s-au scris în engleză până acum. O biografie în limba bengali a apărut în 1941: Sri Sri 32 – 6 Shyama Charan Lahiri Mahasaya. A fost scrisă de discipolul meu Swami Satyananda, care timp de mulţi ani a fost învăţătorul spiritual (acharya) la şcoala noastră Vidyalaya din Ranchi.

Am tradus câteva pasaje din acea carte şi le-am pus în acest capitol dedicat lui Lahiri Mahasaya.

Lahiri Mahasaya s-a născut la 30 septembrie 1828, în satul Ghurni, districtul Nadia, în apropiere de Krishnanagar, Bengal, într-o familie de brahmini. El era cel mai mic copil al lui Muktakashi, a doua soţie a lui Gaur Mohan Lahiri (prima sa soţie a murit în cursul unui pelerinaj după ce născuse trei fii). Mama a murit în timpul copilăriei Maestrului; se ştiu puţine lucruri despre ea, cu excepţia faptului semnificativ că era o adoratoare înfocată a lui Shiva 32 – 7, pe care Scripturile îl onorează cu titlul de „Regele yoghinilor”.

Băiatul, numit Shyama Charan Lahiri, şi-a petrecut copilăria în casa strămoşească de la Ghurni. În vârstă de trei sau patru ani, el se aşezase deja într-o postură de yoga, îngropat în nisip până la gât.

Proprietatea familiei Lahiri a fost devastată în cursul iernii lui 1833, când râul Jalangi, care curgea în apropiere, s-a revărsat. Unul din templele lui Shiva, construit de familia Lahiri, a fost măturat de apă în acelaşi timp cu locuinţa familiei. Un credincios a salvat statuia lui Shiva,

pe care a pus-o într-un alt templu, cunoscut azi sub numele de lăcaşul Shiva de la Ghurni.

Gaur Mohan Lahiri şi familia sa au părăsit Ghurni şi s-au stabilit la Benares, unde tatăl a construit imediat un templu închinat lui Shiva. El îşi conducea casa conform disciplinei vedice, constând în respectarea ceremoniilor, actelor de caritate, studiului Scripturilor. Cu un spirit larg, el n-a rămas străin la curentul benefic al ideilor moderne.

Micul Lahiri a luat lecţii de hindi şi urdu în Benares. El a urmat cursurile conduse de Joy Narayan Ghosal, unde se învăţa sanscrita, bengali, franceza şi engleza.

Pasionat de studiul Vedelor, tânărul yoghin asista cu interes la discuţiile brahminilor licenţiaţi, inclusiv a unui pândit mahratta pe nume Nag-Bhatta.

Shyama Charan era un tânăr bun, blând, dar curajos şi iubit de tovarăşii săi. Cu corpul viguros, bine proporţional şi sănătos tun, el era bun la înot şi în activităţile care necesitau îndemânare.

În 1846 l-au căsătorit pe Shiama Charan Lahiri cu Stimaţi Kashi Moni, fiica lui Sri Debnarayan Sanyal. Kashi Moni era un model în achitarea îndatoririlor sale de soţie. Doi feciori sfinţi, Tincouri şi Ducouri şi două fiice au binecuvântat această căsătorie. La vârsta de 23 de ani, în 1851, Lahiri Mahasaya a devenit contabil în administraţia militară engleză şi a fost de multe ori avansat în cursul carierei sale.

În acest fel, nu doar că a fost un maestru în faţa lui Dumnezeu, ci el şi-a îndeplinit cu punctualitate îndatoririle sale în mica dramă zilnică, unde avea rolul său de jucat.

Administraţia militară l-a transferat pe Lahiri Mahasaya în birourile de la Gazipur, Mirjapur, Naini Tal, Danapur şi Benares. După moartea tatălui său, tânărul şi-a asumat responsabilitatea pentru toţi membrii familiei sale. El le-a cumpărat o casă la Garudeswar Mohulla, în

vecinătatea Benaresului.

La 33 de ani, Lahiri Mahasaya 32 – 8 a cunoscut împlinirea scopului pentru care se reîncarnase pe pământ. El l-a întâlnit pe gurul său, Babaji, în apropiere de Ranikhet în Himalaya şi a fost iniţiat în Kriya Yoga.

Acest eveniment nu s-a produs numai pentru binele lui Lahiri Mahasaya, ci a fost un moment norocos pentru toată specia umană: arta yoga, sub forma sa cea mai înaltă, pierdută, sau de mult dispărută, trăia începutul unei noi ere. Mulţi oameni însetaţi de spiritualitate s-au adăpat în apele răcoroase ale ştiinţei Kriya Yoga.

La fel cum Gangele 32 – 9 coboară din cer pe pământ, cum se scrie în Purāṇa, oferind o băutură divină piosului Bhagirath devorat de sete, la fel, în 1861, fluviul celest al Kriya-ei Yoga, din cetatea secretă a munţilor Himalaya, a pornit să irige locurile aride, lipsite de Divin ale oamenilor.

— 1: Ioan 11: 1 – 4.

— 2: Un bolnav de holeră îşi păstrează conştiinţa de obicei până în momentul morţii.

— 3: Zeul morţii.

— 4: Literal, „Spirit Suprem”.

— 5: Geneza 18: 23 – 32.

— 6: Sri, prefix cu semnificaţia de „sfânt”, este ataşat (în general de două sau trei ori) numelor marilor învăţători indieni.

— 7: Un element al trinităţii hinduse – Brahma, Vishnu, Shiva – a căror operă este cea a creaţiei, respectiv a menţinerii şi disoluţiei Universului. Shiva (uneori Śiva), reprezentat în mitologie ca „Domn al celor care renunţă”, apare în viziunile discipolilor lui sub diferite aspecte cum ar fi: Mahadeva, Ascetul cu părul împletit sau Nătărāja, Dansatorul Cosmic.

— 8: Titlul religios de Mahasaya semnifică „spirit

mare”.

— 9: Apele Mamei Ganga, fluviul sacru al hinduşilor, îşi au izvorul într-o peşteră îngheţată din Himalaya, în sânul zăpezilor şi liniştii eterne. De-a lungul secolelor, miile de sfinţi care au sălăşluit pe malurile Gangelui au răspândit pe apele sale o atmosferă de graţie.

O caracteristică extraordinară şi poate unică a Gangelui constă în aceea că apa sa nu este niciodată poluată. Bacteriile nu suportă deloc curăţenia sa imuabilă.

Mii de hinduşi beau această apă şi se scaldă în ea fără să le dăuneze. Aceste fapte derutează savanţii moderni. Unul dintre aceştia, Doctorul John Howard Northrop, co-titular al premiului Nobel pentru chimie în 1946, declara recent: „Noi ştim că Gangele este considerabil contaminat în permanenţă; cu toate acestea hinduşii îi beau apa şi se scaldă în ea fără să fie afectaţi”. El adaugă cu speranţă: „Se poate că bacteriofagul (virus distrugător al bacteriilor) face fluviul steril”.

Vedele propovăduiesc respectul pentru toate fenomenele naturale. Credinciosul hindus înţelege foarte bine lauda Sfântului Francesco d’Assisi „Binecuvântat fie Domnul pentru sora mea, Apa, atât de utilă, atât de umilă, atât de castă, atât de preţioasă”.

CAPITOLUL: 33

Babaji, Yoghinul Christic al Indiei moderne Colţurile stâncoase ale Himalayei de nord, din apropiere de Badrinarayan, sunt încă binecuvântate până în zilele noastre de prezenţa vie a lui Babaji, gurul lui Lahiri Mahasaya. Maestrul sihastru îşi păstrează aceeaşi formă fizică de secole, poate chiar de milenii. Nemuritorul Babaji este un avatar, termen sanscrit însemnând „coborâre”: rădăcina ava, „în jos” şi tri, a trece”. În scripturile Indiei, avatar semnifică încarnarea Divinităţii.

„Nivelul spiritual al lui Babaji se află dincolo de

puterea de înţelegere umană”, îmi explica Sri Yukteswar. „Viziunea îngustă a oamenilor nu poate penetra până la strălucirea sa transcendentă. Degeaba încercăm să vizualizăm statutul unui avatar, el este de neimaginat”.

Upanishadele au clasificat cu precizie fiecare stadiu al desăvârşirii spirituale. Un siddha („fiinţă ajunsă la perfecţiune”) evoluează plecând de la starea de jivanmukta („eliberat în viaţă”) spre cea de paramukta („libertate supremă” – stăpânire absolută a morţii); acesta din urmă este eliberat definitiv de legăturile maya-ice ale ciclului de reîncarnări succesive. Paramukta se încarnează rareori într-un corp fizic şi, dacă se întâmplă aceasta, el devine un avatar, un model divin revărsând asupra lumii suprema binecuvântare.

Un avatar nu se supune legilor universale; corpul său pur, vizibil ca imagine de lumină, este eliberat de orice dependenţă faţă de natură. La prima vedere, nu este nimic extraordinar în forma unui avatar, totuşi, uneori, această formă nu lasă umbră sau urme de paşi pe ţărână. La o examinare exterioară acestea sunt dovezile simbolice ale eliberării interioare de întuneric şi de legăturile materiale.

Doar un asemenea Om-Dumnezeu cunoaşte adevărul dincolo de relativitatea vieţii şi a morţii. Omar Khayyam, atât de neînţeles de către oameni, a cântat în Rubaiyyat un astfel de om eliberat: „O, Lună a Deliciilor, ce nu descreşti niciodată, Luna din Ceruri se ridică iarăşi; De câte ori ridicându-se, în viitor, Mă va căuta zadarnic în aceeaşi grădină!” „Luna Deliciilor” este Dumnezeu, etern, imuabil. „Luna din Ceruri” este cosmosul vizibil, supus prefacerilor ciclice; lanţurile lui au fost distruse pentru totdeauna de către înţeleptul persan datorită realizării spirituale: „De câte ori, ridicându-se, mă va căuta zadarnic!”. Câtă frustrare în căutarea continuă a principiului absolut de către universul manifestat!

Iisus a exprimat libertatea sa în alţi termeni: „Atunci s-a apropiat de El un cărturar şi I-a zis: «Învăţătorule, Te voi urma oriunde vei merge.» Iisus i-a răspuns: «Vulpile au vizuini şi păsările cerului au cuiburi; dar Fiul Omului n-are unde-şi odihni capul.» „33 – 1

Spaţiul său fiind omniprezenţa, cum L-am putea urma pe Iisus, dacă nu în Spiritul atotcuprinzător?

Krishna, Rama, Buddha şi Patañjali sunt avatarii hinduşi din vechime. O literatură poetică considerabilă s-a format în jurul lui Agastya, un avatar din India meridională, care a făcut numeroase minuni în secolele care au precedat sau au urmat Erei Creştine. Se spune că Agastya şi-a păstrat corpul fizic până în zilele noastre.

În India, misiunea lui Babaji este de a-i asista pe profeţi în misiunile lor speciale.

Astfel el se înscrie în clasificarea spirituală ca Mahavatar (Mare Avatar). Se spune că el l-a iniţiat în Yoga pe Shankara 33 – 10, reorganizatorul Ordinului Swami şi pe Kabir, faimosul sfânt musulman. În secolul XIX, după câte ştim, principalul lui discipol a fost Lahiri Mahasaya, care a dat forţă şi vigoare artei pierdute Kriya Yoga.

BABAJI, MAHAVATAR (Încarnare Divină)

Gurul lui Lahiri Mahasaya Am ajutat un artist să picteze imaginea marelui Yoghin Christic al Indiei moderne.

Mahavatar-ul este mereu în comuniune cu Cristos; amândoi trimit vibraţii mântuitoare şi au pus la punct tehnica spirituală de salvare a acestei epoci. Opera celor doi maeştri pe deplin iluminaţi – unul aflat încă în corp, celălalt nu – este să inspire naţiunilor renunţarea la războaie, ură rasială, sectarism religios, ca şi la relele materialismului care acţionează ca un bumerang. Babaji este perfect conştient de orientarea timpurilor moderne, îndeosebi de influenţa şi complexitatea civilizaţiei

occidentale şi realizează necesitatea răspândirii autoeliberatoare a sistemului yoga, deopotrivă în Occident şi în Orient.

Faptul că istoria nu conţine nicio referire la Babaji nu trebuie să ne surprindă. În niciun secol, marele guru nu s-a manifestat deschis; ochiul deformator al publicităţii nu intră în planurile sale milenare! Ca şi Puterea unică, dar tăcută a Creatorului, Babaji lucrează într-o tăcere smerită.

Marii profeţi, precum Iisus şi Krishna, au apărut pe pământ cu o misiune bine definită; ei l-au părăsit de îndată ce obiectivul a fost îndeplinit. Alţi avatari, precum Babaji, întreprind o operă care se raportează la un progres lent, întinzându-se pe secole, şi nu la un mare eveniment care se realizează într-un moment precis al istoriei civilizaţiei. Aceşti Maeştri îşi ascund existenţa de privirile publicului şi au puterea de a se face invizibili la dorinţă. Din acest motiv şi mai ales pentru că ei nu-şi instruiesc discipolii decât sub jurământ de păstrare a secretului, anumite figuri spirituale covârşitoare rămân necunoscute lumii. În aceste pagini eu realizez o creionare a vieţii sale, povestind câteva fapte despre care el crede că sunt utile pentru a fi împărtăşite marelui public.

Nu se ştie nimic despre familia sa, despre locul său de naştere. El vorbeşte de obicei în limba hindi, dar poate conversa la fel de bine în orice limbă. Şi-a ales numele simplu de Babaji (Veneratul Tată), dar discipolii lui Lahiri Mahasaya îl onorează cu titlurile următoare: Mahamuni Babaji Maharaj (Supremul Maestru al Extazului), Maha Yogi (Marele yoghin), Trambak Baba sau Shiva Baba (avatar al lui Shiva). Ce importanţă are că noi nu cunoaştem numele adevărat al unui Maestru pe deplin eliberat de cele pământeşti?

„Când cineva pronunţă cu veneraţie numele lui Babaji”, zicea Lahiri Mahasaya, „el îşi atrage o

binecuvântare spirituală spontană”.

Nemuritorul guru nu are niciunul din semnele bătrâneţii; el apare de obicei ca un tânăr de 25 de ani. Cu tenul alb, de talie medie, corpul lui Babaji, viguros şi frumos, răspândeşte radiaţii perceptibile cu ochiul liber. Ochii lui negri sunt calmi şi blânzi, părul lung, strălucitor, are culoarea cuprului. Uneori faţa lui Babaji seamănă cu cea a discipolului său Lahiri Mahasaya, asemănare atât de izbitoare încât acesta din urmă, la bătrâneţe, părea tatăl lui Babaji.

Swami Kebalananda, sfântul meu învăţător de limbă sanscrită, a trăit un timp în Himalaya alături de Babaji. 33 – 11 „Maestrul fără egal se deplasează ici-colo pe platourile înalte din Himalaya, cu grupul său”, îmi povestea Kebalananda. „Grupul său conţine şi doi discipoli americani foarte evoluaţi. El nu stă niciodată prea mult în acelaşi loc: Dera danda uthao C să ridicăm tabăra şi să plecăm), exclamă el invariabil. El poartă un danda (baston de bambus) simbolic. Aceste cuvinte sunt semnalul de plecare instantanee a grupului său către un alt loc. El nu utilizează mereu acelaşi procedeu de călătorie astrală pentru a se deplasa instantaneu; uneori se mulţumeşte să meargă pe jos de la un vârf muntos la altul.

Babaji nu poate fi văzut şi recunoscut decât dacă vrea el. Se spune că le-a apărut discipolilor sub un aspect puţin diferit de fiecare dată, uneori cu barbă şi mustaţă, alteori fără. Corpul lui ce nu se degradează, nu are nevoie de hrană şi de aceea Maestrul mănâncă rareori. Totuşi, din politeţe, el acceptă uneori din partea discipolilor fructe, orez gătit cu lapte şi unt clarificat.

Două incidente uimitoare din viaţa lui Babaji îmi sunt cunoscute”, a continuat Kebalananda. „Într-o noapte, discipolii săi erau aşezaţi în jurul unui rug uriaş, aprins în vederea celebrării unei ceremonii sacre vedice. Brusc,

marele guru a luat un lemn aprins şi l-a lovit uşor în umăr pe un chela (discipol) care se afla aproape de foc.

— Este o cruzime, Maestre! a protestat Lahiri Mahasaya care era de faţă.

— Ţi-ar fi plăcut să-l vezi arzând de viu sub ochii tăi, conform destinului său?

Cu aceste cuvinte Babaji, îşi puse mâna sa vindecătoare pe umărul desfigurat al acelui chela.

— În această noapte te-am salvat de la o moarte groaznică. Legea karma-ică (a destinului) este satisfăcută de această mică arsură.

Altă dată, sfânta adunare a fost tulburată de sosirea unui străin care reuşise să se caţere, cu o hotărâre uimitoare, pe peretele muntos aproape inaccesibil, până la poiana unde era grupul Maestrului.

— Domnule, dumneavoastră sunteţi desigur marele Babaji?

Faţa omului era luminată de o inexprimabilă devoţiune.

— Luni de zile v-am căutat neobosit, prin aceste vârfuri pietroase. Vă rog să mă primiţi ca discipol.

Întrucât gurul nu răspundea nimic, omul arătă o prăpastie uriaşă de dedesubtul platoului.

— Dacă refuzaţi, voi sări în prăpastie. Viaţa nu are nicio valoare pentru mine dacă sunt nedemn de ghidarea dumneavoastră către Dumnezeu.

— Sări, în acest caz! zise cu răceală Babaji. Nu te pot accepta în starea ta actuală de evoluţie spirituală.

Fără un cuvânt, omul se aruncă în prăpastie. Atunci Babaji i-a trimis pe discipolii şocaţi să-l caute pe străin. Când ei au revenit cu corpul zdrobit, Maestrul îşi puse mâinile sale divine pe capul celui mort care deschise ochii şi a îngenuncheat umil la picioarele atotputernicului guru.

— Acum iată-te pregătit să devii discipolul meu.

Babaji îi surâse afectuos celui reînviat:

— Tu ai suportat curajos o probă redutabilă, de acum înainte moartea nu va mai avea putere asupra ta: faci parte din grupul nostru nemuritor. După aceea, el pronunţă fraza obişnuită: Dera danda uthao, semnalul de plecare şi grupul dispăru”. 33 – 12

Un avatar trăieşte în Spiritul Omniprezent; legile obişnuite nu se aplică pentru el.

De aceea, nu există decât un singur motiv pentru ca Babaji să-şi menţină forma fizică secol după secol: dorinţa de a dărui umanităţii un exemplu concret al propriilor ei posibilităţi (actualmente latente). Cât timp omul nu va sesiza scânteia divină din fiinţa sa, el va rămâne sub puterea iluziei şi nu-şi va putea transcende mortalitatea.

Iisus cunoştea de la început derularea vieţii sale; El a parcurs etapele nu pentru El însuşi, nu din obligaţie karma-ică, ci numai pentru a permite elevarea oamenilor capabili să reflecteze asupra sacrificiului Său. Cei patru evanghelişti – Matei, Marcu, Luca şi Ioan – au înregistrat inefabila dramă în beneficiul generaţiilor următoare.

La fel, pentru Babaji nu există relativismul trecut, prezent, viitor, căci de la început toate fazele existenţei sale îi sunt cunoscute. Totuşi, coborându-se la nivelul înţelepciunii limitate a omului, el a săvârşit numeroase fapte din viaţa sa divină în prezenţa unuia sau a mai multor martori. Astfel, un discipol al lui Lahiri Mahasaya a fost prezent când Babaji a considerat că a venit timpul să proclame posibilitatea imortalităţii corpului. El a făcut această afirmaţie în faţa lui Ram Gopal Muzumdar, pentru ca ea să fie cunoscută de toate inimile care îl caută pe Dumnezeu şi să le servească de inspiraţie. Marile fiinţe nu vorbesc şi nu iau parte la cursul aparent natural al evenimentelor decât pentru binele umanităţii, aşa cum a spus Iisus: „Tată. Ştiam că întotdeauna Mă asculţi, dar

vorbesc astfel pentru mulţimea care stă împrejur, ca să creadă că Tu M-ai trimis”. 33 – 2 În timpul şederii mele la Ranbajpur, la Ram Gopal, „Sfântul care nu doarme niciodată” 33 – 3, acesta mi-a relatat povestea uimitoare a primei sale întâlniri cu Babaji: „Mi se întâmpla uneori să-mi părăsesc singurătatea grotei mele pentru a merge să mă aşez la picioarele lui Lahiri Mahasaya, la Benares”, îmi povestea Ram Gopal.

„Odată, spre miezul nopţii, în timp ce meditam în tăcere în mijlocul altor discipoli, Maestrul îmi dădu un ordin uimitor:

— Ram Gopal, zise el, du-te imediat la băile ghat, la templul de la Dasasamedh.

Am ajuns cât am putut de repede în acel loc retras. Noaptea era senină, luna şi stelele străluceau. O perioadă de timp am rămas aşezat în linişte, apoi o lespede uriaşă din piatră mi-a atras atenţia lângă picioarele mele. Ea se ridica încet, 283 descoperind intrarea unei grote subterane. Forma unei femei extraordinar de frumoasă a ieşit din criptă şi plutea în aer. Înconjurată de o aureolă difuză, ea a coborât în faţa mea şi a rămas imobilă, cufundată în extaz. În final, ea s-a însufleţit şi mi-a adresat blând aceste cuvinte:

— Sunt Mataţi 33 – 4, sora lui Babaji. Eu i-am rugat, pe el şi pe Lahiri Mahasaya, să vină în această noapte în grota mea, pentru a discuta o problemă de cea mai mare importanţă.

O lumină difuză plutea deasupra Gangelui, luminescenţa ei ciudată se reflecta în opacitatea apelor. Ea se apropia din ce în ce mai repede, pentru a apărea, aruncând un fulger orbitor, alături de Mataţi şi a se transforma într-o formă umană: cea a lui Lahiri Mahasaya. Acesta se închină umil la picioarele sfintei.

Înainte ca să-mi revin din surpriză, apăru o masă

luminoasă, mistică, radiind din cer. Ea coborî într-o clipă într-un vârtej de flăcări şi se materializă într-un tânăr care, am înţeles imediat, era Babaji. El semăna uimitor cu Lahiri Mahasaya, cu diferenţa că părea mult mai tânăr şi avea părul lung şi lucios.

Lahiri Mahasaya, Mataţi şi cu mine am îngenuncheat la picioarele gurului. La contactul cu el s-a răspândit în mine o senzaţie de fericire de nedescris.

— Binecuvântată soră, zise Babaji, eu am intenţia să-mi părăsesc corpul şi să mă cufund în Lumina Infinită.

— Am ghicit deja acest proiect, Maestre! Despre aceasta voiam să discutăm în această noapte. De ce să-ţi părăseşti corpul? l-a întrebat sfânta, privindu-l rugătoare.

— Ce diferenţă este dacă eu îmbrac cu un voal vizibil sau invizibil oceanul Spiritului meu? A răspuns Babaji.

Inspirată, Mataţi replică:

— Nemuritor guru, dacă aceasta nu are nicio importanţă, atunci de ce să te depărtezi de forma ta fizică?
33 – 5

— Aşa să fie, zise solemn Babaji. Nu-mi voi mai părăsi niciodată forma mea fizică.

Ea va rămâne mereu vizibilă, cel puţin pentru un mic număr de aleşi. Dumnezeu şi-a exprimat dorinţa prin gura ta.

Cum eu ascultam cu veneraţie această conversaţie între cele două fiinţe divine, Babaji se întoarse spre mine şi zise cu bunătate:

— Nu te teme, Ram Gopal; tu eşti binecuvântat pentru că ai fost martorul acestei promisiuni nemuritoare.

Accentele încântătoare ale vocii lui Babaji se stinseră; forma sa şi cea a lui Lahiri Mahasaya se ridicară lent deasupra Gangelui. O aureolă le-a cuprins corpurile care dispărură în cerul nocturn. Mataţi dispăru şi ea în grota sa. Marea lespede de piatră se reînchise de la sine ca

sub efectul unui mecanism secret.

Cuprins de extaz, m-am reîntors la locuinţa lui Lahiri Mahasaya. Când, în zori, am îngenuncheat în faţa lui, gurul meu îmi surâse cu simpatie.

— Sunt fericit pentru tine, Ram Gopal: dorinţa ta de a-i întâlni pe Babaji şi pe Mataţi, atât de des exprimată, a fost îndeplinită.

Ceilalţi discipoli mi-au mărturisit că Lahiri Mahasaya nu-şi părăsise locuinţa în noaptea precedentă.

— După plecarea ta la ghat de la Dasasamedh, el a ţinut un discurs remarcabil despre nemurire, a zis unul dintre chela (discipol). Pentru prima dată am înţeles versetele din Scripturi după care un om cu realizare divină poate apare simultan în mai multe locuri diferite.

Mai târziu, Lahiri Mahasaya mi-a explicat unele aspecte metafizice referitoare la planul divin relativ la acest pământ, a încheiat Ram Gopal. Dumnezeu l-a ales pe Babaji pentru a rămâne în corpul său în timpul prezentului ciclu mondial. Se vor succeda ere după ere, în timp ce Maestrul nemuritor, spectator al dramei secolelor, va fi prezent pe scena terestră”. 33 – 6

Una din peşterile ocupate de Babaji în Munţii Drongiri lângă Raniket, în Himalaya.

Un nepot al lui Lahiri Mahasaya, Ananda Mohan Lahiri (al doilea din dreapta) şi alţi trei discipoli vizitează acest loc sacru.

— 1: Matei 8: 19 – 20.

— 10: Shankara, al cărui guru este cunoscut în istorie sub numele de Govinda Jati, a primit la Benares iniţierea în Kriya Yoga din partea lui Babaji care, povestindu-i evenimentul lui Lahiri Mahasaya şi lui Swami Kebalananda, a dat multe detalii fascinante despre întâlnirea sa cu marele monist.

— 11: Babaji (Tatăl Venerat) este un titlu obişnuit;

mulţi înţelepţi notabili ai Indiei sunt numiţi „Babaji”. Niciunul dintre ei, totuşi, nu este gurul lui Lahiri Mahasaya. Existenţa Mahavatarului a fost revelată publicului pentru prima dată în 1946, în Autobiography of a Yogi (Autobiografia unui Yoghin).

— 12: Proba se referea la supunere. Când maestrul iluminat a zis „Sări”, omul a ascultat. Dacă el ar fi ezitat, şi-ar fi contrazis afirmaţia cum că-şi considera viaţa lipsită de valoare fără instruirea spirituală a lui Babaji. Dacă ar fi ezitat, ar fi demonstrat lipsa încrederii totale în guru. Astfel, deşi aspră şi neobişnuită, probă a fost perfectă în cazul dat.

— 2: Ioan 11: 41 – 42.

— 3: Yoghinul omniprezent care a observat că eu nu mă închinasem în faţa altarului de la Tarakeswar (vezi cap. 13).

— 4: „Mamă sfântă”! Mataţi a trăit şi ea timp de secole; evoluţia ei spirituală este aproape la nivelul fratelui său. Ea rămâne, cufundată în extaz, într-o grotă subterană secretă din apropierea templului de la Dasasamedh.

— 5: Această conversaţie ne face să ne gândim la Thales; marele filosof grec învăţa că nu este nicio diferenţă între viaţă şi moarte. „În acest caz, de ce nu mori?” l-a întrebat un adversar. „Tocmai de aceea, a răspuns Thales, pentru că nu este nicio diferenţă”.

— 6: „Adevăr vă spun, că dacă cineva păzeşte cuvintele mele (adică rămâne permanent în Conştiinţa Christică) el nu va vedea niciodată moartea”. (IOAN, Prin aceste cuvinte Iisus nu înţelegea viaţa nemuritoare în corpul fizic, închisoare eternă pe care El nu o doreşte nici păcătoşilor şi cu atât mai puţin unui sfânt!

Omul iluminat despre care vorbeşte Iisus este cel care s-a trezit din somnul muritor şi din ignoranţă şi a devenit conştient de viaţa eternă (vezi cap. 43).

Natura esenţială a omului este Spiritul Omniprezent şi fără formă.

Constrângerea, închiderea karma-ică într-un corp rezultă din avidya, ignoranţă.

Scripturile Indiei ne învaţă că moartea, ca şi viaţa, este opera maya-ei, a iluziei cosmice. Aceste două stări nu izvorăsc decât din lumea relativităţii.

Babaji nu este limitat la un corp fizic, nici măcar la această planetă, dar conform dorinţei lui Dumnezeu el îndeplineşte o misiune precisă pe pământ.

Marii maeştri, precum Pranabananda, care revin pe pământ într-un corp nou, acţionează astfel pentru motive cunoscute doar de ei. Încarnările lor terestre nu sunt supuse regulilor inflexibile ale karma-ei. Aceste întoarceri voluntare se numesc vyutthana, sau întoarcere la viaţa terestră când maya a încetat să-l orbească.

Oricare ar fi genul de moarte, mai mult sau mai puţin comună, un Maestru de realizare divină completă are puterea să-şi reînvie corpul şi să apară în faţa oamenilor. Materializarea atomilor corpului fizic este un joc pentru cel care s-a unit cu Dumnezeu – El, cel ce a creat sistemele solare fără număr!

„Îmi dau viaţa, ca iarăşi să o iau”, a declarat Iisus. „Nimeni nu mi-o ia cu sila, ci o dau Eu de la Mine; eu am puterea să o dau şi am şi puterea să o iau iarăşi; aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl Meu” (IOAN, 10: 17 – 18).

CAPITOLUL: 34

Materializarea unui palat în Himalaya „Prima întâlnire a lui Lahiri Mahasaya cu Babaji este o poveste feerică, care-l caracterizează cel mai bine pe nemuritorul guru”.

Cu aceste cuvinte şi-a început Swami Kebalananda povestea sa. Prima dată când am auzit-o am fost cuprins

de stupoare. Apoi l-am rugat de mai multe ori pe amabilul meu profesor de sanscrită să mi-o relateze din nou. Mai târziu Sri Yukteswar mi-a povestit-o cam cu aceleaşi cuvinte. Cei doi discipoli ai lui Lahiri Mahasaya o ştiau direct de la guru lor.

„Prima mea întâlnire cu Babaji a avut loc când eu aveam 33 de ani”, povestea Lahiri Mahasaya. „În toamna anului 1861 eram contabil la administraţia militară engleză la Danapur. Într-o dimineaţă şeful meu de birou m-a chemat la el.

Lahirr, zise el, tocmai am primit o telegramă de la Biroul central. Vei fi transferat la Ranikhet, unde tocmai a fost instalat un post militar. 34 – 1

Însoţit de un servitor, am făcut această călătorie de 800 km. Pe cal sau în trăsură, am ajuns după 30 de zile în oraşul Ranikhet, în Himalaya. 34 – 2

Treburile mele îmi lăsau mult timp liber, pe care îl foloseam rătăcind ore întregi pe dealuri. Gura lumii spunea că regiunea era binecuvântată de prezenţa sfinţilor.

Mă simţeam pătruns de o vie dorinţă de a-i vedea. Într-o după amiază, în timpul unei excursii de acest gen, am fost surprins să aud o voce îndepărtată chemându-mă. Continuam să urc curajos pantele muntelui Drongiri, puţin neliniştit totuşi la ideea că întunericul mă va surprinde în munţi.

În cele din urmă am ajuns într-un loc mai neted cu laturile găurite de caverne; în faţa uneia dintre ele stătea un tânăr surâzător, care-mi întindea mâna într-un gest de bun venit. Am fost uimit să constat că el semăna cu mine ca o picătură de apă cu alta, cu excepţia părului său de culoarea cuprului.

Lahiri, ai venit! 34 – 21 Sfântul mi-a vorbit afectuos în limba hindi. Odihneşte-te în această grotă. Eu te-am chemat.

Am intrat într-o grotă în care se găseau câteva pături de lână şi câteva talere pentru cerşit (kamandulus).

Lahiri, îţi aminteşti de acest loc? Yoghinul arăta o pătură împachetată într-un colţ.

Nu, Maestre. Un pic năucit de neobişnuitul aventurii, am adăugat: Acum trebuie să plec, înainte de căderea nopţii. Mâine dimineaţă trebuie să fiu la biroul meu.

Ciudatul sfânt a replicat în engleză: Biroul a fost făcut pentru tine şi nu tu pentru birou.

Am fost uimit să-l aud pe ascetul din pădure vorbind astfel în limba engleză, dar şi parafrazând cuvintele lui Iisus: „Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat” 34 – 3 Văd că telegrama mea a avut efect. Această remarcă a yoghinului era de neînţeles. I-am cerut să-mi explice.

Vorbesc de telegrama care te-a făcut să vii în această provincie singuratică. Eu i-am sugerat (mental) şefului tău să te transfere la Ranikhet. Pentru cel care este una cu toată umanitatea, toate fiinţele devin posturi de emisie-recepţie, prin intermediul cărora poate acţiona după voinţa sa. El adăugă cu afecţiune: Lahiri, sigur că această grotă ţi se pare familiară!

Întrucât eu tăceam, sfântul s-a apropiat şi m-a atins uşor pe frunte. La acest contact, un curent mi-a străbătut întreaga fiinţă, eliberându-mi amintirile vieţii anterioare.

Ami amintesc! Vocea mea era întretăiată de lacrimi de fericire: Eşti gurul meu Babaji, ai fost mereu! Scene ale trecutului se derulau clare în mintea mea: aici, în această grotă, trăisem ani întregi în cursul încarnării mele anterioare! Pe măsură ce îmi reveneau aceste amintiri, îmbrăţişam plângând picioarele divinului meu guru.

Am aşteptat mai mult de 30 de ani ca tu să vii la mine! O dragoste cerească vibra în vocea lui Babaji. Te pierdusem, tu dispăruseşi în sânul valurilor tumultuoase

ale existenţei de dincolo de moarte. Bagheta magică a karma-ei tale te-a atins şi ai dispărut! Eu te-am urmat pe valurile luminoase ale oceanului astral unde plutesc îngerii glorioşi. Prin întuneric, prin furtuni, prin lumină, eu te-am urmat pretutindeni, aşa cum o mamă îşi veghează copilul. Ochii mei erau fixaţi asupra ta chiar de când tu erai în pântecele mamei tale. Când tu meditai, acoperit de nisipul de la Nadia, eu eram prezent invizibil. Cu răbdare, lună de lună, an de an, te-am vegheat aşteptând ziua fericită când vei fi din nou lângă mine. Aceasta este grota ta pe care o iubeai cândva. Eu am păstrat-o mereu curată şi gata să te primească.

Iată pătura pe care îţi făceai asanele şi meditaţiile zilnice ca să-ţi umpli inima de Dumnezeu. Iată vasul din care tu beai nectarul pe care ţi-l dădeam eu! Iată-l cât de curat şi strălucitor ţi l-am păstrat, aşteptând să bei din el ca şi în trecut. Dragul meu, acum înţelegi?

Ce pot spune? am murmurat emoţionat. Cine a mai auzit vreodată de o asemenea iubire mai puternică decât moartea? Cuprins de extaz, am contemplat îndelung comoara mea eternă, pe gurul meu în viaţă şi în moarte!

Lahiri, trebuie să te purifici. Bea uleiul din acest vas şi du-te să te culci pe malul râului. Înţelepciunea practică a lui Babaji, mă gândeam eu, a rămas aceeaşi.

Am executat ordinele sale. Deşi coborâse noaptea îngheţată a Himalayei, o radiaţie caldă şi binefăcătoare a început să mă cuprindă. Uleiul necunoscut fusese oare impregnat cu căldură cosmică?

Un vânt tăios sufla în jurul meu. Valurile îngheţate ale râului Gogash îmi acopereau din timp în timp corpul întins pe malul stâncos. Tigrii răgeau în apropiere, dar numi era teamă; forţa radiantă care mă pătrunsese îmi dădea asigurarea unei protecţii depline. Orele treceau repede. Amintirile îndepărtate ale unei alte vieţi îmi reveneau în

memorie, amestecându-se cu fericirea că mi-am regăsit gurul divin.

Singurătatea mea a fost întreruptă de un zgomot de paşi care se apropiau. Pe întuneric, o mână m-a ajutat să mă ridic în picioare şi mi-a întins haine uscate.

Vino frate, a zis tovarăşul meu. Maestrul te aşteaptă.

M-a condus prin pădure. La o cotitură a drumului am văzut în depărtare o lumină slabă.

Soarele se ridică deja? am întrebat eu surprins. Totuşi mi se pare că noaptea nu s-a sfârşit! este miezul nopţir, mi-a răspuns ghidul meu zâmbind. Acea lumină emană de la un palat de aur pe care tocmai l-a materializat atotputernicul Babaji. În trecutul tău îndepărtat ţi-ai exprimat dorinţa de a te bucura de frumuseţea unui palat.

Guru a materializat acum această dorinţă, eliberându-te astfel de ultima legătură a karma-ei tale. 34 – 4 El adăugă: Superbul edificiu va fi locul iniţierii tale în Kriya Yoga. Fericiţi să vadă lungul tău exil terminat, toţi fraţii tăi de aici te salută!

Priveşte!

Un palat uriaş de culoare aurie apăru în faţa mea. Ornat cu o infinitate de pietre preţioase, în cadrul luxuriant al grădinilor, era un spectacol fără egal. Sfinţi cu feţe îngereşti stăteau la uşile strălucind de focul rubinelor. Perle, diamante, smaralde împodobeau frontoanele şi porticurile.

L-am urmat pe tovarăşul meu într-o mare sală de recepţie. Un parfum de tămâie şi de trandafiri îmbălsăma aerul; mii de lămpi răspândeau o lumină plăcută, multicoloră. Mici grupuri de credincioşi, unii cu pielea albă, alţii cu pielea mai închisă, cântau sau stăteau aşezaţi în tăcere în postură de meditaţie, cufundaţi în pacea lor interioară. Fericirea se simţea în aer.

Bucură-ţi ochii de splendorile acestui palat, căci el nu

a apărut decât în onoarea ta. Ghidul îmi surâse amabil în timp ce eu scoteam exclamaţii de admiraţie.

Frate, am zis, aceste minuni arhitecturale depăşesc limitele imaginaţiei umane. Binevoieşte să-mi dezvălui secretul originii lor. Cu plăcere! Înţelepciunea strălucea în ochii negri ai tovarăşului meu. Nu este nimic inexplicabil în această materializare. Ansamblul cosmosului este o proiecţie a gândului Creatorulu; însăşi planeta noastră plutind în spaţiu este un vis obiectiv al lui Dumnezeu, care a creat toate lucrurile în Spiritul Său, aşa cum omul, în timpul somnului, produce şi animă propriile sale vise cu propriile sale creaturi.

La început Dumnezeu a creat Pământul ca idee; apoi El l-a condensat; energia atomică a materializat pământul, astfel că în final s-a născut o sferă solidă. Toate moleculele sunt legate între ele de Voinţa divină. Când Dumnezeu îşi va retrage Voinţa Sa, atomii tereştri se vor transforma din nou în energie. Energia atomului se va întoarce în sursa sa, ce este conştiinţă; şi ideea pământului va dispare ca obiectivitate.

Subconştientul celui care doarme face să treacă în realitate substanţa visului; când, la trezire, acest agent de coeziune încetează să acţioneze, visul şi elementele sale dispar. Omul care închide ochii pentru a adormi dă naştere unei serii de imagini pe care le dematerializează fără efort, la trezire. În aceasta el urmează arhetipul divin. La fel, când se va trezi la conştiinţa cosmică, el va dematerializa fără efort iluzia universului cosmic de vis.

Fiind una cu forţa divină creatoare, Babaji are puterea de a obliga atomii elementelor să se combine într-o infinitate de forme. Acest palat de aur pur, ridicat într-o clipă, este la fel de real ca şi pământul. Babaji, prin forţa spiritului său, a creat acest edificiu regal şi puterea voinţei sale îi ţine atomii prizonieri, la fel cum Dumnezeu a creat

globul şi îl menţine în integritatea sa. Tovarăşul meu mai adăugă: De îndată ce edificiul îşi va fi îndeplinit rolul, Babaji îl va dematerializa.

Cum rămăsesem într-o tăcere uimită, ghidul meu făcu un gest ca de măturare.

Acest palat superb, ornat cu bijuterii inestimabile, nu a fost construit prin efort omenesc. El se ridică în toată splendoarea, ca o sfidare a vanităţii umane. 34 – 5 Cel care se consideră copil al lui Dumnezeu, cum este Babaji, poate face orice minune cu ajutorul puterii infinite ascunse în străfundurile fiinţei sale. O simplă piatră închide în ea o rezervă imensă de energie atomică 34 – 6; chiar aşa, fără viaţă, este o centrală de putere a Divinităţii.

Înţeleptul luă de pe masă un vas graţios cu mânerul bătut în diamante. Gurul nostru a creat acest palat solidificând miliarde de raze cosmice libere, a continuat el. Ia acest vas, atinge-i diamantele şi constată că pipăitul îţi va confirma ceea ce vezi.

Am examinat vasul şi i-am pipăit pereţii de aur masiv. Fiecare piatră era demnă de un rege! O satisfacţie profundă îşi făcu loc în spiritul meu: fusese îndeplinită o dorinţă ascunsă într-un colţ secret al fiinţei mele. După vieţi întregi, acum dispăruse, într-un mod plin de recunoştinţă.

Tovarăşul meu mă conduse de-a lungul unor coridoare, prin mai multe camere bogat ornate într-un stil imperial, până într-o sală imensă, unde în centru se înălţa un tron aurit şi împodobit cu pietre multicolore. Acolo era aşezat marele Babaji în postura lotus. Am îngenuncheat pe duşumeaua strălucitoare la picioarele lui.

Lahiri, mai nutreşti tu visul tău de a poseda un palat de aur? Ochii gurului meu străluceau ca nişte pietre preţioase. Trezeşte-te! Toate dorinţele tale pământeşti sunt pe cale să fie satisfăcute pentru vecie! murmură câteva

cuvinte mistice de binecuvântare. Ridică-te fiule. Primeşte iniţierea în împărăţia lui Dumnezeu prin Kriya Yoga.

Babaji îşi întinse mâinile: homa, un foc de sacrificiu a apărut în mod miraculos, înconjurat de fructe şi de flori. Am primit tehnica eliberatoare a ştiinţei yoga în faţa altarului arzând.

În zori, ceremoniile s-au terminat. În starea mea extatică, nu simţeam nicio dorinţă să dorm şi rătăceam prin palatul în care se îngrămădeau obiecte de artă şi bogăţii fabuloase. Din grădinile feerice pe care am pornit să le vizitez, am văzut stâncile goale şi grotele care ieri nu aveau ca vecin vreun palat sau terasă cu flori.

Reîntors în palat odată cu primele raze ale soarelui din Himalaya, l-am căutat pe Maestru. L-am găsit pe tron, înconjurat de discipolii adânciţi în meditaţie.

Ţi-e foame, Lahirr, zise Babaji. Închide ochii.

Când i-am redeschis, palatul fermecat şi grădinile luxuriante dispăruseră. Babaji, discipolii şi eu însumi eram aşezaţi direct pe sol, în acelaşi loc unde l-am întâlnit la început, nu departe de grota cu intrarea însorită. Atunci mi-am amintit că ghidul îmi declarase că palatul se va dematerializa, atomii săi captivi se vor elibera şi vor dispărea în esenţa gândurilor de unde ei proveneau. Încremenit de uimire, îl priveam totuşi cu încredere pe guru, întrebându-mă în acelaşi timp ce-mi va mai rezerva această zi atât de bogată în minuni.

Ţelul pentru care a fost creat acest palat a fost atins, mi-a explicat Babaji. A luat de jos un vas de pământ ars. Apropie mâna de acest vas şi vei obţine tot ceea ce doreşti să mănânci.

De îndată ce am luat vasul gol, el se umplu de luchis cald prăjit în unt, de curry şi de dulciuri rare. Am mâncat, constatând că recipientul nu se golea deloc. După ce m-am săturat, am căutat apă. Guru îmi indică vasul din care

mâncasem. Oh!

hrana dispăruse, fiind înlocuită de apă de izvor.

Puţini muritori ştiu că Regatul lui Dumnezeu include şi regatul dorinţelor omeneşti, a zis Babaji. Acest Regat se întinde şi pe Pământul care, iluzoriu prin natura sa, nu poate conţine esenţa realităţii divine. Maestre, în această noapte mi-ai demonstrat frumuseţea legăturii dintre pământ şi cer! Am surâs la amintirea palatului fermecat dispărut; cu siguranţă că niciun yoghin nu a mai primit iniţierea în misterele auguste ale Spiritului, într-un loc atât de luxos! De acum înainte puteam contempla cu seninătate decorul simplu, contrastând într-un mod atât de izbitor cu cel de adineaori. Solul gol, grota, adăpost primitiv în aer liber, toate acestea păreau un loc ideal pentru sfinţii care mă înconjurau.

Am petrecut ziua în meditaţie şi mi-am reamintit realizările mele spirituale din vieţile anterioare. Gurul divin s-a apropiat de mine, şi-a trecut mâna peste creştetul meu şi am cunoscut pentru prima dată starea de nirvikalpa samādhi, beatitudine în care am stat 7 zile neîntrerupte. Străpungând învelişurile succesive ale cunoaşterii Eului, am deschis uşa regatului nemuritor al Realităţii supreme.

Vălurile iluziilor, al convingerilor trecătoare cădeau unul după altul; spiritul meu, reinstalat pe piedestalul său etern, era totuna cu Spiritul Cosmic. În dimineaţa celei de a opta zi, am îngenuncheat la picioarele gurului meu, implorându-l să mă păstreze veşnic lângă el, în singurătăţile sfinte.

Fiule, îmi răspunse Babaji îmbrăţişându-mă, în această încarnare trebuie să-ţi joci rolul în faţa mulţimii. Sfinţit înainte de naşterea ta prin nenumărate vieţi petrecute în meditaţie solitară, acum tu trebuie să trăieşti printre oameni.

Faptul că nu m-ai întâlnit decât după ce te-ai

căsătorit şi ai devenit un funcţionar modest, are un sens profund. Trebuie să abandonezi ideea de a te alătura grupului nostru misterios din Himalaya; viaţa ta se va derula printre oameni şi va constitui exemplul unui yoghin-cap de familie ideal.

Dumnezeu nu a rămas surd la strigătele numeroşilor oameni dezorientaţi, a continuat. Tu ai fost ales pentru a aduce, prin intermediul Kriya-ei Yoga, liniştea multor căutători sinceri. Cei care poartă grija unei familii şi a unor responsabilităţi zilnice vor primi această tehnică yoghină cu mai multă uşurinţă de la tine, care ai aceleaşi obligaţii ca şi ei. Trebuie să-i faci să înţeleagă că ţelul suprem al yoghinilor nu este inaccesibil celor care au legături familiale. Chiar în lume fiind, un yoghin care-şi îndeplineşte conştiincios sarcinile într-un scop dezinteresat, avansează cu siguranţă pe calea iluminării.

De acum înainte nimic nu te obligă să părăseşti lumea, pentru că tu ai rupt deja, în interiorul tău, toate ataşamentele karma-ice. Chiar dacă nu eşti al lumii, trebuie să trăieşti în lume. Mai ai încă mulţi ani pe care să-i dedici obligaţiilor familiale, civice şi spirituale. Speranţa divină va reînsufleţi de acum înainte inimile împietrite ale oamenilor acestui secol. Viaţa ta echilibrată îi va ajuta să înţeleagă că eliberarea depinde de renunţările interioare şi nu de cele exterioare.

Cât de departe mi se păreau familia, biroul, lumea întreagă, în timp ce-l ascultam astfel pe gurul meu, în singurătăţile Himalaya-ei! Totuşi adevărul vorbea prin gura sa; am acceptat supus să părăsesc acel loc al păcii. Apoi Babaji m-a învăţat regulile antice şi imuabile referitoare la transmiterea tehnicii yoga de la guru la discipol.

Nu conferi cheia Kriya decât discipolilor care au calităţile cerute, mă instruia Babaji. Cel care face

jurământul de a sacrifica totul pentru căutarea sa divină este demn să perceapă misterele sublime ale vieţii prin intermediul ştiinţei meditaţiei. Guru sfânt, aşa cum tu ai binecuvântat omenirea reînviind arta pierdută Kriya Yoga, n-ai vrea să ai bunăvoinţa să îndulceşti condiţiile stricte necesare pentru a deveni discipol? îl priveam rugător pe Babaji. Te implor să-mi dai voie să transmit Kriya Yoga tuturor celor care o caută sincer, chiar dacă ei nu sunt capabili să facă jurământul renunţării complete. Oamenii din lumea întreagă, urmăriţi de întreita suferinţă 34 – 7, au nevoie să fie încurajaţi. Poate că ei nu vor încerca niciodată să urmeze calea eliberării dacă li se refuză iniţierea în Kriya Yoga. Aşa să fie. Voinţa divină a vorbit prin gura ta. Cu aceste cuvinte simple, gurul plin de compasiune a înlăturat barierele milenare, care ascunseseră Kriya de lume. Eşti liber să acorzi Kriya tuturor acelora care îţi cer umil ajutorul. 34 – 71

După o clipă de tăcere Babaji continuă: Repetă fiecăruia dintre discipolii tăi promisiunea minunată din Bhagavad Gītā: „Swalpamasya Dharmasya, Trayata Mahato Bhoyat” [„Chiar şi puţină practică a acestei dharma (rit religios sau acţiune virtuoasă) te va salva de mari pericole (mahato bhayat)” – suferinţele colosale inerente ciclurilor repetate ale naşterii şi morţii.] 34 – 8

Când, a doua zi dimineaţă, am îngenuncheat la picioarele gurului meu pentru a mă binecuvânta înainte de plecare, el a simţit lipsa mea de entuziasm la gândul că trebuie să-l părăsesc.

Despărţirea nu există pentru noi, preaiubitul meu copil! M-a bătut uşor pe umăr.

Oriunde vei fi, va fi suficient să mă chemi, pentru ca eu să fiu instantaneu cu tine.

Consolat de această minunată promisiune, plin de înţelepciune divină regăsită, am luat drumul întoarcerii. La

birou, colegii mei care de 10 zile mă credeau pierdut în jungla Himalayei, m-au primit cu căldură. Îndată sosi o scrisoare de la şeful de birou.

Lahiri trebuie să se reîntoarcă la biroul de la Danapur. Transferarea lui la Ranikhet este o eroare. Un alt funcţionar va fi trimis în locul lui?

Reflectând la „coincidenţa” care mă dusese în cel mai îndepărtat punct al Indiei, îmi veni să zâmbesc.

Înainte de a mă întoarce la Danapur 34 – 9, am petrecut câteva zile la o familie bengaleză de la Moradabad. Şase prieteni au venit să mă salute aici. Cum eu aduceam conversaţia asupra unor subiecte de ordin spiritual, gazda mea remarcă trist: Vai, în zilele noastre India nu mai are sfinţi! Babu, am protestat eu vehement, paşii marilor Maeştri sfinţesc încă solul nostru!

Într-o dispoziţie de exaltare fierbinte, simţeam nevoia să relatez recenta mea experienţă din Himalaya. Auditoriul meu neîncrezător surâdea politicos.

Lahirr, zise unul dintre ei cu un ton liniştitor, aerul rarefiat al munţilor te-a ameţit şi ai avut un soi de vis conştient.

Dorind să fac să triumfe adevărul, am replicat fără să gândesc: Gurul meu va apărea chiar aici, în carne şi oase, la chemarea mea!

De această dată, am reuşit să le trezesc interesul; nu era de mirare că fiecare din ei dorea să contemple un sfânt materializat într-un mod atât de neobişnuit! Am rugat-o pe gazdă să-mi pună la dispoziţie o cameră şi două pături moi.

Maestrul va apărea din eter, am zis eu. Rămâneţi tăcuţi după uşă; vă voi chema eu.

M-am cufundat în meditaţie, chemându-l umil pe guru. Îndată, un clar de lună misterios a apărut în camera întunecată şi forma radioasă a lui Babaji s-a manifestat.

Lahiri, de ce mă chemi pentru o nimica toată?

Privirea Maestrului era severă.

Adevărul este pentru căutătorii serioşi, nu pentru cei pe care îi mână simpla curiozitate. Este uşor să crezi când vezi; atunci nu mai este nevoie să cauţi din tot sufletul. Numai cel care îşi învinge singur scepticismul materialist descoperă adevărul suprasenzorial. El adăugă cu severitate: Lasă-mă să plec!

Am căzut rugător la picioarele lui: Guru sfânt, văd ce greşeală am făcut şi te rog umil să mă ierţi. Am îndrăznit să te chem pentru a reînvia credinţa în nişte minţi oarbe spiritual. Întrucât mi-ai făcut favoarea de a veni la chemarea mea, binevoieşte să nu pleci până nu acorzi binecuvântarea ta prietenilor mei. Chiar dacă le lipseşte credinţa, ei nu sunt mai puţin dornici să se convingă de adevărul aventurii mele neobişnuite.

Bine, rămân. Nu vreau ca prietenii tăi să se îndoiască de cuvântul tău. Babaji se îmblânzise, dar adăugă: De acum înainte, fiule, voi apare nu oricând mă chemi tu, ci atunci când vei avea nevoie de mine. 34 – 10

Când am deschis uşa, o tăcere încordată domnea în micul grup. Îndoindu-se de mărturia ochilor lor, prietenii mei contemplau cu gura căscată forma radioasă a lui Babaji, aşezată pe pătură.

Este hipnoză colectivă, zise unul dintre spectatori râzând. ’Nimeni n-ar fi putut intra în cameră fără ca noi să ştim!

Babaji înainta spre ei surâzând şi le ordonă să se convingă prin pipăit că el era foarte real. Îndoiala dispărând, prietenii mei îngenuncheară spăsiţi la picioarele Maestrului.

Pregătiţi o halua 34 – 11, ceru Babaji pentru a da o dovadă în plus de realitatea corpului său fizic. În timp ce budinca fierbea, gurul divin conversa amabil.

Metamorfoza acestor „Toma necredinciosul” în

„Sfântul Pavel” devotaţi era măreaţă. Când am terminat budinca, Babaji ne binecuvântă unul după altul.

Deodată apăru un fulger: noi am asistat la dematerializarea elementelor corpului Maestrului, ce s-au transformat într-o lumină difuză. Puterea lui Babaji, în armonie cu Dumnezeu, eliberase miliarde de atomi eterici pe care el îi ţinea legaţi sub formă de corp; seminţele de viaţă s-au reîntors la imensul lor rezervor cosmic.

L-am văzut cu propriii mei ochi pe învingătorul morţir, exclamă Maitra 34 – 12, unul din cei prezenţi. Faţa lui era transfigurată de această revelaţie. Marele guru se joacă cu timpul şi spaţiul tot atât de uşor cum un copil lansează baloane de săpun.

L-am contemplat pe cel care ţine cheile cerului şi pământului.

Peste puţin timp m-am întors din nou la Danapur. Înrădăcinat ferm în Spirit, mi-am reluat activităţile de funcţionar şi de şef de familie”.

Lahiri Mahasaya le-a povestit lui Swami Kebalananda şi lui Sri Yukteswar o altă întâlnire cu Babaji, în împrejurări care aminteau de promisiunea gurului: „Voi veni numai atunci când vei avea nevoie de mine”. „Întâmplarea s-a petrecut în timpul unei serbări Kumbha Mela la Allahabad”, povestea Lahiri Mahasaya discipolilor săi, „oraş unde-mi petreceam o vacanţă scurtă. În timp ce mă amestecam în mulţimea călugărilor şi a pelerinilor veniţi din toate colţurile Indiei pentru solemnitatea religioasă, am remarcat un ascet acoperit de cenuşă care avea un vas pentru cerşit. Spontan mi-a trecut prin minte că acesta era un impostor care etala semnele exterioare ale renunţării, fără o realizare spirituală corespunzătoare.

De-abia l-am depăşit pe ascet, că privirea mea surprinsă l-a întâlnit pe Babaji, îngenuncheat în faţa unui anahoret cu părul împletit.

Gurujr, am zis eu repezindu-mă spre el, ce faci? Ai spăl picioarele acestui anahoret; apoi îi voi spăla vasele de bucătărie. Babaji mi-a surâs ca un copil. Am înţeles că el voia să-mi arate că nu trebuie să critic pe nimeni, ci să-l văd pe Domnul existând în mod egal în toţi oamenii, mici sau mari.

Maestrul adăugă: Servindu-i pe sadhus înţelepţi sau ignoranţi, eu învăţ să practic cea mai mare dintre virtuţi, cea care-i place lui Dumnezeu cel mai mult: umilinţa.

— 1: Acum a devenit un sanatoriu militar. Din 1861 guvernul britanic a introdus în India sistemul telegrafic.

— 2: Ranikhet, în districtul Almora, este situat la picioarele lui Nanda Devi, unul din cele mai înalte vârfuri din Himalaya.

— 21: Babaji a spus de fapt „Gangadhar”, numele sub care Lahiri Mahasaya a fost cunoscut în încarnările sale anterioare. Gangadhar (literal „acel care ţine Ganga, râul Gange”) este unul din numele lui Shiva. În acord cu legenda din Purāṇa, râul sfânt Ganga coboară din cer. Ca nu cumva pământul să nu poată îndura forţa puternicei sale coborâri, Shiva a primit lovitura în propriul cap, protejat de părul său făcut coc în creştet. Apele Gangelui s-au scurs apoi lin, de-a lungul firelor de păr ale Sublimului, udând pământul însetat al Indiei.

Semnificaţia metafizică a lui „Gangadhar” este: „acel care are controlul asupra <râului> curentului vieţii (kundalini) din coloana vertebrală”.

— 3: Marcu 2: 27.

— 4: Legea karma-ei cere ca orice dorinţă umană să fie satisfăcută până la urmă. Dorinţele nespirituale constituie astfel lanţul care ne leagă de roata reîncarnărilor.

„Ce este un miracol? Este un reproş, este o satiră implicită la adresa umanităţii”.

— Edward Young, în Night Thoughts (Gânduri nocturne).

— 6: Teoria structurii atomice a materiei, ce a fost descoperită în occident abia de oamenii de ştiinţă contemporani, este prezentată în vechile tratate indiene Vaisesika şi Nyaya. „Există lumi întinse situate în interiorul fiecărui atom, diverse ca firele de praf dintr-o rază de soare”.

— Yoga Vasishta

— 7: Suferinţele fizice, psihice şi mentale se pot manifesta prin boli, printr-un dezechilibru psihic sau „complexe” şi prin ignoranţa spirituală.

— 71: La început Babaji i-a dat doar lui Lahiri Mahasaya permisiunea să-i înveţe Kriya Yoga pe alţii. Yogavatar a întrebat apoi dacă alţi câţiva discipoli pot fi de asemenea autorizaţi să predea Kriya. Babaji a consimţit şi a hotărât că, în viitor, pot preda doar aceia care avansează pe calea Kriya şi care prezintă autorizarea lui Lahiri Mahasaya, sau prin filiera stabilită de discipolii autorizaţi ai lui Yogavatar. Babaji a promis compasiv că va asigura, viaţă după viaţă, responsabilitatea propăşirii spirituale a tuturor Kriya Yoghinilor credincioşi şi loiali, care au fost iniţiaţi de către instructori Kriya autorizaţi.

Societatea pentru Realizarea Sinelui şi Societatea Yogoda Satsanga din India iniţiază şi cer în mod strict, printr-un angajament semnat, ca tehnicile de Kriya să nu fie dezvăluite altora. În acest fel, tehnicile simple, dar corecte, de Kriya sunt protejate de schimbări şi distorsiuni produse de instructori neautorizaţi, rămânând în forma lor originală, pură.

Deşi Babaji a renunţat la vechile restricţii ale ascetismului şi renunţării, pentru a ajuta masele de oameni să primească Kriya Yoga, el le-a cerut lui Lahiri Mahasaya şi descendenţilor săi pe linie spirituală (linia de guru

SRF/YSS) ca ei să impună celor care aspiră la iniţiere o perioadă de antrenament spiritual prealabil, pentru pregătirea în Kriya Yoga. Practica unei tehnici foarte avansate, cum este cea de Kriya, este incompatibilă cu o viaţă spirituală dezordonată.

Kriya Yoga este mai mult decât o tehnică de meditaţie; ea este un mod de viaţă şi necesită iniţierea în anumite discipline spirituale. Self-Realization Fellowship şi Societatea Yogoda-Satsanga din India au dus la îndeplinirea cu grijă a acestor instrucţiuni lăsate de Babaji, Lahiri Mahasaya, Sri Yukteswar şi Paramahansa Yogananda. Tehnicile Hong-Sau şi AUM, predate în lecţiile SRF/YSS şi de către reprezentanţi autorizaţi ai SRF/YSS ca un preambul pentru Kriya Yoga, sunt parte integrantă din calea Kriya Yoga. Aceste tehnici sunt foarte eficiente în ridicarea conştiinţei spre realizarea Sinelui şi eliberarea sufletului de limitări

(nota editorului englez).

— 8: Capitolul îi 40.

— 9: Un oraş lângă Benares.

— 10: Pe drumul către Infinit, chiar şi Maeştrii realizaţi spiritual ca Lahiri Mahasaya pot suferi de un exces de zel şi astfel devin subiectul unei disciplinări.

În Bhagavad Gītā găsim multe pasaje în care gurul Divin Krishna dă pedepse prinţului credincioşilor, Arjuna.

— 11: Porridge gros făcut din seminţe de grâu prăjite cu brânză şi fierte în lapte şi zahăr.

— 12: Maitra Mahasaya va atinge mai târziu un înalt nivel de evoluţie spirituală.

L-am întâlnit puţin după ce mi-am luat diploma de studii secundare; el a vizitat ermitajul Mahamandal de la Benares, în timp ce eu mă găseam acolo şi mi-a povestit apariţia lui Babaji la Moradabad. „În urma acestui miracol, mi-a spus Maitra, am devenit discipol al lui Lahiri

Mahasaya pentru toată viaţa”.

— 13: „El îşi pleacă privirile să vadă ce se face în ceruri şi pe pământ” (PSALMI.

113.6) „Oricine se va înălţa, va fi smerit; şi oricine se va smeri, va fi înălţat”.

(MATEI, 23.12) A umili egoul, sau falsul sine, înseamnă a-ţi descoperi identitatea eternă.

CAPITOLUL: 35

Viaţa după exemplul christic a lui Lahiri Mahasaya „Lasă-Mă acum, căci aşa se cade, să împlinim tot ce trebuie împlinit”. 35 – 1

Adresându-se astfel lui Ioan Botezătorul şi cerându-i să-L boteze, Iisus recunoştea drepturile divine ale gurului său.

Prin studiul respectuos al Bibliei dintr-un punct de vedere oriental 35 – 2 şi printr-o percepţie intuitivă, m-am convins că Ioan Botezătorul a fost, în cursul vieţilor lui anterioare, gurul lui Iisus. Multe pasaje din Biblie dau de înţeles că în încarnarea lor precedentă, Ioan Botezătorul şi Iisus au fost respectiv Ilie şi discipolul său Elisei.

Chiar sfârşitul însuşi al Vechiului Testament prezice reîncarnarea lui Ilie şi a lui Elisei: „Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului; ziua cea mare şi înfricoşată” 35 – 3. Astfel, Ioan Botezătorul (Ilie), trimis „înainte de a veni ziua Domnului”, s-a născut puţin mai devreme pentru a anunţa venirea lui Iisus. Un înger i-a apărut lui Zaharia, spunându-i că fiul său, Ioan Botezătorul, care va trebui să vină pe lume, nu este altul decât Ilie.

Dar îngerul îi spune: „Nu te teme, Zaharie; fiindcă rugăciunea a fost ascultată.

Nevastă-ta Elisaveta îţi va naşte un fiu căruia îi vei pune numele Ioan. El va întoarce pe mulţi din fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeul lor; el va merge înaintea lui

Dumnezeu în duhul şi cu puterea lui Ilie 35 – 4, ca să întoarcă inimile părinţilor la copii şi pe cei neascultători la umblarea în înţelepciunea celor drepţi, ca să gătească Domnului un norod bine pregătit pentru El”. 35 – 5

De două ori, fără niciun echivoc, Iisus îl identifică pe Ilie cu Ioan Botezătorul: „Dar vă spun că Ilie a şi venit şi ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el ce au vrut.

Tot aşa are să sufere şi Fiul Omului din partea lor. Ucenicii au înţeles atunci că le vorbise despre Ioan Botezătorul” 35 – 6. Din nou, Iisus spune: „Căci până la Ioan au prorocit toţi prorocii şi Legea. Şi dacă vreţi să înţelegeţi El este Ilie care trebuia să vină” 35 – 7

Când Ioan Botezătorul neagă că el este Ilie 35 – 8, aceasta înseamnă că, sub umilul aspect al lui Ioan, el a încetat să mai fie Ilie, marele guru. În viaţa sa precedentă, el i-a dăruit „mantaua” lui de glorie şi de bogăţie spirituală discipolului său Elisei: „Elisei a răspuns: <Te rog să vină peste mine o îndoită măsură din duhul tău!

Ilie a zis: <Greu lucru ceri. Dar dacă mă vei vedea când voi fi răpit de la tine, aşa ţi se va întâmpla; dacă nu, nu ţi se va întâmpla aşa. şi a ridicat mantaua căreia îi dăduse drumul Ilie” 35 – 9.

Rolurile au fost inversate pentru că Ilie – Ioan nu mai trebuia să fie, în văzul lumii, gurul lui Elisei – Iisus, devenit perfect în realizarea divină.

Când Iisus s-a schimbat la faţă pe munte 35 – 10, i-au apărut Moise şi gurul său Ilie.

Pe cruce, Iisus exclamă: „Eli, Eli, lama sabachthani?”, adică: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit? Unii din cei ce stăteau acolo, când au auzit aceste vorbe au zis: Strigă pe Ilie! Lasă să vedem dacă va veni Ilie să-L mântuiască” 35 – 11.

Aceeaşi legătură eternă dintre guru şi discipol care exista între Ioan Botezătorul şi Iisus îi lega de asemenea

pe Babaji şi Lahiri Mahasaya. Cu o tandră solicitudine, nemuritorul guru depăşise graniţa abisală care separa cele două vieţi ale discipolului său şi ghidase în mod secret paşii copilului şi mai târziu ai bărbatului.

Numai după ce discipolul a împlinit vârsta de 33 de ani Babaji a considerat că a sosit timpul să reînnoade deschis legătura. Apoi, după întrevederea scurtă de la Ranikhet, Maestrul l-a gonit din munţi pe discipolul său preaiubit şi i-a încredinţat o misiune eliberatoare în lume. „Fiule, voi fi alături de tine atunci când vei avea nevoie de mine”. Ce îndrăgostit muritor poate garanta o asemenea promisiune?

Fără ştirea lumii, o mare renaştere spirituală a început în 1861 într-un colţ pierdut din Benares. Aşa cum o floare nu poate să-şi ascundă parfumul, la fel Lahiri Mahasaya, deşi ducea viaţa unui cap de familie ideal, nu putea să-şi ascundă gloria sa spirituală. Puţin câte puţin, au început să sosească, la fel ca albinele, discipoli din toate colţurile Indiei pentru a primi nectarul divin pe care îl dăruia maestrul eliberat.

Şeful de birou (un englez) al lui Lahiri Mahasaya a fost primul care a observat schimbarea transcendentală care se petrecuse cu angajatul său, pe care el îl poreclise „Babu extatic”.

„Domnule îmi păreţi trist. Ce s-a întâmplat?” l-a întrebat într-o zi Lahiri Mahasaya pe şeful său.

„Soţia mea, care este în Anglia, este grav bolnavă. Teama mă sufocă”. „Vă voi aduce ştiri din partea ei”. Lahiri Mahasaya părăsi biroul şi s-a concentrat un timp scurt în singurătate. La reîntoarcere, el surâdea consolator.

„Soţia dvs se simte mai bine; în acest moment ea vă scrie o scrisoare”.

Omniscientul guru a citat câteva fragmente.

„Babu extatic, ştiu deja că nu eşti un om obişnuit.

Totuşi, nu pot crede că poţi să te joci, după placul dumitale cu spaţiul şi timpul!”

Scrisoarea promisă sosi în curând. Spre marea sa surpriză şeful recunoscu că, nu numai că ea conţinea noutatea plăcută a vindecării soţiei sale, dar chiar şi frazele pe care, cu câteva săptămâni mai înainte, i le citise Lahiri Mahasaya.

După câteva luni, femeia a sosit în India. Când ea l-a întâlnit pe Lahiri Mahasaya, care şedea tăcut la biroul său, s-a apropiat de el cu veneraţie.

„Domnule, zise ea, dumneata mi-ai apărut, înconjurat de o aură, în camera mea de bolnavă, la Londra? De atunci am fost complet vindecată! Puţin timp după aceea, am putut suporta lunga călătorie maritimă spre India”.

Zilnic, unul sau doi discipoli îl rugau să le acorde iniţierea în Kriya Yoga. În afara îndatoririlor sale spirituale şi a muncii de la birou, marele Lahiri Mahasaya s-a consacrat educaţiei. El a fondat numeroase grupe şcolare şi a jucat un rol activ în răspândirea educaţiei secundare în cartierul Bengalitola din Benares. Conferinţele lui despre Scripturi au primit numele de „Ansamblul Gita” care atrăgeau numeroşi căutători ai adevărului.

Prin aceste multiple activităţi, Lahiri Mahasaya a încercat să înlăture întrebarea comună: „După muncă şi după îndatoririle familiale, îţi mai rămâne timp să meditezi?” Viaţa perfect echilibrată a marelui guru, şef de familie, încuraja mii de bărbaţi şi de femei. Câştigând doar un modest salariu, econom şi mai ales accesibil tuturor, Maestrul urma în lume drumul unei vieţi spirituale.

Conştient de uniunea lui cu Dumnezeu, Maestrul îi onora pe toţi oamenii, indiferent ce merite aveau. Când îl saluta un discipol, el îi răspundea întotdeauna.

Cu o umilinţă copilărească, el atingea adesea picioarele altora, permiţându-le rareori să facă şi ei la fel,

deşi un asemenea semn de respect faţă de guru este un obicei oriental străvechi.

Fapt semnificativ, Lahiri Mahasaya iniţia în Kriya oameni din toate religiile.

Printre discipolii săi avansaţi erau nu numai hinduşi, ci şi creştini şi musulmani.

Monişti sau dualişti, credincioşi de diferite religii sau atei primeau imparţial iniţierea. Unul din discipolii lui remarcabili a fost Abdul Gufoor Khan, un musulman. Trebuia mult curaj din partea lui Lahiri Mahasaya, un brahmin din înalta societate, să înfrunte prejudecăţile timpului său. Astfel, numeroase fiinţe au cerut adăpost sub aripa protectoare a Maestrului care, asemeni profeţilor inspiraţi, insufla o speranţă nouă dezmoşteniţilor societăţii.

„Aminteşte-ţi neîncetat că tu nu aparţii nimănui şi că nimeni nu îţi aparţine.

Gândeşte-te că într-o zi va trebui să părăseşti totul în această lume; aşa că fă cunoştinţă cu Dumnezeu de acum”, spunea marele guru discipolilor săi.

„Pregăteşte-te pentru călătoria astrală a morţii, ridicându-te zilnic spre Dumnezeu prin meditaţie. Din cauza iluziei maya-ei, te percepi ca fiind o masă de carne şi de oase care, în cel mai bun caz, nu este decât un cuib de tulburări. 35 – 12

Meditează neîncetat, pentru a te percepe ca Esenţă Infinită, eliberată de orice formă de suferinţă. Încetează să mai fi prizonier al corpului; învaţă să utilizezi cheia secretă Kriya pentru a pătrunde în regatul Spiritului”.

Marele guru îi încuraja pe numeroşii săi discipoli să urmeze disciplina spirituală tradiţională a propriei lor religii. Kriya Yoga este o tehnică practică de eliberare şi Lahiri Mahasaya le lăsa discipolilor libertatea de a se conforma obiceiurilor şi credinţei lor.

„Musulmanul va face namaj 35 – 13 de cinci ori pe zi”, zicea Lahiri Mahasaya.

„Hindusul se va aşeza să mediteze de mai multe ori pe zi. Creştinul va îngenunchea de multe ori pentru a se ruga şi apoi pentru a citi din Biblie”.

Cu discernământ, gurul îşi ghida discipolii pe calea devoţiunii, acţiunii, înţelepciunii, sau pe calea regală completă (adică Bhakti Yoga, Karma Yoga, Juana Yoga sau Raja Yoga), conform predispoziţiilor înnăscute ale fiecăruia.

Maestrul nu se grăbea să-şi dea asentimentul discipolilor dornici să intre în vreun ordin monastic, sfătuindu-i să reflecteze bine asupra asprimii unei asemenea vieţi.

Marele guru îşi învăţa discipolii să evite discuţiile teoretice asupra Scripturilor: „Doar acela este înţelept care, nemulţumit numai să citească revelaţiile Scripturilor, îşi ia sarcina de a le realiza. Rezolvă-ţi toate problemele prin meditaţie. 35 – 14 Schimbă speculaţiile religioase sterile pentru un contact real cu Dumnezeu. Purifică-ţi mintea de dogmele teologice în apele vii ale percepţiei directe. Urmează directivele conştiinţei tale; Vocea divină va şti să învingă toate dificultăţile existenţei. În timp ce omul nu-şi atrage decât griji, Ajutorul lui Dumnezeu este inepuizabil”.

LAHIRI MAHASAYA (1828 – 1895)

Yogavatar („încarnare a Yogă-i”), animatorul străvechi ştiinţe Kriya Yoga în India modernă Discipol al lui Babaji şi Guru al lui Sri Yukteswar într-o zi, un grup întreg de discipoli, care ascultau cu atenţie pe Maestru interpretând Bhagavad Gītā, a avut o dovadă directă a omniprezenţei sale. În timp ce explica semnificaţia Conştiinţei Christice (Kutastha Chaitanya) în sânul întregii creaţii, Lahiri Mahasaya exclamă deodată: „Mă înec în

corpul a numeroase suflete în apropiere de coastele Japoniei!”

A doua zi dimineaţă, chelas au citit reportajul unui naufragiu care a făcut multe victime în Marea Japoniei.

Discipolii aflaţi departe de Lahiri Mahasaya aveau adesea sentimentul prezenţei invizibile a Maestrului. „Eu sunt mereu alături de cei care practică Kriya Yoga”, afirma el pentru a-i consola pe discipolii care nu puteau veni. „Vă voi conduce la locuinţa voastră cosmică cu ajutorul percepţiei voastre lărgite”.

Sri Bhupendra Nath Sanyal 35 – 151, un discipol eminent al marelui guru, povesteşte că în tinereţea sa, în 1892, neputând să se ducă la Benares, primise totuşi iniţierea în vis. Lahiri Mahasaya i-a apărut în vis discipolului ca răspuns la rugile sale şi i-a oferit diksha. Mai târziu, el a venit la Benares şi a cerut gurului său să-l iniţieze.

„Te-am iniţiat deja în vis”, i-a răspuns Lahiri Mahasaya.

Dacă un discipol neglija vreuna din obligaţiile sale zilnice, Maestrul îl corecta cu blândeţe şi-l disciplina.

„Cuvintele lui Lahiri Mahasaya erau blânde şi binefăcătoare, chiar şi atunci când era obligat să dojenească un discipol”, mi-a zis odată Sri Yukteswar. El adăugă: „Nimic nu scăpa săgeţilor lui ascuţite”. Nu m-am putut opri să nu râd. L-am asigurat pe Sri Yukteswar că reproşurile sale, ascuţite sau nu, mi se păreau o muzică plăcută.

Lahiri Mahasaya a divizat Kriya în patru faze de iniţiere progresivă. 35 – 15 El nu comunica cele trei grade superioare de iniţiere decât discipolilor care au făcut deja dovada unor progrese spirituale. Odată, un discipol apreciind că meritele lui nu erau suficient recunoscute, şi-a exprimat nemulţumirea în aceşti termeni: „Maestre, eu

sunt pregătit pentru iniţierea în faza a doua din Kriya Yoga”.

În acest moment se deschise uşa şi intră un discipol umil, Brinda Bhagat, poştaş la Benares.

„Ia loc, Brinda”, zise marele guru surâzând afectuos. „Spune-mi, eşti gata pentru iniţierea în a doua tehnică de Kriya?”

Omul şi-a împreunat mâinile într-un gest de implorare: „Maestre”, a protestat el alarmat, „ajunge cu iniţierile, vă rog! Sunt eu demn de a asimila o tehnică superioară? Astăzi am venit să-ţi cer binecuvântarea pentru că etapa întâi din Kriya Yoga m-a umplut de o asemenea beţie încât nu mai pot distribui scrisorile!” „Brinda pluteşte deja pe aripile Spiritului!” La aceste cuvinte ale Maestrului, celălalt discipol plecă capul.

„Maestre”, zise el, „văd că nu sunt decât un muncitor rău care îşi blamează sculele”.

Poştaşul, un om fără şcoală, şi-a dezvoltat atât de mult spiritul de pătrundere prin Kriya, încât erudiţii îl solicitau pentru a le interpreta textele Scripturilor. Deşi ignora păcatul, ca şi sintaxa, Brinda şi-a asigurat un mare renume printre pandiţi

(cărturari).

În afara numeroşilor discipoli de la Benares, sute de alţi adepţi soseau din toate colţurile Indiei. Maestrul însuşi a parcurs de mai multe ori Bengalul, pentru a-i vizita pe socrii celor doi băieţi ai săi. Astfel, binecuvântat prin prezenţa sa, Bengalul a fost semănat cu grupe de Kriya Yoga, oaze divine. Mai ales în ţinuturile Krishnagar şi Bishnupur mulţi devoţi neştiuţi au păstrat până astăzi neîntrerupt curentul invizibil al meditaţiei spirituale.

Printre sfinţii care au primit iniţierea în Kriya Yoga de la Lahiri Mahasaya, îl menţionăm pe ilustrul Swami Bhaskarananda Saraswati din Benares şi pe ascetul de

înaltă ţinută de la Deogarh, Balananda Brahmachari. Un anumit timp, Lahiri Mahasaya a fost învăţătorul fiului Maharajahului Iswari Narayan Sinha Bahadur din Benares. Recunoscând măreţia spirituală a marelui guru, Maharajahul şi fiul său au cerut iniţierea în Kriya Yoga, ca şi Maharajahul Jotindra Mohan Thakur.

Unii dintre discipolii care ocupau o poziţie influentă în societate au dorit să răspândească Kriya Yoga prin publicitate. Gurul s-a opus la aceasta. Un alt discipol, doctorul primarului din Benares, a vrut ca Lahiri Mahasaya să fie onorat pe scară largă în calitate de „Kashi Baba” (Iluminatul din Benares) 35 – 16. Gurul s-a opus ferm din nou.

„Parfumul florilor ştiinţei Kriya Yoga se propagă în mod natural, fără artificii”, zicea el. „Seminţele lor vor încolţi în pământul fertil al inimilor trezite la spiritualitate”.

Dacă Maestrul a dispreţuit mijloacele moderne de propagandă, era pentru că ştia că mesajul său puternic se propagă de la sine, ca o revărsare binecuvântată ce purifică spiritele. Viaţa pură a discipolilor era garanţia nemuritoarei vitalităţi a ştiinţei Kriya Yoga.

Lahiri Mahasaya a ieşit la pensie în 1886, la 25 de ani după iniţierea lui de la Ranikhet. 35 – 17 Având mai mult timp liber, el avea din ce în ce mai mulţi discipoli.

Aşezat în calma postură a lotusului, marele guru tăcea majoritatea timpului. Îşi părăsea rareori micul său salon pentru a se plimba chiar în incinta propriei sale case. Discipolii soseau neîncetat pentru darshana (contemplarea sfântă a gurului).

Spre marea uimire a vizitatorilor, Lahiri Mahasaya manifesta semne supraumane din punct de vedere fiziologic: absenţa respiraţiei, a somnului, oprirea totală a pulsului şi a bătăii inimii. Nu clipea ore întregi, o aură

profundă de pace înconjurându-l. Nimeni nu pleca fără ca spiritul său să se înalţe la vederea Maestrului: fiecare percepea astfel că a primit binecuvântarea unui adevărat sfânt.

Mai târziu, Maestrul l-a autorizat pe discipolul său Panchanon Bhattacharya să creeze un centru de yoga la Calcutta, „Instituţia Misiunii Arya”. Discipolul sfânt a răspândit mesajul Kriya Yoga în acest centru, a distribuit unele ierburi medicinale yoghine 35 – 18 şi a publicat în bengali primele ediţii ale cărţii Bhagavad Gītā. Astfel, Bhagavad Gītā, editată de Misiunea Arya în hindi şi în bengali, a pătruns în mii de cămine.

Conform vechiului obicei, Maestrul distribuia la toată lumea ulei de neem împotriva bolilor. 35 – 19 Când gurul îl ruga pe vreun discipol să distileze acest ulei, acesta o făcea fără dificultate. Dar dacă încerca un străin, uleiul se evapora după ce a fost distilat. Evident, binecuvântarea Maestrului era un ingredient necesar pentru ca operaţia să reuşească.

Am reprodus aici scrisul şi semnătura în bengali a lui Lahiri Mahasaya. Cele câteva rânduri sunt extrase dintr-o scrisoare către un discipol. Marele Maestru interpretează astfel versurile sanscrite: „Cel care a atins o stare de pace astfel încât nu mai clipeşte, a desăvârşit Sambhavi Mudra”. 35 – 191

(Semnat) „SRI SHYAMA CHARAN DEVA SHARMAN”.

Instituţia Misiunii Arya a preluat sarcina publicării multor comentarii scripturale ale gurului. Ca mulţi alţi mari profeţi, Lahiri Mahasaya n-a scris niciodată cărţi, dar discipolii săi au înregistrat şi aranjat interpretările sale pătrunzătoare pe care o dă el Scripturilor. Unii dintre aceşti voluntari au avut mai mult discernământ decât alţii şi ne prezintă în mod corect revelaţiile profunde ale gurului; totuşi, în mare, eforturile lor au fost un succes.

Datorită zelului lor, lumea posedă azi nişte comentarii neegalate despre 26 de scrieri antice.

Prietenul meu, Sri Ananda Mohan Lahiri, un nepot al Maestrului, a scris cele ce urmează: „Bhagavad Gītā este o parte a marii epopei Mahābhārata, care posedă mai multe „chei” (vyas-kutas). Dacă nu ne întrebăm cu privire la aceste „chei”, găsim numai nişte istorii mitice al căror sens nu-l înţelegem. Dacă nu înţelegem aceste „chei”, pierdem o ştiinţă pe care Orientul, cu o răbdare supraomenească, a păstrat-o, după o căutare experimentală de mii de ani. 35 – 20 Tocmai comentariile lui Lahiri Mahasaya au luminat ştiinţa religiei, atât de îngrijit ascunsă în simbolismul Scripturilor, despuind-o de orice alegorie. Acest rebus odată dezlegat, formulele de cult vedic, până acum neinteligibile, au devenit, datorită eforturilor Maestrului, încărcate de semnificaţie ştiinţifică.

Noi ştim că, în general omul, este dezarmat în faţa pasiunilor sale; dar acestea pot fi dresate când conştiinţa unei fericiri supreme, durabile, se trezeşte în spirit; datorită ştiinţei Kriya. Atunci renunţarea, sau negarea pasiunilor josnice merge împreună cu cucerirea fericirii. Fără aceasta, toate preceptele de morală formulate sub formă de interdicţii sunt neputincioase să ne elibereze de ele.

Setea noastră de activităţi superficiale ucide în noi sensul uimirii spirituale.

Suntem incapabili să înţelegem Marea Viaţă în imensitatea ei, din spatele numelui şi formelor, pentru că ştiinţa ne oferă mijloace de a exploata natura, familiaritate care ne face să-i dispreţuim secretele. Raporturile noastre cu natura sunt de ordin practic; ea nu ne interesează decât atât cât ne serveşte; noi îi utilizăm energiile, dar Sursa lor ne rămâne necunoscută. În ştiinţă, relaţia noastră cu natura este ca cea a unui stăpân arogant cu servitorul său;

într-un sens filosofic noi o tratăm ca pe un acuzat la tribunal: o interogăm, o provocăm, cântărindu-i depoziţia cu balanţa gândirii umane limitată, incapabilă să sondeze valorile sale ascunse. Pe de altă parte, când mintea este în comuniune cu o putere supremă, natura se supune în mod automat fără opoziţie, fără efort, voinţei omului. Această stăpânire spontană a naturii este numită de materialist, incapabil să o înţeleagă, „miracol”.

Viaţa lui Lahiri Mahasaya răstoarnă convingerea greşită că yoga este o practică misterioasă. În ciuda caracterului pozitiv al ştiinţelor fizice, orice om poate, datorită ştiinţei Kriya Yoga, să înţeleagă raportul lui cu natura şi să se simtă pătruns de veneraţie spirituală faţă de orice fenomen, fie el mistic sau obişnuit. 35

21 Înţelegem bine că ceea ce părea inexplicabil acum câteva mii de ani nu mai este acum; ceea ce pare misterios în zilele noastre va deveni perfect normal peste un timp. Absolutul, Oceanul Puterii, se găseşte înapoia tuturor fenomenelor.

Ştiinţa Kriya Yoga este eternă. Este exactă ca matematica; asemenea regulilor simple ale adunării şi scăderii, Legea Kriya nu poate fi distrusă. Dacă ardem toate cărţile de matematică, cei care au spirit logic vor redescoperi întotdeauna adevărurile pe care acestea le conţin. Dacă ardem toate cărţile de yoga, principiile ei fundamentale vor fi din nou revelate de fiecare dată când va apărea un înţelept cu devoţiune pură şi în consecinţă cu cunoaştere pură”.

Aşa cum, printre cei mai mari avatari, Babaji este un Mahavatar, Sri Yukteswar poate fi numit Juanavatar (încarnare a înţelepciunii), la fel Lahiri Mahasaya merită titlul de Yogavatar (încarnare a yoga). El a ridicat nivelul spiritual al societăţii datorită standardelor atât cantitative, cât şi calitative ale binelui.

Puterea lui de a transforma în sfinţi de statura lui Cristos pe unii din discipolii săi apropiaţi, ca şi răspândirea adevărului în masele populare, l-au plasat pe Lahiri Mahasaya în rândul salvatorilor umanităţii.

Ca profet, el este unic pentru că a reînviat practica unei tehnici definite, Kriya, deschizând pentru prima dată larg uşile, pentru toţi oamenii, spre eliberare prin yoga. În timpul vieţii sale, Yogavatar-ul a făcut numeroase minuni, dar cea mai mare este cea de a fi simplificat yoga şi de a o pune la îndemâna oricărui căutător sincer.

Lahiri Mahasaya obişnuia să spună despre minuni: „Funcţionarea legilor subtile, în general necunoscută, nu trebuie să fie subiect de discuţii publice, sau publicată fără nicio discriminare”. Dacă în cursul acestor pagini s-ar părea că eu nu am respectat vorbele sale, aceasta se întâmplă pentru că el mi-a dat aprobarea interioară. Cu toate acestea, relatând vieţile lui Babaji, Lahiri Mahasaya şi Sri Yukteswar, eu am crezut oportun să trec sub tăcere anumite minuni, căci explicarea lor ar fi necesitat volume întregi de filosofie greu de înţeles.

În calitate de cap de familie, Lahiri Mahasaya a adus un mesaj practic potrivit nevoilor lumii de astăzi. Condiţiile economice şi religioase excelente ale Indiei antice nu mai pot fi obţinute. De aceea, marele Maestru nu a încurajat idealul vechi de yoghin ascetic rătăcitor cu un vas pentru pomeni. A accentuat mai degrabă avantajele unui yoghin câştigându-şi singur traiul, nefiind dependent de o societate care să-l susţină şi astfel să poată practica yoga la el acasă. Acestui sfat, Lahiri Mahasaya i-a adăugat forţa întăritoare a propriului său exemplu. El era un model de yoghin modern. Modul său de viaţă, aşa cum a intenţionat Babaji, este un ghid pentru yoghinii aspiranţi din toate colţurile lumii.

Pentru noua umanitate, o speranţă nouă! „Uniunea

divină”, a proclamat Yogavatar-ul, „este posibilă prin efort de sine perseverent; ea nu depinde nici de doctrine teologice, nici de arbitrarul unui Dictator Cosmic”.

Prin Kriya, chiar şi cei care nu pot crede în divinitate o vor descoperi în profunzimea propriei lor fiinţe.

— 1: Matei 3: 15.

— 2: Numeroase pagini din Biblie revelează că reîncarnarea era înţeleasă şi acceptată. Ciclurile reîncarnării constituie o explicaţie mai rezonabilă a diferitelor stadii ale evoluţiei umane decât teoria occidentală curentă după care „ceva”.

(conştiinţa ego-ului) scos din „nimic” trăieşte, cu anumite variaţii, între 30 şi 90 de ani, pentru a se reîntoarce apoi în „vidul” originar.

— 3: Maleahi 4: 5.

— 4: „Înaintea lui Dumnezeu”, adică „înaintea Domnului Iisus”.

— 5: Luca 1: 13 – 17.

— 6: Matei 17: 12 – 13.

— 7: Matei 11: 13 – 14.

— 8: Ioan 1: 21.

— 9: II Regi 2: 9 – 14.

— 10: Matei 17: 3.

— 11: Matei 27: 46 – 49.

— 12: „Ce multe genuri de moarte se găsesc în trupurile noastre! Nimic nu este înăuntru decât moarte” – Martin Luther, „Convorbiri la masă”.

— 13: Rugăciunea principală musulmană efectuată de 5 ori pe zi.

— 14: „Căutaţi adevărul în meditaţie, nu în cărţi. Priviţi pe cer ca să găsiţi luna şi nu în heleşteu”.

— Proverb persan.

— 151: Sri Sanyal a murit în 1962 (nota editorului englez).

— 15: Kriya Yoga poate avea mai multe ramificaţii; Lahiri Mahasaya a distins patru paşi esenţiali – cei care au valoarea practică cea mai înaltă.

— 16: Alte titluri care i-au fost acordate de discipoli lui Lahiri Mahasaya au fost: Yogibar (Cel mai mare dintre yoghini), Yogiraj (Regele yoghinilor) şi Munibar

(Cel mai mare dintre sfinţi). Eu am adăugat Yogavatar (încarnarea yogă-i).

— 17: El a fost funcţionar, în total, timp de 35 de ani într-o instituţie guvernamentală din India.

— 18: Tratatele medicale hinduse se numesc Āyurveda. Medicii vedici utilizau instrumente chirurgicale delicate, apelau la chirurgia plastică, ştiau cum să contracareze efectele gazului otrăvitor, realizau operaţii de cezariană şi operaţii pe creier, erau pricepuţi în folosirea medicamentelor, majoritatea realizate din plante. Hipocrate (sec. IV î.Hr.) a împrumutat mult din sursele indiene pentru lucrarea sa Materia Medica.

— 19: Arbore margosa din India de răsărit. În prezent valoarea sa medicală este recunoscută şi în Occident, acolo unde coaja de neem este utilizată în calitate de tonic, iar uleiul din seminţele sale şi fructele sunt indicate în vindecarea leprei şi a altor afecţiuni.

— 191: Sambhavi Mudra semnifică fixarea privirii între sprâncene. Când yoghinul a atins un anumit stadiu de linişte mentală, pleoapele lui nu mai clipesc, el este absorbit în lumea interioară.

O Mudra („simbol”) înseamnă de obicei un gest ritual al degetelor sau mâinilor.

Sambhavi mudra afectează anumiţi nervi, antrenând o stare profundă de calm mental. Textele antice hinduse clasificau în detaliu nadis-urile (72.000 de canale energetice trecând prin corp) şi relaţiile lor cu spiritul. Astfel, mudrele utilizate în adorare şi în practica yoga au o

bază ştiinţifică. Un limbaj elaborat al mudrelor poate fi de asemenea găsit în iconografia dansurilor rituale din India.

— 20: „Un număr de manuscrise descoperite de curând în urma săpăturilor arheologice de pe valea Indusului, datate în mileniul III î.Hr., prezintă figuri aflându-se în posturi meditative utilizate în sistemul yoga şi arată că şi atunci anumite rudimente de yoga erau cunoscute deja. Este deci posibil să tragem concluzia raţională că introspecţia sistematică cu ajutorul metodelor studiate a fost practicată în India timp de 5.000 de ani. India a dezvoltat în religia sa anumite atitudini mentale şi noţiuni etice valoroase şi unice prin aplicarea lor largă. Una din acestea a fost toleranţa în chestiunile de credinţă intelectuală, doctrinară, ceea ce este uimitor pentru Occident, unde timp de secole vânătoarea de eretici a fost obişnuită, iar războaiele sângeroase din cauze de rivalitate sectară au fost frecvente”.

— Prof. W. Norman Brown, în Buletin of the American Council of Learned Societies, Washington D. C.

— 21: „Omul ce nu poate să se minuneze, care în mod obişnuit nu se minunează (şi nu adoră), chiar dacă ar fi preşedintele a nenumărate societăţi regale şi ar avea. În capul său prototipul tuturor observatoarelor şi laboratoarelor, cu rezultatele lor cu tot, nu ar fi decât o pereche de ochelari în spatele cărora nu se găseşte niciun ochi” – Carlyle, „Sartor Resartus”.

CAPITOLUL: 36

Interesul lui Babaji pentru Occident „Maestre, l-ai întâlnit vreodată pe Babaji?”

Era într-o seară calmă de vară în Serampore; eram cu Sri Yukteswar în balconul de la etaj şi stelele mari ale tropicului străluceau deasupra noastră.

„Da”. Maestrul surâse la întrebarea mea; o veneraţie de nedescris îi înflăcăra ochii. „De trei ori am avut prilejul

să-l contemplu pe nemuritorul guru. Prima noastră întâlnire a avut loc la Allahabad, la o Kumbha Mela (sărbătoare religioasă)”.

Sărbătorile religioase celebrate în India din timpuri imemoriale sunt cunoscute sub numele de Kumbha Mela; ele n-au încetat să sublinieze în ochii maselor importanţa cercetării spirituale. Hinduşii pioşi se adună cu milioanele la fiecare

12 ani pentru a-i contempla pe cele câteva mii de pustnici, yoghini, swami şi asceţi, dintre care unii nu ies din locurile lor de meditaţie decât pentru a asista la mela, acordând binecuvântarea credincioşilor.

„La data când l-am întâlnit pe Babaji nu eram încă Swami”, a continuat Sri Yukteswar, „dar primisem deja de la Lahiri Mahasaya iniţierea în Kriya Yoga. El m-a încurajat să asist la mela de la Allahabad, în ianuarie 1894, şi acesta a fost primul meu contact cu asemenea kumbha; am fost asurzit de aclamaţiile mulţimii, dar privirea mea n-a întâlnit nicio faţă iluminată de maestru.

Traversând Gangele pe un pod, am zărit aici o cunoştinţă care stătea ţinând în mână un vas pentru cerşit pomeni.

„Această sărbătoare nu este decât un haos de zgomote şi cerşetori”, mă gândeam eu, deziluzionat. „Mă întreb dacă savanţii occidentali, care muncesc cu răbdare pentru lărgirea câmpului cunoaşterii pentru bunăstare materială, nu sunt mai plăcuţi lui Dumnezeu decât toţi aceşti leneşi care profesează mila pentru a trăi din pomeni”.

În timp ce în spiritul meu apăreau ideile unor reforme sociale, am fost întrerupt de un sannyasin impozant care se apropie de mine şi îmi zise: „Domnule, vă caută un sfânt”. „Cine este?” „Veniţi şi veţi vedea singur”.

Ezitând, am urmat acest sfat şi am văzut în curând

un arbore sub care se adăpostea un guru înconjurat de discipolii săi. Maestrul, cu corpul excepţional de luminos, cu ochii negri strălucitori, se ridică la apropierea mea şi mă îmbrăţişă.

„Fii binevenit, Swamiji!” zise el afectuos.

„Domnule”, am replicat eu, „eu nu sunt Swami”. „Cei cărora inspiraţia divină îmi comandă să le acord titlul de Swami, nu îl refuză niciodată”. Sfântul spusese aceasta foarte simplu, dar o convingere nestrămutată vibra în cuvintele sale; în clipa următoare am simţit influenţa unei unde de binecuvântare spirituală. Surâzând că am fost ridicat atât de brusc în rangul de membru al venerabilului ordin călugăresc 36 – 1, m-am înclinat în faţa celui care mi-a făcut această onoare.

Babaji – căci într-adevăr el era – mi-a făcut semn să mă aşez alături de el, sub copac. Semăna foarte mult cu Lahiri Mahasaya, asemănare extraordinară de care n-am fost totuşi izbit, deşi auzisem adesea vorbindu-se de ea. Babaji posedă o putere astrală cu ajutorul căreia împiedică anumite gânduri să apară la interlocutorul său. Evident, marele guru voia să mă vadă perfect natural în prezenţa sa şi nu copleşit de cunoaşterea identităţii sale.

„Ce gândeşti tu despre această Kumbha Mela?

„Eram dezamăgit de ea, Maestre”, am răspuns eu, „până în momentul în care te-am întâlnit. Sfinţenia şi tot acest tumult nu prea se armonizează”. „Copile”, zise Maestrul, deşi eu păream să am dublul vârstei lui, „nu judeca deloc nelegiuirile celorlalţi. Pe pământ, totul este amestec de bine şi rău, asemeni unei combinaţii de zahăr şi nisip. Fii înţelept ca o furnică care nu culege decât zahărul, fără să se atingă de nisip. Deşi un număr de sadhu sunt încă sub puterea iluziei, rămân destui oameni cu realizare divină pentru ca mela să fie consacrată prin prezenţa lor.

M-am grăbit să aprob, dată fiind întâlnirea mea cu acest Maestru elevat.

„Domnule, tocmai mă gândeam la savanţii occidentali, mulţi dintre ei mai înţelepţi decât majoritatea celor ce asistă la această sărbătoare. Ei locuiesc în Europa sau în America, profesând credinţe diferite şi ignorând valoarea reală a unei adunări precum aceasta de aici. Le-ar fi de folos să-i întâlnească pe maeştrii Indiei, pentru că oricât de puternică ar fi inteligenţa lor, majoritatea occidentalilor sunt pătrunşi de materialism. Şi, din păcate, majoritatea filosofilor şi teologilor occidentali nu recunosc unitatea fundamentală a tuturor religiilor.

Credinţele lor ridică o barieră de netrecut ameninţând să ne separe veşnic.

„Văd că Occidentul te interesează la fel de mult ca şi Orientul”, a zis Babaji. „Am simţit că inima ta înglobează toată umanitatea şi de aceea te-am chemat.

Orientul şi Occidentul sunt chemate să stabilească o aurită cale de mijloc între activitate şi spiritualitate”, a continuat marele guru. „India are multe de învăţat de la Occident în ceea ce priveşte perfecţionarea materială; în schimb, India îl va putea învăţa metodele universale ale ştiinţei yoga care-i vor permite să-şi aşeze credinţa religioasă pe baze solide.

„Tu, Swamiji, vei avea rolul tău de jucat în viitoarele schimburi armonioase dintre Orient şi Occident. Peste un număr de ani îţi voi trimite un discipol pe care-l vei instrui pentru a propaga Yoga în Occident. Vibraţiile sufletelor însetate de spiritualitate mă înconjoară ca o mare. Eu percep nişte sfinţi potenţiali în Europa şi în America care aşteaptă să fie treziţi”.

În acest moment al povestirii, Sri Yukteswar se întoarse spre mine şi mă privi în ochi.

„Fiule”, îmi zise el surâzând sub clarul de lună, „tu

eşti discipolul pe care cu mulţi ani în urmă mi i-a promis Babaji”.

Am fost încântat să aud că marele guru Babâji îmi dirijase paşii spre Sri Yukteswar. Totuşi, îmi era dificil să mă închipui în Occident, departe de gurul meu iubit şi de ashramul său plin de pace.

„Apoi Babaji mi-a vorbit de Bhagavad Gītā”, a continuat Sri Yukteswar. „Spre marea mea surpriză, elogiile lui m-au convins că el era la curent cu comentariul pe care eu îl scrisesem asupra diferitelor pasaje din Gita.

„Aş vrea de asemenea, Swamiji, ca tu să mai faci o altă muncă”, continuă marele Maestru. „De ce nu scrii tu o cărticică despre unitatea fundamentală şi armonia Scripturilor hinduse şi creştine, ascunsă azi de diferenţe dogmatice. Arată prin citate paralele că fiii inspiraţi ai lui Dumnezeu au afirmat mereu aceleaşi adevăruri, azi deformate de fanatismul oamenilor.

„Maharajah”, 36 – 2 am răspuns eu ezitând, „este o muncă destul de grea; voi fi eu capabil s-o duc la bun sfârşit?”

Babâji râse încet şi moale: „De ce te îndoieşti, fiul meu? Într-adevăr, cine este Cel care face orice lucru, Autorul tuturor acţiunilor? Tot ceea ce-mi sugerează Domnul să spun nu poate întârzia să se materializeze ca adevăr”.

Atunci am înţeles că binecuvântarea sfântului îmi va da puterea necesară şi am acceptat să mă apuc de lucru. Simţind că a sosit timpul să-l părăsesc pe marele guru, m-am ridicat cu regret.

„Îl cunoşti pe Lahiri?” 36 – 3 a întrebat Maestrul. „Este un suflet mare, nu-i aşa?

Povesteşte-i întâlnirea noastră”. Acestea fiind zise, îmi încredinţă un mesaj pentru Lahiri Mahasaya.

M-am înclinat umil în faţa gurului pentru a-mi lua

rămas bun. Sfântul zâmbi cu bunăvoinţă. „Când cartea ta va fi gata, te voi revedea”, îmi promise el. „Acum, adio!”

A doua zi am plecat de la Allahabad şi am luat trenul pentru Benares. Ajuns la gurul meu, i-am povestit minunata întâlnire cu sfântul minunat de la Kumbha Mela.

„Şi tu nu l-ai recunoscut!” zise râzând Lahiri Mahasaya. „Desigur, n-ai putut pentru că te-a împiedicat el. E gurul meu incomparabil, celestul Babaji!” „Babaji!” am exclamat eu cuprins de o profundă veneraţie. „Yoghinul christic, Babaji! Salvatorul vizibil şi invizibil! Ah! dacă aş putea reînvia trecutul şi să mă regăsesc în prezenţa sa pentru a îngenunchea la picioarele lui sfinte!” „N-are importanţă”, a zis Lahiri Mahasaya pentru a mă consola. „A promis că te va revedea”. „Maestre, Babaji m-a rugat să-ţi transmit următorul mesaj: „Spune-i lui Lahiri Mahasaya că puterea înmagazinată pentru această viaţă se epuizează, este aproape terminată”.

La această frază enigmatică, Lahiri Mahasaya a tremurat ca sub efectul unui şoc electric. Apoi a căzut într-o tăcere gravă; faţa sa zâmbitoare a devenit incredibil de serioasă. Imobil, ca o statuie de lemn, corpul său şi-a pierdut culorile. Am fost alarmat şi intrigat. Niciodată nu mai văzusem acest suflet voios să manifeste atâta gravitate. Discipolii prezenţi îl priveau cu nelinişte.

Trei ore s-au scurs într-o tăcere totală. În sfârşit, Lahiri Mahasaya şi-a recăpătat înfăţişarea obişnuită şi s-a adresat afectuos fiecărui discipol. Toţi au suspinat de uşurare.

Urmărind reacţiile Maestrului, am înţeles că mesajul lui Babaji îi revelase că peste puţin timp el îşi va părăsi corpul. Tăcerea lui însemna că gurul meu îşi luase fiinţa sub controlul voinţei, tăind ultimele legături care-l mai ataşau încă de lumea exterioară, pentru a se ridica spre Spirit, cu care era mereu unit. Cuvintele lui Babaji mai

însemnau: „Voi fi mereu alături de tine”.

Babaji şi Lahiri Mahasaya, amândoi atotştiutori, n-aveau nicio nevoie de intermediari pentru a comunica între ei, dar cei mari deseori acceptă să îşi joace rolul în drama umană. În anumite ocazii ei îşi transmit profeţiile în modul obişnuit, printr-un mesager, pentru ca realizarea prezicerilor lor să inducă o mai mare credinţă în Dumnezeu în cercul de oameni ce vor afla ulterior povestea.

Curând după aceea am părăsit Benares-ul şi, întors la Serampore, am început lucrarea cerută de Babaji. De-abia am început lucrarea şi, cuprins de inspiraţie, am compus un poem dedicat nemuritorului guru. Liniile melodioase veneau fără efort, deşi niciodată până atunci nu mai scrisesem poeme în sanscrită.

În liniştea nopţii lucram la o paralelă între Biblie şi Scripturile Sanatan Dharma

— 4. Citând cuvintele lui Iisus, am arătat că învăţăturile Sale sunt identice în fond cu revelaţiile Vedelor. Prin graţia lui Param-Guru-Maharaj 36 – 5, lucrarea mea „Ştiinţa sacră”, a fost terminată curând.

În dimineaţa următoare terminării importantei mele lucrări, m-am dus la ghatul din Rai pentru a mă scălda în Gange. Ghatul era pustiu; m-am putut bucura acolo de solitudine. După baie, am făcut cale întoarsă. Liniştea nu era tulburată decât de foşnetul veşmintelor mele ude. În timp ce treceam prin dreptul unui copac mare, situat aproape de râu, m-am simţit cuprins de o dorinţă puternică de a mă uita înapoi. Am ascultat de acest impuls şi, la umbra copacului, înconjurat de mai mulţi discipoli, l-am văzut pe Babaji!

„Te salut, Swamiji!” Vocea Maestrului cu accente divine răsună pentru a mă asigura că nu visez. „Văd că ţi-ai dus munca la bun sfârşit. Aşa cum ţi-am promis, am

venit să-ţi mulţumesc”.

Cu inima bătând puternic, am îngenuncheat la picioarele lui sfinte. „Paramguruji”, am zis pe un ton rugător, „binevoieşte să-mi onorezi locuinţa cu prezenţa ta”.

Gurul suprem refuză surâzând: „Nu, fiule. Noi suntem fiinţe care iubim adăpostul pădurii; acest loc îmi place foarte mult”. „Aşteaptă puţin, Maestre!” îl imploram din priviri. „Revin imediat cu sucuri”. 36 – 50

Când am revenit, câteva minute mai târziu, umbra copacului nu mai adăpostea grupul ceresc. Am fost rănit profund de acest fapt. „Chiar dacă îl voi vedea din nou, nu-i voi mai vorbi!” m-am jurat eu. „Nu este deloc plăcut să mă părăsească aşa deodată”. Evident această decizie îmi era dictată de dragoste, nu de altceva.

După câteva luni l-am vizitat pe Lahiri Mahasaya la Benares. În timp ce intram în micul salon, gurul meu îmi surâse afectuos.

„Bună ziua, Yukteswar!” zise el. „L-ai întâlnit pe Babaji în pragul camerei mele?” „Nu”, am răspuns eu uimit.

„Vino”. Lahiri Mahasaya îmi atinse uşor fruntea; în acel moment l-am văzut în uşă pe Babaji, înfloritor precum un lotus perfect.

Amintindu-mi de vechea ofensă, nu m-am înclinat. Lahiri Mahasaya mă privea uluit.

Gurul divin se uita la mine cu un ochi insondabil. „Eşti supărat pe mine?” „Cum să nu fiu, Maestre? Ai apărut, pentru a dispărea imediat!” „Îţi spusesem că te voi revedea, dar nu şi cât timp voi rămâne”. Babaji surâse blând: „Erai prea agitat. Te asigur că asta m-a făcut să dispar în eter”.

Această explicaţie prea puţin măgulitoare m-a mulţumit imediat. Am îngenuncheat în faţa divinului guru,

care m-a bătut afectuos pe umăr.

„Copile, trebuie să meditezi mai mult, zise el. Ochiul tău spiritual nu este încă infailibil; tu nu mă vezi dacă eu mă ascund în spatele unei raze de soare”. La aceste cuvinte care au sunat precum un flaut celest, Babaji a dispărut în raza lui secretă.

„Aceasta a fost una din ultimele mele vizite la gurul meu”, a conchis Sri Yukteswar. „Aşa cum prezisese Babaji la Kumbha Mela, încarnarea lui Lahiri Mahasaya ca şef de familie se apropia de sfârşit. În vara lui 1895 i-a apărut un mic furuncul pe spate. El a refuzat să fie operat, luând astfel asupra sa karma nefastă a vreunuia din discipolii săi. În fine, întrucât discipolii insistau din ce în ce mai mult, Maestrul răspunse enigmatic: „Corpul trebuie să aibă un motiv pentru a dispărea; mă voi supune tuturor dorinţelor voastre”.

După puţin timp, incomparabilul guru şi-a părăsit corpul la Benares. Nici nu mai am nevoie să merg să-l văd la Benares; toată viaţa mea este binecuvântată cu îndrumarea sa permanentă”.

Mulţi ani mai târziu, Swami Keshabananda 36 – 6, un discipol avansat al lui Lahiri Mahasaya, mi-a comunicat detalii minunate referitoare la moartea gurului său: „Cu puţin timp înainte de a-şi părăsi corpul, povestea Keshabananda, Maestrul să materializat în faţa ochilor mei, la ashramul meu de la Hardwar: Grăbeşte-te să vii la Benares! Cu aceste cuvinte, Lahiri Mahasaya a dispărut.

Fără să întârzii, am luat trenul spre Benares. La locuinţa lui Lahiri Mahasaya, am văzut mulţimea discipolilor ascultându-l de ore întregi pe Maestrul care comenta Gita 36 – 7. Apoi el ne spuse simplu: Mă duc acasă.

S-au auzit suspine de disperare asemenea unui torent irezistibil.

Consolaţi-vă, voi reînvia. La aceste cuvinte, Lahiri Mahasaya se ridică, se răsuci de trei ori în jurul lui, apoi se întoarse spre nord şi, în postura lotus, intră glorios în mahasamadhi. 36 – 8

Corpul lui Lahiri Mahasaya a fost incinerat conform ritualurilor rezervate laicilor la ghatul de la Manikarnika, pe malul apelor Gangelui, a continuat Keshabananda. A doua zi, la ora 10 dimineaţa, mă găseam în camera mea din Benares şi mi-a apărut o lumină orbitoare; în faţa mea a răsărit Lahiri Mahasaya în carne şi oase! Identic cu cel care era înainte de moarte, el părea totuşi mai luminos şi mai tânăr. Guru mi se adresă: Keshabananda, iată-mă! Cu atomii dezintegraţi ai cărnii mele am reînviat un corp asemănător cu cel vechi. De acum înainte, rolul meu de cap de familie s-a terminat pe această lume; totuşi eu nu părăsesc pământul; voi petrece un timp alături de Babaji în Himalaya şi în cosmos.

După ce m-a binecuvântat, Maestrul a dispărut. O beţie de nedescris m-a cuprins; am fost înălţat în Spirit aşa cum au fost discipolii lui Iisus şi ai lui Kabir 36 – 9, atunci când l-au văzut viu pe gurul lor după moartea lui fizică.

M-am reîntors la ashramul meu solitar de la Hardwar, aducând o parte din cenuşa sacră a gurului meu. Ştiam că se eliberase din cuşca sa spaţio-temporală, pasărea omniprezenţei era liberă. Totuşi îmi simţeam inima uşurată să-i păstrez resturile sfinte”.

Un alt discipol care a avut graţia de a-l vedea pe guru reînviat a fost Panchanon Bhattacharya, fomdatorul Instituţiei Misiunii Arya din Calcutta 36 – 10. L-am vizitat acasă la el la Calcutta şi l-am auzit relatând îndelungata lui viaţă petrecută alături de Maestru. În încheiere mi-a relatat evenimentul cel mai minunat al vieţii sale.

„Aici la Calcutta, povestea Panchanon, la ora 10 în dimineaţa care a urmat ritualurilor de incinerare, Lahiri

Mahasaya s-a manifestat în faţa mea în toată slava sa”.

Swami Pranabananda, „Sfântul cu două corpuri” mi-a povestit şi el experienţa lui divină: „Cu câteva zile înainte de moartea lui Lahiri Mahasaya”, îmi povestea Pranabananda, în cursul unei vizite de-a sa la Ranchi, „am primit o scrisoare de la Maestru în care mă chema de urgenţă la Benares. Nu am putut pleca imediat.

Tocmai îmi făceam pregătirile de plecare, spre ora 10 dimineaţa, când mi-a fost dat să contemplu forma radioasă a gurului meu.

De ce să te grăbeşti, zise Lahiri Mahasaya surâzând. Tot nu mă vei găsi la Benares.

Înţelegând adevărata semnificaţie a acestei fraze, am început să plâng gândindu-mă că nu-l văd decât într-o viziune.

Maestrul s-a apropiat pentru a mă consola.

Iată mâna mea, zise el. Sunt viu ca întotdeauna, încetează să plângi. Nu sunt eu veşnic cu tine?”

Deci, acelaşi miracol este relatat de trei discipoli: la ora 10 dimineaţa în ziua următoare celei în care corpul lui Lahiri Mahasaya a fost ars în focul funerar, Maestrul, reînviat într-un corp transfigurat dar real, a apărut la trei discipoli, fiecare din ei locuind în oraşe diferite.

„Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire şi trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris:

Moartea a fost înghiţită de biruinţă. Unde îţi este biruinţa, mormântule? Unde îţi este spinul, moarte?» „36 – 11.

Poza mea de pe paşaport, 1920

— 1: Sri Yukteswar a fost mai târziu iniţiat formal în Ordinul Swami de către Mahant (conducătorul mănăstirii) al Buddh Gaya din Bengal.

— 2: „Rege Măreţ” – un titlu de respect.

— 3: Un guru se referă la un discipol al său prin numele său. omiţând orice titlu. Astfel, Babaji a spus „Lahiri”, nu „Lahiri Mahasaya”.

— 4: Literal „religie eternă”, numele dat conţinutului învăţăturilor Vedice.

Sanatan Dharma se numeşte Hinduism deoarece grecii, când au invadat nord-estul Indiei sub conducerea lui Alexandru cel Mare, i-au denumit pe locuitorii de pe valea Indusului cu numele de Indoos sau Hindus. Cuvântul Hindus, în sensul său corect, se referă doar la cei care urmează Sanatan Dharma sau Hinduismul.

Termenul de indieni se aplică în mod egal hinduşilor, musulmanilor şi celorlalţi locuitori de pe tărâmul Indiei (şi de asemenea, prin confuzia geografică a lui Columb, şi aborigenilor mongoloizi din America).

Numele antic al Indiei este Aryavarta, literal „ţinutul aryenilor”. Rădăcina sanscrită arya înseamnă „preţios, sfânt, nobil”. Mai târziu utilizarea etnologică greşită a cuvântului aryan, ce nu mai desemnează o caracteristică spirituală, ci anumite atribute legate de aspectul fizic al unei persoane, l-au condus pe marele orientalist Max Müller să afirme: „Pentru mine, un etnolog care vorbeşte despre rasa aryană, sângele aryan, ochi şi păr aryan, face un păcat la fel de mare cu al unui lingvist care ar vorbi de un dicţionar dolicocefalic sau o gramatică brahicefalică”.

— 5: Cuvântul param-guru înseamnă literal „guru suprem” sau „guru de dincolo” şi se referă la o linie sau succesiune de învăţători. Astfel Babaji, gurul lui Lahiri Mahasaya este paramguru-l lui Sri Yukteswar.

Mahavatarul Babaji este Supremul guru pe linia indiană a maeştrilor care-şi asumă responsabilitatea pentru bunăstarea spirituală a tuturor membrilor ce, plini de credinţă, practică Kriya Yoga.

— 50: În India, se consideră că a nu oferi de băut sau

de mâncare gurului este un semn de lipsă de respect.

— 6: Vezi capitolul 42. Acolo este descrisă vizita mea la Keshabananda.

— 7: La câteva zile după aceasta, el şi-ar fi aniversat a 68-a zi de naştere.

— 8: A se răsuci de trei ori şi a privi spre nord sunt părţi din ritualul vedic, folosite de Maestrul care ştie dinainte ora când îşi va părăsi definitiv corpul fizic.

Ultima meditaţie, prin care Maestrul se uneşte cu Cosmicul AUM se numeşte maha, adică mare, samādhi.

— 9: Kabir, marele sfânt din secolul XVI avea printre adepţii lui şi hinduşi şi musulmani. La moartea sa, discipolii s-au certat cu privire la ritualurile funerare.

Exasperat, Maestrul s-a trezit din ultimul său somn pentru a exclamă: „O jumătate din corpul meu să fie înhumată după obiceiul musulman, cealaltă arsă conform ritualurilor hinduse”. Acestea fiind zise a dispărut. Când discipolii au deschis coşciugul, au găsit în locul corpului o ghirlandă de flori, din care jumătate a fost înhumată la Maghar de către musulmanii care venerează acest templu până în zilele noastre şi cealaltă jumătate a fost arsă după obiceiul hindus la Benares, unde a fost construit un templu, Kabir Cheura, ce atrage o mulţime de pelerini.

În tinereţea sa, Kabir a fost abordat de doi discipoli care voiau să fie ghidaţi într-un mod detaliat pe cărarea mistică. Kabir le-a răspuns simplu: „Cărarea presupune distanţa; Dacă Dumnezeu ar fi aproape, n-aţi mai avea nevoie de cărare deloc. De fapt, mă face să râd când aud de peştii care, fiind în apă, totuşi sunt însetaţi!”

— 10: Panchanon a construit într-o grădină de 70 de acri de la Deogarh, în regiunea Bihar, un templu cu o statuie de piatră a lui Lahiri Mahasaya. O altă statuie a marelui maestru a fost pusă de discipoli în mica sa cameră de primire din casa lui din Benares.

— 11: I Corinteni 15: 54 – 55. „Ce? Vi se pare de necrezut că Dumnezeu înviază morţii?” – FAPTELE APOSTOLILOR, 26: 8.

CAPITOLUL: 37

Plecarea mea în America „America! Desigur, aceşti oameni sunt americani!” Acesta a fost primul meu gând când viziunea unor chipuri occidentale s-a derulat în faţa ochilor spiritului meu.

Cufundat în meditaţie, stăteam în spatele unui pupitru prăfuit dintr-o rezervă de la şcoala de la Ranchi. În aceşti ani îmi era dificil să mă izolez, căci mă consacram în întregime elevilor.

Viziunea continua pe scena conştiinţei mele; o mulţime 37 – 1 mă privea intens, la fel cum sunt studiaţi actorii.

Uşa se deschise! Desigur vreunul dintre elevi reuşise să afle unde eram ascuns!

„Vino, Bimal”, am strigat vesel, „am noutăţi pentru tine. Domnul mă cheamă în America!” „În America?” Băiatul repetă aceste cuvinte cu aceeaşi uimire ca şi cum aş fi spus” în Lună”.

„Desigur! Mă voi duce să descopăr America, ca şi Cristofor Columb care credea că a descoperit India; desigur, trebuie să existe o legătură karma-ică între cele două ţări!”

Bimal a plecat în fugă şi în curând toată şcoala ştia noutatea 37 – 2. Fără să mai întârzii, i-am reunit pe profesorii uimiţi şi le-am încredinţat şcoala.

„Ştiu că veţi păstra idealul yoghin de educaţie al lui Lahiri Mahasaya”, le-am zis eu. „Vă voi scrie des. Dacă Dumnezeu vrea, mă voi reîntoarce într-o zi”.

Mi-au dat lacrimile când i-am îmbrăţişat dintr-o privire pe elevi şi terenurile însorite de la Ranchi. Se terminase o întreagă epocă din viaţa mea. Trebuia să

trăiesc departe de patrie. La câteva ore după viziunea mea, eram deja în trenul de Calcutta. A doua zi, am primit invitaţia de a reprezenta India la Congresul Internaţional al Religiilor, care se ţinea în acel an la Boston, sub auspiciile Asociaţiei Universitare Americane.

Cu capul vâjâind, m-am dus la Serampore să mă consult cu Sri Yukteswar.

„Guruji, am fost invitat să iau cuvântul la un Congres al Religiilor în America. Să mă duc?” „Toate uşile îţi vor fi deschise”, a replicat simplu Maestrul. „Acum sau niciodată!” „Totuşi, Maestre”, am zis eu cu teamă, „nu ştiu să vorbesc în public! N-am ţinut decât rareori conferinţe şi niciodată în engleză!” „În engleză sau nu, cuvintele tale despre yoga vor fi binevenite în Occident”.

Am râs. „Ei bine, Maestre, nu cred că americanii vor învăţa limba bengali!

Acordă-mi binecuvântarea pentru a învinge piedicile limbii engleze”. 37 – 3

Când i-am comunicat tatălui meu proiectele mele, a rămas împietrit. America îi părea foarte îndepărtată şi se temea că nu mă va mai vedea niciodată.

„Cum vrei să mergi acolo?” s-a neliniştit el cu o voce stinsă. „Cine îţi va plăti cheltuielile?” Cum el se însărcinase cu educaţia şi cu întreţinerea mea, spera că această problemă mă va pune în încurcătură.

„Dumnezeu va avea grijă!” Aceasta mi-a amintit un răspuns analog dat, cu mulţi ani în urmă, fratelui meu Ananta la Agra. Am adăugat fără prea multă fineţe: „Tată, poate că Dumnezeu îţi va da ideea să mă ajuţi!” „Nu! Niciodată!” Se uita la mine cu jale.

Totuşi, a doua zi, am fost surprins când mi-a întins un cec pentru o sumă însemnată.

„Îţi dau aceşti bani”, zise el, „nu în calitatea mea de tată, ci de discipol fidel al lui Lahiri Mahasaya. Du-te în

acel Occident îndepărtat, pentru a răspândi acolo gloria binecuvântată a Kriya-ei Yoga!”

Această abnegaţie de care a făcut dovadă tatăl meu, renunţând rapid la dorinţele lui personale, m-a înduioşat nespus. El înţelesese în cursul nopţii că plecarea mea nu era dictată de dorinţa banală de a călători.

„S-ar putea să nu ne mai revedem în această viaţă. Tatăl meu, care avea 67 de ani la acea dată, vorbea cu amărăciune.

O intuiţie m-a împins să răspund: „Mulţumită lui Dumnezeu ne vom reîntâlni”.

În cursul pregătirilor de plecare eram cuprins de îngrijorare. Auzisem adesea vorbindu-se de „materialismul occidental”, atmosferă diferită de cea a Indiei, pătrunsă de spiritul sfinţilor. „A merge să respiri aerul Occidentului”, mă gândeam eu, „cere mai mult curaj din partea unui oriental, decât de a înfrunta frigurile cele mai aspre din Himalaya!”

Într-o dimineaţă devreme, am început să mă rog, cu hotărârea de nestrămutat de a continua până ce voi auzi vocea lui Dumnezeu. Voiam să am binecuvântarea şi asigurarea divină că nu mă voi rătăci în ceaţa utilitarismului modern. Eram dispus să merg în America, dar eram hotărât să-L aud pe Dumnezeu dându-mi permisiunea.

Mă rugam fierbinte. Răspunsul întârzia să vină. Implorarea mea mută s-a făcut atât de intensă încât, spre prânz, creierul meu nu mai era capabil să-i suporte tensiunea: aveam impresia că va exploda dacă mai lansam încă un apel. În acest moment, am auzit bătăi în uşa vestibulului casei mele de pe strada Grupar. Am deschis şi am văzut un tânăr purtând haine de pustnic. El intră, închise uşa după el şi, refuzând invitaţia de a se aşeza, indică cu un gest că doreşte să îmi vorbească din picioare.

„Trebuie să fie Babaji”, mă gândeam surprins, căci vizitatorul semăna cu Lahiri Mahasaya când era tânăr.

El răspunse direct gândului meu: „Da, sunt Babaji”. Vorbea în hindi, pe un ton cald şi plăcut. „Tatăl ceresc a auzit ruga ta. El îmi porunceşte să îţi spun aceasta: execută ordinele gurului tău şi du-te în America. Nu te teme, vei fi protejat”.

După o pauză emoţionantă, Babaji continuă: „Tu eşti cel pe care l-am ales pentru a răspândi în Occident mesajul Kriya-ei Yoga. Cu mulţi ani în urmă, l-am întâlnit pe gurul tău Sri Yukteswar la Kumbha Mela. Atunci l-am anunţat că te voi conduce la el pentru a te instrui”.

Îmi pierise graiul, respiraţia îmi era tăiată de uimirea religioasă pe care mi-o impunea prezenţa sa şi eram emoţionat să aud din propria sa gură că îmi condusese paşii spre Sri Yukteswar. Am îngenuncheat la picioarele nemuritorului guru. El m-a ridicat cu bunătate şi dragoste. După ce mi-a revelat multe lucruri asupra vieţii mele, mi-a dat câteva instrucţiuni şi a pronunţat câteva profeţii secrete.

„Kriya Yoga, tehnică ştiinţifică de realizare a lui Dumnezeu”, a zis el cu o voce melodioasă, „se va răspândi până la urmă în toate ţările şi va ajuta la stabilirea armoniei între naţiuni, datorită posibilităţii pe care ea o oferă fiinţei umane de a-L percepe direct şi transcendent pe Tatăl ceresc”.

Cu o privire maiestuoasă, Maestrul îmi dărui o scurtă viziune a conştiinţei sale cosmice. În curând, el fu gata de plecare.

„Nu încerca să mă urmezi”, m-a sfătuit el. „De altfel, nici n-ai putea să o faci!” „Ai milă, Babaji, nu pleca!” am exclamat eu de mai multe ori. „Ia-mă cu tine!”

El se întoarse, zicând: „Nu acum, altă dată”.

Copleşit de emoţie, am neglijat acest avertisment.

Cum eu încercam să-l urmez, am observat că picioarele îmi erau ţintuite solid de podea. Din uşă, Babaji îmi aruncă o ultimă privire plină de afecţiune. El ridică mâna într-un gest de binecuvântare, în timp ce spre disperarea mea îl vedeam îndepărtându-se.

După câteva minute, picioarele mele au fost din nou libere. M-am aşezat şi m-am cufundat într-o meditaţie profundă, mulţumindu-i lui Dumnezeu nu numai pentru că mi-a răspuns la ruga mea, ci şi pentru că l-am întâlnit pe Babaji.

Întregul meu corp părea sfinţit de contactul cu Maestrul veşnic tânăr. Cât de mult îmi dorisem să-l pot întâlni!”

Până acum n-am pomenit nimănui de această întâlnire, evenimentul cel mai sacru din existenţa mea, ascuns în colţul cel mai secret al inimii mele. Dar mă gândesc că cititorul va crede mai uşor în existenţa lui Babaji, în preocupările lui referitoare la destinul lumii, dacă eu afirm că l-am văzut cu propriii mei ochi. Am ajutat un pictor să deseneze pentru această carte portretul marelui Yoghin Christic al Indiei Moderne.

Seara dinaintea plecării mele în Statele Unite m-a găsit în prezenţa sfântă a lui Sri Yukteswar.

„Uită că te-ai născut printre hinduşi, dar nu adopta toate obiceiurile americanilor; ia ce este mai bun la cele două popoare”, mă instruia calm şi cu înţelepciune Sri Yukteswar. „Rămâi ceea ce eşti: un copil al lui Dumnezeu. Încearcă să înglobezi în tine ceea ce este mai bun la aproapele tău, indiferent de ce rasă ar fi el”.

Apoi mă binecuvânta. „Toţi cei care vor veni la tine cu credinţă, în căutarea lui Dumnezeu, vor fi ajutaţi. Curentul spiritual care emană din ochii tăi va pătrunde în creierul lor, transformându-le obişnuinţele materiale şi făcându-i mai conştienţi de Dumnezeu”.

Continuă zâmbind: „Puterea ta asupra sufletelor sincere va fi foarte mare.

Oriunde te vei duce, chiar în pustiuri, îţi vei găsi prieteni”.

Aceste două binecuvântări ale lui Sri Yukteswar s-au realizat. Sosit singur în America, fără un prieten, am găsit mii de suflete gata să primească învăţătura milenară.

Am părăsit India în august 1920, la bordul lui The City of Sparta, primul vapor care pleca în America după primul război mondial. Am obţinut biletul cu destule dificultăţi, aproape în mod miraculos.

În cursul celor două luni de traversare, un pasager a descoperit că eu eram delegatul Indiei la Congresul de la Boston.

„Swami Yogananda”, zise el pronunţându-mi greşit numele – cu aceasta m-am obişnuit în America – „aveţi amabilitatea să ţineţi o conferinţă pasagerilor în următoarea seară de joi, să zicem despre „Lupta pentru existenţă şi cum să trăim mai bine”.

Vai! trebuia să dau bătălia vieţii mele în vederea conferinţei, aşa cum n-am întârziat să o constat miercuri. După câteva tentative zadarnice de a-mi redacta conferinţa în limba engleză, am sfârşit prin a renunţa, deoarece gândurile mele refuzau încăpăţânate să se muleze pe gramatica engleză. Joi seara, încrezător în cuvintele Maestrului, am apărut în salonul pachebotului. Dar nu am putut scoate niciun cuvânt, am rămas cu gura închisă cam zece minute, după care ascultătorii şi-au dat seama de situaţia mea penibilă şi au izbucnit în râs.

Un grup de delegaţi la Congresul Internaţional al Liberalilor Religioşi, în Boston în anul 1920, unde am ţinut primul meu discurs în America. De la stânga la dreapta: Rev. Clay MacCauley, Rev. T. Rhondda Wil iamb, Prof. S. Ushigasaki, Rev.

Jabez T. Sunderland, eu, Rev. Chas. W. Wendte, Rev. Samuel A. Eliot, Rev.

Basil Martin, Rev. Christopher J. Street, Rev. Samuel M. Crothers.

Aici stau în picioare pe o platformă la unul din cursurile mele din America, în Washington D.C., la care asistau 1.000 de cursanţi de yoga.

Studind, în drum spre Alaska lângă dl. John Balfour, părăsind CASA ALBĂ după o întrevedere cu preşedintele Calvin Coolidge.

Washington Herald, 25 ian 1927 scria: „Swami Yogananda a fost. Întâmpinat cu o plăcere evidentă de către dl. Coolidge, care i-a declarat că a citit foarte multe despre el. Este pentru prima dată în istoria Indiei când un Swami a fost primit oficial de Preşedinte”.

Din partea mea, neavând niciun motiv de râs şi indignat, am început să-l rog pe Maestru în tăcere.

„Poţi! Vorbeşte!” Vocea sa răsună îndată în conştiinţa mea.

Imediat, gândurile mele s-au împăcat cu gramatica engleză. Trei sferturi de oră mai târziu, ascultătorii erau încă atenţi. Acest discurs mi-a adus mai târziu un număr de invitaţii din partea diferitelor asociaţii americane.

Totuşi, nu-mi mai amintesc nici măcar un cuvânt din ceea ce am spus. O anchetă discretă făcută printre pasageri mi-a revelat că ţinusem un discurs inspirat, într-o engleză corectă şi emoţionantă. La această veste liniştitoare, i-am mulţumit umil gurului meu pentru ajutorul oportun, convins încă odată că barierele timpului şi spaţiului nu există pentru el, că se găsea mereu alături de mine.

Uneori în cursul traversării, m-am mai simţit cuprins de teamă la ideea de a înfrunta un auditoriu englez la Congresul de la Boston.

„Doamne”, mă rugam eu, „fie ca subiectul inspiraţiei mele să fii numai Tu şi nu iarăşi râsetele ascultătorilor!”

Vaporul The City of Sparta a sosit la Boston la sfârşitul lui septembrie. Pe 6 octombrie 1920 am ţinut prima mea conferinţă în America, la Congres. Ea a fost bine primită şi am răsuflat uşurat. Secretarul Asociaţiei Unitariene Americane a scris următorul raport 37 – 4 despre discursul meu: „Swami Yogananda, delegat al ashramului Brahmacharya de la Ranchi, India, a prezentat la Congres salutul Asociaţiei sale. Într-o engleză excelentă, a făcut o expunere plină de forţă şi cu un caracter filosofic a lucrării „Ştiinţa religiei” care a fost tipărită separat, pentru o difuzare mai largă. Religia, a susţinut el, este unică, universală. Dacă este imposibil să generalizăm obiceiuri şi credinţe particulare, putem universaliza fondul comun al religiilor, să cerem ca el să fie urmat şi să ne conformăm lui”.

Datorită cecurilor generoase ale tatălui meu, am putut rămâne în America după închiderea Congresului. Am petrecut astfel patru ani la Boston, ţinând conferinţe, deschizând cursuri de yoga şi publicând o culegere de poezii „Cântecele Sunetului” cu o prefaţă de Dr. Fredenck B. Robinson, preşedintele Colegiului din New York. 37 – 5

În 1924, am traversat America ţinând conferinţe în faţa a mii de oameni, în principalele oraşe, turneu care s-a încheiat cu o vacanţă în nord, în frumoasa Alaska.

Cu ajutorul unor discipoli generoşi, mi-am stabilit la sfârşitul anului 1925 reşedinţa pe Domeniul Muntelui Washington, Los Angeles. Clădirea este cea care îmi apăruse într-o viziune cu mulţi ani înainte, în Caşmir. M-am grăbit să-i trimit lui Sri Yukteswar o serie de fotografii şi el mi-a răspuns printr-o carte poştală în bengali, a cărei traducere este:

11 august 1926

O Yogananda, copil al inimii mele!

Contemplând fotografiile şcolii şi elevilor tăi, inima mea s-a umplut de o bucurie de nedescris. Am fost fericit să văd acolo studenţi în yoga din diferite oraşe.

Văzând metodele promovate de tine: intonarea unor afirmaţii pozitive, vibraţiile binefăcătoare şi rugăciunile de vindecare, nu mă pot abţine să-ţi mulţumesc din inimă. Văzând intrarea, drumul pe versantul colinei şi panorama magnifică a domeniului Muntelui Washington, tânjesc să pot contempla toate acestea cu propriii mei ochi.

La noi totul este bine. Prin Graţia lui Dumnezeu, fii veşnic binecuvântat.

SRI YUKTESWAR GIRI Anii au trecut repede. Am ţinut conferinţe în toate colţurile ţării, în sute de cluburi, colegii, biserici sau diverse grupări. În toată decada 1920 – 1930, americanii, cu zecile de mii, au urmat cursurile mele de yoga. Lor le-am dedicat în

1929 o nouă carte de rugăciuni: „Şoaptele Eternităţii”, cu o prefaţă a d-nei Amelita Galli-Curci. 37 – 6 Iată, din această carte, un poem intitulat „Doamne!

Doamne! Doamne!”, compus într-o noapte, pe când stăteam la tribuna unei conferinţe.

Din adâncimile somnului profund, Pe când urc pe scara în spirală spre trezire, Şoptesc: Doamne! Doamne! Doamne!

Tu eşti hrana, iar când îmi întrerup postul Separării nocturne de Tine, Gust din Tine şi îmi spun: Doamne! Doamne! Doamne!

Indiferent unde mă duc, farul minţii mele. Se întoarce mereu spre Tine; Şi în bătălia gălăgioasă a activităţii Strigătul meu de război este întotdeauna: Doamne! Doamne! Doamne!

Când furtunile încercărilor vieţii ţipă violent, şi grijile urlă ca lupii la mine, Le acopăr stridenţa cântând cu voce

tare: Doamne! Doamne! Doamne!

Când mintea-mi ţese vise Din firele amintirilor, Pe acea ţesătură magică găsesc brodat: Doamne! Doamne! Doamne!

În fiecare noapte, în somnul cel mai adânc, Pacea mea visează şi cheamă, Bucurie! Bucurie! Bucurie!

Iar bucuria mea vine cântând neîncetat: Doamne! Doamne! Doamne!

Fiind treaz, mâncând, muncind, visând, dormind, Slujind, meditând, încântând, iubind divin, Sufletul meu murmură tot timpul, neauzit: Doamne! Doamne! Doamne!

Alături de doamna Amelia Gal i-Curci uneori, în general la începutul lunilor (când se onorau facturile pentru întreţinerea Centrului de la Muntele Washington, cartierul general al S.R. F.), aveam nostalgia Indiei, a calmului ei milenar. Dar, din zi în zi, vedeam că se stabileşte o mai bună înţelegere între Occident şi Orient şi sufletul meu se bucura de aceasta.

George Washington, „tatăl ţării sale”, care în multe ocazii a fost condus în mod divin, a pronunţat în discursul său de adio cuvintele următoare, pline de inspiraţie spirituală pentru America: „Este o naţiune liberă, iluminată şi, într-un viitor apropiat, mare şi demnă. Ea trebuie să dea umanităţii exemplul unui popor condus mereu de o justiţie dreaptă şi de o bunăvoinţă plină de înţelegere. Cine se poate îndoi că, în decursul timpului, fructele unui asemenea plan vor răsplăti din plin orice alt avantaj temporar care ar fi putut fi pierdut prin aderarea la ele? Ar fi oare posibil ca Providenţa să nu fi conectat fericirea permanentă a unei naţiuni cu virtutea sa?”

— 1: Multe din aceste chipuri le-am văzut după aceea în Occident şi le-am recunoscut instantaneu.

— 2: Swami Premananda, acum conducătorul Bisericii Realizării Sinelui a Tuturor Religiilor, din

Washington D.C., era unul din elevii de la şcoala din Ranchi în momentul când eu am plecat spre America. (Atunci se numea Brahmachari Jotin.)

— 3: Sri Yukteswar şi cu mine conversam în mod curent în limba bengali.

— 4: New Pilgrimages Of The Spirit (Noile pelerinaje ale Spiritului) (Boston: Beacon Press, 1921).

— 5: Dl. şi d-na Robinson au vizitat India în 1939 şi au fost oaspeţii de onoare la şcoala de la Ranchi.

— 6: Doamna Galli-Curci şi soţul său, Homer Samuels, pianistul, au fost studenţi Kriya Yoga timp de 20 de ani. Povestea inspiratoare a faimoasei primadone a fost recent publicată (Galli-Curci's Life Of Song, de C. E.

LeMassena, Paebar Co., New York, 1945).

CAPITOLUL: 38

Luther Burbank – Un sfânt printre trandafiri „În afară de cunoştinţele ştiinţifice, secretul pentru a ameliora cultura plantelor, este dragostea", îmi spuse Luther Burbank în timp ce-i vizitam grădina de la Santa Rosa, în California. Ne-am oprit în faţa unui răzor de cactuşi comestibili.

„Conducând experienţele ce urmăresc să creeze specii de cactuşi fără spini, a continuat el, le vorbeam adesea plantelor pentru a crea vibraţii de dragoste: Nu aveţi de ce să vă temeţi, le spuneam eu, la ce vă folosesc toţi aceşti spini de apărare? Vă voi proteja. Puţin câte puţin, din aceste plante de deşert a răsărit o varietate fără spini".

Am fost încântat de miracol. „Te rog, dragă Luther, dă-mi câteva frunze de cactus pentru grădina mea de la Muntele Washington".

Un grădinar s-a grăbit să le taie, dar Burbank l-a oprit: „Le voi culege eu însumi pentru Swami". Îmi dădu trei frunze pe care le-am plantat mai târziu, bucurându-mă

să le văd prinzând putere.

Ilustrul horticultor mi-a declarat că primul său succes a fost cartoful uriaş care-i poartă numele. Neobosit, el încercase să producă varietăţi noi de roşii, orz, dovleci, cireşe, prune, piersici fără puf, maci, crini şi trandafiri.

Am armat aparatul de fotografiat atunci când Luther m-a condus în faţa faimosului nuc care i-a permis să demonstreze că evoluţia naturală poate fi considerabil accelerată.

„După numai 16 ani, mi-a explicat el, acest nuc mi-a dat o recoltă cât dau doi nuci în condiţii normale”.

Luther Burbank, iubitul meu prieten, pozat alături de mine în grădina sa din Santa Rose.

Fetiţa lui adoptivă veni în grădină să se joace cu câinele.

„Aceasta este mica mea plantă umană, zise afectuos Luther. Acum umanitatea îmi pare o plantă uriaşă care are nevoie de dragoste, de aer liber, de selecţie inteligentă pentru a străluci în toată frumuseţea ei! În decursul vieţii mele am fost martor la progrese atât de mari, încât nu pot să văd decât cu optimism progresul umanităţii, cu condiţia de a insufla copiilor o metodă de viaţă simplă şi raţională.

Va trebui să ne întoarcem la natură şi la Dumnezeul naturii”. „Luther, ai fi încântat să-mi vizitezi şcoala de la Ranchi, în care educaţia este dată în aer liber, într-o atmosferă de bucurie şi simplitate”.

Cuvintele mele au atins coarda cea mai sensibilă a lui Burbank: educaţia copiilor.

El m-a asaltat cu întrebări, ochii săi profunzi şi senini străluceau de interes.

„Swamiji, zise el în sfârşit, şcoli ca cea a dvs. constituie singura speranţă a omenirii de mâine! Sistemele educaţionale acum în vigoare, rupte de natură şi sugrumând orice individualitate, mă revoltă profund. Sunt

trup şi suflet alături de concepţia dumneavoastră despre educaţie”.

În timp ce-mi luam rămas bun, el îmi dărui un mic volum pe care îşi puse autograful. 38 – 1 „Iată cartea mea Antrenamentul plantei umane 38 – 2, zise el. Sunt necesare metode noi, experienţe lipsite de teamă. Uneori, încercările cele mai periculoase au reuşit, dând cele mai bune fructe, cele mai frumoase flori.

Inovaţiile din domeniul educaţiei trebuie să fie de asemenea mai numeroase şi mai curajoase”.

Am citit cu interes în acea noapte cărticica, în care autorul întrevede pentru umanitate un viitor glorios. El scrie: „Ceea ce este cel mai greu de schimbat în această lume este o plantă, odată ce ea a căpătat anumite obiceiuri. Amintiţi-vă că o plantă şi-a păstrat individualitatea din timpuri imemoriale şi că aceasta nu a variat deloc de-a lungul erelor. Credeţi că, în urma nenumăratelor repetări, o plantă nu a căpătat o voinţă, dacă vrem s-o numim astfel, o tenacitate de neegalat? Astfel, unele plante, precum palmierii, sunt atât de persistente încât nicio forţă umană nu a putut până în prezent să le transforme. Faţă de voinţa plantei, cea a omului nu valorează nimic. Dar vedeţi cum încăpăţânarea unei plante este înlăturată infuzându-i o viaţă nouă printr-un altoi. Când astfel se produce o schimbare, o fixăm prin supraveghere şi selecţie răbdătoare în decursul generaţiilor şi noua varietate de plantă va subzista pentru a nu se mai întoarce niciodată la vechile forme, voinţa ei tenace fiind în final înfrântă şi transformată.

Când este vorba despre o natură atât de sensibilă şi maleabilă ca cea a unui copil, problema devine incomparabil mai uşoară”.

Atras de magnetismul irezistibil al acestui mare american, m-am dus adesea să-l văd. Într-o dimineaţă, am

sosit odată cu poştaşul, care-i dădu lui Burbank circa

1.000 de scrisori. Îi scriau horticultori din toată lumea.

„Swamiji, sosirea dumneavoastră este un pretext ca să ieşim în grădină”, zise vesel Luther. Deschise un sertar care conţinea sute de vederi ilustrate.

„Priviţi cum călătoresc eu. Reţinut de plante şi de corespondenţă, îmi satisfac setea de a admira locuri necunoscute privind aceste fotografii”.

Maşina mea staţiona în faţa porţii; Luther şi cu mine am rulat pe străzile micului oraş, presărat de grădini în care creşteau chiar trandafirii creaţi de el: Santa-Rosa, Peachblow şi Burbank.

„Prietenul meu Henry Ford şi cu mine credem în teoria antică a reîncarnării”, îmi spuse. „Luminează aspecte ale vieţii altfel inexplicabile. Memoria umană nu este proba adevărului; doar fiindcă omul nu-şi aminteşte vieţile sale trecute nu înseamnă că nu le-a avut. Memoria este ştearsă complet şi în privinţa vieţii intrauterine şi a copilăriei; dar totuşi a trecut prin ele!”, chicoti el.

Marele horticultor a primit iniţierea în Kriya yoga încă de la primele mele vizite.

„Practic cu credinţă această tehnică, Swamiji”, îmi zise el. După ce îmi puse un număr de întrebări despre diversele aspecte ale sistemului yoga, Luther remarcă rar: „Orientul posedă într-adevăr o cantitate enormă de cunoştinţe de-abia întrevăzute de Occident”. 38 – 3

Comuniunea intimă cu natura, care-i revelase multe din secretele ei ascunse, îi conferea lui Burbank o imensă veneraţie spirituală.

„Uneori Puterea Infinită îmi este foarte apropiată”, mi-a mărturisit el timid. Faţa sa sensibilă, frumos modelată se lumină de amintiri. „În acele momente am putut vindeca bolnavii din preajma mea şi reînvia unele plante ofilite”.

El îmi vorbi de mama sa, o creştină înfocată: „După moarte, ea mi-a apărut de multe ori în viziuni şi mi-a vorbit”.

Cu regret, ne-am întors acasă la el, unde-l aştepta un morman de scrisori.

„Luther, am zis eu, luna viitoare public o revistă destinată să servească drept punte de unire între Orient şi Occident. Ajută-mă să-i găsesc un titlu potrivit”.

Am discutat un pic problema pentru a cădea de acord asupra titlului Est-Vest. 38 – 4

Ajunşi în biroul său, Burbank îmi întinse un articol de-al lui intitulat: „Ştiinţa şi Civilizaţia”.

„El va apărea în primul număr al revistei Est-Vest”, i-am zis recunoscător.

Când prietenia noastră deveni mai strânsă, îl numeam pe Burbank „sfântul meu american”. „Iată cu adevărat un om”, am parafrazat eu, „în care nu este vicleşug”.

Acest om cu inimă largă era un model de umilinţă, de răbdare, de sacrificiu.

Căsuţa lui din mijlocul trandafirilor era simplă şi austeră; el cunoştea vanitatea luxului şi bucuria de a nu poseda decât puţine lucruri. Modestia cu care îşi purta gloria de savant mă făcea de fiecare dată să gândesc la un copac îndoindu-se sub greutatea fructelor coapte; numai un copac steril îşi ridică orgolios capul şi nu are nimic de dat.

Mă găseam la New York când prietenul meu a murit, în 1926. Plângând, gândeam: „Aş merge bucuros până la Santa-Rosa pentru a-l vedea!” M-am închis timp de 24 de ore în singurătatea camerei mele, neprimind nici secretarii, nici vizitatori.

A doua zi, am împlinit un rit vedic în memoria lui Luther, în faţa unui mare portret al acestuia. Un grup de

studenţi americani în haine de ceremonie hinduse cântau imnurile antice, aducând ofrande de flori, apă şi foc, simboluri ale elementelor corpului şi ale întoarcerii lor la Sursa Infinită.

Corpul lui Luther Burbank se odihneşte la Santa-Rosa, sub cedrul libanez pe care el l-a plantat, cu ani în urmă, în grădina sa, dar pentru mine sufletul său străluceşte în fiecare floare. Retras pentru un timp în spiritul larg al naturii, nu este oare Luther cel care şopteşte în brizele ei sau care apare în amurg?

Numele lui a trecut de acum înainte în limba engleză obişnuită. Webster's New International Dictionary defineşte astfel verbul tranzitiv „burbank": „a încrucişa, a grefa o plantă. La figurat: a perfecţiona (un proces sau o instituţie) păstrând ce este bun şi eliminând ce este rău, sau adăugând ceva bun".

„Dragă Burbank", am exclamat eu după ce am citit definiţia, „numele tău a devenit sinonim cu bunătatea!"

Mai jos puteţi citi aprecierea pe care el o avea pentru şcoala noastră: LUTHER BURBANK SANTA ROSA, CALIFORNIA U.S. A.

Decembrie 22, 1924

Am examinat sistemul Yogoda al lui Swami Yogananda, care, după părerea mea, este ideal pentru a antrena şi armoniza natura fizică, mentală şi spirituală a omului. Ţelul lui Swami este să creeze în lumea întreagă şcoli care să înveţe cum să trăişti, în care educaţia, departe de a se limita la dezvoltarea intelectuală, angrenează şi corpul, voinţa şi sentimentele.

Sistemul Yogoda de dezvoltare fizică, mentală şi spirituală, datorită metodelor simple şi ştiinţifice de concentrare şi meditaţie, va permite rezolvarea celor mai arzătoare probleme ale existenţei şi stabilirea păcii şi buneiânţelegeri pe Pământ. Ideea lui Swami despre

educaţie este de un perfect bun-simţ, ea nu este nici mistică, nici lipsită de simţ practic. Dacă ar fi fost altfel, ea nu ar fi avut adeziunea mea.

Sunt fericit să mă alătur lui Swami în apelul său în favoarea unor şcoli internaţionale în care să se înveţe arta de a trăi şi care, odată create, vor amorsa începutul unei ere noi pentru umanitate.

— 1: Burbank mi-a dat de asemeni o fotografie a sa cu autograf. Eu am preţuito aşa cum a preţuit odată un negustor indian o fotografie de-a lui Lincoln.

Hindusul care a fost în America în timpul Războiului Civil a manifestat o asemenea admiraţie pentru Lincoln, încât nu mai voia să se întoarcă în India până nu obţinea un portret cu Marele Om. Plasându-se ca o stâncă în pragul uşii lui Lincoln, negustorul a refuzat să plece până când preşedintele uimit i-a permis să se folosească de serviciile lui Daniel Huntigton, faimosul artist New Yorkez.

Când tabloul a fost terminat, indianul l-a purtat în triumf la Calcutta.

— 2: New York: Century Co., 1922.

— 3: Dr. Iulian Huxley, faimosul biolog englez şi director al UNESCO, a declarat recent că oamenii de ştiinţă vestici ar trebui să înveţe „tehnicile orientale” pentru a intra în stadiul de transă şi pentru a realiza controlul respiraţiei. „Ce s-a întâmplat? Cum este aceasta posibil?” a spus el. Un corespondent al Associated Press a trimis din Londra, în 21 aug. 1948 următoarele: „Dr. Huxley mi-a spus că noua Asociaţie Mondială pentru Sănătate Mentală s-ar putea orienta spre cunoştinţele mistice ale Estului. Dacă aceste cunoştinţe ar putea fi investigate ştiinţific, ne-a asigurat specialistul în sănătate mentală, atunci cred că un imens pas înainte poate fi făcut în acest domeniu de preocupări”.

— 4: Redenumită Self-Realization (Realizarea –

Sinelui, n. n) în 1948.

CAPITOLUL: 39

Therese Neumann, stigmatizata catolică „Revino în India. Te-am aşteptat cu răbdare timp de 15 ani. În curând trebuie să-mi părăsesc corpul şi să plutesc pe apele Spiritului. Yogananda, revino!”

Vocea lui Sri Yukteswar răsuna în străfundurile fiinţei mele, în timp ce meditam la cartierul general de la Muntele Washington. Într-o clipă, mesajul său parcursese 6.000 kilometri pentru a ajunge la mine.

Cincisprezece ani! Eram în 1935 şi trăisem într-adevăr 15 ani în America, răspândind aici învăţătura gurului meu. Acum mă chema la el.

După puţin timp, i-am comunicat experienţa mea unui bun prieten, domnul James J. Lynn, a cărui dezvoltare spirituală, prin practica zilnică Kriya Yoga, atinsese un asemenea grad, încât eu îl numeam „Sfântul Lynn”. În el, ca şi în mulţi alţi occidentali, vedeam bucuros realizându-se profeţia lui Babaji că şi Occidentul va produce sfinţi de o reală realizare divină, pe calea străvechii ştiinţe yoga.

Domnul Lynn a insistat cu generozitate să-mi facă o donaţie pentru călătorie.

Problema financiară fiind astfel rezolvată, am început să dau dispoziţii pentru a mă întoarce în India trecând prin Europa. Pregătirile au durat săptămâni. În martie 1935 am instituit cu acte, conform legilor Statului California, Self Realization Fellowship, ca o corporaţie fără scop productiv, nesectară şi destinată să existe continuu. Am dăruit Societăţii toate proprietăţile mele din America, inclusiv drepturile de autor asupra tuturor cărţilor pe care le scrisesem. S.R.F. se întreţine din vânzarea scrierilor mele şi, ca majoritatea instituţiilor de educaţie şi de religie, din donaţiile membrilor săi ca şi din donaţii publice.

„Voi reveni, le-am spus eu elevilor. Nu voi uita

niciodată America”.

La banchetul de adio care a fost dat la Los Angeles, contemplam recunoscător feţele prietenoase gândind: „Doamne, celui care recunoaşte în Tine pe cel care dă toate bunurile, nu-i va lipsi dulceaţa prieteniei muritorilor”.

Am părăsit New York-ul la 9 iunie 1935 39 – 1 la bordul vaporului Europa, în compania a doi elevi: secretarul meu, domnul C. Richard Wright şi o doamnă în vârstă din Cinncinati, domnişoara Ettie Bletsch. Traversarea ne-a odihnit după ultimele săptămâni atât de agitate, dar răgazul nostru a durat puţin; viteza vapoarelor moderne are uneori şi aspecte neplăcute.

Am vizitat Londra ca turişti. Acolo am fost invitat să ţin un discurs la Caxton Hall., unde Sir Francis Younghusband m-a prezentat publicului englez. Micul nostru grup a petrecut o zi plăcută în calitate de oaspeţi la proprietatea lui Sir Harry Lauder, în Scoţia. Apoi am traversat Canalul Mânecii, căci doream să efectuăm un pelerinaj la Konnersreuth, în Bavaria, la mistica catolică Therese Neumann.

Cu ani în urmă citisem un reportaj uimitor despre ea care se poate rezuma astfel:

1. Therese, născută în 1892 şi rănită într-un accident, la vârsta de 20 de ani a orbit şi a paralizat.

2. Şi-a recăpătat vederea în mod miraculos în 1923, rugând-o pe sfânta Therese de Lisieux, „Mica floare”. Mai târziu, picioarele Theresei Neumann s-au vindecat instantaneu, datorită credinţei ei în Dumnezeu.

3. Începând din 1923, Therese se abţine să bea şi să mănânce, cu excepţia unei cuminecături pe care o ia zilnic.

4. În 1926, i-au apărut cicatricile sacre ale lui Iisus pe cap, pe piept, la mâini şi la picioare. În fiecare vineri 39 – 11, ea trece prin suferinţele Patimilor lui Iisus.

5. Deşi nu vorbeşte decât germana incultă din satul ei natal, în timpul transelor de vineri, Therese pronunţă fraze într-o limbă necunoscută, în care erudiţii au recunoscut vechea aramaică. În anumite perioade ale viziunilor, ea vorbeşte greaca sau ebraica.

6. Cu autorizarea bisericii, Therese a fost supusă de mai multe ori unui control ştiinţific riguros. Dr. Fritz Gerlick, directorul unui ziar protestant german, s-a dus la Konnersreuth pentru a „demasca frauda catolică”, dar la întoarcerea sa, el a descris cu devotament viaţa sfintei. 39 – 2

Ca întotdeauna în Orient sau în Occident, eu aspiram să văd sfinţi. M-am bucurat când, pe 16 iulie, trioul nostru a ajuns la Konnersreuth. Fordul nostru (pe care îl adusesem din America) ca şi micul nostru grup, a atras curiozitatea ţăranilor bavarezi: un tânăr american, o doamnă în vârstă şi un oriental cu pielea măslinie şi părul lung.

Căsuţa Theresei, curată şi ordonată, cu muşcate înflorite la ferestre, era închisă.

Nici vecinii şi nici chiar poştaşul satului, care tocmai trecea, nu au ştiut să ne spună unde putem să o găsim pe sfântă. A început să plouă şi tovarăşii mei mi-au sugerat să plecăm.

„Nu! am zis eu cu încăpăţânare. Voi rămâne până când voi avea ştiri despre Therese!”

Două ore mai târziu eram încă în maşină, în ploaie. „Doamne, mă rugam eu, de ce m-ai adus aici dacă ea nu este de găsit?”

În acel moment, un trecător care vorbea engleza s-a oferit să ne ajute.

„Nu ştiu exact unde se găseşte Therese, zise el, dar de obicei ea se duce în vizită la profesorul Franz Wurz, maestru la seminarul de la Eichstatt, la 130 km de aici”.

A doua zi, grupul nostru rula spre Eichstatt, un mic sat cu străzi pietroase şi prost pavate. Dr. Wutz ne-a primit cordial: „Desigur, Therese este la mine”. El i-a anunţat vizitatorii. Un mesager ne-a adus răspunsul ei: „Deşi preotul m-a rugat să nu văd pe nimeni fără permisiunea sa, îl voi primi pe omul lui Dumnezeu venit din India”.

Emoţionat profund de aceste cuvinte, am urcat cu Dr. Wutz într-un mic salon, în care Therese a intrat curând. Era scăldată într-o aură de bucurie şi seninătate, îmbrăcată în negru cu părul de un alb imaculat. În vârstă de 37 de ani, părea mult mai tânără, având o prospeţime şi un farmec tineresc. Era bine făcută, cu obrajii roşii, veselă şi respirând sănătate, aşa arăta această sfântă care nu mânca niciodată!

Therese îmi strânse uşor mâna. Ne-am privit în tăcere, conştienţi de a fi amândoi nişte credincioşi ai lui Dumnezeu.

Dr. Wutz s-a oferit amabil să ne fie interpret. Ne-am aşezat şi Therese a început să mă studieze cu o curiozitate nevinovată; hinduşii sunt destul de rari în Bavaria!

„Nu mâncaţi absolut nimic?” Voiam să aud răspunsul din propria ei gură.

„Nimic, cu excepţia unei cuminecături sfinţite, la ora 6 în fiecare dimineaţă”. „Ce dimensiuni are?” „Subţire ca o foaie de hârtie şi de mărimea unei monezi mici”. Ea adăugă: „O iau din motive confesionale: dacă ea nu este binecuvântată, nu o pot înghiţi!” „Desigur că nu aţi trăit 12 ani numai cu aceasta!” „Eu trăiesc cu lumina lui Dumnezeu”. Cât de simplu şi cât de einsteinian era răspunsul ei!

„Văd că dvs. ştiţi că energia eterului, a soarelui şi a aerului vă pătrunde în corp”.

Faţa ei fu iluminată de un surâs: „Sunt fericită să văd că înţelegeţi cum trăiesc”. „Viaţa dvs. sfântă este o dovadă

zilnică a acestui adevăr enunţat de Iisus: Omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. 39 – 3

Din nou, explicaţia mea a umplut-o de bucurie: „Adevărat. Unul din motivele pentru care eu mă aflu pe pământ, este pentru a demonstra că omul poate trăi cu lumină divină şi nu numai cu hrană”. „Aţi putea să-i învăţaţi pe alţii cum să se lipsească de hrană?”

Ea a părut puţin tulburată. „Nu pot; Dumnezeu nu vrea”.

Cum privirea mea căzu pe mâinile ei robuste, dar graţioase, Therese îmi arătă urma unei mici răni pătrate, recent cicatrizată, pe dosul fiecăreia dintre ele. Pe palma fiecărei mâini ea avea o cicatrice în formă de semilună care tocmai se închisese. Fiecare rană traversa mâinile dintr-o parte într-alta. Aceasta îmi aduse în memorie cuiele pătrate cu capul în formă de semilună, utilizate în Orient până în zilele noastre, dar pe care nu-mi amintesc să le fi întâlnit în Occident.

Sfânta îmi vorbea de transele ei săptămânale. „Neputincioasă asist la Patimile lui Iisus”. În fiecare săptămână, de joi la miezul nopţii până vineri la ora 13, rănile se deschid şi sângerează; pierde 5 kg din greutatea totală de 55 kg. Suferind intens în iubirea ei, Therese aşteaptă totuşi cu bucurie aceste viziuni săptămânale în care îi apare Iisus.

Am înţeles imediat că viaţa ei ciudată a fost destinată de Dumnezeu să-i convingă pe toţi creştinii de autenticitatea istorică a vieţii şi Patimilor lui Iisus aşa cum sunt ele relatate în Noul Testament şi să constituie o legătură vie între Maestrul Galilean şi credincioşii săi.

Profesorul Wutz îmi relată câteva din experienţele sale alături de sfântă.

„Mulţi dintre noi, inclusiv Therese, străbatem adesea

Germania, povestea el.

Contrast frapant, în timp ce noi mâncăm de trei ori pe zi, Therese nu mănâncă nimic. Ea rămâne la fel de proaspătă ca un trandafir, neatinsă de oboseala călătoriei. Când, înfometaţi, noi căutăm un han, ea râde veselă”.

Profesorul îmi mai comunică interesante detalii fiziologice: „Întrucât Therese nu mănâncă, stomacul ei s-a micşorat. Ea nu are exerciţii, dar glandele sudoripare funcţionează şi pielea ei este permanent moale şi catifelată”.

Mi-am exprimat dorinţa de a asista la una din transele Theresei.

„Desigur, veniţi vinerea viitoare la Konnersreuth, zise ea cu bunăvoinţă. Preotul vă va da autorizaţia necesară. Sunt fericită că aţi venit să mă găsiţi la Eichstatt”.

Therese ne-a strâns mâna de mai multe ori şi ne-a condus la uşă. Domnul Wright a pornit radioul din automobil: sfânta îl examina chicotind. Întrucât copiii satului se adunau grămadă, Therese a trebuit să se refugieze în casă. Am zărit-o la fereastră privindu-ne şi făcându-ne cu mâna.

O discuţie purtată a doua zi cu cei doi fraţi ai Theresei mi-a relevat că ea nu dormea decât una-două ore pe noapte şi că era o fiinţă activă şi plină de energie, în ciuda faptului că nu mânca niciodată. Iubea păsările şi îşi petrecea mult timp lucrând în grădină. Corespondenţa ei era numeroasă; credincioşii catolici devotaţi îi cereau să se roage pentru însănătoşirea lor. Ea a vindecat un număr de boli grave.

Fratele ei Ferdinand, în vârstă de 23 de ani, mi-a explicat că Therese are puterea ca prin rugăciune să poată prelua bolile altora. Ea a încetat să mai mănânce din ziua în care s-a rugat să-i fie transferată boala de gât de care suferea un tânăr din parohia ei ce urma să se

călugărească.

În cursul zilei de joi, micul nostru grup s-a dus la preot, care m-a studiat surprins şi a redactat bucuros permisul; fără el nu aveam dreptul să intrăm, regula având unicul scop de a o proteja pe Therese de turiştii care, în anii trecuţi, veneau vinerea cu miile.

Am sosit la Konnersreuth spre ora 9, 30 dimineaţa. Am observat că o parte a casei avea un acoperiş de sticlă, pentru ca Therese să aibă mai multă lumină. Am fost fericiţi că, de această dată, uşile erau larg deschise pentru a ne primi. Vreo 20 de vizitatori îşi aşteptau rândul. Mulţi dintre ei veniseră de foarte departe pentru a asista la transa mistică.

În ochii mei Therese trecuse deja prima probă, ea simţind intuitiv că vreau să o văd nu din curiozitate, ci pentru motive de ordin spiritual.

A doua probă a constat în faptul că, înainte de a intra în cameră, eu mă pusesem în starea de transă yoghină pentru a intra în contact telepatic cu ea. Camera era plină de vizitatori. Therese, în rochie albă, era întinsă pe pat.

Urmat de domnul Wright, m-am oprit în prag, izbit de spectacolul neobişnuit şi teribil.

THERESE NEUMANN Faimoasa stigmatizată catolică, cea care mi-a inspirat pelerinajul la Konnersreuth, Bavaria, în anul 1935

DOI FRAŢI AI THERESEI NEUMANN Alături de ei, la Konnersreuth, Bavaria.

Therese Neumann, C. Richard Wright şi eu, Eichstatt, Bavaria, 17 iulie 1935.

Un fâr de sânge curgea fără întrerupere de sub pleoapele Theresei. Privirea ei era fixată pe ochiul spiritual din mijlocul frunţii. Pânza care-i acoperea capul era roşie de sângele care curgea din rănile coroanei de spini. Rochia albă avea o pată roşie într-o latură, unde soldatul roman îl

lovise pe Iisus cu lancea.

Therese întindea mâinile într-un gest matern de rugă, expresia feţei ei era în acelaşi timp îndurerată şi divină. Ea părea mai slăbită, transformată atât în interior cât şi în exterior. Murmurând cuvinte într-o limbă necunoscută, ea părea că se adresează unei mulţimi vizibile ochilor supraconştiinţei sale.

Întrucât empatizam cu ea, am început să disting scene din viziunea sa. Ea îl contempla pe Iisus ducându-şi crucea în mijlocul mulţimii dezlănţuite. 39 – 4

Deodată ea a ridicat capul consternată: Iisus căzuse sub greutatea poverii Sale.

Viziunea se ştersese pentru moment. Epuizată de milă şi durere, Therese căzu pe pernă.

Atunci am auzit în spatele meu un zgomot surd. Întorcând capul pentru o secundă, am văzut doi bărbaţi ridicând un corp căzut jos. Dar cum eu tocmai ieşeam din starea profund supraconştientă, nu l-am recunoscut imediat pe cel care căzuse. Din nou mi-am fixat privirea pe faţa Theresei, palidă ca o moartă, dar de această dată senină, radiind sfinţenie şi puritate. Puţin mai târziu, m-am întors din nou şi l-am zărit pe domnul Wright în picioare, cu mâna pe obrazul care-i sângera.

„Dick, am întrebat, tu ai căzut?” „Da, am leşinat în faţa ororii spectacolului”. „Ei bine, am zis eu pentru a-l consola, cel puţin ai avut curajul să revii!”

Amintindu-ne de pelerinii care-şi aşteptau răbdători rândul să intre, ne-am luat în tăcere rămas bun de la prezenţa sfântă a Theresei. 39 – 5

A doua zi, micul nostru grup rula deja spre sud, bucuroşi că nu depindeam de orarele trenurilor şi că puteam să ne oprim unde ne place. Ne-am bucurat astfel de fiecare minut al călătoriei noastre prin Germania, Olanda, Franţa şi Alpii elveţieni. În Italia am efectuat un

pelerinaj la Assisi, pentru a-l onora pe sfântul Francisc, apostol al umilinţei. Excursia noastră prin Europa s-a terminat în Grecia. Acolo am vizitat templele Atenei şi închisoarea lui Socrate 39 – 6, unde el a băut paharul cu otrava.

După traversarea Mediteranei, am debarcat în Palestina. Rătăcind prin Ţinuturile Sfinte, m-am convins o dată mai mult de valoarea pelerinajelor. Pentru inimile sensibile, spiritul lui Iisus este prezent peste tot în Palestina. M-am dus cu veneraţie la Bethleem, la Ghetsimani, la locul Patimilor, la Muntele Măslinilor, la râul Iordanului şi la Marea Galileei.

Micul nostru grup a vizitat Ieslea, casa lui Iosif, mormântul lui Lazăr, locuinţa Martei şi a Mariei, sala Cinei cea de Taină. Pas cu pas, reînviau în faţa ochilor mei scene din Noul Testament, dramă divină pe care Iisus a jucat-o în această lume.

După o vizită în Egipt, în modernul Cairo şi la bătrânele piramide, am luat un vapor care, străbătând Marea Roşie şi Marea Arabiei, ne-a dus direct în India.

Dl. Wright, eu, Domnişoara Bletch – în Egipt

— 1: Includerea datei complete se datorează faptului că secretarul meu, dl.

Wright, a ţinut un jurnal de călătorie.

— 11: Din timpul celui de-al doilea război mondial, Therese nu a experimentat patimile în fiecare vineri, ci doar în anumite zile sfinte ale anului.

— 2: Cărţi despre viaţa sa sunt: Therese Neumann: o stigmatizată a zilelor noastre şi Alte cronici despre Therese Neumann, amândouă de Friedrich Ritter von Lama şi Povestea lui Therese Neumann, de A.P. Schimberg (1947); şi Therese Neumann, de J. Steiner.

— 3: MATEI 4: 4. Motorul corporal uman este întreţinut nu numai de hrana grosieră (pâine), ci şi prin

energia cosmică vibratorie (Cuvântul sau AUM – forţa invizibilă care pătrunde în corpul uman prin medulla oblongata. Corpul se aprovizionează cu energie vitală universală (AUM) în principal prin bulbul rahidian. Bulbul este conectat direct cu Centrul Mental de Comandă (Kutastha) sau Ochiul Unic situat între sprâncene, centrul voinţei umane. Energia cosmică este apoi înmagazinată în cel de-al şaptelea centru, cel de deasupra creştetului capului, ca rezervor al potenţialităţilor infinite (menţionat în Vede ca „lotusul cu

1.000 de petale de lumină”). Biblia se referă la AUM ca Sfântul Duh, forţa vitală invizibilă care susţine toată creaţia. „Nu ştiţi că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt care locuieşte în voi şi pe care l-aţi primit de la Dumnezeu? Şi că voi nu sunteţi ai voştri?” (I CORINTENI, 6.19)

— 4: În orele precedente sosirii mele, Therese trecuse deja prin viziunile din ultimele zile ale lui Iisus. Transa ei începea de obicei după Cina cea de taină şi se termina cu crucificarea sau înmormântarea.

— 5: Un reporter INS din Germania transmite în 26 martie 1948: „O ţărancă germană zace în căsuţa ei în această Vinere Mare; părul ei, mâinile şi umerii sunt marcaţi cu sânge în locurile unde corpul lui Iisus a sângerat în timpul Patimilor. Mii de germani şi americani plini de uimire şi de teamă treceau în tăcere pe lângă patul Theresei Neumann”.

Marea stigmatizată a murit în Konnersreuth în 18 septembrie 1962.

— 6: Un pasaj al lui Eusebiu relatează o curioasă întâlnire între Socrate şi un înţelept hindus: „Aristoxene muzicianul, povesteşte întâmplarea următoare despre indieni: „Unul din aceşti oameni l-a întâlnit pe Socrate la Atena şi l-a întrebat care este obiectul filosofiei sale.

<Observarea fenomenelor umane>, a răspuns Socrate. La aceste cuvinte indianul a izbucnit în râs. <Cum poţi să observi fenomenele umane, a zis el, când le ignori pe cele divine? „Aristoxenus cel menţionat era un elev de-al lui Aristotel şi un autor despre armonicile muzicale. Data: 330 î.Hr.

Idealul grec, tipic pentru gândirea occidentală este: „Omule, cunoaşte-te pe tine însuţi”. Un hindus ar spune: „Omule, cunoaşte-ţi Sinele”. Acel „Eu gândesc, deci exist” al lui Descartes nu este valabil din punct de vedere filosofic. Facultăţile gândirii nu pot arunca lumină asupra naturii ultime a omului. Mintea umană, ca şi lumea fenomenală pe care el o percepe, este un flux continuu şi deci nu poate conţine nicio finalitate. Satisfacţia intelectuală nu poate fi ţelul suprem. Doar cel care-l caută pe Dumnezeu este prieten real al cunoaşterii (vidya); tot restul este ignoranţă, cunoaştere relativă (avidya).

CAPITOLUL: 40

Întoarcerea mea în India Respiram din nou aerul binecuvântat al Indiei. Vaporul nostru, Rajputana, acostase pe 22 aug. 1935 în marele port Bombay. De îndată ce am debarcat, am presimţit ce-mi va rezerva şederea mea în patrie: 12 luni de activitate neobosită.

Prietenii m-au primit pe chei cu ghirlande de flori; în curând, în apartamentul nostru de la hotelul Taj Mahal, am fost asaltaţi de reporteri şi de fotografi.

Oraşul Bombay era un oraş nou pentru mine; mi s-a părut un oraş modern, cu înfăţişare occidentală. Bulevarde largi plantate cu palmieri şi cu clădiri magnifice se învecinau cu temple antice. N-aveam decât puţin timp să vizitez oraşul, fiind nerăbdător să-mi revăd gurul şi familia. După ce am dus Fordul la garaj ne-am grăbit să luăm trenul pentru Calcutta. 40 – 1

La gara Howrah, ne aştepta o mulţime atât de mare

încât de abia am putut coborî din vagon! Tânărul Maharaj de Kasimbazar şi fratele meu Bishnu dirijau comitetul de primire; nu mă aşteptasem niciodată la o primire atât de călduroasă şi fastuoasă.

Precedaţi de un şir de maşini şi de motociclete, acoperiţi de flori din cap până în picioare, doamna Bletch, dl. Wright şi cu mine am fost conduşi la casa mea părintească.

Venerabilul meu tată, aşezat liniştit în postura lotus, Calcutta, 1936

Eu, împreună cu cele două surori ale mele, Roma (la stânga) şi Nalini Tatăl meu m-a îmbrăţişat ca şi cum aş fi înviat din morţi! Ne-am privit îndelung, muţi de bucurie. Fraţi şi surori, unchi, mătuşi, verişori, elevi şi prieteni de altă dată mă înconjurau cu ochii în lacrimi. Acum, când nu mai este decât o amintire, această scenă a fericitei mele întoarceri acasă îmi luminează inima.

Nu mă simt în stare să descriu întâlnirea mea cu Sri Yukteswar. Îi dau cuvântul secretarului meu: „Astăzi, cuprins de cele mai plăcute presimţiri, l-am condus cu maşina pe Yoganandaji de la Calcutta la Serampore, scrie dl. Wright în jurnalul său de călătorie. Am trecut prin faţa unor dughene curioase (în unele dintre Yogananda lua masa în timpul anilor de facultate) şi am pătruns în sfârşit pe o alee pietruită, îngustă. Un viraj la stânga şi iată ashramul, o clădire simplă, dar primitoare cu două nivele, cu un balcon acoperit în stil spaniol la etajul superior. Impresia generală era de singurătate liniştită.

Plin de umilinţă, l-am urmat pe Yoganandaji în mica curte interioară a ashramului. Cu inima bătând iute, am urcat vechile trepte, care erau deja călcate de mii de aspiranţi. Fiecare pas mă făcea din ce în ce mai emoţionat. Deodată, la capătul de sus al scării, apăru Măreţul Swami Sri Yukteswar, în nobila atitudine a înţeleptului.

Tremurând de emoţie, am simţit binecuvântarea acestei prezenţe sublime.

Lacrimile înceţoşau privirea mea când Yoganandaji a îngenuncheat şi, înclinând capul, şi-a oferit imensa recunoştinţă a sufletului său la picioarele Maestrului, pe care le-a atins mai întâi cu mâinile apoi cu capul, în semn de supunere umilă.

Apoi se ridică şi Sri Yukteswar îl îmbrăţişă cu căldură.

La început a domnit tăcerea, dar ea exprima toate nuanţele sufletelor lor. Cât de tare le străluceau ochii de căldura reîntâlnirii! O vibraţie tandră emana din îmbrăţişarea lor şi chiar soarele ieşi dintre nori ca să adauge o strălucire de glorie.

La rândul meu, am îngenuncheat în faţa Maestrului, exprimându-i toată dragostea şi recunoştinţa mea, atingându-i picioarele şi primind binecuvântarea sa. M-am ridicat privindu-i ochii minunaţi, profunzi, pătrunzători, iluminaţi de bucurie. Ne-am întors în salon. Maestrul s-a sprijinit de un pat vechi şi s-a aşezat pe un culcuş întins direct pe ciment. Yogananda şi cu mine ne-am instalat la picioarele gurului, pe o rogojină de paie pe care se aflau nişte perne portocalii.

Făceam eforturi zadarnice de a urmări conversaţia în bengali dintre cei doi Swamiji (căci ei neglijau complet engleza când erau împreună, deşi Swami Maharajah, cum mai era numit marele guru, o cunoştea şi o vorbea în mod curent). Dar sanctitatea Maestrului transpărea din zâmbetul său cald şi din strălucirea ochilor săi. O trăsătură remarcabilă a caracterului său era precizia judecăţilor, indiciu al unui om înţelept, sigur pe ştiinţa sa, pentru că el îl cunoştea pe Dumnezeu. Înţelepciunea sa profundă se manifesta în fiecare moment în fermitatea şi hotărârea sa.

Îl observam respectuos, din timp în timp, remarcând

că era voinic, lat în spate şi părea călit de încercările şi sacrificiile renunţării. Ţinuta sa era maiestuoasă. Pasul său era demn şi postura semeaţă. Un râs jovial şi vesel izvora din profunzimile pieptului, făcând să se cutremure întregul trup. Înfăţişarea lui austeră lăsa să se vadă expresia puterii divine. Părul lui, împărţit în două printr-o cărare, alb cu reflexe argintii, îi cădea în bucle mici pe umeri. Barba mai degrabă rară, mustăţile lui fine îi subliniau maiestatea feţei. Fruntea înaltă, ce părea că vrea să atingă, cerul îi domina întreaga personalitate. Avea nasul mare şi, ca un copil, se amuza din când în când ciupindu-se şi trăgându-se de el. Ochii de culoare închisă aveau o nuanţă eterată albăstruie.

Era îmbrăcat cu un simplu dhoti şi o robă, care ar fi trebuit să fie de culoarea ocru, dar era acum portocaliu deschis.

Aruncând o privire de jur-împrejur prin cameră, am remarcat deteriorarea ei, fapt ce sugera puţinul ataşament al Maestrului faţă de bunurile materiale. Zidurile albe, decolorate de timp, erau acoperite de dâre albastre de tencuială. Pe un perete era suspendat un portret al lui Lahiri Mahasaya. De asemenea, se găsea şi o fotografie de-a lui Yoganandaji la Congresul Religiilor de la Boston printre ceilalţi delegaţi.

Am remarcat şi un amestec ciudat de vechi şi modern: un candelabru mare, acoperit de pânze de păianjen datorită neutilizării; pe perete, un calendar care nu era la zi. O atmosferă de calm şi seninătate emana din toate acestea. Dincolo de balcon, cocotierii îşi revărsau umbra protectoare asupra ashramului.

Este interesant să adaug că era suficient ca Maestrul să bată din palme pentru ca imediat să fie servit de vreun discipol tânăr. Mie mi-a plăcut un tânăr numit Prafulla 40 – 2, cu părul negru lung, căzându-i pe umeri, cu ochii negri

lucioşi şi pătrunzători, cu surâs blând; pupilele îi străluceau când colţurile gurii sale se ridicau surâzând.

Bucuria lui Swami Sri Yukteswar era evident intensă la reîntoarcerea <creaţiei> sale (şi pare oarecum curios în legătură cu mine, <produsul produsului>). Oricât de intensă ar fi fost buna dispoziţie a lui Sri Yukteswarji, înţelepciunea divină predomina în el, împiedicându-l să-şi exteriorizeze sentimentele.

Yogananda i-a adus cadouri, aşa cum este obiceiul când un discipol vine la Maestrul său. Mai târziu, ne-a fost servită o masă simplă, dar bine pregătită.

Toate felurile de mâncare erau preparate din orez şi legume; Sri Yukteswar a fost fericit să mă vadă respectând obiceiurile indiene, între altele pe cel de a mânca cu degetele.

După câteva ore petrecute schimbând fraze în bengali sau surâsuri şi priviri încărcate de bună dispoziţie, ne-am luat respectuos rămas bun de la Maestru cu un pranam 40 – 3 şi am plecat la Calcutta, ducând cu noi amintiri de neuitat. Deşi impresia mea a fost mai ales influenţată de factori exteriori, eram conştient de aura spirituală a sfântului. Îi simţeam puterea, sentiment pe care îl voi duce cu mine ca pe o binecuvântare divină”.

Adusesem din America, din Europa şi din Palestina numeroase cadouri pentru Sri Yukteswar. Le-a primit surâzând, fără să spună niciun cuvânt. Cumpărasem pentru mine însumi din Germania un baston umbrelă. În India m-am hotărât să-l dăruiesc Maestrului.

„Apreciez mult acest cadou!” a zis el. Ochii gurului meu mă priveau cu afecţiune, căci făcuse un comentariu neobişnuit. Din toate cadourile, doar pe acela l-a arătat mai târziu vizitatorilor.

„Maestre, permite-mi să-ţi ofer un covor nou pentru salon”. Observasem că pielea de tigru era aşezată pe un

covor foarte uzat.

„Dacă-ţi face plăcere”. Gurul meu nu se arăta deloc entuziasmat. „Priveşte, pielea mea de tigru este curată şi bună; eu sunt rege în regatul meu. Mai departe se întinde lumea vastă care nu se interesează decât de lucrurile superficiale”.

La aceste cuvinte, m-am simţit din nou ca un tânăr discipol, purificat de focul criticilor sale zilnice.

Sri Yukteswar şi cu mine în Calcutta, 1935. El se sprijină pe umbrela primită cadou de la mine.

Curtea interioară de la etajul doi al ashramului lui Sri Yukteswar din Serampore.

Eu sunt cel aşezat (în centru) la picioarele gurului meu.

Fratele meu Bishnu; Motilal Mukherji din Serampore, un discipol foarte avansat al lui Sri Yukteswar; tatăl meu; dl. Wright; eu; Tulsi Narayan Bose; Swami Satyananda din Ranchi De îndată ce am avut puterea de a mă smulge din atmosfera afectuoasă de la Serampore şi de la Calcutta, m-am dus la Ranchi cu dl. Wright. Ce primire mi-au făcut! Cu lacrimi în ochi, i-am îmbrăţişat pe maeştrii devotaţi care ţinuseră sus steagul şcolii pe timpul celor 15 ani ai absenţei mele. Feţele radioase şi surâsurile fericite ale elevilor dovedeau, mai mult decât cuvintele, valoarea unei educaţii multiple şi a învăţăturii yoga.

Totuşi stabilimentul de la Ranchi trecea prin dificultăţi financiare. Manindra Chandra Nundy, bătrânul Maharajah al cărui palat din Kasimbazar devenise principala construcţie a şcolii şi care făcuse multe donaţii din fondurile princiare, murise. Existenţa şcolii era periclitată de insuficienţa donaţiilor publice.

Eu nu petrecusem atâţia ani în America fără să asimilez ceva din spiritul lor practic. Am rămas o săptămână la Ranchi, luptându-mă cu problemele cele mai

critice. Apoi am vizitat la Calcutta pe educatorii şi pe conducătorii de bază, apoi pe Maharajahul de Kasimbazar; am solicitat sprijinul financiar al tatălui meu şi edificiul de la Ranchi, al cărui buget se clătina, a fost din nou asigurat. Elevii mei americani mi-au trimis multe donaţii şi un cec pentru o sumă importantă.

La câteva luni după întoarcerea mea în India, am avut bucuria să văd şcoala de la Ranchi recunoscută de către stat. Visul meu, al unui centru de educaţie yoga, a fost realizat! Această viziune mă ghidase la începuturile modeste din 1917, când era doar un grup de 7 băieţi. În cei 10 ani din 1935, Ranchi îşi lărgise obiectul de activitate. Acum se desfăşoară activităţi manitare de către Misiunea Shyama Charan Lahiri Mahasaya.

Şcoala, sau Yogoda Sat-Sanga Brahmacharya Vidyalaya, are cursuri elementare şi secundare. Interni sau externi, copiii primesc aici învăţătura la alegerea lor.

Comitete autonome de elevi se ocupă de diferite activităţi; eu descoperisem, de la începutul carierei mele de educator, că un elev încântat să-l înşele pe profesor se supune bucuros regulilor de disciplină elaborate de colegii lui. Întrucât eu n-am fost niciodată un elev model, simpatizam fanteziile lor.

Sporturile şi jocurile, hocheiul şi fotbalul erau bine cunoscute şi încurajate. Elevii de la Ranchi cucereau adesea cupa în competiţiile sportive, ceea ce le-a asigurat un mare renume. Sistemul Yogoda permite încărcarea muşchilor cu energie vitală printr-un simplu act de voinţă. Elevii învaţă de asemenea asanas (posturi corporale), scrimă, lathi (jocul cu bastoane) şi jujitsu. Întrecerile sportive atrag mii de spectatori la Vidyalaya de la Kanchi. Educaţi să acorde primul ajutor, elevii de la Ranchi au oferit servicii preţioase în provincia lor în timpul foametei şi a inundaţiilor. Elevii lucrează în grădină şi îngrijesc

singuri de propriile lor plante.

Instruirea în hindi în şcoala primară este asigurată doar pentru Kols, Santals şi Mundas, triburile aborigene ale provinciei. Clasele pentru fete sunt conduse în satele din apropiere.

Gloria şcolii de la Ranchi constă în iniţierea în Kriya Yoga. Băieţii practică zilnic exerciţiile spirituale; ei sunt învăţaţi, prin cuvânt şi prin exemplu, modestia, abnegaţia, onoarea, sinceritatea, explicându-li-se că acţiunile rele nu aduc decât suferinţă, pe când cele bune, o fericire durabilă. Răul poate fi comparat cu mierea otrăvită, tentantă, dar mortală.

Arta de a învinge agitaţia fizică şi mentală datorită tehnicilor de concentrare produce rezultate uimitoare; adesea, la Ranchi, poţi vedea un băiat de 9 – 10 ani cufundat într-o imobilitate totală timp de o oră sau mai mult, cu privirea fixată pe ochiul spiritual. Imaginea acestor elevi de la Ranchi îmi vine în minte ori de câte ori văd elevi incapabili să stea liniştiţi în timpul orelor de curs.
40 – 4

Ranchi se găseşte la 600 de metri deasupra nivelului mării: climatul este blând.

Cele 10 ha fertile, cu un iaz, conţin una din cele mai frumoase livezi private din India: 500 de arbori fructiferi – de mango, guava, litchi, grape-fruit, curmali.

Băieţii îşi cresc propriile legume.

Biblioteca de la Ranchi conţine numeroase reviste şi aproape 1.000 de volume în engleză şi bengali, daruri ale Orientului şi Occidentului. Ea are o colecţie din toate Scripturile din lume. Muzeul are secţiuni de arheologie, geologie, antropologie; eşantioanele provin, în cea mai mare parte, din călătoriile mele prin lumea atât de diversă, creată de Dumnezeu.

Spitalul şi dispensarul Misiunii Lahiri Mahasaya, cu

sucursalele sale din oraşe îndepărtate, a dat deja asistenţă medicală gratuită la mai mult de 150.000 de oameni. Elevii de la Ranchi urmează cursuri de infirmerie, aducând servicii imense în timpul inundaţiilor sau al foametei.

În livadă se găseşte un templu închinat lui Shiva, cu o statuie a binecuvântatului Maestru Lahiri Mahasaya. Zilnic, sub bolta de mangotieri se ţin orele de studiu a Scripturilor şi se fac rugăciunile.

Există aproape peste tot sucursale ale învăţământului secundar şi yoghin de la Ranchi. Acestea sunt: Yogoda Sat-Sanga Vidyapith (Şcoală) pentru băieţi la Lakhanpur, în Bihar (Bengalul de vest), Yogoda Sat-Sanga School (Şcoală secundară) şi ashram, la Ejmalichak, în Midnapore, Bengal.

Un important Yogoda Math (ashram), dând spre Gange, a fost deschis în 1939 la Dakshineswar. La câţiva kilometri nord de Calcutta, acest nou ashram oferă un adăpost plin de linişte orăşenilor. Aici sunt primiţi şi vizitatorii occidentali, mai ales cei care aspiră să se dedice vieţii spirituale. Societatea Yogoda Satsanga din India este în mod legal afiliată la centrul internaţional, Self-Realization Fellowship din Los Angeies, California, S.U.A. Activităţile Yogoda Satsanga din India 40 – 5 includ şi publicarea unui trimestrial Yogoda Magazine şi lecţii bilunare prin corespondenţă. Lecţiile dau instrucţiuni detaliate asupra tehnicilor de energizare, concentrare şi meditaţie ale Societăţii pentru Realizarea Sinelui.

Practicile evlavioase constituie principalul domeniu al înaltelor practici de Kriya Yoga, care sunt predatee în cursurile studenţilor avansaţi.

Este inutil să adaug că aceste activităţi educative, religioase şi umanitare cer munca devotată a numeroşi mentori şi a diverşi lucrători. Trec sub tăcere numele lor, prea numeroşi pentru a fi citaţi, dar sunt din toată inima

alături de ei.

Inspiraţi de idealurile lui Lahiri Mahasaya, aceşti profesori au abandonat ţelurile promise de lume, pentru a servi cu smerenie şi a dărui mult.

Dl. Wright s-a împrietenit cu elevii de la Ranchi: îmbrăcat cu un simplu dhoti, el a trăit un timp în mijlocul lor. La Ranchi, la Calcutta, la Serampore, la Bombay şi peste tot, el a rămas fidelul meu secretar. Posedând un dar real de scriitor, a zugrăvit în culori vii în jurnalul său povestea călătoriei noastre. Într-o zi l-am întrebat: „Dick, ce impresie ţi-a făcut India?” „O impresie de pace, a răspuns el gânditor. Aura ei caracteristică este pacea”.

— 1: Ne-am întrerupt călătoria în Provinciile Centrale, la jumătatea traversării continentului, pentru a-l vedea pe Mahatma Gandhi la Wardha. Aceste zile sunt descrise în cap. 44.

— 2: Prafulla, cel care se găsea în apropierea Maestrului atunci când a apărut cobra (vezi cap. 12).

— 3: Literal „salutare completă”, din rădăcina sanscrită n-am, a saluta sau a te înclina în faţa cuiva; şi prefixul prea, complet. Un salut pranam să face în primul rând în faţa călugărilor, prin ridicarea palmelor unite din dreptul inimii către frunte.

— 4: Antrenamentul mental prin tehnici de concentrare a produs în India, în fiecare generaţie, oameni cu o memorie fantastică. Domnul T.

Vijayaraghavachari, în Hindustan Times, a descris testele la care sunt supuşi „oamenii-memorie” profesionişti în Madras. „Aceşti oameni sunt neobişnuit de erudiţi în literatura sanscrită. Şezând în mijlocul unui public numeros, ei sunt evaluaţi după testul la care îi supun câţiva membri ai audienţei, simultan.

Testul este aşa: prima persoană sună dintr-un clopoţel, iar „omul-memorie” trebuie să reţină de câte ori a

sunat. A doua persoană dictează de pe o hârtie un exerciţiu lung de aritmetică, incluzând adunări, scăderi, înmulţiri şi împărţiri. A treia recită din Rāmāyana sau Mahābhārata mai multe poeme lungi, care trebuie reţinute; a patra îi cere să compună versuri în metru impus pe un subiect dat, fiecare vers trebuind să se termine cu un anumit cuvânt. A cincea şi a şasea persoană vor avea o dispută teologică, al cărei conţinut trebuie citat exact în ordinea în care cei doi au vorbit, iar a şaptea persoană va răsuci o roată ale cărei rotaţii trebuie numărate. Expertul în tainele memoriei trebuie să realizeze toate aceste sarcini simultan, doar mental, fără hârtie sau creion. Solicitarea este teribilă. Oamenii invidioşi ar putea desconsidera aceste eforturi, presupunând fără temei că este doar un exerciţiu al funcţiilor inferioare ale creierului. Totuşi, nu este doar o chestiune de memorie, ci factorul cel mai important este intensa concentrare a minţii”.

— 5: „Yogoda” este derivat din yoga, uniune, armonie, echilibru; şi da, cel care împarte. „Satsanga” este compus din sat, adevăr şi sanga, prietenie. „Yogoda” este un cuvânt inventat de Paramahansa Yogananda în 1916, când a descoperit principiile reîncărcării corpului uman cu energie de la sursa cosmică.

Sri Yukteswar a numit organizaţia sa Satsanga (prietenia cu Adevărul); discipolul său Paramahansaji evident a dorit să păstreze acest nume.

Societatea de Yoga Satsanga din India este o instituţie non-profit, proiectată să existe perpetuu. Sub acest nume Yoganandaji a încorporat munca şi fundaţiile sale în India, care acum sunt administrate de un Consiliu Directorial la Yogoda Math, în Dakshineswar, Bengalul de vest. Multe centre de meditaţie YSS apar acum în numeroase părţi ale Indiei.

În Occident, Yoganandaji a transformat numele

societăţii în engleză, încorporând munca sa acolo ca Self-Realization Fellowship. Sri Daya Mata a fost preşedinte din 1955 al ambelor societăţi: Y.S.S. din India şi al S.R.F. din S.U.A.

CAPITOLUL: 41

O poveste de dragoste în India meridională „Dick, eşti primul occidental care a reuşit să pătrundă în acest sanctuar. Mulţi alţii au încercat zadarnic”.

După ce mi-am terminat fraza, Dl. Wright a părut şocat, apoi flatat. Tocmai părăsisem superbul templu de la Chamundi, ridicat pe înălţimile care domină Mysore, în India de sud. Ne închinasem în faţa altarului de aur şi de argint al zeiţei Chamundi, divinitatea tutelară a familiei Maharajahului care domnea în prezent.

„În amintirea onoarei pe care mi-aţi făcut-o, zise Dl. Wright aranjând cu grijă nişte petale de trandafir, voi păstra veşnic aceste petale stropite cu apă sfinţită”.

Amândoi 41 – 1 eram oaspeţi ai districtului Mysore, în acel noiembrie 1935.

Maharajahul, M.S. Sri Krishnaraja Wadiyar IV, este un model de prinţ cu dăruire inteligentă faţă de poporul său. Un hindus pios, Maharajahul a împuternicit un mahomedan, abilul Mârza Ismail, ca prim-ministru. Reprezentanţii populari ai celor 7 milioane de locuitori din Mysore sunt convocaţi în două Camere legislative.

Moştenitorul Maharajahului, M.S. Yuvaraja Sri Kantheerava Narasimharaja Wadiyar, ne invitase, pe secretarul meu şi pe mine, să petrecem o vacanţă în ţinutul său progresist. În cursul ultimelor 15 zile vorbisem în faţa a mii de cetăţeni din Mysore. Conferinţele au avut loc la: Primărie, colegiul Maharajahului şi Şcoala de medicină a Universităţii din Mysore; trei alte discursuri au fost pronunţate la Bangalore, la Liceul Naţional, la Colegiul intermediar şi la Primăria din Chetty. Peste tot am

fost salutat cu aplauze, mai ales când am vorbit despre beneficiile care ar putea rezulta dintr-un schimb cultural între Orient şi Occident.

Spre sfârşitul şederii noastre, ne-am putut bucura de pacea şi liniştea tropicelor.

Iată un extras din jurnalul secretarului meu asupra frumuseţilor din Mysore: „Orezării de un verde strălucitor, întrerupte de plantaţii de trestie de zahăr, erau cuibărite la poalele înălţimilor stâncoase împodobite de smaraldul pietrelor negre: toată această feerie de culori este amplificată la amurg de dispariţia subită a soarelui în spatele colinelor.

Eşti răpit de extaz în faţa tabloului, strălucind de culori roşu-aprins mereu schimbătoare, pe care îl poţi vedea la crepuscul. Numai Dumnezeu poate crea culori atât de vii, vibrând de viaţă, inimitabile de pictorul cel mai abil. Căci Dumnezeu îşi înmoaie pensula în lumină; el pune aici o tuşă roşie, alta colo şi fondul trece gradat în portocaliu. Deodată, cu o rază împurpurată el însângerează norii, răspândind un firişor de sânge care-şi face progresiv apariţia. Şi acest joc sublim se repetă etern, dimineaţa şi seara. Splendoarea crepusculului Indiei este inegalabilă; ai crede că Dumnezeu a luat toate culorile paletei sale pentru a le proiecta pe cer într-un caleidoscop strălucitor.

Trebuie să povestesc minunata vizită la marele baraj hidroenergetic Krishnaraja Sagar Dam 41 – 2, ridicat la 20 de kilometri de oraşul Mysore. Yoganandaji şi cu mine am luat un microbuz şi am plecat pe drumul prăfuit în momentul în care soarele, semănând cu o roşie prea coaptă, atinsese linia orizontului.

Drumul nostru trecea prin orezării, prin plantaţii de cocotieri cu frunzele de două ori mai stufoase decât în junglă. În fine, după o colină, am văzut un imens lac

artificial în care se oglindeau stele şi palmieri, înconjurat de grădini în terase; deasupra barajului strălucesc lămpi electrice; în jos, razele multicolore se joacă cu apele, pictându-le în culori vii: albastru, verde, roşu sau galben. Spectacolul este cu atât mai uimitor întrucât această minune a tehnicii se ridică în mijlocul orezăriilor cultivate după metode străvechi. De altfel, ţăranii din acele sate ne-au făcut o primire atât de călduroasă, încât mă temeam că Yogananda va renunţa să se întoarcă în America.

Mai târziu, Yuvaraja ne-a invitat la palatul său de vară şi eu am avut pentru prima dată prilejul de a călări un elefant. M-am urcat pe o scară până la howdah, un fel de cuşcă semănând cu o cutie umplută cu perne de mătase. A fost o călătorie cu peripeţii; mă ţineam cât puteam de bine pentru a nu cădea”.

India meridională este bogată în vestigii istorice şi are un farmec particular greu de descris. La nord de statul Mysore se află cea mai mare provincie a Indiei, Hyderabad, platou pitoresc erodat de puternicul râu Godavari. Istoria provinciei Hyderabad este lungă şi importantă; începută acum aproximativ 3.000 de ani sub dinastia Andhra, ea se continuă până la dinastiile hinduse, spre 1294 D.C., dată la care provincia a căzut sub stăpânirea prinţilor musulmani, care domnesc acolo până în zilele noastre.

În provincia Hyderabad se află unele dintre cele mai frumoase monumente de artă hindusă: grotele de la Ellora şi de la Ajanta. Kailasa din Ellora, mare templu monolit, are basoreliefuri cu oameni, zei şi animale de proporţii colosale, demne de un Michelangelo. Ţinutul Ajanta are cinci catedrale şi douăzeci şi cinci mănăstiri tăiate direct în stâncă, împodobite cu fresce.

Oraşul Hyderabad are Universitatea Osmania şi importanta moschee Meca Masjid unde se pot ruga până la

zece mii de musulmani.

Statul Mysore este şi el foarte pitoresc; situat la altitudinea de 900 m, abundă în păduri tropicale dese în care trăiesc elefanţi, bizoni, urşi, tigri şi pantere. Cele două oraşe principale, Bangalore şi Mysore sunt curate, primitoare, dotate cu parcuri şi grădini publice.

Arhitectura şi sculptura Indiei au atins perfecţiunea în sec. XI-XV, sub regii hinduşi. Templul de la Belur, capodoperă a sec. XI, terminat sub regele Vishnuvardhana, este o minune atât prin delicateţea detaliilor, cât şi prin exuberanţa concepţiei.

Ruinele scoase la lumină în Mysore, datând din sec. III î.Hr. perpetuează memoria regelui Asoka, care s-a urcat pe tronul dinastiei Maurya care domnea atunci; imperiul lui conţinea aproape toată India actuală, Afghanistanul şi Balucistanul.

Ilustrul împărat, despre care istoricii occidentali cred că a fost un suveran incomparabil, a construit un monument comemorativ purtând maxima următoare: „Această inscripţie religioasă a fost gravată pentru ca urmaşii mei să nu creadă în necesitatea unor noi cuceriri; ei să ştie că ceea ce este cucerit cu sabia nu merită numele de cucerire, ci este doar distrugere şi violenţă; ei ar trebui să considere drept cucerire adevărată cea spirituală. Asemenea cuceriri au valoare atât în lumea aceasta cât şi în cealaltă”.

Împreună cu companioni mei, am pozat în faţa „visului din marmură”, Taj Mahal din Agra.

Swami Sri Yukteshwar şi cu mine, la o procesiune religioasă, Calcutta 1935

Asoka era copilul cel mai mare al lui Chandragupta Maurya (cunoscut de greci sub numele de Sandrocottus) care, în tinereţea sa, l-a întâlnit pe Alexandru cel Mare. Mai târziu, Chandragupta a distrus garnizoanele

macedonene din India, a înfruntat în Punjab armata greacă de invazie comandată de Seleucus şi l-a primit apoi la curtea sa de la Pataliputra, pe ambasadorul grec, Megastenes.

În anul 298 î.Hr. victoriosul Chandragupta a renunţat la domnia asupra Indiei în favoarea fiului său. Călătorind spre sudul Indiei, Chandragupta şi-a petrecut ultimii 12 ani din viaţă ca ascet, în căutarea realizării Sinelui într-o peşteră din Sravanabelagola, astăzi un sanctuar în Mysore. Aceeaşi regiune adăposteşte cea mai mare statuie din lume, sculptată într-o stâncă imensă de către jainişti în anul

983 d.Hr. în onoarea înţeleptului Gomateswara.

Istoricii greci sau de alte naţionalităţi care l-au însoţit pe Alexandru în expediţia sa în India, ne-au lăsat poveşti curioase. Naraţiunile lui Arrian, Diodor, Plutarh şi Strabon, care au fost traduse în engleză de Dr. J.W. McCrindle 41 – 3 aruncă o nouă lumină asupra Indiei antice. Latura cea mai admirabilă a nenorocitei expediţii a lui Alexandru în India constă în interesul marelui cuceritor faţa de filosofii, yoghinii şi oamenii sfinţi care îl primeau uneori în societatea lor. La puţin timp după intrarea lui în Taxila, în nordul Indiei, Alexandru a trimis un mesager, Onesikritos (discipol al şcolii lui Diogene), la locuinţa înţeleptului hindus Dandamis, un mare sannyasin din Taxila.

„Ascultă, o Maestru al Brahminilor!”, spuse Onesikritos, după ce Dandamis şi-a făcut apariţia. „Fiul lui Zeus cel atotputernic, Alexandru, Domn suveran al tuturor oamenilor, îţi cere să vii la el. Dacă accepţi, vei fi recompensat cu mărinimie, dar dacă refuzi, ţi se va tăia capul!”

Primind cu calm această invitaţie forţată, yoghinul nici măcar n-a catadicsit să-şi ridice capul de pe culcuşul

lui de frunze.

„Şi eu sunt fiu al lui Zeus, presupunând că Alexandru este”, a răspuns înţeleptul.

„Eu n-am nevoie de nimic din ce-i aparţine lui Alexandru, căci eu sunt satisfăcut cu ceea ce posed, în timp ce el parcurge pământul şi marea fără niciun profit şi nu pune niciodată capăt peregrinărilor sale.

Du-te şi spune-i lui Alexandru că Dumnezeu, Regele Suprem, nu face niciodată rău nimănui şi că el a creat lumina, pacea, viaţa, apa, corpul şi sufletele umane. El primeşte la sine pe orice om pe care moartea îl eliberează şi nu este niciodată supus bolilor. Doar El este Dumnezeul pe care îl ador şi Lui îi sunt străine războaiele. Alexandru nu este zeu pentru că el trebuie să moară”, a urmat înţeleptul cu seninătate; „Cum ar putea el să fie stăpânul lumii cât timp nu şi-a găsit un loc pe tronul stăpânirii de sine? El nici n-a pătruns viu în Hades şi nici nu cunoaşte drumul Soarelui după ce apune, iar naţiunile de la graniţe nici nu au auzit de numele său!”

Niciodată o insultă atât de sângeroasă nu mai ofensase urechile „stăpânului lumii”! După ce a spus cele de mai sus, înţeleptul a adăugat ironic: „Dacă cuceririle lui Alexandru nu-i ajung, atunci el să traverseze Gangele; va găsi aici o provincie capabilă să-i hrănească pe toţi oamenii lui, dacă ţara situată pe această parte a râului i se pare prea pietroasă. 41 – 4

Află, de asemenea, că tot ceea ce îmi oferă Alexandru, toate recompensele pe care mi le promite el, nu-mi sunt de niciun folos”, continuă Dandamis. „Lucrurile pe care eu le apreciez şi găsesc că au cu adevărat valoare, sunt aceste frunze din care este făcută locuinţa mea, aceste plante care îmi dau hrana zilnică, această apă de care am nevoie pentru a-mi potoli setea. Toate celelalte lucruri pe care le doresc oamenii sunt nefaste şi nu le aduc

celor care le acumulează decât ruine şi dezolare şi, în plus, existenţa devine mult prea încărcată. Cât despre mine, culcat direct pe frunzele pădurii, mă pot bucura de un somn liniştit, neavând nimic la care să ţin.

Pământul hrănitor îmi acoperă trebuinţele. Eu merg unde îmi place şi nimic nu mă poate supăra.

Chiar dacă Alexandru îmi taie capul, el nu-mi va putea distruge spiritul. Gura mea va tace şi corpul meu, ca o îmbrăcăminte uzată, se va odihni pe acest pământ din care a fost făcut. Eu însumi, redevenit Spirit, mă voi ridica spre Dumnezeu care ne-a închis într-un corp fizic pentru a ne supune ordinelor Sale şi noi toţi va trebui să dăm seama în faţa lui Dumnezeu de faptele noastre din această viaţă, pentru că el este Judecătorul nostru Suprem şi strigătele oprimatului constituie pedeapsa opresorului.

Alexandru va continua să-i sperie cu ameninţările lui pe cei care sunt mânaţi de setea de aur sau de frica morţii. Împotriva brahminilor armele lui nu au nicio putere; noi nu iubim aurul şi nici nu ne temem să murim. Du-te şi spune-i lui Alexandru: Dandamis nu are nevoie de nimic din ceea ce îţi aparţine; de aceea el nu vine la tine şi dacă tu vrei ceva de la Dandamis, vino la el tu însuţi”.

Alexandru a ascultat cu atenţie mesajul yoghinului transmis de Onesikritos şi s-a simţit mai mult ca oricând dispus să-l contemple pe Dandamis care, deşi bătrân şi fără haine, era singurul potrivnic pe care marele cuceritor nu l-a putut învinge.

Alexandru a invitat la Taxila numeroşi asceţi şi brahmini renumiţi pentru priceperea lor în controversele filosofice. Plutarh povesteşte aceste discuţii; Alexandru însuşi este cel care pune întrebările:

— Care sunt mai numeroşi, cei vii sau cei morţi?

— Cei vii, pentru că cei morţi nu există.

— Cele mai mari animale trăiesc în mare sau pe

pământ?

— Pe pământ, pentru că marea nu este decât o parte a pământului.

— Care animal este cel mai primejdios?

— Cel cu care omul nu s-a familiarizat încă (omul se teme de necunoscut).

— Noaptea a precedat ziua sau invers?

— Ziua a fost anterioară cu o zi nopţii. Aceasta l-a surprins pe Alexandru şi brahminul adăugă:

— La aşa întrebare imposibilă, aşa răspuns imposibil.

— Ce trebuie să faci pentru ca toată lumea să te iubească?

— Un om se face iubit dacă el are o mare putere şi totuşi nu se face temut, a fost unul din răspunsuri. Al doilea a fost mai simplu: – Să iubeşti la rândul tău.

— Cum poate un om să devină zeu? 41 – 5

— Făcând ceea ce îi este imposibil oricărui alt om să facă.

— Dintre viaţă şi moarte, care este mai puternică?

— Viaţa, pentru că ea suportă atâtea rele.

Alexandru a reuşit să aducă din India, ca învăţător al său, pe un adevărat yoghin Kalyana, Swami Sphines, pe care grecii l-au numit Kalanos deoarece sfântul, care îl adora pe Dumnezeu sub aspectul zeiţei Kali, primea pe oricine se apropia de el pronunţând numele zeiţei.

Kalanos l-a urmat pe Alexandru în Persia. Într-o zi, la Susa în Persia, Kalanos, care era deja foarte bătrân, şi-a dat sufletul urcându-se pe un rug funebru în faţa întregii armate macedonene. Istoricii relatează uimirea soldaţilor la vederea yoghinului care, în ciuda suferinţei şi a morţii, a rămas absolut nemişcat în mijlocul flăcărilor care îi consumau trupul. Înainte de incinerare, Kalanos îşi îmbrăţişase toţi prietenii, dar s-a abţinut să-şi ia adio de la Alexandru, căruia i-a spus pur şi simplu: „Te voi revedea în

curând la Babilon”.

Alexandru a părăsit Persia şi a murit în curând la Babilon. Cuvintele gurului său însemnau deci că el va fi prezent lângă Alexandru în viaţă şi în moarte.

Istoricii greci au zugrăvit în culori vii societatea indiană din timpurile lor. „Legile Indiei, spune Arrian, protejează poporul şi ordonă ca nimeni să nu fie sclavul altuia, ci să se bucure el însuşi de libertate şi să o respecte pe a celorlalţi căci, gândesc ei, cei care au învăţat să nu-şi asuprească aproapele, îşi ameliorează propria lor soartă şi vor fi feriţi de vicisitudinile sociale obişnuite” 41 – 6.

„Hinduşii, afirmă un alt text, nu cunosc camătă, nici nu ştiu cum să împrumute.

Este contrar practicii stabilite de a nu face rău altuia; de aceea hinduşii nu stabilesc contracte, nici nu cer garanţii”. Bolnavii sunt îngrijiţi prin mijloace simple şi naturale. Vindecările se realizează „mai degrabă printr-un regim alimentar corespunzător decât prin medicamente, printre care cele mai apreciate sunt unguentele şi plasturii. Toate celelalte remedii au reputaţia că sunt nefaste într-o mare măsură”. Numai Kshatriyas sau războinicii participă la război. „Niciun duşman nu-l va ataca pe un cap de familie aflat la muncă pe pământul său, căci oamenii din această clasă sunt consideraţi de utilitate publică şi protejaţi.

Pământul astfel protejat de ravagii dă recolte bogate şi furnizează locuitorilor tot ceea ce este necesar pentru a face viaţa plăcută”. 41 – 7

Nenumăratele sanctuare religioase de la Mysore perpetuează memoria marilor sfinţi ai Indiei meridionale. Unul din aceşti maeştri, Thayumanavar, ne-a lăsat un poem instructiv: Tu poţi stăpâni un elefant turbat; Tu poţi închide gura ursului şi tigrului; Tu poţi încăleca un leu; Te poţi juca cu o cobră; Alchimia îţi permite să-ţi prelungeşti

viaţa; Tu poţi parcurge lumea incognito; Tu poţi să faci supuşi din zei; Tu îţi poţi păstra veşnic tinereţea; Tu poţi merge pe ape, supravieţui în foc; Dar controlul minţii este mult mai valoros şi mai dificil de obţinut!

În Travancore, o bogată şi fertilă provincie din sudul extrem al Indiei, unde tot traficul se face pe râuri şi pe canale, Maharajahul îşi asumă în fiecare an obligaţia strămoşească de a ispăşi răul făcut într-un trecut îndepărtat prin anexiunea armată a micilor state vecine. Anual, timp de 56 de zile, se duce la templu de 3 ori pe zi pentru a asculta slujbele vedice; iluminarea templului sau lakshadipam cu mii de focuri încoronează ceremonia.

Marele legislator hindus Manu 41 – 8 a subliniat datoriile unui rege: „Să ofere din abundenţă posibilităţi de confort, precum Indra (domnul zeilor); să colecteze taxele blând şi imperceptibil precum soarele obţine vapori din apă; să intre în viaţa supuşilor săi precum vântul care merge oriunde; să împartă dreptatea tuturor precum Yama (zeul morţii); să prindă răufăcătorii în laţ precum Varuna

(zeitatea vedică a cerului şi vântului); să-i mulţumească pe toţi precum Luna; să-i ajute pe toţi precum zeiţa mamă a Pământului”. „În război, un rege să nu lupte cu arme otrăvite sau cu foc, nici să ucidă luptători slabi sau nepregătiţi sau fără arme, nici oameni ce se tem sau care se roagă pentru protecţie sau care fug. Războiul nu trebuie folosit decât în ultimă instanţă, căci întotdeauna rezultatele războiului sunt îndoielnice”.

Prezidenţa (împărţire administrativă în India) de Madras, pe coasta de sud-est a Indiei, conţine marele oraş martir Madras şi Conjeeveram, „Oraşul de Aur”, vechea capitală a dinastiei Pallava care a domnit la începutul erei Creştine. În moderna Prezidenţa a Madrasului, ideea nonviolenţei lui Mahatma Gandhi a făcut mari progrese; „pălăriile Gandhi” albe sunt văzute peste tot. În sud, 364

Mahatma a realizat importante reforme în favoarea săracilor ca şi a tuturor castelor în general.

La origine, sistemul castelor definit de Manu, marele legislator, era admirabil. A văzut că, prin funcţiile lor, oamenii se divid în patru grupe principale: – cei care servesc societatea prin munca fizică (Sudras); – cei care o servesc prin minte, agricultură, comerţ, viaţă de afaceri în general (Vaisyas); – cei care au talente administrative, executive şi care protejează – conducători şi războinici

(Kshatriyas); – cei a căror natură este contemplativă, inspirată spiritual şi inspiratoare (Brahmini). „Nici naşterea, nici căsătoria, nici erudiţia, nici nobleţea nu dovedesc că un om este născut de două ori (adică brahmin), afirmă Mahābhārata – numai caracterul şi comportarea pot decide aceasta”. 41 – 9 Manu instruieşte societatea să-i onoreze pe membrii săi care posedă înţelepciune, virtute, blândeţe, vârstă şi în ultimul rând, bogăţie. În India vedică, bogaţii cu inima de piatră sunt obiect de dispreţ. Oamenii care au o mare bogăţie şi sunt lipsiţi de generozitate li se dă un statut inferior în societate.

Dar, în decursul secolelor, sistemul castelor a luat forme ereditare care nu au mai corespuns concepţiei originale şi a dat naştere la abuzuri. De aceea, reforme sociale ca cea din 1947 aparţinând lui Ghandi câştigă adepţi din ce în ce mai mulţi în India modernă, restabilind vechea concepţie de castă bazată pe valoarea individuală şi nu pe naştere. Fiecare naţiune are propria ei karma de nedreptate socială pe care trebuie să o ardă; India, cu spiritul ei suplu şi în acelaşi timp stabil, s-a arătat demnă de reforma castelor.

Excursia noastră în India meridională era atât de fascinantă, dar din păcate nu mai aveam timp. Trebuia să ţin un discurs la şedinţa de închidere a Congresului indian

de filosofie, la Universitatea din Calcutta. Înainte de a-mi termina vizita în provincia Mysore, am avut o discuţie cu Sir C.V. Rămân, preşedintele Academiei Indiene de Ştiinţe. Eminentul fizician a primit în 1930 premiul Nobel pentru descoperirile sale din domeniul fenomenelor de difuzie a luminii, cunoscute sub numele de „Efectul Rămân”.

După ce, cu regret, ne-am luat rămas bun de la prietenii din Madras, am plecat din nou spre nord. Pe drum ne-am oprit la micul sanctuar dedicat memoriei brahmanului Sadasiva 41 – 10, care a trăit în sec. XVIII şi a cărui viaţă a fost plină de miracole. Sanctuarul cel mai important de la Nerur, ridicat de Raja de Pudukkottai, este un loc de pelerinaj, martor a numeroase vindecări miraculoase.

Conducătorii Pudukkottai au tezaurizat ca sacre instrucţiunile religioase pe care Sadasiva le-a scris în 1750 pentru a-l îndruma pe prinţul domnitor.

Ţăranii din India meridională conservă până în zilele noastre tradiţiile uimitoarelor minuni făcute de Sadasiva. Odată, cufundat în samādhi pe malul râului Kaveri, Sadasiva a fost luat de o revărsare bruscă. Câteva săptămâni mai târziu, i-au descoperit corpul cufundat într-un strat de pământ. De îndată ce lopata unui ţăran i-a lovit corpul, sfântul s-a ridicat şi a plecat.

Sadasiva a devenit un muni (sfânt ce nu vorbea niciodată) după ce gurul său i-a reproşat o discuţie reprobatoare cu un învăţat Vedanta mai în vârstă. „Când vei învăţa tu, un tânăr, să-ţi ţii gura?”, a remarcat gurul său. „Cu binecuvântarea ta, chiar din această clipă”.

Gurul lui Sadasiva era Swami Sri Paramasivendra Saraswati, autorul lui Daharavidya Prakasika şi a unui comentariu profund despre Uttara Gita. Anumiţi oameni l-au reprobat căci Sadasiva, cel „intoxicat” de Dumnezeu, a fost adesea văzut dansând „fără decor” pe străzi; au mers

cu plângerile lor la învăţatul său guru. „Maestre” declarau ei, „Sadasiva nu este mai bun ca un nebun!”. Dar Paramasivendra a zâmbit plin de bucurie: „Oh!” exclamă el, „numai de-ar fi şi toţi ceilalţi la fel de nebuni!”

Viaţa lui Sadasiva a fost marcată de multe manifestări stranii şi minunate ale Mâinii Dreptăţii. Atât de multă nedreptate pare să existe în lume; dar credincioşii, cei dăruiţi lui Dumnezeu pot certifica nenumărate ocazii ale dreptăţii Lui imediate. Într-o noapte, Sadasiva aflat în samādhi se opri în apropierea grânarului unui gospodar bogat. Trei servitori, crezând că este un hoţ, au ridicat ciomegele pentru a-l lovi pe sfânt, dar braţele lor au fost imobilizate. Asemenea statuilor, ei au rămas cu braţele ridicate până în zori, când Sadasiva a plecat.

Cu o altă ocazie, marele Maestru pe când trecea pe stradă a fost obligat cu asprime de către un şef de echipă să-i ajute să care, împreună cu alţi lucrători, combustibil. În tăcere, Sfântul a cărat cu umilinţă povara sa până la destinaţia cerută şi acolo a aşezat încărcătura pe un pilon uriaş. Întregul vas cu combustibil a izbucnit în flăcări.

Sadasiva, asemeni lui Swami Trailanga, umbla dezbrăcat. Într-o dimineaţă, yoghinul intră gol în cortul unui şef musulman. Femeile au ţipat alarmate, războinicul musulman şi-a scos sabia şi l-a lovit pe Sadasiva tăindu-i un braţ.

Maestrul s-a îndepărtat ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Cuprins de remuşcări, musulmanul a luat braţul şi a alergat după sfânt; acesta luă liniştit braţul şi-l puse pe ciotul care sângera, rana dispărând imediat fără să lase nicio cicatrice. Când războinicul i-a cerut umil să-i fie conducător spiritual, Sadasiva a scris cu degetul pe nisip: „Dacă nu vei face numai ce vrei, vei putea face ceea ce-ţi place”.

Musulmanul, cuprins de extaz, a înţeles că acest

precept paradoxal înseamnă că trebuie să-ţi câştigi libertatea spirituală reuşind să-ţi controlezi egoul. Atât de mare a fost impactul spiritual al acestor cuvinte, încât războinicul a devenit un discipol devotat; el nu a mai cunoscut obsesiile de dinainte.

Nişte copii din sat şi-au exprimat într-o zi, în prezenţa lui Sadasiva, dorinţa de a asista la un festival religios la Madura, un oraş aflat la circa 240 km distanţă.

Yoghinul le-a făcut semn copiilor să-l atingă. Într-o clipă, întregul grup era la Madura, entuziasmat să se amestece printre miile de pelerini. După câteva ore yoghinul i-a dus din nou acasă prin acelaşi procedeu miraculos de transport.

Părinţii uimiţi ascultau descrirea procesiunilor, a imaginilor sfinte, remarcând faptul că mai mulţi copii aveau pachete cu dulciuri de la Madura.

Un tânăr sceptic a râs de această poveste. A doua zi el l-a abordat pe Sadasiva: „Maestre, zise el prefăcându-se mâhnit, aş fi vrut atât de mult să asist la festival, împreună cu ceilalţi copii”.

Sfântul a fost de acord; tânărul se găsi în mulţimea oamenilor din acel oraş îndepărtat. Cât despre aducerea înapoi, sfântul nu mai fu de găsit; a trebuit deci ca neîncrezătorul să se întoarcă pe jos cei 240 km.

Înainte de a părăsi India de Sud, dl. Wright şi cu mine am fost în pelerinaj la Arunachala, în apropiere de Tiruvannmalai pentru a-l întâlni pe Sri Ramana Maharshi. La ashramul său, înţeleptul ne-a întâmpinat cu afecţiune şi ne-a arătat un teanc de reviste East-West. În timpul petrecut acolo împreună cu el şi discipolii săi, Maestrul a fost în cea mai mare parte tăcut, faţa sa blândă radiind iubire divină şi înţelepciune.

Alături de Ramana Maharshi Pentru a ajuta omenirea să-şi regăsească starea uitată a Perfecţiunii, Sri Rămână

ne învaţă să ne întrebăm constant: „Cine sunt eu?” – Marea întrebare. Respingând cu severitate toate celelalte gânduri, discipolul pătrunde tot mai profund şi mai profund în adevăratul Sine, celelalte gânduri rătăcitoare încetând treptat să mai apară. Acest Rishi iluminat din Sudul Indiei a scris: Dualităţile şi trinităţile, faţă de ceva, ne leagă.

Fără suport, ele nu apar nicicând; Acel suport fiind căutat, ele pier şi cad.

Căci este Adevărul. Care nu se clatină niciodată.

— 1: Domnişoara Bletch rămăsese în Calcutta împreună cu rudele mele.

— 2: Baraj de irigaţie construit în 1930 pentru a servi ţinutul din jurul oraşului Mysore, care este recunoscut pentru mătăsurile, săpunurile şi uleiul de lemn de santal.

— 3: Şase volume despre Ancient India (Calcutta, 1879, retipărită în 1927).

— 4: Nici Alexandru, nici vreunul din generalii săi nu au traversat vreodată Gangele. Găsind o rezistenţă hotărâtă în nord-est, armata macedoneană a refuzat să pătrundă mai departe; Alexandru a fost forţat să părăsească India. Au urmat alte cuceriri în Persia.

— 5: Din această întrebare putem presupune că „fiul lui Zeus” se îndoia din când în când că ar fi atins deja perfecţiunea.

— 6: Toţi observatorii greci menţionează absenţa sclaviei în India, obicei absolut contrar celor existente în Grecia.

— 7: Creative India de prof. Benoy Kumar Sarkar ne prezintă un tablou cuprinzător al achiziţiilor moderne şi antice ale Indiei şi al valorilor distinctive din economie, ştiinţă, politică, literatură, artă şi filosofie socială. (Lahore: Motilal Banarsi Dass, Publishers, 1937). Alt volum recomandat este Indian Culture Through the Ages (Cultura

indiană de-a lungul secolelor), de S.V. Venatesvara

(New York: Longmans, Green & Co.)

— 8: Manu este legiuitorul universal; nu doar pentru societatea hindusă, ci pentru întreaga lume. Toate sistemele care ordonează viaţa socială şi chiar justiţia sunt modelate după Manu. Nietzsche l-a omagiat astfel: „Nu cunosc nicio altă carte în care să se spună atâtea lucruri delicate şi amabile unei femei, ca în Cartea Legii a lui Manu; acei sfinţi antici au un fel de a fi galanţi cu femeile care probabil nu poate fi egalat. O muncă intelectuală superioară incomparabilă. umplută cu valori nobile, cu un sentiment al perfecţiunii, cu o afirmare a vieţii, şi un sentiment triumfător de bună-dispoziţie legat de sine şi de viaţă; asupra întregii cărţi tronează soarele”.

— 9: „Includerea într-una din cele patru caste nu depinde de naşterea omului, ci doar de capacităţile sale native, demonstrate prin scopul pe care şi-a propus să-l atingă în viaţă.”, scrie Tara Mata în East-West din ianuarie 1935. „Acest scop poate fi: (1) kama, dorinţă, activitatea vieţii simţurilor (stadiul Sudra), (2) artha, câştig, reuşită dar controlându-şi dorinţele (stadiul Vaisya), (3) dharma, autodisciplină, viaţa responsabilităţii şi a acţiunilor corecte (stadiul Kshatriya).

(4) moksha, eliberarea, viaţa spirituală şi învăţătura religioasă (stadiul Brahmin). Aceste patru caste oferă servicii umanităţii prin (1) corp, (2) minte.

(3) voinţă, (4) Spirit „Aceste patru stadii îşi au corespondenţa în gunas-urile eterne sau calităţile naturii, tamas, rajas şi sattva: obstrucţie, activitate şi expansiune; sau masă, 369 energie şi inteligenţă. Cele patru caste naturale sunt marcate de gunas astfel (1) tamas (ignoranţă), (2) tamas-rajas (amestecul ignoranţei şi activităţii), (3) rajas-sattva (amestecul activităţii corecte şi iluminării), (4) sattva (iluminarea).

Astfel, natura fiecărui bărbat dintr-o castă este marcată de predominanţa în el însuşi a unuia sau două gunas. Desigur, toate fiinţele umane posedă toate cele trei gunas în proporţii diferite. Voinţa gurului va fi capabilă să determine casta unui om sau stadiul său de evoluţie”. „Într-o anumită măsură, toate rasele şi naţiile observă în practică, dacă nu în teorie, trăsăturile castelor. Acolo unde se face mare caz de aşa-numita libertate, mai ales în căsătoriile dintre extremele castelor naturale, rasa se slăbeşte, având tendinţe spre dispariţie. Purāṇa Saṃhitā compara odraslele unor asemenea uniuni cu hibrizii sterili, cum ar fi catârul, cel ce este incapabil să-şi propage specia sa pe mai departe. Speciile artificiale sunt eventual eliminate.

Istoria ne oferă numeroase dovezi a unor mari rase care nu mai au reprezentanţi în viaţă. Sistemul castelor din India este garantat de către cei mai profunzi gânditori ai ei cu păstrarea purităţii rasei şi cu parcurgerea certă a mileniilor de vicisitudini, în timp ce multe alte rase antice au dispărut în uitare”.

— 10: Titlul său anterior era Swami Sri Sadasivendra Saraswati, sub care şi-a scris cărţile (comentarii la Brahma Sutras şi Yoga Sutras ale lui Patañjali). El este foarte apreciat de către filosofii moderni ai Indiei. Ultimul Shankaracharya din Stingeri Math, Mysore, Sfinţia Sa Sri Chandrasekhara Swaminah Bharati, a scris o Odă dedicată lui Sadasiva.

CAPITOLUL: 42

Ultimele zile cu Gurul meu „Guruji, ce bine îmi pare că eşti singur în această dimineaţă!” Tocmai sosisem la ashramul de la Serampore, încărcat cu fructe şi trandafiri. Sri Yukteswar mă privea cu blândeţe.

„Ce întrebare vrei să-mi pui?” Ochii lui priveau împrejur ca şi cum ar fi căutat o scăpare.

„Guruji, am sosit la tine pe când eram un şcolar; acum sunt un bărbat matur cu câteva şuviţe de păr alb! De la început m-ai copleşit cu afecţiunea ta tăcută dar, doar o singură dată, chiar în ziua întâlnirii noastre mi-ai spus că mă iubeşti!”

Privirea mea a devenit rugătoare.

Maestrul a plecat capul. „Yogananda, trebuie să acopăr cu o expresie verbală rece caldul şi tăcutul sentiment, cel mai bine păzit de inimă?” „Maestre, ştiu că mă iubeşti, dar urechile mele muritoare doresc să o audă din propria ta gură”. „Fie după dorinţa ta! Cât am fost căsătorit am dorit foarte mult să am un fiu pe care să-l instruiesc în yoga. Când tu ai intrat în viaţa mea, dorinţa mi-a fost îndeplinită; în tine eu îmi găsisem un fiu!” Două lacrimi au apărut în ochii lui Sri Yukteswar: „Yogananda, eu te iubesc întotdeauna!” „Răspunsul tău îmi deschide uşa raiului!” am exclamat eu uşurat. Adesea tăcerea lui mă uimea. Ştiind că e un caracter flegmatic şi stăpân pe sine, mă temeam totuşi să nu fi greşit cu ceva. Natura lui ciudată, indescifrabilă în ochii lumii, ale cărei valori nu mai au sens pentru el, nu se lăsa niciodată uşor de ghicit.

Câteva zile mai târziu, am luat cuvântul în faţa unui auditoriu numeros la Albert Hall din Calcutta şi Sri Yukteswar a consimţit să fie alături de mine la tribună cu Maharajahul din Santosh şi cu primarul din Calcutta. Maestrul n-a făcut nicio remarcă dar, observându-l din timp în timp, am văzut satisfacţie în ochii săi.

Apoi am ţinut un discurs la Colegiul din Serampore. Mi-am revăzut vechii colegi; la revederea bătrânului lor „Călugăr Nebun”, ochii lor s-au umplut de lacrimi de fericire. Profesorul de filosofic, Dr. Ghoshal m-a salutat plin de căldură, toate vechile noastre neînţelegeri fiind şterse de magicianul Timp.

La sfârşitul lui decembrie a fost celebrat solstiţiul de

iarnă la colegiul de la Serampore. Ca întotdeauna, discipolii lui Sri Yukteswar au sosit din toate colţurile Indiei. Pioasele sankirtans şi-au făcut din nou auzite accentele melodioase şi, ca în trecut, Maestrul a ţinut discursul la lumina stelelor în curtea ashramului.

Amintirile se îngrămădeau în mintea mea. De această dată, sărbătoarea s-a terminat altfel decât de obicei.

„Yogananda, vrei să ţii un discurs în engleză în faţa acestei adunări?” Ochii lui Sri Yukteswar străluceau atunci când a făcut această propunere neobişnuită. Se gândea oare la prezicerile sale, care au precedat primul meu discurs în engleză la bordul navei care mă ducea în America? Am povestit acea întâmplare şi, pentru a încheia, am adus un fierbinte omagiu gurului nostru.

„Protecţia lui nu s-a limitat doar la această traversare. În fiecare zi, în fiecare oră, în toţi cei 15 ani de şedere a mea în America, nu am încetat să-i simt binecuvântarea sacră”.

După plecarea invitaţilor, Sri Yukteswar m-a chemat la el. În această seară era aşezat cu discipolii formând un semicerc în jurul lui. Surâdea în timp ce eu intram în cameră.

„Yogananda, pleci acum la Calcutta? Te rog să revii mâine. Am ceva să-ţi spun”.

A doua zi, odată cu cuvintele de binecuvântare, Sri Yukteswar mi-a conferit titlul monastic superior de Paramhansa. 42 – 1 „Din punct de vedere formal, aceasta depăşeşte titlul tău precedent de Swami”, mi-a zis el când am îngenuncheat în faţa lui. Am râs tăcut la gândul dificultăţilor de pronunţie de care se vor lovi discipolii mei americani pentru a zice Paramhansaji. 42 – 2 „De acum înainte, opera mea pe pământ s-a terminat. Este rândul tău să o continui”. Maestrul vorbea liniştit, ochii săi rămânând paşnici şi blânzi. A început să mă cuprindă teama.

„Desemnează un succesor pentru ashramul de la Puri”, a continuat Sri Yukteswar.

„Îţi dau totul pe mână. E rândul tău să pilotezi barca vieţii tale şi a organizaţiei noastre spre ţărmurile divine”.

Plângând, i-am sărutat picioarele sfinte; el se ridică şi mă binecuvântă cu dragoste.

Chiar a doua zi, l-am chemat de la Ranchi pe un discipol, Swami Sebananda şi l-am trimis la Puri pentru a se ocupa de ashram. 42 – 3 Acolo el a condus mulţi ani la rând o mică şcoală de băieţi şi câteva grupe de meditaţie pentru adulţi. Apoi am discutat cu gurul meu formalităţile legale ce trebuiau îndeplinite pentru a evita eventualitatea unui litigiu cu rudele sale cu privire la moştenire, compusă din două ashramuri şi din alte bunuri, de care el dorea să se dispună doar în scopuri de binefacere.

„Maestrul se hotărâse să meargă la Kidderpore, dar nu s-a mai putut duce 42 – 4”; mi-a spus Amulaya Babu, un discipol. M-am simţit cuprins de o transpiraţie rece.

La întrebarea mea, Sri Yukteswar răspunse simplu: „Nu mă voi mai duce la Kidderpore”. O clipă el tremură ca un copil speriat.

(„Ataşamentul faţă de viaţă [instinctul de conservare – abhinivesha] este dorinţa de a trăi susţinută din propria sa forţă, care-i domină chiar şi pe cei învăţaţi” 42 – 5, scria Patañjali. Într-una din discuţiile asupra morţii, gurul meu adăugase: „Astfel, o pasăre obişnuită să trăiască în cuşcă, evită să zboare atunci când i se deschide uşa.”) „Maestre! l-am implorat eu suspinând, nu spune asta! Nu-mi mai vorbi de asta niciodată!”

Faţa lui Sri Yukteswar se destinse într-un surâs liniştit. Deşi se apropia de 81 de ani, el arăta robust şi sănătos.

Trăind zilnic în atmosfera de dragoste care-l înconjura pe gurul meu, am uitat aluziile pe care le făcuse

cu privire la moartea sa.

„Maestre, Kumbha Mela are loc în această lună la Allahabad”. I-am arătat lui Sri Yukteswar data sărbătorii într-un calendar bengali. 42 – 6 „Doreşti cu adevărat să asişti la ea?”

Fără să înţeleg că Maestrul îmi sugera astfel să nu-l părăsesc, eu continuai: „Odată l-ai întâlnit pe Babaji la o Kumbha Mela, la Allahabad. Cine ştie, poate-mi va fi dat să-l văd şi eu acolo?!” „Nu cred că îl vei întzâlni acolo”. La aceste cuvinte gurul meu se refugie în tăcere, nevoind să-mi contrazică proiectele.

Când, a doua zi dimineaţă, am plecat la Allahabad cu un mic grup, Maestrul m-a binecuvântat liniştit, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Desigur, uitasem avertismentele lui Sri Yukteswar, pentru că Dumnezeu voia să mă ferească de durerea de a asista neputincios la moartea gurului meu. Astfel Domnul, înţelegător, mă ţinuse departe de patul de agonie al celor pe care îi iubeam. 42 – 7

Micul nostru grup a ajuns la Allahabad pe 23 ianuarie 1936. O mulţime impunătoare, de aproape două milioane de credincioşi, se îngrămădea în oraş.

Religia este hrana poporului hindus, de la cel mai umil ţăran la călugăr şi la pustnicul care a rupt toate ataşamentele terestre pentru a căuta uşa preafericită a Spiritului. Desigur, există şi impostori, falşi devoţi, dar India îi respectă pe toţi de dragul celor puţini care luminează ţara prin binecuvântările lor. Occidentalii au acolo o ocazie unică de a se convinge de ardoarea spirituală căreia poporul hindus îi datorează uimitoarea sa vitalitate, ce l-a ferit de acţiunea distrugătoare a timpului.

Ultimul Festival al Solstiţiului sărbătorit de Sri Yukteswar, în decembrie 1935.

Gurul meu este aşezat în centru; eu sunt la dreapta sa, în marea curte a ashram-ului său din Serampore.

Femeia yoghină, Shankari Mai Jiew, singurul discipol în viaţă al marelui Trailanga Swami. Omul cu turban, aşezat chiar lângă ea, este un director al şcoli noastre de yoga pentru băieţi de la Ranchi, în Bihar. Fotografia a fost luată la Kumbha Mela de la Hardwar, în 1938; femeia sfântă avea atunci 112 ani.

Krishnananda, la Kumbha Mela din Al ahabad, în 1936, alături de leoaica sa dresată vegetariană.

Dl. Wright şi cu mine alături de venerabilul Swami Keshabananda şi un discipol al său, la ashramul de stat din Brindaban Prima zi am petrecut-o admirând spectacolul. Nenumăraţi inşi se scufundau în apele sfinte ale Gangelui pentru a se spăla de păcate; preoţi Brahmini îndeplineau ritualuri solemne; mai departe, nişte fideli îşi depuneau ofrandele la picioarele prăfuite ale sannyasinilor (oamenilor sfinţi); elefanţi, cai cu harnaşament bogat, cămile de Rajputana cu mersul lent, defilau prin faţa noastră urmate de o procesiune de pustnici goi care agitau sceptre de aur şi de argint sau drapele de mătase.

Anahoreţii care n-aveau decât o pânză în jurul coapselor, cu corpul murdar de cenuşa care-i apăra de frig şi de căldură, formau grupuri mari dar liniştite. Pe frunte aveau pictat cu pastă de lemn de santal ochiul spiritual. Swami cu capul ras îmbrăcaţi în robe de culoare ocru treceau având bastoane de bambus şi vasul pentru pomeni. Seninătatea sau renunţarea le ilumina feţele, în timp ce ei se plimbau sau discutau subiecte spirituale sau filosofice cu discipolii.

Ici şi colo, la umbra copacilor, în jurul focurilor, se găseau sadhu 42 – 8 pitoreşti cu părul făcut coc în creştetul capului, unii dintre ei aveau bărbi lungi de aproape un metru, ondulate şi înnodate. Ei meditau liniştiţi sau întindeau mâinile pentru a-i binecuvânta pe trecători. Fachiri cu braţele scheletice realizau contorsiuni groteşti.

Brahmachari purtând reazeme pentru meditaţie, păreau nişte înţelepţi umili, al căror aer solemn trăda starea lor de graţie. Sunetul clopotelor din temple domina tumultul lumii.

A doua zi, am vizitat diferite ashramuri şi corturi improvizate, aplecându-ne la picioarele sfintelor personaje. Am primit binecuvântarea şefului ramurii Giri a Ordinului Swami, un călugăr slab, ascetic, cu o privire de foc. Următoarea vizită a fost la un ashram al cărui guru respecta de 9 ani o tăcere totală şi un regim frugal.

În holul ashramului era un sadhu orb, Prajna Chakshu (titlu însemnând „cel ce vede cu inteligenţa”), cunoscător profund al Scripturilor şi stimat de toţi.

După ce am terminat un discurs în hindi asupra Vedantei, grupul nostru a părăsit ashramul pentru a-l saluta pe Swami Krishnananda, care locuia în vecinătate. Era un călugăr frumos, cu obrajii roşii, lat în spate. O leoaică îmblânzită stătea culcată la picioarele sale. Supusă de charisma călugărului şi nu de forţa sa, animalul refuza orice mâncare cu carne, hrănindu-se cu orez şi lapte. Swami o învăţase să pronunţe AUM printr-un mârâit profund şi blând: o pisică credincioasă!

Jurnalul domnului Wright relatează minunat următoarea noastră întâlnire cu un tânăr sadhu literat: „Fordul nostru traversă Gangele pe un pod de bărci instabile şi se strecură prin mulţime pe nişte străzi pietroase. Am depăşit hanul în care Sri Yukteswar l-a întâlnit pe Babaji. După ce am coborât din maşină, am mers prin fumul focurilor aprinse de către sadhu pe nisipul alunecos şi am ajuns curând la adăposturile de lemn şi frunze. Una din aceste locuinţe provizorii, a cărei uşă părea a fi pentru un pitic, era reşedinţa lui Kara Patri, un tânăr sadhu pelerin renumit pentru inteligenţa sa. El era aşezat cu picioarele încrucişate pe o rogojină de paie, fiind

îmbrăcat cu o robă de culoare ocru, fără să posede niciun alt lucru.

O faţă cu adevărat divină ne surâse când am intrat, în patru labe, şi ne-am prezentat ofrandele la picioarele iluminatului. Faţa gazdei era senină, ochii şi dinţii îi străluceau. Expresia feţei sale denota iubire, entuziasm şi spiritualitate; în această privinţă nu te puteai înşela.

Să ne imaginăm viaţa ideală a celui care a rupt toate ataşamentele terestre, care nu-şi face griji nici de îmbrăcăminte, nici de hrană, nici nu cerşeşte niciodată, nu mănâncă niciodată alimente prăjite, fără nicio excepţie, care nu are vas de pomeni, care nu-şi face griji de bani, care nu face nimic pentru a-i câştiga, care n-are nimic de vândut şi se încrede în Dumnezeu în orice ocazie, pe care nu-l interesează problema transportului, nu urcă niciodată în maşină, ci merge pe jos de-a lungul fluviilor sfinte, în fine, care nu rămâne niciodată mai mult de o săptămână în acelaşi loc pentru a nu-şi crea ataşamente.

Ce suflet modest! Neobişnuit de instruit în Vede, posedând o diplomă de doctor în litere şi titlul de Shastri (maestru în scripturi) al Universităţii din Benares, acesta era Kara Patri. Cuprins de o admiraţie nelimitată, m-am aşezat la picioarele sale; simţeam că dorinţa mea de a cunoaşte adevărata Indie, anonimă şi venerabilă, era îndeplinită, Kara Patri fiind demnul reprezentant al acestei rase de giganţi spirituali”.

L-am întrebat pe Kara Patri despre viaţa sa rătăcitoare:

— Ai şi alte haine pentru iarnă?

— Nu, aceasta îmi ajunge.

— Duci cărţi cu tine?

— Nu, îi instruiesc din memorie pe cei care doresc să mă asculte.

— Ce alte ocupaţii mai ai?

— Bântui pe malul Gangelui.

Aceste cuvinte m-au făcut să regret că nu pot duce o viaţă atât de simplă. Îmi aminteam de America, de grelele responsabilităţi ce mă asaltau. „Nu, Yogananda, mă gândeam eu melancolic, în această viaţă destinul tău nu e să te plimbi pe malul Gangelui!”

Când sadhu mi-a vorbit despre realizările lui spirituale; i-am pus o întrebare decisivă:

— Îmi spui toate astea din Scripturi sau din propria ta experienţă interioară?

— Jumătate după cărţi, jumătate după experienţa mea, mi-a spus el sincer.

Ne-am refugiat în tăcerea meditaţiei. După ce l-am părăsit pe sfânt, i-am spus domnului Wright: „E un rege care stă pe un tron de paie aurii!”

Seara am luat masa direct pe sol, sub cerul înstelat, mâncând pe frunze cu ajutorul unor beţişoare; nu e prea complicat să speli vasele în India!

Am rămas la Kumbha încă două zile, apoi am plecat spre Agra de-a lungul râului Yamuna. Acolo am contemplat din nou palatul Taj Mahal; amintirea lui Jitendra a reînviat în faţa ochilor mei. În fine, am ajuns la ashramul din Brindaban, condus de Swami Keshabananda.

Vizita mea la Keshabananda era în legătură cu cartea de faţă. Nu uitasem niciun moment cererea lui Sri Yukteswar, aceea de a scrie viaţa lui Lahiri Mahasaya. Tot timpul cât am stat în India am profitat de cea mai mică ocazie pentru a intra în legătură cu discipolii săi direcţi. Reunindu-le mărturiile în nişte note voluminoase, eu verificam faptele, datele şi colecţionam fotografii, scrisori şi diverse alte documente. Dosarul meu era plin şi vedeam cu teamă apropiindu-se greaua muncă de redactare, rugându-mă fierbinte să fiu la înălţimea rolului meu de biograf al marelui guru. Mulţi discipoli se temeau că,

încercând să-l descriu prin cuvinte, marea figură a Maestrului să nu apară micşorată sau deformată.

„Cuvintele nu pot să descrie viaţa unei încarnări divine”, a zis într-o zi Panchanon Bhattacharya.

Alţi discipoli apropiaţi voiau să ascundă în inimă amintirea Yogavatarului. Totuşi, credincios prezicerii lui Lahiri Mahasaya cu privire la biografia sa, eu n-am precupeţit niciun efort pentru a aduna cele mai mici detalii ale vieţii sale.

La Brindaban, Swami Keshabananda ne-a primit călduros în ashramul Katayani Peeth, o construcţie impunătoare de cărămidă, cu coloane negre şi masive, înconjurată de o grădină minunată. Ne-a condus în salon unde se găsea o fotografie a lui Lahiri Mahasaya. Swami, în vârstă de peste 90 de ani, radia vigoare şi sănătate. Cu părul lung, cu barba albă ca neaua, cu ochii strălucind de bucurie, el părea un patriarh. I-am comunicat intenţia mea de a-i cita numele în cartea consacrată maeştrilor Indiei, adăugând: „Povestiţi-mi câte ceva despre viaţa dumneavoastră din tinereţe”. Am zâmbit rugător, căci marii yoghini rareori deseori necomunicativi.

Swami Keshabananda a făcut un gest plin de umilinţă. „Sunt puţine evenimente importante. Eu am petrecut cea mai mare parte din viaţă în singurătăţile Himalayei, deplasându-mă pe jos de la o grotă la alta. Un timp am condus un ashram în apropiere de Hardwar. Era o aşezare ideală, puţin frecventată de vizitatori pentru că erau foarte multe cobre prin împrejurimi”. Keshabananda râse: „Apoi, o revărsare a Gangelui a luat ashramul, odată cu cobrele. Discipolii mei m-au ajutat să construiesc ashramul de la Brindaban”.

Un membru al grupului nostru l-a întrebat pe Swami cum s-a apărat de tigri în Himalaya. 42 – 9

Keshabananda clătină capul: „Există înălţimi

spirituale unde tigrul îl atacă rareori pe yoghin. Odată, în junglă, m-am întâlnit faţă în faţă cu un tigru; la strigătul meu de surpriză, animalul a înţepenit ca pietrificat!” Keshabananda râse din nou la această amintire.

„Uneori, ieşeam din izolarea mea pentru a-mi vizita gurul la Benares. El obişnuia să râdă de peregrinările mele neîncetate în sălbăticia himalayană.

Tu ai pe picioare semnul vagabondajului, mi-a zis el odată. Sunt fericit că Himalaya e destul de mare pentru tine.

De multe ori, a continuat Keshabananda, Lahiri Mahasaya mi-a apărut în carne şi oase înainte şi după moartea sa. Pentru el nicio înălţime a Himalayei nu era inaccesibilă!”

Două ore mai târziu, Keshabananda mă conduse în sala de mese. Am suspinat abătut: ne aştepta încă un dejun pantagruelic cu 15 feluri de mâncare! Într-un an de şedere în India mă îngrăşasem cu 25 de kilograme! Şi ar fi fost o grosolănie să refuz vreun fel de mâncare pregătit în onoarea mea. Numai în India, vai! nicăieri în altă parte, un Swami bine făcut este considerat o privelişte încântătoare.
42 – 10

După masă, Keshabananda m-a luat de-o parte: „Sosirea ta”, mi-a zis el, „n-a fost neaşteptată. Am un mesaj pentru tine”.

Am fost surprins. Nimeni nu cunoştea hotărârea mea de a-l vizita pe Keshabananda.

„Anul trecut mă găseam în Himalaya, în apropiere de Badrinarayan”, a continuat Swami. „M-am rătăcit. Am intrat într-o grotă mare; era goală, dar jarul mocnea sub cenuşă într-o groapă din solul pietros. Întrebându-mă cine era ocupantul acestui loc, m-am aşezat aproape de foc cu privirea aţintită pe intrarea însorită a grotei.

Keshabananda, sunt fericit că ai venit, zise o voce din

spatele meu. M-am răsucit şi am fost uimit să-l văd pe Babaji! Marele guru se materializase în fundul grotei.

Bucuros să-l văd după atâţia ani, am îngenuncheat la picioarele sale sfinte.

Eu te-am chemat, mi-a explicat Babaji. De aceea ai intrat tu în acesta grotă, locuinţa mea provizorie. S-a scurs mult timp de la ultima noastră întâlnire şi sunt fericit să te salut din nou.

Maestrul nemuritor mă binecuvânta adăugând: Iată un mesaj pentru Yogananda, care te va vedea la reîntoarcerea sa în India. El va fi preocupat de gurul său şi de discipolii încă în viaţă ai lui Lahiri Mahasaya; de asemenea spune-i că nu-l voi revedea cu această ocazie, aşa cum doreşte el cu ardoare, ci cu altă ocazie”.

Am fost profund emoţionat primind din gura lui Keshabananda această asigurare consolatoare a lui Babaji. Decepţia mea a dispărut; nu mai suferam că nu l-am întâlnit pe Babaji la Kumbha Mela, aşa cum prevăzuse de fapt Sri Yukteswar.

Am petrecut noaptea la ashram şi am plecat la Calcutta a doua zi dimineaţă.

Traversând în zori râul Yamuna, în momentul în care soarele răsărind incendia cerul, panorama magnifică a Brindabanului s-a etalat în faţa ochilor noştri.

Ţărmul râului Yamuna este sfinţit de amintirea copilului Sri Krisha. Aici el s-a angajat cu dulceaţă inocentă în al său lila (joc) cu gopi (fecioare), exemplificând iubirea supremă care există între o încarnare divină şi discipolii săi. Mulţi comentatori occidentali au interpretat greşit viaţa Domnului Krishna; alegoriile Scripturilor îi încurcă pe cei care urmează litera şi nu spiritul lor. Eroarea comică a unui traducător este ilustrativă. Un sfânt medieval, cârpaciul Ravidas, cânta cu cuvintele simple ale meseriei sale slava spirituală ascunsă

în întreaga omenire: Sub vasta boltă azurie Trăiesc divinităţi îmbrăcate în piei Eşti tentat să surâzi citind interpretarea dată, de un scriitor occidental, poemului lui Ravidas: „Apoi el construi o colibă, plasă aici un idol de piele şi începu să-l adore”.

Ravidas l-a avut ca frate-discipol pe marele Kabir. Unul din discipolii avansaţi ai lui Ravidas era Rani din Chitor. Ea a chemat un mare număr de brahmini la o sărbătoare în onoarea maestrului ei, dar aceştia au refuzat să ia loc alături de un umil cârpaci. În timp ce ei se aşezau plini de demnitate la o masă separată, fiecare brahmin a găsit alături de el o replică materializată a lui Ravidas. Această uimitoare multiplicare a Maestrului a reînviat mişcarea spirituală în provincia Chitor.

În câteva zile am ajuns la Calcutta. Grăbit să-l revăd pe Sri Yukteswar, am fost dezolat să aflu că el a părăsit Serampore şi a plecat la Puri, la circa 500 kilometri spre sud.

„Vino urgent la Puri”. Această telegramă a fost expediată pe 8 martie de un fratediscipol lui Atul Chandra Roy Chowdhry, care locuia la Calcutta. Când am văzut mesajul, m-a cuprins teama şi am îngenuncheat, rugându-l pe Dumnezeu să apere viaţa gurului meu. Eram pe punctul de a părăsi casa părintească pentru a merge la gară, când am auzit foarte clar o voce divină: „Nu veni la Puri în această seară. Ruga ta nu poate fi îndeplinită”. „Doamne”, am zis eu în durerea mea, „Tu nu vrei ca eu să mă duc la Puri, pentru că Tu ai respins ruga mea. În acest caz, trebuie Maestrul meu să-şi părăsească corpul pentru a urma un destin mai înalt, în serviciul Tău?”

Ascultând ordinul Sinelui meu lăuntric, n-am plecat la Puri în acea seară. A doua zi, spre seară, am plecat la gară; pe drum am văzut un nor astral negru acoperind brusc cerul 42 – 11. Mai târziu, în timp ce trenul rula spre

Puri, am avut o viziune a lui Sri Yukteswar. El era aşezat, cu o expresie de gravitate excepţională zugrăvită pe faţa sa.

„Totul s-a sfârşit deci? „Întindeam braţele într-un gest de implorare.

El încuviinţă, apoi dispăru încet.

A doua zi, am coborât la Puri. Un necunoscut m-a abordat: „Ştiţi că Maestrul este mort?” După aceea m-a părăsit fără să mai zică nimic.

Niciodată n-am ştiut cine a fost, nici cum m-a găsit.

Împietrit, am înţeles că gurul meu voia prin toate mijloacele să-mi anunţe înspăimântătoarea noutate, împotriva căreia se revolta întreaga mea fiinţă. Când am sosit la ashram, abia mai puteam să mă ţin pe propriile picioare. Vocea interioară repeta mereu: „Linişteşte-te, calmează-te!”

Am intrat în camera în care corpul deja rece al Maestrului, aşezat în lotus, părea încă plin de viaţă şi de iubire. Cu puţin timp înaintea morţii, gurul meu avusese puţină febră, dar în ziua precedentă evadării lui spre Absolut părea complet restabilit. Nu-mi puteam lua ochii de la corpul său drag, neputând realiza că sufletul lui nu mai era acolo. Pielea era netedă şi moale, trăsăturile feţei prezentau o expresie beatifică de pace. Pe deplin conştient, el îşi părăsise corpul fizic pentru că Dumnezeu l-a chemat la El.

„Leul Bengalului nu mai este!” am exclamat eu disperat.

Alături de trupul fără de viaţă al Gurului meu, în postură de meditaţie Pe 10 martie, am coordonat ritualul funerar. Sri Yukteswar a fost îngropat 42 – 12, conform ritualurilor antice ale ordinului Swami, în grădina ashramului de la Puri.

Mai târziu, discipolii au sosit din toate colţurile Indiei

pentru a onora memoria gurului lor la solemnităţile echinocţiului. Amrita Bazar Patrika, principalul cotidian din Calcutta, a scris, prezentând şi o fotografie a Maestrului: „Ceremonia funebră Bhandara, în memoria lui Stimat Swami Sri Yukteswar Giri Maharaj, în vârstă de 81 de ani, a avut loc pe 21 martie la Puri, unde s-au adunat un mare număr de discipoli.

Unul dintre eminenţii comentatori ai lui Bhagavad Gītā, Swami Maharaj a fost un mare discipol al lui Yogiraj Sri Shyama Charan Lahiri Mahasaya din Benares.

Swami Maharaj a fondat mai multe centre Yogoda Sat-Sanga (Self-Realization Fellowship), inspirând mişcarea yoga pe care Swami Yogananda, principalul său discipol, a dus-o în Occident. Spiritul profetic, înalta spiritualitate a lui Sri Yukteswarji l-au inspirat pe Swami Yogananda să traverseze oceanele şi să răspândească în America mesajul Maeştrilor Indiei.

Comentariile sale despre Bhagavad Gītā şi alte Cărţi Sfinte certifică înalta autoritate a lui Sri Yukteswar în filosofia orientală şi occidentală şi constituie o punte de unire între Orient şi Occident. Convins de unitatea fundamentală a tuturor religiilor, Sri Yukteswar Maharaj a creat Sadhu Sabha (Societatea Sfinţilor), cu cooperarea liderilor diferitelor secte şi credinţe, cu scopul de a introduce spiritul ştiinţific în religie. Cu puţin timp înainte de moartea sa, l-a desemnat pe Swami Yogananda pentru a-l înlocui la conducerea organizaţiei Sadhu Sabha.

Întreaga Indie resimte dureros pierderea acestui mare om. Fie ca cei care l-au cunoscut şi i-au fost apropiaţi să facă să dăinuie spiritul adevărat al culturii Indiei şi sadhana personificate în el”.

M-am întors la Calcutta. Neavând puterea de a reînnoi amintirile la ashramul de la Serampore, l-am chemat pe Prafulla, tânărul discipol al lui Sri Yukteswar, şi

am aranjat cu el ca să conducă şcoala de la Ranchi.

„În dimineaţa în care ai plecat la Allahabad”, mi-a povestit el, „Maestrul a căzut la pat: Yogananda a plecat! exclamă el. Yogananda a plecat! El adăugă o frază enigmatică: Atunci va trebui să-i comunic în alt mod. Apoi s-a cufundat în tăcere”.

Îmi umpleam zilele cu diverse activităţi: conferinţe, ore, interviuri, vizite la vechii prieteni. În spatele unui zâmbet şi activităţii febrile, un curent morbid îmi polua râul binecuvântărilor care, timp de atâţia ani, şerpuise pe sub nisipurile tuturor percepţiilor mele.

„Unde s-a dus acel înţelept divin?”, exclamam eu în sinea mea.

Dar niciun răspuns nu venea.

„Maestrul a desăvârşit uniunea lui cu Creatorul Cosmic şi este mai bine pentru el”, îmi şoptea raţiunea. „El trăieşte etern în Regatul în care moartea nu mai este de temut”. „Nu-l vei mai vedea niciodată în vechea clădire de la Serampore”, se plângea inima. „Niciodată nu-ţi vei mai conduce prietenii la Maestru zicând cu mândrie: „Priviţi-l pe Juanavatarul Indiei!”

Domnul Wright fixase pentru începutul lui iunie plecarea noastră în America. La Calcutta am petrecut ultimele 15 zile din luna mai în banchete de adio; apoi doamna Bletsch, domnul Wright şi cu mine am luat loc în Ford şi am mers la Bombay. La sosirea noastră, autorităţile maritime ne-au solicitat să ne anulăm biletele, fiindcă Fordul nostru, de care am fi avut nevoie iarăşi în Europa, nu putea fi îmbarcat.

„N-are importanţă”, i-am zis eu trist domnului Wright. „Vreau să mai merg încă o dată la Puri”. Îmi ziceam: „Fie ca lacrimile mele să mai ude încă o dată mormântul gurului meu”.

— 1: Literal, param = superior, hansa = lebădă.

Conform Scripturilor, lebăda mitologică este vehiculul lui Brahma, Creatorul. Ca simbol al discernământului, lebăda albă, hansa, e considerată ca fiind capabilă să separe adevăratul lapte dintr-un amestec de lapte cu apă. Ahan-sa sau han-sa (pronunţat hong-sau) literal înseamnă „Eu sunt El”. Aceste silabe sanscrite incantate posedă o legătură vibratorie cu inspiraţia şi expiraţia. Astfel, cu fiecare respiraţie, omul afirmă în mod inconştient adevărul fiinţei sale: Eu sunt El.

— 2: De altfel, ei au ocolit aceasta dificultate spunându-mi simplu „domnule”.

— 3: At the Puri ashram, Swami Sebananda is still conducting a small, flourishing yoga school for boys, and meditation groups for adults. Meetings of saints and pandits convene there periodically.

— 4: A section of Calcutta.

— 5: Aceasta izvorăşte din rădăcini imemoriale, din experienţele trecute ale morţii. Aforismele lui Patañjali: îi 9.

— 6: Mela religioase sunt menţionate în străvechea Mahābhārata. Călătorul chinez Hieuen Tsiang a lăsat o relatare amplă despre Kumbha Mela ce a avut loc în anul 644 D.C. la Allahabad. Kumbha Mela se ţine în fiecare al treilea an succesiv în Hardwar, Allahabad, Nasik şi Ujjain, reîntorcându-se în Hardwar pentru a completa ciclul de 12 ani. Fiecare oraş serbează Ardha (jumătate) 384

Kumbha în fiecare al şaselea an după Kumbha din oraşul respectiv; astfel Kumbha şi Ardha Kumbha au loc în diferite oraşe la fiecare trei ani.

Hieuen Tsiang ne spune că Harsha, regele Indiei de nord a împărţit călugărilor şi pelerinilor la Kumbha Mela întreaga bogăţie (acumulată timp de 5 ani) a visteriei regale. Când Hieuen Tsiang a plecat spre China, el a refuzat partea sa de daruri, constând din bijuterii şi aur,

dar a luat cu el ceva de valoare mult mai mare, 657 manuscrise religioase. Fa-Hsien ne spune că indienii erau fericiţi şi cinstiţi; pedeapsa capitală nu era cunoscută.

— 7: Nu eram de faţă când au murit: mama, fratele mai mare Ananta, sora mea Roma, Maestrul, tatăl meu şi mulţi discipoli care-mi erau dragi.

(Tatăl meu a murit la Calcutta, în 1942, în vârstă de 89 de ani.)

— 8: Sadhu hinduşi, care se numără cu sutele de mii, sunt conduşi de un comitet executiv format din 7 şefi, reprezentând câte una din cele 7 secţiuni mai importante din India. Actualul Mahamandaleshwar, sau preşedinte, este Joyendra Puri. Acest om este puţin vorbăreţ şi se limitează, cel mai adesea, să repete trei cuvinte: Adevăr, Iubire, Muncă. O conversaţie suficientă!

— 9: După cum se ştie, exista mai multe metode pentru a fi superior unui tigru.

Un explorator australian, Francis Birtles, a relatat că el a găsit jungla indiană „variată, minunată şi oferind siguranţă”. Farmecul siguranţei sale a fost dat de hârtia de muşte. „În fiecare noapte împrăştiam o cantitate de hârtii în jurul cortului şi nu am fost niciodată tulburat” explica el. „Motivul este psihologic.

Tigrul este un animal cu o mare demnitate conştientă. El dă târcoale şi provoacă omul până când ajunge la hârtia de muşte, apoi el pleacă pe furiş. Niciun tigru demn nu ar îndrăzni să înfrunte o fiinţă umană după ce a călcat pe hârtiile de muşte lipicioase!”

— 10: La reîntoarcerea în America, am dat jos multe kilograme.

— 11: Sri Yukteswar murise tocmai atunci, la ora 7 seara, în 9 martie 1936.

— 12: Obiceiurile funerare hinduse cer incinerarea pentru şefii de familie; Swami şi călugării altor ordine nu

sunt incineraţi, ci îngropaţi. (Există excepţii ocazionale.) Se consideră simbolic că trupurile călugărilor au ispăşit incinerarea în focul înţelepciunii în momentul depunerii jurământului monastic.

CAPITOLUL: 43

Învierea lui Sri Yukteswar într-o zi, forma glorioasă a grandiosului avatar Krishna îmi apăru învăluită într-o lumină orbitoare în camera mea din Regent Hotel, la Bombay. Viziunea se manifestă, în faţa ochilor mei uluiţi, pe acoperişul marelui imobil din faţă, pe când priveam spontan pe fereastra larg deschisă de la etajul al doilea.

Fascinanta formă îmi făcu, surâzând, un senin prietenesc. Tocmai începusem să mă întreb ce putea să însemne acest mesaj, când Krishna dispăru, după ce făcu un gest de binecuvântare. Uşurat şi cuprins de o extraordinară emoţie, am presimţit că această viziune va fi pentru mine preludiul unor mari evenimente de ordin spiritual.

Biletele noastre de vapor fuseseră anulate. Mă reţineau la Bombay mai multe conferinţe, după care eram liber să mă reîntorc în Bengal.

— De B.K. Mitra în „Kalyana-Kalpatur”.

KRISHNA, VECHIUL PROFET AL INDIEI Viziunea unui artist modern asupra învăţătorului divin, ale cărui sfaturi spirituale din Bhagavad Gītā au devenit Biblia Hindusă. Krishna este portretizat în arta hindusă cu o pană de păun în păr (simbol al jocului divin, lila) şi purtând un flaut, ale cărui note minunate trezeşte devoţii, unul câte unul, din somnul lor, maya, sau iluzia cosmică.

În ziua de 19 iunie 1936, la exact o săptămână după viziunea măreaţă a lui Krishna pe care am avut-o, tocmai meditam în aceeaşi cameră de la hotel când, deodată, o strălucire uimitoare mă trezi din profunda mea stare de sublimă reculegere; întreaga cameră se transformase

parcă într-o feerică lume de vis, în care lumina soarelui se transmutase subit în splendoare supranaturală.

Îmbătat de extaz am remarcat uluit că îl puteam contempla din nou pe Sri Yukteswar însuşi, în carne şi oase, materializat acum instantaneu, la câteva luni după moarte, în faţa mea.

„Fiul meu!” Maestrul vorbea blând şi un sublim surâs îi lumina faţa angelică.

Pentru prima dată în viaţa mea nu am îngenuncheat la picioarele sale sacre, ci i le strângeam cu frenezie în braţele mele. Angoasa ultimelor luni, în care îi simţisem atât de intens lipsa, nu mai însemna nimic pe lângă fericirea pură, nesfârşită pe care o resimţeam acum.

„O, iubitul meu învăţător, pentru ce m-ai părăsit?” Excesul de bucurie făcea aproape să pară incoerente frazele mele. „Pentru ce m-ai lăsat să plec la Kumbha Mela? Cu câtă amărăciune mi-am reproşat atunci că te-am părăsit!” „Nu voiam să-ţi spulber speranţa de a-l întâlni iar pe Babaji în acelaşi loc în care el îmi apăruse. În fond, iată, nu te-am părăsit decât pentru un scurt interval; căci nu sunt eu oare acum din nou alături de tine?” „Dar oare eşti chiar tu, Leul lui Dumnezeu? Porţi tu acum acelaşi corp fizic cu acela pe care eu l-am îngropat în nisipul uscat de la Puri?” „Da copilul meu, sunt chiar eu în persoană. Acesta este corpul meu din carne şi sânge. El pare eterat în ochii spiritului meu, dar pentru tine este perfect material.

Am realcătuit şi materializat din atomii cosmici un corp în întregime nou, în mod exact asemănător cu acela – efemer vis cosmic – pe care tu l-ai înmormântat în nisipul iluzoriu de la Puri, în sânul acestei lumi fizice de vise. Într-adevăr, eu am înviat, dar nu pe pământ, ci pe o sublimă planetă a astralului superior, ai cărei locuitori extrem de evoluaţi spiritual sunt, de altfel, mult mai pe măsura nivelului meu de evoluţie lăuntrică decât umanitatea

terestră. Acolo sus, tu şi aceia suficient de evoluaţi spiritual pe care îi iubeşti vor veni într-o zi să mă regăsească”. „Guru nemuritor, povesteşte-mi tot, te implor!”

Maestrul schiţă un zâmbet. „Te rog însă, copilul meu, să-ţi slăbeşti puţin strânsoarea braţelor!”

Într-adevăr, îl strângeam pe guru cu o forţă herculeană, fericit să regăsesc aceeaşi aromă familiară ce emana din corpul său fizic. Şi acum încă, de câte ori îmi amintesc, mai simt în palme contactul cu carnea sa divină, de fiecare dată când evoc acele ore de neuitat.

„Aşa precum profeţii au ca misiune să ajute umanitatea să evolueze spiritual sau să-şi ispăşească karma fizică, tot aşa Dumnezeu mi-a încredinţat, într-o lume superioară, misiunea de ghid spiritual salvator”, explică Sri Yukteswar. „Această lume se numeşte Hiranyaloka („Planeta astrală iluminată”). Sarcina mea esenţială este să ajut fiinţele suficient de evoluate să-şi ispăşească karma astrală, pentru a se elibera astfel definitiv de renaşterile astrale. Locuitorii din Hiranyaloka sunt înzestraţi cu un înalt grad de evoluţie spirituală; în cursul ultimei lor încarnări terestre, fiecare dintre ei atingând, datorită practicii yoga şi meditaţiei profunde, puterea de a părăsi în stare de deplină conştiinţă propriul corp fizic în momentul morţii. Nimeni nu este altfel demn şi nu poate să intre în Hiranyaloka dacă nu a depăşit, pe când încă exista în sfera terestră, stadiul de savikalpa samādhi, pentru a-l atinge pe cel de nirvikalpa samādhi 43 – 1.

Locuitorii din Hiranyaloka au trecut deja prin acel domeniu al astralului unde oamenii stau în general pentru un timp mai lung sau mai scurt după moarte, în funcţie de karma lor; mulţi au rupt deja mare parte dintre lanţurile acţiunilor lor trecute în lumea astrală, căci numai fiinţele

avansate pot să ducă la bun sfârşit această acţiune de mântuire. Pentru a-şi purifica în întregime de orice reziduu karma-ic corpul lor astral, aceste fiinţe superioare renasc, prin intermediul legilor cosmice specifice acestui tărâm, cu un nou corp astral mult mai rafinat, în lumea din Hiranyaloka, soare (adevărat focar sublim) al cosmosului astral în care eu am reînviat după părăsirea corpului fizic, pentru a le oferi directive spirituale acestor fiinţe de acolo. Hiranyaloka cuprinde de asemenea, fiinţe extrem de avansate venite dintr-un tărâm net superior, lumea cauzală, încă şi mai subtil!”

O asemenea fuziune profund spirituală se stabilise între Maestrul meu şi mine, încât el îmi comunica aproape totul printr-un fel de subtilă viziune reciprocă, atât prin intermediul cuvintelor, cât şi prin intermediul transmisiei telepatice a gândurilor.

„Scrierile străvechi yoghine învaţă”, continuă Sri Yukteswar „că Dumnezeu a îmbrăcat spiritul uman cu trei învelişuri succesive: corpul cauzal ţesut şi alcătuit din idei, corpul astral subtil, reşedinţă sau vehicul al mentalului (Manas) şi al afectivităţii şi, în sfârşit, corpul fizic grosier. Pe pământ omul este înzestrat cu un aparat senzorial care are corespondenţă la fiinţa astrală într-un corp format din prana 43 – 2. Fiinţa cauzală „trăieşte” şi se mişcă în sfera grandioasă extrem de subtilă şi beatifică a ideilor pure. Activităţile mele actuale mă pun mai mereu în contact cu fiinţe evoluate ale astralului care se pregătesc cu asiduitate să pătrundă şi să rămână pentru totdeauna în universul cauzal.

„Învăţătorule adorat, mai oferă-mi te rog şi alte detalii semnificative asupra cosmosului astral”. Deşi oarecum mai slăbisem strânsoarea, braţele mele încă îl mai înconjurau pe Sri Yukteshwar. Comoară mai de preţ decât toate comorile era gurul meu, care a învins moartea

să vină la mine!

„Există o infinitate uluitoare de planete astrale populate cu fiinţe astrale care mai de care mai frumoase şi extraordinare”, îmi explică Maestrul. „Pentru a călători de la o lume astrală la alta, locuitorii lor se servesc spontan de simţurile lor astrale, utilizând instantaneu diferitele energii astrale subtile, ce sunt mult mai rapide şi mai puternice decât electricitatea sau radiaţiile cunoscute de oameni.

Universul astral, fiind alcătuit din formele subtile rafinate ale luminii diferenţiate

(akasha), este surprinzător de mult mai frumos, mai plin de iubire şi mai vast decât cosmosul material. Întregul univers fizic, deşi pare infinit pentru oameni este, analogic vorbind, suspendat precum o mică cabină (nacelă) solidă, la aeronava gigantică a universului astral. Nenumărate sunt într-adevăr galaxiile materiale care se găsesc împrăştiate în puzderia stelelor şi constelaţiilor, dar cu mult mai numeroase sunt galaxiile şi constelaţiile universului astral, ale căror sisteme solare au planete astrale incomparabil mai frumoase şi mai uluitoare decât acelea ale voastre; acolo, în zori, sorii lor fascinanţi strălucesc în mii de indescriptibile aurore boreale în ochii plini de dragoste şi fericire ai locuitorilor lor. Ziua şi noaptea acolo sunt mult mai lungi decât pe pământ.

Universul astral este în general infinit mai frumos, mai delicat, mai plin de dragoste şi mai pur, el fiind incomparabil mai armonios şi mai bine organizat decât lumea fizică. Acolo nu există nici zone de deşert, nici planete nelocuibile.

Flagelurile terestre: ierburile rele sau veninoase, microbii, insectele sau şerpii sunt aproape complet necunoscute în lumea astrală, ca de altfel şi diferenţele de climat sau de anotimp; o eternă vară sublimă domneşte

acolo, temperată de fermecătoare ploi torenţiale cu milioane de picături multicolore; în anumite zone apar rareori ninsori de o albeaţă orbitoare. Pe planetele astrale se află de asemenea lacuri de opal, mări luminoase, râuri cristaline de culoarea curcubeului, care le înfrumuseţează peisajele de paradis. Locuitorii astralului trăiesc acolo stări de indescriptibilă fericire şi, plini de bucurie şi armonie, se iubesc copleşiţi de altruism şi bunătate.

Universul astral obişnuit – dar nu lumea superioară din Hiranyaloka – este populat de zeci de milioane de suflete umane, venite mai mult sau mai puţin recent de pe pământ, ca şi de sute de miliarde de alte fiinţe: zâne, sirene, peşti, animale, salamandre, gnomi (pitici), semizei sau alte spirite, locuind pe diferite planete astrale, după afinităţile lor specifice şi în conformitate cu nuanţele karmaei lor. Zone întregi cu diferite frecvenţe vibratorii sunt aici, în astral, rezervate atât spiritelor bune, cât şi rele. Cele bune pot să se deplaseze aproape instantaneu, liber, de la o zonă la alta, pe când cele rele sunt în mod strict limitate şi închise pe planeta sau tărâmul lor. La fel precum oamenii trăiesc la suprafaţa globului, viermii în pământ, peştii în apă, păsările în special în aer, într-un mod asemănător, diferitele categorii de fiinţe subtile astrale, de la cele superioare la cele inferioare, sunt distribuite după propria frecvenţă dominantă.

Îngerii decăzuţi (involuaţi), expulzaţi din sferele superioare ale lumii astrale, sunt cel mai adesea într-un război perpetuu chiar între ei şi utilizează pentru aceasta bombe cu energii malefice, fluxuri vibratorii captate prin mantre 43 – 3. Aceste fiinţe egoiste, sadice şi răufăcătoare bântuie îndârjite numai prin întunecatele regiuni infernale ale astralului inferior plin de energii malefice, întunecat şi apăsător, unde ele îşi ispăşesc până la urmă, în timp de zeci sau sute de ani astrali, karma lor rea, prin suferinţă,

chinuri cumplite, coşmaruri îngrozitoare şi spaime de nedescris.

În vastul univers astral sublim – care se află deasupra negrei închisori astrale – totul este doar frumuseţe, iubire, armonie şi splendoare. Cosmosul astral, fiind în modul cel mai natural în armonie cu perfecţiunea divină, fiecare lucru, fiinţă de acolo este creat în mod direct prin voinţa şi imaginaţia divină, şi parţial prin cele ale fiinţei astrale. Fiinţa astrală posedă capacitatea de a modela, prin imaginaţie şi gând, orice formă sau de a perfecţiona frumuseţea a ceea ce Creatorul Suprem a creat deja. Căci El a dat fiilor săi din astral privilegiul sublim de a putea să modifice sau să transforme la voinţă cosmosul lor astral. Dacă, pe Pământ, materia solidă este modificată prin laborioase şi complexe procese chimice şi fizice, aici, în acest univers superior, un simplu act de voinţă şi imaginaţie este suficient pentru a modifica în lichid, gaz sau energie materia subtilă caracteristică lumii astrale.

Umanitatea este confruntată cu războaie, pe pământ, pe mări şi în aer. Lumea astrală, din contră, este aceea a bucuriei, a armoniei, a jocurilor amoroase, a iubirii profunde şi a egalităţii. Fiinţa astrală îşi modifică prin materializare şi dematerializare adecvată corpul astral la voinţă. Flori, peşti sau animale pot aici să se transforme temporar în fiinţe omeneşti astrale sau chiar să ia nu contează ce formă aproape identică cu aceea a altor făpturi astrale. Toţi locuitorii astralului comunică între ei cu o uşurinţă extraordinară, telepatic, fără niciun fel de aparat.

Nicio lege bine definită a naturii, în afara rezonanţei cu energiile binelui, iubirii şi armoniei divine, nu li se impune; astfel, un arbore astral poate fi determinat instantaneu, prin acelaşi act de voinţă descris anterior, să producă o portocală sau orice alt fruct, ori o floare sau

uneori chiar obiecte. Există totuşi în lumea astrală şi anumite restricţii de ordin karma-ic, care fac să nu fie permis chiar orice, dar în general nu există, cu excepţia valorilor supreme divine, nicio scară a valorilor prea rigidă între diferitele fiinţe şi obiecte ale astralului; totul aici este pătruns de lumina divină esenţială, creatoare (Akasha).

Nimeni dintre locuitorii astralului nu se mai naşte din femeie; copiii, în cazul cuplurilor astrale, sunt în mod direct şi fulgerător materializaţi de fiinţa astrală care îi doreşte, datorită voinţei sale cosmice şi se condensează într-o formă astrală precis definită. Sufletele recent lipsite de corpuri fizice, care părăsesc lumea terestră sau planul fizic al altor planete prin aşa-zisa „moarte”, sunt uneori atrase într-un „cămin” al unui cuplu astral, graţie afinităţilor psihice, mentale şi spirituale pe care le prezintă sufletul în cauză.

Un corp astral este total insensibil la frig, la căldură sau orice altă condiţie naturală. Anatomia caracteristică corpului astral comportă un creier subtil astral sau „lotusul cu 1.000 de petale de lumină” (sahasrara) şi cei 6 centri subtili – chakra – ce se află plasaţi de-a lungul lui sushumna nadi, sau axul esenţial subtil cerebro-spinal. Inima astrală îşi ia energia subtilă afectivă şi lumina iubirii divine din subtilul creier astral (sahasrara) şi apoi o retrimite în tot corpul astral sub forma „biotronilor sau diferitelor forme de prana”. Fiinţa astrală acţionează asupra corpului său prin intermediul acestor subtile energii prana-ice (biotronice) sau cu ajutorul vibraţiilor subtil energetice ale unor mantra care permit vibraţia la unison cu anumite energii infinite, astrale.

Corpul unei fiinţe astrale este o copie după forma fizică a ultimei încarnări în lumea fizică. Fiinţa astrală îşi păstrează, de regulă, aparenţa corporală din tinereţea corpului din ultimul sejur terestru. Totuşi, uneori, o fiinţă

astrală preferă să-şi menţină aparenţa pe care a avut-o la bătrâneţea sa pământeană, precum fac eu acum”. Şi Maestrul, care era însăşi esenţa tinereţii, surâse voios.

„Deosebindu-se de lumea fizică, a celor trei dimensiuni spaţiale, percepute în mod unic de către cele cinci simţuri, lumea astrală devine în special perceptibilă prin cel de al şaselea simţ: intuiţia astrală. Prin intermediul acestui simţ al intuiţiei astrale, sau al şaselea simţ, fiinţa astrală recepţionează senzaţiile vizuale, auditive, olfactive, gustative şi tactile. Fiinţa astrală este înzestrată cu trei ochi, primii doi pe jumătate închişi, al treilea, cel principal – ajna chakra – aflat în mijlocul frunţii, este acum larg deschis, permiţând să se perceapă totul în astral. Fiinţa astrală este înzestrată cu toate organele exterioare ale simţurilor: nas, limbă, ochi, piele, urechi, dar al şaselea simţ, al intuiţiei, îi permite să recepteze şi să transmită diferitelor părţi ale corpului felurite categorii de senzaţii: astfel, ea poate „să vadă” cu urechea, nasul sau ochii, „să audă” prin intermediul ochilor sau al limbii sau să comunice simţul gustativ urechilor, pielii ş.am.d. 43 – 4

Corpul fizic uman este expus la tot felul de accidente; corpul eterat al unei fiinţe astrale uneori poate şi el să sufere o leziune oarecare, dar este imediat vindecat printr-un instantaneu act de voinţă”. „Gurudeva, toţi locuitorii astralului sunt frumoşi?” „Pentru ei frumuseţea este, mai presus de orice, spirituală, nu fizică”, răspunse Sri Yukteswar. „Iată de ce fiinţa astrală nu acordă o prea mare importanţă formei exterioare. Ea are însă privilegiul să îmbrace după, voie noi, un nou corp plin de culori. La fel cum un om se împodobeşte cu haine alese pentru o gală, tot aşa şi fiinţa astrală îşi asumă uneori forme exterioare speciale.

Pe planetele superioare ale astralului, precum Hiranyaloka, feerice şi sublime ceremonii divine

sărbătoresc eliberarea spirituală a unei anumite fiinţe astrale care, datorită eforturilor făcute pe calea spirituală, a meritat să se ridice până în sferele de existenţă ale tărâmului cauzal. În asemenea ocazii, Invizibilul Tată Ceresc şi Sfinţii care sunt plenar identificaţi cu Dumnezeu Tatăl, se materializează temporar în formele astrale pe care şi le aleg, pentru a prezida asemenea solemnităţi astrale. Pentru a-l răsplăti prin infinita sa graţie şi dragoste pe iubitul său fiu credincios, Domnul Dumnezeu i se poate manifesta aşa cum vrea acesta.

Astfel, dacă credinciosul a urmat predominant calea devoţiunii plină de iubire sau a abnegaţiei totale, Dumnezeu îi apare sub aspectul Mamei Divine. Iisus, de exemplu, a adorat permanent, dincolo de orice expresie, aspectul de Tată al Divinului. Personalitatea oferită de Creator fiecărei creaturi poate avea orice preferinţă imaginabilă sau inimaginabilă, pe care Domnul i-o satisface, datorită versatilităţii Sale!” Gurul şi cu mine am râs fericiţi.

„Prietenii, soţii sau iubiţii din vieţile fizice se regăsesc cu uşurinţă în lumea astrală”. Sri Yukteshwar continuă cu vocea sa plăcută, melodioasă. „Bucurându-se de nemurirea prieteniei, dobândesc în sfârşit certitudinea că iubirea adevărată este indestructibilă, lucru de care s-au îndoit cu ocazia deznădăjduitoarelor separări pământene.

Intuiţia fiinţei astrale, legată de gradul de trezire al celui de al şaselea simţ, străpunge perdeaua ce separă lumea sa astrală de planul fizic pământean, pentru a observa nestingherită toate activităţile omeneşti, chiar şi cele mai intime. Mii de pământeni au scurte viziuni ale unor fiinţe astrale sau ale lumii astrale. 43 – 40

Majoritatea fiinţelor avansate din Hiranyaloka rămân mai mereu treze în extaz divin pe timpul zilelor şi nopţilor,

ce aici sunt mult mai lungi, ajutând astfel telepatic, mental şi spiritual la guvernarea cosmosului fizic şi astral, cât şi la izbăvirea fiilor rătăcitori, prea mult legaţi de pământesc. În somn, locuitorul de pe Hiranyaloka are uneori viziuni extatice astrale. Dar, în general, mintea sa este scufundată în starea extatică de super-conştiinţă ce survine în nirvikalpa samādhi.

Locuitorii universului astral, în totalitatea sa, mai sunt încă, la diferite grade, pradă suferinţelor morale, psihice şi mentale. Erorile de comportare sau greşelile legate de perceperea adevărului mai fac uneori să se zbuciume teribil pe fiinţele hipersensibile şi foarte evoluate de pe Hiranyaloka. Acestea se străduiesc să îşi armonizeze faptele şi gândurile cu perfecţiunea legilor spirituale.

Locuitorii lumii astrale comunică între ei instantaneu prin telepatie şi televiziune astrală; astfel sunt evitate erorile de interpretare şi toate confuziile rezultând din limbajul vorbit sau scris, atât de comune pe pământ. La fel cum pe ecran, la cinema, personajul filmului pare că îşi joacă rolul datorită razelor luminoase, fără a avea nevoie să respire, în mod asemănător, fiinţa astrală acţionează cu inteligenţă şi dragoste fără a fi nevoie să-şi extragă energie din oxigen. Pentru a trăi, omul are nevoie de elemente solide, lichide, gaze sau alte forme de energie, în timp ce fiinţa astrală se hrăneşte în principal din lumina subtilă cosmică”. „Maestre, locuitorii astralului mai mănâncă ceva?” Urmăream extraordinarele revelaţii cu întreaga mea receptivitate: mintea, inima şi sufletul. Percepţiile superconştiente, sublime ale adevărului sunt singurele stabile şi imuabile, în timp ce experienţele senzoriale prezintă un adevăr temporar şi relativ şi îşi pierd rapid intensitatea în memorie. Cuvintele Maestrului mi se imprimau în minte într-un mod de neuitat, astfel că,

scufundat în starea de super-conştiinţă, eu pot oricând să retrăiesc cu claritate divina experienţă.

„Legumele şi fructele alcătuite din fine raze luminoase abundă pe solul astral”, răspunse Sri Yukteswar. „Fiinţa astrală mănâncă legumele şi fructele pe care le doreşte şi savurează un nectar care ţâşneşte în glorioase cascade de lumină sau pe care ea şi-l extrage din apele astrale curgătoare. La fel cum, pe pământ, imaginea invizibilă a persoanelor îndepărtate poate fi scoasă din eter şi făcută vizibilă prin aparatul de televiziune, pentru ca apoi să dispară din nou atunci când oprim aparatul, în mod similar, locuitorul unei planete astrale va materializa la voinţă tiparele invizibile ale fructelor sau legumelor astrale, create de Dumnezeu, care plutesc în eter (Akasha). Printr-un procedeu identic, imaginaţia exuberantă a acelei fiinţe creează grădini cu flori având miresme paradiziace, care apoi se întorc în invizibilitatea lor eterică. Cu toate că locuitorii evoluaţi ai planetelor astrale, precum Hiranyaloka, sunt aproape eliberaţi de nevoia de a mai mânca ceva, asimilând direct energia astrală vitală, sufletele aproape în întregime eliberate din lumea cauzală nu absorb nimic altceva în afară de manna – o energie beatifică.

Fiinţa astrală, eliberată acum de legăturile terestre, întâlneşte o mulţime de fiinţe dragi cu care a fost în diverse relaţii în cursul diferitelor sale încarnări terestre umane: taţi, mame, soţii, soţi sau prieteni 43 – 5. Neştiind pe care să o prefere cel mai mult, ea va oferi acum aceeaşi iubire divină şi egală tuturor, ei toţi fiind copiii şi expresiile individualizate ale lui Dumnezeu. Aspectul astral exterior al fiinţelor dragi fiind acolo mai mult sau mai puţin transformat, în funcţie de dezvoltarea a noi calităţi în perioada ultimei încarnări, fiinţa astrală îşi va folosi intuiţia fără greş pentru a-i recunoaşte pe aceia care i-au

fost dragi în alte planuri de existenţă şi să îi întâmpine în noua lor casă astrală. Deoarece fiecare atom al creaţii este înzestrat cu o individualitate nepieritoare 43 – 6, prietenii astrali sunt recunoscuţi cu uşurinţă, indiferent care ar fi noua lor aparenţă astrală, la fel cum, pe pământ, identitatea unui actor transpare foarte clar, indiferent de deghizarea sa sau de machiajul folosit.

Fiinţa astrală trăieşte cu mult mai mult timp decât pe pământ; convertită în timp terestru, durata vieţii medii a unei fiinţe astrale obişnuite ar fi de la 500 la 1.000 de ani. Dar la fel cum anumite specii de arbori trăiesc în lumea fizică mai mult de

1.000 de ani şi aşa cum există pe pământ yoghini în vârstă de mai multe sute de ani, în timp ce mulţi oameni nu depăşesc vârsta de 60 de ani, tot aşa anumite fiinţe ale astralului trăiesc cu mult mai mult decât altele. Vizitatorii lumilor astrale care nu s-au eliberat în întregime de karma fizică stau în astral mai mult sau mai puţin timp, în conformitate cu karma lor pământeană care, după o perioadă specifică, îi readuce înapoi pe pământ.

În momentul în care trebuie să-şi abandoneze corpul de lumină, sau altfel spus, să se reîncarneze din nou într-un corp pământesc fizic, fiinţa astrală nu este pradă chinurilor morţii. Cu toate acestea, multe dintre aceste fiinţe astrale resimt o anumită nelinişte la gândul că, la un anumit nivel de evoluţie, trebuie să-şi schimbe învelişul astral pentru un corp cauzal mult mai rafinat. Lumea astrală este în lipsită de morţi accidentale, de boli şi de bătrâneţe. Aceste trei flageluri sunt specifice numai Pământului, unde omul nu se identifică, în general, decât cu corpul fizic, care îşi datorează în mod exclusiv existenţa aerului, hranei şi somnului.

Moartea fizică este semnalată de oprirea respiraţiei şi descompunerea celulelor corpului. Moartea astrală se

manifestă prin dezintegrarea „biotronilor” (prana) din care este alcătuită fiinţa astrală. După moartea fizică, omul pierde conştiinţa învelişului său carnal şi devine conştient de un nou corp subtil, specific lumii astrale. Prin urmare, moartea fizică face ca fiinţa să se nască în astral, iar moartea astrală face ca fiinţa să se reîncarneze în lumea terestră. O fiinţă trece astfel de la conştiinţa unei naşteri şi a unei morţi astrale la conştiinţa naşterii şi a morţii fizice. Aceste cicluri alternative de renaşteri astrale şi reîncarnări pământene constituie soarta inevitabilă a tuturor acelora care nu au atins încă eliberarea spirituală. Descrierile scripturale ce se referă la aşa-zisele „ceruri” şi „infernuri” trezesc uneori în om amintiri profunde ale experienţelor în paradiziacele tărâmuri astrale, ca şi în dezolantul loc de şedere terestru”. „Învăţătorule preaiubit – am întrebat – explică-mi în detaliu care este diferenţa dintre renaşterile pe pământ şi cele în lumea astrală şi cea cauzală?” „Spiritul individual este esenţialmente cauzal – răspunse gurul meu. Corpul cauzal serveşte drept matrice fundamentală celor 35 de idei-forţă concepute de Dumnezeu, din care El formează mai apoi corpul astral, compus din 19 elemente subtile, şi corpul fizic, alcătuit din 16 elemente fizice.

Cele 19 elemente ale corpului astral se împart în trei grupe principale: mentale, afective şi prana-ice (biotronii). Cele 19 componente ale sale sunt respectiv: 1) inteligenţa, 2) egoul, 3) sentimentul, 4) mentalul (conştiinţa simţurilor); cinci instrumente de cunoaştere, replicile subtile ale simţurilor fizice: 5) miros, 6) gust.

7) văz, 8) pipăit, 9) auz; cinci instrumente de activitate: 10) procreaţie, 11) excreţie, 12) vorbire, 13) mers, 14) abilitate manuală; cinci instrumente ale forţei vitale corespunzând diferitelor funcţii ale corpului: 15) cristalizare, 16) asimilare.

17) eliminare, 18) metabolism, 19) circulaţie. Acest compus subtil astral alcătuit din 19 elemente subtile supravieţuieşte morţii corpului fizic, care este compus din

16 elemente grosiere, metale şi nemetale.

Dumnezeu elaborează în sânul propriei Sale esenţe idei-forţă pe care le exteriorizează în sui-generis vise. Astfel se manifestă la nesfârşit Visul Cosmic, creator, în întreaga bogăţie inepuizabilă a formelor şi aspectelor sale relative.

Din sânul celor 35 de categorii de gândire ale corpului cauzal, Dumnezeu extrage

19 elemente subtile ale corpului astral şi cele 16 elemente grosiere ce alcătuiesc corpul fizic. Condensând tot mai mult forţele vibratorii, Dumnezeu creează mai întâi corpul astral şi după aceea corpul fizic. În conformitate cu principiul relativităţii, prin care Unitatea Primordială se separă într-o infinitate de forme ce păstrează caracteristicile totului, cosmosul cauzal şi corpul fiinţei cauzale se deosebesc de cosmosul şi corpul astral; cosmosul fizic şi corpurile fiinţelor fizice se disting la rândul lor de celelalte forme ale creaţiei, datorită frecvenţelor diferite de vibraţie ale aspectelor care le compun.

Corpul carnal este un vis obiectiv, stabil al Creatorului. Dualitatea este caracteristică existenţei terestre: sănătate – boală, plăcere – durere, iubire – ură, câştig – pierdere. În lumea fizică cu trei dimensiuni oamenii sunt limitaţi de materia inertă. Atunci când voinţa lor de a trăi este zdruncinată de boală sau de alte cauze, survine moartea şi greul veşmânt carnal cade temporar. Cu toate acestea, spiritul rămâne în continuare întemniţat în corpul astral şi în cel cauzal

— 7. Dorinţa (fizică, astrală şi cauzală) este forţa fundamentală de coeziune care leagă cele trei corpuri.

Puterea dorinţelor nesatisfăcute este garanţia sclaviei omului.

Dorinţele fizice îşi au rădăcina în egoism şi în plăcerile grosiere şi limitate ale simţurilor fizice. Ele exercită o atracţie cu mult mai mare decât dorinţele rezultând din ataşamentele astrale sau din percepţiile cauzale.

Dorinţa astrală este o bucurie a vibraţiilor. Fiinţa astrală se bucură de eterata muzică a sferelor, de fascinantul spectacol al creaţiei astrale, desfăşurat într-o uluitoare bogăţie şi diversitate de lumini mereu schimbătoare. Ea gustă, respiră sau atinge lumina. Dorinţa astrală este legată de capacitatea fiinţei astrale de a crea toate obiectele şi experienţele ca forme mirifice de lumină divers colorate sau ca proiecţii condensate ale viselor şi gândurilor.

Dorinţa cauzală se satisface prin percepere supramentală. Fiinţa aproape în întregime eliberată spiritual, care nu mai are drept înveliş exterior decât corpul cauzal, vede întregul univers ca fiind obiectivarea ideilor-forţă ale Creatorului Absolut; fiinţa cauzală poate „materializa” orice, atât în lumea astrală, cât şi în cea fizică, numai printr-un act de voinţă şi gândire. Iată de ce senzaţiile fizice chiar foarte plăcute legate de corpul fizic grosier sau chiar fericirea astrală nesfârşită apar destul de grosolane şi sufocante pentru aceste suflete de o mare sensibilitate.

Fiinţa cauzală îşi epuizează dorinţele manifestându-le instantaneu 43 – 8. Acea fiinţă care nu are drept veşmânt decât voalul ultrarafinat al corpului cauzal este cu uşurinţă capabilă să manifeste şi să insufle viaţă chiar unor universuri fizice sau astrale, după exemplul divin al Creatorului Absolut. Orice creaţie fiind făcută din textura visului cosmic, spiritul având drept haină numai finul voal

cauzal posedă o imensă putere creatoare.

Un spirit, fiind invizibil prin natura sa, nu poate fi pus în evidenţă decât prin prezenţa unui corp fizic, astral sau cauzal, care totdeauna ne dovedeşte că încă mai există dorinţe fizice, astrale sau cauzale nesatisfăcute 43 – 9.

Atâta timp cât spiritul individual este încătuşat într-unul, două sau trei corpuriconteinere, închise bine cu sigiliul ignoranţei şi dorinţelor nesatisfăcute, acesta nu se poate încă scufunda în Oceanul Spiritului. Când ciocanul morţii sfărâmă receptaculul fizic grosier, celelalte două învelişuri, astral şi cauzal, subzistă încă, împiedicând spiritul să realizeze unirea conştientă cu Viaţa Omniprezentă. Atunci când înţelepciunea purifică definitiv spiritul de toate dorinţele, această putere dezintegrează şi ultimele două învelişuri. Micuţul spiritul uman se manifestă liber, în sfârşit; devine una cu Plenitudinea Nemărginită.

L-am rugat în continuare pe gurul meu să descrie şi mai detaliat enigmatica lume cauzală.

„Lumea cauzală este de o subtilitate extrem de mare, îmi explică învăţătorul meu.

Pentru a o înţelege, ar trebui să se deţină o imensă putere de concentrare mentală, permiţând să se vizualizeze, închizându-se ochii, atât cosmosul fizic, cât şi cosmosul astral în întreaga lor imensitate – aeronava astrală luminoasă şi micuţa sa cabină solidă sau fizică – ca existând doar în gândire. Dacă prin această concentrare mentală supraomenească s-ar reuşi să se convertească sau să se transforme doar în idei pure cele două cosmosuri, cu întreaga lor complexitate, astfel s-ar putea atinge lumea cauzală, ce există la linia de demarcaţie dintre materie şi spirit. Atunci am conştientiza clar întreaga creaţie – solide, lichide, gaze, electricitate, zei, oameni, animale, plante sau microbi – ca forme specifice ale conştiinţei divine, într-un

mod asemănător precum un om poate să închidă ochii şi să-şi spună că el există, deşi corpul său fizic îi este invizibil ochilor săi fizici, nefiindu-i prezent în minte decât ca idee.

Tot ceea ce o fiinţă umană poate face numai în minte, fiinţa cauzală o face instantaneu în realitate. Inteligenţa umană cea mai vastă şi imaginativă ne permite, doar în minte, să îmbrăţişăm simultan un câmp foarte vast de idei, să trecem, cu o viteză superioară aceleia a luminii, din planetă în planetă, rostogolindu-ne în abisuri fără fund, evoluând întocmai ca o cometă între galaxii, pentru a ne pierde aproape instantaneu în nesfârşita lor puzderie de stele.

Entitatea cauzală se bucură permanent de o şi mai mare libertate, putând, fără eforturi, să-şi obiectiveze imediat gândurile sau aspiraţiile sale, fără ca să întâmpine vreun obstacol fizic material ori astral şi vreo limitare karma-ică.

Din perspectiva conştiinţei cauzale, cosmosul material nu mai este deloc compus din „electroni”, precum lumea astrală nu mai este alcătuită din „biotroni” sau „prana”, cele două lumi apar ca fiind constituite în realitate din infime particule ale gândirii divine, modelate şi diferenţiate de către maya, sau legea relativităţii, ce separă doar în aparenţă Noumenul (lucrul-în-sine) de fenomenele Sale perceptibile.

Sufletele lumii cauzale se recunosc între ele ca fiind puncte individualizate ale Spiritului plin de bucurie; gândurile lor sunt singurele obiecte care le înconjoară.

Fiinţele cauzale percep că diferenţa dintre corpurile şi gândurile lor constă în simple idei. La fel cum un om care închide ochii poate vizualiza clar şi continuu o lumină albă strălucitoare sau o sferă luminoasă de culoare albăstrie, tot aşa entitatea cauzală, numai prin simpla gândire, recepţionează impresii vizuale, auditive,

gustative, olfactive sau tactile absolut reale; ea creează orice energie, fenomen sau lucru şi îl poate face să dispară prin extraordinara putere a minţii sale cosmice.

Naşterea şi moartea se realizează numai în gândire, în lumea cauzală. Fiinţele cauzale absorb numai ambrozia cunoaşterii în eternitate înnoită. Ele îşi potolesc setea din izvoarele păcii, străbat căile încă nestrăbătute ale percepţiilor de tot felul, plutesc în nesfârşitul Ocean al beatitudinii divine. Iată, strălucitoarele lor corpuri mentale străbat nenumăratele planete create de Spirit, bule proaspete ale universului, stele ale înţelepciunii, vise ale nebuloaselor de aur ce expansionează pe fondul azuriu al Infinitului ce îmbrăţişează Totul!

Multe sunt fiinţele care rămân timp de mii de ani în cosmosul cauzal. Prin tot mai profunde stări de extaz, spiritul pe deplin eliberat se detaşează apoi şi de micul său corp cauzal, îmbrăcându-se cu imensitatea cosmosului cauzal. Ca nişte valuri oceanice individuale, toate – idei, putere, iubire, voinţă, bucurie, pace, intuiţie, calm, stăpânire de sine şi concentrare – se topesc într-un singur Ocean Binecuvântat, pururea plin de fericire. Sufletul nu mai trebuie să experimenteze bucuria sa ca pe un val individualizat de conştiinţă, ci este scufundat în Oceanul Cosmic Unificator, care conţine toate aceste valuri – râsul, emoţiile, fiorurile eterne.

Atunci când Spiritul a sfărâmat gogoaşa de mătase a celor trei corpuri pentru a scăpa în mod definitiv de principiul relativităţii, el devine Fiinţa inefabilă, veşnic existentă 43 – 10. Priveşte fluturele Omniprezenţei, cu aripile împodobite de stele, de luni şi de sori! Spiritul expansionat în Supremul Spirit al lui Dumnezeu rămâne izolat într-un târâm de lumină fără lumină, de întuneric fără întuneric, de gânduri fără gânduri, îmbătat de extaz, scufundat în Visul Divin al creaţiei cosmice”. „Un spirit în

deplină libertate”, am exclamat eu uimit.

„Atunci când Spiritul s-a smuls în sfârşit iluziei celor trei corpuri, continuă Sri Yukteswar, el devine Una cu Infinitul, fără a pierde totuşi nimic din individualitatea sa. Cristos a dobândit eliberarea supremă, definitivă, înainte chiar să se fi născut ca Iisus. În trei faze ale trecutului său, simbolizate prin cele trei zile ale morţii şi ale învierii sale pe pământ, El a atins desăvârşirea care i-a permis ascensiunea în Spirit.

Atât timp cât omul nu a dobândit eliberarea ultimă sau finală, el trece prin nenumărate încarnări terestre, astrale sau cauzale pentru a se dezbrăca gradat, în mod succesiv, de cele trei corpuri ale sale. Un Spirit divin, un Maestru astfel eliberat poate acum să aleagă între a se întoarce pe pământ ca profet sau mare înţelept, pentru a readuce pe ceilalţi oameni la Dumnezeu, sau – ca şi mine acum – poate să rămână în sânul cosmosului astral. În această lume astrală, un mântuitor ia asupra sa o fracţiune a karma-ei locuitorilor săi 43 – 11, ajutându-i astfel să completeze ciclul lor de încarnări în sânul cosmosului astral, pentru a se înălţa către sferele cauzale. La fel, un spirit complet eliberat poate să pătrundă în universul cauzal pentru a ajuta fiinţele de acolo să-şi scurteze timpul de exil în corpul cauzal şi a atinge astfel Eliberarea spirituală Absolută”. „O, învăţătorule înviat din morţi! Aş vrea să mai aflu şi alte detalii asupra karmaei fizice, astrale şi cauzale care solicită sufletele să se reîntoarcă mereu şi mereu în cele trei lumi”. L-aş fi putut asculta pe învăţătorul meu timp de o eternitate. Mai ales că niciodată, în cursul vieţii sale terestre, nu am putut să aflu, într-un timp atât de scurt, atâtea adevăruri esenţiale de la el. Acum pentru prima dată, el îmi lumina domeniul atât de controversat şi misterios al vieţii de dincolo de moartea fizică.

„Karma fizică sau dorinţele pământeşti trebuie să fie complet epuizată pentru a permite fiinţei umane să rămână definitiv în sfera astrală. Două categorii de fiinţe locuiesc în această lume. Aceia care încă mai au o karma fizică şi care trebuie să se reîncarneze într-un corp fizic, grosier, pentru a-şi plăti datoria lor karma-ică, pot şi clasificaţi, după moartea lor umană, ca vizitatori temporari ai astralului.

După moartea astrală, fiinţele care încă nu şi-au ispăşit karma lor pământeană nu sunt admise în sfera cauzală, superioară, a ideilor; asemenea fiinţe trec alternativ din lumea fizică în lumea astrală, în mod succesiv, conştiente doar de cel 16 elemente grosiere ale corpului fizic sau de cele 19 elemente subtile ale corpului lor astral. Dată, după ce şi-a pierdut corpul fizic, fiinţa prea puţin sau deloc dezvoltată din punct de vedere astral rămâne scufundată chiar şi aici pentru majoritatea timpului în letargicul somn al morţii, neputându-se bucura deloc de splendorile indescriptibile şi de fericirile lumii astrale. În urma acestui repaus în astral, un asemenea om recade în planul fizic material, iar prin renaşteri succesive şi călătorii astrale, devine gradat conştient de structura subtilă şi de realităţile sferelor astrale.

Locuitorii permanenţi ai universului astral sunt numai aceia care, în întregime eliberaţi de aspiraţii materiale, fizice, nu mai au deloc nevoie să se întoarcă într-o formă fizică grosieră. Aceste fiinţe privilegiate mai au numai karmă astrală şi cauzală de rezolvat. La moartea astrală, ele trec în lumea cauzală, infinit mai subtilă şi mai rafinată. La capătul unui anumit interval de timp prevăzut de către legile cosmice, o asemenea fiinţă evoluată abandonează învelişul cauzal ţesut din vibraţii ale gândirii, pentru a se reîntoarce din nou pe Hiranyaloka sau o altă planetă astrală superioară, ca să ispăşească acolo, într-un

nou corp astral, ceea ce mai rămăsese din karma sa astrală.

Fiul meu, sper că acum ai înţeles mai bine că eu am înviat acolo printr-o hotărâre divină, continuă Sri Yukteswar, în calitate de salvator al sufletelor coborâte mai degrabă din sferele cauzale, decât pentru sufletele înălţate de pe pământ. Aceste suflete ce vin de pe pământ în astral, dacă totuşi subzistă în ele urme de karma materială, nu se pot înălţa către planetele astrale atât de evoluate precum Hiranyaloka.

Majoritatea locuitorilor pământului, pe care viziunile paradiziace, sublime, născute din meditaţie profundă nu i-au făcut încă să intuiască indescriptibilei trăiri beatifice ale vieţii astrale, se grăbesc, după moartea astrală, să se reîntoarcă la minusculele plăceri meschine, limitate şi grosiere ale acestei planete; la fel, nenumărate sunt fiinţele astralului care, în timpul trecerii lor prin sferele cauzale, ca urmare a dezintegrării normale a învelişului lor astral, rămân totuşi inconştiente faţă de extazurile spirituale superioare şi, poftind la fericirea astrală mai vulgară, aspiră să se înapoieze cât mai repede în paradisul astral. Ele vor trebui să îşi îndrepte greaua karma astrală înainte de a obţine dreptul de rezidenţă permanentă în lumea cauzală, ţesută din vibraţii elevate şi beatifice ale gândirii, pe care doar un voal subţire o mai separă de Creatorul Suprem.

Singură numai fiinţa pentru care nu mai există deloc tentaţia plăcerii astrale, de care s-a detaşat definitiv, poate să rămână pentru totdeauna în universul cauzal.

După ce şi-a terminat de fructificat karma sa cauzală, sau germenele dorinţelor din trecut, spiritul abandonează definitiv ultimul voal al ignoranţei şi, ieşind din vehiculul cauzal, se contopeşte pentru totdeauna cu Cel Etern.

Acum cred că ai înţeles!” adăugă Maestrul cu un

surâs fascinant.

„Da, datorită bunătăţii tale; nici nu ştiu cum mi-aş putea exprima întreaga recunoştinţă şi bucurie”.

Niciodată vreun cântec sau vreo povestire nu mă exaltase într-un asemenea grad.

Scrierile hinduse menţionează descrieri referitoare la lumile cauzală şi astrală, ca de altfel şi privitoare la cele trei corpuri ale omului, dar cât de slabe şi sărăcăcioase îmi apăreau acum aceste texte pe lângă via mărturie a învăţătorului meu înviat din morţi! Pentru el nu mai exista acum acea „lume misterioasă din care nimeni nu se mai întoarce”!

„Întrepătrunderea celor trei corpuri se dezvăluie în multe moduri în tripla natură a omului, continuă marele meu guru. Pe pământ, în stare de veghe, omul este mai mult sau mai puţin conştient de cele trei vehicule ale spiritului său divin. Atunci când el primeşte impresii olfactive, gustative, vizuale, tactile sau auditive, corpul fizic este acela care este cel mai mult utilizat şi angrenat. Vizualizarea mentală sau orice act de voinţă provin şi sunt în strânsă legătură cu corpul astral. Învelişul cauzal se exprimă mai ales prin gândire pură şi elevată, în cadrul introspecţiei şi mai ales în meditaţia profundă divină; ideile geniale îi vin omului care este obişnuit să intre în contact cu corpul său cauzal. În acest sens, putem vorbi de categoriile generale umane: „materialist”, „voluntar” şi „intelectual”, în funcţie de predominanţa în fiinţa umană a corpurilor fizic, astral sau cauzal.

Un om se identifică cu corpul său fizic aproximativ 16 ore pe zi. În timpul somnului cu vise el rămâne în corpul său astral, creând spontan, fără eforturi, obiectele, situaţiile sau fiinţele, într-un mod caracteristic fiinţei astrale. În somnul profund, lipsit de vise, el îşi deplasează centrul conştiinţei sale sau simţul eului în corpul cauzal;

acest somn este profund reconfortant şi unificator. În timpul viselor, cel care doarme este în contact cu corpul astral, nu şi cu cel cauzal: tocmai de aceea acest somn nu este în întregime odihnitor.

Îl urmăream cu dragoste pe Sri Yukteswar în timp ce îmi dezvăluia enigmele insondabile ale lumilor de dincolo.

„Guru angelic, am spus eu, corpul tău actual este cu totul asemănător cu acela pe care l-am plâns atât de mult la ashram-ul de la Puri”. „Oh, da, noul meu corp fizic este o fidelă copie materială a celui vechi. Eu îl materializez sau îl dematerializez la voinţă, cu mult mai frecvent decât o făceam pe pământ. Dezintegrându-l, într-o clipită, zbor cu viteza luminii de la o planetă la alta, din cosmosul astral în cel cauzal sau chiar cel fizic”. Divinul meu învăţător surâse: „Cu toate că te-ai deplasat atât de des în aceste ultime zile, n-am întâlnit niciun fel de dificultate în a te regăsi la Bombay!” „Oh, învăţătoruie, moartea ta m-a făcut să sufăr atât de mult!” „Sunt eu oare mort? Nu ţi se pare că este o contradicţie pe undeva?” Ochii lui Sri Yukteswar străluceau de dragoste şi de un umor fin.

„Tu doar visai pe pământ; şi pe acel pământ nu ai văzut decât corpul meu de vis, continuă el. Apoi tu ai îngropat această imagine fizică, opera visului. Acum, corpul meu dintr-o structură mai fină – acesta pe care îl contempli şi pe care îl strângi cu braţele atât de tare! – a reînviat pe o altă planetă mai rafinată, care şi ea este un vis divin. Într-o zi, acest corp mai subtil şi însăşi această planetă – vise efemere amândouă – vor dispărea, căci şi ele sunt trecătoare. Orice balon de vis trebuie în final să explodeze cu ocazia trezirii spirituale. Yogananda, fiule, învaţă să distingi între vis şi Realitate!”

Această idee Vedantică a reînvierii mă umplu de uimire 43 – 12. Acum îmi era ruşine că l-am plâns pe învăţător la Puri, văzându-i corpul neînsufleţit. Am înţeles

în sfârşit că gurul meu fusese totdeauna treaz în Dumnezeu şi că pentru el viaţă şi moartea sa fuseseră tot atât de efemere ca şi învierea sa actuală; toate acestea nu reprezentau pentru el decât relativităţi în sânul Visului divin al creaţiei.

„Acum, Yogananda, ţi-am spus adevărul asupra vieţii, morţii şi învierii mele. Nu mai plânge de acum înainte. Răspândeşte mai bine vestea acestei reînvieri – după o viaţă petrecută pe acest pământ, vis divin – pe o altă planetă populată de fiinţe împodobite cu o tunică astrală – şi ea tot un vis al lui Dumnezeu! La glasul tău speranţa va reînsufleţi inimile umane frământate de nefericire şi îngrozite de moarte”. „Da, învăţătorule. Cu tot entuziasmul voi împărtăşi întregii lumi bucuria acestei reînvieri!” „Pe pământ, standardele mele erau foarte înalte, cu mult deasupra nivelului obişnuit al celor mai mulţi oameni. Uneori te dojeneam mai mult decât ar fi trebuit să o fac. Ai trecut testul; dragostea ta a luminat prin norii acestor 401 reproşuri! apoi el adăugă cu blândeţe: „Astăzi am revenit să-ţi mai spun şi că niciodată nu voi mai purta masca severităţii; niciodată nu te voi mai mustra”.

Cât de mult regretam critica, totdeauna justă a gurului meu! Fiecare reproş îmi era un fel de protecţie, întocmai ca un înger gardian.

„Învăţătorule iubit! Dojeneşte-mă de milioane de ori – ceartă-mă chiar acum!” „Nu te voi mai mustra niciodată”. Divina sa voce era gravă, deşi ascundea o bucurie secretă. „Tu şi cu mine vom zâmbi împreună, atât timp cât cele două forme ale noastre vor fi distincte una de cealaltă, în sânul visului divin al lui maya

(iluzia). Într-o zi noi ne vom uni într-o singură fiinţă contopindu-ne cu Preaiubitul Dumnezeu; şi atunci zâmbetele noastre vor fi ale Sale, cântecul nostru de bucurie vibrând etern va ajunge la sufletele care îl ascultă

pe Dumnezeu!”

Sri Yukteswar îmi dădu şi alte lămuriri pe care nu le pot dezvălui aici. În intervalul celor două ore petrecute cu mine în camera mea de la Bombay, îmi răspunse la toate întrebările. Unele profeţii mondiale făcute în iunie 1936 s-au realizat deja după aceea.

„Acum te părăsesc, dragul meu!” La aceste cuvinte simţii că învăţătorul scăpa strânsorii braţelor mele.

„Copilul meu!” răsună vocea sa, trezind un ecou sublim în străfundurile fiinţei mele, „oricând, scufundat în nirvikalpa samadh i, ai să mă chemi, voi fi lângă tine în carne şi oase, la fel ca astăzi”.

Cu această celestă promisiune, Sri Yukteswar dispăru. Dar vocea sa mai răsună ca o muzică a cerului: „Spune-le tuturor că acela care, prin nirvikalpa samādhi, se va convinge că pământul vostru este visul lui Dumnezeu, va fi admis în paradisul din Hiranyaloka, el însuşi ţesut din vise mai fine, şi mă va regăsi acolo înviat, într-un corp exact asemănător cu cel terestru. Yogananda, spune-le tuturor!”

Tristeţea separării dispăruse. Mila, suferinţa, care mă scosese din liniştea mea interioară, dispăruse pentru totdeauna. O fântână de fericire, mereu reînnoită, îmi ţâşnea prin toţi porii sufletului. Înfundaţi prin nefolosire, acum se deschiseseră spre puritate, inundaţi de extaz. Gânduri şi sentimente subconştiente din încarnările trecute îşi vărsau încărcătura lor karmică, retrezite de vizita luminoasă a lui Sri Yukteswar.

În prezenta relatare mă supun ordinelor învăţătorului meu anunţând vestea reînvierii sale, chiar dacă ea zăpăceşte o dată în plus o lume indiferentă. Josnicia şi disperarea omului sunt doar nişte perversiuni comune, dar ele nu constituie fondul adevăratei sale naturi divine. Un efort energic de voinţă îi va fi suficient pentru a-l angaja pe

cărarea eliberatoare. Prea mult a zăcut omul în pesimismul impus de răii sfătuitori, care nu iau în consideraţie decât corpul care „va redeveni ţărână”, uitând de Spirit, acest nemuritor de neînfrânt.

Eu nu am fost singura fiinţă martoră a învierii Gurului.

Una dintre discipolele lui Sri Yukteswar, o femeie bătrână pe care el o numea cu afecţiune Ma (mama), locuia în apropiere de ashramul de la Puri. Învăţătorul avea obiceiul, pe când trăia, de a se mai opri la poarta sa pentru a vorbi cu ea în cursul plimbării sale de dimineaţă. La 16 martie 1936 seara, Ma s-a prezentat la ashram cerând să-l vadă pe gurul său.

„Bine dar învăţătorul a murit acum o săptămână!” Swami Sebananda, care preluase conducerea ashram-ului, o privea cu tristeţe.

„Imposibil!” Şi ea schiţă un zâmbet: „Poate că vreţi să-l feriţi pe învăţător de vizite supărătoare?” „Nu, deloc!” Şi Swami Sebananda îi povesti detaliile ceremoniei funebre. „Vino, spuse el, te voi conduce chiar acum la mormântul său din grădină”.

Ma clătină din cap: „Pentru el nu există mormânt! Dimineaţa aceasta, pe la ora

10, el a trecut prin faţa porţii mele! Am vorbit câteva minute”. Vino să mă vezi la ashram, mi-a spus el la sfârşitul discuţiei noastre.

Iată-mă deci! Şi mă jur pe părul meu alb că aşa stau lucrurile! Maestrul a vrut să înţeleg în ce corp transcendent m-a vizitat astă dimineaţă!”

Cuprins de uimire, Swami Sebananda îngenunche înaintea ei: „Ma, spuse el, de ce greutate mi-au eliberat vorbele tale inima! Maestrul a înviat!”

Memorialul Sri Yukteshwar de la Serampore

— 1: În savikalpa samādhi adeptul yoga a atins starea

interioară de unire cu Divinul, dar el nu poate păstra neîntrerupt această conştiinţă cosmică decât în transa extatică yoghină. Meditaţia profundă îi permite în continuare să ajungă la starea plenară de conştiinţă cosmică nirvikalpa samādhi, în care el îşi realizează toate activităţile sale zilnice fără a mai pierde deloc contactul cu Divinul.

În nirvikalpa samādhi yoghinul dizolvă ultimele rămăşiţe ale karma-ei sale materiale. Cu toate acestea, el poate să mai aibă de eliminat o anumită karma astrală sau cauzală şi de aceea renaşte în astral şi apoi în sferele cu vibraţii foarte înalte din cauzal.

— 2: Sri Yukteswar foloseşte cuvântul prana, dar eu am tradus acest termen prin biotroni. Scrierile hinduse menţionează, între alte energii subtile, Anu = „atomul” şi Paramanu = „ceea ce depăşeşte atomul”, care sunt finele energii ce susţin şi energizează electronii şi, în sfârşit, prana, „forţa creatoare a vieţii”.

Atomii şi electronii sunt forţe oarbe; prana are o inteligenţă inerentă. Astfel, în cazul concepţiei, prana („biotronii”) spermatozoidului şi a ovulului determină dezvoltarea ulterioară a embrionului în precisă conformitate cu planul karma-ei.

— 3: Mantra – vibraţie determinând acordarea pe o subtilă frecvenţă de manifestare energetică, emisă cel mai adesea în mod mental cu o continuă şi cât mai focalizată concentrare. Puranele (tratate antice) descriu de multe ori războaiele susţinute cu ajutorul unor mantra între deva (zei binefăcători) şi asupra (titani demoniaci). Se spune că odată un asupra a încercat să-l ucidă pe un deva cu ajutorul energiei unei mantra malefice. Totuşi, datorită greşelilor de emisie a sunetului mental, efectul obţinut a fost de întoarcere acelei energii subtile malefice, ca un fel de bumerang, ucigându-l imediat chiar pe demon.

— 4: Exemple de acest fel curios de percepţie nu lipsesc nici chiar pe pământ, precum în cazul lui Helen Keller şi al altor fiinţe excepţionale.

— 40: Pe pământ, copiii cu sufletul pur sunt uneori capabili să vadă graţioasele trupuri astrale ale zânelor. Prin intermediul drogurilor şi al băuturilor intoxicante, a căror utilizare este interzisă de toate Scripturile, omul poate să-şi tulbure conştiinţa şi astfel el percepe formele hidoase ale iadurilor astrale.

— 5: Într-o bună zi Buddha, marele înţelept şi eliberat, a fost întrebat pentru ce trebuie să se iubească atât de mult între ei toţi oamenii fără vreo distincţie. El a răspuns: „Pentru că în cursul nenumăratelor încarnări şi renaşteri ciclice fiecare dintre ei v-a fost foarte drag la un moment dat”.

— 6: „Pământul, apa, focul, aerul, eterul, intelectul, raţiunea şi egoul, acestea sunt cele 8 calităţi elementale ale naturii”. (Bhagavad Gītā: VII: 4.)

— 7: Corpul este o închisoare a sufletului, fie ea grosieră sau subtilă. Cele trei corpuri sunt colivii pentru Pasărea Paradisului.

— 8: În acelaşi mod cum marele yoghin BABAJI i-a permis lui LAHIRI MAHASAYA să-şi epuizeze o anumită dorinţă subconştientă, vestigiu al unei vieţi anterioare, creând şi materializând pentru el un palat magnific. (vezi capitolul

— 9: „Şi el răspunse: Unde va fi corpul, acolo se vor aduna vulturii dorinţelor”.

(LUCA, 17: 37). Fie că spiritul este închis în corpul fizic, în corpul astral sau în corpul cauzal, vulturii dorinţelor fizice, astrale sau cauzale – care se hrănesc din slăbiciunile umane, din ataşamentele astrale sau din cele mai rafinate cauzale – se adună pentru a înlănţui şi a întemniţa spiritul.

— 10: „Acela care în final va învinge, eu voi face din el o coloană eternă în templul lui Dumnezeu şi el nu va mai ieşi niciodată (cu alte cuvinte nu se va mai încarna deloc). Acela care va învinge, eu îl voi face să se aşeze cu mine pe tronul meu, precum eu însumi am învins şi am fost aşezat lângă Tatăl Meu Ceresc pe tronul său”. APOCALIPSA 3.12, 21

— 11: Sri Yukteswar înţelege prin aceasta că, întocmai ca în viaţa terestră unde el a transferat pe corpul său fizic unele din bolile discipolilor săi pentru a le uşura karma fizică, la fel în lumea astrală misiunea sa de salvator îi permite să ia asupra sa o parte din karma locuitorilor din Hiranyaloka, grăbindu-le astfel mult ascensiunea către lumea cauzală, superioară.

— 12: Viaţa şi moartea sunt relativităţi ale gândirii. Vedanta învaţă că Dumnezeu singur este real; întreaga creaţie, orice existenţă separată este maya sau iluzie. Înţeleptul Shankara este acela care, în comentariile sale la Upanishade, a exprimat cel mai bine această filosofie monistă.

CAPITOLUL: 44

Cu Mahatma Gandhi la Wardha „Fii binevenit la Wardha!” Cu aceste cuvinte cordiale ne-a primit – pe doamna Bletsch, domnul Wright şi pe mine – Mahadev Desai, secretarul lui Mahatma Gandhi. Micul nostru grup tocmai coborâse în gara de la Wardha, într-o frumoasă dimineaţă de august. Am luat loc într-o maşină descoperită alături de Mahadev Desai şi de tovarăşii săi, Babasaheb Deshmukh şi Dr. Pingăle şi, după o călătorie scurtă pe străzile locale pline de noroi, am ajuns la „Maganvadi”, ashramul sfântului politic al Indiei.

Dl. Desai ne-a introdus în biroul în care Mahatma Gandhi era aşezat, cu picioarele încrucişate, cu stiloul în mână, cu un carnet în cealaltă şi cu un surâs plăcut pe

faţă, care mergea drept la inimă.

„Bine aţi venit!” a scris el în hindi. Era luni, ziua lui de tăcere săptămânală.

Deşi aceasta era prima noastră întrevedere, ne-am privit cu afecţiune. În 1925, Mahatma Gandhi ne-a făcut onoarea de a ne vizita la şcoala de la Ranchi.

Micul sfânt (cântărea 50 kg) radia sănătate fizică, morală şi spirituală. Inteligenţa, sinceritatea şi discernământul luceau în ochii săi blânzi; acest om de Stat câştigase victoria în mii de bătălii sociale, legislative sau politice. Niciun alt şef politic n-a fost atât de apreciat de partizanii săi, cum a fost Gandhi de milioanele de locuitori ai Indiei, care i-au acordat titlul de Mahatma („suflet mare”) 44 – 1. În ceea ce priveşte îmbrăcămintea, Gandhi s-a mulţumit cu o simplă pânză tradiţională cu care indienii îşi înfăşoară coapsele, simbol al unităţii lui cu masele de săraci ale Indiei.

Mahatma Gandhi Am savurat o cină tăcută alături de sfântul politic al Indiei la ashramul său din din Wardha, în august 1935.

„Membrii ashramului vă vor pune la dispoziţie tot ce doriţi”. Mahatma mi-a întins acest bilet scris în grabă, în timp ce dl. Desai se pregătea să ne conducă la casa de oaspeţi.

Ghidul nostru ne-a condus prin livezi, prin pajişti înflorite, spre o construcţie cu acoperişul de ţiglă şi cu ferestre cu gratii. Fântâna din curtea din faţă, cu diametrul de 8 metri, furniza apa rece necesară întregii case. Alături era o dală de ciment pentru treieratul orezului. Ni se rezervase fiecăruia dintre noi o cămăruţă cu mobilierul strict necesar: un pat făcut din frânghii împletite. Bucătăria, curată şi albă, avea o sobă într-un colţ şi un robinet în celălalt.

Observând jurnalul de călătorie al domnului Wright,

dl. Desai l-a deschis şi a scris o listă cu obligaţiile Satyagraha 44 – 2, pe care le respectau cu stricteţe adepţii lui Gandhi (satyagrahi): „Non-violenţă; Sinceritate; Non-furt; Celibat; Non-avariţie; Muncă fizică; Controlul vorbei; Lipsa fricii; Respect egal acordat tuturor credinţelor; Swadeshi

(munca manuală la domiciliu); Libertate pentru cei săraci. Aceste 11 cerinţe trebuie respectate într-un spirit de umlinţă”.

(A doua zi, însuşi Gandhi a semnat în josul acestor cuvinte, punând data de 27 august 1935).

La două ore după sosirea noastră, am fost chemaţi la masă. Mahatma era deja aşezat sub arcada şopronului, vizavi de biroul său de studiu. Circa 25 de satyagrahi, cu picioarele goale, erau aşezaţi în faţa farfuriilor. După o rugăciune comună, am fost serviţi cu chapati (pâine de grâu fără drojdie), ghee (unt topit), talsari (legume fierte şi tăiate cuburi) şi dulceaţă de lămâie: Gandhi a mâncat chapati, sfeclă fiartă, legume crude şi portocale. Pe o farfurie era o grămadă de frunze de neem amare, un purgativ puternic. El a luat un pic cu lingura şi a pus în farfuria sa. Eu le-am înghiţit cu apă, amintindu-mi de copilăria mea, când mama mă forţa să iau acest remediu neplăcut. Totuşi, Gandhi îl consuma cu aceeaşi poftă ca şi bunătăţile alese.

Acest fapt neînsemnat mi-a arătat cât de mult putea Gandhi să-şi controleze simţurile. Mi-am amintit că, în timpul unei operaţii de apendicită, el refuzase anestezicul, flecărind cu discipolii săi pe toată durata acesteia, dezvăluind astfel că îşi putea controla durerea.

În timpul zilei, am avut ocazia să discut cu o distinsă discipolă, dra. Madeleine Slade, fiica unui amiral englez, numită acum Mirabai (sau Mira Behn) 44 – 3. Faţa ei calmă şi energică luă o expresie entuziastă în timp ce îmi vorbea,

într-o hindi excelentă, despre treburile ei zilnice: „Munca rurală de reconstrucţie este plină de satisfacţii! Grupul nostru se duce în fiecare dimineaţă, de la ora 5, pentru a-i ajuta pe sătenii din vecinătate şi a-i învăţa elemente de igienă. Ţinem să le spălăm noi înşine closetele şi colibele de noroi. Ţăranii sunt inculţi: nu-i poţi educa decât prin exemplu personal!” Râse cu o veselie sinceră.

Am privit-o cu admiraţie pe această englezoaică de familie bună, pe care umilinţa creştină o împingea spre munci rezervate celor mai umili membrii ai societăţii

(„cei de neatins”, paria).

„Am sosit în India în 1925”, îmi povestea ea. „De îndată ce am debarcat, m-am simţit ca şi cum m-aş fi întors acasă. Pentru nimic în lume n-aş reveni la viaţa şi la preocupările mele anterioare”.

Am adus vorba despre America. „Am fost plăcut surprinsă să observ interesul profund pentru viaţa spirituală la majoritatea americanilor care vizitează India”.

După aceea, Mirabai se reîntoarse la charka (vârtelniţa) ei, prezentă în toate camerele ashramului şi răspândită în toată India, datorită lui Mahatma.

Gandhi avea motive economice şi culturale puternice pentru a reînvia mica industrie, dar el nu dispreţuia progresul modern. Trenurile, maşinile, telegraful jucaseră un rol important în munca sa titanică! 50 de ani de devotament pentru binele public, în închisoare sau în libertate, cu grijile zilnice, cu realităţile aspre ale lumii politice, n-au făcut decât să-i amplifice personalitatea, care totuşi se apleca cu solicitudine la slăbiciunile omeneşti.

Trioul nostru a luat masa de seară la ora 6 după amiaza la Babasaheb Deshmukh.

La 7 – ora rugăciunii de seară – eram întorşi la ashram şi ne-am urcat pe acoperiş, unde circa 30 de satyagrahi formau un semicerc în jurul lui Gandhi. Acesta

era aşezat pe o rogojină de paie, cu un ceas vechi în faţa sa. Soarele care apunea îşi arunca razele asupra copacilor. Briza de seară şi ţârâitul greierilor vibrau în aerul liniştit; treptat simţeam cum întreaga mea fiinţă este inundată de o stare de bucurie beatifică.

A urmat un imn solemn, dirijat de dl. Desai, cântat în cor, apoi lecturi din Gita.

Mahatma mi-a făcut semn să recit rugăciunea finală. Între noi se stabilise o asemenea comuniune de gândire şi aspiraţii! Niciodată nu voi uita acoperişul de la Wardha şi meditaţia la lumina stelelor.

La ora 8 seara fix, Gandhi a întrerupt tăcerea. Munca lui gigantică de o viaţă îl obliga la o punctualitate extremă.

„Bine ai venit, Swamiji!” De această dată, cuvintele n-aveau nevoie de intermediul hârtiei. Am coborât de pe acoperiş şi ne-am dus în biroul mobilat simplu al lui Gandhi: rogojini pătrate ţinând loc de fotolii, un birou jos cu cărţi, hârtie, toc cu peniţă (nu stilou), un ceas rustic; o ambianţă de seninătate, de devoţiune. Faţa lui Mahatma s-a iluminat de un surâs al gurii sale aproape fără dinţi.

„Cu mulţi ani în urmă, am început să păstrez o zi de tăcere pe săptămână, pentru a avea mai mult timp pentru corespondenţă. Apoi, cele 24 de ore de tăcere au devenit pentru mine o necesitate vitală; aceasta nu mai este o impunere, ci o binecuvântare”.

Am aprobat bucuros, din toată inima 44 – 5. Mahatma s-a interesat de Europa, de America. Am vorbit despre India, despre situaţia mondială.

„Mahadev”, zise Gandhi îndată ce dl. Desai a intrat în cameră, „aranjează ca Swami să poată ţine un discurs despre yoga mâine seară, la Primărie”.

În timp ce-i uram noapte bună, Mahatma îmi întinse o sticluţă cu ulei (esenţă) de lămâiţă.

„Ţânţarii din Wardha nu vor să ştie nimic despre

ahimsa 44 – 6, Swaniiji!” zise el, râzând.

A doua zi dimineaţă, am luat un mic dejun plăcut, compus din budincă de grâu cu lapte şi melasă. La ora 10, 30 am fost chemaţi din nou la masă, de data aceasta cu Gandhi şi satyagrahi. Meniul se compunea din orez cu legume şi seminţe de cardanom (specie de plantă din India).

Miezul zilei m-a găsit pe câmpurile ashramului, unde păşteau nişte vaci; a le proteja era una din pasiunile lui Gandhi.

„Pentru mine, vaca este simbolul lumii inferioare omului, prin care acesta îşi întinde simpatia dincolo de propria sa specie”, a zis Mahatma. „Prin intermediul vacii omul este în măsură să simtă identitatea sa cu tot ceea ce este viu. Motivul pentru care înţelepţii antici au hotărât să sfinţească acest animal este evident pentru mine. În India, vaca este cel mai bun exemplu; ea este simbolul abundenţei. Nu numai că ea dă lapte, dar face posibilă agricultura. Este un poem adus umilinţei; totul este umilinţă în acest animal blând. Ea este a doua mamă a omenirii. A proteja vacile înseamnă a proteja făpturile lui Dumnezeu care n-au grai”. 44 – 60

Hindusul ortodox îndeplineşte zilnic trei ritualuri. Primul este Bhuta Yajna, ofrandă de alimente regnului animal, însemnând că omul îşi recunoaşte îndatoririle sale faţă de formele inferioare ale creaţiei, supuse aceleaşi identificări cu corpul, dar lipsindu-le posibilităţile de eliberare specifice omului. Bhuta Yajna reînvie astfel în om tendinţa de a-i proteja pe cei slabi, după cum şi el este mângâiat de afecţiunea nenumăratelor fiinţe invizibile. Omul însuşi este tributar naturii, care-şi răspândeşte binefacerile pe pământ, în aer şi în apă. Astfel, dragostea tăcută înlătură barierele care-l separă pe om de animale şi de îngerii din lumea astrală.

Celelalte două yajnas zilnice se numesc Pitri şi Nri. Pitri Yajna este o jertfă pentru strămoşi, simbol al recunoaşterii de către om a îndatoririlor faţă de trecut, a cărui moştenire de înţelepciune iluminează omenirea actuală. Nri Yajna reprezintă o jertfă de alimente pentru străini şi săraci, simbol al responsabilităţilor omului faţă de semenii săi.

Dimineaţa devreme, am îndeplinit un Nri Yajna vizitând ashramul lui Gandhi rezervat fetiţelor. Dl. Wright m-a condus cu maşina timp de 10 min. Am văzut o mulţime de fetiţe, ale căror feţe răsăreau ca nişte flori deasupra sari-urilor multicolore. După ce am ţinut o scurtă cuvântare în hindi 44 – 7 în aer liber, a 410 început să plouă torenţial. Râzând, dl. Wright şi cu mine, am sărit în maşină pentru a ne întoarce la Maganvadi, ashramul principal al lui Gandhi.

Reîntors la casa de oaspeţi, am fost izbit din nou de modestia, de spiritul de sacrificiu al lui Gandhi, care se făcea resimţit peste tot. În tinereţe, la începutul vieţii sale conjugale, Gandhi a făcut jurământ de sărăcie. Renunţând la meseria bănoasă de avocat, care-i aducea un venit anual de 20.000 $, Mahatma şi-a dăruit toată averea săracilor.

Lui Sri Yukteswar îi plăcea să râdă de ciudata concepţie a renunţării, comună la majoritatea oamenilor.

„Un cerşetor nu poate renunţa la avere”, zicea Maestrul. „Dacă un om se lamentează: Am dat faliment în afaceri, soţia m-a părăsit, renunţ la toate şi mă duc la mănăstire!, despre ce sacrificiu este vorba? El n-a renunţat nici la bogăţie, nici la dragoste; acestea au renunţat la el!”

Din contră, sfinţii precum Gandhi au făcut mai mult decât nişte simple sacrificii materiale; ei au renunţat la toate motivele egoiste, la toate ţelurile personale, angajându-se cu trup şi suflet în serviciul umanităţii.

Kasturabai, remarcabila soţie a lui Gandhi, n-a

obiectat când acesta a omis să rezerve o parte din avere pentru ea şi pentru copii. Căsătoriţi din tinereţe, Gandhi şi soţia sa au făcut jurământ de celibat după ce li s-au născut câţiva copii 44 – 8.

Eroină a vieţii lor conjugale, Kasturabai şi-a urmat soţul în închisoare, a împărţit cu el pósturile alimentare de câte 3 săptămâni şi toate nenumăratele lui responsabilităţi. Ea s-a exprimat astfel faţă de Gandhi: „Îţi sunt recunoscătoare pentru că am avut privilegiul să-ţi fiu soţie şi colaboratoare de o viaţă. Îţi mulţumesc pentru cea mai perfectă căsătorie din lume, bazată pe brahmacharya (auto-control) şi nu pe sexualitate. Îţi mulţumesc că m-ai considerat egala ta în munca de o viaţă dedicată Indiei. Îţi mulţumesc că n-ai fost unul din acei soţi care-şi petrec timpul cu jocuri de noroc, cu băutura, la curse sau curtând femeile, săturându-se de soţie şi copiii precum se plictiseşte un copil de jucăriile sale. Cât de recunoscătoare îţi sunt că n-ai fost unul din acei soţi care caută să se îmbogăţească pe seama muncii altora.

Îţi sunt recunoscătoare că ai pus pe Dumnezeu şi patria înaintea mitei, că ai avut curajul opiniilor şi o încredere neţărmurită în Dumnezeu. Cât de fericită sunt că am avut un soţ care a pus înaintea mea pe Dumnezeu şi patria. Îţi mulţumesc pentru îngăduinţa faţă de orbirea mea din tinereţe, când m-am împotrivit schimbărilor progresive pe care le introduceai în modul nostru de viaţă.

În copilărie am trăit în casa părinţilor tăi: mama ta a fost o femeie nobilă, bună, care m-a educat şi m-a învăţat să fiu o soţie curajoasă şi să-l iubesc şi să-l respect pe fiul său, viitorul meu soţ. După ce au trecut anii şi tu ai devenit conducătorul cel mai iubit al Indiei, eu n-am simţit niciodată acea teamă a soţiilor susceptibile de a fi îndepărtate când soţii lor au cucerit puterea, ceea ce se întâmplă adesea în alte ţări. Eu ştiu că moartea ne va găsi

tot soţ şi soţie”.

Kasturbai a îndeplinit ani de zile funcţia de trezorier, administrând fondurile publice pe care Mahatma, idolatrizat de mulţime, le aduna din belşug. Un număr de anecdote circulau în India cu privire la această popularitate: se spune că soţii erau foarte neliniştiţi când soţiile lor îşi puneau bijuterii pentru a merge să-l asculte pe Gandhi; la vocea magică a lui Mahatma, pledând în favoarea celor săraci, brăţările şi colierele de diamante treceau de la braţele sau de la gâtul doamnelor bogate în cutia binefacerilor!

Într-o zi, Kasturbai n-a putut justifica o cheltuială de 4 rupii. Gandhi a denunţat-o pentru delapidarea acestei sume.

Am povestit adesea această istorie elevilor mei americani. Într-o seară, o auditoare revoltată, exclamă: „Mahatma sau nu, dacă el ar fi fost soţul meu, l-aş fi făcut să vadă stele verzi pentru această insultă publică!”

După un schimb de păreri presărate cu glume referitoare la soţiile americane şi hinduse, i-am explicat interlocutoarei mele: „Doamna Gandhi îl considera pe Mahatma nu ca pe soţul ei, ci ca pe un guru şi-i recunoştea dreptul de a o critica pentru cea mai mică greşeală. La puţin timp după reproşul public, Gandhi a fost condamnat la închisoare pentru un delict politic. În timp ce-şi lua adio de la soţia sa, aceasta a căzut umilă la picioarele lui spunând: Maestre, dacă te-am supărat vreodată te rog să mă ierţi”. 44 – 9

La ora 3 după amiază m-am dus la biroul lui Gandhi, cel care reuşise să-şi transforme soţia în discipol. La vederea mea, Gandhi avea pe faţă surâsul său de neuitat.

„Mahatmaji”, am întrebat eu aşezându-mă lângă el pe rogojină, „cum defineşti tu ahimsa (non-violenţa)?” „Acţiunea de a evita să faci rău în faptă, în cuvânt sau în

gând oricărei creaturi vii”. „Aceasta este o idee nobilă şi minunată. Dar oamenii sunt tentaţi să întrebe: trebuie să ucizi o cobră pentru a apăra un copil, sau să-l laşi să se apere singur?” „Eu n-aş putea să ucid cobra fără să încalc două din jurămintele mele: lipsa fricii şi interdicţia de a ucide. Aş încerca mai degrabă să-l îmblânzesc pe şarpe prin forţa iubirii. Nu aş putea să-mi cobor standardele”. Cu o candoarea sa dezarmantă, Gandhi continuă: „Trebuie să adaug totuşi că poate n-aş vorbi aşa în faţa unei cobre!”

Am văzut pe biroul său câteva cărţi recent apărute în Occident, despre regimurile alimentare.

„Da, regimul alimentar este foarte important în mişcarea Satyagraha, ca pretutindeni în altă parte”, a răspuns el, chicotind, la întrebarea mea. „Întrucât eu recomand abstinenţa absolută pentru adepţii mei, urmăresc să găsesc cel mai bun regim alimentar pentru un celibatar. Trebuie să-ţi domini gura înainte de a-ţi putea controla instinctul sexual. Postul de înfometare sau dietele dezechilibrate nu aduc nicio soluţie. După ce a învins lăcomia interioară, adeptul trebuie să urmeze un regim vegetarian raţional, conţinând toate vitaminele, mineralele, sau caloriile necesare. Înţelepciunea în alegerea regimului alimentar îi va permite adeptului să transforme fluidul sexual într-o energie vitală utilă pentru întregul corp”.

Mahatma şi cu mine am confruntat cunoştinţele pe care le deţineam în materie de alimente ce pot înlocui carnea. „Fructul de avocado este excelent”, am zis eu.

„Aceştia cresc din abundenţă în apropierea centrului meu din California”.

Gandhi păru interesat. „Mă întreb dacă ar creşte şi la Wardha! Adepţii mei ar aprecia un aliment nou”. „Voi trimite câteva plante de la Los Angeles” 44 – 10, am zis eu. „Ouăle sunt de asemenea foarte bogate în proteine. Sunt

ele interzise adepţilor dumneavoastră?” „Cu excepţia ouălor nefecundate de găină”. O amintire îl făcu pe Gandhi să surâdă. „Ani de zile eu le interzisesem consumul de ouă; nici acum eu nu le mănânc. Una din nurorile mele murea de inaniţie, doctorul insista să-i dau ouă să mănânce. Eu am refuzat, rugându-l pe doctor să găsească alt aliment.

Gandhijr, zise doctorul, ouăle de găină nefecundate nu conţin germeni de viaţă, deci nu ucizi pe nimeni, dacă le mănânci.

Convins de spusele doctorului, i-am dat voie surorii mele să mănânce ouă şi în curând s-a însănătoşit.

În seara următoare, Gandhi şi-a exprimat dorinţa de a fi iniţiat în Kriya Yoga a lui Lahiri Mahasaya. Am fost uimit de lărgimea vederilor sale, de spiritul curios pe care îl manifesta în orice ocazie. În căutarea Divinului el era plin de acea spontaneitate pură pe care Iisus o aprecia la copii „care vor moşteni împărăţia cerurilor”.

A venit şi ora la care trebuia să-mi îndeplinesc acesta promisiune; mai mulţi satyagrahi doritori să înveţe tehnica Kriya, au intrat în cameră.

Mai întâi, i-am învăţat exerciţiile fizice Yogoda. Corpul este vizualizat mental în

20 de părţi şi la voinţă se trimite energie în fiecare din ele pe rând. Îndată, toţi cei prezenţi au început să vibreze în faţa mea, asemeni unor motoare umane. Privind corpul gol al lui Gandhi, era foarte uşor să observi efectele benefice ale tehnicilor Yogoda. Deşi excesiv de slab, el nu avea o înfăţişare neplăcută; pielea sa era netedă şi fără riduri. 44 – 101

Mai târziu, am iniţiat micul grup în tehnica eliberatoare Kriya Yoga.

Mahatma studiase cu multă veneraţie principalele religii de pe glob. Scrierile Jainiste, Noul Testament şi operele sociologice ale lui Tolstoi 44 – 11 sunt principalele

surse ale tezei non-violenţei susţinută de Gandhi, care şi-a definit astfel credo-ul: „Cred că Biblia, Coranul şi Zend-Avesta 44 – 12 sunt de inspiraţie divină, ca şi Vedele. Cred în instituţia gurului, dar în secolul nostru milioane de oameni trebuie să rămână fără guru, pentru că este greu de găsit un amestec de puritate perfectă şi de erudiţie profundă. Dar nu trebuie să disperăm că nu vom cunoaşte niciodată adevărul asupra religiei, pentru că bazele acesteia sunt neschimbate şi uşor accesibile.

Ca orice hindus, eu cred într-un Dumnezeu nic, în reîncarnare, în eliberare. Nu pot exprima întreaga profunzime a sentimentelor mele faţă de hinduism ca şi faţă de soţia mea: ea mă mişcă şi mă impresionează mai mult decât orice altă femeie din lume; nu pentru că ea este fără defecte, are desigur mai multe decât ştiu eu. Dar aici există un sentiment de legătură indisolubilă. Acelaşi sentiment îl am faţă de hinduism, cu toate defectele şi limitările lui. Nimic nu mă încântă mai mult decât Gita sau Rāmāyana de Tulsidas. Atunci când m-am crezut pe moarte, Gita a fost consolarea mea.

Hinduismul nu este o religie exclusivă. În el este loc pentru adorarea tuturor profeţilor din lume. 44 – 13 El nu este o religie misionară, în accepţiunea obişnuită a acestui termen. El a absorbit multe credinţe mărunte, dar această asimilare a avut caracterul unei evoluţii insesizabile. Hinduismul îi învaţă pe oameni să îl adore pe Dumnezeu conform propriei lor credinţe sau dharma 44 – 14, trăind astfel în pace cu toate celelalte religii”.

Cu privire la Iisus, Gandhi a scris următoarele: „Sunt sigur că dacă El ar trăi acum printre oameni, ar fi sfinţit viaţa unui mare număr dintre cei care poate că nici nu-I ştiu numele. Aşa cum este scris: Nu orişicine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în împărăţia cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri

— 15. Prin exemplul vieţii sale, Iisus a prezentat omenirii un ţel splendid, un obiectiv unic la care-ar trebui să aspire toţi. Eu cred că El nu aparţine doar Creştinătăţii, ci întregii omeniri, tuturor popoarelor, tuturor raselor”.

În cursul ultimei seri petrecute la Wardha, am ţinut un discurs la o reuniune organizată de dl. Desai la Primăria oraşului. Sala era arhiplină, 400 de persoane veniseră să-mi asculte expunerea despre yoga. Am vorbit mai întâi în hindi, apoi în engleză. Micul nostru grup s-a reîntors la timp în ashram pentru a-l vedea pe Gandhi înainte de culcare, cufundat în corespondenţa sa şi aureolat de pace.

La ora 5 dimineaţa, când m-am trezit, era încă întuneric. Satul era deja plin de viaţă: mai întâi un car cu boi la poarta ashramului, apoi un ţăran ducându-şi povara pe cap. După micul dejun, l-am reîntâlnit pe Gandhi pentru a ne lua adio.

Sfântul se trezise la ora 4, pentru rugăciunea sa de dimineaţă.

„Adio, Mahatmaji!” Am îngenuncheat, atingându-i picioarele. „Sub conducerea ta, India este salvată!”

Au trecut ani de la idilica mea şedere la Wardha. Pământul, marea şi cerul au fost umbrite de război. Singur printre marii şefi de stat, Gandhi oferă exemplul nonviolenţei opusă forţei armate. Pentru a îndrepta greşelile, nedreptăţile, Mahatma foloseşte non-violenţa, care s-a dovedit a fi o armă eficace. El defineşte astfel doctrina sa: „Am constatat că viaţa persistă chiar şi în sânul distrugerii. În consecinţă, trebuie să existe o lege superioară celei a distrugerii. Numai sub această lege poate fi concepută o societate bine organizată şi viaţa este demnă de a fi trăită.

Dacă aceasta este legea vieţii, trebuie să o facem să treacă în existenţa noastră zilnică. Oriunde există război,

oriunde suntem în faţa unui adversar, să-l cucerim prin iubire. Am descoperit că în propria mea viaţă legea iubirii a fost mult mai eficace decât cea a distrugerii.

India oferă un exemplu indiscutabil al funcţionării acestei legi pe scară largă.

Eu nu pretind că non-violenţa este acceptată de toţi cei 360.000.000 de locuitori ai Indiei, ci că ea a pătruns în mase mai profund decât oricare altă doctrină şi într-un timp incomparabil mai scurt.

Este nevoie de un antrenament riguros pentru a obţine starea mentală de nonviolenţă. Este nevoie de o viaţă la fel de disciplinată ca cea a soldatului. Starea perfectă nu este atinsă decât dacă corpul, mintea şi vorbele sunt în concordanţă reciprocă. A decide că legea adevărului şi a non-violenţei este cea a vieţii, înseamnă a găsi soluţia oricărei probleme.

Aşa cum un savant face minuni datorită numeroaselor aplicaţii ale legilor naturii, un om care aplică legile iubirii cu o precizie ştiinţifică poate face unele încă şi mai mari. Non-violenţa este mult mai minunată şi mai subtilă decât forţele obişnuite din natură, ca de exemplu electricitatea. Ştiinţa iubirii este o ştiinţă mult mai mare decât oricare altă ştiinţă modernă”.

Revăzând istoria omenirii, putem constata că utilizarea forţei brutale n-a rezolvat niciodată nicio problemă. Karma rea a primului război mondial a germinat şi am asistat la al doilea război mondial; numai razele binefăcătoare ale fraternităţii umane vor putea distruge acest germene uriaş, cel al karma-ei războinice care ar putea produce un al treilea conflict mondial. Aceasta ar elimina definitiv posibilitatea unui al patrulea război mondial, prin angrenarea bombelor atomice!

A pune în aplicaţie „legea junglei” în locul raţiunii umane este la urma urmelor a face din pământ o junglă.

Omenirea se găseşte astfel pusă în faţa a doua alternative: dacă nu fraţi în viaţă, atunci înfrăţiţi în moarte violentă.

Războiul, crimele nu aduc profituri. Bugetele militare uriaşe ar fi fost suficiente pentru a construi o lume nouă, aproape complet eliberată de boli sau în orice caz de mizerie. Nu un pământ pe care domnesc frica, haosul, foametea, corupţia şi conflictele, ci o lume de pace, de sinceritate, de cunoaştere neîncetat elevată.

Vocea lui Gandhi, cea a non-violenţei, face apel la conştiinţa superioară a omului.

Fie ca naţiunile să semneze un pact cu viaţa, nu cu moartea; cu construcţia, nu cu distrugerea; cu Creatorul, nu cu Distrugătorul!

„Trebuie să iertăm orice ofensă, oricare ar fi ea”, declară Mahābhārata.

„Continuitatea speciei rezultă din faptul că omul are puterea de a ierta. Iertarea este sfântă; ea păstrează lumea în întregul ei. Iertarea este puterea celui tare; iertarea este sacrificiu sufletesc; iertarea este liniştea minţii. Iertarea şi blândeţea sunt calităţile celor care au dobândit stăpânirea de sine. Ele reprezintă virtutea eternă”.

Non-violenţa decurge în mod natural din legea iubirii şi a iertării. „Dacă într-un război just”, proclamă Gandhi, „pierderea de vieţi omeneşti este necesară, trebuie să ne pregătim, ca Iisus, să ne vărsăm propriul nostru sânge şi nu pe al aproapelui.

Astfel va fi mai puţin sânge vărsat”.

Va veni o zi când poemele epice vor cânta gloria satyagrahilor Indiei, care opun iubirea urii, blândeţea violenţei, lăsându-se mai degrabă masacraţi fără milă decât să utilizeze represaliile. Rezultatul istoric este că uneori duşmanii aruncă armele şi fug ruşinaţi şi emoţionaţi până în adâncurile fiinţei lor la vederea oamenilor care

pun viaţa celorlalţi mai presus de a lor.

„Aş aştepta secole dacă ar trebui, zicea Gandhi, decât să cuceresc libertatea patriei mele prin vărsare de sânge”. Niciodată Mahatma n-a uitat avertismentul sublim: „. Puneţi sabia la locul ei; căci toţi cei ce scot sabia, de sabie vor pieri”. 44 – 16

Gandhi a scris: „Eu îmi atribui calitatea de naţionalist, dar naţionalismul meu se întinde la tot universul, la toate naţiunile lumii. 44 – 17 Naţionalismul meu are în vedere bunăstarea întregii lumi. Eu nu vreau ca India să crească pe seama altor naţiuni. Eu vreau ca India să nu exploateze nici măcar o fiinţă umană. Eu vreau ca India să fie puternică pentru a împărţi această putere cu alte naţiuni; nu se întâmplă acelaşi lucru cu naţiunile Europei, care nu şi-o împart pe a lor.

Preşedintele Wilson, după ce şi-a definit cele 14 teze minunate, a adăugat totuşi: La urma urmelor, dacă tentativele noastre de a instaura pacea vor eşua, ne va rămâne mereu posibilitatea recurgerii la forţa armată. Eu vreau să inversez această poziţie şi spun: Recurgerea la forţa armată a eşuat deja. Să urmărim acum ceva nou: să încercăm forţa iubirii, pe cea a lui Dumnezeu care este adevăr. Dacă vom reuşi în aceasta, nu va mai fi necesar nimic altceva”.

Mahatma a ilustrat în mod dramatic natura practică a non-violenţei şi autoritatea solemnă a acesteia în materie de arbitraj paşnic al conflictelor, formând mii de satyagrahi autentici (cei care au făcut cele 11 jurăminte menţionate la începutul acestui capitol), care la rândul lor răspândesc mesajul său, educând cu răbdare masele de indieni pentru a-i face să înţeleagă beneficiile spirituale şi, eventual, materiale ale non-violenţei, dotând poporul cu armele non-violenţei: lipsa tendinţei răzbunării, hotărârea de a suporta toate insultele, închisoarea şi moartea mai degrabă decât

de a recurge la armă. Satyagrahi au câştigat astfel simpatia lumii întregi, prin nenumăratele exemple de martiraj eroic.

Datorită utilizării non-violenţei, Gandhi a cucerit deja pentru patria sa un număr mai mare de libertăţi decât oricare alt şef politic care a utilizat armele. Blândeţea în îndreptarea greşelilor a dat nu numai în plan politic rezultate uimitoare, ci şi în planul reformelor sociale. Gandhi şi adepţii săi au aplanat multe din vechile certuri între hinduşi şi musulmani; dintre aceştia din urmă, sute de mii îl consideră pe Mahatma drept şeful lor. Săracii au găsit în el cavalerul fără de prihană. „Dacă ar trebui să mă renasc”, scria Gandhi, „ar trebui să mă nasc paria între paria, pentru că aşa le-aş aduce cele mai mari servicii”.

Mahatma a fost, într-adevăr, un „suflet mare” şi milioanele de analfabeţi au avut dreptate acordându-i acest titlu. Cel mai incult ţăran a recunoscut astfel măreţia lui Gandhi. Mahatma crede cu fiecare atom al fiinţei sale în nobleţea înnăscută a omului; excepţiile inevitabile nu l-au decepţionat niciodată. „Chiar dacă adversarul ar fi neloial de 20 de ori”, scrie el, „satyagrahi trebuie să fie gata să-i acorde încrederea a 21-a oară, căci încrederea necondiţionată în omenire este esenţa însăşi a doctrinei noastre. „44 – 18 „Eşti un om excepţional, Mahatmaji, şi nu poţi avea pretenţia ca toată lumea să acţioneze ca tine”, a zis cândva unul din adversarii săi.

„Este curios cât de mult ne putem înşela gândind despre corp că poate fi îmbunătăţit, în timp ce suntem convinşi că ne este imposibil să trezim facultăţile ascunse în suflet”, a replicat Gandhi. „Eu încerc să demonstrez că dacă posed unele din aceste calităţi, sunt totuşi cel mai umil dintre muritori şi n-am avut niciodată nimic extraordinar. Sunt un om ca toţi ceilalţi, supus erorii asemenea oricăruia dintre ei. Am totuşi destulă umilinţa

pentru a-mi recunoaşte erorile şi a le corecta. Am o încredere neţărmurita în Dumnezeu şi în bunătatea Sa, o pasiune pentru adevăr şi dragoste. Dar oare nu orice muritor are în sufletul lui aceste lucruri? Dacă vrem să progresăm, nu trebuie să repetăm istoria, ci s-o refacem.

Trebuie să creştem moştenirea strămoşilor. Dacă sunt necesare noi descoperiri, noi invenţii în lumea fenomenelor, trebuie oare să ne recunoaştem falimentul în domeniul spiritual? Este oare posibil să multiplicăm excepţiile pană la a face din ele o regulă? Trebuie ca fiinţa umană să fie mai întâi un animal şi abia apoi un om, eventual? „44 – 19

Americanii îşi pot aminti cu mândrie de experienţa non-violenţei încununată de succes întreprinsă de William Penn, care a înfiinţat în sec. XVII colonia sa din Pennsylvania. Acolo nu erau „nici forturi, nici soldaţi, nici poliţie, nici măcar arme”. În mijlocul masacrelor sălbatice, la frontierele coloniei, în războiul dintre pieile roşii şi colonişti, numai quakerii din Pennsylvania n-au avut de suferit.

„Nicio femeie quacker nu a fost violată, niciun copil quacker nu a fost omorât, niciun bărbat quacker nu a fost torturat”. Când quakerii au trebuit să se supună guvernului federal, „a izbucnit războiul şi unii dintre cei din Pennsylvania au avut de suferit. Dar numai trei quakeri au fost ucişi, cei care renunţaseră la credinţa lor şi purtau arme defensive”. „Recurgerea la forţă în Marele Război (I) n-a putut asigura liniştea”, constata Franklin Delano Roosevelt. „Victoria şi înfrângerea au fost la fel de sterile. Lumea ar trebui să profite de pe urma acestei lecţii”.

„Cu cât sunt mai multe arme, cu atât este mai multă mizerie în sânul omenirii”, ne învăţa Lao-Tzu. „Triumful violenţei se încheie într-o sărbătoare funebră”.

„Eu nu lupt decât pentru pacea lumii”, declara

Gandhi. „Dacă mişcarea indiană este încununată de succes, pe baza non-violenţei mişcării Satyagraha, aceasta va da un nou sens patriotismului şi vieţii însăşi”.

Occidentul a respins programul lui Gandhi, catalogându-l pe acesta ca fiind un visător fără simţul realităţii; să reflectăm încă odată asupra definiţiei nonviolenţei dată de către Maestrul din Galilea: „Aţi auzit că s-a zis: «Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte». Dar Eu vă spun: Să nu vă împotriviţi celui ce vă face rău. Ci, oricui te loveşte peste obrazul drept, întoarce-i şi pe celălalt” 44 – 20.

Printr-o admirabilă prevedere a legii cosmice, Gandhi a apărut tocmai într-un secol care a suferit distrugerile incalculabile a doua războaie mondiale. Mâna divină a înscris un avertisment sublim pe zidurile destinului nostru: cel de a evita cu orice preţ să vărsăm sângele aproapelui.

SCRISUL LUI MAHATMA GANDHI ÎN HINDI Cuvintele de mai sus au fost scrise de Mahatma Gandhia în cartea de onoare a şcolii de la Ranchi. Ele înseamnă: „Această instituţie m-a impresionat profund.

Nutresc cele mai mari speranţe că, pe viitor, această şcoală va încuraja folosirea vârtelniţei”.

Semnat: Mohandas Gandhi, 17 sept. 1925.

Gandhi a imaginat un steag naţional al Indiei în 1921. Liniile sunt de culoare galben-portocaliu, alb şi verde; charka (vârtelniţa) din centru este de culoare albastru închis. „Charka simbolizează energia”, scria el, „şi ne aminteşte că în timpul erelor prospere trecute ale Indiei, predominau ţesutul şi alte meşteşuguri”.

MAHATMA GANDHI – IN MEMORIAM.

„El a fost cu adevărat părintele naţiunii şi un dement l-a asasinat. Milioane şi milioane de oameni sunt în doliu, pentru că lumina s-a stins. Lumina care strălucea pe acest pământ nu era o lumină obişnuită. O mie de ani această

ţară şi lumea întreagă vor vedea această lumină”. Astfel a vorbit Primul Ministru al Indiei, la puţin timp după ce Gandhi a fost asasinat la New Delhi, la 30 ianuarie cu cinci luni mai devreme, India îşi cucerise în mod paşnic independenţa naţională. Opera lui Gandhi, în vârstă de 78 de ani, se împlinise şi el înţelesese căi sosise ceasul. „Abh, adu-mi toate hârtiile importante”, a zis el nepoatei sale în dimineaţa tragediei, „Trebuie să muncesc azi, căci mâine s-ar putea să nu mai vină niciodată”. În numeroase pasaje din scrierile sale, el revelase presentimentul destinului său fatal.

În timp ce Mahatma, muribund, se prăbuşea încet cu trei gloanţe în corpul său fragil, a ridicat mâinile într-un gest de salut indian (pranam), acordând tăcut iertarea sa. Gandhi era un devot în modul său de viaţă şi tot ca un devot şi-a primit moartea. Toate sacrificiile vieţii sale altruiste făcuseră posibil acest gest de iertare finală şi iubire.

„S-ar putea ca generaţiile viitoare”, scria Einstein în omagiul adus lui Gandhi, „să nu poată crede că o asemenea fiinţă în carne şi oase a putut trăi pe acest pământ”.

O telegramă de la Vatican proclamă: „Vestea asasinatului a produs aici o mare durere. Noi îl plângem pe Gandhi ca pe un apostol cu virtuţi creştine”.

Vieţile tuturor marilor spirite venite pe pământ pentru realizarea Dreptăţii sunt încărcate de un sens simbolic profund. Moartea tragică a lui Gandhi pentru cauza unităţii Indiei este un mesaj suprem pentru lumea întreagă, sfâşiată de lipsa unităţii. Acest mesaj a fost exprimat de el în cuvinte profetice: „Non-violenţa a sosit printre oameni şi ea va trăi. Ea este vestitoarea păcii mondiale”.

— 1: Numele lui era Mohandas Karamchand Gandhi.

El n-a folosit niciodată numele de „Mahatma”.

— 2: Trancripţia literală din sansrită este „a te ţine de adevăr”. Satyagraha este faimoasa mişcare de nonviolenţă condusă de Gandhi.

— 3: Miss Slade, discipolă Satyagraha a lui Mahatma timp de 20 de ani, a plecat, cu binecuvântarea lui Gandhi, în nord-estul Indiei, lângă Himalaya, pentru a fonda acolo Kisan Ashram (un centru medical şi agricol de ajutorare al ţăranilor).

Ea a publicat numeroase scrisori scrise de Mahatma care prezintă antrenamentul auto-disciplinator care i-a fost propus de către gurul său (Gandhi’s Letters to a Disciple, 1950).

Într-o altă carte (The Spirit’s Pilgrimage, 1960) ea menţionează o listă numeroasă de persoane care l-au vizitat pe Gandhi la Wardha. Ea scria: „După atâta timp, nu mi-i pot aminti pe toţi, dar doi îmi rămân clar în minte: Halide Edib Hanum, celebra scriitoare a Turciei; şi Swami Yogananda, fondatorul lui Self-Realisation Fellowship din America”. (nota editorului englez)

— 4: Mira Behn (Miss Slade) îmi aminteşte de o altă femeie distinsă a vestului, doamna Margaret Woodrow Wilson, fiica mai mare a marelui preşedinte american. Am cunoscut-o la New York; era foarte interesată de India. Mai târziu a plecat la Pondicherry, unde şi-a petrecut ultimii cinci ani din viaţă, urmând fericită calea de discipol la picioarele maestrului iluminat, Sri Aurobindo Ghosh.

Acest înţelept nu vorbeşte; îşi salută discipolii doar în treio cazii anuale.

— 5: În America am respectat ani de zile anumite perioade de tăcere, spre mirarea asistenţilor şi a vizitatorilor.

— 6: A nu face rău, nonviolenţa, stă la baza crezului lui Gandhi. El a fost puternic influenţat de către jainişti,

care respectă ahimsa ca pe o virtute de bază. Jainismul, o ramură a hinduismului, a cunoscut o mare răspândire în sec.

VI î.Hr. prin Mahāvīra, un contemporan al lui Buddha. Fie ca Mahāvīra („marele erou”) să privească la fiul său eroic, Gandhi! t

— 60: Gandhi scrie minunat despre mii de subiecte. Rugându-se, el spune: „Este un memento care ne aminteşte că noi suntem neputincioşi fără ajutorul lui Dumnezeu. Nicio realizare nu este completă fără rugăciune, fără o recunoaştere clară că cel mai mare efort uman este fără efect dacă nu are binecuvântarea lui Dumnezeu înapoia sa. Rugăciunea este o chemare la smerenie. Este o chemare la autopurificare, la căutare lăuntrică”.

— 7: Hindi este un dialect indo-arian care se bazează pe rădăcini din limba sanscrită; este dialectul de bază în India nordică. Principalul dialect al Indiei de vest este hindustani, care se scrie fie în Devanagari (sanscrită), fie cu caractere arabice. Un dialect derivat din acesta este urdu, vorbit de către musulmani.

— 8: Gandhi îşi descrie viaţa cu o candoare desăvârşită în The Story of My Experiments with Truth (Povestea experimentelor mele cu adevărul). Această autobiografie a fost rezumată în Mahatma Gandhi, His Own Story (Mahatma Gandhi, propria sa poveste).

Multe autobiografii bine documentate cu nume faimoase şi evenimente pline de culoare trec aproape complet sub tăcere orice analiză sau dezvoltare interioară.

Te poţi alege după citirea acestor cărţi cu o anumită nemulţumire, ca şi cum ai spune: „Iată un om ce a cunoscut multe persoane notabile, dar care nu s-a cunoscut niciodată pe sine”. Această reacţie este imposibilă vis-à-vis de autobiografia lui Gandhi; el îşi

expune defectele şi subterfugiile cu o dăruire impersonală faţă de adevăr, rară în analele oricărei epoci.

— 9: Kasturabai Gandhi a murit în închisoare, în Poona, pe 22 februarie 1944.

De obicei, Gandhi nu era emotiv, dar de data aceasta a plâns în linişte. După ce admiratorii ei au propus înfiinţarea unei fundaţii în memoria ei, aproape 4 milioane de dolari s-au strâns din toată India. Gandhi a aranjat ca fondurile să fie folosite pentru opere de binefacere pentru copii şi femei, în satele indiene.

— 10: Am trimis la Wardha un transport, după întoarcerea mea în America. Din păcate, plantele au murit pe drum, neputând suporta condiţilie de transport din lunga călătorie peste ocean.

— 101: Gandhi a ţinut multe posturi, mai scurte sau mai lungi. Îi plăcea în mod deosebit să aibă o sănătate înfloritoare. Cărţile sale, Diet and Diet Reform; Nature Cure; şi Key to Health sunt publicate în Navajivan Publishing House, Ahmedabad, India.

— 11: Thoreau, Ruskin şi Mazzini sunt alţi scriitori sociologi vestici pe care Gandhi i-a studiat cu atenţie.

— 12: Scriptură sacră dată Persiei de către Zoroastru cam în perioada 1.000

Î.Hr.

— 13: Trăsătura unică a hinduismului printre celelalte religii ale lumii este aceea că ea nu are un fondator, ci se bazează pe Scripturile Vedice impersonale.

Astfel hinduismul încorporează adorarea tuturor profeţilor din toate timpurile şi toate ţinuturile. Scripturile Vedice reglează nu numai practicile devoţionale, dar şi toate obiceiurile sociale importante, în efortul de a aduce fiecare acţiune a omului în armonie cu legea divină.

— 14: Cuvânt sanscrit cuprinzător desemnând legea; în conformitate cu legea sau dreptatea naturală; datoria

inerentă omului, în orice circumstanţă s-ar găsi el la un moment dat. Scripturile definesc dharma ca fiind „legile naturale universale ale căror respectare îl face pe om să se elibereze de degradare şi suferinţă”.

— 15: Matei 7: 21.

— 16: Matei 26: 52. Acesta este unul din numeroasele pasaje ale Bibliei care exprimă necesitatea recunoaşterii reîncarnării omului. Complexităţile vieţii pot fi explicate doar prin înţelegerea legii karma-ice a justiţiei.

— 17: „Să nu-i dăm omului gloria când îşi iubeşte ţara; Să-i dăm mai degrabă gloria când îşi iubeşte semenii” – Proverb persan

— 18: „Atunci Petru s-a apropiat de El, şi I-a zis: „Doamne, de câte ori să iert pe fratele Meu când va păcătui împotriva mea? Până la şapte ori?” Iisus i-a zis: „Eu nu-ţi zic până la şapte ori, ci până la de şaptezeci de ori câte şapte”.

— Matei, 18.21 – 22.

M-am rugat mult ca să înţeleg acest sfat lipsit de compromis. „Doamne”, am protestat, „este posibil?”. Atunci Vocea Divină mi-a răspuns în sfârşit, inundându-mă cu lumină: „De câte ori, Omule, te iert Eu în fiecare zi?”

— 19: Charles P. Steinmetz, marele inginer electrotehnist, a fost odată întrebat de Roger W. Babson: „Care linie a cercetării va cunoaşte cea mai mare dezvoltare în următorii 50 de ani?” „Eu cred că cele mai mari descoperiri vor avea loc pe linie spirituală”. Steinmetz continuă: „Aici este o forţă despre care istoria ne învaţă în mod clar că deţine cea mai mare putere în dezvoltarea omului. Până acum ne-am jucat mereu cu aceasta şi n-am studiat-o în mod serios, cum am studiat forţele fizice. Într-o zi, oamenii vor învăţa că lucrurile materiale nu aduc fericirea şi sunt de un mic folos în a-i face pe oameni mai creativi şi mai puternici. Atunci

oamenii de ştiinţă vor îndrepta cercetările spre studiul lui Dumnezeu şi rugilor către forţele spirituale, pe care până acum abia le-au înţeles superficial. Când aceste zile vor veni, omenirea va avansa într-o generaţie mai mult decât acum în patru”.

— 20: Adică, să nu răspunzi răului cu rău, ci altfel. (Matei 5: 38 – 39)

CAPITOLUL: 45 „Preafericita Mamă” din Bengal „Domnule, să nu pleci din India fără să o vezi pe Nirmala Devi. Această sfântă este foarte renumită sub numele de Ananda Moyi Ma (Preafericita Mamă)”, spuse nepoata mea, Amiyo Bose.

„Desigur! Vreau s-o văd pe această sfântă. Am citit despre stadiul ei de avansată realizare divină. Cu câţiva ani în urmă East West a publicat un articol despre ea”. „O cunosc”, a continuat Amiyo. „Recent ea a vizitat orăşelul Jamshedpur. La rugămintea unui discipol, ea s-a dus la un muribund. De îndată ce Ananda Moyi Ma a apărut la căpătâiul său, boala a încetat şi bolnavul a fost vindecat!”

După câteva zile, am aflat că Preafericita Mamă divină se găsea la un discipol, în cartierul Bhowanipur din Calcutta. Dl. Wright şi cu mine ne-am dus la ea. Când am ajuns acolo, ne aştepta un spectacol uimitor.

Ananda Moyi Ma, în picioare într-un automobil descoperit, binecuvânta circa 100 de discipoli. Evident, era pe punctul de a pleca. Dl. Wright a oprit maşina la o oarecare distanţă şi ne-am croit drum prin mulţime. De îndată ce sfânta ne-a zărit, a coborât din maşină şi s-a îndreptat spre noi.

„Ai sosit, tată!” La aceste cuvinte (în bengali), ea m-a cuprins cu un braţ pe după gât şi şi-a pus capul pe umărul meu. Dl. Wright, căruia tocmai îi spusesem că n-o cunoşteam pe sfântă, a rămas cu gura căscată la această demonstraţie de prietenie neaşteptată. Privirile discipolilor

s-au fixat de asemenea surprinse asupra scenei de afecţiune.

Am constatat imediat că sfânta se găsea într-un stadiu superior de samādhi.

Complet detaşată de învelişul ei exterior de femeie, ea nu se recunoştea decât ca spirit inexorabil; pe acest plan ea saluta bucurosă pe un alt fiu al lui Dumnezeu.

Mă luă de mână şi mă conduse în maşina sa.

„Ananda Moyi Ma”, am protestat eu, „să nu întârzii din cauza mea!” „Tată, te întâlnesc pentru prima dată în această viaţă, după secole de despărţire!”, a răspuns ea. „Te rog să nu pleci încă”.

Ne-am aşezat amândoi pe locurile din spate. Ananda Moyi Ma se cufundă imediat în imobilitatea unui extaz profund, cu ochii îndreptaţi spre cer, închişi pe jumătate, în contemplarea Paradisului interior. Discipolii intonau încet: „Slavă Mamei Divine!”

În India, m-am găsit adesea în prezenta unor oameni cu realizări divine, dar niciodată nu întâlnisem o sfântă atât de mare. Faţa ei blândă trăda acel extaz care îi adusese renumele de Preafericita Mamă. Ea nu purta voal şi părul negru îi cădea din abundenţă pe umeri. O pată roşie din pastă de santal îi marca pe frunte ochiul spiritual, mereu treaz în ea. Faţa micuţă, picioarele micuţe, mâinile micuţe, contrastau cu măreţia sa spirituală.

Ananda Moyi Ma în bengali „Mama cea plină de beatitudine”.

Cu Ananda Moyi Ma, alături de soţul ei, Bholanath, Calcutta în timp ce Anada Moyi Ma continua să rămână în extaz, am interogat-o pe o adeptă a învăţăturilor ei, aflată în apropiere: „Preafericita Mamă străbate întreaga Indie; ea are peste tot discipoli”, mi-a comunicat chela (adepta). „Eforturile ei curajoase au dus la o seamă de reforme sociale. Chiar dacă este o Brahmin, ea nu recunoaşte

diferenţele dintre caste 45 – 1.

Unii dintre noi o însoţim în toate peregrinările ei, pentru a o veghea, căci nu dă nicio atenţie corpului său. Dacă noi nu-i dăm să mănânce, ea nu cere şi nici măcar nu atinge alimentele. Pentru a o împiedica să moară trebuie s-o hrănim cu mâinile noastre. Zile întregi ea rămâne cufundată în extazul divin, de-abia respirând şi cu ochii îngheţaţi. Soţul ei, Bholanath, este unul dintre cei mai devotaţi discipoli ai săi. Cu mulţi ani în urmă, la puţin timp după căsătoria lor, el a făcut un jurământ de tăcere totală”.

Eleva îmi arătă un bărbat frumos, cu corpul bine făcut, cu părul lung şi barba argintie, care stătea în mulţime într-o atitudine de adoraţie, cu palmele unite.

Reîmprospătată de incursiunea sa în Absolut, Ananda Moyi Ma a revenit la conştiinţa lumii materiale.

„Tată, spune-mi unde locuieşti”. Vocea îi era limpede, melodioasă.

„Acum, la Calcutta sau la Ranchi, dar în curând mă voi duce în America”. „America?” „Desigur. Acolo o sfântă hindusă ar fi o dovadă puternică pentru adepţi. N-ai vrea să mă urmezi acolo?” „Dacă Tatăl mă poate lua, voi merge!”

La această replică, discipolii ei se priveau reciproc cu teamă.

„Vreo 20 dintre noi o însoţesc mereu pe Preafericita Mama, mi-a zis hotărât unul dintre ei. Noi nu putem trăi fără ea şi o vom urma oriunde”.

Cu regret mi-am abandonat proiectul, nerealizabil din cauza complicaţiilor neprevăzute.

„Vino cel puţin la Ranchi cu discipolii tăi”, am zis eu luându-mi rămas bun de la sfântă. „Tu însăţi fiind o copilă divină, te vei bucura de cei mici din şcoala mea”. „Aş fi fericită să merg oriunde ar vrea Tatăl să mă ducă”.

După câtva timp, şcoala de la Ranchi Vidyalaya era în

sărbătoare pentru a o primi pe sfântă. Elevii se pregăteau bucuroşi pentru solemnitate: scăpau de cursuri, iar în perspectivă îi aşteptau muzica şi distracţiile!

„Slavă lui Ananda Moyi Ma!” intona corul entuziast al tinerilor elevi pentru a o întâmpina pe sfântă, de îndată ce ea a păşit pe poarta şcolii. O ploaie de flori, sunetele trâmbiţelor şi tobelor au primit-o pe Ananda Moyi Ma, care traversa fericită teritoriul însorit al şcolii.

„Ce frumos este aici!” A spus Preafericita Mamă cu graţie. Am condus-o în clădirea principală; cu zâmbet de copil s-a aşezat alături de mine, în acelaşi timp aproape şi infinit de departe de toţi cei care o înconjurau, pierdută în refugiul singuratic al Omniprezenţei Divine.

„Povesteşte-mi viaţa ta, te rog”. „Tatăl cunoaşte totul, la ce bun s-o repet?” Evident, ea îşi zicea că povestea infimă a unei singure încarnări era fără importanţă.

Am râs şi mi-am repetat blând cererea.

„Este aşa de puţin de spus, Tată. Conştiinţa mea nu s-a identificat niciodată cu acest corp fizic temporar. Înainte să fiu exilată pe acest pământ, eram Aceeaşi. 45

10 Fetiţă fiind, eram Aceeaşi. Devenită femeie, am rămas tot Aceeaşi. Când familia în care m-am născut a dat dispoziţii ca acest corp să fie căsătorit, eu eram Aceeaşi. Şi când soţul meu a venit la mine murmurând cuvinte pasionate şi m-a atins uşor, el a simţit un şoc violent, ca un fulger, dar eu rămăsesem Aceeaşi, veşnic.

Soţul meu a îngenuncheat în faţa mea, a întins mâinile într-un gest rugător, implorând iertarea mea.

„Mamă, a zis el, pentru că ţi-am profanat corpul cu gânduri de dorinţe, fără să ştiu că nu era al soţiei mele, ci locuinţa Mamei Divine, fac un jurământ solemn: voi fi discipolul tău, un adept celibatar, slujindu-te mereu în tăcere, fără să adresez vreun cuvânt cuiva, cât timp voi trăi. Poate aşa îmi voi ispăşi păcatul comis faţă de tine,

gurul meu!”. În momentul în care am acceptat liniştită propunerea soţului meu, eu eram Aceeaşi. Acum, în faţa ta Tată, eu sunt Aceeaşi. Mai târziu chiar, când dansul creaţiei se va răsuci în jurul meu, pe câmpurile eternităţii, eu voi rămâne Aceeaşi.

Ananda Moyi Ma s-a scufundat în tăcerea profundă a meditaţiei, rămânând într-o imobilitate de statuie. Spiritul său fugise în Regatul său etern. Ochii îi păreau sticloşi şi fără viaţă: simptome indicând în general că sfânta şi-a întors privirea interioară de la corpul fizic, care nu mai este de acum înainte decât lut neînsufleţit. Am rămas împreună o oră în transa extatică. Ea a revenit la conştiinţa lumii cu un mic râs vesel.

„Ananda Moyi Mă, te rog să vii cu mine în grădină. Dl. Wright vrea să facă nişte fotografii”. „Desigur, Tată. Dorinţa ta este şi a mea”. Ochii ei glorioşi, magnifici şi-au păstrat neschimbată strălucirea divină pe măsură ce a făcut mai multe fotografii.

Apoi a urmat masa. Ananda Moyi Ma s-a aşezat pe nişte cuverturi, cu o adeptă alături de ea, pentru a o hrăni. Ascultătoare ca un copil, ea înghiţea alimentele pe măsură ce eleva apropia o nouă îmbucătură de buzele ei. Era clar că Preafericita Mamă nu simţea nicio diferenţă între curry piperat şi desert!

La căderea serii, sfânta a plecat cu suita ei; ea a ridicat mâna pentru a-i binecuvânta pe tinerii elevi ai şcolii, ale căror feţe trădau afecţiunea pe care le-a câştigat-o fără efort.

„Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău şi cu toată puterea ta, a proclamat Iisus, iată prima poruncă” 45 – 2.

Astfel, alungând orice ataşament inferior, Ananda Moyi Ma nu-şi găseşte fericirea decât în Dumnezeu. Aceasta nu este logica moartă a erudiţilor, ci cea mult mai

sigură a credinţei, care i-a permis nevinovatei sfinte să rezolve problema fundamentală a existenţei – să realizeze unitatea cu Dumnezeu. Omul care dispreţuieşte simplitatea nu mai ştie să aleagă între nenumăratele posibilităţi.

Ignorându-L pe Dumnezeul unic, naţiunile îşi deghizează lipsa de credinţă îngenunchind în faţa idolilor. Atitudinea lor umanistă este lăudabilă, pentru că ea îl îndepărtează momentan pe om de la adorarea propriului său eu, dar nu-l absolvă de responsabilităţile definite de „prima poruncă” a lui Iisus. Obligaţia de a-L iubi pe Dumnezeu, apare de la prima suflare a copilului, care respiră aerul oferit gratis de Creator. 45 – 3

După câteva luni, am avut şansa s-o revăd pe Ananda Moyi Ma. Era pe peronul de la Serampore, aşteptând un tren.

„Tată, mă duc în Himalaya”, mi-a zis ea. „Discipolii mei generoşi mi-au construit un ashram la Dehra Dun”.

S-a urcat în compartiment şi eu am fost cuprins de admiraţie la gândul că în mijlocul mulţimii, în tren, în timpul unei festivităţi sau cufundată în tăcere, ochii ei nu se puteau desprinde de Dumnezeu. Vocea sa cu accente melodioase răsuna încă în fiinţa mea: „Priveşte! Unită cu Eternitatea, acum şi întotdeauna eu sunt mereu Aceeaşi!”

— 1: Ananda Moyi s-a născut într-un sat, Kheora, în districtul Brahmanbaria din estul Bengalului, în 1896. Deşi analfabetă, totuşi uluia intelectualii prin înţelepciunea sa. Versurile pe care le recita în sanscrită îi umplea pe eruditi de uimire. Ea a adus consolare persoanelor necăjite şi a făcut vindecări miraculoase, prin simpla ei prezenţă.

— 10: Ananda Moyi Ma nu se referă la ea cu formula „Eu”; ea foloseşte umile locuţiuni ca: „acest corp” sau „această fetiţă” sau „fiica ta”. Niciodată ea nu se referă la cineva ca la propriul „discipol”. Cu o înţelepciune

impersonală, ea răspândeşte în fiecare fiinţă în mod egal dragostea divină a Mamei Universale.

— 2: Marcu 12: 30.

— 3: „Mulţi simt impulsul de a crea o lume nouă, mai bună. Mai curând decât a stărui asupra unor lucruri ca acesta, ar trebui să se concentreze asupra Aceluia care prin contemplaţie poate acorda pacea perfectă. Este o datorie umană să devii un căutător al lui Dumnezeu sau al Adevărului”.

— Ananda Moyi Ma.

CAPITOLUL: 46

Femeia yoghină care nu mănâncă niciodată „Maestre, unde mergem în această dimineaţă?” Domnul Wright, care conducea Fordul, s-a smuls o clipă din contemplarea străzii pentru a-mi arunca o privire întrebătoare. La fiecare nouă deplasare, el se întreba ce colţ al Bengalului va mai descoperi.

„Dacă vrea Dumnezeu”, am spus eu cu devoţiune, „vom vedea cea de-a 8-a minune a lumii: o sfântă care nu se hrăneşte decât cu aer pur!” „Repetarea minunii – după Therese Neumann!” Totuşi Domnul Wright păru interesat; el apăsă pe accelerator, fiind grăbit să adauge o nouă pagină senzaţională în jurnalul său de călătorie.

Sculaţi înainte de revărsatul zorilor, noi tocmai părăsisem şcoala de la Ranchi. În afară de asistentul meu şi de mine, mai erau cu noi trei prieteni bengalezi.

Respiram din plin aerul tare al dimineţii. Maşina îşi croia hotărâtă drum printre grupurile de ţărani şi carele trase de boi leneşi, foarte hotărâţi de a ne sta în cale!

„Domnule, spuneţi-ne câte ceva despre această sfântă care nu mănâncă niciodată”. „Ea se numeşte Giri Bala”, le-am explicat eu tovarăşilor mei. „Un profesor universitar pe nume Sthiti L-ai Nundy mi-a spus, cu mulţi ani în urmă, despre existenţa ei. El venea adesea în strada

Grupar, ca meditator al fratelui meu Bishnu”. „O cunosc bine pe Giri Bala”, mi-a zis Sthiti Babu acum 25 de ani. „Ea utilizează o anumită tehnică yoga care-i permite să trăiască fără să mănânce. Eram vecinul ei la Nawabganj, în apropiere de Ichapur 46 – 1. Mi-am făcut un scop din a o supraveghea permanent, dar n-am văzut-o niciodată bând sau mâncând. Am fost atât de interesat, încât m-am dus la Maharajah-ul de la Burdwan 46 – 2, cerându-i să o supună unui control riguros. Intrigat de cererea mea, Maharajah-ul a invitat-o pe sfântă în palatul său; ea a acceptat să se supună examenului, rămânând închisă două luni într-o rezervă izolată a palatului. Mai târziu, ea s-a reîntors la Maharajah pentru o perioadă de 20 de zile şi apoi, mai târziu, încă 15 zile. Însuşi Maharajah-ul mi-a declarat că aceste trei controale riguroase nu lasă nicio îndoială asupra faptului că ea nu mănâncă nimic”. „Nu am uitat relatarea lui Sthiti Babu”, am spus eu în concluzie. „Adesea, în America, m-am întrebat dacă fluviul timpului n-o luase cumva pe yogini 46 – 3 înainte ca eu s-o pot întâlni. Acum ea trebuie să fie foarte în vârstă; nici măcar nu ştiu dacă mai trăieşte şi unde o putem găsi. Dar peste câteva ore vom ajunge la Purulia unde fratele său are o casă”.

La ora 10 şi jumătate stăteam deja de vorbă cu fratele ei, Lambadar Dey, avocat la Purulia.

„Desigur, sora mea trăieşte încă. Ea vine uneori la mine, dar acum se găseşte la casa noastră părintească de la Biur”. Lambodar Dey a privit cu îndoială la Ford-ul nostru. „Ştii, Swami, niciodată un automobil nu s-a aventurat până la Biur. Cred că ar fi bine să vă resemnaţi la mijloacele de locomoţie verificate de secole, cum ar fi un car cu boi”.

Acum era momentul să susţinem onoarea Detroit-ului.

„Ford-ul provine din S.U.A.”, am zis eu. „Ar fi păcat

să-l privăm de ocazia de a cunoaşte inima Bengalului!” „În acest caz, fie ca Ganesha 46 – 4 să vă aibă în pază!” zise Lambadar Babu râzând.

Adăugă: „Dacă totuşi veţi ajunge, sunt sigur că sora mea ar fi fericită să vă primească. Ea merge pe 70 de ani, dar are totuşi o sănătate perfectă”. „Spune-mi te rog domnule, este adevărat că ea nu mănâncă nimic?” Îl priveam drept în ochi, ferestrele sufletului.

GIRI BALA Această mare femeie yoghină nu a mâncat sau băut nimic din 1880. Aici sunt fotografiat alături de ea, în 1936, în casa ei din satul izolat Biur, regiunea Bengal.

Faptul că nu mănâncă nimic a fost riguros investigat de Maharajah-ul din Burdwan. Ea utilizează o tehnică yoghină specifică pentru a-şi reîncărca fiinţa cu energie cosmică provenind din eter, soare şi aer. „Nu am fost niciodată bolnavă”, spunea sfânta.

„Este adevărat”. Privirea lui era sinceră şi onorabilă. „Sunt mai bine de 50 de ani de când n-am mai văzut-o mâncând. Dacă sfârşitul lumii ar veni dintr-odată, n-aş fi mai surprins decât dacă aş vedea-o pe sora mea mâncând!”

Am râs amândoi de improbabilitatea acestor două evenimente cosmice.

„Giri Bala n-a căutat niciodată singurătatea pentru practicile sale yoghine”, a continuat Lambadar Babu. „Toată viaţa a fost înconjurată de prieteni şi cunoscuţi care sunt obişnuiţi cu ciudatul ei mod de existenţă şi ar fi surprinşi dacă Giri Bala s-ar hotărî subit să mănânce ceva! Sora mea trăieşte destul de retrasă, aşa cum i se cuvine unei văduve hinduse, dar cunoscuţii noştri de la Purulia şi de la Biur ştiu foarte bine că ea este o femeie realmente excepţională”.

Sinceritatea fratelui era în afară de orice îndoială. I-am mulţumit călduros şi ne-am îndreptat spre Biur. Ne-am

oprit la o mică dugheană pentru a mânca curry şi luchis. Domnul Wright a atras în jurul său o mulţime de curioşi care-l priveau cum mânca cu degetele, după obiceiul hinduşilor 46 – 5. Ne-am refăcut forţele în 432 vederea călătoriei care, fără ca noi s-o presupunem, s-a dovedit extrem de obositoare.

Drumul nostru trecea prin orezării arse de soare, conducându-ne spre provincia Burdwan din Bengal. Apoi am trecut prin păduri dese, însoţiţi de cântecul păsărelelor. Uneori câte un car cu boi contrasta cu maşina noastră care amintea de oraşele moderne.

„Dick, opreşte!” Exclamaţia mea a provocat un scrâşnet al frânelor Ford-ului.

„Acest mangotier încărcat cu fructe ne invită să poposim!”

Toţi cinci ne-am repezit la copacul care îşi răspândise fructele prea coapte pe sol.

„Aşa ceva nu găseşti în America, nu-i aşa Swamiji?” zise râzând Sailesh Mazumdar, unul dintre discipolii mei bengalezi.

„Într-adevăr”, m-am grăbit eu să aprob. „Aceste fructe mi-au lipsit foarte mult în Occident! Fără fructele mangotierului, paradisul hindus este de neconceput!”

Am aruncat cu o piatră şi am făcut să cadă un fruct superb de pe o ramură mai apropiată.

„Dick”, am întrebat eu între două înghiţituri, „ai luat aparatele de fotografiat?” „Desigur, domnule, sunt în portbagaj”. „Dacă Giri Bala este o sfântă autentică, voi scrie despre ea pentru occidentali. O yoghină atât de extraordinară nu poate pieri neştiută de nimeni, asemenea acestor fructe de mango!”

Ne-am bucurat de pacea pădurii încă o jumătate de oră.

„Domnule, zise domnul Wright, trebuie să fim la Giri

Bala înainte de lăsarea serii dacă vrem să avem destulă lumină pentru a face fotografii”. El adăugă surâzând: „Occidentalii sunt nişte tipi sceptici; fără fotografii nimic nu-i poate convinge!”

Era indiscutabil. Am întors spatele mangotierului şi ne-am urcat în maşină.

„Ai dreptate, Dick. Sacrific paradisul fructelor de mango pe altarul realismului occidental. Avem nevoie de fotografii!”

Drumul devenea din ce în ce mai puţin practicabil; bolovani, făgaşe, hârtoape la fiecare pas. Din timp în timp trebuia să ne dăm jos şi să împingem maşina.

„Lambadar Babu a zis adevărul”, recunoscu Sailesh. „Nu maşina ne duce pe noi, ci noi pe ea!”

Aşa, jumătate pe jos, jumătate în maşină traversam uneori nişte umile sate pitoreşti.

„Drumul nostru şerpuia printre grupuri de palmieri, traversând din când în când câte un sat cuibărit la umbra pădurii”, a scris dl. Wright în jurnalul său de călătorie în data de 5 mai 1936. „Aceste grupuri de colibe de lut cu acoperişul din paie, cu uşile decorate cu nume divine, sunt foarte curioase; copii complet dezbrăcaţi se joacă inocenţi, ne privesc, sau aleargă după carele cu boi care traversează satul. La umbră, femeile ne privesc vesele, în timp ce bărbaţii se odihnesc evident curioşi cu toată aparenta lor nepăsare. În unele locuri, sătenii fac baie în nişte rezervoare uriaşe, îmbrăcaţi (ei se schimbă apoi, acoperindu-se cu veşminte uscate, lăsându-le în acelaşi timp să cadă pe cele ude). Femeile iau apă în vase mari de aramă.

Drumul ne ducea, mai bine sau mai rău, cu urcuşuri şi coborâşuri, traversând mici cursuri de apă; opriţi de o barieră naturală a trebuit să facem cale întoarsă împotmolindu-ne în solul nisipos al unui curs de apă secat,

pentru a ajunge în sfârşit la Biur spre ora 5 după amiază. Acest sătuc din inima Bengalului nu poate fi atins în timpul ploilor, căci drumurile se transformă în torente de noroi.

Încrucişându-ne cu un grup de adepţi care veneau de la rugăciune – în plin câmp – am solicitat un ghid şi am fost asaltaţi de o duzină de băieţi care s-au agăţat de maşina noastră, dorind să ne conducă la Giri Bala.

Drumul ducea la un grup de curmali adăpostind câteva colibe de lut, dar înainte de a ajunge acolo, Ford-ul s-a înclinat deodată în mod periculos şi apoi a revenit la orizontală tot atât de repede. Avansam lent, cu precauţie; deodată drumul a fost barat de un desiş de nestrăbătut, făcând necesar un ocol prin fundul unui rezervor secat, unde Ford-ul s-a împotmolit; a fost nevoie de multe eforturi pentru a-l scoate de acolo. Iarăşi şi iarăşi, drumul apărea impracticabil, dar am hotărât: ori totul, ori nimic; băieţii binevoitori ne-au ajutat să înlăturăm obstacolele

(binecuvântat fie Ganesha!), în timp ce alţi câteva sute, inclusiv părinţii lor îi priveau cum trebăluiesc.

În curând, rulam între două şiruri de colibe din care femeile ne priveau cu ochii mari, în timp ce bărbaţii mergeau în urma sau înaintea noastră: probabil că era pentru prima dată când o maşină se aventura pe acele drumuri, unde „sindicatul carului cu boi” era atotputernic! Apariţia noastră a produs o adevărată senzaţie în acest sat în care din timpuri străvechi nu se schimbase nimic.

Am oprit pe o alee pietruită, la circa 30 de metri de locuinţa lui Giri Bala. În fine, eforturile noastre erau recompensate! În curând eram în faţa unei clădiri mari de cărămidă cu două nivele, care domina colibele din vecinătate. Casa era în renovare, căci se vedea o schelărie din bambus. Entuziasmaţi, arzând de nerăbdare, noi am rămas în faţa uşii larg deschise, în timp ce sătenii, tineri sau bătrâni, goi sau îmbrăcaţi, continuau să ne privească

cu gura căscată.

În uşă a apărut Giri Bala în persoană. Mică, îmbrăcată în mătase galben-aurie, ea înainta modestă şi umilă, privindu-ne de sub haina ei swadeshi. În spatele vălului de văduvă, ochii îi străluceau ca jarul, faţa ei blândă şi binevoitoare sugera realizarea divină, detaşarea totală de bunurile acestei lumi.

Ea s-a apropiat umilă, acceptând tăcută să ne lase s-o fotografiem şi s-o filmăm 46

6, supunându-se tuturor exigenţelor noastre tehnice, răbdătoare şi timidă. În sfârşit, imortalizasem pe un mare număr de fotografii pe singura femeie din lume cunoscută pentru că n-a mâncat nimic de peste 50 de ani (Therese Neuman se lipsise desigur de hrană, dar din 1923). Cu un aer matern, Giri Bala stătea în faţa noastră, acoperită complet de veşmântul ei care nu lăsa să se vadă decât faţa, ochii plecaţi cu modestie şi picioarele sale micuţe. O aureolă de pace emana din acest surâs copilăresc, din această faţă cu nasul mic şi ochii sclipitori”.

Mie, Giri Bala mi-a făcut aceeaşi impresie ca şi domnului Wright: ea purta nimbul spiritualităţii. S-a plecat în faţa mea cu gesturile tradiţionale cu care un laic îl primeşte pe un om al bisericii. Farmecul ei nevinovat şi surâsul calm spuneau mai mult decât cuvintele; uitasem complet lunga şi obositoarea noastră călătorie.

Sfânta s-a aşezat pe verandă cu picioarele încrucişate. Deşi purta însemnele vârstei, ea nu era lipsită de vlagă; pielea ei măslinie era netedă şi emana sănătate.

„Mamă”, i-am zis eu în bengali, „de 25 de ani doresc să vin să te văd. Sthiti L-ai Nundy Babu mi-a vorbit de viaţa ta de renunţare”.

Ea a făcut un gest cu capul, semn că acest nume îi era cunoscut. „Da, era vecinul meu din Nawabganj”. „În toţi aceşti ani, eu am traversat oceanul, dar nu mi-am

pierdut speranţa că te voi vedea într-o zi. Renunţarea sublimă pe care o trăieşti fără ştirea lumii trebuie revelată omenirii, care a uitat de multă vreme ce este hrana spirituală”.

Sfânta a ridicat o clipă ochii şi a zâmbit cu interes calm.

„Baba (onorat Tată), tu ştii mai bine”, a răspuns ea umilă.

Eram fericit că n-a fost ofensată; nu se ştie niciodată cum reacţionează yoghinii şi yoghinele la ideea publicităţii; de obicei doresc să-şi păstreze în linişte cuceririle lor spirituale. O voce interioară îi avertizează când este timpul să-şi dezvăluie viaţa în folosul celor care caută adevărul.

„Mamă, am continuat eu, atunci te rog să mă ierţi că te asaltez cu întrebări şi să răspunzi doar dacă doreşti! Îţi voi înţelege de asemenea tăcerea”.

Ea a ridicat mâinile într-un gest amabil. „Aş fi fericită să te ajut, aşa neînsemnată cum sunt”. „Ba nu eşti deloc neînsemnată!”, am protestat eu. „Eşti un suflet mare”. „Eu sunt o umilă servitoare, îmi place să gătesc şi să servesc masa oamenilor”.

Ciudată ocupaţie, îmi ziceam eu, pentru o sfântă care nu mănâncă nimic!

„Spune-mi, Mamă, este adevărat că trăieşti fără să mănânci? Eu vreau să aud răspunsul din propria ta gură”. „Cât se poate de adevărat”. Ea păstră un moment de tăcere. Când a vorbit din nou, fraza ei arătă că făcuse un mic calcul mental: „De la vârsta de 12 ani şi 4 luni până azi, când am 68, adică mai bine de 50 de ani, n-am băut şi n-am mâncat nimic”. „N-ai dorit niciodată să mănânci?

„Dacă ar fi fost aşa, aş fi mâncat pur şi simplu!” Simplu, dar egal, ea afirmă acest adevăr axiomatic, cunoscut prea bine lumii care se învârte în jurul a trei mese pe zi!

„Şi totuşi consumi desigur ceva!” În vocea mea se simţea un uşor reproş.

„Desigur!” Zâmbi, sesizând că eu am înţeles-o atât de iute.

„Îţi extragi hrana din energia subtilă a aerului şi a luminii solare 46 – 7, din forţa cosmică care îţi reîncarcă corpul prin bulbul rahidian (medula obligata)”. „Baba ştie”. Ea aprobă din nou fără nicio pretenţie.

„Mamă, te rog să-mi povesteşti viaţa ta. Ea ar putea fi interesantă pentru întreaga lume”.

Giri Bala ieşi din rezerva ei obişnuită, declarând: „Bine, aşa să fie”. Vocea ei era gravă şi hotărâtă. „M-am născut în acest ţinut împădurit. Copilăria mea n-a avut nimic remarcabil, cu excepţia faptului că aveam o poftă nepotolită de mâncare. Am fost logodită de foarte tânără.

Copilă, m-a avertizat mama, trebuie să-ţi controlezi lăcomia. Când va trebui să trăieşti printre străini, în familia soţului tău, ce vor crede ei dacă tu-ţi petreci tot timpul pentru a mânca tot ce-ţi cade la îndemână?

Nenorocirea prezisă s-a întâmplat. N-aveam decât 12 ani când am intrat în familia soţului meu la Nawabganj. Soacra mea îşi bătea joc zi şi noapte de lăcomia mea.

Era atât de penibil să îndur ironiile ei, încât la un moment dat voinţa mea s-a trezit. Într-o dimineaţă, reproşurile ei au fost deosebit de crude.

Ăţi voi dovedi, am zis eu, că nu mă voi mai atinge de mâncare cât voi trăi!

Soacra mea a râs dispreţuitoare: „Cum ai putea să trăieşti o viaţă fără să mănânci nimic, când îţi este imposibil să trăieşti o zi fără să te îndopi cu mâncare?

N-aveam ce răspunde la acesta replică! Totuşi hotărârea mea era definitivă. M-am retras într-un colţ singuratec pentru a-l ruga pe Dumnezeu.

Doamne, mă rugam eu, binevoieşte să-mi trimiţi un

guru care să mă înveţe să trăiesc cu lumina ta şi nu cu hrană!

Am căzut într-un extaz divin. Condusă de o mână invizibilă, m-am dus la templul ghat de la Nawabganj, pe malul Gangelui. Pe drum, m-am încrucişat cu preotul familiei soţului meu.

Părinte, am zis eu încrezătoare, învaţă-mă cum să trăiesc fără să mănânc.

El m-a privit surprins şi n-a spus nimic. După câteva minute de linişte mi-a adresat aceste cuvinte: Copilă, vino diseară la templu; acolo voi celebra o ceremonie Vedică special pentru tine.

Acest răspuns vag nu era cel pe care-l aşteptam. Am reluat drumul spre templu.

Soarele matinal îmbrăca fluviul în auriu; m-am purificat în apele sfinte, ca pentru o iniţiere. Cu hainele ude, tocmai părăseam malul când, deodată, Maestrul meu să materializat într-o lumină orbitoare.

Fetiţo, mi-a zis el cu o voce plină de compasiune, eu sunt gurul pe care Dumnezeu ţi l-a trimis ca răspuns la rugile tale fierbinţi, înduioşat de caracterul lor neobişnuit! De azi înainte, tu vei trăi cu lumină astrală, toţi atomii corpului tău se vor hrăni în curentul infinit”.

Giri Bala recăzu în muţenie. Am luat carnetul şi creionul domnului Wright şi i-am făcut un rezumat al povestirii, în limba engleză.

Sfânta şi-a relut povestirea cu o voce care abia se auzea: „Templul era pustiu şi totuşi gurul meu ne-a înconjurat cu o aureolă protectoare, pentru a nu ne surprinde nimeni. El m-a iniţiat într-o tehnică yoga care eliberează corpul de nevoia de a absorbi alimente terestre grosiere. Tehnica include utilizarea unei anumite mantra şi exerciţii de respiraţie mai complicate decât cele care se fac de obicei. Nici medicamente, nici magie – nimic altceva

decât Kriya”.

În maniera reporterilor americani, de la care învăţasem fără ca ei s-o ştie, am interogat-o pe Giri Bala despre tot ceea ce mi se părea că ar putea interesa lumea.

Puţin câte puţin, ea mi-a comunicat următoarele: „N-am avut niciodată copii; sunt mulţi ani de când sunt văduvă. Nu dorm decât foarte puţin, căci pentru mine nu e nicio diferenţă între somn şi starea de veghe.

Eu meditez în timpul nopţii şi ziua mă ocup de treburile gospodăriei. Sunt foarte puţin sensibilă la schimbările de temperatură de la un anotimp la altul. N-am fost niciodată bolnavă. Când mi se întâmplă să mă rănesc, aproape nu simt durerea.

Nu am exerciţii şi-mi pot controla bătăile inimii şi respiraţia. Gurul meu şi alţi sfinţi îmi apar adesea în viziuni”. „Mamă, am întrebat eu, de ce nu înveţi pe nimeni arta de a trăi fără să mănânce?”

Se părea că ambiţiile mele de a hrăni înfometaţii lumii erau aproape împlinite.

„Nu pot, guru mi-a interzis să-i divulg secretul. El nu vrea să se opună planurilor divine ale creaţiei. Fermierii nu mi-ar mulţumi dacă aş învăţa oamenii să trăiască fără alimente. Fructele apetisante ar zace nefolositoare pe sol. De altfel, mi se pare că mizeria, foametea şi bolile sunt bicele karma-ei, care în final ne împing să căutăm adevăratul sens al vieţii”. „Mamă”, am zis eu apăsând cuvintele, „la ce bun atunci să fii singura care te lipseşti de hrană?” „Pentru a dovedi că omul este Spirit. Pentru a demonstra că cel care se apropie de Dumnezeu învaţă progresiv să trăiască cu Lumina eternă şi nu cu alimente grosiere!” 46 – 9

Sfânta se refugie într-o stare meditativă profundă. Privirea i s-a cufundat în interior şi ochii i-au devenit inexpresivi. Ea a scos un suspin specific, preludiu al

transei extatice, în care nu mai este nevoie de respiraţie. Pentru un timp, spiritul ei a evadat în regatul în care nu mai sunt probleme, în care totul este fericire.

Se lăsa noaptea tropicală. Mica noastră lampă cu petrol arunca o lumină vie pe feţele ţăranilor întoarse spre noi în tăcere. Una câte una, începeau să se aprindă luminile în colibele învecinate. Sosise momentul să ne luăm rămas bun; ne aştepta un drum lung şi neplăcut la întoarcere.

„Giri Bala”, am zis eu când sfânta a redeschis ochii, „dă-mi ca amintire o bucată din unul dintre sari-urile tale!”

Îndată ea reveni cu o bucată mare de mătase de Benares în mâini şi îngenunche în faţa mea.

„Mamă”, am zis eu cu veneraţie, „lasă-mă mai bine pe mine să-ţi ating picioarele tale sfinte!”

— 1: În Bengalul de nord.

— 2: Alteţa Sa Sir Bijay Chand Mahtab, actualmente decedat. Familia sa deţine, fără îndoială, rapoartele celor trei perioade de control asupra lui Giri Bala.

— 3: Femeie yoghină.

— 4: „Cel care îndepărtează obstacolele”, zeul norocului.

— 5: Sri Yukteswar avea obiceiul să spună: „Domnul a pus la dispoziţia noastră fructele minunate ale pământului. Nouă ne place să vedem hrana, să-i simţim parfumul, să o gustăm; hindusului îi place de asemenea să o pipăie! Nu văd nimic de obiectat nici asupra clefăitului, dacă nimeni nu este de faţă”.

— 6: Dl. Wright îl filmase de asemenea pe Sri Yukteswar, cu ocazia ultimului festival al solstiţiului de iarnă de la Serampore.

— 7: „Tot ceea ce mâncăm este radiaţie; hrana noastră se reduce la cuante de energie”, a zis pe 17 mai 1933 Dr. George W. Crille, din Cleveland în cursul unei

reuniuni a medicilor la Memphis. „Razele soarelui transmit radiaţiile alimentelor, eliberând curenţi electrici destinaţi să circule prin corpul uman, adică prin sistemul nervos. Atomul, spune Dr. Crille, este un sistem solar. El înmagazinează energia radiată de soare ca şi un resort încordat. Aceşti nenumăraţi atomi de energie constituie hrana noastră. Odată ajunşi în corpul uman, aceşti atomi încărcaţi cu energie o eliberează în protoplasmă, generând astfel o nouă energie chimică şi noi curenţi electrici. Corpul este format din aceşti atomi. Ei constituie muşchii, creierul şi organele de simţ, cum ar fi ochii şi urechile”.

Într-o zi, savanţii vor descoperi cum se poate trăi pornind direct de la energia soarelui. „În natură, clorofila este singura substanţă cunoscută care se comportă ca o «capcană de raze solare»”, scrie William L. Laurence în The New York 439

Times. „Ea captează energia soarelui înmagazinând-o în plantă. Fără ea, viaţa nu ar putea exista. Omul găseşte energia de care are nevoie în cea solară, acumulată de legumele şi fructele pe care le mănâncă sau în produsele animalelor care şi ele se hrănesc cu plante. Energia pe care o extragem din cărbune sau din petrol reprezintă energie solară fixată de către vegetale acum milioane de ani. Noi trăim graţie soarelui prin intermediul clorofilei”.

— 8: Vibraţie potentă. Literal, mantra se traduce din sanscrită prin „instrument al gândirii”, semnificând acel sunet ideal, inaudibil, ce reprezintă un aspect a creaţiei. Imensa putere a sunetului derivă din AUM, „Cuvântul”, murmurul creator al Motorului cosmic.

— 9: Posibilitatea de a se lipsi de hrană, stare atinsă de Giri Bala, este o putere yoghină citată în Yoga Sutras (III, 31) a lui Patañjali. Therese Neumann nu consumă alimente grosiere şi nu practică nicio tehnică yoghină ştiinţifică care să-i permită să se lipsească de hrană.

Explicaţia acestui fapt trebuie căutată în complexitatea karma-ei personale. Therese Neumann şi Giri Bala s-au consacrat lui Dumnezeu în timpul a numeroase existenţe, dar mijloacele de expresie sunt diferite. Printre numeroşii sfinţi creştini care au trăit fără să mănânce şi care erau de asemenea stigmatizaţi, să îi cităm pe sfântul Lydwine din Schiedam, preafericita Elisabeta din Rent, sfânta Catherina din Siena, Dominica Lazarri, preafericita Angele din Foligno şi, în secolul XIX, Louise Lateau. Sfântul Nicolas de Flue (Bruder Klaus, ascet din secolul XV, ale cărui rugăminţi fierbinţi pentru unire adresate lui Dumnezeu au salvat Confederaţia Elveţiană) s-a abţinut de l-a mâncare timp de 20 de ani.

CAPITOLUL: 47

Mă întorc în Occident „Am ţinut multe lecţii în India şi în America, dar trebuie să recunosc că, în calitate de indian, sunt foarte fericit să conduc o clasă de elevi englezi”.

Râsul străbătu auditoriul meu londonez; nicio politică nu ne tulbura pacea yoghină.

Acum India nu mai era decât o amintire sfântă. Era în septembrie 1936 şi eu mă găseam în Anglia pentru a-mi ţine promisiunea de a susţine o nouă conferinţă la Londra, prima fiind acum 16 luni.

Şi Anglia este sensibilă la nemuritorul mesaj al ştiinţei yoga. Reporterii şi cineaştii îmi invadau apartamentul de la Grosvenor House. Consiliul Naţional Britanic al Religiilor organizase o reuniune la biserica congregaţionistă de la Whitefield, pe

29 septembrie, unde trebuia să vorbesc despre: „Cum pot credinţa şi fraternitatea să salveze civilizaţia”. Conferinţa de la ora 8 de la Caxton Hall a atras atâta lume încât publicul care n-a găsit loc trebuia să aştepte la Windsor Hall cel de-al doilea discurs al meu de la ora 9.30.

Cursurile de yoga erau atât de frecventate, încât domnul Wright a trebuit să caute un local mai încăpător.

Tenacitatea englezilor a generat rezultate excelente în domeniul spiritual.

Studenţii în yoga de la Londra au fondat, după plecarea mea, un centru al S.R. F.; reuniunile lor săptămânale pentru meditaţie au avut loc regulat chiar şi în timpul războiului.

Nu pot uita călătoria mea în Anglia. Fordul nostru a fost din nou pus în circulaţie pentru a vizita locurile de naştere şi mormintele marilor poeţi sau eroi ai istoriei Marii Britanii.

În octombrie ne-am îmbarcat pe Bremen, la Southampton şi în curând am ajuns la New York. Am străbătut continentul american în maşină şi, la sfârşitul anului

1936, am ajuns la Mount Washington, în California.

La centrul nostru de la Los Angeles, Sărbătorile Crăciunului sunt celebrate printr-o meditaţie de 8 (opt) ore pe 24 decembrie (Crăciunul Spiritual) 47-O şi printr-un banchet a doua zi (Crăciunul Laic). În acest an solemnităţile au fost reînsufleţite de prezenţa prietenilor şi studenţilor noştri din oraşe îndepărtate, veniţi pentru a-i întâmpina pe cei trei călători: doamna Bletsch, domnul Wright şi eu.

Împreună cu discipoli mei americani cu această ocazie, la centrul nostru am avut şi delicatese care au străbătut 25.000 de kilometri: rasagulla – dulceaţă din fructe de mango, gucchi – ciuperci din Caşmir, biscuiţi cu papaia, ulei de flori de keora, pentru a ne parfuma îngheţata.

Seara eram cu toţii reuniţi în jurul unui imens pom de Crăciun, în apropierea unui foc din buşteni de chiparos parfumat.

Adusesem cadouri din toate colţurile lumii: Palestina, Egipt, India, Anglia, Franţa, Italia. Domnul Wright a vegheat ca niciunul dintre cadourile destinate dragilor mei elevi să nu se piardă pe drum. Scoarţă de măslin sfânt din Ţara Sfântă, broderii fine din Belgia şi din Olanda, covoare din Persia, şaluri din Caşmir, imprimate din bumbac – swadeshi, papuci persieni cu tocurile lor neliniştitoare, vase din lemn de santal din Mysore, vase şi cupe împodobite cu pietre scumpe, miniaturi, tapiserii, parfumuri, ţesături, scrieri vechi, monede ale dinastiilor indiene dispărute de mult, beţişoare parfumate, mătăsuri, bonete Gandhi, oale, covoraşe pentru rugăciune etc – se adunaseră daruri din trei continente.

Unul câte unul, am distribuit cu bucurie pachetele cu daruri care se adunaseră sub pomul de Crăciun, într-o grămadă enormă.

„Sora Gyanamata!” Am întins o cutie de formă alungită americancei sfinte cu faţă blândă care mă înlocuise la Mount Washington în timpul absenţei mele. După ce a desfăcut pachetul, ea a găsit un sari de mătase aurie din Benares.

„Vă mulţumesc domnule; aceasta evocă în ochii mei fastul Indiei!” „Domnul Dickinson!” Pachetul conţinea un cadou pe care-l cumpărasem într-un bazar din Calcutta. „Domnului Dickinson îi va place asta”, mă gândisem eu.

Domnul Dickinson, un discipol iubit, asista la toate sărbătorile noastre de Crăciun, de la înfiinţarea centrului de la Mount Washington, în 1925. În acest al

— Lea an, stătea în picioare în faţa mea şi desfăcea panglicile micului său pachet pătrat.

„Cupa de argint!” Cuprins de o emoţie puternică, el contempla cadoul, o cupă înaltă pentru băut. Apoi el se aşeză deoparte. I-am surâs afectuos şi mi-am reluat rolul de Moş Crăciun, Reuniunea s-a terminat cu o rugăciune

adresată Celui care ne dă toate bunurile şi cu colinde de Crăciun.

Mai târziu am discutat cu domnul Dickinson.

„Domnule, a zis el, permiteţi-mi să vă mulţumesc pentru cupa de argint. Eu nu am putut găsi cuvintele potrivite în seara de Crăciun”. „Am cumpărat-o special pentru dumneavoastră”. „Timp de 43 de ani am aşteptat să primesc această cupă. E o poveste lungă închisă în străfundul inimii mele”. Domnul Dickinson mă privi roşind. „Începutul a fost dramatic. Eram pe punctul de a mă îneca. Fratele meu mai mare mă împinsese în joacă într-un bazin de 9 metri adâncime, într-un orăşel din Nebraska. Aveam atunci cinci ani. În timp ce mă scufundam, mi-a apărut un om cu privirea senină şi cu un surâs încurajator, înconjurat de o lumină multicoloră orbitoare. Corpul meu tocmai dispărea sub apă pentru a treia oară, când unul dintre tovarăşii fratelui meu a reuşit să îndoaie o salcie de care m-am apucat disperat. Apoi copiii m-au scos la mal şi mi-au dat primul ajutor.

Doisprezece ani mai târziu, la vârsta de 17 ani, am vizitat Chicago împreună cu mama. Era în septembrie 1893 când a avut loc reuniunea Marelui Parlament mondial al religiilor. Mă plimbam de-a lungul străzii principale, când mi-a apărut din nou aceeaşi lumină orbitoare. Puţin mai departe, acelaşi om pe care-l văzusem în viziunea mea, cu ani în urmă, mergea cu paşi lenţi. El a ajuns în dreptul unei clădiri mari în care a intrat.

Dl. E.E. Dickinson din Los Angeles; el căuta o cupă de argint.

Mamă, am exclamat eu, acesta este omul care mi-a apărut în momentul în care eram gata să mă înec!

Ne-am grăbit la rândul nostru să intrăm în clădire; omul pe care tocmai îl văzusem era la o tribună şi ţinea o conferinţă. Am înţeles că era Swami Vivekananda 47 – 1.

După ce şi-a terminat discursul, m-am dus să-l caut. Mi-a surâs 443 cu bunătate, ca şi cum am fi fost nişte vechi prieteni. Nu ştiam cum să-mi exprim emoţia, dar inima mea spera că el îmi va propune să-i devin discipol. El mi-a citit gândul.

Nu, fiule, eu nu sunt gurul tău. Vivekananda m-a privit fix în ochi cu privirea sa frumoasă, pătrunzătoare. Maestrul tău va veni mai târziu. El îţi va da o cupă de argint. După o pauză, Vivekananda a adăugat surâzând: El îţi va dărui o graţie mai profundă decât poţi tu primi în acest moment.

Câteva zile mai târziu, am părăsit Chicago şi nu l-am mai revăzut niciodată pe Vivekananda. Dar fiecare din vorbele lui se imprimase profund în inima mea. Au trecut ani, totuşi Maestrul aşteptat nu apărea. Într-o seară, în 1925, m-am rugat fierbinte lui Dumnezeu să-l trimită pe gurul meu. După câteva, ore m-au trezit nişte accente melodioase. Deodată mi-a apărut un cor de îngeri purtând flaute şi alte instrumente. După ce şi-au răspândit în aer acordurile lor glorioase, îngerii au dispărut.

A doua zi seara, am asistat la conferinţa dumneavoastră de la Los Angeles şi am ştiut că ruga mea a fost îndeplinită”.

Ne surâdeam în tăcere.

„Iată, de 11 ani sunt discipolul dumneavoastră în Kriya Yoga, a continuat domnul Dickinson. Uneori mă întrebam de ce nu-mi ofereaţi cupa şi am sfârşit prin a crede că vorbele lui Vivekananda erau doar metaforice. În seara de Crăciun, când mi-aţi dat cutiuţa pătrată, am văzut pentru a treia oară aceeaşi lumină orbitoare.

După o clipă, contemplam darul gurului meu prezis de Vivekananda în urmă cu

43 de ani: cupa de argint!” 47 – 2

— O: Începând cu 1950, meditaţia pe parcursul unei

zile întregi s-a ţinut pe 23 decembrie. Astfel, membrii din întreaga lume serbează Crăciunul în această zi specială în căminele lor, în centre şi temple ale Self-Realization Fellowship, găsind un mare ajutor spiritual şi binecuvântare prin intermediul fuzionării în câmp telepatic cu discipolii adunaţi în meditaţie în cartierele generale. Aceeaşi înălţare divină poate fi simţită oricând de către cei care intră în rezonanţă cu Consiliul de Rugăciuni la cartierele generale S.R.F., acolo unde se fac rugăciuni zilnic pentru toţi cei care solicită ajutorul în rezolvarea problemelor personale.

(nota editorului englez).

Principalul discipol al Maestrului de talie Christică, Ramakrishna Paramahansa.

— 2: Domnul Dickinson l-a întâlnit pe Swami Vivekananda în septembrie 1893 – anul în care, la 5 ianuarie se născuse Paramhansa Yogananda. Vivekananda era conştient că Yogananda s-a reîncarnat din nou şi că va merge în America pentru a preda filosofia Indiei.

În 1965, dl. Dickinson încă sănătos şi activ la vârsta de 89 de ani, a primit titlul de Yogacharya (profesor de yoga) în cadrul unei ceremonii de la Cartierele generale ale S.R.F. din Los Angeles.

Adesea el medita perioade mari cu Paramahansaji şi practica Kriya Yoga de trei ori pe zi.

Înainte cu 2 ani de a muri, pe 30 iunie 1967, Yogacharya Dickinson a purtat o discuţie cu trei călugări S.R.F. Le-a spus un detaliu interesant pe care uitase să-l menţioneze lui Paramahansaji. Yogacharya Dickinson spuse: „Când am urcat pe scena unde Swami Vivekananda îşi ţinea discursul, înainte ca eu să-l salut, mi-a spus: <Tinere, te rog să nu mai intri în apă! „(nota editorului englez).

CAPITOLUL: 48

La Encinitas, în California „O surpriză pentru dumneavoastră, domnule! În timp ce aţi absentat, noi am construit un ashram la Encinitas. Acesta este un cadou de bun venit!” Dl. Lynn, Sora Gyanamata Durga Ma şi alţi câţiva discipoli mă conduseră surâzând prin poarta de la intrare, de-a lungul unei alei umbrită de arbori.

Construcţia mi se părea ca un transatlantic alb pe fondul albastru al mării. Nu găseam cuvinte pentru a-mi exprima mulţumirea. După ce mi-am revenit, am vizitat noul ashram. Avea 16 încăperi mari şi încântătoare.

În holul central, cu ferestre enorme care ocupau toată înălţimea peretelui, verdele oceanului şi albastrul cerului se răsfrângeau pe pereţii albi într-o simfonie de culori serafice. Pe marele şemineu din hol, chipurile lui Iisus, Babaji, Lahiri Mahasaya şi Sri Yukteswar îşi răspândeau graţia în miniaturalul paradis de pe malul Pacificului.

Sub holul construit direct pe faleză, erau două săli de meditaţie, dând spre infinitul mării şi al cerului. Mici verande pentru băi de soare, livezi, plantaţii de eucalipţi, scări lungi spre locuri de baie singuratice, imensitatea apei, toate acestea constituiau un vis cât se poate de real.

„Fie ca sufletele curajoase şi bune ale sfinţilor să vină în aceste locuri”, (zice „Rugăciunea pentru o locuinţă” din Zend-Avesta, gravată pe una din uşile ashramului) şi „fie ca ele să meargă mână în mână cu noi, împărţind virtuţile binefăcătoare ale darurilor lor sfinte, mari cât pământul, generoase ca fluviile, înalte ca soarele, pentru fericirea omului, pentru bunăstare şi pace”. „Fie ca în această casă ascultarea să cucerească nesupunerea; fie ca pacea să triumfe peste neînţelegere; generozitatea peste avariţie; vorbirea sinceră peste minciună; respectul peste dispreţ. Minţile noastre să fie încântate, sufletele înălţate, iar trupurile să ne fie glorificate, de asemenea; Oh, Lumină

Divină, fie ca să te vedem şi să ne apropiem de Tine şi să obţinem compania Ta întreagă!”

Encinitas, California, privind la Pacific. Clădirea principală şi parte din terenurile aparţinând Self-Realization Fel owship înălţarea ashramului a fost posibilă datorită generozităţii dl. James J. Lynn 48-O, un Kriya Yoghin credincios; un om de afaceri american cu nesfârşite ocupaţii (în domeniul petrolier şi al asigurărilor) care şi-a făcut timp să practice zilnic Kriya Yoga. Ducând astfel o viaţă echilibrată el a atins samādhi, starea de comuniune cu Dumnezeu. În timpul şederii mele în India şi în Europa (din iunie 1935 până în octombrie 1936), uitasem complet de acest proiect, astfel încât realizarea lui a fost pentru mine o surpriză minunată. Dl. Lynn avusese grijă ca în corespondenţa purtată cu cei din California să nu mi se sufle niciun cuvânt despre construirea ashramului de la Encinitas.

Alături de dl. Lynn (Rajarishi Janakananda)

Încă de la începutul şederii mele în America, nu încetasem să caut un colţ liniştit pe malul Pacificului, pentru a ridica acolo un ashram, proiect care a fost însă mereu dejucat. În prezent, contemplam vasta proprietate Encinitas 48 – 1, zicându-mi că profeţia lui Sri Yukteswar referitoare la „un ashram pe malul Pacificului” se împlinise.

Câteva luni mai târziu, în 1937, de Paşte, am celebrat la Encinitas prima slujbă de dimineaţă. Sute de discipoli urmăreau miracolul zilnic al răsăritului incendiind cerul. Spre vest se desfăşura imensitatea Pacificului, cu un murmur asemănător unui imn solemn; în depărtare apărea un val alb şi un stol de pescăruşi. „Cristos a înviat!” şi nu numai în soarele primăvăratic, ci şi în zorii eterni ai Spiritului.

În faţa ashramului, privind spre ocean, la Encinitas

Lunile se scurgeau în fericire; în mijlocul atâtor splendori am dus la bun sfârşit, în liniştea ashramului, o operă proiectată de mai multă vreme: Cântecele cosmice.

Am scris cuvintele în engleză şi muzica pentru circa 40 de imnuri, unele originale, altele adaptări ale melodiilor străvechi, între altele: „Nicio naştere, nicio moarte”, de Shankara; două din favoritele lui Sri Yukteswar, „Trezeşte-te, o, Sfântul meu!” şi „Dorinţa, marele meu inamic”; imnul antic sanscrit „Imn lui Brahma”; vechile imnuri bengaleze: „Ce fulger de lumină!” şi „Ei au auzit numele Tău”; ale lui Tagore: „Cine e în templul meu?” şi multe compuse de mine: „Îţi aparţin veşnic”, „În ţara de dincolo de visuri”, „Vino din cerul tău liniştit”, „Ascultă chemarea inimii mele”, „În templul tăcerii”, „Tu eşti viaţa mea”.

În prefaţa cărţii cu cântece am povestit prima mea tentativă de a prezenta unui public occidental imnurile religioase ale Orientului, cu ocazia unei conferinţe, pe

18 aprilie 1926, la Carnegie Hall din New York.

„Domnule Hunsicker”, am zis eu unui student american, „îmi propun să cer auditoriului să cânte un imn antic hindus: O, Domnul meu minunat!”. „Domnule”, a protestat el, „imnurile orientale nu sunt de înţeles pentru americani. Ar fi păcat dacă conferinţa ar fi întreruptă de nişte roşii stricate!”

Am râs şi am replicat: „Muzica este o limbă universală. Americanii nu pot să nu fie fermecaţi de aceste imnuri religioase 48 – 2”.

În timpul conferinţei, domnul Hunsicker a stat în spatele meu pe estradă, temându-se probabil pentru mine. Teama lui a fost nefondată; nu numai că nicio roşie nu a tulburat ordinea, dar timp de o oră şi trei sferturi, acordurile solemne ale vechiului imn hindus „O, Dumnezeule minunat!” au răsunat, cântate la unison de trei mii de voci! Să notăm că în acea seară s-au produs

unele vindecări miraculoase printre credincioşii care au intonat astfel cu dragoste numele divin!

Viaţa retrasă a unui literat nu a fost un rol de lungă durată. Curând, la fiecare două săptămâni făceam naveta între Los Angeles şi Encinitas. Slujbe duminicale, cursuri, conferinţe în cluburi şi universităţi, interviuri cu studenţii, fluxuri neîntrerupte de corespondenţă, articole pentru East-West, coordonarea activităţilor din India şi a numeroase centre mai mici din oraşele americane. Mult timp am dedicat, de asemenea, punerii în pagină a învăţăturilor de Kriya de la Self-Realization Fellowship (Asociaţia Realizării Sinelui) într-o serie de cursuri la distanţă pentru căutătorii de yoga, al căror zel nu putea fi limitat în spaţiu.

O fericită consacrare a Bisericii Tuturor Religiilor a avut loc în 1938 la Washington, D.C. Aflată printre frumoase terenuri, grandioasa biserică este construită într-o parte a oraşului numită „Înălţimile prieteniei”. Conducătorul ei este Swami Premananda, educat la şcoala de la Ranchi şi Universitatea din Calcutta. L-am numit în 1928 să preia conducerea centrului S.R.F. din Washington.

„Premananda”, i-am spus cu ocazia unei vizite la noul său templu, „acest sediu Oriental este un omagiu în piatră pentru devoţiunea ta neobosită. Aici, în capitală, tu ţii aprinsă lumina idealurilor lui Lahiri Mahasaya”.

Premananda m-a însoţit într-o scurtă vizită la centrul S.R.F. din Boston. Ce bucurie să revăd echipa de Kriya Yoga care a rămas statornică încă din 1920!

Conducătorul din Boston, dr. M.W. Lewis, ne-a însoţit într-un apartament modern, decorat artistic.

„Domnule”, îmi spuse zâmbind dr. Lewis, „în primii dv. ani în America aţi locuit în acest oraş într-o cameră mică, fără baie. Voiam să ştiţi că în Boston sunt şi apartamente de lux!”

Umbrele apropiatului carnagiu se întindeau peste lume; se puteau deja auzi înspăimântătoarele tobe ale războiului. Prin interviuri cu mii de oameni în California şi prin corespondenţa cu oameni din lumea întreagă, am aflat că ei cu toţii căutau în profunzimea inimii lor; tragica insecuritate exterioară le amplificase nevoia de Refugiul Etern.

„Am învăţat cu adevărat valoarea meditaţiei”, îmi scria în 1941 conducătorul S.R.F. din Londra, „şi că nimic nu ne poate zdruncina pacea interioară. În ultimele câteva săptămâni, în timpul întâlnirilor noastre am putut auzi alarmele aeriene şi exploziile bombelor cu acţiune întârziată, dar elevii noştri tot se mai strâng şi se bucură pe deplin de slujbele frumoase”.

Altă scrisoare mi-a sosit, din Anglia cea înlăcrimată de război, chiar înainte ca America să intre în conflict. În cuvinte nobile şi patetice dr. L. Cranmer Byng, renumit editor la seria înţelepciunea Orientului, scria: „Când am citit East-West am înţeles cât de departe părem a fi, trăim în aparent două lumi diferite. Frumuseţe, ordine, calm şi pace îmi vin de la Los Angeles, acostând în oraşul nostru asediat precum un vas încărcat cu binecuvântări şi mângâierea Sfântului Graal.

Văd ca într-un vis crângul cu palmieri, templul de la Encinitas, cu întinderile sale oceanice şi vederile montane, şi mai presus de orice, prietenia tuturor bărbaţilor şi femeilor gândind spiritual, o comunitate unită, absorbită în muncă creativă şi reîncărcată sufleteşte prin contemplaţie. Este lumea propriei mele viziuni, în a cărei realizare speram că joc micul meu rol, dar acum.

Poate că nu voi avea niciodată ocazia fizică de a atinge plajele de aur şi nici să mă închin în templul vostru. Dar este un lucru extraordinar că am putut avea această viziune şi să ştiu că, în mijlocul războiului, mai sălăşluieşte

pacea în porturile şi pe dealurile voastre. Salutări tuturor fraţilor, de la un soldat obişnuit, care scrie acestea într-un turn de observaţie, aşteptând să vină zorile”.

Anii de război au adus o trezire spirituală printre aceia care nu citiseră niciodată Noul Testament. O dulce fiertură din ierburile amare ale războiului! Pentru a satisface o nevoie crescândă, s-a construit şi la Hollywood, în 1942, o mică Biserică a Tuturor Religiilor S.R.F. Este orientată cu faţa spre Dealul Măslinilor şi Planetariumul din Los Angeles. Biserica, colorată în albastru, alb şi auriu, se reflectă în apele unei mari piscine. Grădinile sunt vesele de flori, pietre ornamentale, suporturi de flori agăţătoare şi o ciudată fântână a dorinţelor. Să arunci cu bănuţi şi să îţi pui dorinţe nenumărate a fost dintotdeauna o aspiraţie a sufletului uman! O bunăvoinţă universală se întinde de la micile firide cu statuile lui Lahiri Mahasaya, Sri Yukteswar, Krishna, Buddha, Confucius, Sf. Francis până la superba reproducere în piatră a Cinei cea de taină a lui Cristos.

O altă Biserică a Tuturor Religiilor S.R.F. a fost fondată în 1943 la San Diego. Un templu liniştit pe un vârf de deal, deasupra unei văi cu eucalipţi, având panorama Golfului San Diego.

Una din cele mai frumoase proprietăţi din California, o adevărată grădină înflorită, a fost dăruită în 1949 Societăţii. Terenul de 5 hectare constituie un amfiteatru natural împrejmuit de coline înverzite. Un lac i-a adus proprietăţii renumele de „Sanctuarul cu Lac” (Lake Shrine). O construcţie curioasă, semănând cu o moară de vânt daneză, are o capelă S.R.F. Două statui, a lui Buddha şi a lui Kwan-Yin – personificare chineză a Mamei Divine au fost aduse din China la „Sanctuarul cu Lac”. O statuie a lui Iisus în mărime naturală, cu faţa senină şi cu roba sa aurie iluminată noaptea, este aşezată pe o colină, în apropierea unei cascade.

Una din cele 4 ceremonii care au marcat cea de a 30-a aniversare a S.R. F, în 1950, a constat în inaugurarea unui monument comemorativ al lui Mahatma Gandhi. O parte din cenuşa lui Mahatma, trimisă din India, a fost depusă într-un sarcofag de piatră vechi de mii de ani.

Un centru al SRF, „India Center” a fost înfiinţat la Hollywood, în 1951. Domnul Goodwin J. Knight, vice-guvernator al Californiei şi domnul M.R. Ahuja, consul general al Indiei, au asistat la inaugurare. Proprietatea are un restaurant SRF, un magazin cu obiecte hinduse şi o sală pentru 250 de persoane.

Într-o seară, în acest cer liniştit, îmi puneam inima într-un cântec. Sub degetele mele cânta dulcea orgă a Bisericii, iar pe buze tânguirea plină de dor a unui devot antic bangalez, care îşi căuta consolarea eternă: În această lume, Mamă, nimeni nu mă poate iubi; În această lume ei nu cunosc iubirea divină.

Unde este acea iubire din dragoste pură?

Unde eşti Tu cea care iubeşti cu adevărat?

Acolo tânjeşte inima mea să fie.

Însoţitorul meu din capelă, dr. Lloyd Kennell, conducătorul centrului din San Diego, zâmbea uşor la cuvintele cântecului.

„Spune-mi drept, Paramhansaji, a meritat?” Mă privi cât se poate de sincer. Am înţeles întrebarea sa laconică: „Eşti fericit în America? Ce zici de deziluzii, de supărările, de conducătorii care nu pot coordona centrele, de studenţii care nu pot fi învăţaţi?” „Binecuvântat este cel pe care îl încearcă Domnul, doctore! EI Şi-a amintit ca din când în când să îmi pună poveri în spate!” Dar atunci îmi veniră în minte toţi cei credincioşi, dragostea, devoţiunea şi înţelegerea care se află în inima Americii.

Uşor apăsat, continuai: „Dar răspunsul meu este: Da, de o mie de ori da! A meritat; a fost o emoţie permanentă,

mai mult decât am visat vreodată, să văd Occidentul şi Orientul apropiindu-se prin singura legătură care durează, cea spirituală!”

Încet, am adăugat o rugăciune: „Fie ca Babaji şi Sri Yukteswarji să simtă că mi-am îndeplinit rolul, şi să nu-i fi dezamăgit în marile speranţe pe care şi le-au pus în mine când m-au trimis aici”.

M-am întors la orgă; de data aceasta cântecul avea nuanţe vitejeşti: Moara Timpului macină Viaţa Lunii şi stelelor şi multele dimineţi zâmbitoare Dar sufletul meu merge înainte!

Întuneric, moarte şi eşecuri s-au întrecut; Să îmi blocheze calea au încercat violent; Lupta cu Natura cea geloasă este aprigă Dar sufletul meu merge înainte!

Anul Nou 1945 m-a prins muncind în biroul de la Encinitas, revizuind manuscrisul acestei cărţi.

„Paramhansaji, vino afară te rog”. Dr. Lewis, venit în vizită din Boston, mă ruga zâmbitor de la fereastră. Am ieşit să ne plimbăm prin soare, când companionul meu îmi arătă noi construcţii ce se ridicau la marginea proprietăţii Asociaţiei, lângă şoseaua de coastă.

Alături de familia dr. Lewis „Domnule, văd multe îmbunătăţiri de la ultima mea vizită”. Dr. Lewis venea de două ori pe an de la Boston la Encinitas.

„Da, doctore, un vechi proiect de-al meu e pe cale să ia formă. În aceste minunate vecinătăţi am început o colonie în miniatură. Fraternitatea este un ideal care se poate înţelege mai bine prin exemple decât prin concepte! Un mic grup armonios de aici poate inspira apariţia şi altor comunităţi ideale de-a lungul pământului”. „Ce idee splendidă! Colonia va fi cu siguranţă un succes dacă fiecare îşi joacă rolul cu sinceritate!” „Lumea este un termen vag, dar omul trebuie să-şi lărgească loialitatea, considerându-se un cetăţean al lumii. O persoană care

simte cu adevărat că Lumea este ţinutul meu natal; este America mea, India mea, Filipinele mele, Anglia mea, Africa în ea va avea o viaţă folositoare şi fericită. Mândria sa locală se va extinde fără limite; va fi în contact cu fluxurile creatoare universale”.

Ne-am oprit lângă o piscină cu lotuşi. Sub noi se întindea nesfârşitul Ocean Pacific.

„Aceleaşi ape se lovesc de coastele Occidentului şi Orientului, în California şi China. „Însoţitorul meu aruncă o pietricică în cea mai apropiată parte din cele

70.000.000 mile pătrate ale oceanului. „Encinitas este un loc simbolic pentru o colonie mondială”. „E adevărat, doctore. Vom aranja aici multe conferinţe şi Congrese ale Religiilor, invitând delegaţi din toate ţinuturile. Vom arbora steagurile tuturor naţiunilor.

Mici temple vor fi construite pentru religiile principale ale lumii.

„Cât de curând, plănuiesc deschiderea unui Institut Yoga aici. Misiunea binecuvântată a Kriya Yoga în Occident abia a început. Fie ca toţi oamenii să afle că există o tehnică ştiinţifică a realizării de sine, care poate birui toată nenorocirea umană!”

Am discutat mult după miezul nopţii cu dragul meu prieten – primul Kriya Yoghin din America – nevoia înfiinţării de colonii mondiale pe baze spirituale.

Relele atribuite unei abstracţii antropomorfice numite societate pot fi eliminate mai realist de fiecare om în parte. Utopia trebuie să germineze întâi în inima individului, ca mai pe urmă să dea rod ca virtute civică. Omul este un suflet, nu o instituţie; doar reformele interioare pot oferi stabilitate celor exterioare. Punând accent pe valorile spirituale, realizarea de sine, o colonie care exemplifică fraternitatea are puterea de a trimite vibraţii inspiratoare cu mult dincolo de hotarele sale.

Vorbitori la o întâlnire interrasială din San Francisco, în 1945, în cadrul Conferinţei de Pace. (De la stânga la dreapta) Dr. Maneck Anklesaria, John Cohee, eu, Hugh E. MacBeth, Vince M.

15 august 1945, sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial! Sfârşitul unei lumi; zorii unei misterioase Ere Atomice! Locuitorii ashramului s-au strâns în sala principală pentru o rugăciune de mulţumire. „Tată Ceresc, fie să nu se mai întâmple vreodată! Copiii Tăi să fie de acum încolo ca fraţii!”

S-a dus tensiunea anilor de război; spiritele noastre torceau sub soarele păcii.

Privii fericit la fiecare dintre camarazii mei americani.

„Doamne”, mă gândeam cu recunoştinţă, „Tu i-ai dat acestui călugăr o familie numeroasă!”

Anii au trecut în fericire, plini de o activitate intensă. O colonie de „Fraternitate universală” a S.R.F. la Encinitas, proiectată în 1937 şi realizată în 1947 servea ca model altor colonii similare mai mici. Construcţiile, pe terenul de 12 hectare de la Encinitas, conţin mai multe ashramuri, un magazin cu obiecte hinduse, un restaurant, un hotel pentru membrii societăţii şi pentru vizitatori. Terenul mai cuprinde un iaz cu lotuşi şi o piscină 48 – 3. Activităţile Coloniei constau în educaţia generală a discipolilor, conform idealurilor S.R. F, precum şi în punerea în practică a unui vast proiect agricol capabil să furnizeze legume rezidenţilor din centrele de la Encinitas şi Los Angeles.

„El a făcut ca toţi oamenii ieşiţi din Unul Singur să locuiască pe toată faţa pământului”. 48 – 4. Nevoia de centre ale fraternităţii universale fondate pe o bază spirituală se face simţită ca o urgenţă pentru omenirea sfârtecată de războaie.

Deşi atâta timp cât a fost în corpul fizic Sri

Yukteshwar n-a călătorit niciodată în altă ţară, el cunoştea acest adevăr: „Lumina este Patria mea!”

— O: După moartea lui Paramahansaji, dl. Lynn (Rajarsi Janakananda) a fost preşedintele S.R.F. şi Y.S.S. din India. El pomenea astfel despre gurul său: „Ce dumnezeiască este compania unui sfânt! Din toate lucrurile ce mi-au parvenit în viaţă, preţuiesc cel mai mult binecuvântările pe care mi le-a dat Paramahansaji”.

Dl. Lynn a intrat în mahasamadhi în 1955 (nota editorului englez).

— 1: Un orăşel pe autostrada de coastă nr. 101, Encinitas se află la 100 mile la sud de Los Angeles şi la 25 mile nord de San Diego.

Vezi capitolul 12.

— 2: Traduc aici cuvintele acestui cântec al lui Guru Nanak: O, Dumnezeu minunat! O Dumnezeu minunat!

În pădure Tu eşti verdeaţa, în munţi Tu eşti înălţimea, în râu Tu eşti neodihna în ocean Tu eşti solemnitatea!

Servitorului îi eşti serviciul, îndrăgostitului îi eşti iubirea, celui în suferinţa îi eşti alinarea, yoghinului îi eşti beatitudinea!

O, Dumnezeu minunat! O, Dumnezeu minunat!

La picioarele Tale mă închin!

— 3: Acum un centru ashram înfloritor, ale cărui clădiri includ clădirea iniţială a ashramului, clădiri pentru călugări şi călugăriţe, facilităţi pentru a servi masa şi o retragere atrăgătoare pentru membri şi prieteni. Coloane albe încadrează aleea fiind încoronate de lotuşi şi frunze aurite. În arta indiană, lotusul este simbolul centrului Conştiinţei Cosmice (sahasrara) din creştetul capului, „Lotusul cu o mie de petale de lumină”.

— 4: FAPTELE APOSTOLILOR, 17.26.

CAPITOLUL: 49

Ultimele învăţături Noii vizitatori ai diferitelor centre doresc adesea o lumină suplimentară în yoga.

Uneori se aude această întrebare: „Este adevărat, după cum declară unele organizaţii, că yoga nu poate fi practicată cu succes după cărţi, ci numai sub îndrumarea unui guru competent?”

În Era Atomică, yoga ar trebui învăţată după o metodă de instruire cum sunt lecţiile S.R.F. 49 – 1, ori ştiinţa eliberatoare va fi iarăşi restricţionată doar pentru câţiva aleşi. Ar fi într-adevăr minunat dacă fiecare discipol ar avea în apropierea sa un guru perfect în înţelepciune divină; dar lumea este alcătuită din mulţi „păcătoşi” şi doar câţiva sfinţi. Atunci, cum ar putea multitudinea de oameni să fie ajutată în yoga dacă nu prin studiul efectuat la ei acasă, urmând instrucţiunile scrise de către yoghini adevăraţi?

Singura alternativă ar fi ca „majoritatea oamenilor” să fie ignorată şi lăsată fără cunoaşterea yoga. Dar nu acesta este planul lui Dumnezeu pentru epoca actuală.

Babaji a promis că îi va păzi şi ghida pe toţi Kriya Yoghinii sinceri pe drumul lor către atingerea ţelului 49 – 2. Sunt necesari sute de mii, nu doar câteva duzini de Yoghini dăruiţi pentru a aduce oamenii la pace şi pentru a-i face conştienţi de statutul lor de fii ai Tatălui Divin.

Înfiinţarea în Occident a unei organizaţii S.R.F., a unui „stup pentru miere spirituală”, a fost sarcina pe care mi-au trasat-o gurul meu, Sri Yukteswar şi Mahavatarul Babaji. Împlinirea acestei datorii sacre n-a fost lipsită de dificultăţi.

Biserica Tuturor Religi lor aparţinând Self-Realization Fel owship, din Washington, D.C., al cărui conducător, Swami Premananda, este aici fotografiat cu mine Templul Realizări de Sine al tuturor religi lor, San Diego, California Yogoda Math, un frumos ashram al

Asociaţiei Realizări de Sine de la Dakshineswar, pe Gange. Fondat în 1938 ca un aşezământ de retragere pentru discipoli yoga din Orient şi Occident.

Marii Maeştri ai lumii, care au manifestat un viu interes pentru Occident, au înţeles perfect condiţiile moderne. Ei au înţeles că este important ca atât occidentalii, cât şi orientalii să asimileze virtuţile celorlalte culturi pentru a pune bazele unei civilizaţii universale.

În cursul călătoriilor mele prin lume, am întâlnit multă suferinţă, mai ales materială în Orient şi preponderent mentală şi spirituală în Occident. Naţiunile sunt în ghearele unei civilizaţii dezechilibrate. India, China şi alte ţări orientale vor profita mult obţinând spiritul practic, simţul afacerilor propriu ţărilor occidentale ca America. Occidentalii, la rândul lor, vor avea avantajul de a obţine o înţelegere mai bună a bazei spirituale a vieţii şi în particular a tehnicilor ştiinţifice de comuniune cu Dumnezeu, elaborate în India încă din antichitate.

Idealul unei civilizaţii echilibrate nu este o himeră. Timp de milenii, India a fost sediul luminii spirituale şi abundenţei materiale. Mizeria ultimelor două secole nu este decât o etapă trecătoare karma-ică în lunga istorie a Indiei. În decursul secolelor expresia „comorile fabuloase ale Indiei” 49 – 3 a fost una obişnuită. Bogăţia materială şi spirituală constituie expresia lui rita, legea cosmică a justiţiei naturale. Nimic nu este meschin în zeiţa lumii fenomenale, exuberanta Natură.

Scripturile Indiei ne arată că omul a venit pe pământ pentru a învăţa, în fiecare viaţă mai mult, formele infinite pe care le îmbracă Spiritul în diversitatea condiţiilor naturale. Orientul şi Occidentul au metode diferite de a descoperi acest mare adevăr şi ar fi fericite să-şi împărtăşească reciproc descoperirile. Desigur că lui Dumnezeu îi place să-i vadă pe copiii săi luptând pentru o

civilizaţie mondială eliberată de mizerie, de boală, de orbire spirituală. Ignoranţa omului în ceea ce priveşte bogăţiile sale interioare – produsul întrebuinţării incorecte a liberului arbitru 49 – 4 – este sursa principală a tuturor celorlalte rele.

Toate Scripturile de pe pământ care au rezistat la proba timpului sunt una şi aceeaşi în esenţa lor şi îl inspiră pe om în mersul său ascendent. Una dintre epocile cele mai fericite ale existenţei mele s-a scurs la Encinitas, dictând textul unei interpretări spirituale a Vieţii Lui Iisus. Imploram fierbinte ajutorul lui Iisus pentru a-mi dezvălui semnificaţia adevărată a cuvintelor sale, rămase aproape neînţelese timp de aproape 20 de secole.

Într-o seară, în timp ce mă găseam cufundat într-o meditaţie tăcută, la ashramul de la Encinitas, o lumină bleu-pal a umplut camera mea. Am văzut manifestându-se în faţa mea figura radioasă a lui Iisus. El părea un tânăr de circa 25 de ani cu o barbă rară, cu mustăţi; şi cu părul lung, împărţit în două de o cărare pe mijlocul capului; în jurul său strălucea o aureolă aurie orbitoare. În ochii lui, veşnic schimbători, eu percepeam intuitiv, la fiecare variaţie a expresiei lor, profunzimile infinite ale înţelepciunii şi puterea fără egal care susţine universul. Cupa Sfântului Graal a atins buzele Sale Divine, apoi pe ale mele, pentru a se reîntoarce la El.

După câteva momente, El mi-a adresat frumoase cuvinte de consolare, discurs de o natură confidenţială care s-a gravat în cel mai secret loc din inima mea.

Scrisul lui Yogananda o altă lucrare terminată în 1951, în timpul unei retrageri la ashramul S.R. F din deşertul Mojave, a fost o traducere comentată a Bhagavad Gita-ei 49 – 5, ce prezintă un studiu detaliat al diferitelor tipuri de yoga.

Referindu-se de două ori la o anume tehnică 49 – 6

(aceeaşi pe care Babaji a numit-o Kriya Yoga), cartea sfântă fundamentală a Indiei oferă astfel o învăţătură în acelaşi timp practică, cât şi morală. În oceanul lumii noastre de vis, suflul

(respiraţia) reprezintă furtuna iluziei care generează valurile conştiinţei individuale – forme umane şi obiecte materiale. Ştiind că simpla cunoaştere filosofică şi morală nu este suficientă pentru a-l trezi pe om din coşmarul existenţei separate, Domnul Krishna a definit ştiinţa sacră prin care yoghinul îşi stăpâneşte corpul şi-l converteşte, la voinţă, în energie pură. Posibilitatea unei asemenea tehnici yoghine nu este în contradicţie cu posibilităţile teoretice ale erei atomice; s-a dovedit că toată materia este convertibilă în energie.

Scripturile Indiei expun ştiinţa yoghină, pentru că aceasta este susceptibilă să fie aplicată de întreaga omenire. E adevărat că misterul suflului a fost uneori rezolvat fără ajutorul tehnicilor yoghine, aşa cum este cazul misticilor străini Indiei şi care au avut puterea transcendentă a credinţei divine. Astfel, au fost observaţi în extaz sfinţi creştini, musulmani şi alţii, imobili şi fără suflu – savikalpa samādhi 49 – 7, fără atingerea căreia nimeni nu poate aborda faza iniţială a percepţiei divine

(sfântul care a atins nirvikalpa samādhi, stare superioară de samādhi, este irevocabil unit cu Dumnezeu, cu sau fără respiraţie, în imobilitate sau în viaţa activă).

Fratele Laurent, un mistic creştin din secolul XVIII, ne povesteşte cum contemplarea unui arbore i-a adus prima experienţă a lui Dumnezeu. Toţi oamenii au văzut un copac, dar din păcate puţini l-au văzut pe Creatorul acestui copac. Majoritatea oamenilor sunt incapabili să trezească această forţă de devoţiune irezistibilă pe care o posedă fără efort doar puţini ekantins, sfinţi cu „inima pură”, oricare ar fi credinţa lor religioasă, oricare ar fi originea

lor. Totuşi, posibilitatea comuniunii cu Dumnezeu nu este interzisă omului obişnuit 49 – 8; prin tehnica Kriya Yoga, prin respectarea zilnică a preceptelor morale, prin capacitatea de a exclamă: „Doamne, mi-e sete să te cunosc!” 49 – 9 oricine ajunge la El.

Atracţia universală pe care ştiinţa yoga o exercită asupra oamenilor izvorăşte din faptul că ea este o metodă ştiinţifică de practică zilnică, mai degrabă decât o metodă în care intensitatea devoţiunii faţă de Dumnezeu este esenţială, devoţiune pe care omul obişnuit este incapabil să o manifeste.

Mulţi dintre Maeştrii Jainişti din India au fost numiţi tirthakaras, „care fac vadurile” pentru că ei marchează cărarea pe care omenirea amăgită poate străbate mările furtunoase ale samsarei (roata cosmică, succesiunea vieţilor şi a morţilor). Samsara (literal „care curge” în fluxul fenomenelor) îl determină pe om să aleagă calea minimei rezistenţe. „Cel ce vrea să fie prieten al lumii se face duşman al lui Dumnezeu” 49 – 10. Pentru a deveni un prieten al lui Dumnezeu, triumfaţi asupra diavolului, adică asupra relelor rezultând din karma (sau acţiuni) care vă împinge la o acceptare resemnată a iluziei lumii, a maya-ei.

Cunoaşterea legii de fier a karma-ei încurajează căutarea pasionată a unui mijloc de a te sustrage definitiv din legăturile ei. Sclavia karma-ică se bazează pe dorinţele care întunecă mintea şi doar prin controlul mentalului yoghinul se eliberează de ea 49 – 11. Atunci vălurile ignoranţei karma-ice cad, omul îşi descoperă adevărata sa esenţă.

Secretul vieţii şi al morţii, al cărui soluţionare este singurul scop al şederii omului pe pământ, este strâns legat de suflu. Facultatea de a rămâne fără suflu este dovada nemuririi. Realizând acest adevăr, înţelepţii antici

au învăţat să utilizeze această cheie unică, suflul, care i-a condus să elaboreze arta de a se lipsi de suflu.

Această ştiinţă a Kriya-ei Yoga este darul regesc al Indiei pentru întreaga lume.

Multe pasaje din Biblie relevă faptul că profeţii evrei ştiau foarte bine că Dumnezeu a creat suflul pentru a servi de legătură subtilă între corp şi spirit.

Geneza spune: „Dumnezeu a făcut omul din lut; El i-a suflat în nări un suflu de viaţă şi omul a devenit fiinţă vie” (GENEZA, 2.7). Corpul uman este alcătuit din metale şi metaloide care se găsesc şi în pământ. Această carne umană, care nu este altceva decât pământ, n-ar putea da naştere nici activităţii, nici energiei, nici mişcării, fără curenţii vitali pe care suflul îi transmite corpului. Curenţii vitali, manifestaţi în corp sub forma prana-ei, sau energiei vitale subtile, sunt manifestări ale lui AUM, vibraţia Spiritului omniprezent.

Viaţa curge din izvorul Spiritului şi reflectarea ei se manifestă în celulele corpului, acesta este motivul ataşamentului omului faţă de corp; altfel el nu ar fi omagiat un înveliş de carne! Omul se identifică în mod greşit cu forma sa fizică deoarece curenţii vitali ai Sufletului sunt duşi de către suflu spre carne şi asta cu o asemenea intensitate, încât omul ia efectul drept cauză şi comite sacrilegiul de a crede că corpul posedă viaţa lui proprie.

La om, conştientul cunoaşte corpul şi suflul. Subconştientul, manifestat în vise, corespunde mentalului şi separării temporare de corp şi de suflu.

Superconştientul ne eliberează de această iluzie că „existenţa” depinde de corp şi de suflu 49 – 12. Dumnezeu trăieşte fără suflu; Spiritul, făcut după imaginea Sa, nu devine conştient de el însuşi pentru prima dată decât în starea în care suflul este abolit.

Când, din cauza karma-ei, lanţul suflului care leagă spiritul de corp se rupe, survine acea tranziţie rapidă pe care o numim „moarte” şi celulele se reîntorc la neputinţa lor naturală. Pentru Kriya Yoghin acest lanţ al suflului este întrerupt la voinţă, printr-o metodă ştiinţifică, şi nu prin intervenţia forţată a unei necesităţi karma-ice. Prin experienţă, yoghinul e deja pe deplin conştient de natura sa necorporală şi nu mai este nevoie ca Moartea să-l avertizeze că era rău inspirat plasându-şi toată încrederea într-un corp fizic.

Viaţă după viaţă, fiecare om progresează, mai mult sau mai puţin, spre ţelul său.

Moartea nu constituie o oprire în acest mers ascendent, ci doar oferă sufletului mediul favorabil al unui univers astral pentru a se purifica aici. „Nu vă tulburaţi inima. În casa Tatălui meu sunt multe lăcaşuri” 49 – 13. Ar fi de necrezut ca Dumnezeu să-şi fi epuizat toată ingeniozitatea sa cu crearea acestei lumi şi că în cealaltă el nu ne oferă ca minuni decât acorduri de harpă.

Moartea nu anulează existenţa, nu reprezintă o dispariţie definitivă din viaţă. Cel care şi-a părăsit ego-ul său îmbătat de bucuriile terestre, nu-l va relua printre splendorile universului astral; acolo el obţine percepţii mai fine, o mai vie sensibilitaie faţă de Frumos şi Bine. Pe pământ, Spiritul eroic trebuie să cucerească lâna de aur a spiritualităţii! Împodobit cu acesta comoară cucerită prin luptă, singurul dar demn de exigenta Moarte, spiritul primeşte preţul victoriei definitive pe câmpurile restrânse ale încarnării fizice.

Ani de zile am ţinut cursuri la Encinitas şi la Los Angeles despre Yoga Sutras a lui Patañjali şi despre alte lucrări importante ale filosofiei hinduse.

„De ce a unit Dumnezeu spiritul şi corpul?”, m-a întrebat într-o zi un cursant, „În ce scop a pus El în

funcţiune procesul evolutiv al Creaţiei?”. Oamenii pun mereu aceste întrebări eterne şi filosofii fac eforturi zadarnice de a le da un răspuns definitiv.

Sri Yukteswar obişnuia să răspundă surâzând: „Lăsaţi să mai existe un pic de mister de rezolvat în decursul eternităţii. Poate raţiunea limitată a omului să înţeleagă motivele de neimaginat ale Absolutului Necreat? 49 – 14 Facultatea raţională a omului, legată de principiul cauză-efect al lumii fenomenelor, e derutată de enigma lui Dumnezeu, care n-are nici Sfârşit, nici Cauză. Totuşi, deşi raţiunea nu cuprinde toate problemele Creaţiei, fiecare dintre ele va fi în final rezolvată, pentru cel credincios, de către Dumnezeu însuşi”.

Cel care urmăreşte în mod sincer înţelepciunea este fericit să înceapă cercetarea prin a înţelege câteva principii elementare ale planului Divin, fără să pretindă expunerea „teoriei relativităţii” vieţii pe pământ.

„Nimeni nu L-a văzut pe Dumnezeu niciodată (niciun muritor supus timpului, caracteristică a maya-ei 49 – 15 nu poate concepe Eternitatea); Fiul unic care e în sânul Tatălui (Conştiinţa Christică sau perfecţiunea exterioară a Inteligenţei Perfecte care, regizând ansamblul fenomenelor structurate prin vibraţia lui AUM, a ieşit din „sânul Tatălui”, din profunzimile Necreatului Divin, pentru a exprima diversitatea în Unitate), este cel ce L-a făcut cunoscut (supus manifestării)” 49 – 16 „Adevăr zic vouă”, explica Iisus, „că Fiul nu poate face nimic de la sine, el nu face decât ceea ce l-a văzut făcând pe Tatăl, şi tot ceea ce face Tatăl, face şi Fiul asemenea” 49 – 17.

Natura triplă a lui Dumnezeu, pe care El o manifestă în sânul lumii fenomenelor este simbolizată în Scripturile Indiei prin trei principii: Brahma Creatorul, Vishnu

— Conservatorul şi Shiva – Distrugătorul, Reînnoitorul. Aceste activităţi, care constituie Unitatea în

triplicitate, se desfăşoară fără întrerupere în sânul Creaţiei vibratorii. Întrucât Absolutul depăşeşte înţelegerea omenească, hinduşii îl adoră sub aspectul maiestuos al Trinităţii 49 – 18.

Aspectul Creator – Păstrător – Distrugător al lui Dumnezeu în univers este departe de a constitui natura Sa ultimă, căci creaţia cosmică nu e decât jocul său creator

(lila) 49 – 19. Atotcuprinderea lui Dumnezeu nu poate fi înţeleasă, chiar percepând toate secretele Trinităţii, pentru că natura Sa exterioară, cea care se manifestă în fluxul ordonat al atomilor, îl exprimă doar, fără a-L dezvălui. Natura ultimă a lui Dumnezeu nu apare decât atunci când Fiul se duce la Tatăl 49 – 20. Omul eliberat depăşeşte domeniul vibraţiilor pentru a pătrunde în lumea originară, nonvibratorie.

Toţi marii profeţi rămâneau tăcuţi atunci când erau întrebaţi de adevărurile ultime. Când Pilat a întrebat: „Ce este Adevărul?”, Iisus n-a răspuns nimic.

Întrebările intelectualilor ca Pilat provin rareori dintr-o minte curioasă, plină de ardoare spirituală. Aceşti oameni sunt conduşi mai degrabă de acea aroganţă superficială care consideră că lipsa de convingeri în materie de spiritualitate 49 – 21 este un semn de „spirit larg”.

„Eu m-am născut şi am venit pe lume pentru a mărturisi adevărul. Cine e de partea adevărului, să asculte vocea mea” 49 – 22. Aceste cuvinte ale lui Iisus închid în ele volume de înţelepciune. Un copil al lui Dumnezeu „mărturiseşte” prin viaţa sa.

El este încarnarea adevărului; dacă în acelaşi timp el îl şi explică, aceasta este o performanţă rară.

Adevărul nu este nicio teorie, niciun sistem filosofic speculativ, nicio viziune intelectuală. Adevărul este însăşi faţa realităţii. Pentru om, acesta este cunoaşterea inerentă

a naturii sale, a Sinelui său. Iisus, prin fiecare cuvânt, prin fiecare faptă a vieţii sale, a dovedit că el cunoştea adevărul fiinţei sale – natura sa divină. Identificat cu Conştiinţa Divină Omniprezentă, El putea afirma: „Oricine e de partea adevărului să asculte spusele mele”.

Şi Buddha, de asemenea, refuzând să dezvăluie ultimele secrete metafizice, preciza că puţinul timp pe care omul îl petrece pe pământ ar fi mai bine folosit dacă s-ar perfecţiona moral. Misticul chinez Lao Tse spunea pe drept cuvânt că: „Cel care ştie nu spune, cel care spune nu ştie”. Enigmele ultime ale lui Dumnezeu nu pot fi discutate; descifrarea codului Său secret este o artă inaccesibilă omului; doar Dumnezeu o poate dezvălui.

„Tăceţi şi să ştiţi că eu sunt Domnul” 49 – 23. Dumnezeu, care nu se mândreşte niciodată cu omniprezenţa Sa, nu este auzit decât în linişte profundă. Reflectat de-a lungul universului ca AUM, vibraţia creatoare, Sunetul primordial nu se transformă instantaneu în cuvinte inteligibile decât pentru adeptul care este în armonie cu el.

Ţelul divin al Creaţiei, în măsura în care el este accesibil înţelegerii, este expus în Vede. Înţelepţii au înţeles că fiecare fiinţă umană a fost creată de către Dumnezeu ca Spirit, care trebuie să manifeste un aspect particular al Infinitului înainte de aşi recuceri identitatea sa absolută. Orice om – o faţetă a Individualităţii divine – este la fel de iubit de către Dumnezeu.

Înţelepciunea Indiei este moştenirea comună a omenirii. Adevărurile Vedice, ca orice mare adevăr, aparţin lui Dumnezeu şi nu Indiei. Rishi cu minţile lor, adevărate receptacule pentru profunzimile divine ale Vedelor, s-au născut pe acest pământ şi nu altundeva, pentru a servi umanitatea ca întreg. Diferenţele de rasă sau de naţiune sunt fără înţeles în regatul adevărului, unde singura

calificare valabilă este aptitudinea de a-L percepe.

Dumnezeu este Dragoste; planul său pentru Creaţie se sprijină numai pe dragoste. Acest gând simplu nu este oare mai consolator decât volume de ştiinţă?

Fiecare sfânt care a pătruns în inima Realităţii, a mărturisit că planul divin există şi că este splendoare şi bucurie pură.

Dumnezeu i-a revelat intenţiile Sale profetului Isaia în următorii termeni: „Aşa este cuvântul (AUM, Sunet creator), care iese din gura Mea: el nu se întoarce la mine fără efect, fără să-mi execute voinţa şi fără să-mi împlinească proiectele. Da, veţi ieşi cu bucurie şi veţi fi conduşi în pace; munţii şi dealurile vor străluci de bucurie şi toţi copacii câmpurilor vă vor aplauda”. 49 – 24 „Da, veţi ieşi cu bucurie şi veţi fi conduşi în pace”. Fie ca oamenii epocii noastre dificile să asculte cu speranţă această minunată promisiune. Adevărul său este accesibil credinciosului perseverent care luptă pentru recucerirea moştenirii sale divine.

Aici mă aflu lângă clădirea principală de la Mount Washington în Los Angeles, stabilită în 1925 drept sediu al Asociaţiei Realizări de Sine din America înconjurat de animale, la Biserica Realizări de Sine a Tuturor Religi lor, Hol ywood, California.

— 1: Aceste serii de cursuri complete pentru acasă sunt puse la dispoziţie de cartierele generale internaţionale S.R.F., societate înfiinţată de Pararnahansa Yogananda pentru răspândirea ştiinţei Kriya Yoga a meditaţiei şi vieţii spirituale.

(nota editorului englez) Înapoi la text

— 2: Paramahansa Yogananda a spus de asemenea discipolilor lui din Răsărit şi Apus că, după moartea sa, el va veghea asupra progresului spiritual al tuturor Kriyaban (studenţi ai secţiilor S.R.F. ce au primit iniţierea în Kriya

Yoga).

Adevărul acestei minunate promisiuni a fost demonstrat, din momentul în care Yogananda a intrat în mahasamadhi, prin scrisori primite de la Kriya Yoghini care au devenit conştienţi de îndrumarea lui omniprezentă, (nota editorului englez) Înapoi la text

— 3: Relatările istoriei prezintă India, până în secolul XVIII, ca fiind naţiunea cea mai bogată din lume. Nimic din literatura sau tradiţia hindusă nu tinde să susţină teoria occidentală curentă că „arienii” timpurii „au invadat India” din altă parte a Asiei sau din Europa. Erudiţii într-adevăr trebuie înţeleşi în neputinţa lor de a stabili un punct de plecare pentru această călătorie imaginară. Mărturia Vedelor ce atestă India ca „locuinţă imemorială a hinduşilor”, a fost prezentată într-un volum neobişnuit, dar foarte interesant, Rig-Vedic India, de Abinas Chandra Das, publicat în 1921 de universitatea din Calcutta. Profesorul Das afirmă că emigranţi din India s-au stabilit în diferite părţi ale Europei şi Asiei, răspândind înţelepciunea şi vorbirea Arienilor. Limba lituaniană, de exemplu, este în multe puncte izbitor de asemănătoare cu sanscrita. Filosoful Kant, care nu ştia nimic despre sanscrită, a fost uimit de structura ştiinţifică a limbii lituaniene. „Posedă”, spunea el, „cheia care va dezlega toate enigmele, nu numai filologice, dar şi istorice”.

Biblia face referiri la bogăţiile Indiei, spunându-ne [II, CRONICI, 9.21, 10] că „navele din Tarshish” au adus regelui Solomon „aur şi argint, fildeş, maimuţe şi păuni” şi „arbori algun (santal) şi pietre preţioase” din Ophir (Sopara pe ţărmul Bombayului). Megasthenes, ambasadorul Greciei (sec IV I. C) ne-a lăsat o descriere detaliată a prosperităţii Indiei. Plinius (sec. I.D. C) ne spune că romanii cheltuiau anual 50.000.000 de sesterţi (echivalentul a 5.000.000 $) pe importuri din India, care

era o mare putere maritimă.

Călătorii chinezi au prezentat în lumini vii opulenta civilizaţie indiană, educaţia ei larg răspândită şi excelenta guvernare. Preotul chinez Fa-Hsien (sec. V.D. C.) relatează că poporul indian era fericit, onest şi prosper. Vezi Buddhist Records of the Western World, de Samuel Beal (India reprezenta „lumea occidentală” pentru chinezi!), Trubner, London; şi Own Yuan Chwag’s Travels în India, A. D.

— 45, de Thomas Watters, Royal Asiatic Society.

Columb descoperind Lumea Nouă, în sec. XV, căuta în realitate o rută comercială mai scurtă către India. Timp de secole, Europa a fost dornică să posede exporturile Indiei – mătăsuri, haine fine (de o asemenea puritate încât să-şi merite descrierea de „ţesute din aer” şi „ceaţă invizibilă”), imprimate din bumbac, brocart, covoraşe, tacâmuri, tămâie, santal, medicamente şi unguente, indigo, orez, cereale, coral, aur, argint, perle, rubine, smaragde şi diamante.

Comercianţii portughezi şi italieni s-au înspăimântat descoperind măreţia fabuloasă din imperiul lui Vijayanagar (1336 – 1565). Gloria capitalei sale a fost descrisă de ambasadorul Arabiei, Razzak astfel: „ceva ce ochiul nu a văzut încă, urechea nu a auzit, un loc cum nu este altul pe pământ”.

În secolul XVI, pentru prima dată în lunga sa istorie, India ca întreg nu a mai avut guvernare hindusă. Baber, turcul, invadase ţara în 1524 şi fondase dinastia unor regi musulmani. Stabilindu-se pe acest tărâm străvechi, noii monarhi nu au secătuit-o de bogăţiile sale. Cu toate acestea, slăbită de disensiunile interne, bogata Indie a devenit în sec XVII prada şi victima mai multor naţii europene; în cele din urmă, Anglia s-a stabilit ca putere conducătoare. În mod paşnic, India şi-a obţinut

independenţa pe 15 August 1947.

La fel ca mulţi indieni, cunosc o povestire ce poate fi relatată. Un grup de tineri, pe care i-am cunoscut la colegiu, s-au apropiat de mine în timpul Primului Război Mondial şi m-au îndemnat să conduc o mişcare revoluţionară. Am respins ideea cu aceste cuvinte: „A-i ucide pe fraţii noştri englezi nu poate aduce nimic bun pentru India. Independenţa ei nu va veni prin intermediul gloanţelor, ci prin forţa spirituală”. I-am prevenit atunci pe prietenii mei că navele militare germane, de care ei depindeau, vor fi interceptate de britanici la Diamond Harbour, Bengal. Cu toate acestea, tinerii au dat curs planurilor lor, care s-au dovedit a fi strâmbe, aşa cum prevăzusem. Prietenii mei au fost eliberaţi din închisoare după câţiva ani. Abandonându-şi credinţa în violenţă, mulţi dintre ei s-au alăturat mişcării politice ideale a lui Gandhi. În final ei au văzut victoria Indiei într-un „război” câştigat cu mijloace paşnice.

Drapelul Indiei independente (1947) are trei benzi: galbenă, alb şi verde închis.

„Roata legii” (Dharma Chakra), de culoare bleumarin, care apare în centru, reproduce imaginea de pe stela de la Sarnath ridicată în secolul III î.Hr. de împăratul Asoka. Roata a fost aleasă ca simbol al legii eterne a dreptăţii şi de asemenea, nu întâmplător, în amintirea marelui împărat, despre care marele istoric englez H.G. Rawlinson a scris: „Domnia lui de 40 de ani este fără precedent în istorie. Cu 250 de ani înainte de Iisus, împăratul Asoka a avut curajul să-şi manifeste oroarea şi remuşcările pe care i le-a produs una din campaniile lui victorioase şi a renunţat deliberat la război ca instrument politic”.

Imperiul lui Asoka cuprindea India, Nepal, Afghanistan şi Belucistan. El a trimis misiuni religioase şi

culturale, cu multe daruri şi binecuvântări la Burma, în Ceylon, în Egipt, în Siria şi în Macedonia.

„Asoka, al treilea rege din dinastia Maurya. a fost un rege filosof dintre cei mai mari din istorie”, afirmă învăţatul P. Masson-Oursel. „Nimeni n-a reunit energia cu bunăvoinţa, justiţia cu mila, ca el. În cursul lungii sale domnii, a realizat tot ceea ce astăzi ni se pare o aspiraţie a vizionarilor. Posesor al unei puteri materiale fără precedent, el a organizat pacea. Mult dincolo de vastele lui posesiuni, a realizat ceea ce constituie visul unor anumite religii: o ordine universală, o ordine îmbrăţişând întreaga umanitate”. „Dharma (legea cosmică) urmăreşte bunăstarea tuturor creaturilor sale”. În decretele sale gravate pe dale de piatră pentru a înfrunta secolele, Asoka îşi sfătuieşte cu dragoste supuşii că bunăstarea se bazează pe moralitate şi pe descendenţă spirituală divină. India modernă, care aspiră să renască măreţia şi bogăţia ce au fost apanajul ei timp de milenii, aduce un omagiu, prin noul său drapel, memoriei lui Asoka, suveranul „îndrăgit de zei”.

Trista divizare a teritoriului între India şi Pakistan, precum şi scurtul interludiu sângeros care a luat naştere în câteva părţi ale ţării, au fost determinate de factori economici şi nu de fanatici religioşi (un motiv minor prezentat adesea, în mod eronat, ca o cauză majoră). Nenumăraţi hinduşi şi musulmani au convieţuit împreună atât în trecut, cât şi în prezent. Oameni de ambele credinţe, o imensitate ca număr, au devenit discipoli ai „maestrului fără credinţă”, Kabir

— 1518) şi chiar şi astăzi el are milioane de adepţi (Kabir-panthis). Sub conducerea musulmană a lui Akbar cel Mare, libertatea de credinţă cea mai mare a străbătut India. Nici astăzi nu există nicio dizarmonie religioasă serioasă printre 95% dintre oamenii simpli. India

adevărată, India care a putut să-l înţeleagă şi să-l urmeze pe Mahatma Gandhi, nu se găseşte în oraşele agitate, ci în cele 700.000 de sătucuri liniştite, acolo unde formele de autoguvernare simple de către panchayats (consilii locale) constituie o cutumă imemorială.

Problemele care asediază astăzi noua Indie liberă vor fi în mod cert rezolvate, în timp, de acei oameni mari pe care India nu a încetat niciodată să-i producă.

„Liberi noi servim, Pentru că noi liberi iubim, după voinţa noastră De a iubi sau nu; aici noi stăm sau cădem.

Şi unii cad pentru a fi nesupuşi căderii, şi chiar unii din Paradis în Iadul cel mai adânc.

O! Cădere din starea înaltă a binecuvântării şi fericirii în cea a supărării!”

(Milton, Paradisul pierdut)

— 5: Bhagavad Gītā reprezintă textul sacru cel mai iubit al Indiei. Ea conţine sfaturile Domnului Krishna către discipolul său Arjuna; cuvinte de îndrumare spirituală aplicabile în orice epocă de către căutătorii spirituali ai adevărului.

Mesajul central din Gita este că omul poate obţine eliberarea prin iubire dăruită lui Dumnezeu, înţelepciune şi realizarea acţiunilor corecte într-un spirit al nonataşamentului.

— 6: BHAGAVAD GITA, IV.29 şi V. 27, 28.

— 7: Vezi capitolul 26. În lumea occidentală, printre misticii creştini observaţi în starea de savikalpa samādhi, să o cităm pe sfânta Therese d’Avila, al cărei corp devenea de o asemenea rigiditate, încât celelalte călugăriţe înfricoşate nu îndrăzneau nici să o mişte, nici să o readucă la conştiinţa lumii exterioare.

— 8: „Omul obişnuit” trebuie, într-o zi sau în alta, să facă un efort în sensul spiritualităţii. „O călătorie de mii de kilometri începe cu primul pas”, observa Lao-Tse. Buddha

spune: „Cât omul nu se gândeşte la bine cu uşurinţă, îşi spune în adâncul inimii: el nu va veni la mine! Apa care cade picătură cu picătură umple cupa; omul înţelept se umple de înţelepciune chiar dacă numai puţin câte puţin”.

— 9: „Cel care îi dă lui Dumnezeu locul al doilea, nu îi dă de fapt niciun loc”.

(Ruskin).

— 10: IACOB, 4.4.

— 11: „Un foc la adăpost de vânt îşi ridică flacăra imobilă; aceasta este imaginea consacrată a yoghinului care, cu mintea stăpânită, ajunge să se consacre în Sine. Când gândirea se opreşte suspendată prin practica yoga, când, descoperind el însuşi pe Atman (spiritul), omul îşi găseşte satisfacţia în Sine; când el cunoaşte această fericire infinită care, nefiind accesibilă decât spiritului, depăşeşte simţurile şi în sânul căreia el nu se poate îndepărta de adevăr, a cărui posesiune face ca orice alt bun să pară neînsemnat, pe care nu-l poate atinge nicio suferinţă, oricât de crudă ar fi ea, această eliberare de suferinţă e numită yoga. Această yoga trebuie căutata cu hotărâre şi cu o voinţă pe care nimic nu le poate descuraja” (BHAGAVAD GITA 6.19, 23).

— 12: „Nu vă veţi bucura niciodată de spectacolul lumii imperfecte până când nu veţi simţi marea, ea însăşi, curgând prin venele voastre, cerul făcându-vă cuib, stelele coroană, până când nu veţi simţi că aţi devenit singurul moştenitor al lumii întregi şi încă mai mult, căci există oameni care chiar sunt, ca voi, moştenitori unici; până când nu vă schimbaţi şi vă bucuraţi în Dumnezeu, cum calicul se bucura de aur şi monarhul de sceptrul său. până când nu veţi fi tot atât de familiarizaţi cu căile divine ale tuturor timpurilor ca şi cu locuinţa sau masa voastră, până când nu veţi cunoaşte intim înfricoşătorul neant din care lumea a fost extrasă”. (Thomas Traheme, Centuries of

Meditations)

— 13: IOAN, 12.1, 2.

— 14: „Căci gândurile mele nu sunt gândurile voastre şi căile voastre nu sunt ale mele, zise Domnul. Cât de sus e cerul faţă de pământ, atât de sus sunt căile mele faţă de ale voastre, şi gândurile mele deasupra celor ale voastre” (ISAIA, Dante scria: „Am fost în Cerul cel mai strălucitor de lumină divină şi am contemplat minuni pe care cel care revine nu poate şi nici nu ştie să le releve; căci atunci când se apropie de obiectul aspiraţiilor sale, intelectul uman, atât de profund tulburat, nu reuşeşte să refacă drumul pe care l-a urmat. Dar tot ceea ce memoria mea a putut păstra din sfântă împărăţie va fi subiectul meu până la sfârşitul acestui cânt” (Divina Comedie).

— 15: Ciclul diurn, de la tenebre către lumină şi invers, aminteşte constant omului dependenţa sa de maya, sau legea dualităţii în care se găseşte creaţia.

(Perioadele de tranziţie, zorile şi crepusculu, care realizează echilibrul, sunt deci considerate ca fiind propice meditaţiei). Dincolo de urzeala dualistă a vălului maya-ei, yoghinul percepe Unitatea transcendentală.

— 16: IOAN, 1.18

— 17: IOAN, 5, 19

— 18: Această concepţie diferă de Realitatea trinitară: Sat-Tat-AUM, sau Tatăl Fiul-Sfântul Duh. Brahma, Vishnu, Shiva, reprezintă expresia trinitară a lui Dumnezeu sub aspectul Tat, Fiul = Conştiinţa divină imanentă Creaţiei vibratorii.

Shaktis, energiile sau „consoartele” Trinităţii sunt simboluri ale lui AUM, sau Sfântul Duh, singura forţă cauzală care susţine Cosmosul prin vibraţie.

— 19: Planul divin lila, „jocul” prin care tot universul fenomenal a prins viaţă, este planul reciprocităţii între creatură şi Creator. Dragostea este singura ofrandă pe

care omul poate să o aducă lui Dumnezeu şi care este suficienta să-L înduplece.

„Sunteţi blestemaţi câtă vreme căutaţi să mă înşelaţi, tot poporul în întregime!

Aduceţi însă la casa vistieriei toate zeciuelile, ca să fie Hrană în Casa Mea; puneţi-mă astfel la încercare, zice Domnul oştirilor, şi veţi vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor şi dacă nu voi turna peste voi belşug de binecuvântare” (MALEAHI, 3.9, 10)”. Doamne. Tu ai făcut toate lucrurile, şi prin voia Ta stau în fiinţă şi au fost făcute” (APOCALIPSA, 4.11).

— 20: IOAN, 14.12.

Iubeşte virtutea: ea singură este liberă şi te poate învăţa să te ridici Mai presus de armonia sferelor; Dacă virtutea ar fi slabă Cerul, el însuşi s-ar înclina până la ea.

(Milton, Comus)

— 22: IOAN, 18.37.

— 23: PSALMI, 46.10. Scopul ştiinţei yoga este de a obţine acea tăcere interioară prin care se poate cu adevărat „cunoaşte Dumnezeu”.

— 24: ISAIA 55.11, 12

CAPITOLUL: 50

Addenda PARAMAHANSA YOGANANDA – ” ULTIMUL ZÂMBET”.

Fotografie făcută cu o oră înainte de a intra în mahasamadhi (ieşirea definitivă a conştiinţei yoghinului din corp). Fotograful a surprins aici un zâmbet de dragoste ce pare a fi o binecuvântare de adio pentru fiecare din milioanele de prieteni, elevi şi discipoli ai Maestrului. Ochi ce deja privesc în eternitate sunt plini încă de căldură umană şi înţelegere.

Paramahansa Yogananda: un yoghin în viaţă şi în moarte Paramahansa Yogananda a intrat în mahasamadhi (ieşirea definitivă a conştiinţei din corpul yoghinului) la

Los Angeles, California, S.U.A., la 7 martie 1952, după ce a ţinut un discurs la un banchet dat în onoarea Excelenţei Sale Binay R. Sen, ambasadorul Indiei în S.U.A.

Marele învăţător al lumii a demonstrat valoarea ştiinţei yoga (tehnica ştiinţifică pentru realizarea lui Dumnezeu) nu numai în viaţă, ci şi în moarte. La 20 de zile după moartea sa, pe faţa sa calmă strălucea lumina divină a integrării.

Din scrisoarea domnului Harry T. Rowe (Los Angeles, directorul cimitirului Forest Lawn Memorial Park), adresată Self-Realization Fellowship, extragem următoarele: «Absenţa oricărui semn vizibil de descompunere a corpului lui Paramahansa Yogananda reprezintă cazul cel mai uimitor din toate analele noastre. Nu a fost vizibilă nicio dezintegrare fizică a corpului său chiar la 20 de zile de la moartea sa. Niciun indiciu de înmuiere a pielii nu s-a făcut vizibil şi nici deshidratarea nu s-a manifestat în ţesuturile sale. Această stare de conservare perfectă a corpului este de departe, după cum ştim din analele mortuare, nemaiîntâlnită 50 – 1. În momentul sosirii corpului la morga de la Forest Lawn, personalul nostru se aştepta să vadă, prin geamul sicriului, semnele obişnuite ale descompunerii.

Stupefacţia noastră se mărea pe măsură ce treceau zilele, fără să aducă vreo modificare vizibilă trupului aflat sub observaţie. Corpul îşi păstra o stare fenomenală de integritate».

Niciun miros de descompunere nu a emanat din corp niciodată. Aspectul fizic al lui Paramahansa Yogananda în data de 27 martie, în momentul închiderii sicriului de bronz, rămăsese neschimbat din 7 martie. Corpul părea tot atât de intact ca în seara decesului. Până în 27 martie nu apăruse niciun semn de descompunere. Pentru aceste motive, noi declarăm cazul lui Paramahansa Yoganada unic

în analele noastre”.

Scrisoarea lui H. Rowe a apărut în întregime în Self-Realisation Magazine din mai iunie 1952 (organul de presă al S.R. F.).

Descendenţa iniţiatică – linia guruş-ilor Mahavatar Babaji este Supremul guru în descendenţa indiană de maeştri care şi-a asumat responsabilitatea pentru bunăstarea spirituală a tuturor membrilor din Self-Realization Fellowship şi Societatea Yogoda-Satsanga, India, care practică cu credinţă Kriya Yoga.

„Voi rămâne încarnat pe pământ”, a promis el, „până ce acest ciclu al lumii se va sfârşi” (vezi capitolul 33 şi 37).

În 1920 Mahavatar Babaji i-a spus lui Paramahansa Yogananda: „Tu eşti cel pe care eu l-am ales pentru a răspândi mesajul Kriya-ei Yoga în Occident. Tehnicile de realizare divină se vort răspândi până la urmă în toate ţinuturile, datorită percepţiei transcendentale a Tatălui Infinit pe care practicanţii acestora o vor obţine”.

Mahavatar înseamnă „Mare încarnare” sau „Divină încarnare”.

Yogavatar înseamnă „Încarnare a ştiinţei yoga”.

Juanavatar înseamnă „Încarnarea înţelepciunii”.

Premavatar înseamnă „încarnare a iubirii” – titlu atribuit în 1953 de marele său discipol Rajarsi Janakananda (James J. Lynn) lui Paramahansaji.

Întreaga lume apreciază „Autobiografia unui yoghin” „Nu a fost nimic scris înainte, în engleză sau în altă limbă europeană, ca această prezentare a ştiinţei yoga”.

Columbia University Press „O realizare rară”.

The New York Times „Un studiu fascinant şi bine documentat”.

Newsweek”. nu poate decât să impresioneze şi să intereseze cititorul occidental”.

Saturday Review „Un geniu rar, care a înţeles mai

profund decât cei mai mulţi oameni secretele existenţei spirituale. Ghidul nostru a descris minunile cu claritate, convingere şi farmec”.

Raymond F. Piper, profesor emerit de filosofic, Universitatea Siracuza, N. Y.

„Cititorul timpurilor noastre va găsi rar cărţi atât de minunate, profunde şi pline de adevăr precum Autobiografia unui yoghin. Plină de cunoaştere şi bogată în experienţe personale. Unul din cele mai uluitoare capitole din carte este cel care se ocupă de misterele vieţii după moartea fizică”.

La Paz, Bolivia „Îţi sunt recunoscător pentru că mi-ai dăruit o viziune despre această lume fascinantă”.

Thomas Mann, Laureat al premiului Nobel „Este o carte prin care cititorul. Îşi va vedea orizontul gândirii lărgit către infinit şi va realiza că inima sa este capabilă să bată pentru toate fiinţele umane, indiferent de culoare şi de rasă. Este o carte care poate fi numită inspirată”.

Eleftheria, Grecia „Revelaţie pură. deplină realizare umană. ar trebui să ajute rasa umană să se înţeleagă mai bine pe sine. autobiografie la vârf. Îţi ia respiraţia. această carte vine la momentul potrivit. povestită cu o inteligenţă încântătoare şi o sinceritate deprimantă. la fel de fascinantă ca orice roman”.

News-Sentinel, Fort Wayne, Indiana”. O carte pentru eternitate”.

W. Y. Evans Wentz, M.A., D. Litt, D. Se., Jesus Collège, Oxford”. O operă monumentală”.

Sheffield Telegraph, England „Extrem de impresionantă. Scopul autorului nu este să prezinte yoga în opoziţie cu învăţăturile creştine, ci împreună cu ele, ca doi tovarăşi călătorind către acelaşi ţel”.

Welt und Wort, revistă lunară germană „La urma urmei, o descriere noncontradictorie şi intuitiv

satisfăcătoare a universului, de la lumi ce se învârt în spaţiu până la cel mai mic detaliu al vieţii umane.

Runner sWorld „Măreaţă, inspiratoare, erudită”.

Grandy’s Syndicated Book Reviews „Într-un stil foarte uşor de citit. Yogananda prezintă un caz yoghin convingător, iar cei ce <au venit să-şi bată joc> ajung să se roage>”.

San Francisco Chronicle „L-am întâlnit pe Paramahansa Yogananda în Calcutta în 1935. Am urmărit apoi cu atenţie de-a lungul anilor întreaga sa activitate. Precum o lumină vie strălucind cu putere în mijlocul întunericului, tot astfel a fost existenţa lui Yogananda în această lume. Un asemenea suflet mare apare pe pământ numai atunci când oamenii sunt suficient de pregătiţi să-i primească aşa cum trebuie învăţătura”.

Sfinţia Sa, Shankaracharya de Kanchipuram, conducătorul spiritual a milioane de oameni din India de Sud „Pagini care-l vor vrăji pe cititor, deoarece apelează la aspiraţia şi dorinţa latentă în fiecare om”.

II Tempo del Lunedi, Roma”. fragmentele unei înţelepciuni atât de profundă, încât se simte vraja ei permanent mişcătoare”.

Hangsche Post, Olanda „Fie că Yogananda vorbeşte despre sfinţi nemuritori şi vindecări miraculoase, fie că transmite înţelepciunea Indiei şi a ştiinţei Yoga, cititorul este fermecat”.

Die Weltwoche, Zürich, Elveţia „Yogananda expune aşa numitele doctrine esoterice ale Orientului cu o deosebită francheţe şi umor. Cartea sa recompensează realizarea unei vieţi pline de aventură spirituală”.

United Press „Dacă astăzi am fi avut un om de valoarea lui Paramahansa Yogananda la Naţiunile Unite, fără îndoială că lumea ar fi fost mai bună decât este acum”.

Ambasadorul Indiei B.R. Sen, într-un elogiu adus la funeraliile lui Yogananda Ambasadorul Indiei în S.U.A. împreună cu Yogananda la India Hal „Paramahansa Yogananda este. un om a cărui inspiraţie a fost primită cu evlavie în toate colţurile pământului. Există ceva nespus de frumos în învăţătura spirituală ce vine din Orient. Ea este capabilă să vindece şi să schimbe Sufletul Occidentului. Este învăţătura lui Self-Realization Fellowship”.

Riders Review, Londra „Moartea sa a fost o considerabilă pierdere pentru umanitate”.

Excelenţa Sa, Emilio-Portes Gil, fost preşedinte al Mexicului Yogananda în vizită la preşedintele Mexicului, Emilio-Portes Gil „Această carte este o rară comoară de o inestimabilă valoare. Paramahansa Yogananda a fost un ideal exponent înţelepţilor şi sfinţilor din India”.

Swami Sivananda, fondatorul societăţii „Viaţa Divină”, Rishikesh, India

SFÂRŞIT

— 1: Sunt cunoscute şi alte cazuri de perfectă conservare naturală a relicvelor unor sfinţi.